

4

تەفسیری نامی

قورانی خپروز

دانراوی: مه‌لاعه‌بدولکه‌ریمی موده‌رریس
ناماده‌کردنی: موجه‌مه‌د‌عه‌لی قه‌ره‌داغی

سه‌ره‌رشتی چاپی نوی: ره‌نووف مه‌حموودی



یۆدابەزاندنی جۆرمها کتیب: سردانی: (مُنْتَدَى إِقْرَأِ النَّقَافِي)

لتحميل انواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأِ النَّقَافِي)

پدای داتلود کتایهای مختلف مراجعه: (منتدی اقرا النقای)

www.iqra.ahlamontada.com



www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (کوردی ، عربی ، فارسی)

www.iqra.ahlamontada.com

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

تہ فسیری نامی

بۆ قورئانی پیروژ

www.iqra.ahlamontada.com

سرشناسه	:	مدرس، عبدالکریم، ۱۹۰۵ - ۲۰۰۵ م. Mudarris, Abd al - karim
عنوان و نام پدیدآور	:	ده‌قی ته‌فسیری نامی/دانراوی عبدالکریمی موده‌رریس.
مشخصات نشر	:	سنندج: انتشارات کردستان، ۱۳۸۹.
مشخصات ظاهری	:	۶ ج.
شابک	:	دوره: 9649800363 ج.۱: 9649800370 ج.۲: 9649800387 ج.۳: 9649800394 ج.۴: 9649800400 ج.۵: 9649800417 ج.۶: 9649800424
وضعیت فهرست نویسی	:	فیا
یادداشت	:	کردی.
عنوان دیگر	:	ته‌فسیری نامی بوقورثانی پیروز.
موضوع	:	تفاسیر اهل سنت -- قرن ۱۴ ق.
رده بندی کنگره	:	۱۳۸۶ ت۹ م۳۸/ BP۹۸
رده بندی دیویی	:	۱۷۹/۳۹۷
شماره کتابشناسی ملی	:	۷۲۵۶۱۱۱

تەفسیری نامی

بۆ قورتانی پیروۆز

نووسینی:

مامۆستا مەلا عەبدولکەریمی مودەرپرپس

بەرگی چوارەم

(یوسف، رەعد، ئیبراھیم، حیجر، نەحل، ئیسرا،
کەفف، مەرپەم، "طە"، ئەنبیا، حەج و "مؤمنون")



بلاوکردنەوہی کوردستان

سنە

ئەم نوسخە لە سەر ئیزنی بەرپۆز «محمەدی مەلا کەریم» لە چاپ دراوە
 و مافی لە چاپ دانەوێ ئەم نوسخە پارێزراوە بۆ بڵاوکردنەوێ کوردستان



انتشارات کوردستان
 Kurdistan Publication

سنه - پاساژێ عیززەتی - تەلهفون - ۳۳۶۵۳۸۲

تەفسیری نامی

تەفسیری نامی (بەرگی چوارەم)	✓ ناوی کتیب (نام کتاب):
مەلا عەبدولکەریمی مودەڕیس	✓ دانراوی (تالیف):
یەكەم (اول): ۱۳۸۹	✓ کەرەتی چاپ (نوبت چاپ):
(دورە شش جلدی)	✓ ژمارە چاپکراو (تیراژ):
۵۹۲ صفحهی وزیر	✓ ژمارە لاپەرەو قهواره (تعداد صفحه و قطع):
(شش جلد ۳۳۰ صفحه)	✓ بڵاوکەرەو (ناش):
بڵاوکردنەوێ کوردستان (انتشارات کوردستان)	

نرخێ دەورە شەش بەرگی: شابک دورە: ۳ - ۰۳۶ - ۹۸۰ - ۹۶۴ - ۹۷۸
 شابک ج: ۴: ۰ - ۰۴۰ - ۹۸۰ - ۹۶۴ - ۹۷۸ ۶۲,۰۰۰ تمەنه

سووره تی یووسف، مه ککه بییه، ئایه ته کانی "۱" و "۲" و "۳" و "۷" نه بی،
ئه وان مه دینه بین، "۱۱۱" ئایه ته.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

﴿الر﴾

خودا عالمه به مه عنای.

﴿تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ﴾

ئه م سووره ته که نازل بووه بو سهر تو ئایاتی کتیبیکن که رووناک و دیاری و
ناشکران.

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ﴾

به راستی ئیمه ئه م کتیبه رووناکه مان نازل کردوو، به ئیعتیاری بازیکی و،
باقیه که یشی به مؤلهت رهوانه ئه که ین که حالی وه هایه قورئانیکه به زمانی عه ره بی،
به هیوای ئه وه که ئیوه تی بگن و به دل فامی مه عناکه ی بکن و بیکن به ده ستوور
بو بیر و باوهر و کرده وه ی خوئان.

﴿نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ هَذَا الْقُرْآنَ

وَإِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمَنِ الْعَافِلِينَ﴾

www.iqra.ahlamontada.com

سپهه: شهرافه تی کرد به ئیعتیار و قیمة تی ناو کۆمه لی ئاده میزاد به مه رجی که خاوه نی زانست و زانیاری و کرده وهی موسولمانانه بن.

لهم فرموده وه ده رته که وی هر ئاده میزادی زانی و رهفتار بکا به و زانستی خۆیه نه وه له چه رخی خۆیا بو نه وه نه شی به ئینسانی به نرخ حسیب بگری کوری هه رکه سی بی.

﴿لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ آيَاتٌ لِّلسَّالِّينَ﴾

به راستی هه یه و بووه له یوسفدا و له رهفتاری براكانی له گه ل نه ودا چه ن ده لیلیکی گه وهی به نرخ بو نه و که سانه پرسیار نه که ن لهم باسه.

واته له روودای به ینی نه وانا نه وه نده شتی وردی تیدا هه یه هه رکه سی لهم باسه پرسنی و جوابه که ی وه بگری گه لی ئیستیفاده نه کا بو دین و بو دنیا و بو حالی نه فسی خۆی و بو حالی له گه ل غه یری خۆیدا، خواه نه و غه یره بازه که سیکی که م بن یا خود ئومه تی بن.

لیره دا چه ن باسی هه یه:

یه که م: یوسف کورپکی خاوه ن باره بووه له سوورته و سیره تا و ئینسانی وه ها چه سوودی پی نه بری چه تا له لایه نی برا و که سی خۆیه وه و پیویسته نه و که سه هۆشیار بی و ناگای له خۆی بی.

دووه م: یوسف گیرۆده بوو خۆی گرت له و مهینه ته دا، وه هه رکه سی کاتی گیرۆده بوو پیویسته خۆگر بی و خۆی ته سلیمی قهزا و قه در بکا.

سپهه م: زۆر جوان بوو، وه هه رکه سی وابی گیرۆده ی عشق و مه چه به تی خه لک نه بی؛ جا له و کاته دا پیویسته هه تا هیزی تیا به به ناموس بی و نه و نیعمه تی جوانیه خودا پیدایه له شتی بی ناموسیدا زایه ی نه کا.

چواره: پتویسته وه کوو یوسف خه یانه تی له خانه دانی خاوهن حوقوقی نه کرد ههرکه سنی که حقی له سهر ئینسان بوو وه فا به حقی نهو که سه بکا.

پینجه م: کاتی ئینسان که وته بهینی دوو شتی ناباره وه یه کتیکان ناباری دینی بن و نهویان ناباری دنیایی بن، ئینسان ناباره دنیاییه که هه لژیژی بو نه وه له ناباره دینییه که رزگار بی.

شه شه م: ئینسان هه لی خۆی له دهست دهرنه کا، وه کوو یوسف که مه جالی دهست که وت له لای پاشای «میسر» خۆی بن نیشان دا و تیگه یاند کاری گه وریه ی بن نه کړئ هه تا نه ویش کردی به وه زیر و میسری له بهره ستیا دانا. حه وته م: باوه رکردنه به وه خودا بیه وی ههرکه سنی بیاریزی نه بیاریزی، وه ههرکه سنی گه وریه بکا گه وریه نه کا.

﴿إِذْ قَالُوا لِيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَيْنَا مِمَّا نَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ أَبَانَا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾

دریژه ی نه م باسه نه مه یه: که حه زره تی به عقوب کوری حه زره تی ئیسحاق عليه السلام پورزایه کی خۆی (بانی کچی خوشکی دایکی) ماره کرد ناوی «لیا» بوو له م ژنه حه وت کوری بوو «یه هوودا و، روبیل و، شه معون و، لاوی و، ربالون و، یشجر و، دینه» و دو جاریه یشی بوو ناویان «زلفه» و «بلهه» بوو له م دوانه یش چوار کوری بوو: «دان و نفتالی و، جاد و، آشر» وه له پاش مردنی «لیا»، «راحیل» ی خوشکی لیای ماره کرد، له م ژنه یش «یوسف و بنیامین» ی بوو، وه نهو کوره گه ورانه مه شغوولی خزمه تی نهو خانه دانه بوون و له سهر وه زعی روژ ئیداره یان کرد.

به لام له بهر نه وه ی که یوسف کورپکی زور شیرین بوو نیشانه ی هه لکه وتن له ناوچاویا دیار بوو به ته مه نیش مندال بوو هه روا بنیامینی برایشی، حه زره تی

یه عقوب زور مهیلی دلای له لای نهم دوانه بوو به تاییه تی له لای یوسف. وه له م لایشه وه نهم دوو منداله دایکیان مابوو وه له خانه دانه که دا زورتر خزمه تیان نه کرا. جا کوره گه وره کان دلایان گه ردی گرت و وتیان: مه عنای نییه ئیمه نهم هه موو باری زحمه ته وا به سر شانمانه وه که چی باوکمان به مجوره ره فتار نه کا له گه ل یوسف و براهیا و موبالات به ئیمه ناکا و هه موومان نه ولادی نهوین! به راستی باوکمان له بابته تی ته ماشاگردنی کومه لایه تی خانه دانه وه ریگه ی راستی ون کردوو، وه کوو خودا نهو نایه ته ی نازل کردوو نه فهرمویت: براهانی یوسف وتیان: به راستی یوسف و بنیامینی برای خوشه ویسترن له لای باوکمان له ئیمه وه لحال ئیمه کومه لیکین و خزمه تی نهو و نهم خانه دانه نه که یین، به راستی باوکمان له م رووه وه ریگه نازانی!

﴿اَقْتُلُوا يُوسُفَ اَوْ اَطْرَحُوْهُ اَرْضًا يَّخْلُ لَكُمْ وَجْهٌ اَيْكُمْ وَتَكُوْنُوْا مِنْۢ بَعْدِهٖ قَوْمًا صٰلِحِيْنَ﴾

له به یینی خویانا وتیان: بنیامین زور منداله و شیوه یشی وه کوو یوسف نییه و ئیسته یوسف ته ماشاگردنی باوکمانی راکیشاوه، بین یوسف بکوژن یا خود فره ی بدهن بو شویتیکی وانه گه ریته وه بو لای باوکم. بارووی باوکتان هه ر بو ئیوه بمینیتته وه، پاش نه وه ته و به بکه ن و مه شغوولی سه لاحت و عیاده ت بن و ئیشی دنیای خوتان ریک بخه ن و خزمه تی باوکیشتان بکه ن، نهویش ریک نه که وئی له گه لتانا و، نهم بیره بیرى شه معون بووه و باقی براهانی پتی رازی بوون.

﴿قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُوْا يُوسُفَ وَالْقَوْهٖ فِيْ غَيْبَتِ الْجَبِّ يَلْبَقِطُهٗ بَعْضُ السَّيَّارَةِ اِنْ كُنْتُمْ فَعٰلِيْنَ﴾

وه خاوهن رایئ تریان وتی: بابه یوسف مه کوژن، گوشتن تاوانیکی گه وره یه، به لام بیهاوینه ناو بیخی بیرئ، له لایه که وه دیار نه بی و نه یسختنکی، هه تا بازی له وانه کاروان نه کهن و نه رونه سهر نه و بیره ناو هه لئه گوژن به دۆلچه و به یوسف نه زانن و له بیره که ی ده ردینن، نه گهر نه تانه وی ئیشیکی وا بکهن حیای بکه نه وه له باوکی، وه خاوهنی ئەم بیره براهه وره که یان بوو که ناوی «یه هوودا» بوو، وه هه موو براکان له سهر ئەم بیره دلایان دامه زرا، جا که وتنه هاتوچۆ بوئ وه که ئیزن له باوکیان وهر بگرن و یوسف ببهن بو سارا و له وی وئی بکهن.

﴿قَالُوا يَا أَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَى يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَصْحُونَ ﴿۱۱﴾﴾
 ﴿أَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعْ وَيَلْعَبْ وَإِنَّا لَهُ لَحَفِظُونَ ﴿۱۲﴾﴾

جا رویشان بو لای حه زره تی یه عقوب عليه السلام و عه رزیان کرد: نازانین چیت لئ بووه به مانع که تو ئیمه به ئەمین نازانی له سهر یوسف وه ل حال ئیمه هه موو خزمه تی نه که یین و خیرخواهی نه یین؟ جا نه گهر به ئەمینمان دائه نیی سبه یینی له گه ل ئیمه دا ئیزنی بده بیته بو سه یران، له خواره ده مه نی ده شت نه خوا، وه یا له وشته خو شانه که به ئیمه یه نه خوا و بو خۆی گالته و یاری نه کا و به راستی ئیمه بوئ وه نیگابانین و نه یاریزین له هه موو نازار و بیزار و درنده و حه یوانی کۆسار.

﴿قَالَ إِنِّي لَيَحْزُنُنِي أَنْ تَذْهَبُوا بِهِ، وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ وَأَنْتُمْ عَنْهُ غَافِلُونَ ﴿۱۳﴾﴾

حه زره تی یه عقوب هه رچه ن به ده لیل و نیشانه دا ئەیزانی که ئەوان بیریان باش نییه له گه ل یوسف دا به لام ئەوه ی نه دا له روویان و بیانوی به دوو شت هینایه وه؛ یه که م: فه رموی: به مه که یوسف به رن و له به رچاوم ون بیئ و بیبهن بو دهره وه دلم ته نگ نه بی، چونکی ئولفه تم پیوه گرتووه و کاتی له به رچاوم نه بی دلم دائه گیرئ.

دووم: نپوه گه‌نجن و له ده‌شتا خه‌ریک نه‌بن به‌گالته و یاری‌کردن و نه‌ترسم له‌چاودیری یوسف غافل‌بین و ده‌شتی که‌نعان گورگی زوره و گورگی له‌وانه بیت‌هه‌لی بگری و بیخوات.

﴿قَالُوا لَئِن آكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّا إِذًا لَّخَسِرُونَ ﴿١٤﴾﴾

نه‌وانیش و تیان: کاری وا‌چۆن نه‌بی؟ وه‌للاهی نه‌گه‌ر گورگ بیت‌یوسف بخوا نئیمه‌کۆمه‌لئیکین و له‌م کۆمه‌له‌دا که‌س چاودیری نه‌کا هه‌تا گورگ هه‌لی بگری وه‌یاخود به‌رفاندن بیرفینتی و نئیمه‌چارمان پی نه‌کری، نئیمه‌مادام وایی کۆمه‌لئیکی زیانکاری بی‌نرخ و بی‌نیعتیارین! حاشا! له‌م خه‌یا‌لانه‌دوور بکه‌وه‌ره‌وه و نیزی بده‌بی بۆسه‌یران.

﴿فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَآجَمَعُوا أَن يَجْعَلُوهُ فِي غِيَابَتِ الْجُبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ

لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٥﴾﴾

واته‌حه‌زهرتی یه‌عقوب له‌به‌ینی دلخواز و نه‌به‌دلیدا نیزی دان‌یوسف بیه‌ن بۆسه‌یران و، کاتی که‌بردیان بۆده‌شتی که‌نعان و هه‌موویان بریاریان‌دا که‌بیهاونه‌ناو بیره‌که‌وه‌گه‌لی بی‌ره‌حمی و دل‌ره‌قیان کرد له‌گه‌لیا، واته‌هه‌رچه‌ن لئیان پاراپه‌وه‌سوودی نه‌بوو، کراسه‌که‌یان له‌به‌ر دارنی و دایان‌هیشته‌ناو بیره‌که‌وه، وه‌له‌وکاته‌دا که‌ئه‌و له‌مردن رزگار بوو، وه‌له‌ناو بیره‌که‌دا له‌گۆشه‌یه‌که‌وه‌کزی کردبوو نئیمه‌بۆ دلخۆشی‌دانه‌وه‌ی یوسف ئیله‌های دلی‌ئه‌ومان کرد و تیمان‌گه‌یاند: که‌تۆ له‌م بیره‌ده‌رنه‌چی و رۆژی‌ئه‌بی‌ئه‌م برا‌نایاوانه‌ت گرد نه‌بنه‌وه‌له‌لای تۆدا و تۆخه‌به‌ریان پی‌ئه‌ده‌ی به‌م‌کاره‌ناباره‌که‌ئه‌وان له‌گه‌ل تۆدا کردیان و ئه‌وان نازانن که‌تۆ یوسفی‌برای‌ئه‌وانی.

وه پاش نه‌وه نه‌و براینه له ده‌وری بیرکه دوورکه‌وتنه‌وه حه‌یوانئیکیان سه‌رپری بۆ خۆیان کردیان به بورینانی و به خۆینی نه‌و حه‌یوانه کراسه‌که‌ی یوسفیان سوور کرد.

﴿وَجَاءَ وَآبَاهُمُ عِشَاءً يَبْكُونَ ﴿١٦﴾﴾

وه له کاتی عیشادا هاتنه‌وه لای یه‌عقووپی باوکیان به کۆل نه‌گریان.

﴿قَالُوا يَا أَبَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتَاعِنَا فَأَكَلَهُ الذِّمْبُ ﴿١٧﴾﴾

وتیان: بابه به راستی ئیمه کاتی گه‌یشتین به سارا رو‌یشتین بۆ موسابه‌قه و راکردن به مه‌یدانا بزاین کام له ئیمه زۆر توند رانه‌کا و پیش نه‌که‌وی و یوسفمان به‌جی هیشته به لای به‌رگ و پۆشاکه‌که‌مانه‌وه و له‌و کاته‌دا گورگ خواردی.

﴿وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ﴿١٧﴾﴾

وه تۆ له‌وانه نیت که باوه‌رمان پی بکه‌یت هه‌رچه‌ن ئیمه راستگۆ بین.

﴿وَجَاءَ وَعَلَى قَمِيصِهِ يَدَمٌ كَذِبٌ ﴿١٨﴾﴾

وه به خویئیکی درۆینه کراسه‌که‌یان خویئاوی کرد و هینایان بۆ لای باوکیان، نه‌ویش ته‌ماشای کراسه‌که‌ی کرد خویئاوی بوو به‌لام ئاساری دان و چنگی گورگی پیوه‌نه‌بوو، له‌ویدا باش حالی بوو که یوسف گورگ نه‌بخواردوو.

﴿قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْراً ﴿١٩﴾﴾

فه‌رمووی: یوسف گورگ نه‌بخواردوو به‌لکوو نه‌فسی خۆتان شتیکی وای بۆ سازاندوون که بیکه‌ن و پیشانی منی به‌ن.

﴿فَصَبْرٌ جَمِيلٌ﴾

وه بهش و باره ی من سه بر یکی جوانی وایه که موناسبی خانه دانی ره هبه ران بی، واته دهس نه که یین به هاوار کردن و له خو دان، وه هاوار نه بهم بو گه وره یی له ولاته که دا بیت بتانگری و سزاتان بدا هه تا نه وه ی کرد و وتانه دهر بکه وى، وه له گه ل خه لکیشا نه روم بو کتومال تا بزائم له کویدا کوژراوه یا گورگ خوار دوویه تی یا خراوه ته چالیکه وه.

﴿وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ﴾

هه خودایه داوای یارمه تی لى نه کرى بو نه وه ته وانایی بدا به دللى من له سه ر هه لگرتنى نه م باره گرانه که ئیوه باسى نه که ن.

بزائن! نه وه ی که مه علوممه له دینا نه مه یه سه بر کردن له سه ر مسیبه ت له گیانا یا له داراییدا یا له شان و پایه دا یا له ناساغیدا سیفه تیکی گه وره یه و له سیفاتی پیغه مبه ران و ره هبه ره گه وره کانه. وه مه عنای سه برى که واجبه له سه ر موسولمان نه مه نیبه که ئیش نه گا به دللى، یا نه گرییت، تهماشا نه که یین حه زره ت ﷺ له سه ر ئیبراهیمی کورپی که وه فاتی کرد گریا و فه رمووی: ئیمه له سه ر مردنى تو غه مبار و زویرین، به لکوو مه عنای سه برى شه رعى دوو شته:

یه که م: ئینسان و بزائى نه م مسیبه ته خودا ناردوویه تی و خودا فه رمانره وای عامه و واجبی ئیمه نه وه یه له م رووداوه دا ئیعتیرازمان نه بی له سه رى که بوچی وه هات کرد؛ چونکه خاوه ن حکمه تی موته لق جیگه ی ئیعتیراز نیبه.

دوو هه م: نه و ئینسانه که گیروده بووه کارى نه کا به هاوار کردن، وه یا گله یی کردن، وه یا هاتوچو بو لای خه لکی که نیسه ت به پایه ی نه و که سه موناسب نه بی. که وایی مه عنای «سه برى جه میل» خو گرتنیکه له پاش ئیعتیراز نه گرتن له خودا هاوار

و تەقالا و دەنگ و باسی تیدا نەبێ، وە «سەبری غەیرە جەمیل» ئەو یە کە ئینسان دەست بکا بەو هاوار و هاتوچۆیە؛ بۆیە حەزرەتی یەعقوب ئەلئی: باسی دلزویری خۆم هەر لە لای خودا ئەکەم.

وە بیشزانین مەعنای سەبر ئەوە نییە کە ئینسان مادام بتوانی چاری دەردی خۆی بکا نەکەوێتە شوین چاری دەرد، بەلکۆو دروستە بۆ ئینسان هەر دەردی و هەر بەلایی کە دینی بی یا دنیایی بی و لە ئیمکاندا بی چارکردنی حەول بدا بە پەنابردن بۆ لای خاوەن دەستەلات، وە یا بە دەرمانکردن، وە یا سەرفی مال ئەو مسیبه تە چار بکا، جا کە هەر چار نەکرا دەرئەکەوێ کە قەزای خودا سادر بوو و تەسلیم بی و بلی: «إنا لله و إنا إليه راجعون»^۱.

هەر وای بزانن، ئەم بریانی یوسف کە ئەم کارە ناهەموارەیان کردوو لە گەلیا هیچ کام لەوان نەبوو بە پیغەمبەر و وەحی بۆ نەهاتوو لە لای خوداوە؛ چونکە ئەسەح ئەمە یە پیغەمبەران لە پاش خەلاتی پیغەمبەرایی و لە پیش ئەو یەشا ئەبی مەعسووم بن لە گوناحی گەورە و ئەم گوناحە کە ئەوان کردیان بوو بە چەن گوناح، وە کۆو قەسەدی ئیهاکی یوسف؛ چونکی غالبی گومانیان وابوو کە ئەمری و دەرھینانی کاروانی قەتعی نەبوو. وە لەم لایشەو دەلی باوکیان بەو جۆرە نابارە نازاردا و چەن درۆ و دەلەسە و سویندی درۆ لەم کارەساتەدا هاتە سەریان.

﴿وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَهُ قَالَ يَبُشْرَىٰ هَذَا غُلْمٌ
وَأَسْرُهُ بِضَعَةٌ وَاللَّهُ عَلَيْهِم بِمَا يَعْمَلُونَ﴾

ریوایت کراوه پاش سنی روژ له و رووداوه کاروانی له شاری «مه‌دیه‌ن» وه رووی کرده «میسر» و له ریگه‌دا له نزدیکی نهو بیره‌دا باریان خست و ئاسایشیان کرد و له‌سهر یاسای کاروانی پیاوی ناوی مالیکی کوری زعری خه‌زاعی بوو ناردیان ئاویان لهو بیره بو هه‌ئینجی، ئه‌ویش کاتی دۆلچه‌که‌ی داهیشه‌ خواره‌وه‌هه‌زه‌رتی یوسف رویشه‌ ناو دۆلچه‌که‌وه‌ کاتی هه‌لیان کیشا ته‌ماشایان کرد کورپکی جوانی تیدایه! ئه‌ویش زور شادمان بوو وتی به‌ هاوړپیکانی: موژده بی ئه‌مه کورپکی جوانه له ناو دۆلچه‌که‌دا هاته‌سه‌ره‌وه، جا له ناو خو‌یانا وه‌کوو که‌لوپه‌لی بازرگانی شار‌دیانه‌وه بو ئه‌وه که‌س پینان نه‌زانی، وه‌ خودایش زانایه و زانا بوو به‌ کاره‌که‌یان و چه‌زی کرد به‌وه که‌ ده‌ستی ئه‌وانه بکه‌وی بو ئه‌وه که‌ بیبه‌ن بو میسر و بکه‌ویته‌ خانه‌دانی وه‌زیره‌وه.

﴿ وَشَرَّوْهُ بِمَنْبٍ بِخَسِ دَرَاهِمٍ مَّعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ ﴾



وه ئه‌و که‌سانه که‌ یوسفیان ده‌ره‌ئنا له بیره‌که‌ کاتی گه‌یشه‌ میسر یوسفیان فرۆشت - له‌سهر حسینی ئه‌وه که‌ به‌نده‌ی مالی تیجاره‌ته - به‌ وه‌کیلی مه‌سره‌فی وه‌زیری میسر به‌ پاره‌یه‌کی که‌م که‌ عیباره‌ت بوو له‌ چه‌ن دره‌می و ئه‌وانه له‌ بابه‌تی موعامه‌له‌ی یوسفه‌وه له‌وانه بوون که‌ مالی دنیا‌یان نه‌وی هه‌ره‌وه‌یان ئه‌ویست که‌ بیفرۆشن و له‌ لایان نه‌مینێ له‌ ترسی ئه‌وه نه‌کا خاوه‌نی ئه‌و غولامه بکه‌ویته‌ شوین کاروانه‌که‌ و ده‌ریکه‌وی ئه‌و کوره‌ دۆزراوه‌ته‌وه و مالی تیجاره‌ت نییه.

﴿ وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لِامْرَأَتِهِ أَكْرِمِي مَثْوَاهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا ﴾

وه نهو وهزیره که یووسفی کړی له میسرا وتی به ژنه که ی: خزمه تی نه م غولامه بکه ن و باش به خپوی بکه ن، هیوام وایه که قازانجمن پښ بدله خزمه تکرندی دیوان و مالا وه یا له کلیل به دهستی مه سره فدا، یاخود هر بیکه مین به کوری خو مان مادام نه دهب و نه خلایق بهر زمان چاو پیکه وت له ره فتاریه وه.

﴿وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ ۗ وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰ أَمْرِهِ ۗ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾﴾

وه هر وه کوو چو ن یوسفمان له بیره که رزگار کرد و له میسرا فرو شتمان به وهزیری پاشا هر وا خاوه ن ده ستمان کرد له عهرزی مولکی وهزیرا، وه یا له عهرزی ولاتی میسرا، وه تا بمینیتته وه به سهر بهرزی له ویدا، وه تا ته علیمی مه عانی کتیه ناسمانیه کانی بکه مین تا گه وره یی میسری پښ بکری، وه خودا زاله به سهر خواستی خو یا به لام زوربه ی ناده میزاد نازانن به م حاله.

﴿وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ ۖ آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا ۗ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٢﴾﴾

جا پاش نه وه که یووسف گه یشته نه وپه پایه هیزی وجو و دیه وه که مابه ینی (۳۰) ساله تا (۴۰) سال، حکمه تی عه ملی و ره فتاری پیاوانه ی عادلانه و عیلم و زانستی واجباتی تایه تی خو ی له هه موو بابه تیکه وه پیمان دا و کردمان به نینسانی هه لبر تراوی زانای ته وانا. وه هر به م جو ره یش جه زای نه و که سانه نه دینه وه که خاوه ن نیحسانن و بیر و باوهر و کرده وه و ره وشتیان باشه.

بزائن! بازی له موفه سیره کان فهرموویانه: سه ره تای پیغه مبه رایه تی حه زره تی یووسف له و کاته وه بووه که که و ته ناو بیره که وه و خودا پیتی فهرموو: «له مه ولا ناگادارت نه که م له حالی براکانت و نه وان به تو نازانن».

وه بازي فەرموويانە: سەرەتای پيغەمبەرايەتی ئەو لەو کاتەووە بوووە کە خرايە زیندانەووە. وه بازي فەرموويانە: پاش ئەووە کە یوسف بوو بە ئەمینداری پاشای میسر و دەستی کرد بە خزمەت کردنی میللەتی میسر، وه خودای تەعالی خۆی عالمە بە حەقیقەتی حال. بەلام ئەم بیرە دوایینە زۆر پەسەندە؛ چونکی ئەگەر حەزەرەتی یوسف لە عومری چوارده و پازدهدا گەشتی بە میسر و کەوتی بێتە مائی عزیزیی میسرەووە چەن سالی لە مائی ئەوا بوووە و پاش ئەووە کە خراوەتە سیجنەووە حەوت سال لە حەپسخانەدا بوووە و پاش ئەووە لە حەپسخانە هاتوووە تە دەرەووە بوووە بە کار بەدەستی دارایی پاشای میسر یاللا بوووە بە ئینسانئیکی رەسای مونساب بۆ پایەیی رەهەبری و لەووەولا خودا کردووویەتی بە رەهەبر و دەعوەتی خەلکی کردوووە بۆ دینی تەوحید و بۆ شەریعەتی باوک و باپیرەکانی هەتا ئیبراھیم علیہ السلام.

﴿وَرَوَدَتْهُ الْمَلَأَىٰ هُوَ فِي بَيْتِهَا عَن نَّفْسِهِ﴾

زۆر هاتوچۆی کرد ئەو ژنە کە یوسف لە مائی ئەوا بوو، وه تیکۆشا لەگەڵ یوسف بۆ رامکردنی نەفسی یوسف بۆ خۆی؛ چونکی یوسف زۆر جوان بوو وه ئەو ژنەیش زۆر جوان بوو بە دل گرفتاری عەشقی یوسف بوو بوو، وه ئەووەی کە ئینسان رابکیشی بۆ ئارەزوویازی - لە نیشانداننی شتووەی جوانی خۆی بە بەرگی جوانەووە و کردنە بەری بەرگی جوان و زەر و زیوهری نایاب و بە ناز و دەلالەووە و قسەکردن لەگەڵیا و خزمەتکردنی و دلراگرتنی - بەجئ هینا، هەتا بیری هاتە سەر ئەووە کە هەر چۆن ئەمر بکا بە یوسف ئیتاعەیی ئەکا و ملپیچی ناکا. جا لەم کاتەدا فرسەتی لئ هینا.

﴿وَعَلَّقَتِ الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ﴾

کاته‌دا له ویزدانی خویا ده‌رکی نوور و رووناکی و ئینشیرا حیککی رۆحی وه‌های کرد له قه‌سد کردنی ئه‌وکاره ناباره دوورکه‌وته‌وه، واته یوسف قه‌سدی زلینخای نه‌کرد؛ چونکی هیزیککی رۆحی خودایی له دلایا په‌یدا بوو مانبع بوو له‌و قه‌سده و ئیمه بویه ئه‌و بوره‌انه‌مان پئی نشان دا بۆ ئه‌وه ئه‌و کاره ناهه‌مواره‌ی لئی دوور بخه‌ینه‌وه؛ چونکی به راستی بریار دراوه که یوسف له به‌نده خالیسکراوه‌کان و له ره‌ه‌به‌ره‌کانه له ده‌فته‌ری عیلمی ئیمه‌دا و ره‌ه‌به‌ران ئه‌بئی له کاری نابار دوور بن.

﴿وَأَسْتَبَقَا الْبَابَ﴾

جا یوسف و زلینخا هه‌ردوو که‌وته‌ کچی به‌رکئی بۆ لای ده‌رگای ماله‌که، وه هه‌رکام له‌وان کۆششیان ئه‌کرد بۆ ئه‌وه که له پیش ئه‌وا پئی بگهن، یوسف ئه‌یویست بگا به ده‌رگاکه و بی‌کاته‌وه و خۆی زرگار بکا له ده‌ستی زلینخا و، زلینخا ئه‌یویست زوو بگا به‌و ده‌رگایه هه‌تا پشتی پتوه بنی و نه‌یه‌لئی یوسف ده‌رچئی و مه‌قسوودی خۆی به‌جئ بئینی وه یا خه‌لک به‌و کاره‌ساته نه‌زانن، وه یوسف که‌وته پیش و زلینخا له دوایه‌وه مله‌وانی کراسه‌که‌ی یوسفی گرت.

﴿وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ مِنْ دُبُرٍ﴾

وه کراسه‌که‌ی یوسفی له پشته‌وه دادپری؛ چونکی یوسف به‌هیز په‌له‌ی ئه‌کرد بگات به ده‌رگاکه و زلینخا کراسه‌که‌ی رائه‌کیشا و کراسه‌که به ده‌ستیه‌وه درا.

﴿وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَا الْبَابِ﴾

به قه‌زا و قه‌ده‌ری خودا له‌و کاته‌دا ته‌سادوفی می‌رده‌که‌ی زلینخا واته «قطفیر» ناو وه‌زیری پاشای میسران کرد. وه به فه‌وری بۆ پیشده‌ستی، زلینخا هاواری کرد له «قطفیر».

﴿قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾



وتی: جگه له سیجن و سزای سه‌خت چی‌تر هه‌یه ببن به تو‌له‌ی که‌سی که بیه‌وی خه‌یانه‌ت له عائله‌ی تو بکا؟

وه حه‌زهره‌تی یوسفیش بو چاری که‌رامه‌تی خو‌ی هاته‌ده‌نگ و،

﴿قَالَ هِيَ رَاودَتْنِي عَنْ نَفْسِي﴾

فه‌رمو‌ی: حاشا! من هیچ کاریکی نابارم نه‌کردوو و نه‌و هه‌ولی دا بو رام‌کردنی من و منیش ویستم خو‌م ده‌رباز بکه‌م تا له‌م شوینه‌دا گه‌یشتین به‌تو.

﴿وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَا إِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ

وَهُوَ مِنَ الْكَاذِبِينَ﴾ (۲۶) وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ

الصَّادِقِينَ ﴿۲۷﴾

وه له‌ویدا شایه‌تیک له خزمی زلیخا شایه‌تی دا و وتی: ته‌ماشا بکه‌ن نه‌گه‌ر کراسه‌که‌ی یوسف له به‌روه دراوه نه‌وه زلیخا راست نه‌کا و یوسف له درو‌زنانه؛ چونکی نه‌وه نیشانه‌ی نه‌ویه که یوسف ده‌ستی بردوو بو زلیخا و نه‌ویش مه‌نعی کردوو و یوسف کراسه‌که‌ی دادریوه. وه نه‌گه‌ر کراسه‌که‌ی له پشته‌وه دراوه نه‌وه زلیخا درو نه‌کا و یوسف راست نه‌کا؛ چونکی نه‌وه نیشانه‌ی نه‌ویه که زلیخا دا‌وای رو‌به‌پرووی له یوسف کردوو و نه‌ویش پشتی لی هه‌ل‌کردوو و زلیخا له پشته‌وه کراسه‌که‌ی گرتوو و نه‌ویش خو‌ی راکیشاوه هه‌تا کراسه‌که‌ی له پشته‌وه دراوه.

﴿فَلَمَّا رَأَىٰ قَمِيصَهُ قَدْ مِنْ دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُ مِنْ كَيْدِكُنَّ إِنَّ كَيْدَكُنَّ

عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾

جا کاتنی که قه تفریر ته ماشای کرد و ده رکه وت کراسه که ی یوسف له پشته وه دراوه و باش تیگه یشت یوسف پاکه. وتی: ئەم رووداوه له گه‌ل ئەم گریان و شکات و پیشدهستی تودا به عیباره‌تی جازیبه بو دلی ئیمه له حیلە ی ژنانە ی ئیویه و به راستی حیلە ی ئیوه زور ورده و ته‌ئسیری گه‌وره ئەکا وه ئەگەر هوشیارینیکی باش نه‌بی پیاو نه‌هاو‌یتته هه‌له‌وه.

جا پاش ئەوه که وه‌زیر حالی بو له وه‌زعی ناو ماله‌که وتی:

﴿يُوسُفُ أَعْرَضَ عَنْ هَذَا ﴿٢٩﴾

ئە ی یوسف وا ئەزانم تو پاک ی و باسی ئەم رووداوه مه‌که با ده‌نگمان ده‌رنه‌چنی.

﴿وَأَسْتَغْفِرِي لَدُنْكَ إِنَّكَ كُنتَ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿٢٩﴾

وه ئە ی زلیخا تویش داوای چاوپۆشی له خودا بکه بو تاوانی خۆت، به راستی له تاوانبارانی لهم کاره‌ساته‌دا، وه ئەم جاره به‌م جۆره سه‌ری ئەم رووداوه‌یان نایه‌وه و باسه‌که کپ بووه‌وه له ناو ماله‌که‌یانا.

لیره‌دا چهن باسی هه‌یه:

یه‌که‌م: له‌سه‌ر ئەو ته‌فسیره من نووسیم له لایه‌نی چه‌زه‌تی یوسفه‌وه ﴿يُوسُفُ﴾ قه‌سدی کاری خراب نه‌بووه له‌به‌ر ئەوه که جومله‌ی ﴿وَهُمْ بِهَا﴾ ئە‌بن به‌ جوابی ﴿لَوْلَا﴾ و لیتی پیشکه‌وتوووه وه‌کوو ئیمام فه‌خری رازی به‌ نه‌قل له‌ سیه‌وه‌یه‌یه‌وه ئەو پیشکه‌وتنه‌ی ره‌وا داوه. که واین مه‌عنای ئایه‌ته‌که وایه: ئە‌گەر یوسف بوره‌انی

خودای دەرک نەکرداین قەسەدی ئەو کارە ی ئەکرد: بەلام مادام بورهانه که ی دەرک کرد ئەو قەسەدی نەکرد، وه ئەمه مه‌علوومه بۆ خوینده‌وار.

دووهم: لەسەر ئەو تەفسیره من نووسیومه «بورهان» که عیبارەتە لەو نووره که لەو کاتەدا خودای تەعالا دایناوه لە دلی یوسف خواھ نووری عیسمەت بی که بۆ پیغەمبەرانه - مادام لەو کاتەدا پیغەمبەر بووبی - یاخود تەوفیق و ئیرھاس بی - ئەگەر لەو کاتەدا پیغەمبەر نەبووبی - وه که لیمە ی بورهان زۆر مونسەبە بۆ ئەم ھیزە مەعنەوییە؛ چونکی بۆ ھیزی قەتعی و بڕندە بەکار دئی، وه نووری عیسمەتی پیغەمبەران و نووری تەوفیق ھەردوو یان زۆر بڕندە و خواون تەئسیرن.

سێھەم: ئەو شایەتە که شایەتی دا بە پاکی یوسف بازی لە موفەسیرەکان وتوویانە پیاوی بوو ئامۆزای زلیخا یا خالۆزای بوو، وه ئەو ئەم تەدبیرە ی کرد بۆ عەزیزی میسر که تەماشای کراسە که ی یوسف بکا: ئاخۆ لە بەرەوێ دراوێ یا لە دواوێ؟

وھ زۆر بە ی موفەسیرەکان فەرموویانە: مندالی بوو لە بیسکەدا خزمی زلیخا بوو وھ بە شیوێ «خرق العادە» خودا ھێنایە وتار بۆ ئەو رووداوێ بە دەلیلی فەرموودە ی حەزرت ﷺ که فەرموویەتی: چوار مندالی ھاتوونەتە وتار: «ماشتە» ی کچی فیرعون^{۱۱}. [وھ] شایەتە که ی یوسف وھ ئەو مندالی که لە زەمانی «جریج» ی راھیدا ھاتە وتار بۆ شایەتی پاکی «جریج» وھ عیسای کوری مەریم ﷺ.

چوارەم: پیوستە بزانی که حەزرت یوسف ﷺ لەو رووداوی مالی وھ زیرەدا مەعسووم و پاک بوو لە ھەموو جۆرە تاوانی بە دەلیلی ئەو (وھ کوو نیمامی رازی فەرموویەتی) ھەرکەسێ پەیوھندی بووبی بەو رووداوێ شایەتی داوێ بە پاکی

۱۱. ماموستا لە تەفسیری «مواہب الرحمن» بەرگی ۴ لاپەرە ۳۶۱ دا ئەفەرموی: کوری ماشتە ی کچی فیرعون، ئەک ماشتە خۆی. - بلاوکردنەوێ کوردستان.

یوسف وه نه‌وانه که عه‌لاقه‌دارن له‌وا یوسف وه، زلیخا وه، شایه‌ت وه، وه‌زیر وه، ژنانی میسری وه، خودای ته‌عالا وه، دوژمنی گه‌وره شه‌یتان.

۱. یوسف عَلَيْهِ السَّلَامُ فه‌رموویه‌تی: *هی راودتتی عن نفسي*، واته: زلیخا هاتوچۆی کرد بۆ لای من وه ویستی مه‌یلی بده‌می وه من په‌یوه‌ندیم نه‌بوو، وه فه‌رموویه‌تی: *رب السجن أحب إلی مما یدعوننی إلیه*، واته: خودایا زیندانم پئی خوشره له‌و تاوانه وه له‌و کاره‌ی نه‌وان منی بۆ بانگ نه‌که‌ن. وه خودا نه‌مانه‌ی گپراوه‌ته‌وه وه ته‌قریری کردوون.

۲. زلیخا لای ژنه میسریه‌کان دانی پیا‌نا وتی: *لقد راودته عن نفسه فاستعصم*، واته: به راستی من هه‌ولم دا له‌گه‌ل یوسف‌دا وه ویستم رامی بکه‌م، واته من ته‌ماعم تیکردبوو له‌گه‌لی خه‌ریک بووم به‌لام نه‌و خۆی نه‌دا به‌ده‌سته‌وه. هه‌روا لای پاشای میسریشدا پیتی لیتا‌و وتی: *الآن ح‌ص‌ص الحق، أنا راودته عن نفسه، وإنه لمن الصادقین*، واته: ئیسته راستی ده‌رکه‌وت، من فرۆ فیلم کرد بۆ رامکردنی یوسف، یوسف له راستانه له‌وتار وه کردارا.

۳. شایه‌ته‌که‌یش به‌یانی نه‌وه‌ی کرد که بوو به‌هۆی پاک‌ی یوسف عَلَيْهِ السَّلَامُ.

۴. وه‌زیری میسر وتی: *إنه من کیدکن، إن کیدکن عظیم*.

۵. ژنه میسریه‌کان وتیان: *ما علمنا علیه من سوء*.

۶. شه‌یتان بریاری داوه که عیبادی خودا گومرا بکا موخلیسه‌کان نه‌بنی وه خودا فه‌رموویه‌تی: *إنه من عبادنا المخلصین*.

۷. خودا فه‌رموویه‌تی: *کذلك لنصرف عنه السوء والفحشاء*، واته: بوره‌انمان پئی نیشان دا بۆ نه‌وه که خراپه‌لاده‌ین له‌یوسف، وه‌کوو سه‌ره‌تای خه‌یا‌نه‌ته‌که وه خه‌یا‌نه‌ته‌که‌یش خۆی.

﴿وَقَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتَاهَا عَن نَّفْسِهِ ۗ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا إِنَّا لَنَرُّهَا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾

واته: هه‌رچه‌ند خانه‌دانی وه‌زیر تیکۆشان بۆ کپکردنه‌وه‌ی ئه‌و ده‌نگوباسه‌ به‌لام به‌ یاسای «قسه‌ که‌وته‌ زاری ئه‌که‌وئته‌ شاری» هه‌والّ بلاو بووه‌وه‌ به‌ ناو شاری میسردا و ژنان که‌وته‌ و‌تووئژ و کۆمه‌لئ ژنی هاوشان و هاوته‌مه‌نی زلینخا وتیان: ژنه‌که‌ی عه‌زیز خه‌ریکی دلّداری و ها‌توچۆیه‌ بۆ رامکردنی غولامه‌ خزمه‌تکاره‌که‌ی خۆی و، به‌ راستی خۆشه‌ویستی ئه‌و غولامه‌ چووته‌ ناو په‌رده‌ی دلّی زلینخاوه‌ و به‌ راستی له‌م رووه‌وه‌ ئیمه‌ زلینخا به‌ گومرا و بی‌هۆش ئه‌زانین؛ چونکه‌ خزمه‌تکاری ئه‌وه‌ نایه‌نین.

﴿فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكًا ۖ وَأَتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّينًا وَقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ فَلَمَّا رَأَيْهِنَّ أَكْرَهُهُنَّ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِن هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ﴾

کاتی که‌ زلینخا ئه‌م قسه‌ و باسه‌ په‌نامه‌کی ئه‌وانه‌ی بیست، وه‌لحال قه‌سدی ئه‌وانیش له‌ ژیره‌وه‌ سووک‌کردنی پایه‌ و شانی زلینخا بوو، ناردی به‌ دوایانا به‌ ناوی ده‌عه‌ته‌وه‌ بانگی کردن بۆ مالی خۆی و، بۆ هه‌رکام له‌وان نارنجیکی ئاماده‌ کرد، جا کاتی هاتن و دانیشن هه‌ر یه‌که‌ و نارنجه‌که‌ و چه‌قۆیه‌کی دا به‌ ده‌سته‌وه‌ و، له‌و کاته‌دا که‌ خه‌ریکی بپینی نارنجه‌که‌ بوون زلینخا به‌ یوسفی وت: وه‌ره‌ ده‌ره‌وه‌ بۆ ناو کۆمه‌لئ بانگ کراوان! کاتی چاویان به‌ شتیه‌ی جوانی دل‌پئینی بپ‌وئنه‌ی یوسف که‌وت زۆر به‌ شتیکی جوان و گه‌وره‌ هاته‌ پئیش چاویان و، به‌ هۆی ته‌ماشاکردنی یوسفه‌وه‌ هۆشیان لای خۆیان نه‌ما و ده‌ستی خۆیان له‌ت و په‌ت کرد و هه‌موو

وتیان: خودا دووره له ناتوانی و توانای به‌سهر هموو شتی‌کدا هیه بویه توانیویه‌تی
 هم ناده‌میزاده لهم شیوه فریشته سروشته‌دا دروست بکا، به‌لام هممه ناده‌می نییه و
 هممه فریشته‌یه‌کی خاوه‌ن قه‌در و قیمه‌ت و دیارییه.

﴿قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَنِي فِيهِ وَلَقَدْ زودتُهُ عَنْ نَفْسِهِ ۖ فَاسْتَعَصَمَ
 وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَا ءَامُرُهُ لَيَسْجَنَنَّ وَلَيَكُونَا مِنَ الصَّاغِرِينَ﴾

پاش نه‌وه که زلیخا حالی بوو ژنه میسرریه‌کانیش گیرۆده‌ی جوانی یوسف
 بوون و که‌س به‌رابه‌ر به‌و جوانییه خۆی ناگرئ، بی‌شاردنه‌وه وتی: تا هم جوانه که
 چاوتان پیی که‌وت نه‌و غولامه‌یه که ئیوه سه‌رزه‌نشتی منی له‌سه‌ر نه‌که‌ن! به‌راستی
 من هه‌ولم دا بو رامکردنی بو خۆم و نه‌و هه‌ر خۆی نه‌داوه به‌دهسته‌وه و خۆی
 گرتووه، وه پاش نه‌وه که ئیوه حالی بوون له‌و شیوه و جوانییه و نه‌زانن که دل خۆی
 ناگرئ له‌ناستی خۆشه‌ویستی نه‌ودا، سویند نه‌خۆم نه‌گه‌ر نه‌وه‌ی من له‌وم نه‌وئ
 نه‌یکا نه‌خریته زیندانه‌وه و له‌ریزی داماوه‌کانا نه‌بی.

له‌مه‌وه ده‌رده‌که‌وئ که هه‌موو لایه‌کیان دانیان ناوه به‌وه‌دا که ئیختیاریان له‌ده‌ست
 ده‌رچوه به‌رابه‌ر به‌یوسف. جا ژنه‌کانیش ده‌ستیان کرد به‌نامۆزگاری یوسف و
 حالی کردنی له‌وه که له‌موخاله‌فه‌ی زلیخادا گیرۆده‌ی مه‌ینه‌تی سزا و زیندان نه‌بی،
 وه یوسف که‌وته نه‌مری واقیعه‌وه و له‌پاش بیرکردنه‌وه له‌وه‌دا که ناهه‌رمانی زلیخا
 سزایه‌کی مه‌حدوووه و ناهه‌رمانی خودای ته‌عالا عاره بو دنیا و ناگره بو عاله‌می
 نه‌پراوه‌ی قیامه‌ت، له‌خودا پارایه‌وه و هه‌ولی پاراستنی خۆی دا.

﴿قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي
 كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُنْ مِنَ الْجَاهِلِينَ﴾

وتی: په‌روه‌دگار! زیندان له لای من گه‌لنی خوشره له‌و کرده‌وه ناباره‌ی که نه‌و ژنانه لیمیان ده‌وی و، نه‌گه‌ر تو فرو فیلی نه‌م ژنانه‌م لئی لا نه‌ده‌ی له‌وانه‌یه که مه‌یل بکه‌م بو رابواردن له‌گه‌لیانا و نه‌و کاته نه‌چمه رزی ناره‌زووبازانی نه‌فامه‌وه.

﴿ فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٤﴾ ﴾

جا خودای ته‌عالا دو‌عاکه‌ی لئی قه‌بوول کرد و وه‌زعیتکی وای برده دلی وه‌زیری میسره‌وه که له‌و خانه‌دانه‌ی دوور بخه‌نه‌وه. وه به‌م جوړه یوسفی پاراست و فرو فیلی ژنه‌کانی لئی لادا؛ چونکی به راستی خودا دو‌عای موخلیسان نه‌بیی و زانایشه به رازی دلیان و نه‌زانی مه‌به‌ستیان چپیه.

﴿ ثُمَّ بَدَأ لَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا رَأَوُا الْآيَاتِ لَيْسَ جُنْدَهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٣٥﴾ ﴾

پاش ماوه‌یه‌کی که‌م له کپ‌کردنه‌وه‌ی نه‌و رو‌دواوه و پاش نه‌وه که چن به‌لگه‌ی مه‌عقولیان ده‌ست که‌وت له‌سه‌ر پاکي یوسف و حالی بوون هه‌تا نه‌و له‌و مال‌ه‌دا بی‌خه‌لکی باسی خانه‌واده‌که‌ی نه‌که‌ن فی‌عه‌لن له مالیشه‌وه هو‌ی کاری نابار هه‌ر ده‌وام نه‌کا. بو‌یان ده‌رکه‌وت که باش وایه ماوه‌یی یوسف زیندانی بکه‌ن تا نه‌و خه‌ته‌ره له‌و خانه‌واده‌دا نه‌می‌نی.

﴿ وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانٍ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرِنِّي أَخَصِرُ خَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرِنِّي أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْرًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبِئْنَا بِتَأْوِيلِهِ إِنَّا نَرْنَكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٦﴾ ﴾

واته: فی‌عه‌لن به نه‌م‌ری وه‌زیر یوسفیان زیندانی کرد و به ریکه‌وت دوو گه‌نج له‌ خزمه‌تکارانی پاشای میسر له‌گه‌ل یوسف‌دا زیندانی کران؛ یه‌کیکیان نانی بو پاشا دروست نه‌کرد و نه‌ویشیان مه‌شرووباتی دروست نه‌کرد، نه‌م دوانه به تاوانی نه‌وه زیندانی کران که نه‌یان‌ه‌وی پادشا ده‌رمان‌خوارد بکه‌ن.

وه به هۆی بلاوبوونه‌وهی ده‌نگوباسی کاره‌ساتی خانه‌دانی وه‌زیره‌وه ده‌رکردنی
 فه‌رمان به‌ زیندا‌نکردنی یوسف مه‌شهور بوو که ئەم غولامه ئینسانیتکی به‌ حورمه‌ت
 و دڵ و داوین پاك و خاوه‌ن نه‌فسیتکی پا‌که، وه‌ فی‌عه‌ن ئاداب و هه‌ستان و دانیشتی‌شی
 وه‌ها بوو، به‌م هۆیه‌وه ئەو دوو خزمه‌تکاری پاشایه باوه‌ریان په‌یدا کرد به‌وه که
 یوسف ئینسانیتکی پی‌روژه و به‌ یاسای ئەو روژه بوو ئەوه ئەشی که داوای ته‌عبیری
 خه‌وی لی بکری. وه‌ له‌و کاته‌دا ئەو دوو گه‌نجه هه‌ر یه‌که و خه‌ویکیان دی و هاتن
 بو‌ لای یوسف بو‌ لی‌کدانه‌وه‌ی خه‌وه‌که‌یان و، یه‌کیکیان وتی: له‌ خه‌وما دیم تریم
 ئە‌گوشی و ئە‌م‌کرد به‌ شه‌راب بو‌ پاشا، ئە‌وی‌تریان وتی: منیش دیم له‌ خه‌وما که
 نانم له‌سه‌ر سه‌رم داناوه و په‌له‌وه‌ر داته‌بارن به‌سه‌رما و له‌و نانه ئە‌خۆن، ئە‌مانه‌وی
 نا‌گادارمان بکه‌ی له‌ ته‌فسیری ئە‌م دوو خه‌وه، به‌ راستی ئیمه‌ تو به‌ ئینسانیتکی وا
 ئە‌زانین که له‌ کۆمه‌لی چاکان و پیاوچاکانی.

﴿قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِهِ إِلَّا نَبَأُكُمَا بِتَأْوِيلِهِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا
 ذَٰلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ
 بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٢٧﴾ وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ آبَائِي إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ
 وَيَعْقُوبَ مَا كَانُوا لَنَا أَنْ نُشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ذَٰلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ
 عَلَيْنَا وَعَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٢٨﴾﴾

کاتی‌ جه‌زه‌تی یوسف وتاری خزمه‌تکاره‌کانی بیست، وه‌ خودا حالی کردبوو
 له‌وه که یه‌کیکیان رزگار ئە‌بی له‌ زیندان و له‌ لای پاشادا قه‌دری ئە‌بی، ویستی له‌م
 هه‌له‌دا خۆی ده‌ربخا و نا‌گاداریان بکا له‌وه که خۆی له‌ لای خودادا قه‌دری هه‌یه و
 ره‌هه‌ره و خودا گه‌لی شتی په‌نامه‌کی پی‌نیشان ئە‌دا وه‌کوو چۆن باقی ره‌هه‌ره‌کان

خۆیان دەرئەخەن لە ئادەمیزاد، وە پێی فەرموون: من نەك هەر بۆ تەفسیری خەو بەلكوو خودا زانستیکى رۆحى وەهاى پىنداوم كە هەر خواردمەنبیەك لە لایەنى مەئموورى زیندانەووە رەوانەئەكەری بۆتان بیخۆن لە پیش ئەویدا كە بگات بە ئیوێ ئەزانم چ جۆرە خواردمەنبیەكە و سوودی هەیه بۆتان بیخۆن یا زیان، وە ئەم زانستە لە جوملەى ئەوانەیه كە خودای خۆم فیری کردووم، وە سپری ئەم بەش و بەهرەیشە ئەوێهە كە من تەركى ئایینی قەومیتکم کردوووە كە ئیمانیا نییە بە خودای تەنیا، وە كوفری رۆزى قیامت ئەكەن، واتە: وەكوو باوەرپان بە زاتى خودا نییە باوەرپشیا ن بەوێهە نییە كە ئینسان لە پاش مردن زیندوو ئەكریتەووە و پرسىاری كردهووە و بیر و باوەرپى لى ئەكەرى و ئەگا بە جەزای خۆى.

وە كەوتوو مەتە شوینی ئایینی باوك و باپیرهكانى خۆم كە یەعقوب و ئیسحاق و ئیبراھیمە، وە بۆ ئیمە رەوا نییە و نەبوو قەت كە شەرىك و هاوپی بریار بەدین بۆ خودای تەعالا، وە ئیمە دامەزراوین لەسەر ئایینی خودا پەرسى بە تاق و تەنیا وە لەسەر رەهنوماىی ئادەمیزاد بۆ دینی تەوھید و خودای تەنیا پەرسى، وە ئەم بارەى ئایینی تەوھیدە لە فەزل و كەرەمى خودایە لەسەر ئیمە كە وەحى ناردوو بە فریشتەدا بۆمان، وە لەسەر خەلكیش كە ئیمەى كردهووە بە رەھبەر و رەهنومايان، بەلام زۆر بەى ئادەمیزاد نازانن بەم بارەیه و سوپاسى ئەو خودایە ناكەن كە ئەم ئایینی تەوھیدەى بۆ ناردوون بۆیە قەبوولی ناكەن.

جا لەم شوینەدا حەزرەتى یوسف عليه السلام بە ئاشكرا كەوتە بانگ كردنیا ن بۆ ئایینی تەوھید و فەرمووی:

﴿يَصِدِّجِي السِّجْنِ ۚ أَرْبَابٌ مُتَّفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمِ اللَّهِ ۗ الْوَّاحِدُ الْقَهَّارُ

ئەى دوو ھاوړیى من لەم زیندانهدا، نایا پەرستنى چەن خودایەکی بلاوى بى جەمعیەتى بى شوعوور و هیز باشە بۆ ئینسان؟ یا پەرستیاری خودایى که تاق و تەنیاىە و زالە بەسەر ھەموو شتیکدا و کەس ناتوانى بەرابەرى بکا؟

﴿ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مِمَّا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ ﴾

ئىوہ عیبادەت ناکەن بۆ غەیری خودا بۆ چەن بتیکى بى نرخی بى حەقیقەتى وەھا نەبى که خۆتان ناوتان ناو، ئىوہ و باوک و باپیرەتان، وە خودا هیچ بورھان و بەلگە یەکی رووناکی لەسەر دانەناو.

﴿ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ ﴾

حوکم و فەرمان بە بەندەى ھەر بۆ خودایە.

﴿ أَمْرًا إِلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴾

ئەو خودایە که ئەمرى کردووە که عیبادەت نەکەن بۆ ئەو نەبى وە ئەمە یە دینی راستى حەقى دامەزراو لە کائیناتا بەلام زۆر بەى ئادەمیزاد ئەمە نازانن.

﴿ يَصْحَجِي السَّجْنِ أَمَّا أَحَدُكُمْ فَيسْقَى رَبَّهُ خَمْرًا وَأَمَّا الْآخَرُ فَيُصَلِّبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ ۗ قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ ﴾

﴿ ٤١ ﴾

جا پاش بە یانى بیر و باوهر و ئایینی خۆی و ئامۆزگاری زیندانییەکان، رووی کردە تەعبیری خەوہکانیان و فەرمووی: ئەى دوو ھاوړیى زیندانم! یە کەمتان، واتە

نه‌وه‌تان که له خه‌ویا شه‌رابی دروست نه‌کرد بۆ پاشاکه‌ی له‌مه‌وبهر، شه‌رواته‌وه بۆ سه‌ر کاری خۆی و شه‌راب ده‌رخواردی گه‌وره‌که‌ی نه‌داته‌وه، وه شه‌وه‌ی دووه‌متان شه‌وه حوکمی ئیعدامی نه‌دری و هه‌له‌ئه‌واسری به‌ سیداره‌دا و له به‌ر ناهه‌مواری حوکمه‌که‌ی ناهینریتته خواره‌وه هه‌تا په‌له‌وه‌ر له سه‌ری شه‌خوا، شه‌وشته‌ی که لێی شه‌پرسن براهه‌وه، واته شه‌نجامی شه‌م زیندانی کردنتانه له شه‌عبیری خه‌وه‌کانتانا شه‌مه‌یه.

﴿ وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِّنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَأَنَسَهُ الشَّيْطَانُ ذِكْرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ ﴾ (٤٢)

وه یوسف فه‌رمووی به‌ویانه که باوه‌ری وابوو رزگاره له زیندان: کاتی رویشیتته لای پاشا باسی منی لا بکه که به سته‌م له‌م زیندانه‌دا راگیراوم، به‌لکوو به‌زه‌یی پینما بیته‌وه و رزگارم بکا، به‌لام تیکه‌لبوون به‌ کاری خۆیه‌وه و شادمانی به‌ رزگار بوونی خۆی تیکه‌لی دنیای کرده‌وه و په‌یوه‌ندی به‌ شه‌یتانه‌وه په‌یدا کرده‌وه و شه‌یتان بوو به‌ هۆی شه‌وه‌ی باسی یوسف فه‌رامۆش بکا و لای پاشا باسی نه‌کا وه‌ک هه‌ر نه‌یدی‌ی! وه مه‌شه‌وور وایه‌ جه‌وت سأل مایه‌وه له‌و شوینه‌دا. وه حیکمه‌تی شه‌وه‌یش شه‌مه‌ بوو شه‌و باسه شه‌رمئاوه‌ره نه‌مینی و یوسفیش بگات به‌ پایه به‌ لای پاشاوه.

﴿ وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعٌ سُئِبَاتٍ خُضِرٍ وَأُخْرَى يَأْسِئَاتٍ يَأْتِيهَا الْمَلَأُ أَفْتُونًا فِي رُءْيَايَ إِنْ كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ ﴾ (٤٣)

به‌ خواستی خودا پاش نه‌و ماوه پادشای میسر خه‌وی دی: که روژ بووه‌وه فه‌رمووی: به‌ راستی من له خه‌ودا جه‌وت گای زه‌لامی گوشتن و قه‌له‌وم دی له نه‌هریکه‌وه هاتته ده‌ره‌وه و جه‌وت گای لاوازیشم چاو پینکه‌وت شه‌و جه‌وت گا

قهله‌ویان نه‌خوارد و قووتیان نه‌دان، وه‌حهوت گوله‌گه‌نمی سه‌وزی جوانم دی و
حهوت گولی وشکی زهره‌د که‌وتن به‌سهر گوله‌سه‌وزه‌کانا و دایان پوشین، وه‌له‌م
خه‌وه زور سه‌رم سوپ‌ماوه، نه‌ی کومه‌لی مه‌جلیس و نه‌هلی فامی باره‌گا ته‌فسیری
نهم خه‌وه‌م بو بکه‌ن نه‌گه‌ر ئیوه‌له‌وانه‌ن که‌ته‌عبیری خه‌و نه‌زانن.

﴿قَالُوا أَضْغَثُ أَحْلَامٍ وَمَا نَحْنُ بِتَأْوِيلِ الْأَحْلَامِ بِعَالَمِينَ﴾

نه‌وانیش له‌وه‌لاما وتیان: نهم خه‌وانه‌له‌خه‌وی پر‌وپووج نه‌چن، وه‌ئیمه‌زانا
نین به‌ته‌عبیری خه‌وی وه‌ها؛ چونکی حه‌قیقه‌تیا نیه.

﴿وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ أَنَا أُنَبِّئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ فَأَرْسِلُونِ﴾

﴿٤٥﴾

جا نه‌و کابرای زیندانییه که‌یوسف ته‌عبیری خه‌وه‌که‌ی بو کرد و رزگاری بو،
یوسفی که‌وته‌وه‌بیر پاش نه‌و ماوه‌زوره‌و وتی: من خه‌به‌رتان نه‌ده‌می به‌ته‌ئویلی
نهم خه‌وه، نه‌مر بفرم‌وون ره‌وانه‌م بکه‌ن بو لای یوسف؛ چونکی له‌و روزه‌دا که‌س
به‌بن‌فرمانی تایه‌تی نه‌یته‌توانی بر‌وا بو زیندان و زیندان ببینی، جا پاشا فرمانی
دا که‌بر‌وا بو زیندان و رویشت بو لای یوسف و عهرزی کرد.

﴿يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعُ﴾

عِجَافٍ وَسَبْعُ سُنْبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخْرَىٰ يُبَيِّنُ لَعَلِّي أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ

لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٦﴾

نه‌ی یوسف؟! نه‌ی ئینسانی خودا پینداوی زور راست له‌وتارا! خه‌به‌رمان پین
بده‌له‌ته‌ئویلی نهم خه‌وه‌دا پاشا دیویه‌تی: که‌حهوت گای له‌ر حهوت گای قه‌له‌ویان
خواردوووه‌و، حهوت گوله‌گه‌نمی وشکی پوکاوه‌که‌وتوون به‌سهر حهوت گوله

گه نى سهوزى جوانا، هیوام وایه برؤمه وه بؤ لای پاشا و وهزیره کانی و باسه که یان بؤ بگنر مه وه هه تا بزنان که ته عبیری خه وه که ی پاشا چیه.

﴿قَالَ تَزْرَعُونَ سَبْعَ سِنِينَ دَأَبًا فَمَا حَصَدْتُمْ فَذَرُوهُ فِي سُنْبُلِهِ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا نَأْكُلُونَ﴾ (۴۷)

فهرمووی: چهوت سال کشتوکالتان ناسایی نه بی نه وه که له و چهوت ساله دا نه یدوورنه وه وازی لی بین هر له ناو گوله که یا بمینتته وه که می نه بی له وه ی که پیوستان پیته تی بؤ خواردن.

﴿ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ سَبْعٌ شِدَادٌ يَأْكُلْنَ مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا تَحْصِنُونَ﴾ (۴۸)

پاش نه و چهوت ساله، چهوت سالی ناهه مواری قاتی دینه پیشه وه هه موو نه و رزقی هه لتان گرتوه و داتان ناوه بؤ نه و ساله گرانیانه، نه یان خؤن، واته خه لکه که نه وه ی ناماده یان کردوه بؤ خویان بؤ ساله گرانییه کان نه یخؤن که می نه بی له وه ی پاراستوتوانه بؤ تووی کشتوکال یا بؤ کاتی قاته سال.

﴿ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَامٌ فِيهِ يُغَاثُ النَّاسُ وَفِيهِ يَعَصِرُونَ﴾ (۴۹)

پاش نه م چهوت ساله گرانییه یش سالیکی زور باش دیته پیشه وه له و ساله دا باران له ناسمانه وه نه رژینری به سهر عالهما و زهوی و زار هه موو نه ژیتته وه، وه له و ساله دا میوه و سهوزی زور ده ستکاری نه که ن و خولاسه که یان نه گرن بؤ شهر بهت و پیخؤر و بؤ خواردن و رابواردن.

جا کابرای فرستاده نه م باسه ی برده وه بؤ لای پاشا و گنر ایه وه بؤ نه و بؤ پیاو ماقوولانی باره گا. وه پاشا به دل نه و ته عبیره ی په سهند کرد و هه موو خه لکه که قسه که یان به ماقوول زانی. جا پاشا هاته سهر نه م فرمانه که خودا فهرموویه تی:

﴿ وَقَالَ الْمَلِكُ أَتُؤْتِنِي بِهٖ ۖ فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ ارْجِعْ إِلَىٰ رَبِّكَ
فَسْأَلْهُ مَا بَالُ النِّسْوَةِ الَّتِي قَطَعْنَ أَيِّدِيْنَ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ عَلِيمٌ ﴾

جا پاش ئەوێ پاشا حالی بوو له فام و هۆشیاری یوسف وتی: برۆن یوسفم
بۆ بینن با چاوم پیتی بکهوی و بزائم حەقیقەتی چیبە، وە کاتێ فرستادە کە هات
ئەمری پاشای پینگە یاند، حەزرەتی یوسفم لە بەر نە جابەت و شەرافەت و نوورانیبەتی
رۆحی و دامەزراری لە پایەدا، پەلەمی نە کرد بۆ ئەوێ برۆتە دەرەوێ بۆ لای پادشا
بە لکوو ریزی خۆی راگرت بۆ ئەوێ کە لە عالەمی بارەگای پاشا دەر بکهوی کە
یوسف ئینسانییکی شەریف و داوین پاکە و فەرمووی بە کابرا: برۆ عەرزێ پادشا
بکە ئەمر بکا ئەو ژنانە کە دەستی خۆیان لەت و پەت کرد لە گەڵ ژنی وەزیردا کۆیان
بکاتەوێ و لیبان بپرسی: حالی ئەوان چۆن بوو و حالی منیش چۆن بوو، وە ئەو
ژنانە لە سەر چ ئەساسی بە منیان ئەوت: فەرمانی سەبیدە کە ی خۆت (کە ژنی وەزیرە)
بە جێ بینە؟ بە راستی خودا زانایە بە فێلی ئەوان بە لکوو دان بە پاکی من و ناپاکی
خۆیاندا بنین.

﴿ قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ إِذْ رَاوَدْتُنَّ يُوسُفَ عَنِ نَفْسِهِ ۗ ﴾

جا پاش ئەوێ فرستادە کە رویشت بۆ لای پاشا و قسە کە ی حەزرەتی یوسفی
عەرز کرد. پادشا ناردی ژنەکانی هەموو لای خۆی حازر کرد و پیتی وتن: مەقسە دتان
چی بوو کە دەوێ یوسفتان داوو و تیی پینچا بوون و بە چی گەشتن لە گەلیا؟
ئایا لە یوسفەوێ ئەساسی هەبوو بۆ ئەو هاورد و بردی ئیوێ، یا لە ئیوێ هەبوو؟ وە
یوسف هاتە سەر مەبەستی ئیوێ و بە قسەتان رازی بوو؟

﴿ قُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوٓءٍ ﴾

ئەوانىش وتیان: حاشا! ئیمە هیچ رەفتار و ئاساریکی ناپەسەندمان لە یوسفەو دەرك نه کردووہ نه لە ئەووەلەوہ و نه لە ئاخروہ. لەویدا زلیخا ھاتە قسە و وتی:

﴿قَالَتْ أُمَّرَأْتُ الْعَزِيزِ الْفَن حَصَّصَ الْحَقُّ أَنَا رَوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ﴾

ژنەكەى عەزیزى میسر ھاتە وتار و وتی: ئیستە راستى دەركەوت و كاتى ئەو ھات كە بەیانى واقع بكړئ: ئەم ژنانە پەيوەندیان بە قەزىبەى یوسفەو نەبووہ من ھەولم لەگەل داوہ و دەورم داوہ و ویستوومە سازى بکەم و بو ئارەزووى خۆمى بگونجینم، وە بە راستى یوسف داوین پاکە و لەو كەسانەى كە راست وتار و راست کارە لەگەل خودای خۆى و لەگەل مەسلەك و لەگەل خانەدانا و بە هیچ جۆرى داوینەى ئەو گەردى نەگرتووہ.

﴿ذَلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخْنُهِ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ الْخَائِنِينَ﴾

جا یوسف ئەفرموت: من داواى ئەم تەحقیقەم لە پینشا کرد بو ئەو كە عەزیز بزانی من خەیانەتم نەکردووہ لەگەل خانەوادەى ئەوا لە پەنامەکیبەوہ و خودای تەعالا فرۆ فیلێ خەیانەتکاران ناگەى نیتتە ئەنجام.

﴿وَمَا أُبْرِيئُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

وہ من پاکانە بو نەفسى خۆم ناکەم بە راستى نەفسى ئینسان تەبیعەتى وایە فرمان ئەدا بە ھیز لەسەر کارى ناپەسەند مەگەر ئەوئەندە خودا میھرەبانى بکا و ئینسان رزگار بکا لە فیتنە و فەسادى، بە راستى خودای من تاوان بەخس و میھرەبانە لەسەر ھەموو بەندەکانى و منیش یەکیکم لەوان.

بزانن! لەم شوینەدا چەن قسەیی ھەبە:

یەكەم: ئەمە كە ژنە میسرێهەكان بە زاھیر شتیکی ناباریان نەكرد لەگەڵ یوسفدا دەی بۆچی یوسف داوای ئەو ەكە پاشا بانگیان بكە و پرسیاریان لی بكە و بۆچی نیسبەتی فیلی لیدان؟

وەلامەكە ی ئەمەبە: ئەگەر ئەو ژنانە جانیبی حەقیان رابگرتایە ئەبوا ئەو ەندە نامۆزگاری زلیخایان بكردایە كە لەو ەپاش واز لە یوسف بینی وە یا بیفرۆشی بە كەسیكی تر و لەو مالدە نەمینی بۆ دەوامی ئەو دەنگوباسە. ھەروا یوسف دەركی كرد لەو ژنانەو ە كە ئەوانیش ھەر ئەھلی ئارەزوون و لە ژێرەو ەئیان ویست بە نەو ە فیلی یوسف بخەلەتین ھەتا لە ناویانا ھاتوچۆ بكە و تووشی تاوانباری بكەن.

و ە غیری ئەو ژنانەیش كەسی تر ئاگادار نەبوو بەسەر وەزعی زلیخا و یوسفدا ھەتا پاشا نیستیفادە ی عیلمیان لی بكە بە حەقیقەتی ئەو رووداوە.

دوو ەم: مەشھوور ئەو ە بوو كە ژنی عەزیز دەوری یوسفی داو ە نەك ژنە میسرێهەكان، دەی بۆچی پاشا ئەلی: *إذ راودتن يوسف عن نفسه* ؟
و ەلامی ئەمە ئەو ەبە:

۱. پاشا بە ھۆی و ەسائیلی خاربیجی ەو ە ئاگادار بوو ە لەو ە كە ئەو ژنانەیش ویستووینا ە یوسف لەو خانەدانا بمیئتتەو ە بۆ ئەو ە كە لە پاشەرۆژا ئەوانیش ھاتوچۆبەکی لەگەلدا بكەن.

۲. ویستوو ەتی كە ئەوانە بە تاوانبار نیشان بدا ھەتا ئەوانیش بۆ چاری دەردی خۆیان بە راستی و ەزەكە بەیان بكەن.

۳. لەبەر ئەو ە پاشا دەركی كرد مادام كە یوسف باسی ژنی وەزیری نەكردوو ە و ە ھەر داوای پرسیاری لەوان كرد پاشایش وتی: ئەمە بی حیکمەت نیبە با منیش ھەر بەو شتو ە بكەومە پرسیارەو ە.

۴. له و روژدها وه زعی حورمه تگرنتی خانه دان زور باو بووه له بهر نه وه راسته و خوق ژنی وه زیریان خانه گومان نه کرد و وه هه تا به ته بیعه تی حال باسی نه ویش بیته پیشه وه، وه حیکمه تی نه ویش که یوسف باسی ژنی وه زیری نه کرد نه و بوو که مافی خزمه تی زوری هه بوو له سهر یوسف نه ویش ویستی که هه تا مه جالی بیی نازاری دلی زلیخا نه دا بویه زلیخایش زور به ناشکرا هاته و تار و یوسفی به پرتز گرت و پاکی نه و تا وانباری خزی روون کرده وه.

﴿ وَقَالَ الْمَلِكُ اَنْتُوْنِي بِهٖۤ اَسْتَخْلِضُهٗ لِنَفْسِیۡ ﴾

جا کاتی پاشا پاکی یوسفی له لا ده رکه وت فه رموی: برۆن یوسف بینن بو لام هه تا بیکه م به یاوه ری تایبه تی خوم نه گه ر دلم به ته واوی په سه ندی کرد.

﴿ فَلَمَّا كَلَّمَهُۥ قَالَ اِنَّكَ الْیَوْمَ لَدَیْنَا مَكِیْنٌ اَمِیْنٌ ﴿۵۴﴾ ﴾

جا کاتی یوسف به حوزووری پاشا گه یشت و قسه ی له گه لدا کرد به هوی شیوه ی مولا قات و ریعایه تی نه ده ب و نه زا که تی له قسه کردندا و ده رکه وتنی زانست به توانایی ئیداره یا به ته واوی دلی په یوه ندی له گه ل په یدا کرد و وتی: به راستی بی خه م به ئیتر تو له لای ئیمه دا دامه زراوی و نه مینی له هه موو جوړه نازاری و به خاترجه می بو خوت بزی.

﴿ قَالَ اَجْعَلْنِی عَلٰی خَزَاۤیِنِ الْاَرْضِ اِنِّیۡ حَفِیْظٌ عَلِیْمٌ ﴿۵۵﴾ ﴾

جا کاتی چه زره تی یوسف حالی بوو که پاشایش ئینسانیکی میهره بان و پیاوانه یه و به شوینی ئینسانی پاشا نه گه ری و نه و کارانه یش که تاوانباریان لی په یدا بیی بو نه و ده ست ناده ن و له م لایشه وه گه لی میسر زور پتویستیان به رزق و ژیوار نه بی و خزمه تی ژیواری گه لیش خزمه تیکی زور گه وره یه، به پاشای وت: بمکه به خواوه نی

ئیداره‌ی واریداتی میسر و هه‌موو واریداتی ولاتی میسر بده‌ره ده‌ستم، واته بمکه به وه‌زیری مالییه و دارایی نیمپو، وه ئه‌ویش قه‌بوولی کرد و له‌سه‌ر ئه‌و پایه دامه‌زرا له باره‌گای پاشادا.

﴿وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَّبِعُوا مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾﴾

خودای ته‌علا ئه‌فه‌رمویت: ئا به‌مجوره پله به پله به وه‌زعینکی ته‌بیعی وه له‌سه‌ر یاسایه‌کی عاده‌تی یوسفمان له ولاتی میسر دا دامه‌زراند و به ئاره‌زووی خوئی به حوکمی وه‌زیفه‌که‌ی له هه‌ر شارێکدا خواستی ببویه دانه‌نیشت ئه‌یتوانی له کاتی کشتوکالدا، ناوچه‌ی کشتوکال هه‌لبژیری بو دانیشن و له کاتی واریداتا له پایته‌خت دانیشی به ئاره‌زووی خوئی، وه له راستیدا ئیمه ئه‌توانین هه‌رکس بمانه‌وئ به ره‌حمه‌ت و میهره‌بانی خوومان بیگرینه‌وه و قه‌ت ئیمه پاداشی ئینسانی خاوه‌ن بی‌ری پاک و کرده‌وه‌ی چاک زا به ناکه‌ین.

﴿وَلَا نُجْرُ الْأَخِرَةَ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَنْقُونَ ﴿٥٧﴾﴾

وه پایه و مایه بو دنیا به دنیا به و جه‌زای ئینسان له پاشه‌روژی نه‌پراوه‌دا گه‌لێ گه‌لێ باشتره بو ئه‌و که‌سانه که ئیمانیا هیناوه به خودای تاق و ته‌نیا و خو‌یان پاراستوه له کوفر و بیر و باوه‌ری نابار وه له ره‌فتاری فاحیشه و کرده‌وه‌ی ناهه‌موار و له خوو و ره‌وشتی ناشیرین.

﴿وَجَاءَ إِخْوَةُ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَّفَهُمُ وَهُمْ لَهُمُ مُنْكَرُونَ ﴿٥٨﴾﴾

وه به قه‌زا و قه‌ده‌ری خودای ته‌علا قاتی و گرانی داکه‌وت له ولاتی میسر و شاما و عالم که‌وته په‌ریشانییه‌وه، وه چه‌زهره‌تی یوسف به هۆی ئیداره‌ی به‌رزى

مردوو و برابره كیشمان كه له دایكى مردوو كه یه لای باوكمان به جی ماوه و، ئەم دە برابره ییش هاتووین بۆ كاروان، جا یوسف فەرمووی: من هەموو شتیك كه ئیوه داواتان كرد پێمدان و بۆم ئاماده كردن، جارێ تر كه هاتنه وه برا باوكییه كه یشتان بێنن بۆ لام، نابینن من چەندێك به راسالانه حیسابی رزقه كه تان تهواو ئەكەم و من زۆر ئینسانێكى باشم بۆ ئیداره ی غەریبان و ئەگەر ئەو براتانە نەهێنن هیچ حیسابتان له لای من نابێ و نزیکیشم مەكەون، ئیتر مەنعی موغامە له تان لێ ئەكەم.

﴿قَالُوا سَرُّوْهُ عَنْهُ اٰبَاؤُهٗ وَاِنَّا لَفَاعِلُوْنَ ﴿٦١﴾﴾

ئەوانیش وتیان: هەر ئەوه نده كه ئیمه رویشتی نه وه سه عی ئەكه ین له گەل باوكیا بۆ ئەوه ئیزنی بدات بێت له گەل مانا و بێ گومان ئیمه هەول ئەده ین بۆ هینانی.

﴿وَقَالَ لِفَتٰیئِهٖ اٰجْعَلُوْا بِضْعَتِهٖمْ فِیْ رِحَالِهٖمْ لَعَلَّهٗمْ یَعْرِفُوْنَهَا اِذَا اُنْقَلِبُوْا اِلٰی اٰهْلِهٖمْ لَعَلَّهٗمْ یَرْجِعُوْنَ ﴿٦٢﴾﴾

وه چه زره تی یوسف فەرمووی به مەئمووره كانی به رده ستی و غولامه كانی: هەر پاره و کوتالی ئەم شه خسانه هیناویانه بیخه نه وه ناو باره كانیان به لكوو ماله كه ی خویان بناسنه وه و كه رویشتنه وه بزانی مالمان لێ وه رنه گرتوون، به لكوو به هیوای ئەوه زوو بگه رینه وه بۆ میسر و براكه یان له گەل خویانا بێنن.

﴿فَلَمَّا رَجَعُوْا اِلٰی اٰبِیْهٖمْ قَالُوْا یٰٓاَبَانَا مُنِعَ مِنَّا الْكَيْدُ فَاَرْسِلْ مَعَنَا اَخَانًا نَّكْتُلُ وَاِنَّا لَهٗ لِحٰفِظُوْنَ ﴿٦٣﴾﴾

كاتی گه رانه وه بۆ مالی خویان و گه یشتن به باوكیان وتیان: ئەگەر بنیامین له گەل خۆمانا نه به ین بۆ میسر ئیتر بۆ جارێكى تر مەنعی رزقمان لێ كراوه، ده ی بنیامین بئیره له گەل مانا و به راستی ئیمه نه یپارێزین.

﴿قَالَ هَلْ ءَامَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا ءَامَنُتُمْ عَلَىٰ أَخِيهِ مِن قَبْلُ فَاللَّهُ خَبِيرٌ حَفِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّحِيمِينَ﴾ ﴿٦٤﴾

حزهرتى به عقوب له وهلاميانا فرموى: نایا من ئەمین ئەبم له ئیوه له هوى پاراستنى بنیامینه وه مه گەر وه کوو ئەو جاره که لیتان ئەمین بووم دەر باره ی پاراستنى یوسف؟! حاشا ئیتر جارێکی تر لیتان ئەمین نایم و باوهر به عه هدی ئیوه ناکه م: به لام ههر ره وانە ی ئە که م له گه لئانا پشت به خودا به راستی خودا له هه موو که س باشتره له و باره وه که ببی به پارێزهر و میهره بانتره له گشت میهره بانان.

﴿وَلَمَّا فَتَحُوا مَتْعَهُمْ وَجَدُوا بِضْعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يَا بَنِي آدَمَ مَا نَبغِي هَذِهِ، بِضْعَتُنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفُطُ أَخَانَا وَنَزِدَادُ كَيْلَ بَعِيرٍ ذَلِكَ كَيْلٌ سَيِّرٌ﴾ ﴿٦٥﴾

كاتى ئیسراحه تیان کرد و رویشتن باری خوئیانیان کرده وه ته ماشایان کرد چاویان که وت به و ماله جاری به که م بردوویانه رزقی پی بکرن هه مووی خراوه ته ناو باره کانیان و نیراوه ته وه بویان، جا ئەم حاله یان زور پی خوش بوو، هاتن موژده یان دا به باوکیان و وتیان: بابە ئیتر چیمان پی ئەوئ هه موو ماله که ی خویمان بو نیراوه ته وه و ئەمجار ئەروین له گه ل بنیامیندا و خوارده مه نی بو مال و مندالمان دینین و بنیامینیش ئە پارێزین لئی مه ترسه، وه باری وشتری ئەویش زیاد ئە که یین؛ چونکی ئەم ئەندازه یه که هینا ومانه که مه به شمان ناکا.

﴿قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُ، مَعَكُمْ حَتَّىٰ تُؤْتُونِ مَوْثِقًا مِّنَ اللَّهِ لَتَأْتِنِي بِهِ إِلَّا أَن يُحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّ ءَاتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ﴾ ﴿٦٦﴾

یه عقوبت فرمودی: به هیچ شیوهی بنیامینتان له گه‌ل نانتیم تا په یمانیکی گه وره
 نه‌دهنی که بنیامین بۆ بیننه‌وه مه‌گه‌ر هه‌مووتان داگیر بکرتین، کاتی نه‌وانیش نه‌و
 عه‌ده‌یان بۆ به‌جی هینا، فرمودی: دهی باشه بییه‌ن، خودا وه‌کیل بی له‌سه‌ر نه‌م
 عه‌ده.

﴿ وَقَالَ يَبْنَى لَا تَدْخُلُوا مِنْ بَابٍ وَاحِدٍ وَاَدْخُلُوا مِنْ اَبْوَابٍ مُتَفَرِّقَةٍ وَمَا
 اَغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اَللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ اِنْ اَلْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ
 فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴾

جا کاتی هه‌موو ریکه‌وتن بۆ میسر له‌گه‌ل بنیامیندا، باوکیان فرمودی: نه‌ی
 رۆله‌کانم هه‌مووتان به‌جاری له‌ده‌رگایه‌که‌وه مه‌رۆنه‌ ماله‌وه بۆ لای نه‌و وه‌زیری
 مالییه که داوای رزقی لێ نه‌که‌ن، واته نه‌و باره‌گایه‌چه‌ن ده‌رگای هه‌بوو چه‌زرتی
 یه‌عقوب چونکی ئیشی یوسفی پینگه‌یشتبوو ترسی فه‌وتانی بنیامین و باقی کورپه‌کانی
 بوو، خواه له‌ترسی چاوی پیس بی؛ چونکی نه‌و کورپه‌نه‌تاقمیککی به‌شان و شیوه و
 سه‌لار و سیما جوان بوون. وه خواه له‌ترسی حیله و فیلی دائیره‌ی پاشای میسر بی؛
 چونکی میسری قیبتی بوون و ته‌ماشای میله‌تی که‌نعان و شاماتیان به‌نه‌وعیککی
 تاییه‌تی نه‌کرد و ترسی هه‌بوو شتیکیان بۆ دروست بکه‌ن و کلاوینکیان له‌سه‌ردانین.
 له‌به‌ر نه‌مانه یاخۆ له‌به‌ر هۆیه‌کی تر فرمودی: هه‌مووتان به‌جاری له‌ده‌رگایه‌کی
 نه‌و باره‌گاوه مه‌رۆنه‌ ماله‌وه به‌لکوو له‌چه‌ن ده‌رگایه‌کی جیا‌جیاوه برۆنه‌ ماله‌وه.

وه له‌عه‌ینی کاتا فرمودی: وه نه‌بی من به‌م نامۆزگارییه‌ی ئیوه بتوانم بی‌نیازتان
 بکه‌م و چارتان بکه‌م له‌هیچ نه‌وعه‌قه‌زایی [که] له‌لایه‌نی خوداوه‌حواله‌کرا‌بی
 بۆتان، حوکم و فرمان نییه مه‌گه‌ر بۆ زاتی خودا و له‌سه‌ر نه‌و ئیعتیما‌د وه پال و
 پشت نه‌ده‌مه‌وه، هه‌رکه‌س نه‌هلی ئیعتیما‌د بی نه‌بی هه‌ر له‌سه‌ر نه‌و ئیعتیما‌د بدا.

بزانی! گەلێی لە موفەسسیرەکان فەرمووینانە لەم رووداوەدا حەزرەتی یەعقوب لە چاوی پیس ئەترسا. وە چاوی پیس زیانی بۆ ئەو شتە یا ئەو کەسە کە لێی ئەدا حەقە و دەلیلی زۆرە:

بە کەم: رێویەت کراوە حەزرەت عليه السلام بەسەر حەسەن و حوسەیندا ئەیخوێند: «أعینکما بکلمات اللّٰه التامة من کل شیطان و هامة، ومن کل عین لامة» واتە: ئەتان هاومە پەنای خودا و بە پیرۆزی ئەو ناوە پیرۆزانەی خودایە کە ئەبن بە هۆی پاراستن لە هەموو شەیتانی و لە هەموو حەشەرات و جانەوهریکی زیانکار و لە هەموو چاویکی پیسی وەها دابەزی بۆ سەر هەر شتێ بە زیان.

دوهم: رێویەت کراوە لە عوبادەیی کوری سامیتەو عليه السلام ئەلێی: لە سبەینیدا چووم بۆ خزمەتی حەزرەت عليه السلام تەماشام کرد زۆر بێ ئاسایش و ئازاردارە، و کاتی ئیوارەیش رویشتمەو تەماشام کرد بێ ئازارە و ئاسایشی هەیە، عەرزەم کرد: ئەنەمە چۆنە؟ فەرمووی: جووبەرئیل هات بۆ لام و دوغای بۆ خوێندم بەسەرما و وتی: «بسم اللّٰه أرقیک من کل شیء یؤذیک، و من کل عین و حاسد، واللّٰه یشفیک» وە من بە پیرۆزی ئەو دوغاوە شیفام بۆ هات.

سێهەم: مندالەکانی جەعفەری کوری ئەبووتالیب جوان بوون، جا ئەسماء فەرمووی: یا رەسوولەللا ئەم مندالانە چاوی زۆر لێیان ئەدات، ئیزنت هەیە «رقیة» یان بۆ بکەم؟ فەرمووی: بەلێ.

چوارەم: جارێ حەزرەت عليه السلام رویشتە مالی «ام سلمة» و مندالێکی نەخۆش لەویدا بوو، فەرمووی: ئەوە بۆچی روقیەیی بۆ ناکەن؟

پنجەم: حەزرەت عليه السلام فەرموویەتی: چاوی حەقە، ئەگەر شتێ قەزای بگەراناوە تەوە چاوی پیس قەزای ئەگنرایەو.

شەشەم: عائىشە رضي الله عنها فەرمو يەتى: ئەمىر ئەكرام بەھەي چاۋى پىسى بىدائىن لە كەسىن دەسنوئىژ بگىرى و ئاۋى دەسنوئىژە كەي ئەدرا بە چاۋلىدراۋە كە خۆى پىن بشۆرى. ۋە لە حەقىقەتتا خودا ئەسبابى زۆرى داناۋە بۇ خۇشى و بۇ ئازار، ۋە ئەسباب ھەرچەن خۇيان لە خۇيانە ۋە تەئسىريان نىيە بەلام خودا عادەتى وايە لە پال ئەو ئەسبابانەدا ئىش ئەكا و ھەرشتى ھۆى خىر بىن پىۋىستە پەيداي بگەين و ھەرچى ھۆى شەر زىان بىن پىۋىستە بەرگىرى بگەين و خۇمانى لىن لادەين.

ۋە ئەم زىانى چاۋى پىسە لازم ناكە بە ھۆى جىابوۋنە ۋەي ئەجزاى مادىيە ۋە بىن لە چاۋپىسە ۋە بۇ لاي شتە كە كە چاۋى لىداۋە، بەلكو لەۋانەيە خاسىيەت و سىرپىكى نەفسى بىن كە لە كاتى بەيەك گەيشتىنى ئەو دوو لايەنەدا پەيدا بىن، تەماشە ئەكەي چاۋت كەوت بە شتىكى قىزەۋن دلت تىك ئەچى و، چاۋت كەوت بە مار نەۋعە ۋە زەئىكى تايەتى لە نەفسى ئىنساندا پەيدا ئەبىن و، چاۋت كەوت بە ستەمكار حالت ئەگۆرى و، چاۋت كەوت بە شىۋەيەكى جوان نەفست ئاسايشى بۇ دى و، چاۋت كەوت بە ئىنسانىكى باۋەر پىكراۋ ھىزى لە دلدا پەيدا ئەبىن. ئەمانە ھەموو راستن و ھەموو لە مەعنەۋىياتن.

لاي ئىمە بەراۋرد كراۋە بازە مارى كاتى ژنى سىكپر بۇيان پروانى ئەو ژنە بەر ئەخا، ۋە وئەنى ئەمانە زۆرە. ۋە بەراۋرد كراۋە ئىنسانى چاۋپىس ھەركاتى بە سەرسورمانە ۋە پروانى بۇ شتى ئەو شتە زىانىكى بەسەردا دىت، ۋە ئەمە لەۋانە نىيە ئىنكارى بگىرى. جا ھەر ۋەكۋو ئەم تەئسىرە نەفسىيە ھەيە ۋەھا چاكە و دوعا كىردن و «توجھات» ى نفووسى ئىنسانى باش چارى ئەو چاۋپىسەي پىن ئەكرى.

ۋە لەحاسل لەم بابەتەدا دوو شت ھەيە پىۋىستە ئىنسانى ھۆشيار ئىعتىباريان پىن

بكات:

یه کهم: ئەو ئەسبابانه که دانراون به فرمانی خودا بۆ هەر شتی ئینسان به کاریان بینی؛ تۆو بوهشیننی و ئاوی زهرعات بدا و، ژن بینی و، ئاگاداری تهندروستی بکات و، ژیار پهیدا بکات و، هۆی دورخستنهوهی دوزمن به جی بینی و، دهرسی فونوونی پیویست بخوینی، کار و پیشه فیر بی.

دووهم: پیویسته ئینسان باوهپی وایی ئەم ئەسبابانه ههموو شتی نین به لکۆو ئیرادهی خودا مه رجه له پیکهاتنی نهنجامی ههموو ئەمانه دا. وه ئایه تی: * لا تدخولوا من باب واحد * ئیشاره ته به ئەمری یه کهم. وه ئایه تی: * و ما أغنی عنکم من الله من شیء * ئیشاره ته به ئەمری دووهم.

﴿وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُمْ مَا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةٌ فِي نَفْسٍ يَعْقُوبَ قَضَاهَا وَإِنَّهُ لَذُو عِلْمٍ لِمَا عَلَّمْنَاهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾

کاتی که کۆره کانی چه زره تی یه عقووب له ده رگا کانی باره گای وه زیره وه له میسر، وه کوو چۆن باوکیان پیی وتبوون، چوونه ماله وه، وه یاخود له ده رگا کانی شوورای شاره که وه رویشتنه ناو شاره وه وه کوو باوکیان فرمانی پیدا بوون، خو ئەو کاره ئەوان کردیان له وانه نه بوو که چاری شتیکیان بۆ بکا له وانه که خودا بۆی بریار داون ئەوه نده نه بی ئەوه که له دلێ چه زره تی یه عقووب دا بوو له پاریزکردن له چاوی پیس به جی هیناو چه زره تی یه عقووبیش خو ی زانا بوو به بیر کردنه وه له ئیش و کارا و ته دبیرکردن له ئومووراتا؛ چونکی خو مان به وه حی پیمان نیشان داوه یا به ئیلهام تیمان گه یاندووه، به لام زۆر به ی خه لک ئەمه نازانن که پاریز چاری قهزا ناکا، وه یا ئەمسالی یه عقووب گه لی شت ئەزانن به لام خه لکی باوه ریان وا نییه.

﴿وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰ إِلَيْهِ أَخَاهُ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ
فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

وه کاتی چوونه لای یوسف بنیامینی برای برده لای خوی و فرمووی: نه مه من یوسفی برای دایک و باوکی تووم و دل قايم به و له مه زیاتر دلت زویر و مه لول نه بی به هوئی نه و کرده وانه وه که براکانت له مه وپیش پتیا ن کردین.

ریوایهت کراوه: کاتی نه م کورانه رویشتن بو حوزووری یوسف به خیرهاتنی کردن و فرمووی: نانی نیمروتان لای من بخون. کاتی له سهر خوان و خوارده مه نی دانیشتن نه وان هه موو دوو کهس دوو کهس له سهر خوان دانیشتن و بنیامین ته نیا مایه وه، یوسف بانگی کرد بو لای خوی و له سهر خوانی خواردن ورده ورده قسه ی بو نه کرد هه تا به ته اوای بنیامین خاترجه م بوو له خوی و له یوسف ﷺ و تیگه یشت یوسف ماوه.

﴿فَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَّازِهِمْ جَعَلَ السَّقَايَةَ فِي رَحْلِ أَخِيهِ ثُمَّ أَذَّنَ
مُؤَذِّنٌ أَيَّتْهَا الْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسَارِقُونَ﴾

جا کاتی که یوسف فرمانی دا و باره کانیا ن بو ریگخستن له خوارده مه نی نه و کووپه یه که وه ختی خوی ئاوی تی نه کرا و له پاشانا کرا به «عه یاره» ی پیوانی دانه ویتله. نه مری دا بیخه نه ناو باری بنیامینی برابه وه جا کاتی باریان کرد جارکیش جاری دا وتی: نه ی نه هلی کاروانی به راستی ئیوه دزن و دزیتان کردووه!

﴿قَالُوا وَقَبِلُوا عَلَيْهِم مَّاذَا تَفْقِدُونَ﴾

نه وانیش روویان کرده جارکیشه که و وتیان: بابه چیتان نه ماوه و به شوین چیدا

نه گه رین؟

﴿ قَالُوا نَفَقْدُ صَوَاعَ الْمَلِكِ وَلِمَن جَاءَ بِهِ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ

زَعِيمٌ ﴿۷۲﴾

وتیان: مهنی پتوانهی پاشامان ونکردووه و به شوئیدا نهگه پئین، وه هه رکه سی بومانی بینته وه له موژده دا باری وشتری دانه ویله ی ئه دهین، وه من که فیلم بو ته سلیمی نه و باره ده غله.

﴿ قَالُوا تَأَلَّه لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كُنَّا

سَارِقِينَ ﴿۷۳﴾

نه وانیش سوئندیان خوارد و وتیان: ته لاهی ئیوه نه زانن ئیمه نه هاتووین بو نه م ولاته بو نه وه که تومی فه سادی تیدا بوه شینین و خه لکی فیری دزی بکهین و ئیمه دزیمان نه کردووه.

﴿ قَالُوا فَمَا جَزَاؤُهُ إِنْ كُنْتُمْ كَاذِبِينَ ﴿۷۴﴾

جا مه ئمووره کانی باره گا وتیان: ده ی نه گه ر ئیوه دروتان کرد و ئیوه دزیبوتان

توله تان چی بی؟

﴿ قَالُوا جَزَاؤُهُ مَن وُجِدَ فِي رَحْلِهِ فَهُوَ جَزَاؤُهُ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ

﴿۷۵﴾

جا کوره کانی چه زره تی به عقووب وتیان: توله ی نه و کرده وه نه فسی نه و که سه به که دزیبه که ی کردووه، جا نه گه ر به کئی له ئیمه نه و «ربه» به ی دزی بی پئویسته حوکومته عهینی نه و که سه بکا به بهنده و خزمه تی بی بکا و نه و که سه نه بی به توله ی کرده وه که ی، به م جوړه ئیمه توله ی سته مکاران نه دهینه وه.

﴿فَبَدَأَ بِأَوْعِيَّتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ أَسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أَخِيهِ﴾^ع

جا مه‌ئمووره که ده‌ستی کرد به گه‌ران به باره‌کانا و له پیشدا باری برا باوکیه‌کانی پشکنی، دوایی باره‌که‌ی برا باوک و دایکیه‌که‌ی پشکنی و مه‌نه‌که‌ی له باری براکه‌یا ده‌ره‌ینا.

﴿كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ﴾

ئاوه‌ها ریگه‌مان دروست کرد بو یوسف که قسه بکری له گه‌ل کوره‌کانی به عقوببا و ئه‌وان دان بنین به‌وه‌دا که نه‌فسی کا برای دز جه‌زای دزیه‌که‌یه هه‌تا بنیامین بکه‌و‌یتته ده‌ستی یوسف.

﴿مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ﴾

یوسف له‌وانه نه‌بوو که براکه‌ی خو‌ی له باتی ئه‌و دزیه‌ی پاشای میسر بگری و گلی بداته‌وه.

﴿إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ﴾^ع

«اللهم» مه‌گه‌ر روژی بیوایه ئه‌و حوکمه بیوایه به حوکمی حوکوومه‌تی میسریش.

﴿نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مِّنْ نَّشَأٍ﴾

هه‌رکه‌سی خواستمان بیی چهن پله به‌رزی ئه‌که‌ینه‌وه.

﴿وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ﴾

وه له ژووری هه‌موو خاوه‌ن زانستی‌که‌وه که‌سیکی زانیارتر هه‌یه و زانستی ئه‌م جو‌ره قانونه‌یش نه‌وعه عیلم و نه‌وعه زانستی‌که‌.

﴿قَالُوا إِن يَسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَهُ مِنْ قَبْلُ﴾^ع

جا کاتی کوره کان چاویان کهوت به ربهی پاشا له باری بنیامیندا ده رچوو و تیان: نه گهر نه م کوره دزی بکا نه وه درؤ نییه؛ چونکی به راستی برایه کی تری له پیشدا دزی کردوو.

﴿فَأَسْرَهَا يُوسُفُ فِي نَفْسِهِ، وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ﴾

جا یوسف نه م تانه یه پیچا دلی خوئی و ده ری نه خست بو براکانی و به درؤی نه خسته وه که بلن: من براکی ترم و دزیم نه کردوو.

﴿قَالَ أَنْتُمْ شَرُّ مَكَانًا﴾

یوسف فهرمووی: ئیوه خراپترین له باره ی جینگه و پایه وه له و کوره بچووکه، نه گهر نه و خه یانه تی کردین له ئیوه وه فیر بووه.

﴿وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ﴾

وه خودا له ئیوه زاناتره به و شتانه که ئیوه باسیان نه کهن و نه و نه زانی که نه و دزی نه کردوو.

﴿قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ إِنَّ لَهُ أَبَا شَيْخًا كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ﴾

﴿إِنَّا نَرْنَكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ﴾

پاش نه وه که له سه ر قه راره که ی خوئیان بنیامینیان گل دایه وه بو خزمه تی پاشا، رویشتن بو لای یوسف و لینی پارانه وه و وتیان: نه ی گه وره ی میسر نه م برامانه وه زعی وه هایه باوکیکی پیری دل برینداری هه یه به هوئی فه وتاوی کوره پیشوو که یه وه و ئیسته نه م کوره یش نه رواته وه بو لای یه کجاری به هیلاک نه چی، ده ی یه کی له ئیمه وه برگره له باتی نه وا و بنیامین به ره لا بکه بیبه ینه وه بو لای باوکی، ئیمه باوه رمان وایه تو پیاویکی خاوهن به زه یی و خاوهن چاکه ی.

﴿قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مَنْ وَجَدْنَا مَتَّعْنَا عِنْدَهُ إِنَّا إِذَا

لَنظَلِمُونَ ﴿٧٩﴾

نه ویش فهرمووی: په نا نه گرین به خودا له وه که غیری نه و که سه که مه نه که مان لا دوزیوه ته وه که سی تر گل بدهینه وه، نه گهر کاری وا بکه یین - وه ک ئیوه نه تانه وی - به سته مکار نه ناسرینین.

﴿فَلَمَّا أَسْتَيْسَسُوا مِنْهُ خَاصُّوا بِحَيَاتٍ﴾

کاتی که لای یوسف هیواپراو بوون و جیابوونه وه له خه لک له شویتینکدا ده ستیان کرد به راویژکردن که چی بکه ن و چی نه که ن و برپونه وه بو لای باوکیان بن بنیامین یا نه پرپونه وه. جا له ویډا برا گه وره که یان هاته به ره وه و:

﴿قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْثِقًا

مِنَ اللَّهِ وَمِنْ قَبْلُ مَا فَرَّطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتَّى يَأْذَنَ

لِي أَبِي أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لِي وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٠﴾

وتی: نایا نازانن که باوکتان په یمانی لی وه رگرتوون به بن بنیامین نه پرپونه وه؟ و نازانن له مه وپیش چ نه وچه کاریکتان کرد له گهل یوسفدا! مادام ثم وه زعه هاته پیشه وه من له م ولاتی میسره ده رناچم و پین نانیمه بهر پین هه تا باوکم ئیزنم نه دا یا خودا له م ته نگانه رزگارمان نه کا، وه خودای ته عالا باش فهرمانده ریکه و ته وانایه.

﴿ارْجِعُوا إِلَىٰ آبَائِكُمْ فَقُولُوا يَا أَبَانَا إِنَّ ابْنَكَ سَرَقَ وَمَا شَهِدْنَا

إِلَّا بِمَا عَلَّمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ حَافِظِينَ ﴿٨١﴾

بگه پرپونه وه بو خزمه تی باوکتان و به رووی راستی عهرزی بکه ن بلین: به راستی کوره که ت دزی کرد و، پیتوانی خه زانه ی نه مباری پشای میسری دزی، وه نه و

پیوانه لایان به نرخ بوو له نهنجاما لهسهر برپاری خوْمان بنیامین بوو به بارمتهی
 نهو کردهوه ناباره و، ئیمهیش شایه تیمان نهدا لهسهر ئیستیحقاقی تولهی نهوه نهبن
 که به راستمان زانی و مه نه که یان له باره که یا دهرهینا و، ئیتر ئیمه ناگامان لی نه بوو،
 غه ییزان نه بووین تا بزانی کاره که چونه و چون نییه.

﴿ وَسَلِّ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعَيْرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا وَإِنَّا
 لَصَادِقُونَ ﴾

پرسیار بکه له نههلی نهو دئییه که ئیمه ی تیدا بووین لهو کاته دا جارچی جار ی
 کیشا بۆ پیوانه ی پاشا که بریتییه له نههلی شاری میسر لهوانه له شوینی باره بندی
 کاروانا حازر بوون، وه له نههلی نهو کاروانه گه و ره که ئیمه له ناو نهوانا روومان
 کردهوه ولاتی خوْمان و له گه لیانا گه راینه وه بۆ که نعان و، به راستی ئیمه راستین له
 باسی بنیامینا.

﴿ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ عَسَى اللَّهُ أَنْ
 يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴾

کاتی ئه م باسه یان بۆ باوکیان گتپایه وه باوه ری پی نه کردن و به خه یالی خو ی
 وای دانا که خو یان فر و فیلیان کردووه بۆ نه وه که نهو پیوانه بخه نه ناو باری بنیامینه وه
 و خویشیان باسی نهویانه کردووه که یاسای ئایینی ئیمه نه وه یه که دز وا له بارمته ی
 مالی دزراوا، نه گه رنا پاشای میسر نه وه نازانی، جا فه رمووی: واجبی من وه کوو
 هه مو ره هبه ران و خاوه ن ئیعتیقادانی باش، خوْرا گرتتیکی باشه له بهر قه زای خودادا،
 به بی نه وه که دهس بکه یین به هاوار و سکا لا له لای خه لکی، وه له بهر نه وه ییش
 به راوردی کردبوو هه ر کاتی نازاری زۆر گه و ره رووی کردووه ته ئیبراهیم و نه ته وه که ی

خودای تەعلا تۆلەى ئەو مەینەتەى بۆ کردوونەتەو بە جوړئى که نیشانەى ئەو بارە نابارە لەسەریانا نەماوە یاخود بە ھۆى خەوئیکەو بە کہ دیتبووى فەرمووى تکا و ھیوام وایە خودا یوسف و بنیامین و براگەورەکەیشیان، کہ لە میسرا بەجى ماو، ھەموویانم بۆ بێنیتتەو بەیەکەو، بە راستى خودا زانایە بە ھەموو ئیش و ئازارى و خاوەن حیکمەتە لە ھەموو دەرد و دەرمانیکدا لە ھەموو کاتیکدا.

﴿وَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يَا أَسْفَىٰ عَلَىٰ يُوْسُفَ وَأَبْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ﴾

وہ پشتى لە کورپەکانى ھەلکرد و رویشتە کہ ناریکەو بە ھۆى نەھاتتەوہى بنیامین و کورپە گەورەکەیشیەو، بیری زەمانى پێشووى کردەو، برینی ونبوونى یوسفى کولایەو و فەرمووى: ئەى ئەسەف لەسەر یوسف بێرەو بە سەرم بەلکوو بە جارێک رزگارم بکەى لە ژین، و ھەردوو چاوى سپى بوونەو و کویر بوون لەبەر پەژارە و رزاندنى فرمیسكى سویری گەرم بەسەریانا بە راستى دل و سینەى پر بووبوو لە ئازار.

﴿قَالُوا تَاللَّهِ تَفْتَأُ تَذَكُرُ يُوْسُفَ حَتَّىٰ تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ﴾

بە یاساکەى خۆیان کہوتتەو ئازاردانى دلئى و پێیان وت: تۆ کەس بە کەس نازانى یوسف نەبى ئیستەیش کہ دوو کورپە دیار نین باسى ئەوان ناکەى و ھەر باسى یوسف ئەکەى و بیری ئەو رووداوە نابارە ئەکەیتەو، وە سویند ئەخۆین بە خودا ئەم وەزە نەھەموارەت بۆ بوو بە خوو و ھەر لەسەرى لاناچى ھەتا لە ھیز ئەکەوى، وە یا بە تەواوى ئەمرى و لە ناو ئەچى.

﴿قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَنِي وَحُزْبِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾

فهرمووی: ئیوه حهقتان چیه به سهرمهوه؟ خو من نه رویشتووم له ناو خه لکا قسه بکهه و بگریه هه تا ئیوه ناوتان بیته ناو ناوان و زیانن رووتان تی بکا، وه یا عه ییه بی بو خانه دانی رو حانی ئیمه، وه من خهه و مهینه تی دلئی خووم نه که مه وه و هاوار بو لای خودای خووم نه بهه، وه له لایه کی تریشه وه نه زانم له سیفاتی میهره بانای خودای ته عالایه نه وهی که ئیوه نایزانن، به لکوو به و گریان و پارانه وه له لای خودا، خودا ره حمانن پی بکا و لهه مهینه تانه رزگارمان بکا.

بزانن! لیبه دا چهن قسه بی هه یه:

یه کهه: یه عقووب که پیغه مبهری خودا بووه، چوئن نه بی نه وهنده کوپی خووش بوئ به و جووره مه شغوولئی بکا و خهه و خووراکئی لی تال بکا و نه وهنده بگری چاری کوئر بیی و نهه کاره ساتانهی به سهردا بی؟

دوو ههه: یاسای ره هبه ران وایه له کاتی مهینه تی گه وره دا زوورتر یاد و زیکری خودا نه کهه و ته سلیمی قهزا و قهدهر نه بن و وه زعی زویری دهه برین و وتاری: «یا أسفی علی یوسف» مونسایی پایهی نه وان نیه!

سیههه: حه زه ته یه عقووب له خانه دانی ره هبه ران بووه و نهه خانه دانه له شاماتا مه شهوور بوون، چوئن نه بی نهه ماوه زوره یووسف به حالی باوکی نه زانن و به نهوعی له هه والدان باوکی ناگادار نه کا؟

چوارهه: چوئن دروست بوو بو یووسف نهه توهمه تی دزیه بخاته سهه بنیامینی برای و نهه مه نه بخاته ناو باره که یه وه، له گه ل نه وه دا که هه تا باوکی له حالی خویدا زیاتر زویر بی؟

وہ لآمی ئەمانہ:

[وہ لآمی] يە كەم: پىغەمبەران و پياوۋە گەورەكان ئادەمىزادان و ئادەمىزاد بە تەبىئەتى ئىنسانى خۇشەويستى و دوژمنايەتى و مەينەت، تەئسىريان تىئ ئەكا، ئەوئەندە ھەيە ئەوان بە و ئازارانە دلىان لە خودا لاناڧا و كارى خودا يان لەلاوۋە باشە، وەكوو ئىنسانىكى مەدەنى كە پىئويستى بە چوونە لآى دوكتۆر بىئ بۇ بىرىنى پارچەيەكى لەشى و دوكتۆر ئەبىرئ و ئەم ئىنسانە زۆر ئازارى پىئ ئەگا بەلام لەبەر ئەوۋە كە ئەزانى ئەو بىرئە كارىكى پىئويست و بەسوودە پىئ خۇشە و لە ئەنجاما پارە ئەدا بەو دوكتۆرە و گەلى جار خەلاتى ئەكا و بە رۆژنامە سوپاسى بلاوئەكاتەوۋە.

وہ لآمی دووۋەم: ھىچ كاتى ئىنسان لە ئىنسانىيەت ناكەوئ و قەت نەبووۋە كە ئىنسانى بىئ بە بەرد و دار وە يا بىئ بە گىئانلەبەرىكى بىئ ئازار و ئازارى پىئ ئەگا، ئەوئەندە ھەيە ئىنسان كە ئىشى پىئ گەيشت ئەگەر ئەو ئىنسانە مادى و عادى بىئ دەست ئەكا بە ناسوپاسى و بە وتارى نابار و بە كەردەوۋى ناھەموار بەرابەر بە خۆى و بە خانەدانى و بە دۆستانى و دوژمناى و لە حالى ئىعتىدال دەرئەچى و ئەبىئ بە جىگەى عەبىئى دىئايى، بەلام ئەگەر پىئويكى رەساي موعتەدىل بىئ، وە يا پىئويكى رۆحانى بىئ ئەگەر سەعاتى دلى پىئ لە گىران و پەرىشانى، پاش ئەو سەعاتە لەوۋە لائەدا و دەست ئەكا بە زىكرى خودا و لە خودا ئەپارئتەوۋە و داواى لىئ بوردن ئەكا و لە عەبىئى كاتى گىرانا نارەزايى دەرنابرىئ بەرابەر بە خودا.

وہ حەزەرەتى يەعقوب لە كاتى بىرى يۈسۈفى كورى ھەلكەوتوۋى جىھانى ئەگىر بەلام لە مالى خۆيا نەك لە ناو خەلكدا و لەگەل ئەو گىرانەدا ئەيفەرموو: ﴿والله المستعان﴾ وە ھەمىشە دلى خانەوادەكەى خۆى ئەداوۋە بەوۋە: كە خودا خىرى زۆر گەورەى لە لايە و ئەوان بەوۋە نازان.

وه لآمی سیه‌هم: راسته خانهدانی یه عقووب خانهدانی پیغه‌مبه‌ری بوون به‌لام له لایه‌که‌وه ده‌ور و به‌ریان بته‌رست و نام‌هرد و کافر بوون و ئه‌وه‌نده قه‌دری خانهدانی وایان نه‌ده‌گرت، به‌لکوو کاتێ دوزمنایه‌تی مه‌زه‌به‌بی و مه‌به‌ئه‌ی بیی هه‌تا جانیبی روو‌حی به‌رزتر بن جانیبی موقابیل زوورتر ته‌حقیریان نه‌که‌ن و به‌ شیوه‌ی ئه‌هلی فرۆ فیئ و ساخته‌کار بویان ئه‌روانن وه‌کوو ئیسته‌ ئه‌م جووره‌ وه‌زعه‌ دیاره‌.

وه له لایه‌کی تریشه‌وه خانهدانی یه‌عقووب له نیتاقیکی که‌مدا هات و هاواریان کردووه و به‌ ماوه‌یه‌کی که‌م ئه‌و باسه‌ کوێر بووه‌ته‌وه وه‌کوو له‌م زه‌مانه‌دا ئه‌وه‌نده رووداوی زوره‌ ئه‌م‌رو چي ئه‌بی سبه‌ی فه‌رامووش ئه‌کرئ.

وه له لایه‌کی تریشه‌وه مواسه‌لات و هاتوچۆ زۆر که‌م بووه ئه‌گه‌ر شتیکی که‌میش بووبێ له لایه‌نی کاروانیه‌وه بووه که‌ عه‌قل و ئیدراکیان ئه‌وه‌نده ره‌سا نییه له بازي شتی گرنگ بکوژنه‌وه و لێی حالێ بن، وه یوسف هه‌تا له زیندان ده‌رنه‌چوو نه‌که‌وته باره‌گای پاشا نه‌ خوێ هیچ شتیکی پێ ئه‌کرا و نه‌ که‌سیش گوێی پێ نه‌دا هه‌تا باسه‌که‌ی بگات به‌ باوکی، به‌لێ پاش ده‌س‌رویشتنی ئه‌وه‌تا کاروانی براکانی هاتن و ئه‌م ده‌نگو‌باسه‌ ده‌ستی پێ کرد.

وه لآمی چواره‌م: یوسف سه‌ره‌به‌خۆ نه‌یتوانی بنیامین له براکانی وه‌ربگرئ؛ چونکی له‌و کاته‌دا ئیداره‌ی مالییه‌ی میسری به‌ ده‌سته‌وه بوو نه‌ک ئیداره‌ی ئیش و کاری ئاسایش و سوپایی، له‌وانه‌ بوو ئه‌و برایانه‌ شکات له یوسف بکه‌ن له لای پاشا و یوسف بکه‌وێته‌ بێ‌ئعتیباریه‌وه وه له لایه‌کی تره‌وه کاتێ یوسف بنیامینی حالێ کرد که‌ برایه‌تی، بنیامین مه‌منوون بوو به‌وه به‌ هه‌ر جوورێ ناو‌ببرئ بمینته‌وه له لای برای گه‌وره‌ی خوێا، وه یوسفیش هه‌ر ئه‌وه‌ی ئه‌ویست که‌ باسی ئه‌و کاروانه بکه‌وێته‌ ناو به‌لکوو براکه‌ی بکه‌وێته‌ ده‌ستی هه‌تا بزائن خودا چي ئه‌کا.

وه له م لایشه وه براكانی حالی بوون مادام تۆله و سزای دزی وه هابن، ئه وه تۆله ی نازاردانی دلی دایکی یوسف که پووریان بووه ئه بنی چهند بنی! وه وه کوو وتم، شیوه ی رووداوه که ی له سهر بیر و رای براكانی یوسف وای لی هات که بنیامین ببی به «رهینه» وه یا به به ده لی ئه و کرده وه ناباره، ئه نا یوسف تالیبی ئه وه نه بوو که به و شیوه ته و او ببی.

﴿يَبْنَى اَذْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِنْ يُوسُفَ وَاخِيهِ وَلَا تَأْتِسُوا مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا يَأْتِسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ﴾

وا ده رنه که وئ له کاتی شیده تی زویری چه زره تی به عقوبیا ع به ئیلهام حالی بووه که ره حمه تی خودا نزیکه بۆیه ئه ویش فه رمووی به کوره کانی: کوره کانی خۆم! برۆنه وه بۆ میسر به شوینی براكانتانا و زۆر بکه ونه دووی نیشانه ی یوسف و بنیامینی برای به لکوو حالی بن که بنیامین وا به لای یوسفه وه و نا ئومید مه بن له ره حمه تی خودا به راستی له ره حمه تی خودا نا ئومید نابن مه گه ر ئه وانه که زیانکاری دنیا و قیامه تن.

جا کوره کانیش وه ك جارانی پئشو وه رچی مالی نرخی ببی هه لیان گرت هه م کاروان بکه ن و هه م بکه ونه گه ران به شوین نیشانه ی یوسفدا و گه یشته وه شاری میسر و چوون بۆ لای وه زیری مالییه.

﴿فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ مَسْنَا وَأَهْلْنَا الضَّرُّ﴾

کاتی رویشته باره گا و گه یشتن به وه زیر عه رزیان کرد: ئه ی وه زیری خاوه ن پایه به راستی نازار و بیزاری ببی نانی و ببی گوزه رانی داویه له خۆمان و خیزان و خانه دانمان.

﴿وَجِئْنَا بِضَعَةٍ مُرْجَلَةٍ فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ﴾

وه هاتووین بۆ بارهگات و کۆل و باریکی بی‌نرخمان هیناوه و بیستوو مانه که تو زور میهره‌بانی بۆ داماوان رجمان هه‌یه که بار و کاروانه که مان وه کوو جارن بۆ ته‌واو بکه، وه مه‌روانه بۆ که مایه‌یی ئیمه.

﴿وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا﴾

وه به‌خشش بکه له سه‌رمان به ئەندازه‌ی که می ماله‌که مان یا خود به‌خشش بکه له سه‌رمان به چاوپۆشی و به‌ردانی براکه‌مان.

﴿إِنَّ اللَّهَ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِينَ﴾

به راستی خودا جه‌زای ئەو که سانه ئەداته‌وه که چاکه ئەکه‌ن له گه‌ل داماوانا و چاوپۆشی ئەکه‌ن له تاوانی تاوانباران و ره‌حم ئەکه‌ن به دل‌بیماران.

﴿قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ يٰيُوسُفَ وَأَخِيهِ إِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ﴾

جاله‌م کاتی پارانه‌وه‌ی ئەوانه‌دا چه‌زرته‌ی یوسف عاتیفه‌ی که‌وته شه‌پۆل و پاک‌ی رۆح و مه‌قامی مه‌عنه‌وی بوون به داعی بۆ ئەوه خۆی ده‌ربخا لێیان و فه‌رمووی: ئایا ئەزانن ئیوه چیتان به یوسف کرد و به چ نا میهره‌بانیه‌ک فه‌رتان دایه‌ ناو بیره‌وه به بنیامینی برای له پاش یوسف له جیاکردنه‌وه‌ی له برای خۆی و له ته‌ماشاکردنیدا به سووکی له و کاته‌دا که ئیوه نه‌زان بوون به ئەنجامی ئەم جو‌ره کاره نابارانه به تابه‌تی بۆ خانه‌دانی ره‌هه‌ران؟

﴿قَالُوا أَإِنَّكَ لَأَنْتَ يُوسُفَ﴾

ئه‌وانیش که‌وته ته‌ماشای نیشانه‌کانی یوسف و له نیشانه و به‌یاناته‌که‌یه‌وه بۆیان ده‌رکه‌وت که ئەم وه‌زیره‌ی خاوه‌ن پایه یوسفه! جا وتیان: ئایا به راستی تو یوسفی کو‌ری چه‌زرته‌ی به‌عقوو‌یی؟!

﴿ قَالَ أَنَا يُوسُفُ وَهَذَا أَخِي قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا ﴾

ئەویش فەرمووی: بەلێ من یوسفم و ئەمەیش کە وا لە لاما بنیامینی برامە و خودای تەعالا بە راستی منەتکارە لەسەرمان و کەرەمێکی وای کردوووە ناتوانم بە یانی بەکەم: دلی ئێوەی هێنایە سەر ئەووە کە نەمکوژن و بەس بەمهاونە ناوی بیرەووە و لە بیرەکەدا شوێنێکی تاییەتی و بەردیکی بەرزێ پێدام کە لەسەری بمینمەووە و لە هەمان کاتدا ئیلهامی کردم کە ئەنجامی ئەم زەحمەتە زەحمەتە بو من و بە پایە ئەگەم و، زوو کاروانی هاتن و لەو بیرە دەریان هێنام و فرۆشتیمان بە خانەدانێکی گەورە و زۆر حورمەتیان گرتم، وە خودا پاراستمی لە کەوتنە ناو ئیشی بێ ئەخلاقییەووە، وە تەعبیری خەوی نیشان دام، وە ئەووە بوو بە هۆی گەشتن بە پاشا و کردمی بە وەزیری دارایی و بنیامینی برایشم هەروا مایەووە تووشی فەوتان نەبوو هەتا گەشت بە خۆم.

﴿ إِنَّهُ مَن يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴾



بە راستی کەسێ خۆی بپارێزێ لە یاخی بوون و نافەرمانی خودای تەعالا و خۆی بگرنێ لەسەر بەلا و مەینەتی دنیا ئەووە جەزای خێری نافەوتی؛ چونکی ئەو کەسە کە خۆپارێز و خۆگەرن بێ بە خاوەن ئیحسان ئەناسرێ و خودا پاداشی پیاوچاکان و چاکەکەران نافەوتین.

﴿ قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ ءَاثَرَكَ اللَّهُ عَلَيْنَا وَإِن كُنَّا لَخَاطِبِينَ ﴾



ئهوانیش وتیان: به خودا برا ئیمه به نه زانین و نوقسانی ئه خلاق که وتینه ناو حهسه د
و رهفتاری نابار له گه لئا ئه نا تو ئینسانیکی هه لکه وتوو بووی له جه مالی سوورته
و که مالی سیره تا وه به راستی ئیمه به هه له دا چووین له و کاره ناهه موارانهدا.

﴿ قَالَ لَا تَثْرِيبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ ﴾

جا یوسف له ئه خلاق به رزی خوویه وه فهرمووی: ئه مرۆ هیچ دلئا زاردانی له سه ر
ئیه نیه.

﴿ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ ﴾

خودا لیتان خوش ئه بی و تاوانتان ئه به خشی.

﴿ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴾

وه خودا میهره بانه و له هه موو خاوهن به زه بیی به به زه بیی تره.

﴿ أَذْهَبُوا بِقِمِيصِي هَذَا فَالْقَوُوهُ عَلَىٰ وَجْهِ أَبِي يَأْتِ بَصِيرًا وَأْتُونِي

بِأَهْلِكُمْ أَجْمَعِينَ ﴾

وه فهرمووی: مادام مه سه له که له هه موو لاین روون بووه وه ئیتر پیویست نیه
به وه باری کاروانتان بو ساز بکه م و بنیامین بنیرمه وه، ئه م کراسی منه به ن بو خزمه تی
باوکم و بهینن به سه ر روخسار و چاویدا چاوه کانی خوش ئه به نه وه، وه هه موو ژن
و مندال و دهسته و دائیره تان بار بکه ن له ولاتی که نعان و بیان هینن بو لای من بو
ولاتی میسر.

﴿ وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعِيرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ

لَوْلَا أَن تَفِنُّونَ ﴾

وه کاتنی کاروانه که له شاری میسر ده‌رچوو به‌ره و که‌نعان، له که‌نعانه‌وه باوکیان
فهرمووی: به راستی من بونی یوسف دیته ده‌ماخم نه‌گهر ئیوه به درۆم نه‌خه‌نه‌وه!

﴿قَالُوا تَاللّٰهِ اِنَّكَ لَفِي ضَلٰلِكَ الْقَدِيْمِ﴾

ئهو که‌سانه‌یش که له لایا بوون له کوره‌زا و ده‌سته و خزمه‌تکار وتیان: وه‌لله‌ی
تو ههر وای له‌سه‌ر حاله‌ته پیشووه‌که‌ی خۆت و ههر وای له بیری یوسفدا هه‌تا
واهیمه‌ بینی یوسفت بۆ دروست نه‌کا و تو‌باسی ئهو نه‌که‌ی.

﴿فَلَمَّا اَنَّ جَاءَ الْبَشِيْرُ اَلْقَهُ عَلٰى وَّجْهِهِۦ فَارْتَدَّ بَصِيْرًا﴾

جا کاتنی کاروانه‌که نزیکه‌وه بوو له پیشه‌وه موژده‌ده‌ر هات بۆ خزمه‌تی چه‌زهره‌تی
یه‌عقوب عليه السلام کراسه‌که‌ی یوسفی هیتا به‌سه‌ر رووی چه‌زهره‌تی یه‌عقوبدا کوتوپر
چاوه‌کانی کرانه‌وه وه‌کوو جاری جاران چاوی چاک بووه‌وه.

﴿قَالَ اَلَمْ اَقُلْ لَّكُمْ اِنِّيْ اَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ﴾

جا یه‌عقوب به‌دانیشتوانی ده‌وری خۆی وت: ئایا من نه‌موت به‌ ئیوه که‌ من
له لایه‌نی خوداوه‌گه‌لئ حالی وا نه‌زانم که ئیوه‌نایانزانن؟

﴿قَالُوْا يَاێ اٰنَا اَسْتَغْفِرُ لَنَا ذُنُوْبَنَا اِنَّا كُنَّا خٰطِيْنَ﴾

جا کوره‌کانی عه‌رزبانکرد: نه‌ی باوکی ئیمه‌ داوای عه‌فو و تاوانه‌خشیمان بۆ
بکه له خودا ده‌رباره‌ی ئهو هه‌مووه‌گوناوه که ئیمه‌ کردمان، به راستی ئیمه‌ نه‌هلی
خه‌تا بووین و خه‌تا‌کارین و موحتاجی دوعای توین.

﴿قَالَ سَوْفَ اَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّيْۤ اِنَّهٗ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ﴾

چه‌زهره‌تی یه‌عقوب فهرمووی: ئیسته‌ وازم لئ بینن هه‌تا کاتنی خودا دلم رووناک
نه‌کاته‌وه بۆ پارانه‌وه؛ چونکی دوعا کاتی تایبه‌تی هه‌یه و ئینشائه‌للا به‌م زوانه‌ داوای

عهفوتان بۆ نهکهه له خودای میهرهبانی خۆم، به راستی خودای من تاوانبهخش و میهرهبانه.

﴿فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ آوَىٰ إِلَيْهِ أَبُوهُ وَقَالَ ادْخُلُوا مِصْرَ
 إِن شَاءَ اللَّهُ ءَامِنِينَ﴾

جا کاتی ئەوان روویان کرده میسر چهزرتی یوسف بهرگ و بۆشاکینکی موناسبی بۆ ناردن ههتا خۆیان بگۆرن و به بهرگینکی به حورمهتهوه خهلك بیان بینن، وه خۆشی له گهه برادر و دۆستان و دهستهیا رویشته به پیریانهوه و له دهرهوهی میسرا جیگهی ناماده کرد بۆ پیشواز بیان، کاتی که باوکی و براکانی هاتنه بهروه داخلن ئەو خپوهته بوون که یوسفی تیندایه باوک و دایکی له خپوهته کهی خۆیا دانا ههتا به تایبهتی له خزمهتیانا دابنیشن و خهمی دلیان بره وینن، وه پاش ماوهی ئاسایش فهرمووی: یالا جا داخلن نهفسی شاری میسر بین به خواستی خودای تهعالا له گهه ئەمینن و سهلامهتی له دهردی قاتی و نههاتی و مهینهتی جیایی له ئەولاد و نهتهوهی خۆتان له گهه ههموو دهسته و بهستهتانا، وه فیعلهن ههموو به دلخوازی خۆیان جیگه و ماویان بۆ دیاری کرا و دامهزران.

رپوایهت کراوه: ژمارههی ئەو بهنی ئیسرائیلیانه که له گهه چهزرتی یهعقوبیا داخلن شاری میسر بوون له خۆی و کورپو کورهزایا ههفتا و دوو پیاو و ژن بوون، وه لهو رۆژهدا که له گهه چهزرتی موسادا دهرچوون له میسر ههزار و پینج سهد و ههفتا و ئەوهنده پیاو و ژن بوون بیجگه له پیرو پیرهژن و مندالی ورد و بهربیشکه.

﴿وَرَفَعَ أَبُوهُ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا وَقَالَ يَا أَبَتِ هَذَا تَأْوِيلُ
 رُؤْيَاكَ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَعَلْنَا رُبِّي حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ

السَّجْنِ وَجَاءَ بِكُمْ مِنَ الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَغَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ
 إِخْوَتِي إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِمَا يَشَاءُ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿۱۰﴾ ﴿۱۱﴾ ﴿۱۲﴾

وه کاتی که نهو قهرهبالغی حهزرتی یه عقوبه و کوره کانی داخلی شاری میسر
 بوون له ریگهوه ههموویان رویشتنه بارهگا و له دیوانی حهزرتی یوسفدا دانیشتن و
 حهزرتی یوسف له بهر ئیحتیرامی باوک و دایکی تهخته که ی خوی بو به جی هیشتن
 و نهوانی له سهر دانا و خوی له شوئینکی تردا دانیشتن و براکانی ههموویان ههر
 یه کئی له سهر شوئینی خوئانا دانیشتن، جا له سهر یاسای ئیحتیرام گرتنی ئینسانی
 گهوره لهو روژهدا له ولاتی میسرا باوک و دایکی و براکانی ههموویان کورنووشی
 ریژیان برد بو حهزرتی یوسف له بهر به جیهینانی یاسای ولات و له بهر ریژی
 حهزرتی یوسف نه کا خه لکی بلئن نه مانه قه دری یوسفیان له لانییه.

جا حهزرتی یوسف به یاسای روژ وه لأمی ریژه که ی نهوانی دایه وه و بو «تحدث»
 به نیعمه تی خودا و دهر برینی سوپاس بو خودا عه رزی باوکی کرد فه رموی: بابه
 گیان نه مه ی که چاوت پیکه وت ته عبیری خه وه که ی من بوو خودای ته عالا به
 راستی هینایه دی، وه خودای ته عالا میهره بانی کرد له گه ل مندا کاتی که دهری کردم
 له زیندان و کردم ی به پیاوئیکی خاوه ن قیمه ت له لای پاشادا، وه ههمو ئیوه یشی
 له که نعان وه هینا بو لام پاش نه وه که شه یتان میانه ی من و براکانمی خراب کرد،
 به راستی خودای ته عالا ته دبیری ناسک و نازداری هه یه به رابه ر به ههر شتی بیهوی
 بیکات، واته شتی گران نییه له به رابه ری قودره ت و ته وانایی نه ودا وه نه وه نده یش
 به شیوه یه کی جوان ریکی نه خا که هوی سه رسورمانی هوشیارانه؛ چونکی نه له
 سوننه تی خوی دهر نه چنی که موباشه ره ی نه سبابه و نه به شیوه یه کی وایش نه یکا

که دلی دانا گهرد بگری. جا به راستی خودای تهعلا زانایه و خاوهن حکمه ته له کاره کانیا له جیهانا.

جا نه مجار بو ده برینی بهندهیی خوئی بو خودا لهم کاته دا که کاتی دهسته لاته و بو ده رخستنی نه وه که نه جمامی ئاده میزاد، گه دا و پادشا، ههر مردنه و گه رانه وه به بو لای خودا و بو «تحدث» به نیعمه تی خوا و داننان بهو نیحسانانه دا که خودا کردوونی له گه لیا و بو رجای نه وه که له پاش مردن له ریزی پیاوه باشه کانا دابنری نه م زاته له پیش هه موو شتیکا به داوای دل فهرمووی:

﴿رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيِّ الْدُنْيَا وَالْآخِرَةِ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَالْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ﴾

پهروه ردگار! به راستی تو داوته به من بازي له رياسته و گه وری له ولاتی میسرا و نیسانت داوم بازي ته عبیر و ته فسیری کتیبی ئاسمانی یا ته عبیری نه سراری خه و، نهی خودایه که ناهه رینندهی ئاسمانه کان و زهوی هه موو هه ر توی [هه ر تو] یارمه تیده ری منی له دنیا دا بو ره فعی ئازار و به خششی بهش و باره، وه له قیامه تیشا بو چاری تالی هه شر و خه لاتی به هه شت و لیکای زاتی خو، هه ر کاتی منت مراند به موسولمانی به مرینه و له ریزی پیاوه باشه کانا دام بنی.

نه م ته فسیره له سه ر نه ساسی نه وه که هه ر له کاتی مولقاتی باوک و براکانیا نه م دوغایه کردبی، وه نه گه ر کاتی له پیش وه فاتیا بووبی نه وه مه به ست له مولک و پادشاهی میسر بووه، نه ک ریاسه تی دارایی و بهس، وه هه ردوو مانا هه لته گری.

ریوایه ت کراوه، پاش نه وه یوسف گه یشت به باوک و براکانی به یه که وه له میسرا زیان، وه هه زه ته یه عقووب بیست و چوار سال ژیا له گه ل یوسف دا، جا

وهفاتی کرد و وهسیه‌تی کرد: که ببریته‌وه بو ولاتی خویمان و له لای قهبری باوکیا
 بنیژری و فیعلن برابه‌وه بو نهو شوینه و لهوی نیژرا. وه له پاش وهفاتی باوکی
 خویشی بیست و سی سال ژیا و له پاش وهفاتی عهزیزی میسر زلیخای ماره کرد
 و لهم ژنه دوو کور: «افرائیم» و «میثا» باپیره‌ی «یوشع» و رهمه‌ی ژنی «ئه‌یووب»
 په‌یدا بوون. جا حه‌زره‌تی یوسف وهفاتی کرد و له میسرا نیژرا هه‌تا زهمانی حه‌زره‌تی
 موسا ع نهو جه‌نازه‌که‌ی گوژی‌زیه‌وه بو لای گوړستانی باوک و باپیره‌کانی ع

﴿ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ﴾

ئهم باسانه که به تۆمان نیشان دا له نه‌خباری بوون که ون بوون له تو و له
 هاوولاتی تویش، ئیمه ناردمان بو تو به جویره‌ئیلدا.

﴿وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوا أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ﴾

وه تو لای کوره‌کانی یه‌عقوب نه‌بووی لهو کاته‌دا که بیری خویمان گرد کرده‌وه
 له‌سه‌ر زیان گه‌یاندن به یوسف.

﴿وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ﴾

وه زۆربه‌ی ئاده‌میزادی ده‌ور و به‌ری خۆت ئیمان نایه‌نن به‌وه که تو پیغه‌مبه‌ری
 خودای، هه‌رچهند تو زۆر خواست و نیازت له‌سه‌ر ئیمانیان بن.

﴿وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ﴾

وه تو، نه‌ی خوشه‌ویست، داوا ناکه‌ی لهو که‌سانه که ئهم هه‌واله په‌نامه‌کیانه‌یان
 به‌سه‌را نه‌خوینیه‌وه هه‌چ تۆله‌ی له‌سه‌ر یاسای نه‌وانه که هه‌وال نه‌خوینیه‌وه به‌سه‌ر
 خه‌لکا؛ چونکی ئهم قورئانه که نازل نه‌بیته‌سه‌ر تو و نه‌یخوینیه‌وه ئامۆژگاری و
 نه‌سیحه‌ت‌کردنه به‌شیوه‌ی چاکه و فه‌زل بو هه‌موو که‌س به‌گشتی.

﴿وَكَايِنَ مِّنْ آيَةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ﴾^{۱۰۵}

وه گه لئی ثابته و دهلیل لهسه ر وجودی خودا و لهسه ر ته نهایی نه وه هیه له ناسمانه کانا به هوی روژ و مانگ و نهستیره و هه لسوورانیا ن وه له زه ویدا به وشک و ته ریه وه له کان و گیا و گیانله به ران و باقی نه شیا، وه نه م کافرانه رانه بوورن به سه ریا نا به چاو یا به بیر یا به پی، وه له حال نه وان به نه وعی ئی عرازیان هه یه لیان وه کوو به چاو ته ماشیا ن کردوون نه به دلایا ن هاتوون و نه به سه ریا نا رابوردوون!

﴿وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ﴾^{۱۰۶}

وه زوره یان باوه ر به وجودی خودا ناکه ن ئیلا له گه ل باوه ر به وه که خودا شه ریک و هاوړپی هه یه.

﴿أَفَأَمِنُوا أَنْ تَأْتِيَهُمْ غَشِيَةٌ مِّنْ عَذَابِ اللَّهِ﴾

نایا نه م کافرانه نه مین بوون له وه که شه پۆلیکی داگیرکه ر له سزای خودا بیت به سه ریا نا و دایان پۆشی وه کوو شه پۆلی ده ریا؟

﴿أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ﴾^{۱۰۷}

یا له وه که کاتی نه هاتی کو تایی هاتی دنیا و دا هاتی پاشه رۆزیان به سه ردا بیت له کو توپرا وه له حال نه وان له و کاته دا نا گایان له خو یان نیه و نازانن به وه که قیامه ته هاتووه؟

﴿قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي وَسُبْحَانَ اللَّهِ

وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾^{۱۰۸}

ئەي پيغەمبەرى خۆشەويست تۆ بفرموو بەو كافرانە: كە ئەم بانگ كردنى عالەمە بۆ دىنى تەوھىد و ئايىنى تاق پەرستى رىنگەي مەنە لە ماوەى ژيانما و خەلك بانگ ئەكەم بۆ تەوھىد و ئەوانەيش كە پەپرەوى مەن خەلك بانگ ئەكەن بۆ خودا بە يەك ناسين و ھەموويشمان لەسەر چاوپرووناكين، وە خودا بە دوور ئەگرين لە شەريك و مەن لە موشرىكان نيم. وە ھەر كە سىكىش پەپرەوى مەن بى موشرىك نيبە، وە خودا بە يەكئ ئەزانى.

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِيْ اِلَيْهِمْ مِنْ اٰهْلِ الْقُرٰى ۙ اَفَلَمْ يَسِيْرُوْا فِى الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوْا كَيْفَ كَانَتْ عٰقِبَةُ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۗ وَلِدَارُ الْاٰخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِيْنَ اٰتَقَوْا اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿١٠٩﴾ ﴾

وہ رەوانەمان نە کردووہ لە پيش تۆدا ئیلا چەن پیاویکی خاوەن ئەخلاق و خاوەن کەرەمەت و دەست و داوین پاک و دلرووناك لە ئەھلى ئاوەدانىیە عادەتیەکان وەکوو: مەككە و، مەدیەن و، ئەحقاف، ئیتر ژنمان نەناردووہ و فریشتەى ئاسمانمان نەکردووہ بە رەھبەرى ئادەمیزادى سەر عەرز و پەرىمان نەھیناوە بۆ ناو ئادەمیزاد ھەتا تەمییان بکا. ئەمانە ھەموو خەيالات و ئەوھامن ھەر لە ئادەمیزادى پاكمان رەوانە کردووہ بۆ سەر ئادەمیزاد، ئایا ئەم قەومى تۆیە نەرۆیشتوون بەسەر زەویدا و شوینەوارى پيغەمبەرە پيشووەکانیان نەدیوہ و ئەو شارانەیان نەدیوہ كە خودا قارى گرتووہ لە ئەھلەكەیان و ویرانى کردوون ھەتا بىر بکەنەوہ و تەماشای بکەن كە چلۆن بووہ ئەنجامى ئەو كافرانە كە لە پيش ئەوانا بوون؟ وە بزانی مالى پاشەرۆژ كە ماواى بەھەشتى دەوامدارە باشترە بۆ ئەوانە كە خۆیان لە نافەرمانى خودا ئەپاریزن، ئایا بەس نيبە ئیتر؟ ئایا ھیشتا عەقل ناگرن؟

﴿ حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ وَظَنُوا أَنَّهُمْ قَدْ كَذَّبُوا جَاءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِيَ مَن نَّشَاءُ وَلَا يَرُدُّ بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمَجْرِمِينَ ﴿۱۱۰﴾ ﴾

با کافره کانی ئەم چهرخه بایی نهبن بهو مؤلهتهی بهوان دراوه؛ چونکی کافره کانی چهرخی پینشویش ماوهیهکی زور مؤلهتیان دراو دوژمنایهتی پیغهمبهره کانیان کرد ههتا رادهیی ئەو رههبهرانه بی هیوا بوون لهوه که قسهیان تهئسیر بکا وه یاخود یارمه تهکیان له لای خوداوه بو بی و گومانی کافرهکان هاته سهر ئەوه ئەو پیغهمبهرانه درویان له گه لدا کراوه له لایهنی فریشتهی ئاسمانهوه که وه حی بو هیناوه و وادهی نهسری پینداوه. جا له م تهنگوچه له مه دا کوتوپر له لای خوداوه یارمه تیان بو هات و ههرکه سنی خودا خواستی له سهر رزگار بوونی بووبی رزگار بووه و باقی مهنده که یان به هیلاکدا براون؛ چونکی ئەوانه هه موو تاوانبار بوون وه سزای ئیمه ییش ناگه رپته وه له سهر تاوانباران که رووی تیکردن.

﴿ لَقَدْ كَانَتْ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ لِأُولِي الْأَلْبَابِ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصَدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۱۱۱﴾ ﴾

به راستی ههیه له گپراوههی به سه رهاتی پیغهمبهران وه تومه ته کانیان دا وه یا به سه رهاتی یوسف و براکانی و باقی رووداوی ئەو ماوه دا چهن رووداویکی وهها که هوی عیبه رتگرتن بوون بو ئەوانه خاوهنی عهقلی ساغن، وه ئەم قورئانه هاتوو ه بو تو و تاریکی به درو هه له به سراو نه بووه به لکوو و تاریکی راستی وا بووه که هوی ته سدیقی کتیبه ئاسمانیه کانه ئەوانه که له پیش قورئانا هاتوونه خوار وه به یانه بو هه موو شتی لهوانه که پنیوستین بو راگرتنی نیزامی پاکی دین به نهوعی که خاوهن

زانستەكان پاش وردبۈونەوۈ لە مەعنای ئاگادار ئەبن بەسەر ئەسبابى مانەوہى دینەكەيانا
 ۋەكوو بەيانی عەقىدە ۋە بىر ۋە باوەر ۋە تەوحىدى خودا ۋە بەيانی ئەحكام ۋە ئادابى
 ياسای ئىسلامىيەت ۋە بەيانی دانایی گەورە بۆ موسولمانان بە راوئىزى ئەھلى حەل
 ۋە عەقد ۋە فەرمانبەردارى ئەو گەورانە ۋە بەيانی ئامادەکردنى ھۆى بەرگرى لە
 نىزامى ئىسلام ۋە ئوممەتى موسولمان ۋە بەيانی بەجىھىنانى سىلەى رەحم لە بەينى
 باوك ۋە دايك ۋە برا ۋە خوشك ۋە خزم ۋە خوئىشيانا، ۋە بەيانی فېربوونى عىلم ۋە
 سنعەت ۋە پېشەى باش ۋە سوود ۋە رگرتن لەوہى خودا دروستى كردوۋە بۆ ئادەمىزاد
 لە عەرز ۋە ئاسمانا لە دەريا ۋە سارادا، ۋە بەيانی راساللى لە موغامەلەدا ۋە غەش
 نەكردن لە گەل يەكا ۋە راگرتنى حوقوق ۋە قەرز ۋە قۆلە ۋە ئەداى شەھادەت بە
 راستى لە كاتى پېويستا، ۋە دان لە دەستى ستەمكار لە دوو كۆمەل يە لە دوو كەسدا،
 ۋە رەۋابوونى تۆلەسەندەنەو بە قەى حەق، ۋە باشى عەفو ۋە چاوپۆشى لەو حوقوقەدا
 كە چاوپۆشى لەوانا نەبى بە ھۆى جەسوورى ئىنسانى خراب، ۋە بەيانی رەۋانەبوونى
 مېھرەبانى لە بەجىھىنانى خودوودى شەرعىدا بۆ ئەو ئادەمىزاد بترسن ۋە لانەدەن لە
 ياسای راست ۋە بەيانی بىن بەقايى عالمى دنيا ۋە دەوامدارى عالمى ئاخىرەت.

ۋە ئەم قورئانە بەو جۆرە كە باسماں كەرد شەرەزاكردنى نەزانە ۋە مېھرەبانى كەردنە
 لە گەل ناتەۋانادا بەم مەرجە ئەۋانە لە قەومى بن كە خاۋەن ئىمان بن ۋە يا ئامادە
 بن بۆ ئىمان ھىنان.

سورة الرعد، مدنية و آياتها "٤٣" نزلت بعد سورة «محمد»
اسووره تی ره عد، مه دینه بییه، "٤٣" ئایه ته و پاش سووره تی موحه ممد
(محمد) هاتوو ته خواره وه |

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿الْمَرْ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ﴾

ئه مه سووره تیکه ناوبراوه بهم چوار حهرفه و، ئه م سووره ته ئایاتی قورئانه.

﴿وَالَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ﴾

وه به راستی ئه و ئایاته که نازل کران بۆ لای تو له لایه نی پهروه دگاری تو وه موافیقی واقع و راستن.

﴿وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ﴾

به لام له گه ل ئه وه دا که ئه وانه راستن زۆریه ی ئاده میزاد له راست لانه دهن و ئیمان ناهینن.

﴿اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا﴾

ئه و خودایه که ئه م کیتابه ی بۆ تو ناردوو ناوی «الله» یه و خودایه کی ته وانای وه هایه ئه و ئاسمانانه ی به رز کردوو ته وه به ته نها هیزئی که خوی دایناوه له وانه دا به بن هیچ پایه و ئیعتیمادی که ئیوه به چاو بیانینن.

﴿ثُمَّ أَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ ط﴾

وه ئه و خودایه عهرشی عهزیمی داگیر کردوه.

﴿وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلًّا يَجْرِى لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ع﴾

وه کورهی گه وره ی روژ و کورهی مانگی رام کردوه ههریهک له سه ره مه دارى خوڤیا، ههرکام له وان هاتوچۆ نه کهن له سه ره ئه و میزانه که بۆیان برپایار دراوه تا وه عده یه کی دیاریکراو به بی که م و زیاد.

﴿يُدَبِّرُ الْأَمْرَ﴾

وه ئه و خودایه کاروباری حوکمداریی خوڤی جی به جی نه کا له سه ره خواستی خوڤی.

﴿يُفَصِّلُ الْآيَاتِ﴾

وه نایاتی قورئان نه نیریتته خواره وه و به یانیان نه کا به ته فسیل، وه یاخود نایات و ده لیلی وجود و ته نیایی نه خاته بهرچاوتان یه ک له دواى یه ک.

﴿لَعَلَّكُمْ يَلْقَاءَ رَبِّكُمْ تَوْقِنُونَ﴾

به هیواى نه وه که ئیوه ئیمان بینن به روژی قیامهت و به گه یشتتان به حوزووری خودا بو حسیب و میزانی کرده وه و وه رگرتنی نه نجامی ره فترتان.

﴿وَهُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ﴾

خودا ئه و خودایه عهرزی راکیشاوه به پانی و درێژیدا بو نه وه به ئاسانی گیانله به ران به سه ریا هاتوچۆ بکه ن.

﴿وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْهَارًا ط﴾

وہ دروستی کردووه له عەرزا چەند کیتوانی بلندی دامەزراو بۆ ئەووە که بەفرو بارانی زۆر وەربرگرن و بین بە ھۆی زۆری ئاوی چەشمە و، وە چەن جۆبار و رووباری گەورە و بچووکی رەوان کردووه له ئاوی ئەو سەرچاوانە که له کێو و شیو و دەرەکان دەرئەچن.

﴿وَمِنْ كُلِّ الشَّجَرِ جَعَلْنَا فِيهَا رَوْحًا مَّزِينًا﴾

وہ له ھەموو نەوعی لە ئەنواعی داری بەر و بەری بە تام و بیینی خۆش و بە لەزەت، دروستی کردووه له عەرزا دوو جۆر ترش و شیرین، رەش و سپی، گەورە و بچووک، یان نیر و می.

ئەوێ زانستی تازە دەری خستووہ ھەموو میوہ و گۆلی نیر و مییان ھەیە و ھەندیکیان بە دەست مۆتوربە دەکرین وەک نیر و میی داری خورما، وە ھەندیکیان بە ھۆی ھاورد و بردی ھەواوہ مۆتوربە دەبن، وەک خودا ئەفەرموی: ﴿وَأَرْسَلْنَا الرِّيحَ لَوَاقِحَ﴾

﴿يَغْشَى السَّحَابَ الْغَمَامَ﴾

وہ بەرگی تاریکی شەو ئەکا بە بەری رۆژی رووناکا ھەتا وا تاریکی دایێ کەس بە بێ چرا کەس نابینی.

﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ﴾

بە راستی ھەیە لەم ھەموو تەسەرپوفاتە عەجیبانەدا دەلیل لەسەر ئەمە کە ئەم جیھانە جیھانەوانی خاوەن زانست و خواستی بە حیکمەتی ھەیە و ئەم ئایەتانە ئەبن بە بەلگە بۆ گەلی کە خاوەن بیر و ھۆشی ساغ بن ئەک بۆ ئینسانی بێ دەماخ.

﴿ وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مُتَجَوِّرَاتٌ وَجَعَتْ مِنْ أَعْتَابٍ وَزَّرَعٌ وَنَخِيلٌ
صِنَوَانٌ وَغَيْرُ صِنَوَانٍ يُسْقَى بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُفُضِلُ بَعْضَهَا عَلَى بَعْضٍ فِي
الْأَكْلِ إِنْ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴾

ههروا خودا خودایه کی تهوانای وایه له عهرزا چهن پارچه زهوی له یهك جیاوازی
داناهه كه ههموو دراوسئ و نزیکئی یهكن، ئەم پارچه نهرمانه و، ئەم پارچه رهقهنه،
ئەم پارچه بۆ كشتوكال زۆر بارهداره، وه ئەو پارچهكه یان سوودی تیندا نییه، ههروا
چهن باخی دروست کردوو له ترئ ههه كام به رهنگئ و تامئ و شیوه به کی تایه تی،
له گه ل ئەوه دا كه هه مووشیان بهری داری ترین، وه چهن جوړئ له زهراعه تی دروست
کردوو، له گهنمدا چهن نوع و، له جوّدا چهند نوع و، له چهئتووكددا چهن نوع
و ههروا غهیری ئەمانهیش، وه چهن داری خورمای دروست کردوو و دوو لف
و یهك لف، كه ئەم ههموو نوعه جوّرا و جوّره له یهك ئاو ئاو ئەدرئین و، له یهك
جوّره زهویدا ئهروئین و، بازئیکیانمان باشتر کردوو له بازئیکیان له خواردن و تام و
لهزه تا، به راستی له مه دا هه یه چهن دهلیل له سهه ره یی خودا بۆ گه لئ هؤشدار
و هؤشیار بن.

﴿ وَإِنْ تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ أَءِذَا كُنَّا تُرَابًا أَلَمْ نَأْتِ لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴾

وه ئەگهه تۆ تهعه جوب بکهی له ئینکاری ئەو قهومه بۆ زیندوو بوونه وه یان له
قیامه تا ئەوه حهقه؛ چونکی زۆر جیگه ی سهه سوپرمانه ئەو وتاره یان كه به ئیستینکاره وه
ئه لئین: ئایا کاتی ئیمه مردین و له شمان رزی و بووینه وه به گل تازه به تازه جارئکی تر
دروست ئە کرئینه وه به شیوه یه کی تازه ی سهه له نوئ؟! چونکی ههه دهسکاری بیئ
له عاله ما بهس سانبع و ماده ی خاوهن قابیلیه تی ئەوئ و ههردوکیان ههن.

خودا وه کوو خوئی زور ته وانایه به زهره زهری عالم زانایه
 مادهش عه زریکه هه وه کوو سابق له سهه ئیستیعداد باش موهه بیایه

﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ﴾

ئه وانهی که باسمان کردن و خاوهنی ئه و وتاره چه وتانهن، ئه وانهن که کافرن به
 وجوودی خودای زیندووی زانای ته وانا.

﴿وَأُولَئِكَ الْأَغْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ﴾

وه ئه وانه که سانیکن له روژی پاشه روژدا زنجیر وا له گهردنیانا.

﴿وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾

وه ئه وانه له ناگری دوزهخ جیا نابنه وه و ئه وان له ناو ناگردا ئه میننه وه هه تا هه تایه.

﴿وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ﴾

ئه و کافرانه ئه وهنده به دبهخت و چاره رهشن په له پهله ئه کهن له داواکردنی سزا و
 مهینه تدا له پیش ئه وهدا که داوای رهحمهت و نیعمهتی خودا بکهن.

﴿وَقَدْ خَلَّتْ مِنْ قَبْلِهِمُ الْمُثَلَّثُ﴾

وه لحال له پیش زهمانی ئه وانا چهنها سزا و توله و چهنها فیتنه و ناشووب
 رابوردوو به سهه ئوممه ته کافره پیشوو هکانا له تولهی مله جری و سهرکیشی ئه وان
 له گهله ره هبه رانا.

﴿وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرٍ لِّلنَّاسِ عَلٰی ظُلْمِهِمْ﴾

به راستی خودای تهعلا خاوهن عهفو و تاوان به خشیه بو ئاده میزاد له گهله
 ئه وهدا که ستهم ئه کهن له نهفسی خویمان به ئیشراک و تاوانباری و ستهم ئه کهن له
 خه لکیش به نازاردانیان و زیاندان له دارایی و شانیان.

﴿وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ﴾

به راستی خودا هم تۆله و سزایشی بههتیزه و له کیشا نییه. خودا په نامان بدا له عیقاب و عهزایی.

پیغه مبهه هه پشه ی ته کرد له کافره کان به سزای رۆژی قیامهت و به هانتی سزای دنیا به سه ریانا، ئەوانیش باوه ریان به سزای قیامهت و قیامهتیش نه بوو هه تا له وه بترسن، وه هه روا باوه ریشیان نه بوو به وه که سزای دنیا ریشیان نه گری، وه به رۆکی چه زه تیان نه گرت و نه یان وت: جا نه گه راسته سزای دنیا هه یه دهی دوعا بکه با بیت بۆ سه رمان! جا خودای ته عالا نه فه رمویت: ئەم بئ هۆشانه له باتی نه وه بیر بکه نه وه و ئیمان بینن و داوای نیعمهت و ئاسایشی خۆیان بکهن، په له په له نه کهن بۆ هانتی سزا و داوای سزا نه کهن، ئایا نازانن و ئایا نه یان بیستوو نه وه هه موو عوقوبه ته که به سه ر کافره کانا هاتوو له پیش ئەم چه رخه دا؟ دهی نه وه خودا هه ر ماوه و ته وانیه به لام له گه ل نه وه دا که تاده میزاد سته مکارن خودا هه ر نه یه وئ میهره بانئ بکا تا کاتی خۆی، نه و جا نه زانن عیقابی خودا توند و ناباره، په نا به خودا.

﴿وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ ۗ إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ

﴿وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ﴾

وه کافره کان ئەئین: نه وه بۆچی له سه ر داوا کردنی موحه ممه د ئایهت و موعجیزه بین له و موعجیزانه نایه ته خواره وه که ئیمه داویان نه که یین؟ واته: ئیعتیار ناکه ن به وه که قورئان موعجیزه یه و موبالات ناکه ن به و رووداوانه که خودا کردوونی بۆ چه زه تی موحه ممه د و کردوونی به هۆی به رزبوونه وه ی: وه کوو قه بوو لکردنی دوعا کانی، وه کوو ته سیحکردنی به رده ورده له ناو ده ستیا و، وه کوو زۆرکردنی خواریه مه نی که م

﴿سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسْرَ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِأَيْلٍ وَسَارِبٍ بِالنَّهَارِ﴾

موساوى و يهك رهنكه له جهماعه تى نيوه دا نهو كه سه كه له گهل خويا قسه نه كا به په نامه كى وه نهو كه سه كه قسه كه ي ناشكرا نه كا و كه سى كه خوى نه شارپته وه به شهودا وه يا خوى ده رنه خا به روژا.

﴿لَهُمْ مَعْقِبَاتٌ مِّنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ﴾

هه يه بو نهو كه سه كه و تمان چهن فرشته ي مه ئموور له لاي خودا وه كه ته عقيبى كار و كرده وه و قسه و باسى نه كه ن له بهره مه وه و له پشته وه ههر نهو فرشته انه كه موراقه به ي كرده وه ي نه كه ن نه يشى پاريزن له بهر خاترى نه وه خودا فه رمانى پيدا ون نهو نه فسه پياريزن وه خودا ي تهعلا هه ميشه لايه نى ره حمه ت و كه ره مى زوره له سه ر به نده كانى خوى.

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ﴾

به راستى خودا ي تهعلا نهو پايه و مايه و شان و شيوه ي داي به ههر قه ومى ناي گورى و ناي فه وتينى هه تا نهو خواهن پايه و مايانه نهو حاله پيشو وه باشه كه ي خويان نه گورن.

﴿وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ، وَمَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَالٍ﴾



وه كاتى خودا خواستى قه ومى لا ببا و ئيراده ي شه رى پى كردن له بهر نه وه نه وان حالى خويان گورى و له تيكوشين و سه عيه وه كه وتنه ته مه لى و له عيباده تى خودا لايان دا بو نافه رمانى و له سوپاسى نيعمه ته وه لايان دا بو ناسوپاسى، نه وه مه عناي

هاتنی قهزای بی گهرا نه وهیه بو سهر ئه و قهومه، وه غهیری خودای تهعلا کهس ریاسهت و چاودیری ئه و قهومه ناکا. ئه م یاسایه که خودا له م ئایه ته دا به یانی کرد وه یاسایه کی گشتیه بو حوکومات و بو قهوم و عهشیرهت وه بو خانه دان و بو تاقه ئینسانن له چهرخی خویا هه تا ئه مانه له سهر یاسای دانراوی خودا برؤن.

﴿هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنشِئُ السَّحَابَ الثِّقَالَ﴾

خودا خودایه کی وه هایه بهرقی ئاسمانتان نشان ئه دا له بهر ئه وه بترسن له ئازاری ئاسمانی و هیواتان بی به فه ر و پیروزی نیعمه تی خودا که له گه ل باراندا ئه رژیته خواره وه و له ئاسمانا چهن پارچه هه وری قورس بهیه که وه ئه نی.

﴿وَيَسِيحُ الرِّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلِئِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ﴾

وه ته سیحی خودا ئه کا ده نگی به هه یبه تی ئاسمانی مه شهوور به «رعد» هه وره گرمه له گه ل حمه د و سه نایا ئه لی: من ئه و ده نکه بی ره نکه م که به فه رمانی پهروه ردگاری جیهان پهیدا بووم له ماده ی هه وری هه لگری باران، موژده ئه دم به گیانله بهران وا نیعمه تی خوداتان به سه را ئه باری ئه و خودایه که هه ر نیعمه تی بگریته وه له بهر حیکمه ته، وه هه ر نیعمه تی ره وانه بکا له سه ره حمه ته، وه ئه و خودایه خودای هه موو گیانله بهرانه له عهرز و عاسمانا.

دوست و دوژمنی نامهردی بهدکار	بی فهرقه لا ئه و دیوانه و هوشیار
بو شقی و سه عید کافر و موئمن	روزی ئه نیری بو دوست و دوژمن
یه کنی له گه لی گیانله بهرانا	نییه له عه رزا و له ئاسمانا
رزقت لا منه تا وای به پیوه	مه گه ر نیشانه ی خودای وا پیوه:

هه‌روا‌ئه‌و فریشته‌ی ئاسمانیشه که مه‌ئمووره له‌سه‌ر هه‌ورو باران‌ئه‌ویش ته‌سبیحی خودا‌ئه‌کا له‌مه‌قامی ئیجلا‌ل و ئیحتیرامی فه‌رمانی خودادا.

﴿وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَن يَشَاءُ﴾

وه‌ئه‌و خودایه که له‌به‌یه‌ک گه‌یشتنی پارچه‌هه‌وره‌کانا چه‌ند ساعیقه و پارچه‌ی ئاگرین جیا‌ئه‌کاته‌وه و ره‌وانه‌یان‌ئه‌کا به‌هه‌وادا و جار‌جار‌ئه‌دا له‌ده‌ریا‌چه‌نها ماسی‌ئه‌کوژئی و جار‌جار‌ئه‌دا له‌زه‌وی و شکان و چالی‌ئه‌کا و دار‌هه‌ئه‌که‌نی، وه‌جار‌جاریش به‌خواستی‌خۆی‌ئه‌یگه‌یه‌نی به‌و که‌سه‌ی‌خواستی له‌سه‌ر فه‌وتاندنی بێ وه‌له‌ناوی‌ئه‌با.

﴿وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ﴾

وه‌لحال‌ئه‌وانه که‌ئه‌و تریشقه‌لێیان‌ئه‌دا که‌سانێکی وان که‌موجاده‌له‌ئه‌که‌ن له‌وجوودی‌زاتی‌خودا و له‌چلۆنی‌ئه‌ودا.

﴿وَهُوَ شَدِيدُ الْحَالِ﴾

وه‌ئه‌و خودایه که‌ئه‌وان باوه‌ریان‌پیی‌نیه، بۆ‌ئازاردانی‌دوژمن‌به‌هه‌یزه. ریوایه‌ت‌کراوه: ئه‌م‌ئایه‌ته‌نازل‌بووه‌له‌شانی «عامیری‌کوپی‌توفه‌یل» و «ئه‌ربه‌دی‌کوپی‌ره‌بیعه»‌دا، هاتن‌بۆ‌خزمه‌تی‌حه‌زرت ﷺ به‌فیل‌به‌خه‌یالی‌ئه‌وه‌بیکوژن، جا‌عامیر‌مه‌شغوولی‌کرد‌به‌موجاده‌له‌کردن‌له‌گه‌لیا و ئه‌ربه‌د‌هه‌لسووراوه‌بۆ‌پشتیه‌وه‌بۆ‌ئه‌وه‌به‌شیر‌لێی‌بدا، وه‌حه‌زرت‌ئاگاداری‌بیره‌پسه‌که‌یان‌بوو‌فه‌رمووی: «اللَّهُمَّ اكْفِنِيهَا بِمَا شِئْتَ» واته: خودایه‌چاری‌ئه‌مانه‌م‌بۆ‌بکه‌به‌هه‌رچی‌خۆت‌خواستت‌هه‌یه، کاتی‌ئه‌وانیش‌زانێیان‌حه‌زرت‌به‌بیره‌که‌ی‌زانێون‌هه‌ستان‌رویشتن‌له‌رێگه‌دا‌تریشقه‌یی‌له‌ئاسمانه‌وه‌هاته‌خوار‌دای‌له‌«ئه‌ربه‌د» و کوشتی، وه‌عامیریش‌لوویه‌کی

لى پهيدا بوو روښت له مالى ژنيكى «سلوليه» دا كهوت تهوئش هاوارى نه كرد
تهوت: وهره بمره به لووين وه كوو لووى و شتر له مالى ژنيكى (سلوليه) دا!

﴿لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ﴾

هر بو تهو خودايه بانگ كردنى راست به راستى هر لهو بانگ نه كرى بو چارى
بیمار و نازار و بيزار، وه هر بو تهو نه كرى به ندهيى و له وه وه دهست نه كه وئ
پيروزى، وه تهو بته ناشى تاشراوانه كه كافر هكان بانگيان نه كهن به ناحق جوابى
كافرهكان ناده نه وه به چاك و خراب.

باروى بين زمان خوى بين وتاره وتار له گه ليا مايه ي ته دباره

﴿إِلَّا كَبَسِطَ كَفْتِيهِ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَلِغِهِ وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا

فِي ضَلَالٍ ﴿١٤﴾

مه گهر ته نجامى بانگ كردنى تهوانه وه كوو ته نجامى كه سى بين هه ردوو بهرى
دهستى بلاو كرد بيته وه و بانگ بكا له ناو بو تهو بگاته ده مى وه له بهر نه فامى، تهو
ناوه ناگاته ده مى؛ چونكى بانگ كردن له بين گيان يا له نه فام بين ته نجامه.

يا خود وه كوو كه سى كه كاتى بيه وئ به مشتى خوى ناو بخواته وه په نجه كانى
بلاو بگاته وه و خواستى ته وه شى بين تهو ناوه بگاته ده مى، وه له واقيعيشدا تهو
ناوه له ناو مشتى په نجه بلاودا نامينى هه تا بگات به دم. به لام مه عناي تهو وه ل
جوانه؛ چونكى له سهر ته ساسى داوا له بين گيان و بين شوعووره، به لام مه عناي دووهم
له سهر بناغهى نابه كارى زهره.

﴿وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظَلَّلَهُمْ بِالْعُدْوِ

وَالْأَصْصَالِ ﴿١٥﴾

چون ئەم كافرانە وەها بئىشوعوورن و تا كەى نافامن و عىبادەتى خودا ناكەن؟ لە گەل ئەو وەدا ھەر بۆ خودا كړنووشى بەندەى ئەبا ھەر فامىدەى وا لە ئاسمانە كاندا و ھەر فامىدەى بئىن وا لە عەرزا بە ئارەزووى خۆى وەكوو موسولمانە كان و فرىشتە كان، يا بە زۆر وەكوو كافرە كان لە كاتى ناچارىدا و لە لى قەومانا، نەك تەنھا خۆيان سوجدە ئەبەن بەلكوو سىنەرە كەيشيان ھەر ئىتاعە و فەرمانبەردارى خۆيان دەرئەبړن، ئەو تە كە رووناكى رۆژ دەر كەوت سىنەر بە پىي جولاندنى رۆژ ئەجوولتتەو، بە درىژى و، بە كورتى، بە بوون و، بە نەبوون، لە بەيانى و ئىوارەدا.

﴿قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ﴾

ئەى پىنغەمبەرى رەھبەر پرسیار بکە لەو كافرانە و بلى: كى پەروردگارى ئاسمانە كان و عەرزه؟ بە تەبیعت ئەوان ئەگەر بفا من ئەلین: خودا. بەلام ئەگەر لەبەر عەناد بئ دەنگ بوون تۆ خۆت جواى خۆت بدەرەو؛ چونكى جوا بە كە ئاشكرا بە، بلى: پەروردگارى ھەموو ھەر خودا بە.

﴿قُلْ أَفَاتَخَذْتُمْ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا﴾

جا بفرموو پىيان: ئایا لە گەل ئەو وەدا كە دەر كەوتوو پەروردگارى ھەموو ھەر خودا بە دەى بۆ لە غەبرى ئەو پەروردگارە چەن دۆستى وەھاتان گرتوو كە ئەوان بۆ خۆيان داراى سوود و زيانگە ياندن نین؟!

﴿قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ﴾

جا بفرموو: ئایا ئىنسانى كۆر و چاودار ئەبەن بە يەك؟ حاشا، حاشا.

﴿أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ﴾

يا خىر قەت وەكوو يەك ئەبەن تارىكىيە كان و رووناكىيە كان؟ مەبەست رووناكى

ئىمان و تارىكى كوفرە، حاشا، دووبارە حاشا.

﴿أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَبَّهُهُ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ﴾

یا خیر نهو کافرانه قه راریان داوه بو خودا چهن هاوړییهک که نهوانیش مهخلووقاتیان دروست کردووه وهکوو چؤن خودا مهخلووقات دروست نهکا و مهخلووقهکانیان لهیهک نا کرینهوه؟ جا کافرهکانیش وتووایانه: مادام نه م بتانهیش شت دروست نه کهن وهکوو خودا نه مانهیش شیایوی خودایین! حاشا.

﴿قُلِ اللَّهُ خَلِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ﴾

نهی ره هبهری خوښه ویست بلی: ههر نهو زاته واجبه که ناوی «الله» به هه موو شتیکی دروست کردووه، وه ههر نهوه تاکی ته نیای خاوهن زوره به سهر کائیناتا.

﴿أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ حِلْيَةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِثْلَهُ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ﴾

خودای تهعالا بو نهوه که ناده میزاد حالی بکا له حهقیقت، ته شیبهی شتی مه عقوول نهکا به مه حسووس واته شتی له بهر چاوا نه بی ته شیبهی نهکا به شتی له بهر چاوا بی، وه جار به جار ته شیبهی مه عقوول به مه عقوولیکی رووناکتر نهکا وه جار جار ته شیبهی بینراو به بینراو نهکا، وه کوو نه م نایه ته لیره دا نه فهرمویت: خودا له ناسمانه وه ناو نه رژیته خواره وه و باران نه بارینی، جا چؤم و شیوه کان لافاویان تیدا هه لئه ستی و لافاو دی به ههر شیویکدا به نه اندازه ی کهم و زوری ناوی خو ی، وه نه و لافاوه به ته بیعه تی شوینی خهوش و خال وه یا چلک و که فی مه وادی پیس هه لئه گری و به سهریه وه دیاره بهرز نه بیته وه، نه مه له م میقداره دا نه سل ی هه بوو

و ەکوو ئاوی باران کە ھەزاران سوودی تێدايە، و ەفرە عێکیش ھەيە و ەکوو کەفە کە ی سەری و ە خەوش و خالە کە ی کە بە کاری ھیچ نایێ و ە ئە ترافی شیوہ کە دا ئە فە وتێ و بە زایە ئە پروا.

ھەروا ئە فەر مویت: و ە لە کانە بە نرخە کانیش و ە کوو ئالتوون و زیو و مس و برنج و غەیری ئە مانەیش کە ئاگری لە سەر ھە ئێ گەیر سینن، و ە ئەو شتانەیش وان لە ناو ئاگرە کە دا بە تە حقیق و ە کوو ئەو ئاسن و برنجە یە کە لە ناو کوورە ی ئاگرا سوور ئە کە رینە و ە نزیکە بتوینە و ە جا چە کوشی لێ ئە دەن و مادە پیسە کان و ە کوو چلک ئە کە و یتە سەر ئەو مادە و فرە ی ئە دەن. و ە یا خود لە ئاگرە کە دا بێ حوکمن و ە کوو ئەو زیو و زیوہ کە لە ناو بۆتە دا دایە نین و ە ئەو بۆتە ئاگر ئە دەن ھە تا ئەو مادە ئە تویتە و ە ئە بێ بە ئاو و ە چلکی و ە کوو کە ف، ئە کە و یتە سەر مادە بە نرخە کە کە توینراو تە و ە بۆ ئەوە خشلی لێ دروست بکری یا خود شتیکی بە سوودی لێ دروست بکری کە بە کار بەینری بۆ رابواردنی ماوہ ی ژیان و ە کوو: خەنجەر و، شمشیر و، گۆی ئە مانە، و ە ئەو قاپ و قاچاخە کە لە مانە دروست ئە کرین.

لە سەر ئەم مادە بە نرخانەیش کە فێ ھە یە و ە کوو کە فێ ئاوی لافاو، جا بە مجۆرە تە شیبھە خودا زیگری حەق و باتیل ئە کاو، باسی ئیمان و کوفر ئە کاو، باسی ئینسانی موسولمان و ئینسانی بێ دین ئە کا، جا کە یفی خۆتانە ئە گەر تە شیبھە حەق و ئیمان ئە کەن بە ئاوی بارانی ساف و مادە ی مە عدەنی خالیس، و ە تە شیبھە بە تال و کوفر ئە کەن بەو کە فە بێ سوودە و ە بە سەر و ە، ئەو ديارە تە شیبھە مە عقوول بە مە حسووس ئە بێ، ديارە کە حەق و بە تال و ئیمان و کوفر بە چاو نابینرین و ە کە ف لە سەر لافاو و لە سەر مە عدەنی تواو ە دا ديارە بە چاو ئە بینرین.

و ە ئە گەر تە شیبھە ئینسانی موسولمان ئە کەن بە ئاوی ساف و کانی تواوہ ی خالیس و ە تە شیبھە ئینسانی کافریش ئە کەن بەو کە فە بێ سوودە و ە بە سەر و ە ئەو ە

دیاره ئەمەیش تەشبیھی مەحسووس بە مەحسووسە، وە هەردوولا بە چاوە ئەببیرتین، وە مەعلوومیشە کەف و ئینسانی بئەدین بئەسوودن، وە ئاوی ساف و کانی ساغ سوودیان زۆرە، وە کوو خودا لە ئایە تەکەدا فەرموویەتی مەعناکەیی ئەمەیه:

هەرچی ئەو کەفە کە لەسەر ئاوە سافە کە یە وە یا لەسەر کانه ساغە کە یە، ئەو هەر وات بە روشتنتیکی سووکی وەها کەس بۆی ناروانی، وە هەرچی ئەویش کە قازانج ئەدا بە ئادەمیزاد وە کوو ئاوە کە کە بۆ کشتوکال و خواردنەو بە کار ئەبری وە وە کوو ئەو زیووە کە ئەسبابی بەقیمەتی لێ دروست ئەکری، ئەو لە عەرزا ئەمینتەو بە و شیوہ ئینسانی کافری بئەدین بئەسەر و بەر بە زیانەو ئەروا، وە ئینسانی موسولمان بە نەفس و کردەوہی بەرزەوہ و خوو و رەوشتی چاکەوہ و بیر و باوہری راستەوہ ئەبئ بە پیشەوای بۆ ئادەمیزادی پاک. جا خودای تەعالا نا بەم شیوہ وینە بەیان ئەکا بۆ حەقاییقە دینی و کردەوہی ئیسلامی و خاوەن کردەوہ و بیر و باوہرەکان لە هەردوولا. جا خودای تەعالا بۆ باسی ئەنجامی هەردوولا کەیش ئەفەرمویت:

﴿لِّلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمُ الْحُسْنَىٰ﴾

بۆ ئەو کەسانە کە لەسەر فەرمانی خودا ئەرپۆن و ئەمر و نەهیی خودایان قەبوول کردووە پاداشینکی زۆر باش و پایەیی زۆر بەرز هەیه لە روژی قیامەتا.

﴿وَالَّذِينَ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُ لَوْ أَنَّ لَهُم مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا

وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ﴾

وە ئەو کەسانەیش کە بە ئەمر و نەهیی خودایان نەکردووە ئەکەونە ناگرێکەوہ و سزایێکەوہ ئەگەر هەرچی وا لە عەرزا مالی ئەوان بواوە و ئەوئەندەیی تریشیان ببواوە ئەیاندا بە تۆلەیی خۆیان بۆ ئەو رزگار ببن و لەو سزایە دەرچن، هەرچەن ئەویش بە هیچ شیوہی سوودی پێ نادا وە کوو خودا ئەفەرمویت:

﴿أُولَئِكَ لَهُمْ سُوءُ الْحِسَابِ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿۱۸﴾﴾

واته ئهوانه که موبالاتیان به حوکمی خودا نه کردووو حسینی خرابی به شیده ت و خاوون موناقه شه یان هه یه و ماوا و مهلبه ندی پاشه رپوژیان دۆزه خه و دۆزه خیش قه رارگایه کی زور زور ناهه مواره!

﴿أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَى ﴿۱۹﴾﴾

نایا که سنی که به دل باوه ری بیی ئه وهی له لایه نی خودا وه نازل کراوه بو تو وه کوو ئه م قورئانه بیت حه قه و راسته و بو ره ه نومووانی جین و ئینس هاتوو وه کوو یه کیك وایه که چاوی کویره ده رحه ق به تو و چاوی نابینی، چ جای ئه وه بیر بکاته وه له و قورئانه دا هاتوو بو تو و دلی کویره و مهفه و ومات ده رک ناکا هه تا ده لیلیان لی دروست بکا له سه ر ئه وه که ئه و قورئانه هاتوو ته خواره وه بو تو که لامی خودایه و حه قه و راسته؟ حاشا چۆن ئه م دوو که سه وه کوو یه ک وه هان! به لکوو له یه ک جیاوازن.

﴿إِنَّمَا يَنْذَكُرُ أُولَئِكَ الْأَلْبَابِ ﴿۱۹﴾﴾

به راستی نه وه کوو بیر ئه کاته وه له راستی ئه و که لامه دا که بو تو هاتوو و له راستی خوئا مه گه ر خاوون هۆشه ساغه کان.

﴿الَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ ﴿۲۰﴾﴾

ئه و که سانه که وه فا ئه که ن به و په یمانه که پیغه مبه ره پیشوو ه کان کردوو یانه له گه ل باوک و باییره یانا و له کتیبه کانیا نا بویان به جی هیشتوون، یا ئه وانه وه فا ئه که ن به و په یمانه که خودا له عالمی ئه روا حد له گه لیانا کردوو یه تی، یا ئه وانه که وه فا ئه که ن به و په یمانه که به هۆی خه لاتنی عه قله وه ئیلتیزامیان کردوو و ئه و په یمانانه هه لئا وه شیننه وه.

﴿وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ

الْحِسَابِ ﴿٢١﴾

وه مه گهر نهو كه سانه كه هه رچی خودا فه رمانی داوه به جیی بینن وه كوو: ئیمان و، راستگوویی و، سیلهی ره حم له گه ل خزمانا و له گه ل موسولمانانا و له گه ل هه ركه سیکدا كه خاوه نی حوقوق بی و، له خودای خویمان نه ترسن و له حسییی موناقه شه تیاکراو نه ترسن، هه ر نه مانه نه هلی بیر کردنه وه و په ند وه رگرتنن و به س.

﴿وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ

سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ أُولَئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٢٢﴾

وه نهو كه سانه كه بیر نه كه نه وه هه تا له حق بگن كه ساییر و خوگرن له جیهاد له ریگهی خودادا و، له نازار و بیزار و، له ناساگی و داماویدا، له کاتی هاتنی مسیهه تا له گهرمه تاوه کهیدا و، سه بر نه کهن له سه ر قاری دلی خویمان و موقابه لهی ئینسانی نامه ردی واته سارد ناکه ن به واتهی سارد و، به رد نادهن له به رد و، سه بر نه کهن له سه ر گرانی ده سنویژ و غوسل له کاتی ناکاتا و، سه بر نه کهن له سه ر گه دایی و، خویمان تیکه لی مالی حه رام ناکه ن و، خویمان له به رابه ری ئاره زووی نه فسی نه مماره وه نه گرن و، به فیسق و فوجوور خویمان پیس ناکه ن. وه نهو كه سانه كه به راستی نوپژه کانیا ن جی به جی نه کهن، له پیشدا فیری واجبات و نادابیان و نادابی ده سنویژ و غوسلیان نه بن و فیعله ن به جییان دینن و چاودیری سه ره تایی کاتی فه رزه کان نه کهن و به قه ی توانا هه ولی حازر بوونی جه ماعت نه دهن و به نه دهب و شه رمه وه، وه یادی مه عنای نه رکان و نادابه کان به دل نه کهن و له پاش ته واو بوونی نوپژه کان له خودا نه پارینه وه که له تاوان بیان به خشی، وه له و داراییه که ئیمه کردوومانه به رزق و

ئەوێی که خودا فەرمانی داوه به بهجیهێنانی، واته بهرابەر به ئیجابیات سەلبی و بهرابەر به سەلبیات ئیجابین، وه سەرەپای ئەوانه خراپەیش ئەکەن له عەرزا و فیتنه و ناشووب هه‌لته‌گیرستین و، بهرابەر به پیاوه باشه‌کان موعارەزه ئەکەن و، له بهرابەری بیر و باوهری باش و کردەوی چاکه‌وه عەناد و قینه‌به‌ری ئەکەن و، نایه‌لن ئیشی باش سەربگری و گیره‌شتیوتن. ئەوانه به‌ش و بازەیان له‌عنت و نه‌فرینی خودایه‌و بو ئەوانه خانووی خراپی ناهه‌موار له قیامه‌تا.

﴿اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَفَرِحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَعٌ﴾

ئەمانه نافامن، خودا رۆزی گوشاد ئەکاته‌وه بو هه‌رکەسێ خواستی لێ بێ و ته‌نگیسی ئەکاته‌وه، که چی ئەمانه رۆزی خۆیان له خوداوه نازانن و دلخۆش ئەبن به ژایانی ئەم دنیایه‌ له‌گه‌ڵ ئەوه‌دا ژایانی ئەم دنیا به‌ چاو قیامه‌ته‌وه زا‌بواردنیکی بێ‌نرخه‌.

﴿وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ﴾

وه کافرەکان پاش ئەوه که چاویان ئەکه‌وێ به‌م هه‌موو کاره‌ساتی له‌ عاده‌ت به‌ده‌ره‌ که بو‌حه‌زرت په‌یدا ئەبن و هه‌رکام له‌وانه به‌سه‌ بو‌ده‌لاله‌ت له‌سه‌ر ریساله‌تی، به‌ شێوه‌ی عەناد و ناباری هه‌ر سوورن له‌سه‌ر داواکردنی بازێ شتی مادی وه‌کوو خه‌زینه‌ی که ته‌واو نه‌بن و به‌هه‌شتی که له‌ به‌رده‌ستیانا بێ! وه ئەم جو‌ره‌ نایه‌ته‌ خودا بو‌هیچ پیغه‌مبه‌ریکی نه‌کردوه‌ و نایکا؛ چونکی رۆحی فه‌لسه‌فه‌ی ریساله‌ت ئەمه‌یه‌ ئاده‌میزاد له‌ ئاره‌زووبازی بکه‌وێ، وه ئەم شتانه‌ ئەوان داوای ئەکەن هه‌مووی بو‌هه‌واو ئاره‌زووبازییه‌، وه له‌م لایشه‌وه‌ که خودا ئەمه‌یان بو‌ناکا ئەوان زۆرتتر بێ‌شه‌رمی ده‌رته‌برن و گالته‌ ئەکەن به‌ دین. جا خودای ته‌عالایش بو‌قوربه‌ده‌مادانیان ئەفه‌رموێت:

﴿قُلْ إِنْ أَلَّ اللَّهُ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ﴾

ئهی خوْشهویست تو بلی بهو کافرانه: خودای تهعلا خواستی وایی ههرکهسی گومرا بکا گومرای نهکا لهسهر عهناد و نالهباری خوْی.

﴿وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أَنْابَ﴾

وه شمارهزایش نهکا بو لای خوْی ههرکهسی بگهپرتهوه بو لای و رووی تی بکا.

﴿الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ﴾

ئهو کهسانه که روویان کرده خودا کهسانیکن که ئیمانیان هیناوه و کردهوی چاکهیان له واجبات و مهندووبات کردووه و دلیان دائهमेزری به یادی خودا به دل و به زیگری به زمان.

﴿أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ﴾

بیدارهوهبن! که ههر به زیگری خودا دل دائهमेزری نهک به ماده و شانی دنیا و خهزینهی پوول و پاره، بهلکووه ههموو نهمانه ههر مایهی دهردیسهترین بو کهم کهس نهبن.

﴿الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَىٰ لَهُمْ وَحَسَنُ مَا أُبْرِءُ﴾

ئهو کهسانه که ئیمانیان هیناوه به دینی ئیسلام و کردهوی چاکهیان کردووه خوْسی نهپراوه ههر بو نهوانه و جوانی مال و پیروزی نهنجامیش. بازی فهرموویانه: «طوبی» داریکه له بهههشتا که نههلی بهههشت بو خوْسی نهرون له ژیریا دائهنیشن.

﴿كَذَلِكَ أَرْسَلْنَاكَ فِي أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهَا أُمَمٌ لَتَتَلَوَّا عَلَيْهُمْ

الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ﴾

به وینه‌ی ناردنی ره‌هبرانی پیشوو بۆ ئیرشادی ئاده‌میزاد، تۆمان ره‌وانه کردوو له ناو ئوممه‌تیکدا که چهن ئوممه‌ت له پیش ئەوانا رابوردوون وه هه‌موویان ته‌بلیغاتی خودایان به‌حق وه‌رگرتوو، بۆ ئەوه‌یشمان ره‌وانه کردوو که بخوینیته‌وه به‌سه‌ریانا ئەو قورئانه که به‌وه‌حی ره‌وانه‌مان کردوو بۆ لای تۆ.

﴿وَهُمْ يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَنِ﴾

وه ئەم ئوممه‌ته له‌گه‌ل ئەوه‌دا که حه‌قیان وابوو ئیمان بینن تا رزگار بین له‌سزای خودا وه‌کوفر نه‌که‌ن هه‌تا بفه‌وتین، ئەرۆن کوفرته‌که‌ن به‌خوداین که زۆر میه‌ره‌بان و به‌ره‌حه‌ته.

﴿قُلْ هُوَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابِ﴾

تۆ بلی، ئەه‌ی خۆشه‌ویست: ئەو خودایه که ئیوه‌باوه‌ری بین ناکه‌ن په‌روه‌ردگاری منه و له‌وجودا خودایه‌نییه ئەو نه‌بین، هه‌ر له‌سه‌ر ئەو ته‌وه‌کول و ئیعتیما‌د نه‌که‌م و هه‌ر بۆ لای ئەو ئەه‌ی گه‌رانه‌وه‌ی من.

﴿وَلَوْ أَنَّ قُرْآنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ أَوْ قُطِعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كَلِمَ بِهِ
الْمُوتَى﴾

ئەو کافرانه‌داوای قورئانی ئەکه‌ن کاتی خوینرایه‌وه‌کیوه‌کان بکه‌ونه‌هاتوچۆ و دوور بکه‌ونه‌وه له‌جینگه‌ی خۆیان، یاخود به‌سه‌ر هه‌ر پارچه‌عه‌رزیکه‌ی به‌رزا خوینرایه‌وه‌ پارچه‌پارچه له‌یه‌ک بپه‌چرئ و ته‌خت بین، یا به‌سه‌ر هه‌ر قه‌بریکه‌ی کۆندا خوینرایه‌وه‌ مردوو‌ی قه‌بره‌که‌ زیندوو‌بیته‌وه و قسه‌ی له‌گه‌لدا بکری! ئەه‌ی خۆشه‌ویست تۆ بلی به‌و کافرانه: ئەگه‌ر ئیمه‌ قورئانیکه‌ی وه‌ه‌ایش بنیرین وه‌کوو ئیوه‌داوای ئەکه‌ن ه‌یشتا ئیمان‌ناه‌نن؛ چونکه‌ی ئەم‌جۆره‌داواکردنه له‌ره‌غه‌ته‌ی ئیمان‌ه‌وه‌نییه؛ به‌لکوو له‌عه‌ناد

و گالته کردنه وه یه، دلکیش وها بی به هیچ ئاوئ تینویتی ناشکی، ئەنا ئیمه که ئەوانه نه که یین له بهر ئەوه نییه ناتوانین.

﴿بَلِ لِلَّهِ الْأَمْرُ جَمِيعًا﴾

بەلکوو هەر رووداوێکی سەلبی و ئیجابی و عەرزى و ئاسمانى و مادى و مەعنەوى هەیه هەر بۆ زاتى خودایه سەرباک و هەموو شتیکی پێ ئەکری.

﴿أَفَلَمْ يَأْتِصِ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَهْدَى النَّاسَ جَمِيعًا﴾

ئایا موسولمانەکان و ئەوانه که ئیمانیاں هیناوه به دینی ئیسلام بئ هیوا نه بوون له ئیمانی ئەم کافرە موعانیدانه هیشتا پاش ئەم هەموو دوژمنایه تیبه یان له گەل دینه که یانا؟ وه ئیمان نه هینانی ئەوانه یش به هۆی ئەوه وه یه که ئەگەر خودا خواست بکا هیدایه تی هەموو ئاده میزاد ئەدا، بەلام نیسبەت به وان ئەو خواسته ی نییه؛ چونکی له یاسای خودادا دەرکه وتوووه خودا ئیمانی ئینسانی موعانیدی نه یار بۆ راستی نادا و نه یداوه.

﴿وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا تُصِيبُهُم بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا مِّنْ

دَارِهِمْ حَتَّىٰ يَأْتِيَ وَعْدُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ﴾

وه ئەم کافرانه که ئیمان نایهنن به قورئان به هینمی و به خووشی دهوام ناکەن، وه به دهوام ئەو کافرانه به هۆی ئەو کار و پیشه نامەردانه یانه وه که بووه به هۆی قاری خودای تهعالا له وان یا مسیبهت و به لایه کیان پێ ئەگا که بیان کوتیته وه و تهدمیریان بکا وه کوو ئەو لیدانه ی که له روژی به درا لئی دان، یا مسیبهت نازل ئەبێ بۆ شوئینی که نزیکى مالى ئەوانه؛ چونکی عەشرەت به به لای هاوعەشرەتی خوێ پەریشان ئەبێ، وه ئەم حاله له سەریان دهوام ئەکا هەتا وه عەده ی خودا به مردنیان دیتە جئ، ئەوسا جهزای خوێان به تهواوی ئەبینن؛ چونکی خودا ئەو وه عەده ی داویه تی به هەرکەسێ و هەر تائیفه یین نایشکینێ.

﴿وَلَقَدْ آسْتَهْزَيْتُمْ بُرْسِلٍ مِّن قَبْلِكِ فَأَمَلَيْتُمُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا ثُمَّ أَخَذْتَهُمْ
فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ﴾ (۳۲)

ئەم گالته کردنه هەر بە تۆ نەبوو ئەو خۆشەویست بە لکوو بە راستی گالته کرا
لە لایەنی کافرەکانەو بە چەن پیغمبەر لە پیش زەمانی تۆدا. جا ماوەی مۆلەتی
ئەو کافرانەم دا وەکوو یاسای خۆمە لە مۆلەتدانا، جا ئەمجار ئەوانم گرت بە عیقاب
و تۆلە ی ناسەواب.

﴿أَفَمَن هُوَ قَائِمٌ عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ﴾

ئایا زاتیکێ زانای تەوانای وەها کە ئاگادار بێ و راوەستا بێ بەسەر هەموو کەسێکدا
بە کەم و زۆری ئەو ئیشە کردوویەتی وەکوو دار و بەردیکی بێ گیانی بێ نرخە
کە ناگای لە خۆی نییە؟

﴿وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ﴾

و ئەم کافرانە ئەوەندە نەفام و بێ شوعوورن هاتوون بەرابەر بەو خودایە چەن
هاورپێهکیان بریار داووە لەو بێ گیانە بێ نرخانە.

﴿قُلْ سَمُّوهُمْ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَمْ بَطَّهْرٍ مِّنَ الْقَوْلِ﴾

ئەو خۆشەویست بلی بەو کەسانە کە هاورپێیان بریار داووە بۆ خودا: ئەگەر ئەوانە
شتیکن قاییلی ناو بردن ناویان بۆ دانین و ناویان بێتین بە ناوی کە موافیقی حالیان
بێ! مادام ئەمەتان بۆ ناکریت پێم بڵێن: لەم شەریک قەردانەدا ئیوە چ کارەن؟ و
ئەزانن کە خودا ئاگادار نییە و نازانی و بەوێ و لە عەرزا لەبەر ئەوە بە درۆ ئیوە
ئەمانەتان داناو، یا ئەزانن بەو کە خودا عالمە بەلام هەر ئەتانهوی بە واتەیهکی
سەرزەرەکی بە بێ حەقیقەت ناویان بێن؟

له واقیعدا ئەم تەقسیمە لێرەدا زۆر رەسایە؟ چونکی هەرکەسێ داوای حەقیقەتی بکا یا راست ئەلێ ئەو حەقیقەتە هەیه ئەو پێویستە ئەگەر کونهی نەزانی له لای کەمی ناو و نیشانیکی بزانی و ناوی راستەقینەیی بۆ دانی، وه ئەگەر ئەو حەقیقەتە به واقعی نەزانی یا ئەبێ هۆشیارانێ ئەو شوێنە به نەزان دابنێ و موغاله‌تەیان له‌گەڵ بکا، یا ئەگەر به زانایان دانهنێ بلیت مەبەستم لهم شتە بێ حەقیقەتە هەر ناو‌بردنیکی دەمییه و رابواردنی کاته.

﴿بَلْ زَيْنَ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا مَكْرَهُمْ وَصَدُّوا عَنِ السَّبِيلِ﴾

نه، ته، ئەمانە لەسەر ئەو نین که وه‌کوو هۆشیاران مەعبوودیکی راستیان دانابن، ئەوانە هەیه جوان‌کراوه بۆ ئەو کافرانە ئەو فرو و فیلە که پێشینه‌کانیان بۆیان دامەزراندوون، وه به‌هۆی ئەو دامەزرانی ئەوانەوه و تەقلید‌کردنی کوێرانه‌ی ئەمان له‌ریگه‌ی راست لادراون به‌نوعی وه‌کوو مەنع کرابن له‌حەق نایینه‌وه‌ سه‌ری.

﴿وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ﴾

ئەم کافرانە لەبەر بە‌دبەختی و سه‌رسەختی خودا قاری لێ گرتوون و گومرای کردوون، وه‌که‌سیکیش خودا گومرای بکا بۆ ئەو که‌سه‌ ریگه‌نیشاندەر نییه.

﴿لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَعَذَابٌ آخِرٌ أَشَقُّ وَمَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ

﴿وَاقٍ﴾

ئەمانە بۆیان هەیه‌ سزایی له‌ژیانی دنیا‌دا به‌کوشتن و بریندار بوون وه‌ناساگی و ناباری ژیان، وه‌به‌راستی سزای قیامه‌تیان زۆر گرانتره‌، وه‌هیچ پارێزه‌ریان نییه‌ له‌لای خوداوه.

﴿مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ أُكُلُهَا دَائِمٌ وَظِلُّهَا تِلْكَ عُقْبَى الَّذِينَ اتَّقَوْا وَعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ﴾ ﴿۳۵﴾

سیفه تی ئەو بەههشته که وه عدهی پین دراوه له لایه نی خوداوه بۆ ئەوانه که خوێان ئە پارێزن له کاری ناشه رعی ئەمه یه که بۆتان باس ئەکه م بهمه که ئەلیم: جو بارانی جوان له ژیریانه وه ره وان ئەبی، وه میوه ی خوارده مه نی لهو بهههشته دا هه یه به ده وام و سینه ریشی هه روا به رده وامه، جا ئەو بهههشته که نیسته باس مان کرد ئەنجامی ژیا نی ئەهلی ته قوا یه، وه ئەنجامی ژیا نی کافره کانیش ناگری دۆزه خه.

﴿وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ﴾

ئەو که سانه که موسولمان بوون له وان ه ی کتیبمان پیداون وه کوو عه بدوللای کوری سه لام و هاوړیکانی وه ئەو نه ساریه که هه شتا که س بوون: له حه به شستانا سی و دوو، وه له یه مه ندا هه شت و، له نه جرانا چل. ئەمانه که یفیان خو ش ئەبی بهو نایه تانه که نازل ئە کرین بۆ لای تو چونکی ئەبوون به هۆی دامه زرانلنی دینه که ت.

﴿وَمِنَ الْأَحْزَابِ مَنْ يُنْكِرُ بَعْضَهُ﴾

وه لهو کۆمه له کتیبیا نه یسه که دهسته پیکه وه ئەنین له دژی تو بۆ دوژمنایه تی تو، که سانی که ئینکاری به عزئی له وه ئەکه ن دیته خواره وه بۆ لات، وه کوو ئەو نایه تانه که موخالیفی دین و ئایینی ئەوانه وه یا موافیقه بۆ ئەوه ی که ئەوان لایان بردوو له کتیبی خو یان.

﴿قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا أُشْرِكَ بِهِ﴾

تو ئە ی خو شه ویست پیا نی بلی: من هه ر ئەوه م ئەمر پین کراوه که به نده یی بۆ خودا بکه م و له به نده بیدا هاوړیتی بۆ بریار نه ده م. وه ئەم ئەندازه هه موو پینغه مبه ره کانی

دنیا هاتوون بو خزمهت کردنی، ئیتر ئیوه بازه ماده بی له نه حکام که موخالیفی دینی ئیوه بی پی رازی بن یا رازی نه بن قیمه تی نییه له لای من، زور بهی بایه خدانم به ئوسوولی ته وحید و ئیخلاص کردنه له بنده ییدا.

﴿إِلَيْهِ أَدْعُوا وَإِلَيْهِ مَعَابٍ﴾

من هه ر بو لای خودا، هوشیاران بانگ نه کهم، وه هه ر گه رانه وه یشم بو لای نه وه له روژی قیامه تا.

﴿وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا﴾

هه ر به و نازل کردنه ی که ئوسوول و یاسای دین داگیر بکا ثم قورئانه مان نازل کردوه که حالی وایه فه رمانیکه که شفعی قه زایای عالمی نه کا له عه قیده و بیر و باوه ر و کرده وه ی چاک، وه به زمانی عه ره ب ناردوو مانه؛ چونکی زمانی تو و زمانی قه ومه که ت عه ره بییه، نه نا له یاسای دینا عامه بو هه موو ئومه تی له هه ر شوینیکدا بن و به هه ر زمانی قسه بکه ن.

﴿وَلِينَ اتَّبَعَتْ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ

﴿وَلِيٍّ وَلَا وَاقٍ﴾

وه به راستی نه گه ر تو بکه ویته شوین ئاره زووی گا ور و جووله که که ته قیری دینی نه وانه و روو کردنه له قبیله که یان، وه یا ئاره زووی کافره موشریکه کان به م جو ره نه وان چی داوا نه که ن تو یش داوای بکه ی له خودا بو یان بکا نه وه له م کاته دا له لای خودا وه نه دو ست و نه پاریزه رت نه بی.

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً وَمَا كَانَ

لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِبَايَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ﴾

به راستی له پیش زهمانی تۆدا چهن پیغه مبه رمان ناردوووه و هیشتوو ماننوه وه له ناو قهومه که یانا وه ژن و مندالمان پینداون و رهوا نه بووه بۆ هیچ یه کئی لهو پیغه مبه رانه که نایه تی بینهی لهو نایات و موعجیزاته کافره کان داوایان کردوووه مه گهر به نیزی خودا، ههر نایه تی خواستی له سهر بووبی ناردوو یه تی وه ههر نایه تی خواستی له سهر نه بووبی نه ی ناردوووه و تۆیش پیویسته له سهر ریگه ی نه وان بی وه چاوه ری نایات نه که ی مه گهر خودا خوئی بیان نیری وه بۆ ههر ماوه و کاتی کیتابی هه یه له لای خوداوه، وه ههر کتیبی ده ستوور و یاسایه کی بووه و نهو یاسایه به کاری نهو کات و روژه هاتوووه.

﴿يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ ۖ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ﴾

خودا به خواستی خوئی ههر کیتابی ویستی لای بیا و عه مه لی پین نه کری لای نه با و نه سخی نه کاته وه به کتیبیکی تر وه کوو چۆن دینی نوو حی به دینی ئیبراهیم نه سخ کرده وه و، دینی ئیبراهیمی به تهورات و، تهورات به ئینجیل و، ئینجیل به قورئان، وه ههر کتیبی خواستی وایی ده وامی پین بدا ده وامی پین نه دا وه کوو چۆن قورئانی کردوووه به خاوهن ده وام تا روژی قیامت. نه مه به نیسه تی ره فتاری ئومه ته کانه وه، وه به نیسه تی خودایش خوئی وه دایکی هه موو کتیبه کانی لایه که ناوی «لوح المحفوظ» و هه موو کتیبه کان له ناویا نووسراون، وه هیچ کام له وانه نافه وتین.

یا خود نه م کافرانه حه سوودی نه بن به تۆ که وه ها بوویت به ره به ری عام و خاوهن پایه و مه قام، وه نازانن خودای ته عالا به خواستی خوئی هه رچی ئاره زوو، بکا له نه وزاعی جیهان لای نه با و شتیکی تر دینیتته جیگه ی، شهو نه گوړی به روژ، گرانی نه گوړی به هه رزانی، بشیوه نه گوړی به ئارامی، نه خووشی نه گوړی به ساغی،

بى پایه بلند نه کاته وه، نه زان نه کا به زانا، ناته وان نه کا به ته وانا، ئینسانی گونا بهار نه کا به ئینسانیکى پاك و رووی هه لئه سوورینى بۆ بیر و باوه پى جوان و کرده وه پسه ند. وه نه مانه هه موو یه که یه که له له وحى مه حفووزدا نووسراون، وه نه سبابى مه حوى پیشوو وه داهاتنى دوایی له گه ل هۆکانیانا نووسراون، وه له لای خودایش زانستى نه زه لى هه یه و هه یچ که م و زۆر ناگۆرئى که ناوی «ام الکتاب» ه

﴿وَأِنْ مَا نُرِيكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّئِكَ﴾

وه تۆ موبالات به وه زعی نه و کافرانه مه که، وه ها ده وام ناکهن، وه نه و عوقوبه تانه برپارم داوه دیت به سه ریانا، جا یا بازئى له و دهردانه واده م پئداون نه یخه ینه بهرچاوت و له ماوه ی ژبانى خۆتا نه یبئى، وه یا خود رو حى تۆ وه رئه گرین له پیش نه و کاره ساتانه دا، تۆ هه یچ عه لاقه ت نیبه به وانه وه.

﴿فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلْغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ﴾

نه وه ی له سه ر تۆ بئى هه ر که یاندنى فه رمانى خودایه، وه له سه ر ئیمه حسیبى نه و کافرانه یه له روژى قیامه تا.

﴿أَوْلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا﴾

نایا نه و کافرانه به چاوی خۆیان نابئین که ئیمه عه رزی کافره کان که م نه که ینه وه له هه موو لایه که وه و نه یکه ین به زه وی موسولمان؟ بۆچی نه م کاره ساتانه ناکهن به ده لیل له سه ر نا جیح بوونى دینى ئیسلام؟

﴿وَاللَّهُ يَخْتَكُمُ لَا مُعَقِّبَ لِحُكْمِهِ، وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾

خودا قه زای خۆی به جئ دینى و که سئى مه نعى نا کا و موراقیب و مانع بۆ حوکمی نه و نیبه وه له گه ل نه مه یشا به تالووکه حسیبى کافره کان نه کا له روژى خۆیا.

﴿وَقَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا﴾

به راستی کافره‌کانی پیشوو گه‌لنِ فِرُو فیلیان له پیغهمبه‌ره‌کان کرد، به‌لام هیزی هموو کاری له فِرُو فیلی نه‌وان بو خودایه و وا له دهستی نه‌وا، وه به بی نیزنی خودا کاریکیان بی نه‌کرا، وه هر کاریکیش نه‌وان کردیبتیان به ره‌ه‌به‌ره‌کان له‌سهر حیکمه‌تیکی خودا بوو.

﴿يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ﴾

خودا نه‌زاننِ به‌وهی هر نه‌فسی که‌سبی نه‌کا و له عیلمی خودا ده‌رناچی.

﴿وَسَيَعْلَمُ الْكَفَرُ لِمَنْ عَقَبَى الدَّارِ﴾

وه له پاشه‌رؤزی نزدیکدا کافره‌کان حالی نه‌بن نه‌نجامی باش و ماوا و مه‌نزلی به حورمهت بو کئی نه‌بن.

﴿وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا﴾

﴿بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ﴾

نه‌و که‌سانه کافرن نه‌وه‌نده بی‌شوعوور و تینه‌گه‌یشتون له‌گه‌لِ نه‌م هموو به‌رزه‌وه‌بوونی تودا و بلاو‌کردنه‌وهی دینه‌دا و زوربوونی موسولمانانه‌دا. نه‌لین: تو لای خوداوه نه‌نیراوی! به‌س ئینسانیکی هه‌لکه‌وتووی و کومه‌لت لی گردبوونه‌ته‌وه. جا تو، نه‌ی پیغهمبه‌ری خو‌شه‌ویست، به‌رموو: به‌سه خودای زانا به‌شایهت له‌سهر پایه‌ی ریساله‌تی من بو شایه‌تی دان و فه‌سلی نه‌م حوکمه له به‌ینی من و ئیوه‌دا، وه نه‌و که‌سانه‌یش که‌ نه‌زاننِ به‌وهی نازل بووه له کتیبه‌کانی عیسا و موسادا ﷺ نه‌وانیش هه‌ن بو شایه‌تی و بو ته‌ئکیددی حه‌ق له ریساله‌تی مندا.

سووره تی ئیبراهیم، "۵۲" ئایه ته، مه دینه بییه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿الرَّكَتَبُ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ﴾

ئهو سووره ته که به «الر» ناوبراوه کتیبیکه ناردوومانه ته خواره وه بۆ لای تو.

﴿لِنُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ﴾

ههتا بهو کتیه ناده میزاد ده ریکه ی له تاریکستانی بیر و باوه پری ناپه سه ند و کرده وه ی ناشیرین و خوو و رهوشتی ناهه موار بۆ لای رووناکی عه قیده و باوه پری باش و کرده وه ی شیرین و خوو و رهوشتی که شیایو ئاوه دانی هوشیار بن.

﴿يَا ذِينَ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ﴾

ئه م تهئسیری ته منیه و ئه م ده رکردنی عالمه له نه زانیه وه بۆ زانست و له خراپه وه بۆ چاکه هه ر به ته و فیک و یارمه تی پهروه ردگاری ئه وانه، ئه و نووره ییش که ئه وانی بۆ ئه به ی ریگه ی خودایه که عهزیزه و غالب و زاله به سه ر هه ر شتی کدا خواستی لیتی بن و سوپاس و سه نای ئه کری له سه ر هه موو کرده وه ی بن ئه ی کات.

﴿اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ﴾

وه ئه و پهروه ردگاره خودایه که ناوی ئه ئلایه و له بۆ ئه وه به مولک و ته سه روف هه رچی و اله عالمی بالا و عالمی نهوی له ئه عیان و ئه عراز و له زات و سیفات.

﴿ ۲ ﴾ وَوَيْلٌ لِّلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿ ۲ ﴾

جا مادام خودا ئه‌وه‌نده خاوه‌ن ده‌ست‌لآت و به‌رزه هاوار بۆ ئه‌وانه که باوه‌ریان نییه به بوونی ئه‌و خودایه و به ته‌سه‌رپوفی له هه‌موو عالمه‌له‌و سزا سه‌خته که ئه‌وان پیتی گیرۆده ئه‌بن.

﴿ ۳ ﴾ الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿ ۳ ﴾

ئه‌و که‌سانه که ئیختیاری ژیا‌نی دنیا ئه‌که‌ن به‌سه‌ر ژیا‌نی دوا‌یدا به‌م نه‌وعه ئه‌لین: ژیا‌ن هه‌ر ژیا‌نی دنیا‌یه و ژیا‌نی پاشه‌رۆژ نییه، واته باوه‌ریان به زیندوو‌بوونه‌وه‌ی رۆژی قیامه‌ت نییه، وه زیاد له‌مه مه‌نعی ئاده‌میزادیش ئه‌که‌ن له رۆش‌تن به‌ریگه‌ی خودا‌یدا که دینی ئیسلامه و بۆ دوورخسته‌نه‌وه‌ی خه‌لك له‌و ریگه‌یه به‌لار و نابار و ناهه‌موار نیشانی ئه‌ده‌ن ئه‌م جو‌ره که‌سانه وان له گومراهییه‌کی دوورا.

﴿ ۴ ﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانٍ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ فَيُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿ ۴ ﴾

کاتی خودا له ئه‌وه‌وه‌ی سووره‌ته‌که‌وه فه‌رمووی: ئه‌م کتیبه‌مان نازل کردووه بۆ لای تو بۆ ئه‌وه که ده‌ریان بکه‌ی له تاریکی بۆ رووناکی، له‌م ئایه‌ته‌دا هات ئه‌و نیعمه‌ته‌ی ته‌واو کرد به‌وه که وه‌کوو کتیبه‌که‌مان بۆ ناردی به‌زمانی قه‌ومه‌که‌یشتان ره‌وانه کردووه وه‌کوو پیغه‌مبه‌ره پێشووه‌کان له‌به‌ر ئه‌وه که قه‌ومه‌که‌ت به‌ئاسانی له کتیبه‌که‌ت حالی بین، جا ئه‌فه‌رمووت: ئیمه هه‌یج پیغه‌مبه‌ریکمان نه‌ناردووه به‌زمانی قه‌ومه‌که‌ی خۆی نه‌بی بۆ ئه‌وه به‌ئاسانی به‌یانی مه‌قسوود و حه‌قیقه‌تی دینه‌که‌یان بۆ بکا، جا ئه‌وسا خودای ته‌عالا [ئیراده‌ی] له‌سه‌ر گومراکردنی هه‌رکه‌سه‌ی بیی گومرای

ئەکا و لەسەر هیدایەتدانی هەرکەسێ بێی هیدایەتی ئەدا، وە بە دەلیلی گەلی ئایەت لەم مەزوووعەدا خودا هەر خاوەن عینادەکان گومرا ئەکا، وە هەرکەسێ مەیلی گەرانەوێ لای خودای بێی هیدایەتی ئەدا، وە خودا خاوەن عیززەت و خاوەن حیکمەتە.

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِآيَاتِنَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ﴾

بە راستی ئیمە موسامان نارد بە سێفەتی ریسالەت و پیغەمبەری پیمان و ت: قەومەکە ی خۆت دەربکە لە تاریکستانی نەزانی و عیبادهتی بتهکانی زەمانی فیرعەون بۆ لای رووناکی تەوحید و خودا بە یە کدانان، لە گەل چەن ئایە تدا، وە کوو: دەستی رووناکی چراوینە و، عاسای جادوو و خۆر و، باقی موعجیزات، وە ئەو رۆژانە کە خودای تەعالا بۆ یارمەتی پیغەمبەران ئوممە تەکانی فەوتاند، بە راستی هە یە لە یادئاوهری سەرگوزە شتە ی گە لە سته مکارە کاندای چەن دەلیل لەسەر ئەو خودایارمەتی حەق ئەدا و ئەم دەلیلانە بۆ ئەو کە سانە یە خۆگرن و سوپاسی خودا ئەکەن.

﴿وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ أَنْجَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ وَيُدَّبِعُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكَ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ﴾

وە باسی ئەو بەکە کە موسا فەرمووی بە قەومە کە ی: یادی نێعمەتی خودا بەکە لەسەرتان لەبەر ئەو رزگاری کردن لە دەستە و بەستە ی سته مکاری فیرعەون کە

رهفتاریان نه کرد له گهل ئیوه دا به سزادانتان به سزایه کی ناشیرین و جگهرسووتین،
وه نیرینه کانتانیان سه ره ئه بری و مینینه کانتانیان به زیندوویی نه هیشته وه و له م موعامه له
ناهه مواره دا ئیمتیحانیکی زور گه وره هه بوو بو ئیوه.

﴿ وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِن كَفَرْتُمْ
إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ ﴾ ﴿٧﴾

وه باسی نه وه بکه ن که خودا ئیعلانی کردووه به وه حی بو لای من نه گهر ئیوه
سوپاسی نه و نیعمه تانی خودایه بکه ن نیعمه ت و مایه تان بو زیاد نه کا، وه نه گهر
ئیوه کوفری نیعمه ته کانی بکه ن جا به راستی سزای ئیمه سهخت نه بی له سه رتان.

﴿ وَقَالَ مُوسَىٰ إِنَّ تَكْفُرًا أَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ
حَمِيدٌ ﴾ ﴿٨﴾

وه مووسا فه رمووی: نه م ناموزگاریانه ی ئیوه که نه کری له لایه نی خودا وه له بهر
قازانجی خو تانه و عائیدی خودا نیه؛ چونکی خودا بی باکه له نه هلی عالم و نه گهر
ئیوه و هه موو نه هلی عهرز سه رانه ر کوفری خودا بکه ن و دان نه نین به بوونی
خودادا خودای ته عالا بی نیازه و بی باکه و سوپاس و ستایشی بو نه کری له فریشته کانه وه
و له عهینی حالا له ستایشی فریشته کانیش هه ر بی باکه.

﴿ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ
وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا اللَّهُ ﴾ ﴿٩﴾

ئهی پیغه مبهری خو شه ویست بهر موو به و کافرانه: ئایا نه خباری نه و قه ومانه که له
پیش ئیوه دا بوون نه گه یشتوو به ئیوه؟ یانی قهومی نوح و قهومی هوود که نه ته وه ی
عاد بوون و، قهومی سالح که نه ته وه ی سه موود بوون، وه نه خباری نه و قه ومانه ییش
که له پاش نه وان بوون وه نه وه نده زور بوون که خودا نه بی که س نایان زانی.

﴿جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ﴾

کہ ئەم قەومانە پینغەمبەرەکانیان ھاتن بۆ لایان و چەن موعجیزەیان بۆ ھیتان کہ چى ئەوان لە قین و قاردا دەستی خۆیان ئەبرد بۆ ناو دەمیان و ئەیان گەزت بەرابەر بەو پینغەمبەرەنە.

﴿وَقَالُوا إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِء وَإِنَّا لَفِي شَكِّ مِمَّا تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ

مُرِيبٍ ﴿٩﴾

وہ ئەو قەومە نامەردانە وتیان بە پینغەمبەرەکان: ئیمە کافر و بێ باوەرین بەو دینە کہ ئیوہ پێی رەوانە کراون، وە ئیمە بە راستی واین لە دوودلی و گومانان لەو ئاینەدا کہ ئیمە ی بۆ بانگ ئەکەن بە دوودلییەکی دل ناپەچەتەر.

﴿قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَلِی اللّٰهِ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ یَدْعُوکُمْ

لِیَغْفِرَ لَکُمْ مِّنْ ذُنُوبِکُمْ وَیُؤَخِّرَکُمْ اِلَیَّ اَجَلٍ مُّسَمًّی﴾

جا پینغەمبەرەکانیش فەرموویان بە قەومەکانیان: نایا گومان و دوودلی ھەبە لە وجودی خودایە کدا کہ خالیقی ناسمانەکان و عەرزە و ئەویش بانگتان ئەکا بۆ ئەوہ کہ تاوانتان بێخشی وە ئەو ناپەرمانیانە کہ وان لە بەینی خۆتان و خودادا عەفوی بکا و ماوەی ژیان و خۆشیتان دوا بخات ھەتا وادەبەکی دیاریکراو، واتە لە عەمرتان زیاد بکا و بە شیوہەکی جوانیش بتان ژینێ.

﴿قَالُوا إِن أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا تُرِيدُونَ أَنْ تَصْهَدُونَا عَمَّا كَانَتْ

یَعْبُدُ ءَابَاؤُنَا فَآتُونَا بِسُلْطٰنٍ مُّبِیْنٍ ﴿١٠﴾

ئەو قەومە بێ شوعوورانەیش لە باتی وەرگرتنی فەرموودە ی پینغەمبەرەکان وتیان پێیان: بەس قسە بکەن! ئیوہ ھیچ نین ئەوہ نەبێ کہ ئادەمیزادێکی وەکوو ئیمەن

بی کم و زیاد، وه نه تانه وی ئیمه منع بکه ن له عیبادهت کردن بو نه و بتانه که باوک و باپیره ی ئیمه عیباده تیان بو کردوون، نه نا نه گهر راست نه لاین ئیوه له پیغه مبه رانی خودان ده بین بو لامان به ده لیلیکی رووناک و ئاشکرا له سهر پیغه مبه رایه تی خوژان، وه نه و ده لیلانه لهو نه شیا مادییاته بی که هه موو که سی قه ناعه تی پی بکا. (سبحان الله!) قهومی سه موود نه گهر قه ناعه ت به وشتری نه کا له به رد بیته ده ره وه له به رچاویانا نه بی ئیتر چ موعجیزه یه کی تریان بو بین.

﴿قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ﴾

جا پیغه مبه ره کان له وه لامی قسه ی نه وانا فه رموویان: راست نه لاین: ئیمه ئاده میزادیکی وه کوو ئیوه بین له سهر سووره ت و عاده تی ئاده میزادا به لام نه مه نابن به مانعی نه وه که ئیمه بین به پیغه مبه ر؛ چونکی خودای ته عالا منه ت نه خاته سه رشان ی هه رکه سی خواستی لی بی له به نده کانی.

﴿وَمَا كَانُوا لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾

وه نه و نه وه موعجیزاته یش ئیوه داوای نه که ن به ده ستی ئیمه نییه، ئیمه مه جالی نه وه مان نییه که بین و موعجیزه ی زور گه وه بو ئیوه بین به ئیزنی خودا نه بی، وه ئیمه هه ر پشت به خودا نه به ستین و ته وه کولمان هه ر له سهر نه وه له دامه زرانندی دلی خوژان و هه رکه سی بیه وی دلی رووناک بکاته وه با هه ر له سهر خودا ته وه کول به ستی و هه موو موسولمانان با پشت به خودا بیه ستن.

﴿ وَمَا لَنَا أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللَّهِ وَقَدْ هَدَانَا سُبُلَنَا وَلَنْصِيبَ عَلَى مَا آذَيْتُمُونَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴾ ﴿۱۲﴾

چیمان دهست نه که وی له وه دا که ته وه کول نه که ین له سهر خودای ته عالا وه لحال هیدایه تی داوین بو گه لئی ریگهی وا که بیان که ین به ده لیلی گه وره یی خودا و دلمان پنی دابمه زری؟ وه به راستی ئیمه مادام ریگهی خوداناسی و رهزای نه ومان دهسکه وت ئیتر هه رچی به سه رمانا بیت خو مان نه گرین و سه بر نه که ین له سهر هه ر کارئ که ئیوه نازاری ئیمه ی پنی بدن، وه با هه ر له سهر خودا ته وه کول بکه ن نه و که سانه ی که خواستیان له سهر ته وه کول به سته.

﴿ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِّنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مِلَّتِنَا ﴾

وه نه و کافرا نه وتیان، به بی شه رمی، به پیغه مبه ره کانیا ن (واته هه ر قهومی به پیغه مبه ری خوی): یا نه بی بگه ری نه وه بو سه ر میلله ت و نایینی ئیمه، یا چه تمه ن له م ولاتی خو مانه ده رتان نه که ین! جا له و کاتی ته نگو چه له مه دا.

﴿ فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ ﴾ ﴿۱۳﴾

خودا وه حی کرد بو سه ر پیغه مبه ره کان که به تاقیق نه و گه له سه ته مکارانه له ناو نه به ین.

﴿ وَلَنَسُكِّنَنَّكُمْ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ ﴾

وه بی گو مان ئیوه دانه مه زری تم له ولاته که دا پاش له ناو بردنی نه وان.

﴿ ذَلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ ﴾ ﴿۱۴﴾

وه ئەم باسانه هەر بۆ ئەو پیغه مبهرا نه نییه به لکوو بۆ هەر رهه بهرێکه که بترسی له گه ورهیی مه قامی من و بترسی له هه ره شه کانم.

﴿وَأَسْتَفْتَحُوا﴾

وه هه موو ئەو پیغه مبهرا نه داوای فه تح و کار گوشادییان کرد له خودای مبه ره بان.

﴿وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿١٥﴾﴾

وه له ئە نه جامی ئەو یارانه وه دا ناو مید بوو رووی کرده شکان و توانه وه هه موو سته مکارێکی وا که عه نادى له گه ل خودا و رهه بهرانا کرد.

﴿مَنْ وَّرَائِهِ جَهَنَّمُ وَسُقِيَ مِنْ مَّاءٍ صَدِيدٍ ﴿١٦﴾﴾

وه بیجگه له فه وتانیان، له دوای فه وتانی هه رکام له وان دۆزه خ و سزادانه وه ناوی بێ ئە درێ له ناوی زرنچک ناوی ئە هلی دۆزه خ. په نا به خودا!

﴿يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكَادُ يُسِغُهُ﴾

به زۆر ئە یه وێ بیخواته وه و له وانه نییه گه وارا بێ له قورگیا.

﴿وَيَأْتِيهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ﴾

وه حالیان له دۆزه خدا ئە وه نده ناهه موار ئە بێ هه رکام له وان له هه موو لایه که وه مردنیان به سه ردا ئە بارێ، واته نازار و باری ناهه مواری وایان به سه ردا دێ ئە گه ر له دنیا دا بوایه ئە بوون به هۆی مردن ئە وه نده به شیدده ت و نازارداره.

﴿وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ﴾

له گه ل ئەو هه موو سزا و نازار و هاتنی هۆی مردنه دا ئەو نامرێ و مردوو نییه؛ چونکی چه رخی مردن رابوردوو.

﴿ وَمَنْ وَّرَآیَهُ عَذَابٌ غَلِیظٌ ﴾

وه له هه موو کاتیکی ناهه مواری وادا که به سه ریانا دی له پاش نهو حاله سزایه کی قورستر و نابارتر له سزا پیشوووه که یان بو دی.

﴿ مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ ﴾

سیفهت و حالی نهو که سانه که کوفریان کردوووه به خودای خویمان نه مه یه که نه ئیم: کرده وهی چاکه ی نه وان وه کوو خو له میشی وایه که با به هیز هه ئی بگری له روژی بای به هیزا که له کاتی زستانا پیی نه ئین روژی وهیشوووه وه له کاتی هاوینا پیی نه ئین روژی گه رده لول.

﴿ لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَى شَيْءٍ ﴾

تهوانا نین له روژی قیامه تا له جهزای نهو کرده وه دا کردوو یانه له سه ر هیچ نه ندازه پیی که م و زور؛ چونکی به هوی نه وه وه که بیر و باوه پریان وا بووه که جهزا نییه و قیامهت نییه کرده وه که یان زایه بووه.

﴿ ذَلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ ﴾

جا نه م گومراهی و به دبه ختییه به راستی گومراهییه کی زور زور دووره له ریگه وه.

﴿ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴾

تو نابینی، نهی ئینسانی کافر، هه رکه سی هه ی و هاوړیکانیشته نابینن که نهو په روه ردگاره که ناوی «الله» یه هه موو ئاسمانه کان و عهرزی دروست کردوووه له

نه بوونه وه به حيكمهت و له بهر ريعايه تى راستى كه چى ئيوه له راستى لائه دهه؟ جا بزائن خودا وه كوو عالهمى دروست كردوو دهستى به سهر ئيوه يشا نه روا، نه گهر خواستى هه بى ئيوه له ناو نه با و مه خلوقا تى كى تازه دينيته رووى كار، نه توانى هه مووتان به بوركانى ون بكا له پاشا خه لكى تر بين ولات ناوه دان بكه نه وه، يا نه توانى دوژمنى زال بكا به سهر ئيوه دا و ئيوه ده ربكا و خويان له ولاته كه دا دابنیشن.

﴿ وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿٢٠﴾ ﴾

وه نه م ئال و گوره شتىكى گران نيه لای خودا.

﴿ وَبَرَزُوا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوا لَوْ هَدَانَا اللَّهُ لَهْدَيْنَاكُمْ سَاءَ مَا كَانَتْ عِلْمًا لَنَا مِنْ مَّحِصٍ ﴿٢١﴾ ﴾

واته له روژى قيامه تا هه موو كافر هكان دینه مه يدانه وه و هه موویان به جارئ سزا نه درین، جا له و كاته دا ئینسانه داماوه كانی دنیا نه لئین به خواوهن دهسته كان: ئیمه له دنیادا شوین ئیوه كه وتبووین ئایا ئیسته ئیوه چارى شتىكمان بو نه كه نه له سزای خودا؟ گه و ره كانیش له وه لامى نه وانا نه لئین: نه گهر خودا هیدایه تى ئیمه ی بدایه بو گه یشتن به ئیمان ئیمه يش هیدایه تى ئیوه مان نه دا بو ئیمان، به لام له بهر عه نادكارى و سه رسه ختى خوومان خودا هیدایه تى ئیمه ی نه دا، ئیوه يش مادام كه وتنه شوین ئیمه وا وه كوو ئیمه به دبه خت بوون، ئیتر تازه كار له دهست ده رچوو، بى فهرقه بو ئیمه ناره حه تى بكه یین یا خوومان بگرن، ریگه ی لادانمان له دوزه خ نیه.

﴿ وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعَدَ الْحَقُّ
وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِّنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَن دَعَوْتُكُمْ
فَأَسْتَجِبْتُمْ لِي ﴾

وہ شەیتانیس کہ پېشەوای ھەموو گومراھانە پاش ئەوہ حیساب و کیتاب براهیوہ
و فرمان درا بە ئەھلی بەھەشت برۆنە بەھەشت و ئەھلی دۆزەخ برۆنە دۆزەخ،
ئەلێ بە پەیرەوہکانی خوێ: ئەی رەفیقان خودای تەعالا وەعدە ی بەھەشتی پێدان
بەرابەر بە ئیتاعی فرمانی ئەو بە وەعدە یەکی راستی واقعی، وە منیش باسی ئەوہم
بۆ کردن کہ نہ خودا ھە یە و نہ رەھبەر نہ ئایین نہ مەسئولیەت، وە پێویستە ئیوہ بژین
وہ کوو باقی گیانلەبەران وە ھەر وەختی مەحو ئەبنەوہ، وە یا ئەگەر زیندووکرانەوہ
بتە کانتان تکانان بۆ ئەکەن، وە کەوتنە شوین من، وە لە ئەنجاما ئەوہ ی من پیم وتن
ھەمووی درۆ و بێمایە بوو، وە لە عەینی کاتدا من ھیچ ھیز و تەوانایەکم نەبوو
بەسەر ئیوہدا، بەس ھەر ئەوہندە بوو من وەعدەم پێدان بەو جۆرە کہ باسم کرد و
ئیوہیش کەوتنە شوینم.

﴿ فَلَا تَلْمُزْهُنِي وَلَوْ مَوْأ أَنفْسِكُمْ ﴾

دە ی ئیتر ئیوہ سەرزەنشتی من مەکەن بە لکوو سەرزەنشتی خۆتان بکەن.

﴿ مَا أَنَا بِمُصْرِخِكُمْ وَمَا أَنتَ بِمُصْرِخِي ﴾

من لەوانە نیم ئیوہ پەنا بدەم لە سزای دۆزەخ، وە ئیوہیش لەوانە نین کہ من پەنا
بدەن.

﴿ إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا أَشْرَكْتُمُونِ مِن قَبْلُ ﴾

بە راستی من مونکیرم و بێ ئیعتینام بەو ئیشراکی ئیوہ یە بۆ من، وە بەو ئیعتیماداتانە
لەسەر من وە من ئەوہندە بووم کہ ئیوہم ھەلخەلەتان.

﴿إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾

به راستى من سته مكار بووم له خوُم كه خوُم له فه رمانى خودا ده رچووم، وه سته ميشم كرد له ئيوه كه ئيوه هه لئه له تان، وه ئيوه يش سته متان كرد له خوَتان كه به بئ شوعوورى كه وتنه شوين خه يالات و وه عدهى من، وه هه ردوولامان سته مكارين و به راستى سته مكاره كانيش سزابه كى سه ختيان هه يه له ئيمرؤ به دواوه.

﴿وَأَدْخِلَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ﴾

وه ئه و كه سانه يش كه ئيمانان هيتاوه و كرده وى باشيان كرد خرايه ناو چهن به هه شتيكه وه كه جوَبار له زَير داره كانيانه وه ره وان ئه بن و هه تا هه تا يه ئه ميننه وه له و به هه شتانه دا به نه مر و فه رمانى خوداى خوَيان و فره شته كان ريزيان ئه گرن به سه لام لئ كردنيان و له ناو خوَيشياندا ته حيبه و ئيحثيراميان له يه كه به پيشكesh كردنى سه لامه.

﴿أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ﴾

ئايا نازانى خوداى ته عالا چلون ته شيبهى به ليغى مهقبوولى داناوه؟ هاتووه ته شيبهى كه ليمهى جوان و وتارى خيَردارى كردووه به دره ختيكى سايه و به ردارى بوَشناخ كه بنه كهى به ره گه دريژه نه ستووره كانيه وه دامه زراوه له بنى عه رزا و لقه كانيشى به رزه وه بوون و روَييون وان له ئاسمانا باى سه فای ره حمهت ئه يان له ريتنته وه و هه ر ده مئ تازه نه بنه وه وه به هيچ جوَرى باى فه نا لتيان نادا و له گه ل خولوودى ئه رواحدا به رده وامن.

﴿ تُوْتِيْ اَكْلَهَا كُلِّ حِيْنَ بِاِذْنِ رَبِّهَا ﴾

وه بهری خوئی نه دا به موسته حه قان له هه موو کاتیکدا به ئیزنی خودای خوئی.

﴿ وَيَضْرِبُ اللهُ الْاَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ ﴾

وه خودای ته عالا ئه م جوړه ته شبیهاته به بیان ئه کا بۆ ئاده میزاد به هیوای ئه وه که بیر بکه نه وه له مفهوماتا و ریگه ی خوئیان به راستی بزائن و به سه ریا برۆن.

﴿ وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيْثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيْثَةٍ اُجْتُتْ مِنْ فَوْقِ الْاَرْضِ

مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ ﴾

وه نمونه ی که لیمه ی پیسیش وه کوو دره ختیکی پیسی بی سوود وایه که کاتی دهستی بۆ بهی به ئاسانی هه لکه نری له چینه سهروه که ی عه رزه وه و به تبعه تی خوئی له بهر نه وه که ره گی نه رۆیشتوو ته خواره وه به عه رزا، «کأنه» راوه ستانی نه بووه، وه یا شیوای ئه وه نییه که راوه ستانی بی له عه رزا.

خاوه ن ته فسیره کان له ته فسیری که لیمه ی «طیبه» و که لیمه ی «خبیثه» دا چه ن بیرنکیان ده بر بویه، فه رموویانه: که لیمه ی ته بیبه بریتییه له که لیمه ی ته وحید «لا اله الا الله» و بانگ کردنی ئاده میزاد بۆ دینی ئیسلام و په یره وی حه زره تی موحه ممه د ﷺ وه یا قورئانی پیروژ. وه که لیمه ی پیسیش به پیچه وانه ی ئه وان وه یه که که لیمه ی ئیشرکه، وه یا بانگ کردنه بۆ کوفر و لادان له دینی ئیسلام و ئه و کیتابانه که خیلافی قورئانی پیروژن. وه له واقعدا هه ردوو که لیمه که گه لی مه عنایان هه یه و به عیباره تیکی گشتی هه ر که لیمه یی به خته وه ری بدا به خاوه نه که ی ئه وه که لیمه ی جوان و پاکه و هه ر که لیمه یه کیش به دبه ختی بگه یه نی ئه وه به که لیمه ی پیس و خراب دانه نری.

توحید و. تعظیم. تذکار و. نه‌وراد. ترحیب و. نیکرام. نسلحی عیاد.
 نسه‌شری نادابی کومه‌لایه‌تی یانی نارامی و خوش‌تدبیعتی
 ویسندی ندهماندیش له‌تهدیبباتن. باقی‌خه‌بانیس شه‌یتانیاتن

يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴿١٧﴾

جا به مونسه‌به‌ی که‌لیمه‌ی ته‌یبیه و که‌لیمه‌ی خه‌یبسه‌وه خودای ته‌علاا نه‌م
 ثایه‌ته‌ی فه‌رموو به‌م جوژه‌ قه‌ولی سابت ببی به‌ وینه‌ی که‌لیمه‌ی ته‌یبیه و که‌لیماتی
 گو‌مراهه‌کانیش ببی به‌ که‌لیمه‌ی خه‌یبسه.

واته: خودای ته‌علاا به‌ ته‌تکید و ئیه‌تیمام دامه‌زران ئەدا به‌وانه که‌ ئیمانیان هیتاوه
 به‌ دینی ئیسلام به‌ هو‌ی ته‌له‌فوزکردنیان به‌ قه‌ولتی که‌ دامه‌زراوه به‌ ده‌لیل و بورهان
 وه‌کوو «لا إله إلا الله محمد رسول الله» به‌ له‌ ژبانی دنیا‌دا و له‌ پاشه‌رۆژیشدا، یانی
 نه‌گه‌ر له‌ دنیا‌دا نه‌ه‌لی ئیمان گیرۆده‌ بین به‌ فیتنه‌ی کافران و سته‌مکاران و به‌لا و
 گیتزه‌لووکه‌ی ده‌وران هه‌ر له‌سه‌ر «لا إله إلا الله» ده‌وام ئەکه‌ن و هه‌موو شتی له‌
 خوداوه‌ نه‌زانن، وه‌ ئەگه‌ر له‌ به‌ر سه‌ربرینیشدا بن له‌م که‌لیمه‌ لا‌نا‌ده‌ن.

هه‌روا کاتنی له‌ پاشه‌رۆژیشدا گیرۆده‌ بین و بکه‌ونه مه‌یدانی پرسیار له‌ قه‌برا له‌
 لایه‌نی فریشته‌کانی پرسیاره‌وه له‌ وه‌لامیانا ئەئین: «لا إله إلا الله محمد رسول الله»
 هه‌روا له‌ رۆژی مه‌حشه‌را زیکریان ئەم که‌لیمه‌یه و به‌م که‌لیمه‌ پیرۆزانه‌ رزگار ئەبن.
 «عن البراء رضی الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: المسلم إذا سئل في القبر یشهد أن لا إله إلا الله
 وأن محمدا رسول الله، ذلك قوله: «يثبت الله الذين آمنوا بالقول الثابت في الحياة الدنيا وفي
 الآخرة» رواد البخاري وأبو داود والترمذي. ولفظه: «يثبت الله الذين آمنوا بالقول الثابت في
 الحياة الدنيا وفي الآخرة» قال في القبر إذا قيل: من ربك، وما دينك، ومن نبيك؟»

جا مه عنای نایه ته که نه مه یه که خودای ته علا ته و فیقی موسولمان نه دا بو
 وه لامدانه وه له سهر نهو پرسیارانه له قه بره که یا که وتیان: خودای تو کییه؟ نه لیت:
 خودای من نه لایه. وه که وتیان: دینت چییه؟ نه لئی: دین و ناینم نیسلامه، وه که
 وتیان: پیغه مبهرت کییه؟ نه لئی: پیغه مبهرم موحه ممه ده.

له م حه دیسه شهریفه وه ده رکه وت که حهرفی «ب» له «بالتون الثابت» دا بو
 سه به بیته ته. واته خودا به هوی نم وتاره دامه زراوه جوانه وه موسولمانان رزگار نه کا
 و دایان نه مه زرین له دنیا و له قیامه تا، وه نه له به لای دنیا دا و نه له پاشه پورزا خودا
 و پیغه مبهری خودایان له بیر ناچی.
 هه روا سته مکاره کانیش گومرا نه کا به وتاری بی نه ساس له ههردوو دنیا دا وه
 خودا خواستی هه رچی بی نه یکات.

﴿الْم تَر إِلَى الَّذِينَ بَدَلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كَفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبَوَارِ
 جَهَنَّمَ يَصَلُّونَهَا وَبَسَّ الْقَرَارُ﴾

نایا ته ماشا ناکه ی و ناروانی بو نهو که سانه که سوپاسی نیعمه تی خودا له سهریان
 بوو گوریان به ناسوپاسی و به خویمان ده سبه ردار نه بوون به لکوو گه له که یشیان
 خسته ناو خانه و مالی هه لاکه وه که بریتیه له دوزه خ نه پونه ناوی و جینگه و
 قه رارگایه کی خراپه؟

﴿وَجَعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ﴾

وه نه م که سه نایاوانه بریاری عیاده تی چهن بتیکیان دا له سهر گه له که یان بو
 نه مه که نهو بتانه به به نده بی کردن بویمان ناده میزاد گومرا بکه ن له رویشن به ریگه ی
 خودا به یه کناسی و به نده بی نه ودا.

﴿قُلْ تَمَتُّوا فَاِنَّ مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ﴾

تو، ئەی خوۆشه ویست، پینان بلی: بۆ خوۆتان رابویرن چەن روۆژی، بە راستی ئەنجامی گەرانهوتان بۆ لای ئاگری دۆزهخه.

ئەم نایه ته هاتوو ته خواره وه له شانی پیاوه گه وه ره کانی کافری مه ککه دا وه کوو پیاوانی «بنی أمية» و «بنی مغیره» ئەمانه وه ختی خۆی له مه ککه دا دامه زراو و خاوه نان و خاوه ن شان بوون و به هۆی زیاره تی به يتوللاوه گه لی ئیستیفاده یان کرد پاش ئەوه که خودا چه زره تی موحه ممه دی ره وانه کرد به دینی ته وحید له باتی ئەوه ئیمان بینن و خزمه تی دینی ئیسلام بکه ن که و تنه دوژمنایه تی دینی ئیسلام و گه لی ته ئییدی بته رستیان کرد و گه له که یان خته ئەدا بۆ بته رستی هه تا خودا به نی موغه یه ی له روۆژی به درا شکاند و له ناوی بردن و به نی ئومه ییه يش ماوه یی مانه وه، ئەوه یان موسوڵمان بوو موسوڵمان بوو باقی ئەوانیش له ناو چوون.

﴿ قُلْ لِعِبَادِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خِلَالٌ ﴾ (۳۱)

ئەي خوۆشه ویست بفرموو به و به ندانه م که ئیمانیا ن هیناوه: با نوێژه کانیان به باشی به جی بینن و خه رج بکه ن له و روۆزیه ییمداون له ریگه ی خودادا به په نامه کی و ئاشکرا له پیش ئەوه دا که روۆژی بیته پیشه وه نه به یع و مامه له ی تیا بی و نه براهه تی و دوستی.

﴿ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ ﴾

خودا خودایه کی وایه ئاسمانه کان و عه رزی دروست کردووه و له لای ئاسمانه وه ئاوی بارانی رژاندوو ته خواره وه و به و ئاوه به ش و باره یه کی زوری ده رکردووه له عه رز بوۆتان هه تا بیی به روۆزی ژبووار بۆ ئیوه.

﴿وَسَحَّرَ لَكُمْ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَحَّرَ لَكُمْ
الْأَنْهَرَ﴾

وہ کہشتی رام کردووه بۆ ئیوہ ھەتا ھاتوچۆ بکا لە دەریادا بە فەرمانی خودا، وہ ئەم ھەموو رووبارە نازارەیشی بۆ رام کردوون.

﴿وَسَحَّرَ لَكُمْ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَائِبِينَ﴾

وہ روژ و مانگی رام کردووه بە درێژی کات بۆ رووناکی بەر چاوی ئیوہ لە کاتەکانتا.

﴿وَسَحَّرَ لَكُمْ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ﴾

وہ شەو و روژی شی رام کردووه بۆتان بۆ ھەولدان بە شوین ژیاوارا و بۆ ئاسایشی لەش تا قاییل بێ بۆ گەرانەوہ بۆ سەر کارکردن.

﴿وَأَتَاكُمْ مِنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ﴾

وہ خودا پێیداوون لە ھەموو نەوعە شتی داواتان کردووه بە زمانی وتار، یا بە نیازمەندی تەبیعیەتی ئینسانی گەلی دەرمان ھەبە کە ئینسان بە خەیاڵیا نایێ و خودا ئیلهامی کردووه بۆ بازئی ئینسان ھەتا پەیدا ی بکەن و ئەرۆن لە کێوانا و لە شوینی تاییە تیدا ئەیدۆزنەوہ.

﴿وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا﴾

ئەگەر ئیوہ بتانەوئ نعیمة تەکانی خودا ژمارە بکەن ناتوانن ھەموویان باس بکەن.

﴿إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ﴾

بە راستی ئینسان ستمکارە لەبەر تەرکی سوپاسی نعیمةت و زۆر مایلە بە ئینکاری نعیمةتی پەروەردگاری خۆی.

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ آمِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ
 أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ ﴿۱۲۵﴾

باسی نهوه بکه که نبراهیم ﷺ له پاش نهوه که عبهی دروست کرد پارایه وه له
 خودا و عهرزی کرد: پهروه ردگارا هم شاره و هم ناوه دانیه که تو منت له بوونیان
 ناگادار کردوه له نیسته بهدواوه وه نهوانه ی که لهم ولاته دا نه بن نه مینان بکه له و
 نهوعه دهرد و به لایه و له و نهوعه خراب و ویرانیه که به سهر باقی ولاته کانا دیت
 هه تا عالم بزانت هم خانوی که عبه توللا خانویه کی پیروزه و ره می ریسالته
 و یه کیه تی موسولمانانه و من و نه ولاده کانم دور بخهره وه له وهی که بهنده یی
 بته کان بکه ین.

﴿۱۲۶﴾ رَبِّ إِنَّهُمْ أَضَلَّنَا كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ

خودایا نه و بتانه بوون به هوی گومرا کردنی گه لن ئاده میزاد.

﴿۱۲۷﴾ فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي

دهی هه رکه سی که وه تشوینی من له به یه کناسی تودا نهوه له منه.

﴿۱۲۸﴾ وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

وه هه رکه سی له من یاخی بیی له بابه تی بهنده یی خودای ته نهادا نهوه خوت
 نه یزانی: نه گهر سزای نه دهی نه وه حقی خوته، وه نه گهر تاوانی نه به خشی نهوه بو
 تو ره وایه و به خشی خوته؛ چونکی تو خودایه کی تاوان به خش و میهره بانی و
 قابیله هه رچی خواستت له سه ری بی بیکی.

خودا وه حی کرد بو چه زره تی نبراهیم که هاجر و ئیسماعیل له مه ککه دا دابنی،
 وه حالی کرد که نه و شوینه نه بن به مه لبه ندی نه ته وهی نه، وه به زیاره تگای عالمی

ئاده‌میزاد. جا له‌بهر ئه‌وه که له بناغه‌وه دوزمنی دین له‌و رۆژه‌دا هه‌ر بت و بتپه‌رست بوو وه هه‌رچی فه‌سادی باوه‌ر و ئه‌خلاق‌ی بوو له‌وانه‌وه ئه‌بوو، ئه‌و پارانه‌وه به‌سۆزه‌ی کرد و خودایش موختاره له‌قه‌بوول‌کردن و قه‌بوول نه‌کردنی دو‌عای هه‌موو که‌سیکدا، ئه‌وه‌نده هه‌یه پیغه‌مبه‌ره‌کان له‌بهر ئه‌وه خاوه‌ن حورمه‌تیکی زیادن له‌لایا زۆربه‌ی دو‌عیان قه‌بوول ئه‌کرئ.

﴿رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْعَدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ﴾ ۳۷

ئهی په‌روه‌ردگاری ئیمه‌ من بازی له‌ نه‌ته‌وه‌کانی خۆم جیگه‌نشین کردوو له‌ شیبوی «مه‌ککه»‌دا که شیونکی بی‌کشتوکاله له‌ لای ئه‌م خانه‌ی خۆته‌دا که حه‌رامت کردوو بی‌ئه‌ده‌بی بکری له‌ نزیکیا، خودایه‌! بۆ ئه‌وه‌م داناو لیره‌دا که نوێژه‌کانیان و به‌نده‌یی تو بکه‌ن، وه‌ تکه‌ نه‌که‌م چه‌ن دلنکی رووناکی موسولمانان و لای بکه‌یت که روو بکه‌نه‌ ئه‌م ولاته‌ و ئاره‌زووی ئه‌وه‌ بکه‌ن برون بۆ لایان و بۆ زیاره‌تی «کابه‌»‌ی پیروژ، وه‌ رۆزی ئه‌و نه‌ته‌وه‌ی منه‌ بده‌ له‌ به‌ش و باره‌ی زۆری جیهان به‌لکوو ئه‌وانیش سوپاسی تو بکه‌ن.

﴿رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعَلِنُ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ﴾ ۳۸

په‌روه‌ردگارا! تو ئاگاداری له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی ئیمه‌ په‌نهانی ئه‌که‌ین له‌ دلمانا و ئه‌وه‌یش به‌ ئاشکرا ئه‌یکه‌ین وه‌ هیچ شتی له‌ خودا گوم نابێ له‌ عه‌رز و له‌ ئاسمانا، رجای ئه‌وه‌مان هه‌یه که عه‌فوومان بکه‌ی و تاوانمان بیه‌خشی.

﴿ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴾ ۳۹

حمد و سنا و ستایش و سوپاس بۆ خودایه که له ته مه نی پیری و ناته وانیمما دوو کوری وه کوو ئیسماعیل و ئیسحاقی پندام، به راستی خودای من دوعا نه بیسی و قه بوولی نه کا.

﴿ رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ ﴾

خودایه بملکه به ئینسانیکی نوژکه ری ساغ و بازی له نه ته وه کانیشم، خودایه دوعایشمان قه بوول بکه.

﴿ رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ ﴾

ئهی خودای ئیمه له تاوانه کانی خۆم و باوک و دایکم و هه موو موسولمانان و خاوه ن ئیمانان خۆش بیه له و روژهدا که حسینی بیر و باوه ر و کرده وه نه کری. بزانی! ئه م دوعا یه بۆ باوک و دایکی له کاتی کدا بووه ناگادار نه بووه له سه ر نه وه که عه فو نا کرین. وه بازی نه لئین: مه به سته «والدین» ناده م و حه و بووه . جا خودای ته عالا روو نه کاته حه زره تی موحه ممه د ﴿﴾ بۆ دلدا نه وه و دلخۆشکردنی نه فه رمویت:

﴿ وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ ﴿٤٢﴾ مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ وَأَفْئِدَتُهُمْ هَوَاءٌ ﴾ ۴۳

ھەرگىز تۆ وا گومان نەبەى كە خودا بىئى ناگا بىن لەم كەردەوانە كە سەتەمكارەكان ئەيانكەن، خودا ناگاي لىيانە، بەلام تۆلەيان دوا ئەخا بۆ رۆژى كە چاويان رائەووستى و ئەبلەق ئەبى لە ترسى خودا، حالىيان وايە لەو رۆژەدا رائەكەن بە شوپىن ئەو مەئموورەدا كە بانگيان ئەكا بۆ حسيب و سەريان بەرز كەردوووتەووە وەكوو يەكئى مىلى رەق بووبى، چاويان وا راووستاوە و كراووتەووە ناگەرپتەووە بۆ لايان و بۆيان نانوووقىتەووە، واتە وەكوو چاوى مردوو جوولەى نامىنى و دلىان خالىيە لە ھەموو فامى.

﴿وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا آخِرْنَا إِلَىٰ آجَلٍ قَرِيبٍ نَحِبُّ دَعْوَتَكَ وَنَتَّبِعِ الرَّسُولَ أَوْلَمَ تَكُونُوا أَقْسَمْتُمْ مِّن قَبْلُ مَا لَكُم مِّن زَوَالٍ ۖ﴾

ئەى پىغەمبەرى خۆشەويست تۆ ئادەمىزاد بترسىنە لە سزاي رۆژى كە لەو رۆژەدا سزايان بۆ دى، جا سەتەمكارەكان، واتە ئەوانە كە سەتەميان لە نەفسى خۆيان كەردوو بە بى ئىتاعەيى خودا، ئەلئىن: پەروەردگار! ئەم زەمانەمان لەسەر لابه و بمانگىرەووە بۆ دىنيا تا ماوەيەكى كەم، ئىمە ئەمجارە قەبوولى دەعوەتى تۆ ئەكەين و تابىعى پىغەمبەرهكان ئەبىن، جا لە لايەنى خوداوە وەلاميان ئەدرپتەووە: چۆن تازە خودا قسەتان لى وەرئەگرئى؟ ئەووە نەبوو ئىووە سوپىندتان ئەخوارد كە قەت لەسەر عەرز لاناچن و نامرن و چىن لەسەر چىن دىن بە شوپىن يەكا ھەتا ھەتايە و دىنيا نابىرپتەووە؟

﴿وَسَكَنتُمْ فِي مَسْكِنٍ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمُ الْأَمْثَالَ ۖ﴾

ئەووە نەبوو دانىشتبوون لە ماواى چىنە پىشووھەكانا كە سەتەميان لە خۆيان كەردبوو، وە بۆ ئىووەبىش دەركەوتبوو كە چىم بىن كەردبوون بە قارى خۆمان و چەن وىنەى

ئهوان یا سیفاتی ئهوانمان بو به بیان کردن ههتا بزانتن بوچی ئهوانمان فهوتان، کهچی ئیوه ههر په نندتان وهرنه گرت و تازه داوای گهرا نه وه بو دنیا نه کهن؟

﴿ وَقَدْ مَكَرُوا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللَّهِ مَكْرُهُمْ وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ ﴾

وه به راستی ئه و چینه کافرا نه - پیشینانیا و چینی پاش ئه وانیش - ههر کامیان ئه ونه ته وانانیا بوو فزو فیلیان کرد له گه ل ره هه رانا و هه موو مه که ره کانیس ههر له ژیر دهستی خودا دایه و خواستی ببوایه به ربادی ئه کردن، ههر چهند ئه و مه که ریشیا نه ئه ونده نابار بوو له وانه بوو کیوه کان له جینگه ی خو یاندا، له بهر توندی ئه و هیز و فزو فیلانه، هه لکه نرین.

﴿ فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخْلِفاً وَعَدِهِ رُسُلُهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴾

تو گومان مه به به خودا که ئه و وه عده یه داو یه تی به پیغه مبه ره کانی بو یارمه تیدانیا و زالکردنی پهیره وانی ساغیان به سه ر کافرا نا به جی ناهیننی، به لکو و کهس له خودا رزگار نابیی وه ئیمرو یا سهیننی داگیریا ن ئه کا، به راستی خودا زاله به سه ر خواستی خو یا و خاوه ن حق وه رگرتنه و توله سیننه له دوژمنه کانی بو دوسته کانی.

﴿ يَوْمَ يُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتُ وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴾

وه ئه و توله که وه ری ئه گرته وه له تاوانباران پاش عالمی ژیا ن وا له روژتیکا ئه م عه رزه ئیسته ئه بیسن ئه گو ریی به عه رزیکی تر و ئاسمان به ئاسمانیکی تر، ئه م عه رزه که ژ و کیوی تیدا نامیننی و هه مووی ساف ئه بی وه ئه و ئاسمانه ئیسته هه یه

نامینی، وه نهستییره کانی دائه وهرین له فهزای کائیناتا و نه بن به مادهی مه حو کراوه، وه نه م عالهمه نه گورپی و عهرز رووناک نه بیته وه به رووناکیکی تایه تی که خودا بوی دروست نه کا وه کوو رووناکی کاتی بهره بیان، وه هه موو نه م ناده میزاد و په ریانه هه موو له گورپان ده رنه چن بؤ حسیب و پرسیار لیکردنیان له سهر نه مری خودای تاقی ته نیای خاوهن کبیریا و خاوهن قار. په نا به خودا!

﴿ وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُّقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴾

وه تاوانباره کان نه بینی به سراونه ته وه به یه که وه به گویره ی مونسه به بیان له زه مان و عه قیده و بیر و باوه و کرده وه ی ناهه مواردا مه سه لا: نه وانه که باوه رپان به سانبع نییه تاقمیکن وه نه وانه باوه رپان هه یه به لام موشریکن تاقمیکن، وه نه وانه پیاو کوژن یا خاوهن خه یانه تن تاقمیکن.

﴿ سَرَابِيلُهُمْ مِنْ قَطْرَانٍ وَتَغْشَىٰ وُجُوهُهُمُ النَّارُ ﴾

کراسه کانی به رپان له قه ترانه، که بریتیه له جهوینیکی بؤگن له داری عهر عهر ده رنه چئی و چه وریشه به که متر کات گر نه گری، وه ناگری دۆزه خ روویان دائه پوشی، یانی سه رتاپای له شیان به و جهوویه داگیر نه کری، وه یاخود کراسیکیان بؤ دروست نه کری و هه لئه کیشری له و جهوویه و ناگری تی به رنه درئی بؤ سزادانیان.

﴿ لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴾

خودا به م جوړه سزایان نه دا بؤ نه وه که جهزای هه رکه سنی بداته وه به موقابیلی نه وه ی کردوو به تی به راستی خودا زووبه زوو حسینی بیر و باوه و کرده وه یان نه کا.

﴿ هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنذَرُوا بِهِ ۖ وَلِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهٌُ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ

أُولَئِكَ الْأَلْبَابِ ﴿٥٢﴾

ئەم قورئانە پیرۆزە یا ئەم سوورەتە یا ئەم ئامۆزگاریانە کە وا لەم چەن ئایەتەدا کافییە و بەسە بۆ کەسێ کە عیبرەت بگرێ بە ئیرشادی مورشیدی دلسۆز، جا با ئامۆزگاری ئادەمیزادی پین بکرێ و بترسینترین لەو نەوعە ئازارە کە دین بەسەر تاوانبارانا وە با هەموو بزائن کە خواوەنی ئەم تەسەپروفاتە خودایەکی تاق و تەنیاپە وە بیر بکاتەو بە وردبوونەوێ ئەو کەسانە کە خواوەنی هۆشی ساغن.

سووره تی حیجر، مه ککه بییه، نایه تی ۸۷ ی نه بی، ۹۹ نایه ته

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿الرَّتِّكَ ءَايَتُ الْكِتَابِ وَقُرْءَانِ مُبِينٍ﴾

واته ئەم سووره ته كه بهم سئ حهرفه ناوبراوه نایه ته كانی ئەو، نایاتی كتیبی كامل و خاوهن قه درن له لای خودا. وه ئەو كتیبه وه كوو به كتیب ناو ئەبرئ - له بهر گردبوونه وهی نایه ته كانی و نووسراوییان له «لوح المحفوظ» دا - به قورئانیش ناو ئەبرئ له بهر ئەوه كه [نایه ته كانی] ئەخوینرینه وه، وه ئەو قورئانه زۆر باش ریگهی باش له خراب جیا ئەكاته وه.

﴿رُبَمَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ﴾

گه لئ جار له رۆژی قیامه تا ئەم ناپیاوانه كه له دنیا دا كوفری خودا ئەكه ن داوا و دلخوازی ئەوه ئەكه ن كه له كاتی خۆیا موسولمان بوونایئ بۆ ئەوه تووشی ئەو سزای رۆژی قیامه ته نه بوونایئ. یاخود ئەوه نده سزا گێژ و په ریشانیا ن ئەكا كه می جار بیری دنیا ئەكه نه وه و خۆزگهی ئەوه ئەخوازن كه موسولمان بوونایئ.

﴿ذَرَّهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيِلَّهُمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ﴾

وازیان لی بیته با پر به سکیان بخون و رابویرن له ناره زووی نهفسا و هیوای ههوا بازی غافلین بکا له خودا و فرمانی خودا و پیغمبهری خودا فهراموش بکهن، جا له پاشه رۆژا نهزانن چ ئیشیکی خراییان کردوو.

﴿ وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ مَّعْلُومٌ ﴿۷﴾ ﴾

ئسته ئیمه بویه ئەم ولاته ویران ناکهین و ئەهلهکهی گیرۆدهی سزا ناکهین؛ چونکی هیشتا سه‌ره‌یان نه‌هاتوو به پیتی ئەو نووسراوی «لوح‌المحفوظ»؛ چونکی ئیمه هیچ دیتیکمان ویران نه‌کردوو و خه‌لکه‌که‌یمان له ناو نه‌بردوو تا نووسراویکی تابه‌تی بووه بۆیان و کاتی هاتوو.

﴿ مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجْلَهَا وَمَا يَسْتَخِرُونَ ﴿۸﴾ ﴾

فهوتانی هیچ ئوممه‌تی ناکه‌و‌یتته پیش ئەو واده‌یه‌وه بۆیان دانراوه و له‌و کاته‌یش دوا ناکه‌وی.

﴿ وَقَالُوا يَا أَيُّهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ ﴿۹﴾ ﴾

وه ئەو کافرانه به گالته‌کردنه‌وه بانگ ئەکه‌ن و ئەلین: ئەی که‌سی که له لای خوداوه کیتابت بۆ هاتوو به راستی تو شیتی که داوای ئەم پایه ئەکه‌ی بۆ خۆت به‌ین ئەوه فریشته‌یه‌کت له لادا بی هه‌تا بزاین که تو فرستاده‌ی خودای!

﴿ لَوْ مَا تَأْتِينَا بِالْمَلَكَةِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿۱۰﴾ ﴾

ئوه بۆچی فریشته‌یه‌کمان بۆ نایه‌نی بۆ ئەوه شایه‌تی بدا که تو پیغمبه‌ری خودای، ئەگه‌ر تو له راست وتارانی؟ جا خودای ته‌غالا جوابیان ئەداته‌وه و ئەفه‌رمو‌یت:

﴿ مَا نُنزِلُ الْمَلَكَةَ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِذَا مُنْظَرِينَ ﴿۱۱﴾ ﴾

تەماشای ئەکەمی ھەر کاتێ خودا پێغەمبەریکی ناردوووە ئەوانە کە بێ دەستەلات بوون لە بەر ئەوە دلیان دوور بوووە لەو شتانەووە کە باسمان کردن بە ئاسانی ئیمانیاں ھیناوە بە پێغەمبەرەکان مەگەر یەکیکیان کە لە ئیدارەیی پیاویکی خواوەن دەستەلاتا بووی و ژبواری لە پەنای ئەوا بووی ئەوەندەیی توانیوە دەست لەو وەزعی حازرەیی خۆی ھەلبگرێ. ھەر لەسەر ئەساسی خالی بوونی دلە لە موخالیفات کە تەمەن و تەریبە تەئسیر ئەکا لە دلی مندالا لە ئەوەلی مندالییەووە ھەتا لە دنیا حالی ئەبێ؛ چونکی دلیان شتی موخالیفی راستی تیدا نییە، بەلکوو دلیان خالییە لە ھەموو شتی و ئەگەر تەریبەتی خراپیش بیسن ھەر وەری ئەگرن.

بۆیە زاناکانی ولاتانی موسولمان لە شەری یەکەمی جیھانەووە تا ئیمرو کە دنیا گۆراوە و وەزعی قوتابخانە و زانستگا وەکوو پیشوو نییە، ھەمیشە ھاوار ئەکەن کە یاسای تەریبەیی مندال باش تەماشای بکەن ھەتا دین و ئایین لە دلیاندا داہمەزری. وە بە تایبەتی پتویستە ھەموو سالی لە کاتی پشوو قوتابخانەدا لە لای ماموستای دین دەرسی قورئانی پیروژ و یاسای بیر و باوەر و کردەووی باش و رەوشتی چاک و ئادابی عبادەت فیر بین، وە ئەگەر ئەم باوکانە تەریبەیی ئەولادیاں نەکەن لە پاش گۆرەبوونیاں تەمەن و تەریبە سوودی نابێ.

بە تایبەتی لەم چەرخەدا کە لە ھەموو ولاتیکدا باری کۆمەلایەتی رووی کردوووە تە دنیاپەرستی و مادەخواھی و ئارەزوووبازی و شەھووتپرانی، وە بە ھیچ شیوہیی باسی دین و عبادەت و پرسیاری پاشەرۆژ و دۆزەخ و بەھەشت لە ئارادا یا نییە یا زۆر کەمە!

وە ئەبێ ئەوەندە بزانی ئادەمیزاد وەکوو پەلەوەر وایە ھەمیشە دوو بالی ئەوی بالیکی بۆ وەگرتنی زانست و پیشەیی بە سوود و وەرگرتنی سوودی ناو عەرز و

سهر عهرز و ته دریبی سوپایی و توانای بهرگری له دوژمنانی دین و ولات، وه بالئیکیان بۆ دین په رستی و خوداناسین و بهندهیی کردن و که سبی خو و رهوشتی بهرز و جوان کردنی نه فس به معنه و بیات، به لکوو نه گهر نه خلاق و معنه و بیات له کارا نه بی باقی عولوومی مادیه ئینسان زورتر دوور نه خاتوه له ئینسانیهت. وه بهراورد کراوه نهو که سانه که له سهر یاسای ناحق و ناشیرین دهوام نه کهن وهها حالیان نه گورئ نه گهر به حواسی خوین حهقیقه تی ده رک بکهن موخالیفی نهو بیر و باوه ری خوینانه بی موبالاتی پین ناکهن و به به تالی نه زانن، وه کوو خودای تهعالا فهرموویه تی.

﴿ وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا مِّنَ السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ ﴿١٥﴾ لَقَالُوا إِنَّمَا سُكَّرَتْ أَبْصَارُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَّسْحُورُونَ ﴿١٦﴾ ﴾

نه گهر ئیمه ده رگایه کی ئاسمان بکهینه وه بۆ نهو کافرانه و به هوی بازی نه سبابه وه سه ربکهون به ئاسمانا هه تا فریشته کان که په نهانن به چاوی سهر بین و گه لی ئاساری تهوانایی خودایان چاو پین بکهوی کاتی هاتنه خواره وه له باتی دانان به گه ورهیی خودا و راستی پیغه مبه ره کان و باسکردنی نهو شتانه که خوین چاویان پینی که وتوو نه ئین: ئیمه چاومان به سراپوو له دیتی شت له سهر واقع و نه شیامان به خیلافی واقع دیوه نه که ته نیا هه ر چاومان عه بیدار کراوه به لکوو هه ر خویمان جادوو مان لی کراوه نه گهرنا چۆن ئینسان وهها بهرز نه بیته وه بۆ ئاسمان و نهو شتانه ی چاو پین نه که وی؟!

﴿ وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَزَيَّنَّاهَا لِلنَّاظِرِينَ ﴿١٧﴾ ﴾

به راستی ئیمه دروستمان کردوو له ئاسمانا چهن بورجی و ئاسمانان جوان کردوو له بهر چاوی نهو که سانه دا که ته ماشای نه کهن، وه یاخود به ته رتییکی

وهها دروستان کردووه نهو که سانه که خاوهن بیرن ئیستیفادهی لی نه کهن و نه یکهن به دهلیل له سهر وجود و گه ورهیی و ته وانایی خودای تهعلا.

﴿وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ﴾

وه ئاسمانمان پاراستوو له هه موو شهیتائیکی دوورخراوه له رحمه تی خودا. واته شهیتانه کان ناتوانن به ئاره زووی خویمان بهرز بینهوه بو ئاسمانه کان و وه سوهسه بخهنه دلی فریشته کانی ئاسمانه وه و ناتوانن هیچ شتی بکهن له ئاسمانه کانا.

﴿إِلَّا مَنْ أَسْرَقَ السَّمْعَ فَاتَّبَعَهُ شِهَابٌ مُبِينٌ﴾

مه گهر که سی گویمان لی بگری و بیهوی واته بی بدزی نهوه زووبه زوو شووله ئاگری به ئاشکرا ده رنه چی و لی نه دا و ده فی نه کا.

﴿وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوْسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْزُونٍ﴾

وه عه رزمان راکیشاوه، واته وامان پان کردووه که گیانله بهر به ئاسایش و ئاسانی ژبواری له سهر بکهن، ئیتر خواه عه رز خر بی یا هیلکه بی بی، یا به هه ر جوئی تر؛ چونکی کوره (خر) که زور گرده واره مادام گه ورهیه هه موو نه ندازه بی له وه کوو ده شتیکی پانی گوشاد ده رنه که وی.

وه چه ن کیوی به رزی دامه زراویشمان تندا دروست کردووه بو خاتری چه ن سوودی بو گیانله به ران، وه رواندوو مانه له و کیوانه دا، یا له عه رزا و چه به رز چه نه وی له هه موو نه وعه شتی که نه ندازه ی بو دانراوه به نه ندازه بی که حیکمه تی خودا بریاری داوه وه یا له هه ر شتی که جوان و مونسبی ته بیعه تی ئاده میزاد و گیانله به ران بی، یا له هه ر شتی که کیش و قیمه ت و ئیعتیاری بی له ناو ئاده میزاد، یا هه ر شتی که له بازاردا کیشانه ی نه کری و خه لکی پیوستی پی هیه.

﴿وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعِيشَ﴾

وہ قہارمان داوہ بُو ئیوہ لہ عہرزا ئوہ شتانہ کہ ئیوہ پییان ئہزین لہ خواردہمہنی و بہرگ و پُوشاک، وہ ئوہ شتانہ کہ پیوستن بُو شارہوانی وہ کوو ئوہ دارانہ کہ بہکار ئہبرین بُو خانوو کورسی و تہختہ و ئہسبابی کشتوکال و... شتی دیکہیش کہ لہ ژمارہ نایہن.

﴿وَمَنْ لَّسْتُمْ لَهُ بِرِزْقِينَ﴾

وہ برپارمان داوہ و دروستمان کردووہ لہ عہرزا ہُوئی ژیوار بُو ئوہ کہسانہ کہ ئیوہ پہیوہندیتان نییہ بہ رزقی ئوانوہ، وہ کوو ئوہ دارانہ کہ بہ چہن سال لہ مہولا ئہ گہنہ کاتی بہر و بہرامہ و ئادہمیزادانیکی تر ئہیان بہن، وہ یا بُو ئوہ کہسانہ کہ ئیوہ وا گومان ئہ بہن کہ رُوژیان پین ئہدہن وہ کوو خزمہتکار و میوان، وہ لہ راستیدا ئیوہ رُوژی دہریان نین.

﴿وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ﴾

وہ ہیچ شتی نییہ کہ بیت بہ بیری ئینسانیکی ہوشیارا ئیللا لہ لای ئیمہ گہلن گہلن لہ عہینی ئوہ شتہ یاخود لہ مادہی تہحویلی ئوہ شتہ بہ زوری ہہیہ، لہ ہاوینی خاوہن گرہدا و لہ زستانی بہ وہیشووہمہدا مادہی بہفر و مادہی شہمالی لہبار ہہیہ لہ لای خودا.

﴿وَمَا نُنزِّلُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَّعْلُومٍ﴾

بہلام ئیمہ ئوہ شتہ نانترین بُو خہلق و دہری ناخہین بہ ئہندازہیہکی زانراوی دیاری وہا نہین کہ موافیقی حکمہت و زانستی ئیمہ بین.

﴿وَأَرْسَلْنَا الرِّيحَ لَوَّاحٍ﴾

وہ بامان ناردووہ یا ئہینترین بہ ئاوسی و ہہورمان پینک ہینا پین.

﴿فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ﴾

جا له ئاسمانه وه ئاومان رژانده خواره وه و كردمان به ئاوى خواردنه وهى ئيوه، وه يا رى و راست ئيوه له و كاته دا تينو بوون و ئاوتان لى خواره وه.

﴿وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِمُخْزِينَ﴾

وه ئيوه خووتان نه زانن ئيوه نه و ناوه تان له ناو گووم و گول و شوئى تايبه تيدا رانه گرتبوو.

﴿وَإِنَّا لَنَحْنُ مُخِيٌّ وَنَمِيتُ وَنَحْنُ الْوَارِثُونَ﴾

وه هه ر وه كوو نه م هه موو كاره سه رسور هينه رانه مان كردووه و له ده ستمان هاتوو ه و له ده ستيشمان دى، له سه ر خواستى خوومان نه ژينين و نه مرينين و هه ر خوومان ماوهين و له پاش مراندنى گيانله به ران نه مينينه وه.

﴿وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَخْرِينَ﴾

وه به راستى ئيمه عالم و زانين به وانه كه له پيشدا بوون له ئيوه و به وانه يش كه له پاشان هاتوونه ته دنياوه.

﴿وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ﴾

وه هه ر وه كوو خودا زانايه به و جووديان زانايشه به كرده وهى خراپه و چاكه يان و به راستى خوداى تهعالا له پاش نه وه كه نه وانه ي مراند زيندوو يان نه كاته وه و گرديان نه كاته وه بو پرسيار و حسيى كرده وه يان.

﴿إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ﴾

به راستى خودا به حيكمه ته له هه ر حسيى كدا بيكا و، زانايه به كرده وه كانيشيان.

﴿ وَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَلٍ مَسْنُونٍ ﴾ ۲۶

به راستی ئیمه له نهووه لهوه ئینسانی یه کهم، که ئادهمه، دروستمان کرد له قورپیکی وشک بووه وهی وا وهک له قالب درایی که په نجهی پیندا بدرایی دهنگی نه دایه وه، وه نهو قوره ریکخواوه یش له قورپیکی رهشی گورپراو بوو، یانی نهو مادهی وجوودی چه زره تی ئادهمه ﴿ وَهَخْتَى خَوَى قورپیکی رهش بوو حازر و ئاماده کرابوو له بهر مانه وه گورپانی به سهرا هاتبوو، جا خودا به تهوانایی خوی گوری به ههیکه ئیکه قورپینی ئینسانی و خالی له گیان و ههست و ماوهیی بهو جووره مایه وه و پاش نهوه به فرمانی خوی گیانی کرد به بهرا و پارچه کانی له شی جیا کرده وه به ئیسقان و رهگ و خوین و گوشت بهو جووره که خوی نه زانی ته کوینی چه قایق نه کا.

﴿ وَالْجَانَّ خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ نَارِ السَّمُورِ ﴾ ۲۷

وه باوکی گه وهی پیشووی جینیشم دروست کرد له پیش دروستکردنی ئادهمدا له مادهیه کی ئاگرینی خاوهن گه رمی زور گه رم، وه نه م باوکی جیننم له عه رزا هیشه وه و نه ته وه یان زور بوو دهستیان کرد به خراپه کاری له عالمدا جا ویستم ئادهم دروست بکه م.

﴿ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَلِيقٌ بَشَرًا مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَلٍ مَسْنُونٍ ﴾ ۲۸

وه باسی نهوه بکه که خودای تو فه رمووی به فریشته کان؟: به راستی من ئینسانیک دروست نه که م له قورپیکی ساغی بی غهش که نهویش له قورپیکی رهشی گورپراوه.

﴿ فَإِذَا سَوَّيْتُهُ، وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي فَقَعُوا لَهُ، سَاجِدِينَ ﴾ ۲۹

دوور خراویتهوه له ریژ و ئیعتیار، وه به راستی لهسهه تۆیه نهفرین له لایه نی منهوه ههتا روژی که هه موو هۆشیاران له ئاده میزاد و په ری زیندوو ئه کرینه وه بو پرسیار و حسینی قیامهت.

﴿ قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٣٦﴾ ﴾

شهیتان وتی: خودایه مادام که تو دههت کردم له مه قامی رهحه تهی خۆت به هۆی ئه م کاره وه، ده مۆله تم بده ههتا ئه و روژه که زیندوو ئه کرینه وه.

﴿ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿٣٧﴾ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٣٨﴾ ﴾

خودا فهرمووی: وا بریارم دا که تو له مۆله تدراونیت ههتا روژی ئه و کاته که دیاری کراوه بو مردنی هه موو گیانله به ران.

﴿ قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَلَا أُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾ ﴾

جا شهیتان وتی: مادام تو لهسهه ئه و سوجه نه بردنه بو ئاده م منت کرد به یه کنی له گومراهان، ئه بی هه میشه من تی بکۆشم هه رچی گونا ه و تاوانباری و بیر و باوه ری ناشیرین و کرده وهی ناپه سه ند هه یه جوانیان بکه م له به رچاوی ئاده م و نه ته وه که یا له عه رزا و، هه موویان سه رپاک گومرا ئه که م، مه گه ر ئه و به نده پاکانه ت که ساغت کردوون و هه لت بژاردوون بو ئه وه به نده یی تو بکه ن.

﴿ قَالَ هَذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيمٌ ﴿٤١﴾ ﴾

خودا فهرمووی: جیا کردنه وهی خاوه ن ئیخلاسه کان له گومراه بوون ریگه یه کی راست و یاسایه کی دامه زراوه لهسهه خۆم بریار داوه.

﴿ إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴾



به راستی به ندهه کانی من نهوانه که په یوه نندیان به منهوه ساغه هیچ هتیزی و هیچ دهسه لاتیکی تو یان له سهه نیهه، به لام نهوانه کهوا په پیرهوی تو نه کهن له گو مپراکان نهوانه دهسته لاتت هه یه که به خه یالاتی بی سهه و بهر و به وه سهه سه ی بی سهه تووشیان بکه ی.

﴿ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٣﴾ لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ لِكُلِّ بَابٍ مِّنْهُمْ

جُزْءٌ مَّقْسُومٌ ﴿٤٤﴾

وه به راستی دوزه خ مهو عیدی نهوانه بو هه موویان، وه دوزه خ حهوت قایی هه یه، که لهو قاییانه وه نه هلی دوزه خ نه پرونه ژوره وه، وه بو هه موو دهه رگایه که لهو حهوت دهه رگایه به شتیکی دیاریکراو هه یه لهو کافرا نه و لهو گو مپراهانه، وه نه مه نه نجامی ناکامی گو مپراهانه هه تا هه تابه.

﴿ إِنَّ الْمُنْفِقِينَ فِي جَنَّتِ وَعُيُونِ ﴿٤٥﴾

به راستی خاوه ن پاریزه کانی به ندهه کانم وان له ناو چه ن باخ و بیستان و سهه رچاوه ناو یکه دا.

﴿ ادْخُلُوها بِسَلَامٍ ءَامِنِينَ ﴿٤٦﴾

کاتی که لئی نزیک بوونه وه فریشته کان دین به پیری نهوانه وه و پیمان نه لئین: فهه موون برونه ناو نه م ماوای جوانه وه به حالیکه وه که سهه لامه تی و دووریه له ترسی دهه رچوون و نازاری دهه روون و ناساگی له ش و ماندووبوون.

﴿ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِّنْ غَلٍ إِخْوَانًا عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ ﴿٤٧﴾

وه دهر دینین ئه وهی که له دل و دهر و نیانا هه بوو له کینه و قاری ماوهی ژیا نی
دنیا به رابه ر به یه کتر له ههر هۆیه که وه بووبی، وه حالیان وا ئه بی وه کوو برای
خۆشه و یستیان پی دئ، وه له سه ر کورسی به رزی جوان به به رابه ری یه که وه دائه نیشن
له کاتی دیده نی کردنی یه کتر دا.

﴿ لَا يَمَسُّهُمْ فِيهَا نَصَبٌ وَمَا هُمْ مِنْهَا بِمُخْرَجِينَ ﴾ ﴿٤٨﴾

قته نادا له وان له به هه شتا ماندوو بوونی دل و له ش، وه ئه وانیش له وانه نین که
له به هه شت دهر بکرین، وه هه تا هه تابه ئه م نیعمه ته پایه داره بۆیان.

﴿ نَبِيِّ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴾ ﴿٤٩﴾ وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ
الْأَلِيمُ ﴿٥٠﴾

مادام ناگادار بووی به سه ر ئه وه و ئاخری کاری ئاده م و ئیلیلیدا وه له سه ر
ئهو ناحه زی و دوژمنایه تییه که وا له ناو خۆیان و نه ته وه یانا تو، ئه ی پیغه مبه ری
خۆشه و یست، خه به ر بده به به نده ساغه کانم به وه که من تاوانه خه ش و میه ره بانم
بۆیان، وه به راستی که که و تمه سزادانی کافران و تاوانبارانیش ئه و سزای که له
لایه نی منه وه بۆیان ده نیررئ سزایه کی سه خت و نابار و ناهه مواره .

﴿ وَنَبِّئْهُمْ عَنْ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ ﴾ ﴿٥١﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ إِنَّا
مِنْكُمْ وَجِلُونَ ﴿٥٢﴾

ئه ی پیغه مبه ری خۆشه و یست خه به ر بده به قه ومه که ت له هاتنی میوانه کانی
حه زه ته ی ئیبرا هیم که فریشته ی مه ئمووری ئیمه بوون له و کاته دا که چوونه ماله وه
بو ژوور و له نا کاوا دابارین به سه ر ئیبرا هیمدا وه له و کاته دا که هه موویان سه لامیان
له ئیبرا هیم کرد له به ر ئه وه که له نا کاوا هاته ماله وه و ئه و، ئه وشیه ی نه دیبوو له

پاش جوابدانەوہی سەلامە کہ یان فەرمووی: ئیمە لە ئیوہ ئە ترسین؛ چونکی بە بی ئیزن و لەناکاوا هاتن و بە تاییە تی کہ نانیان بو هینان نانیان نەخوارد.

﴿قَالُوا لَا نُوَجِّلُ إِنَّآ بُنْشِرْكَ بِغُلْمِ عَلِيمٍ ﴿۵۳﴾﴾

عەرزیا ن کرد: نە، مە ترسە ئیمە لە دوستانین و بە راستی موژدەت پێ ئە دەین بە پەیدا بوونی کورپێکی زانا بە کتیبی ئاسمانی و زانستی خودایی وەکوو ئیسحاق بێ.

﴿قَالَ أَبَشَّرْتُمُونِي عَلَىٰ أَن مَّسَنِي الْكِبَرُ فِيمَ بُنْشِرُونَ ﴿۵۴﴾﴾

ئەویش بە سەرسورمانەوہ فەرمووی: ئایا موژدەم پێ ئە دەن لە گەل ئەم تەمەنەدا کہ لە گەل مندالی تازەدا ناگونجی؟! ماشە لالا بە چ شتیکی سەرسورھینەری دنیایی موژدەم ئە دەنی!

﴿قَالُوا بَشَّرْنَاكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُن مِّنَ الْقَانِطِينَ ﴿۵۵﴾﴾

ئەوانیش فەرموویان، موژدەمان پێداوی بە شتی کہ راستە و تو مەبە بەوانە کہ بێ هیوان لە کەرەمی خودا.

﴿قَالَ وَمَنْ يَقْنَطُ مِن رَّحْمَةِ رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ ﴿۵۶﴾﴾

ئەویش فەرمووی: من پیرم و لە تەمەنی پیری خۆم سەرم سوپرئە میننی ئە گینا کئی لە رەحمەت و میھرەبانی خودا هیواپراو ئە بێ ئەوانە ئە بێ کہ گوێران و خودا نانا سن؟!

﴿قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿۵۷﴾﴾

جا کاتی هێمن بوو وە پێی فەرموون، باشە بەم شتوہ کہ لە مەئمووری ئیشیکی گەورە ئە چن ئیشتان چییە و بۆچی هاتوون ئە ی فریشتە رەوانە کراوہ کان؟

﴿قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿۵۸﴾﴾

عەرزىيان كەرد: ئىمە لە لاىەنى خۇداوە نىراوین بۆ لای گەلىكى تاوانبار كە گەلى لووتى برازاتن، ھەموویان لە ناو ئەبەین.

﴿إِلَّا أَل لُّوطٍ إِنَّا لَمَنْجُوهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٩﴾ إِلَّا أَمْرَاتَهُ قَدَرْنَا لَهَا لَمِنَ الْغَيْرِ﴾ ﴿٦٠﴾

كۆمەلى ئىخانىدانى لووت نەبى كە موسولمانن، بە راستى ھەموو ئەو خانەدانە رزگار ئەكەین ژنەكەى لووت نەبى، بىرپارمان داوۋە لەسەر لە ناو بىردنى؛ چونكى بە راستى ئەو ژنە لە كۆمەلە تاوانبارەكەيە كە دەبى تىدا بچن و چى بۆ ئەوان بىت بۆ ئەویش ئەبى.

﴿فَلَمَّا جَاءَ آلَ لُوطٍ الْمُرْسَلُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ إِنَّكُمْ قومٌ مُنكَرُونَ ﴿٦٢﴾﴾
جا كاتى ئەو فرىشتانە ھاتن بۆ لای مالى لووت ھەزرەتى لووتىش دلى لىيان ترسا و فەرمووى: ئىوۋە كۆمەلىكى نەناسراون، يا دلم ئولفەتى نىبە لە گەلتانا لە ترسى ئەوۋە نەوەك لە لاىەنى ئىوۋە تووشى ئاشووبىك بىم.

﴿قَالُوا بَلْ جِئْنَاكَ بِمَا كَانُوا فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٦٣﴾﴾
ئەوانىش فەرموویان: نەخەير، بۆ ئاشووب و زىيانگەياندن بە تۆ نەھاتووین، بەلكوو ھاتووین بە فەرمانبەرى لەسەر ئەو سزايە كە گەلەكەت گومانىيان ھەبوو تىايا و باوەرپان پى نەدەكرد لەو كاتانەدا تۆ ھەرەشەت لى ئەكردن.

﴿وَأَيُّنَا بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٦٤﴾﴾
وہ ھاتووین بۆ لای تۆ بە فەرمانىكى واقىعى وا كە لەسەر سزادانىيان دەرچووۋە و ئىمە چىت پى ئەلىین راستە و ئىمە راستگۆین.

﴿ فَاسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ اللَّيْلِ وَاتَّبِعْ أَدْبَارَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ
وَأَمْضُوا حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ﴾ ٦٥

تو شه‌ورپه‌وی بکه به مال و خیزانه‌کەت له به‌شیک‌ی شه‌ودا، واته هیشتا شه‌وی مابنی و بکه‌وه دوای نه‌هله‌کەت به په‌له بیانبه به ریگه‌دا با دوور بکه‌ونه‌وه له ولاته‌که‌تان و با کەس له ئیوه به‌ره‌ودوای خوی لا نه‌کاته‌وه و تەماشای دووکەل و شوینە‌واری ویرانی ولاته‌که بکا و عه‌قلی په‌ریشان ببی، وه یاخود به نه‌گبه‌تی و شوومی نه‌و گه‌له تاوانباره تووش ببی، وه برۆن بو نه‌و شوینە که نه‌مرتان پین نه‌کری له لایه‌نی خوداوه که بچن بو.

﴿ وَقَضَيْنَا إِلَيْهِ ذَلِكَ الْأَمْرَ ﴾

وه وه‌حیمان کرد بو لای لووت نه‌و رازه‌خواهن نرخه که نه‌مه‌یه.

﴿ أَلَمْ تَرَ دَابِرَ هَؤُلَاءِ مَقْطُوعٍ مُّصْبِحِينَ ﴾ ٦٦

که پاشماوه‌ی نه‌و قه‌ومه براوه‌ته‌وه له حالیکدا که‌وتنه کاتی به‌یانی، واته ههر ولاتی ویران ببی و ههر کومه‌لی بفه‌وتین بازیکیان رزگار نه‌بی و نه‌بن به پاشماوه، به‌لام گه‌لی لووت نه‌و پاشماوه‌یشیانه نامینتته‌وه و هه‌موو به جاری به‌رو دویان ریشه‌که‌ن نه‌بن.

﴿ وَجَاءَ أَهْلُ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴾ ٦٧

کاتی خه‌لکی تاوانباری ولاتی لووت ^{بشیرا} ئاگادار بوون له‌وه که لووت میوانی هاتوه هاتن بو لای میوانه‌کان و خووشامایان کرد بو خویمان به هاتنی نه‌و قه‌ومه بو نه‌وه که کاری به‌د و به‌دنه‌خلاقیان له‌گه‌لدا بکه‌ن.

﴿ قَالَ إِنَّ هَؤُلَاءِ ضَيْفِي فَلَا تَفْضَحُونِ ﴾ ٦٨

هزره تی لووت که به خه یالی ناپاکی گه له که ی زانی و زانی چ ته مایه کیان به
میوانه کانی هه یه فهرمووی: تکا نه که م نه مانه میوانی خانه دانی ئیمه ن ئابرووم مه به ن
و بی شهرمی له گه ل نه و میوانانه دا مه که ن!

﴿وَأَنْفُوا لِلَّهِ وَلَا تُخْزُونِ﴾ ٦٩

له خودا بترسن و کاری خراب و فاحیشه له گه ل نه وانا مه که ن و منیش رسوا
مه که ن.

﴿قَالُوا أَوْلَمْ نَنْهَكْ عَنِ الْعَالَمِينَ﴾ ٧٠

نه وانیش به شیوه ی سه رزه نش به لووتیان وت: تو حه قت چیه به سه ر نه م رجا
و تکایه وه ئایا ئیمه له مه وپیش مه نعمان نه کردی له په نادانی عالم یا له میوانداری
خه لک و چی کردنه وه ی غه ریب؟

﴿قَالَ هَؤُلَاءِ بَنَاتٍ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ﴾ ٧١

نه ویش فهرمووی: قایل نیه ئینسانی که خاوه ن ناموس بن له م جو ره کرده وه
ناشرینانه بی ده نگ بی، وه من ئاموژگاریتان نه که م، ئا نه و ژنانی خو تانه که وه ک
کچانی من وه هانه ئاماده ن له به رده ستانا نه گه ر ئیوه نه تانه وی نیازی ئاره زووی خو تان
به کار بینن، یا خود نه و ژنانه وان له مالی مندا کچی منن و من ماره یان نه که م بو تان
و پاک و ته میز و ئاماده ن نه گه ر ئیوه کاری وه ها نه که ن.

﴿لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ﴾ ٧٢

جا خودای ته عالا بو به یانی حالی ناهه موازی نه و قهومه به ده، قسه له گه ل لووتدا
نه کا و نه فهرمووی! به گیانی تو و به ژیانی تو! نه و گه له به دکرداره له سه رخوشی و
گو مراهی خو یاندا سه رگه ردانن.

﴿فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُشْرِقِينَ﴾ ۷۳

جا دہنگی فریشتہی خاوهن فرمان، وہ یا دہنگی بورکانی ولات ویران کەر ئه و قہومہی له کاتی هه تاو که وتنا گرت.

﴿فَجَعَلْنَا عَلَيْهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ﴾ ۷۴

وہ لای ژوورووی ئه و ولاتہ مان کرد به لای خوارووی، واتہ ژیر و بانمان کرد و وردہ بہردی له چہشنی «سہنگی گل» مان بہسہرا باراندن.

﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ﴾ ۷۵

بہ راستی هہیہ لہم کارہساتہدا چہن نیشانہ و چہن دەلیل لہسہر تہوانایی خودا و لہسہر ئه وہ کہ خودا تۆلہ ئه سینیتتہ وہ لہوانہ کہ کاری ناپہسہند ئه کەن، وہ ئه م دەلیلانہ بۆ ئه و کہسانہن کہ خاوهن بیر و خاوهن وردین لہ تہ ماشاکردنی روودا وہ کانی جیہانا.

﴿وَإِنَّهَا لِسَبِيلٍ مُّقِيمٍ﴾ ۷۶

وہ ئه و نیشانہ و دەلیلانہ کہ دەرکەوتوون لہ ویرانکردنی ئه و قہومی لووتہدا وان لہ ریگہی ہاتوچۆتانا بۆ تیجارہت و ژبواری خۆتان.

﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ﴾ ۷۷

وہ بہ راستی هہیہ لہم جۆرہ حەق سہندنەدا لہ نامەردان نیشانہی گہورہیی خودا بۆ ئه و کہسانہ کہ باوہریان بہ خودای تہوانا ہہیہ.

﴿وَإِنْ كَانَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ لظَالِمِينَ﴾ ۷۸

وہ بہ راستی گہلی ناوبراو بہ «أصحاب الأيكة» واتہ خاوهن بیٹشەکان، ستەمکار بوون.

ئەم گەلە گەلی حەزرەتی شووعەیب بوون و لە ولاتە کە یانا بێشەلان و دارستانیکی زۆر پڕو چەر بوو، بە ناوی ئەو دارستانەووە ناسران، وە خودا شووعەیبی نارد بۆ سەریان و زۆر نامۆزگاری کردن سوودی نەبوو لە ئەنجاما خودا گەرماي نارد بۆ سەریان حەوت شەو و حەوت رۆژ گەرما وای هێرشی برد بۆ سەریان نزیك بوو دەماخیان بێتە کۆل، وە لە ئاخەر رۆژا هەورێکی نارد بۆ سەریان و ئەوان رۆیشتن بۆ ژێر سیبەری هەورە کە، وە لەو هەورەووە خودا گەرەبەکی بەتینی دا بە سەریانا و هەموویان مردن، وە کوو لێرەدا خودا ئەفەرموی:

﴿فَأَنْقَمْنَا مِنْهُمْ﴾

ئیمە تۆلەمی ئەو هەموو نامەردییەمان لێ وەرگرتن.

﴿وَأَنَّهُمَا لِيَإِمَامٍ مِّبِينٍ﴾

و بە راستی قەومی لووت و قەومی شووعەیب - شوینەوارەکانیان - وان لە رینگە تانا کە ئەرۆن بۆ میسر و رینگە کە تان دیارە لە بەرچاوتانا.

﴿وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحِجْرِ الْمُرْسَلِينَ﴾

و بە راستی ئەو گەلە کە ناویان ئەبرئ بە «أصحاب الحجر» کە قەومی «سەموود» ن باوەریان بە حەزرەتی سالح نەکرد و بە درۆیان خستەووە.

و بە چونکە ئەویان بە درۆخستەووە وەك ئەووە وایە کە هەموو پیغەمبەرەکانیان بە درۆخستییەووە؛ چونکی هەموو پیغەمبەران یەك رێبازیان هەبوو کە خەلك بانگکردنە بۆ خودا بەیەك ناسین.

﴿وَأَيُّنَّهُمْ أَيُّنَّا فَكَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ﴾

و بە چەن موعجیزاتمان پێدان و نیشانمان دان بۆ ئەووە کە لە بێتەرستی دەسبەردار ببن و روو بکەنە خوداناسی راست و، ئەو موعجیزانە وەکوو دەرھینانی و شترئ بە

به چکه وه له بهردیکی تایه تی که خویان دیاریان کردبو، وه له وه که روژی هموو
 ناوی بیره کی نه خوارده وه له گه له به چکه که یا، وه به قه ی هموو وشتره کانی نه وانیش
 شیر ی نه دا، وه له گه له نه شته له یاسا به ده رانه دا نه وان ههر پشتیان کرده هموو یان
 و موبالاتیان بی نه کردن.

﴿ وَكَانُوا يَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا ءَامِنِينَ ﴿٨٢﴾ ﴾

وه نه قه وه گه لئ نیعمه تی خودایان له سهر بو: له و لاته دا دامه زران و هیزیان
 پهیدا کرد به سهر و لاته که دا، فیری پیشه ی بهرد تاشین بوون و حالیان وابوو له و کتیه
 بهردینانه خانووی خوشیان نه تاشی بو ئاسایشی خویان وه بو نه وه که دوژمن نه روا
 به سهر یانا، وه مانه وه له و خانوانه دا به نه مینی له دوژمن.

﴿ فَأَخَذْتَهُمُ الصَّيْحَةُ مُصْبِحِينَ ﴿٨٣﴾ ﴾

به لام له بهر نه وه که پشتیان کرده نه وه هموو شته له یاسا به ده ره و نه و موعجیزانه
 که نشانمان دان و نازاری دلئ سالحیان دا ئیمه ییش توله مان لئ سهندن و دهنگی
 فریشته ی ئیمه له به ره به یانا گرتنی.

﴿ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٤﴾ ﴾

وه نه و خوقایم کردن و مال و داراییه که پیمدا بوون هیچ سوودی بی نه دان و
 هیچی بو نه کردن. وه خودا عاده تی وایه کاتی گه لئ به رباد بکا ده ستیان له هموو
 یارمه تیدانی، له ههر که سیکه وه بی، نه برئ.

﴿ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَإِنَّ السَّاعَةَ

لَأَيُّهُ فَاصْفَحَ الصَّفْحَ الْجَمِيلَ ﴿٨٥﴾ ﴾

ئیمه ئەم ئاسمانه و عەرز و ئەوێ له ناوبەینی ئەمانه‌دا دروستمان نەکردوو به دروستکردنیکی حەق و لەگەڵ حیکمەت و یاسای عەدالەتا نەبن، وه هەرکەسێ یا هەر کۆمەڵێ که له یاسای حەق لابدا هەرچەند له ماوه‌یه‌کدا مۆلەتیان بدهم بەلام له ئەنجاما تۆلەیان لێ ئەستینم و له دەستم دەرنەچن، وه به راستی رۆژی پاشەرۆژیش بێ گومان دێ، جا به ته‌واوی هه‌موو داوایی فەسڵ ئەکرێ و هەرکەسێ به حەقی خۆی ئەگا، مادام وایه تۆ حیلیم و هه‌وسەلەت بێی و دلگران مەبه.

﴿إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلْقُ الْعَلِيمُ﴾

به راستی خودای تۆ عالەمی دروستکردوو و ئەو زانایه به راز و نیازی هه‌موو ئاده‌میزاد و پەری و غەیری ئەوان، ئیتر بۆ ئەوه ناشی که له پاش ئەوه ریسالەتی خۆت گەیانده هۆشیاران خۆت زۆر ماندوو بکە.

﴿وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ﴾

وه به راستی ئیمه داومانه به تۆ حەوت ئایه‌تی قورئان لهو ئایه‌تانه که له هه‌موو رۆژ و شه‌ویکدا چەن جار له نوێژا دووپات ئەکرینه‌وه، وه زیاد له‌م حەوت ئایه‌ته باقی قورئانی خاوه‌ن پایه و مایه‌یشم پێداوی که خه‌به‌ری ئەوه‌وڵ و ناخەری هه‌ردوو جیهانی تێدایه که پره له دەرس و ئامۆژگاری و دامەزاردنی یاسای بەنده‌یی خودا و، ئیداره‌ی ژبانی ئینسانانه و پەیداکردنی فەرمانداری و ژبوا‌ری به حورمەت، وه تا دنیا دنیا بێ ئەم قورئانه گه‌وره سه‌رچاوه‌ی سوود ئەبێ بۆ ئوممه‌ته‌که‌ت و مایه‌ی به‌رزی ئەبێ جا ئیتر دارایی و به‌شی باش له‌مه زیاتر چۆن ئەبێ و بۆ کێ بووه؟

﴿لَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ﴾

ئیتیر مه پروانه و چاو مه بره نه و شتانه که کردوومانن به مایه ی له زهت و رابواردنی کۆمه لئی له و کافرانه؛ چونکی هه موو نه وانه نه ووه ل و ئاخیر، به نیسبه تی نه وهی داومانه به تو قیمة تی نییه.

﴿وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ﴾

وه دلگران و زویر مه به له وان نه گهر ئیمانیا ن نه هیئا، تو نه وهی له سه رته به جیگه ی بیته.

﴿وَإِخْفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِينَ﴾ ۸۸

وه بالی میهره بانی خۆت رابخه بو موسولمانه کان؛ چونکی هه ر نه وانن سوپای دنیا ی تو، وه مایه ی به رزی پایه ی قیامهت بو تو، هه تا نه وان عیباده تی خودا بکه ن تو پایه ت به زرتیر نه بیته وه له لای خودا.

﴿وَقُلْ إِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْمُبِينُ﴾ ۸۹

وه به ئاشکرا بییان بفرموو: به راستی هه ر منم ترستینه ریکی وا که ئینزار و ترساندنه که م به ئاشکرا بگات به ئیوه.

﴿كَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِمِينَ﴾ ۹۰ ﴿الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ﴾

﴿۹۱﴾

وه ئینزارتان نه که م به وینه ی نه و سزا که حه واه له مان کرد بو سه ر نه و کافرانه که ریگه کانی شاری مه ککه یان نه گرت له کاتی حه جدا، له پیش کۆچی حه زهت و له دوای کۆچی حه زه تدا ۹۰: تا کاتی فه تحی مه ککه، بو نه وه که مه نع ی حاجیا نی عه ره ب بکه ن له ئیمان هیئا ن به حه زهت ۹۱: وه له بهر نه وه که ریگه کانیان له ناو خۆیا نا به ش نه کرد، وه هه رکه سه ی نه رویش ت بو یه کئی له و ریگانه ناوبران به «مقتسمین».

یا خود «مقتسمین» ئەو موشریکانەن کە قورئانیان بەش بەش ئەکرد و بە بازیکیان ئەوت: ئەمە شیعرە و، بە بازیکی تریان ئەوت: ئەمە سیحر و جادوووە و، بە بازیکی [تر]: ئەمە کەهانە و خەبەردانە لە پەنامەکی بە گۆترە و خەیاڵات و، بازیکی تریان بە ئەفسانە و قسە ی کۆنی گەلانی پیشوو دانهنا.

وہ یا خود «مقتسمین» ئەو کافرانی کیتابیەن کە ھەرچی لە قورئانا موافیقی کتیبی خۆیان بوو باوەریان پێ ئەکرد، وە ھەرچی پێچەوانە ی بوو ئینکاریان ئەکرد. بە ھەر حال ئەو کافرانە کە قورئانیان وەھا بەش بەش ئەکرد ھەر یەکی بە دەردی گیرۆدە بوو کە لە ناو خۆیانا مەعلوم بوو؛ بازی لە بەدرا و، بازی لە حونینا و، بازی رووداوی قورەیزە ی بینی... وە ئەم سزایانە کە پێیان گیرۆدە بوون سزای دنیا بوو، وە سزای قیامەتیشیان ماو، وە کوو خودا ئەفەرموێت:

﴿ فَرِيكَ لَسَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٢﴾ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾ ﴾

قەسەم بەو خودایە تۆی پەرۆردە کرد لە بچووکییەو بە گۆرەیی و، لە نەبوونییەو بە دارایی و، لە بێ دەستەلاتییەو بە دەستەلاتداری و، لە نەزانییە مەعنەویاتی نوبوووت و ریسالەتەو بە زانایی بەو مەقامانە و دارایی ئەو مەقامانە و رەھنموونی ھۆشیارانێ عالەم بۆ رینگە ی حەق. پرسیار ئەکەین لەو کافرانە لەو کردەوانە ی کە لە دنیا دا دەربارە ی تۆ کردیان و ئەیکەن.

﴿ فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٤﴾ ﴾

تۆ ئەو ی بۆت ھاتوو بە وەحی لە خودا بە یەکناسین و لە ئەحکامی دین بە ئاشکرا دەری بپەر و ھەموو لایەکیان تییگە یەنە ھەتا بپێ بە بەلگە بە سەریانەو بە رۆژی پرسیار لە قیامەتا، وە موبالات مەکە بە کافرە موشریکەکان، ھەرچی ئەلێن و ھەرچی ئەکەن قیمەتی نییە و، لە ئەنجاما دینی تۆ سەرئەکەوێ.

﴿إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ ﴿٩٥﴾ الَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ ۚ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾﴾

نیمه تۆمان بی نیاز و بی احتیاج کردووه له دهفعی نه و کافرانه که گالتهیان به تو نه کرد. وه نهوانه «ولهیدی کوری موغیره» و «عاسی کوری وائیل» و «عهدی کوری قهیس» و «ئهسوهدی کوری موتهلیب» و «ئهسوهدی کوری عهبدی یهغووس»، وه ههرکام له مانهم به جوژی له ناو برد. ئهئین: وهیدی کوری موغیره رابورد به لای کابرایه کدا سه ره پمی دروست نه کرد، وه تهراشی چوو به پیدایا و گوئی پی نه دا تا ئاودزی کرد و ئاوسا و به و برینه مرد.

وه عاسی کوری وائیل روژی رویشت به سواری بو سهیران و له شوینیکدا دابهزی و درکن چو به پاژنهیا، ئهویش ئاودزی کرد و پیی ئاوسا و مرد. وه عهدی کوری قهیس تووشی ناساغیهک هات جهراحت له لووتیهوه ده ره چوو به ناشیرینی مرد.

وه ئهسوهدی کوری موتهلیب، حهزرتی جوهرئیل گه لایهکی سهوزی دا به چاویا و چاوی کهوتهژان و به و ژانهوه مایهوه تا گیانی ده رجوو. وه ئهسوهدی کوری عهبدی یهغووس تووشی ناساغی ئیسقا بوو به و ده رده مرد. وه بهم جو ره شهریان له کۆلی موسولمانان کهوت. (والحمد لله).

﴿وَلَقَدْ نَعَلْنَاكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿٩٧﴾﴾

نیمه نهزانین که تو دلت تهنگ نه بی و سینت گران نه بی به و قسه تالانه و به و گه پ و گالتانه و به و که لیمه ی کوفر و شیرکه و به و تانه و ره مز و سوو ککرده که لهوانهوه پهیدا نه بی و جهزای نهوان نه دهینهوه له سه ر کرده وه که بیان، وه پایه ی تویش بهرز نه کهینهوه له سه بر و خوگرته که تدا.

﴿ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ ﴾

دائىما رووبكه ره لای خودا و پهناى بۆ ببه به ته سبىح و ستایشى ئه و.

﴿ وَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ ﴾ ۹۸

وه له وانه به كه نوپژ ئه كه ن و سوجه بۆ خودا ئه به ن.

﴿ وَأَعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ ﴾ ۹۹

وه به نده یی بكه بۆ پهروه ردگارى خۆت به دهوام هه تا مردنت و ناكامت بۆ دى،
كه شتىكه مه علووم يه قینه و گومانى تندا نییه و راسته.

سووره تی نه حل، مه ککه ییبه، سی نایه تی کوتایی نه بی نه وانه مه دینه یین،
"۱۲۸" نایه ته.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿أَتَىٰ أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

حه زرهت ﷺ ره فتاری له گه ل کافره کاندا نه مه بوو قورثانی به سه را نه خویندنه وه
و موژده ی نه دا به وانه که موسولمان نه بن و ئینزاری نه وانه یشی نه کرد که موسولمان
نابن به دوو شت: یه که م سزای دنیا، دوو هم سزای پاشه پوژ.

جا کافره کان له بهر نه وه کوتوپر سزای دنیا یان چاو پی نه ده که وت و سزای پاشه پوژ
له م دنیا دا نیبه، زور جار گالته یان به حه زرهت نه کرد له کاتی ئینزار و ترساندنیانا،
جا خودای ته عالا بو نه وه هه ره شه یان لی بکا له و غه فله ته و له و بی موبالاتیه نه م
نایه ته ی ناره خواره وه.

واته: فرمانی خودا به ئیستیحقاقی کافره کان له سه سزای دنیا یان هاته خواره وه
دامه زراوه و دپته جینگه ئیتر په له په ل بو هاتنی مه کن، وه نه و سزایه ش له سه ره نه وه یه
که نه و کافرانه شه ریک بو خودا بریار نه ده ن خودای ته عالا دووره له و هاوری بو
دانانه ی که کافره کان وان له سه ری.

﴿يُنزِلُ الْمَلَكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ أَنْ أَنْذِرُوا أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ﴾

خودای ته‌علا فریشته‌کانی نازل نه‌کا و ره‌وانه‌یان نه‌کا له‌گه‌ل وه‌حی و نایاتی خویدا که رو‌حی عه‌قل و شو‌عووری ئاده‌میزاده به ناردنیکى وا که به ئیختیار و خاترخواهی خو‌یه‌تی بو سهر هه‌رکه‌سى خواستی بیی له بنده‌کانی وه‌کوو ئیبراهیم و مووسا و موحه‌مه د...، وه فه‌رمان نه‌دا به‌و که‌سانه که وه‌حی دیته سه‌ریان که نه‌و هوشیارانه هه‌موو بترسینن له هاورئ بریاردان بو خودا و، باسی نه‌وه‌یان بو بکه‌ن که که‌س نییه به راستی بنده‌یی بو بکری و شیایوی فه‌رمانداری بی مه‌گه‌ر من که «واجب الوجود» و په‌روه‌ردگاری جیهانم، که وابی بنده‌یی هه‌ر بو من بکه‌ن و له من بترسن.

بزانن! له‌م نایه‌ته‌دا ته‌فسیری «روح» به «وحی» کرایه‌وه؛ چونکی وه‌حی خودا که دیته‌خواره‌وه رو‌حی عه‌قله و عه‌قل نوورانی نه‌کا و عه‌قلیش رو‌حه بو دل و دل رووناک نه‌کاته‌وه، وه دل که په‌یوه‌ندی هه‌یه به زانسته‌وه رو‌حی له‌شی ئینسانه که وابی وه‌حی رو‌حی نه‌رواحه، وه جار به جاریش رو‌ح نه‌کری به ناو بو نه‌فسی فریشته، له بهر نه‌وه که مادام له‌گه‌ل وه‌حیدا دیته‌خواره‌وه، وه وه‌حی رو‌حی عه‌قله وه‌کوو ئیسته وتمان، که وابی وه‌ک نه‌وه‌یه فریشته‌که خو‌ی رو‌حه.

وه که‌لیمه‌ی مه‌لاییکه له‌م شو‌ینه‌دا به سیغه‌ی جمع له‌به‌ر نه‌وه‌یه گه‌لی جار له‌گه‌ل جو‌بره‌ئیلدا که فریشته‌ی وه‌حیه پۆل پۆل مه‌لاییکه دیته‌خواره‌وه یا هه‌ر له‌به‌ر ته‌شریفه بو جو‌بره‌ئیل که به له‌فزی جمع باسی نه‌کا.

﴿خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ تَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

خودای تەعالا ئاسمانەکان و عەرزى بە حەق دروست کردووہ بە بى ئەوہ کەس دەخەل و عەلاقەى بىن بەم ئىبداعەوہ کە وایى خەوای عالم زۆر بەرزە و دوورە لەوانەوہ کە ئەم کافرانە بىراریان ئەدەن بە ھاوړى بۆ ئەو.

﴿خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ﴾

خودای تەعالا ئىنسانى يەكەمى لە گەل دروست کرد و ئىنسانى دووھەم کە حەوايە دروستى کرد لە بازي لە لەشى ئەو، وەکوو رىوايەت کراوە حەواى دروست کردووہ لە پەراسوويەك لە پەراسووەکانى لای چەپى حەزرەتى ئادەم ﷺ وە ئىنسانى سىھەم و باقى ئىنسانەکانى دروست کردووہ لە، تەنۆكى ئاوى «تۆم»، وە پەروەردەى کردووہ لە ئاويەوہ بووہ بە خوین و، لە خوینەوہ بووہ بە گوشت و رەگ و ئىسقان، وە لە پاش ئەوہ وادەى دەرچوونى دى، دەرى کردووہ بۆ دىنا و لە دىنا لە لاوازی و لە بى ھىزىيەوہ قەلەوى ئەکا و ھىزى پى ئەدا جا شوعوورى پى ئەدا، وە بە گەلنى شتى پەنامەكى ئەزانى، وە پاش ئەوہ رىگەى پەيداکردنى رزق و رۆزى و پاىە و ماىەى دىناى پى نىشان ئەدا، لە گەل ئەم ھەموو پلە پلەدا کە ئىنسان پىادا بەرز ئەبىتەوہ کە شىاوى ئەوہىە بىر بکاتەوہ و تى بگا کە خۆى لە خۆيەوہ نەبووہ بەم زاتە خواوہن پاىە و ماىە، وە بى گومان پەروەردگارىكى خواوہن دەسەلاتى زىندووى زانای تەواناى پىويستە، کە چى بە پىچەوانەى ئەمەوہ ئەبى بە ئىنسانىكى داواچى بۆ نەبوونى پەروەردگار، وە چاوى خۆى ئەنى بە يەکا و لەم ھەموو ئاسارە کە لە خۆيا ھەيە و بە بى دروستکەر نابن، وە لە دورستکەرى بى شوعوورەوہ لەوانە نىيە بىنە دى، وە رووناکا لە باوہر بە پەروەردگار، وە ئەمە زۆر جىگەى سەرسورمانە کە لە پاداشى نىعمەتا بى سوپاسى دەربخا.

وَالْأَنْعَمَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ وَمَنْفَعٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ



وه خودای تعالا و شتر و گا و مهر و بزنی دروست کردووه به تهوانایی خوی، وه ههیه بؤ ئیوه له سوودی ئهوا بهرگئی که ئهیبی به هوی گهرمی لهشتان له کاتی ساردی ههوادا، وه گهلئ سوودی تر وه کوو شیر و دؤ و رؤن و پهئیر و کهشک... وه سواربوونیان و بارپئ بردنیان، وه له نهفسی خویان ئهخؤن، واته سهریان ئهبرن و گوشته کهیان ئهخؤن.

وَلَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرْمَحُونَ وَحِينَ تَسْرَحُونَ

وه ههیه بؤ ئیوه لهو چه یوانانه دا دیمه نی جوان و ئیعتیار بؤ خؤتان لهو کاتانه دا که له ئیوارانا ئهیان هیننه وه له دهشت و دهره وه بؤ ماله وه وه لهو کاتنه دا که سبه یتیکان به ره لایان ئه کهن بؤ له وه ران.

وَتَحْمِلُ أُنْفَالَكُمْ إِلَىٰ بِلَدٍ لَّمْ تَكُونُوا بَلِغِيهِ إِلَّا بِسِقِّ الْأَنْفُسِ

إِنَّ رَبَّكُمْ لَرَّءُوفٌ رَّحِيمٌ

وه ئه و چه یوانانه باره قورسه کانتان هه لئه گرن بؤ شارانی که ئیوه لهوانه نه بوون پیمان بگن مه گهر به زه حمه تی نهفس به بؤنه ی هه لگرتیاننه وه، به راستی پهروه ردگاری ئیوه خاوهن مه یل و میهره بانه که وه ها ئه سبابی ئاسایشی بؤ ئیوه دروست کردووه.

وَالْخَيْلَ وَالْبِغَالَ وَالْحَمِيرَ لِتَرْكَبُوهَا وَزِينَةً وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ



وه خودای تعالا دروستی کردووه بؤ ئیوه ئه سپ و مایین و هیستر و کهر بؤ ئه وه که سوارییان پئ بکهن و بیانکهن به هوی جوانی بؤ خؤتان، وه هه روا دروست

نه کا بؤ ئيوه نه وهی که ئيوه نایزانن وه به کار ئه برین بؤ سواری و زینت و جوانی؛ وه کوو فرۆکه ی ناسمانی و سارووخ، وه ئوتومبیل له عهرزی وشکاندا، وه که شتی و قهیاخ و... له ده ریادا، وه غهیری ئه مانه له و شتانه که خودای تهعلا پاش هاتنه خواره وهی ئه م ئایه ته تهوفیقی ئاده میزادی داوه بؤ دروست کردنیان و به کار هینانیان.

﴿وَعَلَى اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ وَمِنْهَا جَايْزٌ وَلَوْ شَاءَ لَهَدْنَاكُمْ أَجْمَعِينَ﴾



وه له سه ر خودایه به یانکردنی ریگه ی راستی به ره و حه قیقه ت و واقیع وه کوو ریگه ی عه قیده و بیر و باوه ری ئیسلامی وه له و ریگانه ی شه که ئاده میزادی به سه را ئه روا ریگه ی لار و ناره وا وه کوو ریگه ی شه ریک قه راردان بؤ خودا و ریگه ی ئاشووب و فیتنه نانه وه له جیهانا، وه ریگه ی کرده وهی ئاره زووبازی و سته م له داماوان کردن... وه ئه گه ر خواستی ببویه هه مووتانی شاهه زا ئه کرد بؤ ریگه ی مونسب و راست له بیر و باوه ر و کرده وه دا، به لام ئه و خواسته ی بؤ هه موو که س نه بووه به لکوو هه ر بؤ نه وانیه که ئیختیاری خو یان داوه به ده ستی عه قل و هوشی ساغه وه و ئه پۆن به ریگه دا به راویژ و بیر کردنه وه له رۆژ و پاشه پۆژ، وه هه رکه سی عه زم و ئیختیاری خو ی و هه با بخاته کاره وه بی گومان خودای میه ره بان یارمه تی ئه دا و شتی تاریکی بؤ رووناک ئه کاته وه و شتی گرانی بؤ ناسان ئه کا و پایه داری ئه کا له سه ر ژبانی پیروزی هه ردوو جیهان.

﴿هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لَكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ وَمِنْهُ شَجْرٌ﴾

﴿فِيهِ شَيْمُوتٌ﴾

خودا خوايه کى وه هايه له ناسمانه وه ناوى بۆ باراندوون، بۆ ئيوه هه يه له و ناوه ئه وهى خوټان و گيانله به رانى پئويستى خوټان ئه يخنونه وه، وه ههر به هوى ناوه وه گياى وا ئه پروى که حه يوانه کانتان له و گيا ئه له وه پرين.

﴿يُنَبِّئُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ وَالنَّخِيلَ وَالْأَعْنَبَ وَمَنْ كُلِ الثَّمَرَاتِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ﴾

وه خودا رواندوويه تى و ئه پروينى بۆ ئيوه كشتوكالىي كه هوى ژيوارتانه، وه كوو: گه نم و، جو و، زه رات و، چه لتوك و، دارى زه يتوون بۆ ئه وهى رونه كه ي بگرن بۆ چيشت و بۆ ده رمان وه دانه كه ي بخون بۆ پينخوور، وه خورما و تريي جوړا و جوړ، وه له دارى به ردارى جوړا و جوړ له وانهى كه ئاده ميزاد له باخاتا په روه رده يان ئه كا، وه له وانەيش له كتيوانا ئه پروين به خواستى خوټان و بئ كه س. وه به راستى هه يه لهم دروست كردن و به ديه ينانه دا نيشانه ي به نرخ بۆ ئه و گه له كه بير ئه كه نه وه له ماده ي ژيوارى ئاده ميزادا.

﴿وَسَخَّرَ لَكُمْ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِ اللَّهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾

وه خوداى تهعالا زه مانى شه و روژى رام كردووه بۆ ژيوارى ئيوه، روژ بۆ په يدا كردنى رزق و روژى و شه و بۆ ئاسايش كردن، وه روژ و مانگى بۆ رام كردوون؛ روژ بۆ پرته و رزاندن به سهر زه وى و گيا و دار و كشتوكالا، وه بۆ به ختو كردنى گيانله به ران، وه مانگ بۆ رووناكى شه وان بۆ هاتوچو و كاروان، وه بۆ هه لكشان و داكشاني ده رياكان، وه هه موو ئه ستيره كاني تريش هه موويان رام و ئاماده ن بۆ به جيھينانى كارى خوټان به ئه مرى خودا، وه به راستى لهم كارانه دا گه لئى گه لئى نيشانه هه يه

لهسهر بوون و تهوانایی و میهره بانی خودا بۆ گهلنی که عهقلی بیرکردنه وه و دهلیل هیتانه وه یان ههیه.

﴿ وَمَا ذَرَأَ لَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَنُهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَذَكَّرُونَ ﴾

وه خودا دروستی کردووه بۆ ئیوه له وهی وا له عهززا له گیانله بهر و له داری بهر و له وهی سوودیان لئ وهرئه گرن، به حالئ که رهنگیان له یهك جیا به ههچه نه که له یهك نه ته وه و یهك ریشه نه، به راستی ههیه له م گۆرینی کارانه دا نیشانه ی گه ورهیی و تهوانایی خودا بۆ گهلنی که توانای بیرکردنه وه یان ههیه و بیریش بکه نه وه.

﴿ وَهُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ مَوَاجِرَ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴾

خودا خودایه که ده ریای رام کردووه بۆ ئیوه بۆ ئه وه که گوشتی ناسکی لئ ده ربکه نه به هۆی راوی ماسیه وه و بیخۆن، وه بۆ ئه وه که ده ربکه نه له ده ریا خشلئکی وا ئه یپۆشن و خۆتان و ژنه کانتانی پئ ئه پازیننه وه، وه ئه بینی که شتییه کان له ده ریادا ئاوه که ی له ت ئه که نه بۆ ئه وه که هاتوچۆ بکه نه به سه ریا له ولا ئتیکه وه بۆ ولا ئتیکی تر بۆ دیده نی و زیاره ت و بۆ ئه وه که پهیدا بکه نه بازی له و نیعمه تانه که خودا به که رمی خۆی دایناوه بۆ ژیا نی ئیوه بۆ ئه وه ژیاوری پئ بکه نه، وه به هیوا ی ئه وه سوپاسی ئه و خودا بکه نه که هۆی زیاره ت و تیجاره ت و خواره مه نی پهیدا کردنی بۆ گونجان دوون.

بزان! له جوملهی زینه تی که خودا دروستی کردوو له ده ریادا «مەرجان»ه، که گیاهه که له ده ریادا په یدا نه بی و له ماوهی ده سالا پی نه گا، وه نه بی له ژیر ناوا بی و نابی هه تاو لئی بدا و شوینه که یشی نه بی لای که می سی (۳۰) مه تر قوول بی.

﴿وَالْقَىٰ فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَن تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَارًا وَسُبُلًا لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ﴾

وه خودا دایخستوو له زه ویدا چهن کیوئیکی بهرز و بلند نه بادا زهوی لار بیته وه به سه رتانا و کیش و باری تیک بچی، وه له م زه ویه دا به هوی نهو باران و سه رچاوه ناوانه وه چهن رووباریکی گه و ره و بچووکی دروست کردووه بازیکیان بو خوره لات و بازیکیان بو خورئاوا و بازی بو باکوور و بازیکی بو باشوور ره وان نه بن هه تا نه گهن به ده ریاکان، هه روا دروستی کردوو بۆتان چهن ریگای، واته لهو زه ویه دا یا له کیوه کانا چهن شوئیکی وه های دروست کردوو که بو نه وه نه شین بکرین به ریگای هاتوچۆ و ئاده میزاد به سه لامه تی پیاپانا بروا بو شوئینی که بیانه وی.

﴿وَعَلَّمَتِ وَبِالنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ﴾

وه له زه ویدا و له کیوه کانا چهن نیشانه یه کی بو دروست کردوون که نه بن به هوی شاره زایی و راگرتنی ریگه تا نه گهن بهو شوئینه نه یانه وی بوی برۆن، بو نمونه: له سارای پاناوه ری دوور به هوی بازه کیوئیکه وه نه بی ئاده میزاد ون نه بن، هه روا له بازه کیوئیکدا نه گهر بازه شانه و مله یی نه کروی به نیشانه هه موو کهس ریگه ون نه کهن به تایه تی له کاتی به فرا که نهو ولاته به به فر داپۆشرا بی. وه هه م خودا نه ستیره ی کردوو به نیشانه بو ریگه ی کاروان بو کاتی کشتوکال وه بو گردکردنه وه ی رزق و رۆزی و ژبواری ئینسان و باقی گیانه به ران به هوی ده رکه وتنی نه وانه وه یا ناوا بوونیان، یا وه زعی ئاسمانیان ئاده میزاد له کارا سه ر ده رته کهن.

﴿ أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴾ ۱۷

له گهّل ئەم هه موو ته سه روفاته عه جائیبا نه دا هیشتا بیر ناکه نه وه که زاتی خودا خۆی توانایه له سه ر هه موو کارئ و هاوڕیی بو بریار ئە دەن له نه وعئ که بی گیان و ناته وانه، نایا خودایی که پهروه ردگاری عالمه وه کوو شتی که که هیچ کاریکی پی نه کرئ و نه توانی هیچ دروست بکا، نایا هیشتا بیر ناکه نه وه هه تا راست و درۆ له یه ک جیا بکه نه وه!؟

﴿ وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴾ ۱۸

وه بینجگه له م هه موو ئاسارانه که له ئاسمان و زه ویدا هه ن و ده لیلن له سه ر یه کیه تی خودا ئە گه ر ته ماشای نه فسی خۆیشتان بکه ن ئە وه نده نیعمه تی خودا ئە بینن وه کوو ساغی له ش و سیمای شیرین و، چاو و، گوئ و، زمان و، ده ست و، په نجه و، جیهازی په نامه کی و، دل و میعه ده ... رزق و، رۆزی و، پایه و، مایه و... ئە گه ر بتانه وئ بیان ژمیرن ناتوانن پیاپانا بگه ن و هه موویان بژمیرن، وه نیعمه ته کانیش ئە وه نده گه وره و به نرخن ئینسان ناتوانی قیمه تیان بدا، له گهّل ئە وه دا سوپاسیشی ناکه ن له سه ریان، وه به راستی خودا تاوانه خه ش و میهره بانه بو ئیوه ئە گه ر نا له سه ر ناسوپاسی له ناوی ئە بردن.

﴿ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴾ ۱۹

وه بی گومان خودا ئە زانی به وهی به په نامه کی ئە یکه ن و به وهی به ئاشکرا ئە یکه ن، هیچ راز و نیاز و بیر و باوه ر و کرده وهی که سی لئ و ن نابن.

﴿ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴾ ۲۰

وه ئە و بتانه کافره کان بانگیان ئە که ن و ئە یان په رستن و به په رستیاری ئە وانه لانه ده ن له خودای ته عالا، ناتوانن هیچ شتی دروست بکه ن و خۆیان دروست ئە کرین.

﴿ ۲۱ ﴾ أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿۲۱﴾

ئەو بتانە مردوون و زیندوو نین، وه ئەو زاتە پەرستیاری بکری پتویستە «بالذات» و به بئ ئیحتیاج به غەیر زیندوو بئ، وه نازانن کهی روژی زیندوو بوونهوی ههواخواهه کان دئ چ جای ئەوه که شیایوی ئەوه بئ جهزایان بو بریار بدن، وه له لای خودا تکایان بو بکهن.

﴿ ۲۲ ﴾ إِنْ هَكَذَا هُوَ الْآخِرُ وَالْأَوَّلُ ﴿۲۲﴾

ئەوی ئاده میزادی بپهستی بئ دهماخ، وه یا ئەوی هوشیارانی ئەهلی ته کلیف و پرسیار، خودای هه مووتان یهك خودایه و ده لیلی عه قلی و نه قلی هه یه له سه ر ئەوه که «واجب الوجود» و ته وانایه به سه ر هه موو مومکیناتا، که وابوو کهس غه یری ئەو پتویست نییه و وجودی بئ که لک و بئ هووده یه.

﴿ ۲۳ ﴾ فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكَرَةٌ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿۲۳﴾

وه ئەو که سانه که له گه ل ئەم هه موو ده لیلانه دا دان نانتین به ته وحیدی خودادا له بهر ئەوه یه که پرسیاری پاشه روژیان به لاوه تاله و ئەوانه که حالیان وایه و باوهر به پاشه روژ ناکه ن دله کانیا ن ئینکاری حه ق ئەکا و ئەوانه یش خو به گه وره ئەزانن و مل ناده ن به پتغه مبه ر.

﴿ ۲۴ ﴾ لَا جَرَمَ أَنْ اللَّهُ يَعْلَمَ مَا يُسْرُونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ

الْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿۲۴﴾

بئ گومان خودای ته عالا زانایه به وه که ئەیشار نه وه له دلایان و له په نادا وه ئەوه ی به ئاشکرا ئەیکه ن، ئەو خو به زل زانینه یان له چیه به راستی خودا خاوه ن ده مار و به فیزه کانی خو ش ناوی.

﴿ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ مَآذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴾

کاتن که بازی له وانه به گالتهوه پرسیار له بازیکیان نه کهن و نه لئین: خودای ئیوه چی نازل کردووہ بو سہر موحه ممہد؟ وها وه لامیان نه دهنه وه نه لئین: نه فسانه کونه کان که له ناو ئاده میزادی کوندا باو بوون! واته له حه قیقه تا خودا هیچ ئایه تی نازل نه کردووہ هہر موحه ممہد خوئی نه روا نهو حیکایه ته کونانه که له ناو خه لکدا باو بوون نه یانگپریتته وه بو خه لک و نه لئی نه مه که لامی خودایه و فریشته ی پیروز هیناویه تیه خواره وه، وه نهو کافره بن شوعوورانه نه م درو و ده له سه بو نه وه نه کهن.

﴿ لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَمِنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ ﴾

هه تا تاوانی خوئیان به ته واوی هه لگرن له روژی قیامه تا و بازی له تاوانی نه وانه یش که نه مان گومرایان نه کهن به قه ی نه وه که گومرایان نه کهن و نه بن به هوئی تیکدانی دلئی نه وان، نه نا نه وانه خو نه فامن حه قیان وابوو بیر بکه نه وه موبالات به قسه ی نه مانه نه کهن.

﴿ أَلَا سَاءَ مَا يَزُرُونَ ﴾

بیدار بنه وه! گه لئی ناپه سه ند و ناباره نهو تاوانه نه وان له روژی قیامه تا هه لئی نه گرن!

﴿ قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَأَتَى اللَّهُ بُنْيَنَهُمْ مِنَ الْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَأَتَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴾

خودای ته علا بو دلدانه وه ی حه زرت ﷺ نه فه رمویت: نه م کرده وه نابارانه نه م کافرانه له گه لئ تودا نه یکه ن له ناو کافره پیشووہ کانیشا وینه ی بووه، به راستی

گهلی مه کر و فرو فیلیان له گه لئو پیغه مبه رانه دا کرد که بۆیان ره وانه کرابوون و چهن خانه و لانه ی نامهردییان دروست کرد و کردیان به که مینگا بۆ دوژمنایه تی پیغه مبه ره کان، جا خودای ته عالاهات به سهر ئه و خانه و لانه دا که دروستیان کردبوو ههر له بناغه کانیا نه وه هه لئى که نندن و سهرمیچی خانووه کان داکه وت له سهره وه به سهریانا و سزای خودایان بۆ هات، له لایه که وه شوعووریان نه ده شکا به وه دا که له و شوینه وه ئه و سزایان بۆ دئ.

خاوه ن ته فسیره کان فهرموویانه: ئەم ئایه ته پیروژه وارید بووه له سهر ته شبیه و ته مسیل وه له واقیعا مه به ست نه فسی خانوو نییه، به لکوو ئه و فرو فیلی کافرانه ته شبیه کراوه به خانووی که مینگا له وه دا که مه به ست زیان گه یاندنه به دوژمن، وه به تال کردنه وه ی فرو فیله کانیشیان به له سهر زیانی خوئیان به رووخاندنی خانووی که مینه که به سهر خوئیانا، به لام به شیوه ی ته شبیه ی ته مسیلی نه ک ته شبیه ی موفرده به موفرده. وه بازی فهرموویانه: ههر حه قیقه ته و مه به ست ئه و بورجه یه که نه مروودی کورپی که نعان دروستی کردبوو بۆ ئه وه - به گومانی خوئی - سهرکه ویت و موراقه به ی ئه خباری ئاسمان بکا و به ره ه لستی واته ی ئابین و دین بکا و مهیدانی بلا بوونه وه ی ناموژگارییه کانئى ئیبراهیمی خه لیل بکا، وه له ئه نجاما ئه و بورجه که وت به سهریانا و گه لئى له دهسته و به سته ی پئ کوشت.

به لام له واقیعا له ئاخری ئایه ته که دا نوخته یه کی گه و ره هه یه که ئه لئى ئه و سزایه دیت بۆ سهریان له شوینیکه وه یه که ئه وان شوعووریان بۆ ئه وه ناروات. وه له واقیعا سوپای خودا زۆره و کهس به ژماره یان نازانی خودا نه بی، وه زۆربه ی نافهرمانانی پیغه مبه رانی پیشوو یا پیغه مبه رى خویمان ﷺ به شتی به رباد بوون که به خه یالی ئه وانا نه هاتوو، وه کوو زانایانی میژوو ئه مه یان له لا روونه.

﴿ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَاءِ الَّذِينَ كُنْتُمْ تُشَاقُّونَ فِيهِمْ قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ إِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَالسُّوءَ عَلَى الْكَافِرِينَ﴾

پاش نه وه که خودای ته عالا له دنیا دا هه ر جوره سزایه کی دان، بن گومان له روژی قیامه تیشا رسوای قهره بالغی روژی قیامه تیان نه کا، وه خودا له مه قامی سه رزه نشدا لئیان نه پرسى و نه فهرموت: نهو شه ریکانه و نهو هاوړی و هاوسه رانه که ئیوه نه تانکردن به هوی به رانبه رکى و دوژمنایه تى موسولمانه کان و له بهر خاترى نه وان به گومانی خوټان دوژمنایه تیتان نه کرد له گهل موسولمانه کانا وان له کوئ؟ وه کافره کان به خاموشی و شه رمه ساری بن دهنگ نه که ون، وه نهو پیغه مبه رانه و نهو ئینسانه موسولمانانه که زانیاری دین و نادایان پندراوه لهو کاته دا نه فهرموت: به راستی نه مرو رسوایی و به دنه نجامی له سه ر کافره کانه به شیوه ی گشتی.

﴿الَّذِينَ تَوَفَّيْنَاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ فَأَلْقَوْا السَّلَامَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِنْ سُوءٍ بَلَىٰ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾

نهو که سانه که فریشته کانی مه ئمووری مراندن گیانیان وه رنه گرن و روحيان نه کیشن و حالیان وا بووه که سته میان له خویان کردووه به کوفر و به نازاردانی بن تاوانان و به باقی کرده وه ی ناپه سه ند، جا لهو کاته دا که نه مرن مل بو حه ق رانه کیشن و نه لئین: ئینسانی باشین و له مه وه به ریش باش بووین و هیچ شتی خرابه مان نه کردووه. خودا نه فهرموت: نه، نه، به راستی خودا زانیایه بهو کارانه که ئیوه نه تانکردن.


﴿فَادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبَلِيسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ﴾



دهی زوو برپونه ناو دەرگاگانی دۆزهخهوه، هەر کۆمه لئیک لهو دەرگایه وه بۆی بریار دراوه و له دۆزهخا بمیینهوه و قهراری مانه وهی دهوامدار بدهن تیا، دهی زور خراب و ناههواره ماوا و مهلبهندی نهوانه که خویمان به گهوره دانهنا و ئیمانیا به پیغه مبهرا نهده هینا.

﴿وَقِيلَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا خَيْرًا لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ وَلَنِعْمَ دَارُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٠﴾ جَنَّاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَّهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ كَذَلِكَ يَجْزِي اللَّهُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣١﴾﴾

وه له لایه نی بازی له موسولمانه کانه وه پرسیار نه کری بۆ مه علومات له بازی لهوانه که خاوه ن پاریز و ترسن له خودا: که خودای تهعلا چی نازل کردوه بهم زوانه؟ نهوانیش له وه لامیا نه لئین: خیر و پیروزی نازل کردوه.

جا خودای تهعلا نه فهرمویت: نهو موسولمانانه که بیر و باوهریان وایه خودای تهعلا حهقه و دینی ئیسلام راسته و پیغه مبهرا  به حهق رهوانه کراوه نهوانه خاوه ن ئیحسانن، وه بۆ نهو که سانهیش که خاوه ن ئیحسانن و کرده وهی باش نه که ن لهم دنیا دا پاداشیکی باشیا ن ههیه که ژیا نیا ن به خووشی له سه ر رانه بووری بهم شیوه نه گهر نیعمه تیا ن بۆ بی ت سوپاسی خودا نه که ن وه نه گهر زه حمه تیا ن بی ته سه ر سه بر نه که ن و رازین به قهزای خودا و نه م سه بره نه بی به هۆی رووناکی دلیا ن، وه به راستی مالی دوایش که قهبر و قیامه ته باشتر نه بی بویان لهم دنیا به و له مالی دنیا، وه زور جوان و پیروزه خانووی خاوه ن تهقواکان که بریتیبه له چهن باخ و بههه شتی بۆ مانه وهیا ن هه تا هه تایه نه رونه ناویانه وه به بی خه می دل، وه له ژیر داری نهو

باخانه‌ها چهن جوگه ره‌وان نه‌بی، وه هه‌یه بو نه‌وانه له ناو نهو به‌هه‌شتانه‌دا نه‌وه‌ی خواستی دل‌یان بی وه به‌م جوړه پاداشه خودا پاداشی خاوه‌ن ته‌قواکان نه‌داته‌وه.

﴿الَّذِينَ نُوَفِّهِمُ الْمَلَائِكَةَ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ اَدْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾

وه نهو که‌سانه که فریشته‌کان رو‌حیان وه‌رته‌گرن له حال و وه‌زعینکدا که نه‌وان پاک دل و پاک کرده‌وه‌ن، فریشته‌کان له کاتی مردنا پینان نه‌لین: سه‌لامتان له‌سه‌ر بی نیت‌ر پاش نه‌م کاته بی‌ناسایشیتان تووش نابی، وه له روژی قیامه‌تیشا بر‌ونه ناو به‌هه‌شته‌وه به‌پروزی نه‌و کرده‌وه باشانه‌وه که نه‌تان کردن.

﴿هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ أَمْرٌ رَبِّكَ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ﴾

چاوه‌ری ناکه‌ن نه‌و کافره سه‌رکیشانه مه‌گه‌ر بو نه‌وه که سزا بیت بو لایان و ده‌رگایان بی بگرن، وه یا به نه‌وعینکی تر سزایه‌کی ناهه‌موار به فرمانی خودا بیته سه‌ریان، وه‌کوو مه‌رگی کوتوپر و دوشمنی بی‌سامان و ناگری بی‌ثامان و لافاوی سه‌ر تا به دامان، نه‌مه ره‌وشتی پیشینانه‌کانیانه، نه‌وانیش کرده‌وه‌یان وه‌کوو نه‌مان و ابوو یاخود نه‌م نیشه‌یان نه‌کرد که به‌ره‌کی پیغه‌مبه‌ره‌کانیان نه‌گرت بو هاتنی سزا وه له نه‌نجاما به‌ریاد بوون، وه خودا سته‌می له‌وان نه‌کرد، به‌لام نه‌وان سته‌میان له نه‌فسی خو‌یان کرد.

﴿فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ﴾

جا باش پینان گه یشت تۆله ی نهو کرده وه ناشرینانه که کردبوویان وه دهوره ی دان نهو تۆله که وهختی خۆی گالته یان پی نه کرد.

﴿وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَهَلْ عَلَى الرُّسُلِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ﴾

واته کافره کان بۆ عوزری خۆیان له سه ر کوفر و کرده وه ی نابار و دوورکردنه وه ی خۆیان له تاوان نه لئین: ئیمه هه رچی بکه ین له کرده وه و هه ر بیه و باوه ریکمان بیی هه مووی له سه ر خواستی خودایه و، هه رچی له سه ر خواستی خودا بین تاوانی نییه، وه نه گه ر خواستی نه بوایه له سه ر کوفر و کرده وه ی ئیمه نه ده بوون، وه نه گه ر جوړی تری خواست بوایه عیباده تی که سمان نه ده کرد غه یری نهو، نه ئیمه و نه باوک و باپیره کانمان، وه هیچ گوشتیکمان حه رام نه ده کرد له و شتری به حیره و سانییه و غه یری نه وانه یش. جا خودای ته عالا بۆ به تالکردنه وه ی نه م عوزره پووچه و نه م ده لیله به تاله نه لئین: نه م عوزره یش عوزرئکه له رووی عه قل و هو ش و ئیستیدلاله وه نییه، به لکو و له سه ر ته قلیدی کافره پئشووه کانه وه نه وان نه م ده لیله یان نه هینایه وه بۆین نه مانیش به کاری دینن، وه له واقیعا قیمه تی نییه.

نه ی پیغه مبه ری من، تو هه ر گه یاندنی فه رمانی خودات له سه ره و جگه له گه یاندنی فه رمانی خودا به رووناکی هیچ شتی له سه ر پیغه مبه ران نییه و نه بووه.

جا بۆ رووناک کرده وه ی نه م شوینه بزائن! کافره کان وتووایه: ئیمه هه رچی نه که ین تاوانی تیا نییه؛ چونکی هه رچی نه که ین له سه ر خواستی خودایه، وه هه ر شتیکیش له سه ر خواستی نهو بین تاوانی تیا نییه. وه خودای ته عالا له ره دی نه مه دا

ئەلئى: راستە ھەرچى ئەكەن لەسەر خواستى خودايە و بە بىن خواستى ئەو ھىچ نابىن، بەلام ئەو راست نىيە كە ئەلئىن: ھەر شتى لەسەر خواستى ئەو بىن تاوانى تىدا نىيە؛ چونكى خواستى خوداى تەعالا تاييە عىلمى خودايە و عىلمى خودا بە ھەلەدا ناروا، وە خودا بە عىلمى خۆى زانايە بەو كە ئىنسان ئەو ئىختيارەى پىندراوہ چۆن روو ئەكاتە كردهوہ كان ئەگەر ئىختيارەكەى روو بكاتە كردهوہى باش خواستى خودايش رووى لى ئەكا و تەوانايى خودايش رووى لى ئەكا و ئەو كردهوہ باشى بۆ دروست ئەكا و پىيشى رازىيە، وە ئەگەر ئىختيارەكەى روو بكاتە كردهوہى ناھەموار خواستى خودايش رووى لى ئەكا و تەوانايى خودايش رووى لى ئەكا و ئەو كردهوہ نابارەى بۆ دروست ئەكا؛ چونكى تەوانايى خودا شمشىركە تەر و وشك ئەبىرى وە بۆ ھەموو جۆرە كردهوہيەك وەكوو يەك وايە.

بىجگە لەمە ئەو كافرانە لە پاش ئەو كە نافەرمانى پىغەمبەرەكان ئەكەن و كوفر و كردهوہ ناشىرىنەكان دەرئەبىرن ئەوسا ئەلئىن: ئەم كارى ئىمە خواستى خودايە، ئايا ئەوانە پىش ئەوہ ئىقداام بكەن لەسەر كوفر و بەدكارىيەكە ئاگاداران لەوہ كە خواستى خودا چۆنە؟ بەھەر حال دەلىلەكەيان بىنەتىجەيە و داواكەيان پووچ و بەتالە.

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا
الطَّاغُوتَ﴾

بە راستى ئىمە لە ھەموو ئوممەتىكدا پىغەمبەرىكمان ناردووہ بەم فەرمانەوہ كە بەندەيى خودا بكەن و دوور بكەونەوہ لە: شەيتان، لە بت، لە پىاوى گومرا.

﴿فَمِنْهُمْ مَّنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ﴾

جا بازي لەوان گويى راگرت بۆ فەرمانى خودا بە دل و خودايش گەياندى بە نەنجامى پىرۆز، وە بازيكيشيان لايان دا لە ھەق و گوييان رانەگرت و دلان نەدا بە

فهрман، وه خودای تهعالیش فهرمووی: مادام ئیختیاری لاری و لاری ئهکن با هه وهها گومرا بن وه گومراییی لهسهریان دامهزرا.

﴿فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ﴾ ﴿٣٦﴾

جا برۆن به ولاتانا تهماشا بکهن و بیر بکهنهوه بزنان چۆن بووه ئهجامی ئهوانه که پیغهمبهرهکانیان به درۆ خستوووهتهوه.

﴿إِنْ تَحَرَّصَ عَلَىٰ هُدٰهُمُ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَن يُضِلُّ وَمَا لَهُم مِّن

نَصِيرِينَ﴾ ﴿٣٧﴾

ئهگه ر تو، ئهی پیغهمبهری خوۆشهویست، ئارهزوت توند و زۆره لهسهه هیدایهتی ئهوانه، بزانه به راستی خودا هیدایهتی ئهوه کهسانه نادا که ئهوهنده نامهرد و دل بهرد و بئفامن هه ره لهسهه ئارهزوی خوویان دهوام ئهکن که خودا ئهیهوی گومرایان بکا، وه بزانه که له رۆژی خویشیا کهس نییه یارمهتی ئهوانه بدا.

﴿وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَا يَبْعَثُ اللَّهُ مَن يَمُوتُ بَلَىٰ وَعَدًّا

عَلَيْهِ حَقًّا وَلٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾ ﴿٣٨﴾

وه ئهوه کافرانه ئهوهنده کهوده نن لهگه ل ئهوهدا ناوی خودا ئهبن و وهها نیشان ئهدهن خودای عالم ههیه سویند ئهخۆن به سویندیکی به دل و دهروون، به سویندیکی بههیز؛ له ناو سویندهکانیانا ئهئین: ئهوه کهسهی که مرد و گیانی دههچوو جاریکی تر خودا زیندووی ناکهتهوه! نه، نه، خراب حالی بوون خودا وهعهدهی داوه به وهعهدهین که وهکوو سویندخواردن بریاری داوه لهسهه خۆی که ههموو گیانلهبههرا زیندوو ئهکاتهوه و گردیان ئهکاتهوه له شوینیکدا حسیبی بیر و باوهه و کردهوهیان لهگه ل ئهکا، بهلام زۆربهی ئادهمیزاد ئهمه نازانن، ئیتر سویندهکهی ئهوان پووچه؛ چونکی

ئەگەر لەبەر ئەوێهە که خودا ناتوانی، ئەوێهە لەبەر ئەوێهە؛ چونکی که سەببەتوانی لە نەبوون ئینسانی دروست بکا ئەشتوانی لە پاش مردن دروستی بکاتەو، وە دروستکراوێهە کانی خودا، غالباً، لەم مردوو زیندووکردنەوێهە عەجیبترە، وە ئەگەر لەبەر ئەوێهە که خودا بپاری نەداوێهە درۆیه و خودای تەعالا بپاری داوێهە وەکوو خودای تەعالا ئەفەر مویت:

﴿لِيُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي يُخْتَلَفُونَ فِيهِ﴾

بۆیه خودا زیندووویان ئەکاتەوێهە هەتا بۆیان روون بکاتەوێهە ئەو شتە که ئەوان ئیختیلافیان تیا هەبوو که بریتییە لە: بە عس و، حەشر و، نەشر و، زیندووکردنەوێهە یان و، گردکردنەوێهە یان لە شویتیکدا و، بلاوکردنەوێهە یان هەرکەس بۆ جیگەهێ خۆی لە پاش حسیب و کتیب.

﴿وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ كَانُوا كَذِبِينَ﴾

وە هەتا کافرەکان بە «عین الیقین» بزانتن که بە راستی ئەوان درۆیان کرد و درۆزن بوون لە داوای زیندوو بوونەوێهە و قوردهتی خودایش زالە بەسەر هەموو خواستیکیا.

﴿إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ نَقُولَ لَهُ، كُنْ فَيَكُونُ﴾

ئییە فەرمانی ئیمە که خواستمان لەسەر بوونی شتی بێ ئەوێهە نەبێ که پێی بلێن: بێهە! ئەویش ئەبێ. وە ئەم عیبارەتی «کن فیکون» یا وێنەیه بۆ فەوریەتی پێکھاتی خواستی خودا، وە یا هەر خیتابینکی واقعیە روو ئەکاتە سوورەتی عیلمی ئەو شتە که خودا خواستی هەیه دروستی بکا و پێی ئەلی، یا مورا لە «سوورەتی عیلمی» وە دەرچووێهە بۆ «سوورەتی عەینییه» وە سەری خۆت دەرێخە لە ناو سەرانا، بە خواست و تەوانایی خودای تەوانا.

وه نهبئی بزائن ثم نهمره که خودا نهیکا به سوورهتی عیلمیه نهمری ئیبداعیهیه،
واته عیبارهته له تهوهجوھی ئیراده بۆ نهو سوورهتی عیلمیه له گه‌ل قودره‌تا وه له‌سه‌ر
موافه‌قه‌ی نهو سووره‌ته عیلمیه خودا له خاریجدا نهوه‌ی مه‌قسوده دروستی نه‌کا.

﴿ وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا لَنبُوِّئَنَّهُمْ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً
وَلَآجِرُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴾

مه‌به‌ست له فه‌رموده‌ی: «والذین هاجروا...» الآية. یا چه‌زهره‌ته ﷺ وه نهو یاران‌ه‌ی
که کۆچیان کرد له مه‌ککه‌وه بۆ شاری مه‌دینه له‌به‌ر ره‌زای خودا و به‌رزکردنه‌وه‌ی
دینی ئیسلام له‌وانه که قوره‌یش له مه‌ککه‌دا سته‌میان لئێ کردن وه له بیمی سته‌می
نه‌وان کۆچیان کرد بۆ چه‌به‌شستان و هاته‌نه‌وه بۆ مه‌ککه و دووباره چوونه‌وه بۆ
چه‌به‌شه‌جا کۆچیان کرد بۆ مه‌دینه. وه یاخود مه‌به‌ست نهو موسولمانانه‌یه که له
مه‌ککه‌دا قوره‌یش چه‌بسیان کردن و سزایان نه‌دان له پاش کۆچی چه‌زهره‌ته ﷺ بۆ
مه‌دینه، وه‌کوو: بیلال و، سوه‌یب و، خه‌باب و، عه‌ممار و، عابیر و، نه‌بووجه‌نده‌ل
و، سوه‌یل... - خودایان لئێ رازی بئێ - .

واته نه‌وه‌که‌سانه کۆچیان کرد بۆ مه‌دینه له‌به‌ر به‌رز کردنه‌وه‌ی دینی ئیسلام له
پاش نه‌وه که سته‌میان لئێ کرا له مه‌ککه‌دا نه‌وانه له دنیا‌دا دایان نه‌مه‌زئینم له شوئیتیکی
پیروژ و جوانا و به راستی پاداشی روژی قیامه‌تیان گه‌وره‌تره، نه‌گه‌ر نهو موهاجیرانه
به‌و پاداشه‌یان بزانیایه زیاتر تئێه‌کۆشان له جیهادا و له سه‌بر کردنا، وه یا نه‌گه‌ر
کافره‌کان بیان‌زانیایه به پاداشی موهاجیره‌کان نه‌وانیش موسولمان نه‌بوون و نازاریان
نه‌نه‌دان.

ریوایه‌ت کراوه له سیره‌تی خه‌لیفه‌ی دووهم عومه‌ری کوری خه‌تابدا ﷺ: کاتئێ
که به‌شئێ و مالئیکی نه‌دا به یه‌کئێ له موهاجیره‌کان پئێ نه‌فه‌رموو: نه‌مه وه‌ربگره

خودای ته‌علا بهره‌کەتی تی بخت بۆت که ئەمه به‌شی دنیا ته و به‌شی قیامت باشتره و له‌مه گه‌وره‌تره.

﴿الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ﴾ ٤٢

ئەو موهاجیرانه که سانی بوون که سه‌بریان کردوو له‌سه‌ر سزا و نازاری کافره‌کان وه له‌سه‌ر غه‌ریبی و وه‌حسه‌تی ولاتی دوور وه بێ‌گوزه‌رانی وه له‌هه‌موو کار و بارێکدا که چاوه‌ڕوان ئەکرا بێته‌رینگه‌یان له‌ده‌فعی زه‌حمه‌ت و جه‌لبی ره‌حمه‌ت و نعیمه‌تدا هه‌ر له‌سه‌ر خودای ته‌علا ئیعتیما دیان ئەدا، جا له‌سه‌ر ئەم سیفاته به‌رزانه بوو که خودای ته‌علا ئەوانی گه‌یاند به‌و پایه به‌رزانه له‌ دنیا و قیامتدا.

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِي إِلَيْهِمْ فَسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾ ٤٣

ئەم ئایه‌ته پیرۆزه نازل بووه له‌ رەدی قسه‌ی کافره‌کانی قورەیشدا که ئەیان‌وت: خودای ته‌علا زۆر دووره له‌وه‌وه که ئاده‌میزادی بکا به‌ فرستاده‌ی خۆی بۆ لای باقی ئاده‌میزاد، پێویسته‌ فریشته‌یی ره‌وانه بکا بۆ سه‌ریان، جا خودای ته‌علا ئەفه‌رمویت: ئیمه له‌ پێش ناردنی تۆدا به‌ ریساله‌ت که‌سمان نه‌ناردوو مه‌گه‌ر چه‌ن پیاویکی خاوه‌ن خوو و ره‌وشتی به‌رز، وه یاسامان له‌سه‌ر ئەوه نه‌بووه که فریشته‌ بێترین بۆ ته‌می ئاده‌میزاد، هه‌روا یاسام له‌سه‌ر ناردنی ژنانا نه‌بووه، وه ئەو پیاوانه وه‌ها ناردوو مان که وه‌حیمان کردوو بۆ لایان ئەوه‌ی پێویسته له‌ بێر و باوه‌ر و عیباده‌ت و باقی ئومووراتی که پێویستی ئاده‌میزاد بووه، وه ئەگه‌ر ئیوه - ئەی ئەه‌لی مه‌که‌ه - به‌مه نازانن پرسیار بکه‌ن له‌ ئەه‌لی عیلم له‌ کیتابییه‌کانی گاور و جووله‌که، وه یا له‌و میژووژانانه که جینگه‌ی باوه‌رتانن.

وہ نہو پیغہ مبرانہ مان ناردو وہ:

﴿بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ﴾


بہ مو عجز اتہ وہ و بہو ئہ حکامانہ وہ کہ ئہ نو و سر ینہ وہ و بہ در ینا بی زہ مان رہ فتاریان
پی کراوہ ہہ تا زہ مانی پیغہ مبر ینکی وہا کہ نہو ئہ حکامہ ی گور پوہ.

﴿وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَنْفَكُرُونَ﴾



وہ نازل مان کردو وہ بو لای تویش قورثانی کہ زیگری خودایہ و مایہ ی بیر کردنہ وہ ی
حق و حقیقہ تہ و بہ یاسایی بو مان ناردووی کہ تو روون بکہ یتہ وہ بو ئادہ میزاد
مہ عنای ئہ وانہ، وہ ئومید وایہ ئہ وانیش بیر بکہ نہ وہ لہو قورثانہ دا.

لہم شوینہ دا دہ رتہ کہ وئی کہ خودای تہ عالا بریاری داوہ بو ئہو کہ سانہ کہ حوکمی
لہ ئہ حکام نازانن بگہ رینہ وہ بو لای ئہو زانایانہ کہ ئاگادارن لہ حق ہہ تا باش ئاگادار
بین بہ سہر واجباتی دینی خو یانا.

ہہ روا دہ رتہ کہ وئی کہ حہ زرت  تہ حویل کراوہ بو بہ یانی قورثان و
روونا ک کردنہ وہ ی ئہ وہ ی پیویستہ بہ بہ یان خواہ بہ تہ فیل یا خود بہ کورتی حہ تا
بہ حہ والہ کردنی زانایانی دین بو قیاس و ئیستیدلال و ئیرشاد کردنیان بو ئیجتیہاد
و دینی ئیسلام بہم یاسا رہ سایی ئہ کا بہ وہ رگرتنی ہہ موو حوکمی لہ ہہ موو کات
و ولاتینکا دا.

﴿أَفَأَمِنَ الَّذِينَ مَكَرُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ يَخْسِفَ اللَّهُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ

الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ﴾

ثایا نه و کافرانه که وا حیله و فیلی ناهه موار و ناشیرین نه کهن ده باره ی پیغه مبه ر ﷺ
 بو فه وتانی خو ی و نه سحابه کانی و بهر باد کردنی دینه که ی نه مین له وه که خودای
 تهعلا بیان بانه خواره وه به عه رزا وه کوو قاروون و ماله که ی، یا خود سزایه کیان بو
 بیت له شوینتیکه وه شو عووری پین نه کهن وه کوو قهومی لووت.

﴿أَوْ يَأْخُذْهُمْ فِي تَقَلُّبِهِمْ فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ﴾ ۴۶

یا خود بیانگر ی و بیان فه وتینی له ریگه و هاتو چو ی کاروانی تیجاره تیانا خو
 نه وان ناتوانن دهستی قودره تی خودا بگرن له م ته سه روفاتانه.

﴿أَوْ يَأْخُذْهُمْ عَلَى تَخَوُّفٍ فَإِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾ ۴۷

یا خود بیانگر ی به بیمی مردن به ناساغی له ش و راهه ستانی دل و تیکچوونی
 رشته ی ته ندروستی به هو ی هی رشی دوژمنان له م لا و له وللاه و ترسانی نه وانیش
 له و هی رشه وه یا به هو ی زالبوونی حوکمداریکی سته مکار به سه ر ولاته که یان وه
 نه وانیش بکه ونه بیمه وه و تووشی دهر د و میحنت بین، به و ترساندنه؛ چونکی به
 راستی خودا میهره بانه و خاوه ن که ره مه، هه موو کاتی سزاکه ی سزای ریشه کیشان
 نییه به لکوو به م جو ره سزایانه یه که زیان نه دا له بازی که س نه ک له بازی وه یا له
 بازی خانه دان نه ک له بازی، به هه رحال هیمن بوونه وه له سزای خودا خووی
 به دخووه کانه، نه نا له گه ل نه م هه موو نافه رمانی خودا که خو مان پیی نه زانین
 پیویست بوو هه موو کاتی له بیم و ترسی خودادا ناسایشمان نه کردایه.

﴿أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ يَنْفَعِيوُا ظِلُّهُ عَنِ الْيَمِينِ

وَالشَّمَالِ سَجْدًا لِلَّهِ وَهُمْ دَاخِرُونَ﴾ ۴۸

ثایا ته ماشای نه و مه خلوقاته خاوه ن ماده یه ناکه ن له کیوان و دار و بهر د کاتی که
 خودا روژی دهر خست لیان سیبه ره کانیان لار نه بیته وه به لای چه پا له حالیکدا نه و

مه خلوقاته هموو کړنووشی سهردانه واندنی خوځیان پیشکەشی باره گای پهروه ردگاری جیهان نه کهن؟ چونکی نه گهر نه و هه تاوه روونا که خاوهن تاوهی دروست نه کردایه و له مه داری خوځیا چاودیری نه کردایه نه م پرته و به خشیه به سهر کورهی زه ویدا نه ده بوو، وه نه م هموو مه ماده خاوهن سایه و سینه زه لیل و داماون له بهر هیزی پهروه ردگاره کهی خوځیانا.

﴿وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةِ وَهُمْ لَا يُسْتَكْبِرُونَ﴾

ههر بۆ زاتی خودای ته علا سوجهی عوبوودیهت و بنده گی نه با، خواه به تهختی پیشانی یا خود به حالی مه عنوی و په نهانی وه یا به رام بوونیان له بهر هیزی نه و، هرچی و له ناسمانه کانا و له باره گا به رزه کانا له نه ستیره کان و له و ماده به قیمه ته که نه و کائیناتهی پر کردوو و سال به سال و سده به سده نه دوزریته وه، وه هر و سوجهی بۆ نه با هرچی و له عهرز و له دهر و ناویا له و گیانله بهرانه که به سه ریا و له ناویا هاتوچۆ نه کهن له سه ر پی وه یا له سه ر سک له وشکانا یا له دهر یادا له چه رنده و په رنده، له ناده میزادی و جین و په ری و فریشته کانی ناسمان و زه وی و دهر یا و دهر، وه نه مانه هرگیز فیز ناکه ن و خوځیان به گه وره ناگرن به رابه ر به خودا، وه نه م سوجهی به بۆ نه به ن به سوجهی عاده تی ناده می، وه یا به هر شیوه به بی؛ چونکی نه نجامی سوجه داماوی و بچووکي بۆ پهروه ردگار و رام بوونه بۆ هیزی نه و.

﴿يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ﴾

وه هموو نه مانه یا فریشته کان به تایبه تی نه ترسن له سزای پهروه ردگاری خوځیان که زاله به سه ریا نا و هرچی فه رمانیان پي درابن بیکه ن جی به جی نه کهن. جا نه گهر

ئەم ئایە تە باسی فریشتەکان بکا ئەوە دیارە که فریشتە مەعسوومین و نافەرمانی ناکەن و ئامادەن بۆ بەجیهێنانی فەرمان وە ئەیشبێ بە بەلگە لەسەر ئەوە که فریشتەکان موکەللەفن بە تەکلیفاتی تایبەتی وە ئەو تەکلیفاته هەموو بەجێ دێنن، وە ئەگەر باسی هەموو ناوبراوکان بکا ئەوە پێویستە بۆ بازی لەوانە تەئویلی ئەو ترسە و ئەو ئیتاعە بکری بەووە که دروستکراون بە شیوہیی ناتوانن لەو شیوہ دەرچن وەکوو خزمە تکاری که هەمیشە لە خواوەن کارەکهی بترسی و کاری بۆ بکا.

﴿وَقَالَ اللَّهُ لَا نَتَّخِذُ الْإِنْسَانَ إِلَّا خَلْقًا وَأَنْتَ الْبَشَرُ الْأَوَّلُ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ﴾



وە خودای تەعالا لەسەر زمانی پێغەمبەر فەرمووی بە موکەللەفانی جینن و ئینس دوو مەعبوود بۆ خۆتان مەگرن وە بی گومان خودا هەر یەکیکە و هەر لە من بترسن و پەنا بۆ لای من بینن.

﴿وَلَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَهُ الدِّينُ وَاصِبًا أَفَغَيْرَ اللَّهِ تَتَّقُونَ﴾

وە بۆ ئەو خودایە تە و مەخلووقی ئەووە و مولکی ئەووە هەرچی وە لە ئاسمانەکانا و هەرچی وە لە زەویدا و فەرمانبەرداری هەر بۆ ئەووە بە لازمی و واجبی، ئیتر نایا لە غەیری خودا ئەترسن؟! وەکوو ئەو گومانە نابارە که ئەیبەن بە بەتەکان و ئەترسن لەووە زیانتان پێ بگەیهنن.

﴿وَمَا يَكُم مِّن نِّعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ تُرَّ إِذَا مَسَّكُمُ الضَّرُّ فَإِنَّهُ يُخْرُجُكُمْ مِّنْهَا﴾



وە هەرچی هەیه بە ئیووەوە لە نێعمەت و هۆی ئاسایش و بەرزای پابە و زۆری مایە که ژمارە ناکرێن بە تەواوی هەموو ئەوانە لە خوداوەیە و پاشان کاتی که زیانیکتان

کہ لای ئەوان سووکە، وە کوو مینەکان، بریاریش ئە دەن بۆ خویمان ئەو نە تەوہ کہ نارەزووی ئە کەن وە کوو نیرینە بێ.

﴿وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِالْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ﴾

وہ ئەو ەندە کچ لە لای ئەوان سووک و بێ نرخی کاتی ەوآل بدری بە یە کێکیان: کہ کچی بوو گرژ ئە بێ و روخساری رەش دانە گیرسی و، پڕ ئە بێ لە قاری بە رابەر بە خودا - پەنا بە خودا!! - وە بە رابەر بە ژنە بێ چارە کە ی و بە رابەر بە و کە سەیش کہ ەوآلە کە ی بۆ ەیتاوە، جا لە گەل ئەو ەدا کہ خۆی رازی نییە بە مندالکی وەها ئەروا مندالی وەها نیسبەت ئەدا بۆ لای خودا و ئەلین: مەلایکەکان کچی خودان - پەنا بە خودا!! - .

﴿يُنَوَّرِي مِنَ السُّوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ﴾

وہ لە پاش وەرگرتنی ئەو ەوآلە خۆی لە قەومە کە ی ئەشاریتەوہ لە بەر شەرمە ساری بە پێی عادەتە ناشیرینە کە ی خویمان لە ناموناسی و جوودی ئەو کچە کہ موژدەیان بۆ ەیتاوە بە پەیدا بوونی، وە لە دلێ خویا بیر لەوہ ئە کاتەوہ: نایا ئەم کچە رابگری و بیھێلێتەوہ لە گەل سووک تە ما شا کردنیا؟ یا خەیر بیا بۆ چۆل و زیندە بە چالی بکا لە ناو گلا؟ بیدار بنەوہ زۆر خراپە و ناپەسەندە ئەم حوکمە کہ ئەیدەن بەسەر خودای تەعالادا بەوہ کہ کچی ەہیە، وە لە حال خویمان رازی نین بە کچ، وە یا زۆر ناشیرینە ئەم حوکمە کہ ئەیدەن بەسەر کچدا بەوہ یا ئە بێ رابگری بە سووکی وە یا زیندە بە چال بکری.

﴿لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوِّءِ﴾

بؤ نه و که سانه که ئیمانان نییه به روژی قیامت سیفه تیکی ناشیرین و حالیکی به ده هیه که بریتیه له کوفره که ی و هاوړی بریار دانه که ی بؤ خودا و مندال بریار دان بؤ خودا.

﴿وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦١﴾﴾

وه بؤ خودای ته عالایش سیفه تی به رزی زور بالا هیه که عیاره ته له وه «واجب الوجود» و تاق و ته نیایه وه بئ نیازه له عالم وه خودا خاوهن حیکمه ته له مؤله تدانی کافرانی بئ ئیمانا.

﴿وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ ﴿٦٢﴾﴾

خودای ته عالا مؤله تی نه و کافرانه [ی که داوه] له بهر میهره بانیه تی و له بهر قهراری خوویه تی له سهر مانه وه یان، نه گهرنا نه گهر خودای ته عالا زوو ناده میزادی سته مکاری بگرتایه له سهر رووی زهوی قهت ئینسانیکی سته مکاری نه هه شته وه پروا به دنیا دا و بگهړی به سهر عه رزا.

﴿وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ﴿٦٣﴾﴾

به لام خودا دوايان نه خا و مؤله تیان نه دا هه تا واده یه کی دیاریکراوی ناوبراو.

﴿فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ لَا يَسْتَحْزِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦٤﴾﴾

جا کاتی واده ی گرتیان هات نه وه ناتوانن نه و واده ی فهوتانی خوئیانه پاش بخهن وه کوو له وه بهر نه یا نتوانیوه واده که یان پیش بخهن.

﴿وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكُذِبَ أَنَّ

لَهُمُ الْحُسْنَىٰ لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَأَنَّهُمْ مُّفْرَطُونَ ﴿٦٥﴾﴾

ئو کافر موشریکانه برپار ئه دهن بو زاتی پاکی خودای تهعلا شتیکی وهها که پیمان ناخوشه بو خویمان وه کوو بوونی شهریک و هاوری له عیاده تا و حوکم و فرمانا وه بوونیان به خاوهن کچ، وه له گهل ئه م تاوانباریه دا زبانیان واتهی دروی پیادا دی درۆکه یشیان ئه مهیه که له قیامه تا پایه و مایه و پلهی جوانیان ههیه و له بههشتا ئه بن.

بزانن راست ئه وهیه که ئه وانه ئاخری دۆزهخیان ههیه و ماویان دۆزهخه و بو ئه وانه ئه خریته پیشه وه بو ناو ئاگری دۆزهخ، وه ئه و قسه که ئه یکه ن بو خویمان درۆیه.

﴿ تَاللّٰهِ لَقَدْ اَرْسَلْنَا اِلٰی اَمْرِ مِّنْ قَبْلِكَ فَرِیْنَ لَهُمُ الشَّیْطٰنُ اَعْمٰلَهُمْ فَهُوَ وَلِیُّهُمْ الْیَوْمَ وَهُمْ عَذٰبُ الْیَمِّ ۝۶۳﴾

قهسم به خودای ته نیا به راستی پیغه مبه رانمان نارد بو لای چهن ئومه تی له پیش تودا بوون، وه ئه وانیش یاخی بوون له فرمانی ئه و پیغه مبه رانه و له سه ر کوفر و تاوانباری مانه وه و شهیتان ئه و کرده وه نابارانهی جوان کرد له بهر چاویانا، وه شهیتان ئیمرو له م دنیا دا دۆست و یارمه تیده ری ئه وانه، واته له و رۆژهدا که له ناویانا گومراهی بلا و نه کرده وه، وه بو ئه وان ههیه سزای ناهه موار له رۆژی قیامه تا.

﴿ وَمَا اَنْزَلْنَا عَلَیْكَ الْكِتٰبَ اِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِیْ اَخْلَفُوْا فِیْهِ وَهُدٰی وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ یُّؤْمِنُوْنَ ۝۶۴﴾

وه ئیمه کیتابمان نازل نه کرد بو سه ر تو بو ئه وه نه بی که تو له سه ر میزانی ئه و کتیبه به یان بکه ی بو یان ئه و شتانه که ئه وان جیاوازیان بووه تیایانا وه کوو: یه کیه تی خودا و، پهروه ردگاری و مه عبودی زاتی ئه و و، ئه حوالی رۆژی قیامه ت له زیندوو بوونه وهی

هموو موکه لله فئ و، پرسپار و جواب و، شاره زا کردنیان بۆ نه وهی واجبه له سه ریان و، نه وهی حه رامه و ناره وایه، وه بۆ نه وه که بئین به هۆی ره حمهت و ئاسایش بۆیان له دنیا و قیامه تا بۆ نه وانه یان که ئیمان بئین و تابعی ئیرشادی پیغه مبه ره کان بئین، که چی نه وان به خیلافی نه وهی سوودی هه ردوو دنیای بئین بۆیان ره فتاریان کرد.

﴿وَاللَّهُ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ﴾ ٦٥

خودا به قوده رت و ته وانایی خۆی بارانی له ئاسمانه وه باراندو وه ته خواره وه و عه رزی زیندوو کرده وه به و بارانه و کردی به عه رزی خاوه ن کشتوکال و خاوه ن گۆل و گۆلزار وه خاوه ن سه رچاوه و رووبار پاش نه وه که عه رزیکی بئین خیری مردووی بئین زینهت بوو، به راستی هه یه له بیستنی ئه م ئامۆزگاریانه دا نیشانه ی گه وه له سه ر ته وانایی خودای ته عالا بۆ نه و قه ومه که ئامۆزگاری نه بئین به بیستنیکی به سوود وه بئیر نه که نه وه له مه عنای وتار و ئیرشادی پیغه مبه رانه .

﴿وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً تَسْقِيكُمْ مِمَّا فِي بُطُونِهِمْ مِنْ بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَبْنَا خَالِصًا سَائِبًا لِلشَّارِبِينَ﴾ ٦٦

وه هه ر وه کوو له باراندنی بارانا و رواندنی کشتوکال و گیای به سوود له ده شت و ده رانا عیبه رت هه یه بۆ ئینسانی خاوه ن شوعوور به راستی هه یه بۆ ئیوه له م مالیاته دا که وا له به ر ده ستانا وه کوو و شتر و، گاو، مه ر و، بز، چه ن شتیکی جوانی وه ها که نه ب به هۆی په ندوه رگرتن بۆتان وه باوه رکردنتان به ته وانایی خودا و به حیکمهت و میه ره بانئ نه و، بۆ وینه: زیاد له وه که له تووکه که یان و، له نه ته وه یان و، له سواری پشتیان و، له خواردنی گۆشتیان... چه ن سوودتان ده ست نه که وئ، نه ده مه ده ر خواردتان

شیرینکی سافی دوور له خوین و مادهی بیگانه که گه واریه بو ئەوانه که شیر ئەخۆنهوه، وه ئەو شیرە پەیدا ئەبێ لەو تەراییه وا له سکيانا، وه پەیدا ئەبێ له بەینی ئەو ماده پیسه که ریخۆله رایان ئەکیشی بو خوارهوه و ئەو خوینە که جگهري حەیانەکان ئەبیا بو لای خوێ.

باسی ئەمه وه کوو ئیمامی رازی رحمته الله علیه ئەفەرمویت: ئەلێ: پەیدا بوونی شیر له ناو سکی ئەو حەیانەدا دارای چەن وه زعی وه هایه که هۆشی ساغ ئیقرار ئەکا بهوه به غەیری تەوانایی خودای خواهن حکمەت ناییتە جی، وه ئەمه له چەن روویه که وه یه: یه کهم: ئەمه که خودای تەعالا له خواری مەعدەوه مەنفەزیکي دروست کردووه کاتی گیانلەبەر شتیکی خوارد و رویشته مەعدەیهوه و کولاً ئەو مەنفەزه ئەبەسری هەتا به تەواوی ئەو خواردە مەنبیه هەزم ئەبێ، وه ئەوهی که سافه ئەروا بو جگەر وه ئەوهی قورسه و ناپوخته ئەو مەنفەزهی بو ئەکریتەوه و ئەرواته خوارهوه و ئەچیتە دەرەوه.

دووهم: ئەمه که خودا له جگهرا هیزیکي داناوه هەر مادهی له خواردە مەنی هەزم بوو ئەوهی سافه و بێ دەغیلەیه رای ئەکیشی و مادهی قورس راناکیشی، وه کوو ریخۆله مادهی قورس رائه کیشی و مادهی ناسک و ساف راناکیشی، وه ئەگەر به پیچەوانە ی ئەمه ئیشیان بکردایه نیزیامی تەندروستی تیک ئەچوو.

سێهەم ئەمه یه: که خودا له ناو جگهرا هیزیکي دروست کردووه ئەو ئەجزا سافانه رایکیشاوه ئەیانکولینێ و ئەبانکا به خوین و ئەو خوینە مادهی «سەودا» و «سەفرا» و ئاوی رووتی تیا به جا خودای تەعالا هیزیکي له «زراوا» داناوه که «سەفرا» که رائه کیشی، وه هیزیکي له «سپل» دا داناوه سەوداکه ی رائه کیشی، وه هیزیکي له «گورچیلە» دا داناوه ئاوه که ی رائه کیشی، وه خوینە که به سافی ئەمینیته وه له گەل «تەغزیه» ی له شدا ئەگونجی.

چوارهم: ئەمەيە لەو كاتەدا كە بەچكە والە سكى دايكيا لەو خويئە سافە ئەندازەيەكى ئەرواته خوارەوہ بۆ مندالدان ھەتا بېي بە مادەي نەشتو نماي ئەو بەچكە، وە كاتى كە ئەو مندالە كەوتە خوارەوہ ئەو خويئە كە زوو ئەرۆيشت بۆ دەورى مندالدان ئەگەر پیتەوہ بۆ مەمكى حەيوانە كە وە ئەبى بە شير بۆ خوارەمەنى ئەو مندالە، وە مەمكە يا گوانى حەيوان سافى ئەكا بۆ خوارەمەنى رۆلەكەي، جا مادام خودا بە قودرەتى خۆي مادەي خوارەمەنى گيانلەبەر ئەوەندە وەزعى جياوازي بەسەرا بپروا ھيچ عەجيب نيبە بەلكوو زۆر مەعقوله ئەو مادەي گيانلەبەرە مردووہ وەزعى تری بەسەرا بى و ببيتەوہ بەو.

﴿وَمِنْ ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ لَتَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا ۗ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾

وہ ھەيە بۆ ئیوہ لە بەرى دارى خورما و تریدا عیبرەت وە کوو لە حەيواناتا، تەماشای ئەكەن ئەم دارى خورمايە خورماي جۆر جۆرتان بۆ ئەگرى، وە دارى تری چەن جۆر تریتان بۆ ئەگرى كە ژىواريان بى ئەكەن بە تەرى «روتاب» و تری و، بە وشكى خورما و میوژيان لى وەرئەگرن، وە ھەروا دروست ئەكەن لەم بەرانە مەشرووباتی شیرین وە کوو «نبیذ» و دۆشاوی تری رەنگاوەرەنگى سافى جوان، وە میوژ و باسووق و حەلوا و غەیری ئەمانە لەو خوارەمەنيیە بەلەزەتانە كە لە ولاتا دروست ئەكرین، كە ئەمانە ھەموویان خوارەمەنى و رۆزییەكى جوان و دلگیرن، وە لەم زۆر كردنى نەعمەتانەدا نیشانەي مەعقوله ھەيە لەسەر وجود و تەوانایی و میھربانی خودا بۆ گەلێ كە ھۆشیار بن یاخود عەقل بخەنە كارەوہ بۆ پەي بردن بە ئەنجامی پیروژ.

لەم ئایەتەدا پرسیار كراوہ: «سكر» وا دیارە ئەو خوارەنەوہ بى كە ئەخوریتەوہ و ئینسان مەست ئەكا كە ناو ئەبى بە «شەراب» وە ئەمە حەرامە، جا چۆن خودای تەعالا لە ریزی نەعمەتەكانى خۆیا حسیبى ئەكا؟

وہ لامی ٹہمہ چہن شتہ:

یہ کہم: ٹہمہ یہ «سکر» لہ زمانی عہربا چہن مہ عنای ہہ یہ؛ ٹہمہ یہ کہ «سکر» لہ زمانی عہربا نہ بیزہ کہ بریتیہ لہ دوشاوی تری و میوژ و خورما، ٹہمانہ کاتی دروست بکریں وہ کوو خوشاو ہہ تا تامیان خوژ ٹہبی، خواردنہ وہ یان رہوایہ وہ کوو شہربہ تی خورما و میوژ و تری کہ ہہ موو کاتی ٹہمانہ ٹہ خورینہ وہ.

دووہم: ٹہمہ یہ «سکر» بہ مہ عنای خوآوردہ مہنی بہ لہ زہتہ وہ دیارہ کہ لہ مانہ گہلی خوآوردہ مہنی بہ لہ زہت دروست ٹہ کری کہ بہ دین حہ لال و بی عہ بین. سیٹہم: ٹہمہ یہ ٹہ گہر بلین «سکر» بہ مانا خوآوردنہ وہی مہستکہرہ ٹہ لین: ٹہم ٹاہتہ لہ مہ ککہ دا نازل بووہ و لہو کاتہ دا شہراب حہرام نہ بووہ و رہوا بووہ بکری بہ نیعمت و بہ ہوی مہنتان لہ سہر ٹوممت.

﴿وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَى النَّعْلِ أَنِ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا

يَعْرَشُونَ ﴿٦٨﴾

۱. لیرہدا مانایہ کی دیکہ ہہیہ ماموستا نہینووسیوہ و دہ گونجی لہمانہ زیاتر لہ گہل ٹاہتہ کہدا بگونجی: ہندی لہ زانایانی تہفسیر بو ٹہوہ چوون کہ «سکر» لہسہر مانای خوآوردنہوہ، مہستکہرہ و لہ بہرابہری «رزقاً حسناً» واتہ: روزیہ کی جوانہوہ دانراوہ ہہ تا موسولمانان وریا بکاتہوہ بو ٹہوہی کہ شہراب روزیہ کی جوان و پاک نیہ، وہ ٹہو زانایانہ دہ لین عہرہق بہ چوار پلہ حہرام کراوہ:

پلہی یہ کہم: ٹہم ٹاہتہی ٹیرہیہ کہ ٹیشارہیہ کی پنامہ کی و ناسکی تیدایہ.

پلہی دوہم: ٹاہتہی: «یسئلونک عن الخمر والمیسر...» ناد. [البقرہ: ۲۱۹].

پلہی سیٹہم: ٹاہتہی: «ولا تقریبا الصلاة و أنتم سکاری...» ناد. [النساء: ۴۳].

پلہی چوارہم: ٹاہتہی: «یا ایہا الذین آمنوا! إنما الخمر والمیسر والألزام رجس...» ناد. [المائدہ: ۹۰].

بہم بیٹہ ٹاہتہ کہ لہسہر مانای خوآوردنہ مانا دہ کری و پیوستی بہ لہ اداں بو لای مانای دیکہ نیہ. (ع. ح. ق. ا.)

وه پاش نه‌وه که خودا به‌یانی نیعمه‌ته پیش‌وه‌کانی کرد به‌یانی نیعمه‌تی هه‌نگوین
 نه‌کا و به‌یانی ته‌وانایی خویشی نه‌کا له په‌روه‌رده‌کردنی گیانله‌به‌رانا و نه‌فه‌رمویت:
 خودای ته‌علا خستیه دلی هه‌نگه‌وه و پی راگه‌یاند که: برؤ له کنبه‌کانا و له ناو
 دارانا و له‌و شوینانه‌یسا که هه‌رزالته بؤ نه‌به‌ستن خانوو بگره و جینگه بگره و
 دامه‌زری و ژبواری بکه.

﴿ثُمَّ كُلِي مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا﴾

پاش دامه‌زرانت له هه‌موو گوڤ و گیایی و له هه‌موو به‌ری داریکدا ناره‌زووی
 نه‌که‌ی بخؤ و برؤ به‌و ریگایانه‌دا که خودای خؤت بؤی داناوی که هه‌موو رامن
 و ناماده‌ن بؤ هاتوچؤ پیاپانا هه‌تا له‌و به‌رانه وه‌ربگری، جا به‌و ریگادا که ناره‌زوو
 نه‌که‌ی بی‌روه بؤ شوینه‌که‌ی خؤت، وه له پاش نه‌مه خودای ته‌علا به‌ سووره‌تی
 حالی غائب نه‌فه‌رمویت:

﴿يَخْرُجُ مِنْ بَطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ﴾

واته له نه‌نجامی نه‌م ده‌رچوونی میشی هه‌نگه و وه‌رگرتی له هه‌موو به‌ری
 ناره‌زووی نه‌کات نه‌گه‌رپته‌وه بؤ شوینه‌که‌ی خؤی و له سکی ده‌رنه‌چی هه‌نگوینی
 که بؤ خواردن نه‌شی و چهن ره‌نگ و جزری هه‌یه؛ وه‌کوو: زه‌رد و بؤر و سه‌وز و،
 تیگه‌ل له‌مانه به‌ پی نه‌وعیه‌تی نه‌و به‌ره که وه‌ری نه‌گری، وه هه‌یه له‌و هه‌نگوینه بؤ
 ناده‌میزاد شیفا له‌ گه‌لئ ده‌رد و ناساگی، به‌ راستی هه‌یه له‌م ته‌ریبه‌ت و تیگه‌یاندنی
 میشی هه‌نگه‌دا و له په‌یدا‌کردنی هه‌نگوینی ره‌نگامه‌ده‌لیل و نیشانه‌له‌سه‌ر ته‌وانایی
 خودا بؤ گه‌لئ که بیر نه‌که‌نه‌وه له‌ ئیش و کارا.

لیرەدا چەن شتى ھەيە:

يەكەم: ئەمە كە كەلیمەي «وہحی» بەكار ھاتووہ لە قورئانی پیرۆزا بۆ گەياندنئى كیتابی ئاسمانى بە فریشتەي پایەبەرزا كە جویرەئیلە بۆ لای پیغەمبەران ﷺ وەكوو خودا فەرموویەتی: «شرع لكم من الدين ما وصى به نوحاً والذي أوحينا إليك». وە بۆ ئیلھامى دۆستانى خودا وەكوو لە قورئانا خودا فەرموویەتی: «و إذ أوحيت إلى الخواريين... الآية» وە وەكوو: «و أوحينا إلى أم موسى أن أرضعيه... الآية»، وە بۆ دامەزراندنئى كردهويين يا حالئى لە خلیقەت و غەریزەي گيانلەبەریكدا وەكوو ئەم ئایەتە كە فەرمووی: «و أوحى ربك إلى النحل... الآية».

دووہم: ئەمەيە خودای تەعالا بۆيە بە ئیھتیمام فەرمووی: «و أوحى ربك إلى النحل...» چونكە لە واقیعا ئەم میشە كاری زۆر نایاب ئەكا، وەكوو ئەوہ خانووی شەش خشتەكى دروست ئەكا بۆ خۆي بە جوړئى كە مەگەر زانای ھەندەسە بتوانئى خانووی وا دروست بكە، وە ئەگەر خانووەكەي شەش خشتەكى نەبئى گەلئى لەو خانوویە بە بئى سوود زاہە ئەبئى، بەلام ئەگەر شەش خشتەكى بئى ھیچ لەوانە زاہە نابئى.

وہ لە ناو میش ھەنگدا گەورە و سەردار ھەيە مەشھوورە بە «شاھەنگ» وە لەشى گەلئى لە باقى میشەكان گەورەترە و فەرمانئى ئەروا بەسەر ھەموویانا و خزمەتی ئەكەن، وە لە كاتئى دەرچوونا بە چەن میشئى ھەلئى ئەگرن لەسەر بالئى خۆیان، وە یاخود بە ریزەوہ ئەم لاوالای ئەگرن و ئەفرن بۆ ئەو شویتە ئارەزووی ئەكەن.

۱. الشوری؛ ۱۳.

۲. المائدة؛ ۱۱۱.

۳. القصص؛ ۷.

﴿ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَوَفِّقُكُمْ وَمِنْكُمْ مَنْ يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْذَلِ الْعُمُرِ لَكُمْ لَا يَعْلَمُ
بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴾ ﴿۷۰﴾

پاش نه‌وه که خودای ته‌علا باسی ته‌سه‌روفاتی خۆی کرد له ئاسمان و زه‌وی و له گیانله‌به‌رانا له حیواناتی چه‌رنده و په‌رنده، باسی ته‌سه‌روفاتی خۆی نه‌کا له نه‌فسی ئاده‌میزادا وه ته‌فه‌رمویت: خودای ته‌علا له نه‌بوون ئیوه‌ی دروست کردووه و له پاش رابواردنی عومر کهم بئ یا زۆر رۆحه‌که‌تان وه‌ئه‌گرئ و نه‌تان‌مرینئ، وه له‌و ماوه‌ی ژبانهدا فه‌رقتان هه‌یه، بازئ به‌ مندالی و، بازئ به‌ گه‌نجی و، بازئ به‌ ده‌مه‌وپی‌ری و، بازئ به‌ پی‌ری عاده‌تی نه‌مرینئ و، له ئیوه‌یشدا هه‌یه که‌سئ که زۆر پی‌ر نه‌بئ و هه‌یشتا هه‌ر عه‌قل و هۆشی له‌سه‌ر خۆیه‌تی به‌ تایبه‌تی له‌و موسولمانانهدا که دلیان ئاوه‌دانه به‌ رووناکی زی‌کری خودا و له‌شیان خاوه‌ن به‌شه له عیاده‌تا، وه ئه‌م تاقمه‌ با زۆر پی‌ر بن به‌ خیلافی عاده‌ت به‌و عومره‌یان نالین «أرذل العمر» به‌لکوو نه‌وه «أفضل العمر» وه‌کوو چه‌زرت عليه السلام فه‌رموو‌یه‌تی: «خیرکم من طال عمره و حسن عمله» واته: چاکترینی ئیوه که‌سئکه عومری درێژ بئ و کرده‌وه‌ی جوان بئ، یانی

﴿۷۰﴾

ده‌رده‌چن و چلاو چل و گولا و گول ده‌کا و ده‌گه‌رئ و شیله ده‌مژئ و دوا‌یی یه‌کسه‌ر ده‌چینه‌وه مالی خۆی.

له لایه‌کی دیکه‌بشه‌وه کاتی پوره‌هه‌نگینک له شاخه‌وه ده‌به‌نه‌وه ئاوه‌دانئ، یان له گوندیکه‌وه ده‌یه‌ن بۆ گوندیکی دیکه ده‌یان کیلومه‌تر له زیند و مه‌ل‌به‌ندی خۆی دوور ده‌که‌وته‌وه و له سندووقی یا له کوله‌که‌بین یا له پوره‌یه‌کی گلینه‌ی ده‌م به‌سراودا نه‌و ماوه‌یه ده‌بگوزنه‌وه کاتی دایان‌ناو ده‌میان به‌ره‌لا کرد ده‌فرئ و ده‌س به‌کار ده‌بئ و ده‌گه‌رئ و ئاو دینئ و شیله ده‌مژئ و بئ‌شوان و خاوه‌ن و ده‌لیل دیته‌وه مالی خۆی. دیاره ئه‌مه به‌شینکه له مانای نه‌وه‌ی که ده‌فه‌رموئ: «فاسلکی سبل ربک ذللاً» و دیاره خودا به‌م جو‌ره رینگه‌ی بۆ خۆش کردووه و رینوما‌یی ده‌کات (هج.ق.۱).

«ما شاء الله کان و ما لم یشاء لم یکن» ئەوێ خودا ویستی بی بوو، وه ئەوێشی خودا نهیویست نه بوو.

وه گهلی جار ئینسان سه ری سوپه مینن له بازه زانایی که شکات ئەکن له نه دارایی و ئەلین: تهماشا! تهماشا! فلان دووکانداری نه فام چهن دارایه و زانایه کی وه کوو من بی نه وا و بی مالم! ئەم جوړه باسه زور بی نرخه؛ چونکی ئەگه تهماشای ئەسباب ئەکا کابرای دووکاندار هه میشه خه ریکی کار و کاسبی و کرین و فرۆشتنه، وه ئەم زانا له حوجره ی خو یا دانشتوو، وه به هیچ جوړی ئەسبابی دارایی به جی نه هیناوه، جا قایله یه کئی بروا به ریگه دا و یه کئی راوهستی بین به هاومه نزل؟ وه ئەگه تهماشای ئەسبابی عاده تی ناکا ئەبی ئەم ئیعتیازه پوچ و به تال بی؛ چونکی ئیعتیاز له سه ر ئیراده ی خودا شیوه ی ئینسانی موسولمان نیه، وه پیویسته هه موو لاین مل بو ئیراده ی خودای ته عالا رابکیشین.

﴿فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَأْدِي رِزْقِهِمْ عَلَىٰ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ﴾

دهی که رۆزی هه موو کهس له لای خودا بی و نه و رۆزی هه موو گیانله به ری بدا وه نه بی نه و که سانه که خودا رۆزی زور کردن له به شه رۆزیه که ی خو یان بگیزنه وه بو سه ر نه و غولامانه که مولکی ئەوانن، به لکوو ئەوه ی ئەیدهن به وانه رۆزی خو یانه و له لای خوداوه بو یان حه واله کراوه به لام به سه ر دهستی گه و ره کانیا نا بو یان هاتوو، ئەنا هه موو لایه کیان ناغا و خزمه تکار هه موو له رۆزیدا وه کوو یه ک وه هان وه خودا رۆزی هه موویان ئەدا.

﴿أَفَبِعِزَّةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ﴾

نایا ئەم خواوەن مالانە ئینکاری ئەو نعیمة تەهی خودا ئەکەن کە لەسەر دەستی ئەوانا رۆزی ئەنیری بۆ خزمە تکارە کان، وە یاخود ئینکاری ئەو نعیمة تی خودا ئەکەن وە کوو ئەو رزقە بیی کە ناردوو یە تی بۆ ئەو خزمە تکارانە وە ئەلین: ئەو رزقە رزقی ئیمە یە ئەیدەین بەو خزمە تکارانە؟! ئەبەدا حەقی ئەمیانە نییە.

﴿وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِكُمْ تَمَتُّوا بِهِمْ وَحَفِظُوا لَهُمْ سُبُلَ مَعْرُوفٍ ۚ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ يَخْلُقَ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۚ إِنَّ إِلَهَكُمْ عَظِيمٌ﴾
 ﴿وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِكُمْ تَمَتُّوا بِهِمْ وَحَفِظُوا لَهُمْ سُبُلَ مَعْرُوفٍ ۚ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ يَخْلُقَ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۚ إِنَّ إِلَهَكُمْ عَظِيمٌ﴾

خودای تەعالا پاش ئەو نعیمة تانە باسی نعیمة تیکی گەورە ئەکا لەسەریان و ئەفەر مویت: خودای تەعالا لە سیفی خۆتان هاو جووتی بۆ دروست کردوون، وە لەو هاو جووتانە کوو و کوو زای پیداون، واتە: لە ژنەکانی خۆتان کوو و لە ژنی کوو کان کوو زای داوہ پیتان، وە رۆزی هەمووتانی داوہ لە حەلالی بە لەزەت، نایا پاش ئەم هەموو نعیمة تانە کە داوہ پیتان ئەرۆن باوەر ئەکەن بە شتی بە تال وە کوو بە تەکان وە عەقیدە ی نیستیفادە و سوود وەرگرتن لەوان وە حەرام کردنی بازی نعیمة تی خودا و کوو فری نعیمة تی خودای پەر وەر دگار ئەکەن لەسەریان و نعیمة تەکان نیسبەت ئەدەن لە غەیری خودای تەعالا و بە ریگە ی دینی ئەوانا ئەرۆن!

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِنَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ﴾
 ﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِنَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ﴾

وە ئەو کافرانە عیبادە تی شتانی ئەکەن غەیری خودای تەعالا کە نە دارای رزق و رۆزییە بۆ ئەوان لە ئاسمانەکان و لە عەرزا هیچ نەوعە رزقی وە نایشتوانن لە مەولا بیی بە خواوەن رزق، واتە نە ئەتوانن باران بیاریتن لە ئاسمانەو و نە ئەتوانن گیا

بروینن له عه رزا: وه یا شتی دروست بکهن بویان که ژبواری پین بکهن وه نه توانای
ئه وه یشیان هه یه.

﴿فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾

مه کهن! وه به ئه ده ب بن و هاووینه بو خودا بریار مه ده ن به درو و ده له سه.
خودا زانایه به وه هه رچی بیر و باوه ری ئیوه هه یه له م بابه تانه دا هه موو پووچ و
پین ترخه به لام ئیوه نازانن بیر بکه نه وه با راستیتان بو ده رکه وی.

﴿ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَمَنْ رَزَقْنَاهُ
مِمَّا رَزَقْنَا حَسَنًا فَهُوَ يَنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ يَسْتَوُونَ
الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾

خودا ته نازول ئه کا بو ئیرشادی ئیوه و نموونه یه کتان بو به یان ئه کا له زاتی خوئی
و له و بتانه که کافره کان ئه یان په رستن، واته: ئه و بتانه وه کوو به نده یه کی مه ملووکی
وه هان که هه رچی ئاغا که ی پیتی نه دا ده سه لآت و ته وانای به سه ر هیچ شتی کا نه بی،
وه زاتی ئیمه یش وه کوو ئینسانیکی ئازادی خواوه ن پایه وایه که ئیمه رزق و روژییه کی
باشی ره سامان پیدایی و ئه و که سه یش له و رزقه جوانه خه رج ئه کا بو داماوان و
میوان و دوست و دوژمن به په نامه کی و به ئاشکرا، ئایا ئه و دوو که سه وه کوو یه ک
وان؟ حاشا وه ک یه ک نین، «الحمد لله» ئه که م که زانرا ئه مانه وه ک یه ک نین، یا خود
بزنانن نموونه ی دووه م نموونه ی خودایه و هه رچی حه مد و سه نا هه یه هه ر بو ئه وه
و که س رایه ی ئه وه ی ناکه وی حه مدی بو بکری، به لکوو زوربه ی ئه م ئاده میزادانه
نازانن به حه قیقه ت و حه مد و سه نا زایه ئه که ن که بو غه یری خودای په ره ردگاری
ئه که ن.

﴿وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَى مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجِّههُ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾

خودا له نایاتی پیشوودا نمودنهی به یان کرد به بنده یه کی مهملووک که بن ده سته لات بین و نینسانیکی نازادی ده وله تمه ندی خیر و مه مند، وه له م نایه ته دا نمودنهی بت و خودا به یان نه کا به دوو که س؛ یه که م؛ بنده یی بین لال و بین زمان بین و شیایوی کار نه بین و بووبی به بار به سهر ناغاکه یه وه، وه دووهم نینسانیکی زانا و زماندار که فرمان بدا به هه رچی ریکه و راسته و مایه ی سهر به رزیه.

وه فهرمووی: خودای ته عالا وینه یه کی تری باس کردووه بو نئوه که بریتیه له دوو پیاو، یه کینکیان نینسانیکی لالی بین زمانه له شت حالی نه بین و که س حالی نه کا و ته وانای هیچ سنعت و پیشه یه کی باشی نه بین وه نه و نینسانه بار بین و قورس بین له سهر شانی ناغاکه ی و بو هه ر شوینیکی بنیری بو هه ر کارئ نه گه رپته وه به سوودی بو خاوه نه که ی نایا بنده یه کی وه ها هاوشانی نه بین له گه ل که سپکدا که نازاد و ناماده و کارلی هاتوو و سهرده رچوو زمان زان بین و مه شغوولی رینومایی خه لک بین و فرمان بدا به راستکاری و میانه داری و نینساف له خوسوومه تا و له بلا و کردنه وه ی رهوشتی په سه ندا، وه نه و شه خسه هه میشه خویشی له سهر ریگه ی راست بین، واته فرمان بدا به چاکه له کاتیکدا خویشی باش کردار و پایه دار بین؟ حاشا نه مانه هه رگیز وه کوو یه ک نین.

﴿وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾

پاش نه‌وه که خودای ته‌علا نه‌وه دوو نمونه‌ی باس کرد و ته‌قریری نه‌وه‌ی کرد که خودای ته‌علا مونسه‌به‌ی نییه له‌گه‌ل بته‌کانا، له‌وه لایدا بۆ شتی که وه‌کوو ده‌لیل وایه له‌سه‌ر نه‌وه که نه‌بی په‌روه‌دگاری عالم دوور بی له مونسه‌به‌ی غیری خۆی به‌وه که پیوسته خودای عالم زانا بی به هموو شتی و ته‌وانا بی له‌سه‌ر هموو مومکینتی له مومکینات، وه فه‌رمووی: خودای ته‌علا نه‌وه‌نده زانستی ره‌سای هه‌یه به‌سه‌ر هموو شتی‌کدا که په‌نه‌انه له‌عالمی بلندا که ناسمانه‌کانه وه له‌عالمی نه‌ویدا که زه‌وییه به‌وشکان و ده‌ریاوه و، نه‌وه زانسته هه‌ر بۆ نه‌وه و بۆ که‌سی تر نییه. وه‌ثم عیلمه سیفه‌تی زاتی نه‌وه‌وه و له‌گه‌لیا و لئی جیانا‌بیته‌وه وه که‌سی تر نه‌م عیلمه‌ی نییه مه‌گه‌ر عیلم به‌شتی که خودا نا‌گاداری بکا و خه‌به‌رداری بکا له‌سه‌ری له‌به‌ر حیکمه‌تی که خۆی نه‌یزانی.

وه نه‌وه‌نده‌یش خاوه‌ن قودرته و ته‌وانایه که‌ثم عالمه‌مه هموو‌ی وه‌کوو نه‌لقه‌یه‌کی سووک وایه به‌ده‌ستی که‌سیکه‌وه، وه نه‌توانی‌ثم عالمه‌مه بره‌وخینی به‌کاتیکی که‌م، وه کاری به‌جیته‌انی قیامه‌ت و رووخاندنی‌ثم جیهانه و هه‌لپ‌چانی رۆژ و مانگ و باقی نه‌ستیره‌کان و مه‌حوکردنه‌ویان و شیکردنه‌وی کتیه‌کان و وشککردنه‌وی ده‌ریاکان له‌لای خودادا و ناسانه وه‌کوو چاوپرکه‌یین، به‌لکوو له‌وه نزیکتره؛ چونکی جوولاندنه‌وی پیلووی چاو بۆ سه‌روهه هه‌تا چاو بره‌وانی و دانانه‌وه‌ی له‌سه‌ر شوینی خۆی پیوسته به‌چه‌ن نانیکی یه‌ک له‌شوین یه‌ک، وه ته‌سه‌روفی خودا ماوه و کاتی ژماره‌داری ناوی، وه به‌راستی خودای ته‌علا ته‌وانایه به‌سه‌ر هموو کاریکدا که قابیلی وجودی واقعی بی، وه مومکینات به‌رابه‌ر به‌هیزی واجب رام و داماره.

﴿وَاللَّهُ أَخْرَجَكُم مِّنْ بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَجَعَلَ لَكُم



السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْعِدَّةَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

وه خودای تهعلا گهلی تهسهروفاتی عهجیب و غهیری نیشان داوه به ئینسانی هوشیار نهگه ر بیر بکاتهوه، تهماشا نهکهی خودای تهعلا ئیوهی ماوهی راکرتووه له سکی دایکدا، جا دهری کردوون له سکی دایکتان به حالئی که هیچ نازانن و لهگه ل نهوهدا پله پله نهتانکا به دارای زانست به هوی مولاچهزی «بهدهییات» و ئیستیدلال بهوان لهسهر «نهزهرییات» وه به هوی تهوفیق و یارمه تیدانتان به وجودی ئوستادی زانا و کات و شوینی مونسب و بهرزتان نهکاتهوه له پایهکانی زانستا لهسهر خواستی خوی.

وه خودای تهعلا هیزی بیستنی پنداون و هیزی دیتنی نهشیای پنداون که ههر کامه لهمانه کاتی ئینسانی هوشیار تهماشای جیهاز و نهسابی بیستن و بینینهکهتان بکا له تهوانایی خودا سهرسام نهبی، ههروا خودای تهعلا دلی پنداون که په یوهندی تهواوی ههیه به ئیدراکی مهعلوماتهوه و، وهرگرتنی شین و شادییهوه، وه رووناکبوونی به بهرهکات و نهواری غهییی که دهرکی نهینی نهه نهعزایانه و دوزینهوهی نهینی نهو هیزانه که لهوا نواون پیوستی ههیه به یارمهتی خودا نهان ئینسان پیان ناگا و تیان ناگا، نهه نیعمه تانهه داوه به ئیوه به هیوای نهوه سوپاسی پهروهردگاری خوتان بکهن.

﴿الْمَّيْرُوْا اِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِيْ جَوْ السَّمٰوٰتِ مَا يُمَسِّكُهُنَّ اِلَّا اللّٰهُ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لٰآيٰتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُوْنَ﴾

ئایا نهه ئادهمیزادانه بوچی تهماشاناکهن و ناروانن به روانینی بگا به کهشفی نهوپهلهوهرانه که ناماده کراون بو ههلفرین و گه راندن به فزای ئاسمانا که لهگه ل نهوهدا قورسن و به تهبیعت نهبی بکهونه سهر عهرز خودای تهعلا رای گرتوون و کهس ناتوانی لهویدا رایان بگری خودا نهبی؛ چونکی بناغهی نهو هیزی مانهوه لهویدا به ئیداعی خودایه.

وه لهه هیزانه دا که خودا داینون لهه گیانله بهرانه دا گه لئی ثابته و ده لیل هه به
بؤ گه لئی که ئیمان و باوه ریان به خودای زانا و تهوانا هه به.

﴿وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ جُلُودِ الْأَنْعَامِ
بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ وَمِنْ أَصْوَابِهَا
وَأُوبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثْنَا وَمَتَعًا إِلَىٰ حِينٍ﴾

وه خودای تهعالا نه سبابی نه وهی بؤ ئاماده کردوون ئاسایش بکهن له هه موو
شوئیتیکدا وه جینگهی دانیشتنی بؤ کردوون له خانووه کانتانا، وه له پیستی حه یواناتیش
خانووی سه یاری بؤ کردوون بؤ روژی کۆچکردن و ههوار به ههوار بؤ له وهه راندنی
ئاژه ل و بؤ مانه وه و دانیشنتان له وه ده شته دا که چه تریکی راسه ری سووکه و وینهی
قوبه ی به رزی مولووکه و، به سووکی نه یگوئزنه وه بؤ دۆلی و بؤ ده شتی، وه له
دۆزه خی بؤ به هه شتی، هه روا دروستی کردووه بۆتان، یانی ئیلهامی کردووه ته دلتان،
له خوری مه ران له کورکی و شتران و له مووی بزنه کان رایه خ و پیخه ف و بهرگ و
پۆشاک و فه ره نجی و په سته کی چاک دروست بکهن بؤ ئه ساس و ناومال و بؤ رابواردنی
پیاوی خاوهن حال وه نه مانه تان بؤ کراوه تا کاتی هاتی خاوه نه که یان بجن.

﴿وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ مِمَّا خَلَقَ ظِلَالًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنَ الْجِبَالِ
أَكْنَانًا وَجَعَلَ لَكُمْ سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ وَسَرَابِيلَ تَقِيكُمُ
بَأْسَكُمْ كَذَلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْلِمُونَ﴾

خودای تهعالا دروستی کردووه بؤ ئیوه و بؤی قه رار داون له و شتانه که دروستی
کردوون وه کوو داری باخ و لاری کپوی شاخ و خانووی به رزی په رداخ و سیبه ر
و سایه و ئارامگا و... بؤ ئیوه، وه له کپوه کانا چهن شوئینی په ناگا و داپۆشه ری بؤ

کردوون بۆ خۆتان و مالیاتان، بۆ کاتی وه‌یشوومه‌ی هه‌وا یا روژی جه‌نگ و داوا، وه‌ بۆی کردوون و حالی کردوون بۆ دروستکردنی چه‌ن پۆشاکێ ئه‌یکه‌نه‌ به‌رتان که ئه‌تانپاریزێ له‌ گه‌رما له‌ هاوینا و ئه‌تانپاریزێ له‌ سه‌رما له‌ زستاندا، وه‌ چه‌ن پۆشاکێ له‌ زری ئه‌تانپاریزێ له‌ ناهه‌مواری شیر و تیری دوژمنه‌کان هه‌تا ب‌م‌ینه‌وه‌ به‌ دارایی و دادگه‌ری و ئازادی و به‌رگری. ئا به‌م چۆره‌ که باس‌مان کرد ن‌ع‌مه‌ته‌کانی ته‌واو ئه‌کا له‌سه‌رتان به‌لکوو بی‌ری بکه‌نه‌وه‌ و ئ‌یتاعه‌ی خودا بکه‌ن و فه‌رمانه‌کانی به‌ج‌ی ب‌ینن.

﴿ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلْغُ الْمُبِينُ ﴾

جا ئه‌گه‌ر پاش ئه‌م هه‌موو ئایه‌ته‌ به‌ریزانه‌ و به‌یانی ئه‌م ن‌ع‌مه‌ته‌ به‌ نرخانه‌ هه‌ر پش‌تیان هه‌ل‌کرد له‌ فه‌رمانی حه‌ق و ئ‌یمان‌یان نه‌ه‌ینا ئه‌وه‌ تۆ ئ‌یتر حه‌قت نه‌بی، تۆ هه‌ر گه‌یاندنی ئایاتی خودات له‌سه‌ره‌ به‌ رووناکی وا گه‌یاندت، ئ‌یتر وازیان ل‌ی ب‌ینه‌ بۆ خۆم.

﴿ يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ ﴾

ئه‌م نامه‌ردانه‌ خۆیان ئه‌گه‌ر بیاندویتی یه‌که‌ یه‌که‌ ن‌ع‌مه‌ته‌کانی خودا ئه‌ناسن و ئه‌زانن که‌ چی پاش ئه‌وه‌ له‌به‌ر لاری و ناباری خۆیان ئ‌ینکاریان ئه‌که‌ن، یا ئه‌ل‌ین نییه‌، یا ئه‌ل‌ین خۆمان به‌ زۆری بازوو کردوومانه‌، وه‌ زۆربه‌ی ئه‌وانه‌ کافرن و بی‌باوه‌رن به‌ خودای ته‌ع‌الا.

﴿ وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا

هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴾

باسی نه و روزه بکه که زیندوونه کهینه وه و رانه پرتین بۆ ناگاداری له هر ئوممه تیک که سئ که ناگادار بووه له سهر بیر و باوه پ و کرده وهی نه و ئوممه ته، وه کوو پیغه مبه ره که یان بن، وه کاتی که باسی حالی ناره وای ئوممه ته که ی کرد نزن نادری به وانه یان کافر بوون بۆ قسه کردن و بیانو و هیئانه وه، یه که م له بهر شایه تی پیغه مبه ره کان، دو وه م له بهر شایه تی نه عزای خو یان، وه داوای رهامه ندیشیان لی ناکری، چونکی نه و کافرانه قه دریان نیه تا داوای رهامه ندییان لی بکری و، وه له وانه یه نه م جومله بۆ ته حقیریان بن.

﴿وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفِّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ﴾



وه کاتی نه و که سانه که ستمیان له خو یان کردو وه به کوفر و هاوپی دانان بۆ خودا دوزه خیان چاو پیکهوت - واته دهست کرا به سزادانیان - نیتر نه و سزا که بۆ یان بریار دراوه سووک ناکری و به هیچ جو ری مؤله ت نادری که له چهن کاتی کدا ئاسایش بکن.

﴿وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ أَشْرَكُوا شُرَكَاءَهُمْ قَالُوا رَبَّنَا هَؤُلَاءِ شُرَكَائُنَا الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُوا مِنْ دُونِكَ فَأَلْقُوا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكَاذِبُونَ﴾



وه کاتی له قیامه تا کافره موشریکه کان نه و بتانه یان دی که دایان ناوون به شهریک بۆ خودا بانگ نه که نه ئین: نه ی پهروه ردگاری ئیمه نا نه وانه نه و شهریکانه که ئیمه گومرا بووبووین و بانگمان نه کردن و له تو لامان نه دا، وه له و کاته دا خودا به کان دیتته جواب و نه و قسه یانه رده نه که نه وه و بهر په رچی نه ده نه وه و نه ئین:

نیوه دروژنن و عباده تی ئیمه تان نه کردووه و عباده تی ههواو ئاره زووی پووچی به تالی خو تان تان نه کرد، نه گه رنا ئیمه که به رد و دار بووین چلۆن قابیلی نهوه بووین که عباده تمان بکری؟

﴿ وَالْقَوَا إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ السَّامِعَاتُ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴾ ۸۷

وه نهو کافره سته مکارانه لهو روژدهدا ملی خو یان رانه کیشن بو خودای تهعلا و هه رچی قسه یان هه لئه به ست زایه و بی مایه نه بی.

﴿ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ ﴾ ۸۸

نهو که سانه که خو یان کافر بوون و خه لکیشان مهنع نه کرد له ریگه ی رهزای خودا که ئیسلامیه ته سزای ئهم کرده وه ناباره ناهه مواره یان بو زیاد نه که یین له سهر سزای کوفره که یان به هوی نهو به دکارییه وه که نه یان کرد.

﴿ وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ شَهِيدًا عَلَى هَؤُلَاءِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيِينًا لِكُلِّ شَيْءٍ وَهَدَىٰ وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴾ ۸۹

باسی نهو روژه بکه - نهی خو شه ویست - که روژی حه شره که له هه موو ئوممه تیکدا یه که نه فهر شاهید رانه په ریتم له نه فسی خو یانا که ناگادار بووه له سهر نه حوالیان، واته پیغه مبه ره که یان نه که م به شاهید له سهر بیر و باوه ر کرده وه یان، وه تویش هه لئه ستینم به شایهت له سهر هه موو نهو ره هبه رانه، یا له سهر نه وانه که تو ره وانه کراوی بو سه ریان وه کوو ئوممه ته که ت بی. وه به پله پله کتیبی به حورمه تی خو مان که قورنانه نارد ه خواره وه بو سه ر تو که حالی وه هایه روونا که ره وه یه بو

هموو بیر و باوه‌پری و بۆ هموو حوکمی له ئە حکامی رهفتار و کار و کرده‌وه و بۆ هموو خوو و ره‌وشتیکی به‌رز یا به ناویردنیان له‌م کتیبه‌دا به کورتی یا به دریزی، وه یا به حه‌واله‌کردنی بۆ سه‌ر فرمووده و کرده‌وهی تۆ له به‌یانان، وه یا به حه‌واله‌کردن بۆ ئیجماعی ئوممه‌تی ئیسلام، یا بۆ ره‌هنموونی زانایانی دین.

وه حالی ئەم کتیبه‌وه‌هایه ره‌هنموون و مایه‌ی ره‌حمه‌ته بۆ هموو که‌سی په‌یره‌وی بکه‌ن یا نه‌که‌ن؛ چونکی چ‌را هه‌لگیرسا وه یا هه‌تاو که هه‌لهات دنیا رووناک ئە‌کاته‌وه، ئیتر هه‌رکه‌س خۆی بشاریته‌وه خۆی خۆی نا‌ئومید ئە‌کات، وه موژده‌یه به‌ پیروزی هه‌ردوو جیهان بۆ موسولمانه‌کان.

﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَايَ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ﴾



کاتی که خودای ته‌عالا له‌ ئایه‌تی پیشوودا باسی نه‌وه‌ی کرد که ئەم قورئانه به‌یانه بۆ هموو شتی له‌ پاش نه‌وه‌وه ئایه‌تیکی نازل کرد که له‌ هموو ئایه‌تی جامیعتی و داگیرتره بۆ بیر و باوه‌پ و کرده‌وه‌ی چاک و خرابی ئاده‌میزاد و ره‌وشتی نه‌وان، خودا له‌م ئایه‌ته‌دا فرموویه‌تی: خودا فرمان نه‌دا به‌ میانه‌کاری له‌ هموو شتی‌کدا وه به‌ چاکه‌کردن بۆ تاعه‌ت وه به‌ به‌شدانی نه‌وانه که‌ خاوه‌ن په‌یوه‌ندی خزمایه‌تین، وه نه‌هی و مه‌نعتان ئە‌کا له‌ کاری فاحیشه‌ی په‌یدا بوو له‌ هیزی ئاره‌زوورانی وه‌کوو زیناکردن، وه له‌ مونکه‌ر؛ ئەو کارانه که‌ نابار و ناهه‌موارن و له‌ کاتی قار و قینا له‌ ده‌ستی ئینسان ده‌ره‌چن، وه له‌ «بغی» و ده‌ستدریزی بۆ سه‌ر حوقوقی شه‌ره‌ف و مال و شانی خه‌لک، خودا ئاموژگاریتان ئە‌کا به‌ هیوای نه‌وه‌ بیر بکه‌نه‌وه له‌ پاشه‌پوژی خو‌تانا و بیر و باوه‌پ و کرده‌وه‌ی خو‌تان باش بکه‌ن.

جا بزائن: لهم نایه‌ته پیروزه‌دا ئه‌مر به سئی شت کراوه و نه‌هی له سئی شت کراوه، وه ئه‌و شتانه که خودا ئه‌مری پین کردوون یه‌که‌میان «عدل»ه یانی میانه‌کاری له هم‌وو شتیکدا نه‌ ئیفرات و زیاده‌په‌وی، وه نه‌ ته‌فریت و که‌مکردنه‌وه‌ی شت، خواه بۆ بیر و باوه‌ر وه یا بۆ کرده‌وه، وه عدل له هم‌وو یانا واجبه‌ ریعایه‌ت بکری. مه‌سه‌لا فرمویانه: عدل له بیر و باوه‌را بریتییه له ته‌وحدی خودا به «لا إله إلا الله» وه ئه‌م ته‌وحدیه میانه‌یه؛ چونکی لای ئینکاری خوداوه‌ند - په‌نا به خودا - ته‌عتیله و موخاله‌فه‌ی به‌داهه‌ته و دانانی عالمه به بی‌په‌روه‌ردگار. وه لای زۆرکردنی خودایش عیباره‌ته له بته‌په‌رستی و که‌وته‌نه شوینی رۆژپه‌رستی و گاپه‌رستی و ناگر په‌رستی... وه حاسلی ئه‌مانه هم‌وو‌ی شه‌رمه‌سارییه به‌راهه‌ری به ده‌لیلی عه‌قلی و نه‌قلی، وه نیه‌تدانی ئاساری نه‌پراوه‌ی کائینات بۆ لای ئه‌م هم‌وو‌ه مه‌عبوده دروستکراوه بی‌نرخانه کوفر و ئیشراکی مه‌زموومه، که وابی ئیمان به‌و خودایه که تاق و ته‌نیا‌یه ئه‌بی به عدل و ره‌وایه.

به جوړیکی تر ئه‌لین: قه‌ول به‌وه که خودا نییه، گومراهی و نه‌زانیه، وه قه‌ول به‌وه بلین خودا هیه به‌لام جیسمه و جیسمانییه ئه‌مه‌یش بۆ خودای عالم مایه‌ی نو‌قسانیه، به‌لام بلین خودا زاتیکه مه‌وجود و «واجب الوجود» و بی‌وینه‌یه ئه‌مه ئه‌بی به عدل و ره‌وایه.

وه له باسی به‌نده‌کانی خودادا بلین: به‌نده‌کانی خودا هیچ په‌یوه‌ندیان به کرده‌وه‌ی خو‌یانه‌وه نییه ئه‌وه ئه‌بی به «جه‌بر» و موخالیفی به‌داهه‌تی عه‌قله، وه ئه‌گه‌ر بیشلین: به‌نده‌کانی خودا خالیقی نه‌فعالی خو‌یانن ئه‌مه‌یش به ناشکرا درۆیه؛ چونکی ئینسان ئه‌گه‌ر خو‌ی کرده‌وه‌ی خو‌ی دروست بکردایه وای ئه‌کرد که له هم‌وو کرده‌وه‌ی هم‌وو که‌سئی جوانتر بوایی، به‌لام قه‌ول به‌وه که به‌نده په‌یوه‌ندی به کرده‌وه‌ی خو‌یه‌وه هیه به ئیعتیاری که‌سب و ئیختیاری جوژئی ئه‌مه ئه‌بی به عدل و راسته.

وه له باسی تاوانه‌وه بلیین خودای ته‌علاا به‌ندهی خۆی موئاخه‌زه ناکا له‌سه‌ر تاوانباری ئه‌مه مه‌عنای جه‌ساره‌ته له‌سه‌ر نیزامی حه‌ق، وه قه‌ولیش بکه‌ین به‌وه که به‌تاقه گوناخه‌ی به‌نده‌که‌ی ئه‌سووتینن هه‌تا هه‌تایه ئه‌مه‌یش دووره له‌ راستیه‌وه، وه ئه‌مه که بلیین ئه‌گه‌ر خودا به‌نده‌ی تاوانبار عه‌فو بکا ئه‌یکا وه ئه‌گه‌ر سزای بدا ئه‌یدا ئه‌وه به‌قه‌ی ئه‌و تاوانه‌ سزای ئه‌دا جا ئه‌یخاته به‌هه‌شته‌وه ئه‌مه عه‌دله و راست و دروست و میانه‌یه.

وه له بابته‌ی ئه‌سلی دینه پێشووه‌کانه‌وه بارقورسکردن له‌ دینی حه‌زه‌تی موسادا زۆر بووه، ته‌ساهول له‌ دینی حه‌زه‌تی عیسادا زۆر بووه، به‌لام دینی ئیسلام نه‌ وه‌ک یه‌که‌م ته‌شدیدی تێدایه، نه‌ وه‌ک دووهم ته‌خفیفی تێدایه، که وابی دینی ئیسلام ره‌فتاری عه‌دله.

وه دووهم له‌وانه خودا ئه‌مری پێ کردووه «ئیه‌حسانه» که زیاده‌یه له‌ عه‌داله‌تکاری، وه زیاد له‌ عه‌داله‌ت له‌ بابته‌ی قیساسدا عیباره‌ته له‌ عه‌فوکردنی تاوانبار، وه له‌ بابته‌ی تاعه‌تا عیباره‌ته له‌ کردنی مه‌ندوووبات وه‌کوو نوێژی سونه‌ت و رۆژووی سونه‌ت و سه‌ده‌قه‌کردن له‌ پاش ده‌رکردنی زه‌کات و زیاده‌ ده‌سگرۆیی فه‌قییر و گه‌دا. وه ئه‌مانه هه‌موو له‌ سیفاتی جوان و په‌سه‌ندن، حه‌تا له‌ بابته‌ی موراقه‌به‌ی خودای ته‌علاوه ئه‌گاته ئه‌و پایه که وه‌ها به‌نده‌یی بکا وه‌ک ئه‌وه چاوی وا له‌ خوداوه، وه ئه‌گه‌ر ئه‌م چاوی له‌ خوداوه نه‌بێ خودا چاوی له‌ به‌نده‌که‌وه‌یه، وه ریه‌عایه‌تی ئه‌م حاله‌ته ئه‌بێ به‌هۆی ئه‌وه که ئینسان هه‌ر عیباده‌تی ئه‌کا به‌ ئیخلاص و ساغی جێ‌به‌جێ بکا.

وه سیه‌هم له‌وانه که خودا له‌م ئایه‌ته‌دا ئه‌مری پێ کردووه ﴿إِيتَاءَ ذِي الْقُرْبَىٰ﴾ یه‌ واته‌ چاکه‌ کردن له‌ گه‌ل خه‌زم و خوێشا، وه له‌ واقیعا ئینسان له‌ عاله‌ما وه‌کوو داریکی سه‌وز وه‌هایه و دار مه‌قسووده بۆ به‌ر، وه یا بۆ سیه‌هر، وه یا بۆ ئه‌وه که لقه‌کانی

بەکار بەهێنرێن، وە یاخود هەموو دارەکه بپرێت و بەکار بێت بۆ خێرێ وەکوو
بینای خانووێهك، یا پردێ، یا تەختەیهك.

دەوی سەرفکردنی ئینسان بۆ رۆحی خۆی لە جیهادا نمونەیه بۆ پرینی دارەکه
بۆ بینایەکی بە سوود، وە ئەگەر خۆی مایهوه خێرەکهی بریتییە لە گەیانندی سوود بە
خەلك وە لە هەموو خەلكی دنیا دا خزم و خوێش مونا سبترن بۆ ئەو ە که موساعە دەیان
بکە ی بۆیە خودای تەعالا ئەمری کرد بە بەشی سێهەم لەم ئایە تەدا.

و ئەو شتانهیش لەم ئایە تەدا خودای تەعالا نەهی لێ کردوون سێ شتن:
یەكەم لەوانە فەحشا یە.

بزائن! چوار هێز هەیه لە وجودی ئینسانا:

۱. هێزی «عەقلییە میلکییە»: که هەمووی هەر خێرە و عیبارەتە لە ئەدەب و
عیسمەت و رەوشتی باش بەجێهێنان.

۲. هێزی شەهوەتی حەیوانی: که ئارەزووی ئینسانە بۆ ئەنواعی شت لە چاک و
خراب.

۳. هێزی توورپیی و قاری درێدەیی: که ئەمە زیانی زۆرە.

۴. هێزی وەهمییە شەیتانییە.

جا لە هێزی شەهوەتەو ە که بەرەلا کرا کردەو ە ی ناشیرین پەیدا ئەبن، وەکوو
زیناکردن و دەسبردن بۆ نامووسی خەلكی که ئەبێ بە هۆی گەلێ ناشووب و فیتنە و
کوشتار و ناساگی لەش، ئەمە خودا ناوی بردووه بە «فحشاء»، وە خودا فەرموو یەتی:
﴿ولا تقربوا الزنا إنه كان فاحشة...﴾^۱

وه له هیزی تووره یی و قاره وه په یدا نه بی هه رچی زیانگه یاندنه به خه لکی به جوری که عالم نینکاری نه کا، وه کوو کوشتن و برین و داروه شانندن و جیتودان، وه نم ناسارانه خودا گردی کردوونه ته وه و ناوی بردوون به «منکر».

وه له هیزی وه همیه ی شه یتانییه وه نه وه په یدا نه بی که نینسان دائیما هه ول نه دا بو نه وه به رز بیته وه به سه ر باقی ناده میزادا، وه خووی بکا به گوره و فه رماندار وه نه گه ر که سی موخاله فه ی کرد سته می لی بکا و مالی تالان بکا و مولکی دابگری. نه مانه یش ناوبراون به «بغی» واته ته جاوز کردن به سه ر خه لکدا.

جا کاتی ناده میزادی موسولمان موه فه ق بوو له سه ر به جیه ینانی عدل و ئیحسان و خزمه تکردنی خزم و خویشان وه له سه ر ته رکی به کاره ینانی هیزی ناره زوو له کاری فاحیشه دا، وه هیزی قاری حه یوانی له نازاردانی خه لکدا، وه هیزی وه همیه له خو به رز کردنه وه به سه ر باقی ناده میزادا نه وه به راستی موسولمانه. جا خودا فه رموویه تی: خودا ناموزگاریتان نه کا به هیوای نه وه که بیر بکه نه وه له نه نجامی خو تانا.

﴿ وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا تَقْعَلُونَ ﴾

پاش نه وه که له نایه تی پینشوودا خودای ته عالا به کورتی هه موو مه ئموورات و مه نییاتی به یان کرد، هات به م نایه ته باسی بازی له وانهی کرد به دریزی و فه رموی: نه ی موسولمانه کان هه ر عه دی که نیوه به ناره زووی خو تان کردتان و بریارتان دا له زیمه ی خو تانا خواه به له فزی عه د بن، یا خود، واجبم کرد، فه رزم کرد، نه رزم کرد له سه ر خو م فلانه شت بکه م: یا خود فلانه شت ناکه م، مادام نه وه عه ده له سه ر

یاسای دین بی و له دینی ئیسلامدا دروست بن، وه فای بی بکهن و به جیی بینن، وه ئیمان و پهیمانی خوٚتان به تال مه که نه وه پاش نه وه که داتان مه زران وه به زمانی خوٚتان خودای ته عالان کرد به که فیل له سهر خوٚتان بو به جیهینانی نه و شته که عه دتان کردوه بیکن، خودای ته علا به راستی زانایه نه زانی نه وه ی ئیوه نه یکن به عه د و پهیمانه کانتان وه له به جیهینانیاں وه له غیری نه وانیش، وه مه عنای نه وه که خوداتان کردوه به که فیل نه مه یه که نینسان له کاتی پهیمانه که دا نه ئی «لله علی العمل الفلانی» یا خود نه ئی عه دی موسولمان بی له گه ل خودادا نه و شته بکه م یا خود وینه ی نه م له فزانه که بو نه ستور کردنی پهیمانه که به ده میا دیت.

﴿ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِي نَقَضَتْ غَزْلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَا ﴾

وه به وینه ی نه و ژنه مه بن که ریسمانی خو ی نه ریسا به پوخته یی وه له پاش نه وه که بای نه دان به یه کا نه و بادراوییه هه ئه وه شانده وه و خاوی نه کرده وه بی سوود و بی فائیده تال به تال.

﴿ تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخْلًا بَيْنَكُمْ أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ ﴾

حالتان واین نه و پهیمانانیه به ستوتانه بیکن به پهیمانیکی عه بیدار و بی بایه خ، وه لاده ن له و پهیمانه بو پهیمان له گه ل قهومیکی ترا له بهر نه وه که نه و ئوممه ته که رووی لی نه کن به رزتر و به هیزتر بی له ئوممه ته پیشووه که.

﴿ إِنَّمَا يَبُلُوَكُمْ اللَّهُ بِهِ ﴾

بزانن! به راستی خودا به راوردتان نه کا به م وه زعه که قهومیکی به رزتر بین داوای پهیمان له ئیوه بکهن، ئایا ئیوه راسال و بیاون و له سهر پهیمانی خوٚتان ده وام نه کن،

وه یاخود ناپیاون و ئیمانتان ناتهواوه بو ترسی یا تماعنی پهیمانہ پیشووه که تان تیک نه دهن.

﴿وَلَيَبْيَنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ﴾

وه به راستی خودا له روژی قیامه تا بۆتان دهرته خا نه و توله یه که بۆتان دیت له سر پهیمان شکاندن و ئیسته ئیختیلافتان هه یه تیایا و بازیکتان نه ئین: پهیمان شکاندن زیانی نییه؛ چونکی ئینسان نه بی له سر مه سلله حه تی ژیان پروا، وه بازیکتان نه ئین: پهیمان شکاندن گوناچه و نه بی به هوی نیفاق و بی ئیمانی ئینسان. بزانی! نه و ژنه که له نایه ته که دا هه یه بازی فرموویانه: مه به ست ژنیکی نادیاریه که حالئ وه هاین وه کوو له نایه ته که دا باس کراوه. وه بازی فرموویانه: نه و ژنه «ریطه» ی کچی «سعد» ی کوری «تیم» ی قوره یشی بووه، که وه سواس و بی عهزم بووه و نه وه پیشه ی بووه له گه ل ده سرسی خویدا.

به هدر حال ئه م نایه ته باسی به ندی ئه کا له به نده کانی ئه خلاقی به رزی پیاوانه، که بریتیه له وه کاتی ئینسان په ایمانیکی حه لالی به ست پیوسته له سر نه وه پهیمان دهوام بکا، وه ئینسانی بی پهیمان وه کوو ئینسانی بی ئیمان وایه. ئیتر نه وه عهده موبایه عه بی له گه ل چه زره تا ﷺ وه یا له گه ل سهردارانی ئیسلاما، وه یا له گه ل زانایانی پاکی پاک نیهادا، وه یا پهیمانی شهراکهت و که سابهت بی له ناو موسولمانانا، وه یا پهیمانی برابه تی بی له ناو خو تانا.

﴿وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِنْ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَلَتَسْلُنَّ عَمَّا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ﴾

وه نه گه ر خودا خواستی له سر ببوايه هه موو ئیوه ی نه کرد به یه ک گه لی خواوه ئیمانی خواوه پهیمانی راستی دروستکار، به لام نه گه ر خودا به زور ئاده میزاد وا

هه لسوورینتی ئیتر نرخی ته کلیف و بهندهیی نامینن. (بناء علیه) خودا ته ماشای که سب و عهزمی خوٚتان نه کا، وه نهو که سانه گومرا نه کا که ئیرادهی گومرا کردنی بیی له سهر نامهردی و بهدکه سبی و بهدئختیاری، وه هیدایه تی نهوانه یش نه دا که ناره زووی و ابی هیدایه تیان بدا له بهر هیزی عهقل و عهزم و وردبوونه وهی له جیهانا وه که سب و ئیختیاری جوان و موناسبی نهو که سه، وه به راستی نهوانه که بهد ئیختیارن و بهدکارن له ئیوه دا خودا پرسیارتان لی نه کا له ههر کاری بیکن و کردووتانه.

﴿وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَزَلَ قدمٌ بَعْدَ بُوتِهَا وَتَذُوقُوا
السُّوءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾

دوو باره بو ته ئکید له سهر ریعایه تی په یمان نه فهرمویت: نهو په یمانانه که به ستووتانه مه یانکهن به په یمانی سووکی عه ییدار له ناو خوٚتانا هه تا پیتان هه لخلیسکی و له ریگهی راستی دینی ئیسلام هه لدیترین بو ناو دوزه خ پاش نهوه که پیتان دامه زرا له ئیسلاما، وه تو له ی تالی قیامت بچه ژن به هوی نهوه وه که خوٚتان منع کرد له مانه وه له سهر په یمانی ئیسلامیه ت، وه یا خود به هوی نهوه وه که خه لکنان منع کرد له ریگهی په یمانداری و وه فا؛ چونکی ئینسانن که دیار بی و په یمانن بشکینن خه لکیش چاوی لی نه کهن و نهوانیش فیری په یمان شکاندن نه بن، وه لهو کاته دا که پیتان ترازا و کهوتنه ناو دوزه خ نهوه سزایه کی گوره تان نه بی.

﴿وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾

وه نهو په یمانی ئیمان به خودا و به پیغه مبهری خودا مه گورن که به ستووتانه به هوی به یعه تکردن به پیغه مبهز ﷺ به قیمه تیکی کهم له مالی دنیا که موشریکه کانی

قورپه‌یش وه‌عه‌ده‌تان پین‌ئه‌ده‌ن، ئه‌وه‌ی که له‌ لای خودایه له‌ جه‌زای قیامه‌ت و چوونه‌ به‌ه‌شتی پیر له‌ نیعمه‌ت وه‌ گه‌یشتن به‌ لیکای زاتی خودا هه‌ر ئه‌وه‌ باشه‌ بۆ ئیوه‌؛ چونکی ئه‌گه‌ر بزانه‌ن ئه‌وه‌ نیعمه‌تیکی پایه‌داره‌.

﴿ مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾

ئه‌وه‌ی هه‌یه‌ له‌ لای ئیوه‌ له‌ پایه‌ و مایه‌ و له‌ نان و شان و، له‌ ئه‌ولاد و ژنان هه‌مووی ته‌واو ئه‌بێ، وه‌ ئه‌وه‌ی له‌ لای خودایه له‌ جه‌زای خیر و ده‌ره‌جاتی ئیوه‌ له‌ قیامه‌تا ئه‌مینته‌وه‌، وه‌ به‌ راستی ئیمه‌ جه‌زای ئه‌و که‌سانه‌ ئه‌ده‌ینه‌وه‌ که‌ سه‌بر ئه‌که‌ن و خۆیان ئه‌گه‌رن له‌سه‌ر سزای دنیا و ناهه‌مواری قورپه‌یش، وه‌ یا له‌سه‌ر هه‌ر ئازار و بیزارایی که‌ له‌سه‌ر دینی ئیسلام بیت به‌سه‌ریانا له‌ موقابیلی باشترین کرده‌وه‌یه‌که‌وه‌ که‌ ئه‌یکه‌ن، واته‌ ئه‌گه‌ر رۆژی سه‌د کاری خیر بکه‌ن کامیانه‌ له‌ لای خودا باشتره‌ هه‌موو ئه‌و کرده‌وه‌کانی تریانه‌ له‌سه‌ر میزانی ئه‌و کاره‌ زۆر باشه‌ جه‌زای بۆ دانه‌نین.

﴿ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾

هه‌رکه‌سێ کرده‌وه‌ی باش بکا پیاو یا ژن، به‌ مه‌رجی ئه‌وه‌ که‌ خاوه‌ن ئیمان بێ، به‌ راستی ئه‌وه‌ ئه‌یژینین به‌ ژیانیکی پیروزی مونسب له‌ دنیا‌دا هه‌تا ئه‌گه‌ر گه‌دا بێ یا به‌ره‌ به‌لا بێ به‌ جۆری دلێ نوورانی ئه‌که‌ین و سه‌بری پێ ئه‌ده‌ین به‌ خوشی راته‌بویری و، له‌ قه‌بریشا له‌ پاش مردن و له‌و قه‌بره‌دا به‌ نیعمه‌ت و ره‌حمه‌تی خۆمان ئه‌یه‌تیلینه‌وه‌ و له‌ قیامه‌تیشا که‌ رۆژی جه‌زای ئیمان و کرده‌وه‌ی چاکه‌یه‌ به‌ گه‌وره‌یی و که‌ره‌می خودا هه‌تا هه‌تایه‌.

وه‌کوو له تفسیره گرنه‌کاندا ده‌رته‌که‌وئ ئهم ئایه‌تانه هه‌موو ته‌رغیب و ته‌قویبه‌ی موسوڵمان ته‌که‌ن له‌سه‌ر راگرتنی ئیمان و په‌یمان و وه‌فا به‌ وه‌عه‌ده و وه‌فا به‌و کرده‌وانه که برپاری داوه له‌سه‌ر خوئی به‌ نه‌فسی ئیمان یاخود به‌ په‌یمان یا به‌ سویند‌خواردن، وه‌ مانع نییه له‌وه‌یش که به‌ ده‌لیل بازه سویندی جیا بکریته‌وه له‌مانه.

﴿ فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴾ ﴿٩٨﴾

هه‌ر کاتێ خواستت بوو قورئان بخوینی له‌ پێشدا بڵێ: ﴿أعوذ بالله من الشيطان الرجيم﴾ بۆ ئه‌وه که شه‌یتانێ لێ دوور بکه‌ویتته‌وه و خه‌یالی خراب یا خودبینی نه‌خاته دڵته‌وه.

﴿ إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴾

﴿٩٩﴾

به‌ راستی شه‌یتان هێزی نییه له‌سه‌ر گومرا کردنی ئه‌و که‌سانه که ئیمانیا هه‌تاوه به‌ خودا و هه‌ر له‌ سه‌ر خودای خوێان ته‌وه‌کول و ئیعتیما ده‌که‌ن.

﴿ إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ ﴾ ﴿١٠٠﴾

هێزی شه‌یتان که هه‌یه هه‌ر به‌سه‌ر ئه‌و که‌سانه‌دا هه‌یه که شه‌یتان ته‌که‌ن به‌ دۆستی خوێان، وه‌ ئه‌و که‌سانه که شه‌یتان ته‌که‌ن به‌ شه‌ریکی خودا، وه‌کوو مه‌جووسییه‌کان که ئیمان دێنن به‌ یه‌زدان و نه‌هریمن، وه‌ یا ئه‌و که‌سانه که به‌ هۆی په‌یره‌وی شه‌یتانه‌وه شه‌ریک بۆ خودا برپار نه‌ده‌ن و نه‌بن به‌ بته‌هرست.

﴿ وَإِذَا بَدَلْنَا ءَايَةً مَّكَانَ ءَايَةٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُزَكُّ ﴾

﴿ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مُفْتَرٍ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴾ ﴿١٠١﴾

کاتى که ئايەتى دابىتىن لە شوپى ئايەتتىكى تردا، يانى خويىندى ئايەتى لايەتىن و ئايەتتىكى ترى لە شوپىندا دابىتىن، وە يا خود حوکمى نەسخ بکەينەو و حوکمى ئايەتتىكى ترى لە جىگەدا دابىتىن، وە لەحالى خوداي تەعالا لە ھەموو کەس زاناترە بەو ئايەتە کە نازلى ئەکا و ئەو عالمە بە مەسلەھەت لە گۆرىنى ئەحکامدا بە پىي رۆژ، کافرە موشرىکەکان ئەلەين: تۆ ئەي موحەممەد ئىنسانىكى درۆ بە دەمى خوداوە ھەلئەبەستى و بە ئارەزووى خۆت ئايەت دىنى و ئايەت لائەبەي! جا ئەي خۆشەويست تۆ واز لەم ئىنسانانە بىنە، ئەمانە زۆربەيان نەزانن و خىرى خويان نازانن چ جاي ئەو کە فامى سوودى ئەحکامى خودا بکەن.

﴿قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ
ءَامَنُوا وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُسْلِمِينَ﴾

تۆ ئەي پىغەمبەرى خۆشەويست بلى بەوانە کە: ئەو قورئانە جوپرەئىل کە ناسراوە بە «روح القدس»، چونكى رۆحىکە خواوەن نوور و پاکە لە خرابى نەفس و مەئموورى خودايە، لە «لوح المحفوظ» ەو دايپەراندوو و ھىناو بەتە خوارەو لە گەل حىکمەت و سوودا بۆ ئادەمىزاد، ھەتا ئەو کەسانە کە ئىمانيان ھەيە دايان بەمەزرىنى لەسەر ئيمان، وە ھاتوو بە ئەو بىن بە ھۆى شارەزايى بۆ ريگەي پىرووزى ھەردوو دونيا، وە ھاتوو بە موژدە و بەشارەت بۆ موسولمانان، موژدەيان پىن ئەدا کە رزگار بوون لە سزاي خوداوە ئەگەن بە پاداش.

﴿وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ﴾

ئىمە ئەزانين ئەو کافرانە ئەلەين: ئەم قورئانە کە موحەممەد ئەيخويىتتەو ئادەمىزادى لە مەككەدا فىرى ئەکا، وە کەلامى خودا نىيە، بەلام ئەم کافرانە نافامن ئىعتىرازىش بگرن بۆيە قەسەي و ناماقوول ئەکەن، ئەنا ئەو کەسە بۆ ئەو ناسىن تۆ فىر بکا.

﴿لَسَاتُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَبِيٌّ وَهَذَا لِسَانُ عَكْرَبٍ﴾

﴿مُتِّبٌ ۱۰۳﴾

زمانی نهو که‌سه که به هوی نه‌وه‌وه نه‌م غه‌له‌ته نه‌که‌ن و نیسبه‌تی قورئانه‌که‌ی تو له‌و نه‌ده‌ن وه‌کوو «جبر»ی رومی بی که غولامی عامیری کوری حه‌زره‌مییه، وه یا «جبر» و «یسار» که وه‌ستای شمشیر دروستکردن بوون له مه‌که‌ده‌ا زمانی نه‌و زمانیکی عه‌جه‌مییه و لوغه‌ته‌که‌ی غه‌یری لوغه‌تی عه‌ره‌به و نه‌گه‌ر قسه‌ی عه‌ره‌بیش بکا به ره‌وانی و سافی نایکا. وه نه‌م قورئانه‌ی که دیته خواره‌وه بو سهر تو زمانیکی عه‌ره‌بی ساف و ره‌وان و موعجیزه‌یه.

﴿إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا يَهْدِيهِمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ

أَلِيمٌ ۱۰۴﴾

نه‌و که‌سانه که نیمان نایه‌نن به نایاتی خودا نه‌وه خودا شاره‌زایان نا‌کا بو ده‌رکی حه‌ق و حه‌قیقه‌تی غه‌یبی و بو فامکردنی نه‌یننی نیعجازی که‌لامی خودا له دنیا‌دا وه له قیامه‌تیشا سزابه‌کی سه‌ختیان هه‌یه.

﴿إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكُذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ

هُمُ الْكَاذِبُونَ ۱۰۵﴾

نه وه‌ک درو هه‌له‌به‌ستی نه‌و که‌سانه که نیمانیان نییه به نایاتی خودای ته‌عالا و، نه‌وانه درو‌زنی ته‌واون. نیتر درو‌کردن دووره له پایه‌ی ره‌ه‌به‌رانه‌وه که سه‌راسه‌ر دلیان به نووری ره‌حمه‌ت هه‌لگیرساوه وه نه‌و درو‌زانه قیاسی حالی ره‌ه‌به‌ران نه‌که‌ن له حالی ری‌پران، نه‌مانه زور زور له یه‌ک دوورن.

﴿مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ أَكْرَهُ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِآيَاتِهِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾ (۱۰۶)

وه ئه و كه سانه كه نىسه تى له ره بهر نه دهن، واته ئه و كه سانه كه كوفر و ئىنكارى دىنى ئىسلام ده رنه برن له پاش ئيمان هينانان نه وانه قارى خوداى تهعلا نه پڙى به سه ريانا. به لام كه سى كه ناچار بكرى به زور له سه ر كوفر و له و كاته دا دلى دامه زرا بى به ئيمان و باوه؛ چونكى حالى ناچارى حالى ته سه روفى ئىختيارى نيه، نه وه تاوانى نيه. به لى كه سى خوى رووناك كر دى به بن ئيمانى و سینهى بو كوفر كر دى ته وه - په نا به خودا - نه وه نه وانه دائه بارى به سه ريانا و له سه ريانه قارى نابارى ناهه موار له لايه نى خوداوه، وه بو نه وانه هه به سزای گه و رهى بى نه ندازه.

بزائن! نه و ئىكراهه كه نه بى به هوى دروستبوونى وتنى كه ليمه ي كوفر نه وه به يارو سزا بدرى به سزايى كه به عاده ت نه توانى خوى له به را بگرى، وه كوو ترساندن به كوشتن يا ده سترپى يا ليدانئىكى توندى وه ها خوى له به را نه گرى.

وه بزائن! نه وه ل كه سانئى كه دىنى ئىسلاميان وه رگرت له چه زره ته وه ^{الله} شه ش كه س بوون: نه بووبه كر، خه باب، وه سوهه يب، و، بيلال، وه عه ممار، وه سومه ييه ي داىكى عه ممار. دياره نه وه كه چه زره ت سه رچاوه ي ئىسلاميه ته كه بوو، جا كاتئى قوره يش ناگادار بوون له م فيكره و له م دینه و له م شه خسانه به دل ناماده بوون بو سزادانيان، به لام نه بووتاليب بوو به په نا بو چه زره ت، وه خزمانى نه بووبه كرىش په ناى نه ويان دا.

به لام نه و دوایان په ناده رىكى دياريان نه بوو، وه كافر ه كان نازاريان نه دان، به تايبه تى نه بووجه هل نه هات جتئوى بى نه دان و گالته ي بى نه كردن، وه نه وه نه ناپاوه

﴿ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَأَنَّ
اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ﴾ (۱۰۷)

چونکی نه و کومه له که له پاش ئیمان کافر نه بنه وه ژبانی دنیا یان ئیختیار کردوه بهسه رژی قیامه تا وه نه وانه کافرن وه خودا هیدایه تی کافران نادا جا نه و سزا گه وره یانه نه دا.

﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَسَمِعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ
وَأُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ﴾ (۱۰۸)

وه نه و گه له که له پاش ئیمان وه رگه راونه ته وه خودا موری ناوه به دل و چاو و گوئیانا و راستی ده رک ناکه ن و بی ناگان له وه که کهلامی خودای تهعلا به باشی وه ربگرن.

﴿لَا جْرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْخَاسِرُونَ﴾ (۱۰۹)

وه راسته و بیگومان که نه وانه له پاشه رژی زیانکارن و زیانمندن.

﴿ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا قُتِلُوا ثُمَّ
جَاهَدُوا وَصَبَرُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ (۱۱۰)

پاش نه وه بزائن به راستی پهروه ردگاری تو بو نه و موسولمانانه که کوچیان کرد له مه که وه بو مدینه ی مونه و وه ره پاش نه وه که نازاردان، وه کوو عهماری کوری یاسر، وه پاش هاتنی مدینه یش جهادیان کرد له ریگه ی خودادا و خویمان گرت لهسه نازاری جهاد، خودا پاش نه م هموو کاره ساتانه به راستی تاوانه خش و میهره بانه.

﴿يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَنْ نَفْسِهَا وَتُوْفَىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾

وه میهره بانیمان له گه لا نه کا لهو روزه تاریکه دا که هه موو نه فسئ موجداه له و هاوار نه کا بو رزگار کردنی خوئی و هه موو نه فسئ جهزای نهو کرده وانهی پئی نه دریتته وه که کردوونی، وه نه وانه که م و زور سته میان لئی ناکرئ.

﴿وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ ءَامِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّنْ كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعُمِ اللَّهِ فَأَذَاقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ﴾

خودای ته علا بو نه وه که ناموزگاری ئاده میزادی دنیا بکا، وه به تایبه تی نه وانه وان له نریکی تودا به لکوو بیدار بینه وه، دئییه کی کردووه به نمونه؛ به (مشبه به) بو نه م شوینه ناباراننه که ئیمان ناهینن پاش نه وه که مه جالی ئیمان هینانیاان هه بوو به خوئشی جا نهو «مه سه ل» هه مه فروز و موقدهر بی وه یاخود شاری مه ککه بی. نه فه رمویت: نهو دئییه نه مین بوو له تالان و برؤی دوژمنان، وه دامه زراو بوو به ئیعتیباری نهو خه لکه له ناویا بوون و دوئستی یه ک بوون، وه نهو دئییه رۆزی خوئی به ره سایبی له هه موو ولا تیکه وه بو نه هات، وه نه گهر فه رمانی خودایان به جئ بهینایی و سوپاسی نیعمه ته کانیاان بکردایه هه روا بهو خوئشییه نه مایه وه، به لام هات کوفری نیعمه ته کانی خودای کرد، جا خودای ته علا گیروده ی کردن و برسیتی و بین ژبواری و نائه مینی و ترسی دوژمنانی دیاری برد به دلایان له بهر نهو کاره ناباراننه که نه یانکردن.

﴿وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظَالِمُونَ﴾

وه به راستی هات بو لای نهو نه هلی مه ککه پیغه مبه ری له نه زادی خو یان نه وانیش باوه پریان پین نه کرد جا سزای خودا گرتنی له حالیکدا نهوان سته مکار بوون.

﴿ فَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلالًا طَيِّبًا وَأَشْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ
إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴾

وه وتمان به نه هلی مه ککه بخون له وهی خودا کردوویه تی به روزیتان که حالی وایه حال لال و ره وایه به دین، وه خووش و به له زه ته له کامی ده ما، وه سوپاسی نیعمه تی خودا بکه ن نه گهر ئیوه عیباده تی نهو نه کهن به تایبه تی.

له م دوو ئایه ته دا به یانی حالی نه هلی مه ککه به رووناکی نه کا؛ واته شارئیکی هیمن و پر له ژبووار و خووش بوو، نیعمه تی مه عنه وی پیغه مبه ری ره هبه رمان بو ره وانه کردن و نان و نیعمه تی ولاتم بو رژاندن، وتم: بنووشن و بپوشن و سوپاسی خودا بکه ن که چی نهوان کوفری هه ردوو جو ره نیعمه ته که یان کرد: دوژمنایه تییان کرد له گه ل پیغه مبه ری ره هبه را و له ولاته که ی خو ی تاریان کرد، وه نهو نیعمه تانه ییش پینان درابوو له باتی نهوه سوپاسی خودای ته نیای له سه ر بکه ن کردیان به ناسوپاسی و خودایش بشیوه ی خسته ناویان پیاوه گه وره کانی دان به کوشت، وه نهو هاتوچو ی ولاته به تیجارهت و نهو نیعمه ته زوره ی کرد به برسیتی ههوت سال و ه کوو ساله کانی زه مان یوسف علیه السلام، وه نه مینییه که یانی کرد به ترس له سوپای پیغه مبه ر علیه السلام.

﴿ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَلَحْمَ الْخِزْيِرِ وَمَا أَهْلَ لِغَيْرِ
اللَّهِ بِهِ، فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴾

له کاتیکدا خودا فه رمانی پندان به خواردنی نه وهی حال لالی کردووو بو یان، هات هه رانه کانی بو ژماردن بو نهوه بزائن که غهیری نهوانه حال لالین. واته نهوانه و شتی که به شیوه ی قیاس وه کوو نهوان بین هه رانه و لهوانه به ولاره حال لاله.

وه فەرمووی: خودا حەرامی نەکردوو و لەسەرتان مردارە و هەبوو نەبی و خوینی
 رزاو و گوشتی بەراز و گوشتی ئەو حەیانانە که لە کاتی سەربرینانا دەنگ بەرز
 کرابیتەوه بە ناوی غەیری خودای تەعالا، واتە ناوی بته‌کانی لەسەر برابیی. دەی
 ئەگەر کەسێ ناچار ببێ بۆ خواردنی ئەوانە که باسمان کردن، وه حالی وایی تەج‌ا‌و‌ز
 نەکا بەسەر بەشی ناچاریکی ترا ببخوا، وه زیاد له ئەندازە‌ی پێویستی خویشی نەخوات،
 ئەوه خودای تەعالا ن‌ی‌س‌ب‌ەت بەو کەسە تاوانبە‌خ‌ش و میهره‌بانە.

پرسیار کراوه: ئینسانی ناچار تاوانی نییه دە‌ی چۆن و بە چ م‌و‌ن‌اس‌ە‌ب‌ە‌ی‌ی کە‌ل‌ی‌م‌ە‌ی
 ﴿غفور﴾ بە‌کار ب‌را‌و‌ه؟ ج‌واب‌ه‌ک‌ە‌ی ئەمە‌ی‌ه: ر‌ا‌گ‌رت‌ن‌ی حە‌د‌ی چ‌اری ناچار‌ی زۆر گ‌ر‌ان‌ە،
 وه ئەو کەسانە بە ئە‌غ‌ل‌ە‌ب زیاد له ئەندازە‌ی ش‌ە‌ر‌عی ئە‌خ‌ۆ‌ن لە‌ب‌ەر ئەوه م‌و‌ن‌اس‌ب‌ە
 با‌سی میهره‌بانی و تاوانبە‌خ‌شی خودا لەم ج‌ی‌گ‌ە‌دا ب‌ک‌ری.

﴿وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَلَلٌ وَهَذَا حَرَامٌ
 لِنَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ﴾



وه هەر لە‌ب‌ەر ق‌س‌ە‌ک‌رد‌ن‌ی ز‌مان‌ی خ‌ۆ‌ت‌ان بە درۆ بە ب‌ی‌د‌ە‌ل‌ی‌ل م‌ە‌ل‌ئ‌ین: ئەم ش‌ت‌ە ح‌ە‌ل‌ال‌ە
 و ئەو ش‌ت‌ە ح‌ە‌رام‌ە و ن‌ی‌س‌ب‌ە‌ت‌ی‌شی ب‌د‌ە‌ن بۆ ل‌ای خودا ه‌ت‌ا درۆ ه‌ل‌ب‌ە‌س‌ت‌ن لە‌س‌ەر
 خودای تەعالا؛ چ‌ون‌ک‌ی ئەو کەسانە که درۆ ه‌ل‌ئ‌ە‌ب‌ە‌س‌ت‌ن بە دە‌م‌ی خوداوه ر‌ز‌گ‌ار
 نابن له س‌ز‌ای خودای تەعالا له رۆ‌ژ‌ی ق‌ی‌ام‌ە‌تا.

﴿مَتَّعَ قَلِيلٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾

وه ئەو خ‌ۆ‌ش‌ی‌یە که درۆ‌ز‌ن‌ە‌ک‌ان وان له ناویا خ‌ۆ‌ش‌ی‌یە‌ک‌ی ب‌ی‌ب‌ا‌ب‌ە‌خ و ر‌ا‌ب‌و‌ارد‌ن‌ی‌ک‌ی
 کە‌م‌ە له د‌ن‌ی‌ادا وه بۆ ئەوان ه‌ی‌ه‌ س‌ز‌ایە‌ک‌ی خ‌ا‌و‌ە‌ن ئ‌از‌ار له پ‌اش‌ە‌پ‌ۆ‌ژ‌ا.

﴿وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَمًا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَمَا ظَلَمْتَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ﴾ (۱۱۸)

وه حهراممان کرد له‌سهر جووله‌که‌کان نه‌وهی که بۆم گنیرایته‌وه له‌مه‌وینش له سوورته‌تی نه‌عامدا [نایه‌تی ۱۴۶] که عیبارت بوو له فهرمووده‌ی خودا: ﴿وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَمًا كُلِّ ذِي ظَفَرٍ، وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَمًا عَلَيْهِمْ شَحْمُومَهَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورَهَا ... (هه‌تا) لصادقون﴾ وه ئیمه سته‌ممان له جووله‌که‌کان نه‌کرد که نه‌و شتانه‌مان لئ حهرام کردن به‌لکوو نه‌وان سته‌میان له خوئیان کرد که ده‌ستیان کرد به تاوان کردن هه‌تا ئیمه‌یش عوقوبه‌تیمان دا به حهرام کردنی نه‌و شتانه.

﴿ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا الشُّوَاءَ بِجَهَلَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ (۱۱۹)

خودای ته‌عالا بۆ ده‌رپرینی میهره‌بانی خوئی وه‌کوو ئیعلانی عه‌فوی عام به مهرجی حه‌یا و نه‌ده‌ب، ئیعلانی نه‌وه‌ی کرد پاش کردنی ههر جووره تاوانباریه‌ک له بیر و باوه‌ردا یاخود له کرده‌وه و وتارا، وه‌کوو سته‌م کردن و گوم کردنی حه‌ق و ده‌م بردن بۆ درۆ و ده‌له‌سه و نامهردی... به راستی خودای ته‌عالا بۆ نه‌و که‌سانه که خراپه نه‌که‌ن به هوئی نه‌فامی و نه‌زانی و زالبوونی ئاره‌زووی نه‌فسانی وه یا هیزی قاری حه‌یوانی وه یا وه‌همی شه‌یتانی... مادام له پاش نه‌وانه تۆبه‌یان کرد و به دل و ده‌م په‌شیمان بوونه‌وه له‌و تاوانه و میانه‌ی خوئیان و خودایان باش کرد به ئیخلاص و، حه‌قی خاوه‌ن حه‌قیان دایه‌وه یا گهردنی خوئیان پین ئازاد کردن، به راستی خودا پاش هه‌موو نه‌وانه تاوان‌به‌خش و میهره‌بانه.

پاش نه‌وه که خودای ته‌عالا له سوورته‌تی «نه‌حل» دا دین و نایینی کافره موشریکه‌کانی به‌تال کرده‌وه، ویستی ته‌رغیبی ئاده‌میزادی زه‌مان بدا بۆ نه‌خلاق و ئادابی حه‌زهره‌تی

ئیبراهیمی خلیل علیه السلام له بهر نه وه که سهررداری نه هلی ته وحید بووه و دوزمنی نه هلی ئیشارك بووه... فهرمووی:

﴿ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۱۲۰﴾
 شَاكِرًا لِأَنْعَمِهِ آجَبَةً وَهُدًى إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۱۲۱﴾ وَآتَيْنَاهُ فِي
 الدُّنْيَا حَسَنَةً وَإِنَّا فِي الآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۱۲۲﴾ ﴾

به راستی ئیبراهیم باپیره گه وره ی ئیوه به تنیا نوممه تی بوو له بهر نه وه که نه وه نده سیفاتی بهرز و خوو و رهوشتی په سندی بوو که له هه موو نه فرادی نوممه تیکدا گرد نه ده بوونه وه. وه یاخود به تنیا خوئی وه کوو سویایی وا بوو له بهرانبه ری سویای بته رستانی جیهانه وه.

وه «قانت» بوو بو خودای ته علا واته: مل که چ و فهرمانبهرداری بوو وه ناماده بوو بو به جیهانی نه وه ی خودا نه مری پی کرد، ته رکی ولاتی نیشتمانی عیراقی کرد و کؤچی کرد بو «حه پران» و له ویوه بو فه له ستین له بهر خودا. وه هاجه ری حه ره می و ئیسماعیلی کوری به مندالی و به بی که س و داشتیار له عه رزی مه که که دانا هه تا بینای خانووی «کعبه الله» ی کرده وه و ئیسماعیلی راکیشا بو سه ربرین له سه ر نه مر و فهرمانی خودا، وه دياره خو شه ویستترینی شت لای ئینسان نیشتمان و ژن و کوری خو شه ویسته، ئیبراهیم له بهر خودا ده سهرداری هه موویان بوو.

وه «حنیف» بوو واته: لایدا له دینی گومراهی و بته رستی که له هه موو جیهانا له و چه ر خه دا باو بوو به لادانیک له گه ل عه زمی دلدا و دوزمنایه تی ئاینی گومراهیدا. وه له موشریکه کان نه بوو واته له نه هلی ته وحید بوو به بچووکی و گه و ره یی و له بهر نه مه بوو که هه میسه ته قریری ده لیلی نه کرد له سه ر ئیساتی خودای تنیا له بهر اهر «نه مروود» ی بی دادا.

وہ شاکیری نیعمة تەکانی خودا بوو، واتە سوپاس گوزار بوو، وہ لە جوملە ی سوپاسی نیعمة تە کە ئینسان لەو نیعمة تە هە بە تی بە شی خە لکی لئى بدا.

ریوایە ت کراوہ: قە ت نانی نە خوار دووہ بە تە نیا، تە نانە ت رۆژ ی لە بە ر بئى میوانی نانی نە خوار د هە تا باز ی فریشتە لە سوورە تی ئادە میزادا بوون بە میوانی، ئە ویش ئە مری کرد نانیان هینا و پئی فەرموون: بئین نان بخۆن لە گە لیا، ئە وانیش عوزریان هینا وە بە وە کە گیرۆ دە ی دەردی گولی بوون لە بە ر ئە وە نایە ن لە گە لیا نان بخۆن، ئە ویش فەرمووی: ئا ئیستە بە تاییە تی واجبە کە نانتان لە گە لدا بخۆم؛ چونکی ئە گەر خودا ئیوہ ی خوێش نە ویستایی گرفتاری نە دە کردن.

وہ خودا هە لئى بژارد بوو بۆ پایە ی پئغە مبه ریتی، واتە کرد بووی بە خوێشە ویستی تاییە تی بۆ خو ی بە سیفە تی پئغە مبه ری خوێشە ویست، وہ بە سیفە تی ریسالە ت مە تلووی خودا بوو بۆ رە هبە ری ئادە میزاد.

وہ هیدایە تی دابوو بە شیوہ یە کى زۆر تاییە تی؛ ئە ی توانی دە عوہ تی خە لک بکا بۆ لای خودا و تەرغیبیان بدا لە سەر دینی حە ق و دووریان بخاتە وە لە گو مراهی و بپەرستی.

وہ لە دنیا دا پایە ی حە سە نە ی مە عنە و ی پئدا بوو بە وە کە کردی بە شیخی «موحدین» و بە باوکی ئە نبیا و مورسە لین و بە میعمار ی «کعبە اللہ» بۆ ئیقامە ی دین، وە مو حە ممە دی عەرە بى لە سەر دوعای ئە و کرد بە پئغە مبه ری گشتی و «رحمة للعالمین»، وە پایە ی دنیایشی پئدا لە هەر ولایتیکدا بوو کردی بە خانە دانى نیعمة ت و رزق و رۆزی و ژبواری بۆ نە تە وە ی خو ی بە دوعای خو ی وەرگرت هە تا دنیا دنیا یە.

وہ لە رۆژی قیامە تیشا لە بە نە دە چاکە کانی خودایە، ديارە مە عنای سە لاحت و چاکى بە نيسبە ت ئە گوړی و گە وەرە ی چاکانى خودا پئغە مبه رانی خودان، وە ئیبراهیم

به یه‌کئی له‌وان دانراوه و ناوی باشی به‌جی هیشتووه و خودای ته‌عالا ناوی کردووه به‌هاوناوی پیغه‌مبه‌ر له‌کاتی سه‌لاواتدانا له‌سه‌ری به‌عیبارته‌تی «اللهم صل علی محمد و علی آل محمد کما صلیت علی ابراهیم و علی آل ابراهیم، و بارک علی محمد و علی آل محمد کما بارکت علی ابراهیم و علی آل ابراهیم فی العالمین إنک حمید مجید».

﴿ ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴾

پاش ئەم باسه به‌رزانه وه‌حیمان نارد بۆ لای تو که تا‌بیعی میلله‌تی ئیبراهیمی حەنیف به‌که له‌ئادابی بته‌رستان لای دا. وه‌به‌هیچ‌جۆر له‌هیچ‌کاتی له‌کاتانی ژیا‌نیا له‌خاو‌ن شیرکه‌کان نه‌بوو نه‌به‌گه‌نجی و نه‌به‌ره‌سایبی و نه‌به‌پیری. وه‌هه‌رچه‌ند هه‌رچی پیغه‌مبه‌رم ره‌وانه کردووه هه‌موو له‌ئوسوول و له‌یاسای خودا به‌یه‌کناسیدا یه‌ک میلله‌ت بوون، وه‌هه‌ر فه‌رقی بووبی له‌ئه‌حکاما بووه، به‌تایبه‌تی من تو‌م کرد به‌یه‌کئی له‌وانه ناوی ئیبراهیم زیندوو بکه‌یته‌وه هه‌تا ناوی نه‌هلی ته‌و‌حید له‌دنیا‌دا ون‌نه‌بی، وه‌وایشم بریار داوه که ناوی تو‌یش له‌جیه‌انا به‌رده‌وام بی‌هه‌تا هه‌تایه.

وه‌مادام خودای ته‌عالا له‌تایه‌تی پی‌شوودا ئەمری فه‌رموو به‌حه‌زرت ﷺ که شو‌ین ته‌و‌حید و یاسای حه‌زرتی ئیبراهیمی باوکی بکه‌وی و حه‌زرت مه‌علوومه که روژی جو‌معه‌ی کردووه به‌روژی تایبه‌تی بۆ عیبا‌ده‌ت، له‌مه‌وه ده‌رکه‌وت که روژی جو‌معه له‌زه‌مانی حه‌زرتی ئیبراهیمیشدا هه‌ر روژی عیبا‌ده‌ت بووه، مه‌جالی نه‌وه هاته‌پیشه‌وه مادام روژی جو‌معه له‌زه‌مانی ئیبراهیمدا دیاری کراوه بۆ عیبا‌ده‌ت بوچی له‌زه‌مانی حه‌زرتی مو‌وسادا روژی شه‌مه‌ه بریار دراوه بۆ عیبا‌ده‌ت؟ جا خودای ته‌عالا بۆ وه‌لامی ئەم پر‌سیاره فه‌رمووی:

﴿ إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ ﴾

نه وه کوو روژی شه ممه بریار دراوه بو عیادهت له ماوهی هفتهدا له سهر ئیلحاح و پینداگرتی نهو که سانه که کهوتنه خیلافه وه له گه ل موسادا له بهر خاتری دامه زانندی روژی شه ممه، نه گهرنا چه زره تی موسایش وه کوو ئیبراهیمی باوکی ههر روژی جومعه ی دائه نا بو عیاده تکردن، که ابوو بریاری روژی شه ممه له نه نجامی کیشه ی کومه لئ له بهنی ئیسرائیل هاته مه یدانه وه. وه خودای ته عالا ناگاداری نهو ئیختیلافه یه.

﴿ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴾ (۱۲۴)

وه به راستی پهروه ردگاری تو حوکم نه دا له روژی قیامه تا له بهینی نهو تا قمه بهنی ئیسرائیلیه دا له وه شته دا که ئیختیالیان تیندا کرد.

ریوایهت کراوه له ئیبنوعه باسه وه رضی الله عنه چه زره تی موسا عليه السلام روژی جومعه ی جیا کرده وه بو نوممه تی بهنی ئیسرائیل که عیاده تی تیندا بکه ن به تایبه تی له ناو روژانی هفتهدا، جا بهنی ئیسرائیل وتیان: نه خه یر خودا له روژی شه ممه دا رزگار بووه له دروستکردنی ئاسمان و زهوی، ئیمه نهو روژه نه که ین به روژی عیادهت. جا چه زره تی موسا پارایه وه له خودای ته عالا نه ویش روژی شه ممه ی بو بریاردان، وه له گه ل نه وه دا که له سهر نه م ئیلحاحه شه ممه یان وه رگرت عیاده تی شه ممه یان نه برده سهر؛ چونکی نافهرمانی خودایان کرد له وه دا که له روژی شه ممه دا خه ریک بوون به راوی ماسییه وه وه له سهر نه وه خودا قاری لئ گرتن.

وه له زه مانئ چه زره تی عیسا دا عليه السلام نه ویش روژی جومعه ی بریار دا و قه ومه که ی وتیان: مادام شه ممه روژی بهنی ئیسرائیله ئیمه روژی یه که شه ممه وه رنه گرین، وه نه وانیش نهو روژه یان وه رگرت بو عیاده تکردن به تایبه تی.

بە ھەرحال ئەو ھەرپەشە کە لە ناخەری ئایەتە کەووە دەرنەکەوئ لەسەر ئەوێە کە لە
 وەختی خۆیدا بەنی ئیسرائیل ملە جەرییان کرد لەگەڵ ھەزرەتی مووسادا و جومعەیان
 قەبوول نەکرد تا خودا بۆی کردن بە رۆژی شەممە، کەچی رۆژی شەممە کەیشیان
 بە راستی ریز نەگرت ھەتا لە دنیادا خودا قاری لئ گرتن، وە لە قیامەتیشا سزایان
 ئەدا؛ چونکی گۆرپینی یاسای خودایی بە ھەر شیوہیی بیی ئەبێ بە ھۆی قاری
 خودا لەبەر ئەو یاسای خودا پرە لە ھیکمەت و عینادی لەگەڵ ھیکمەتدا دوورە
 لە ھیکمەت.

وہ بازی. لە موفەسیرەکان فەرموویانە: مەعناي ئەو ئایەتە ئەمەیه: نە وەك تۆلە
 بڕیار درا لەسەر رۆژی شەممە ئیلا بۆ ئەو کەسانە کە شۆرش و غەوگیان ھەڵساند
 لە ئیختیرامی ئەو رۆژەدا و لە ناو خەڵکدا بلاویان کردووە، رۆژ ھەر رۆژە و فەرقی
 شەممە و یەك شەممە و رۆژەکانی تر نییە و مەنعی ئیمە لە راوہماسی لە رۆژی
 شەممەدا بێ مەعنايە و، خەڵکەکیان ھەلنا بۆ شکاندنی شەممە، جا خودای تەعالا
 قاری لئ گرتن و گۆرپینی بە مەیموون و بەراز تا سئ رۆژ و لە پاشا مراندنی.

وہ بە راستی خودای تۆ ھوکم ئەدا لە بەینی ئەوانەدا لە بابەتی رۆژی شەممە و
 گەلێ شتی ترەوہ کە ئەوان ئیختیلافیان تیندا ئەکرد، وە حالیان ئەکا کە ھوکمی خودا
 رەوایە بە ھەموو جۆرئ و عەلاقەي بە فەلسەفەي ئیوہوہ نییە.

وہ مونا سەبەیش لەگەڵ مەقاما ئەمەيە خودا ھەرپەشە ئەکا لە کافرەکان ئەفەر مویت:
 من قارم گرت لە بەنی ئیسرائیل لەسەر جەسارەتیان و شکاندنی رۆژی شەممە، وە
 ئەگەر ئیوہیش لەمە زیاتر جەسارەت لەگەڵ پیغەمبەری خو شەو یستما بکەن قارتان
 لئ ئەگرم، وە فیعلەن ئەوان ھەر جەسارەتیان زیاد بوو تا لە ئەنجامدا خودا ھەزرەتی
 زال کرد بە سەریانا لە بەدرا و لە چەن شوینی تردا و شانی شکاندن و بەتال دەرچوو
 ھەق دامەزرا لە جیھانا.

﴿ ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَدِلْهُمْ
بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ
بِالْمُهْتَدِينَ ﴾ ۱۲۵

بزانن! کاتن خودای تەعالا فەرمانی دا بە حەزرەت ﷺ که پەیرهوی حەزرەتی ئیبراهیم بکا لە دەعوەتی عالەم بۆ لای خودا ئەو رینگە دەعوەتە که ئیبراهیم گرتبووی بۆی بەیان کرد بەم ئایەتە بەرزە پیرۆزە و فەرمووی: ھۆشیارانن جیھان بانگ بکەن بۆ گەڕانەووە بۆ سەر رینگە راستی ئەو - که تەوحیدە - بە شیوہ و یاساین کہ دامەزران و بی‌عەیب بێ وە بە دەلیلن کہ بورھان بێ و ئینتاجی قەتعی بێ لە گەڵ ئەو کەسانەدا کہ زانا و بالا و ھۆشیاری تەواون وە بە نامۆزگاری جوان و مەفھووم و نەزاکەت و ئەدەب لە گەڵ ئەو کەسانەدا کہ ناتوانن ورد ببنەووە لە بورھان و لە موستەوای ناو بەینان، بەلام دڵ و دەروونیان پاکە و دوورن لە عیناد کاری، وە موجدەلەیش بکە لە گەڵ ئەو کەسانەدا کہ حازر نین بۆ قەبوولی دەعوەت و ئارەزووی ملەجرییان ھەبە بە یاساین کہ جوانتری یاساکان بێ بە نەوعی نەبێ بە مایەبی زیان بۆ دائیرەیی دەعوەتەکی خۆت.

وہ تو ئەمەت لە سەرە کە سپێراوە پیت ئیتر حەقت نەبێ بەسەر ئەووە کہ ئەوان ئەگەن بە ھیدایەت و سوودی واقعی یا ناگەن؛ چونکہ بە راستی خودای تو زانانترە لە ھەموو کەس بەو کەسانە کہ نامۆزگاری کاریان لێ ناکا وە گومرا ئەمێننەووە لە رینگە خودا، ھەروا ئەو زانانترە بەو کەسانە کہ ئەگەن بە ئەنجامی بەرزە پیرۆز کہ ھیدایەتە بۆ لای حەق و سلووکێ رینگە راست ئەمانە حەوالە بکە بە خودای خۆت.

بزانن! نیمامی رازی ﷺ ته‌فرمویت: بانگ‌کردنی ناده‌می بۆ ههر مه‌زه‌به‌یی پتویسته به‌ده‌لیل و مه‌به‌ست له‌و ده‌لیلله‌ یا دامه‌زراندنی نه‌و مه‌زه‌به‌یه‌ له‌ دلی موسولمانانا وه‌ یا مه‌به‌ست ده‌مکوت کردن و بن‌ده‌نگ کردنی خه‌سمه.

وه‌ به‌شی یه‌که‌م دوو به‌شه‌ له‌به‌ر نه‌وه‌ نه‌و حوجه‌ته‌ یا ده‌لیلیکی بورهانی و یه‌قینییه‌ که‌ دوور بی‌ له‌ ئیحتیمالی نوقسان، وه‌ یاخود ده‌لیلیکه‌ موفیدی باوه‌ر بی‌ به‌لام به‌ شیوه‌ی زهن نه‌ک یه‌قین.

وا‌ده‌رکه‌وت هه‌رچی ده‌لیل هه‌یه‌ ته‌م سنی به‌شه‌یه‌:

[به‌شی] یه‌که‌م: حوجه‌تی قه‌تعی موفید بۆ عیلمی یه‌قینی، وه‌ ته‌مه‌ ناوئه‌برئی به‌ حیکمه‌ت و ته‌مه‌ به‌رزترینی ده‌ره‌جاته‌ و خودا مه‌به‌ستی ته‌مه‌یه‌ که‌ فرموویه: ﴿ومن یؤت الحکمة فقد أوتی خیراً کثیراً﴾^۱ واته‌ هه‌رکه‌س حیکمه‌تی پی‌ درابن نه‌وه‌ به‌ راستی خیرئکی زۆری پیندراوه‌.

وه‌ به‌شی دووه‌م: ده‌لیلی زه‌ننییه‌، که‌ مه‌شه‌ووره‌ به‌ «أمارات» که‌ ده‌لیلی ئیقناعین و ته‌مه‌ نه‌بی‌ به‌ مه‌وعیزه‌ی خه‌سه‌نه‌.

وه‌ به‌شی سێه‌م: نه‌و ده‌لیلله‌یه‌ که‌ مه‌به‌ست له‌و ده‌لیلله‌ ده‌مکوت کردنی خه‌سمه‌ که‌ قسه‌ی پی‌ نه‌کرئ، وه‌ ته‌مه‌ جه‌ده‌له‌ وه‌ ته‌م جه‌ده‌له‌یش له‌سه‌ر دوو به‌شه‌:

۱. ته‌مه‌یه‌ ده‌لیلله‌که‌ی دورست کرابن له‌ «مقدمات مسلمة» خواه‌ موسه‌لله‌م بن‌ لای جومه‌وور، یا له‌ لای نه‌و موقابیلله‌، وه‌ ته‌م جه‌ده‌له‌ جیدالئیکه‌ واقع‌ نه‌بن له‌سه‌ر شیوه‌ی زۆر جوان؛ چونکی موقه‌دیماته‌کانی ته‌سلیم کراون و جئگه‌ی غه‌وغا نین.
۲. به‌شی دووه‌م له‌ جه‌ده‌ل ته‌مه‌یه‌ که‌ موقه‌دیماته‌که‌ی به‌تال بن، به‌لام نه‌و خاوه‌ن جیداله‌ ته‌یه‌وی به‌ زۆری حیلله‌ بیان‌بانه‌ دلی به‌رانبه‌ره‌که‌یه‌وه‌ به‌ هه‌ر شیوه‌یی

۱. البقرة: ۲۶۴.

بئ، وه ئەم بەشه مونسایی ئەهلی فهزل نییه، بەلکۆو شیایوی ئەوان بەشی یه‌که‌مه، که له: ﴿و جادلهم بالتي هي أحسن﴾ وەرته‌گیری. وه سابت بوو بهم ته‌قریره که ده‌لائیل بریتین له‌م سئ به‌شه که باسمان کردن.

جا کاتئ ئەمانه‌ت زانی بزانه ئەهلی عیلم سئ تا‌قمن:

یه‌که‌م: ئەوانه که تالیبی زانستی راستی و بابه‌تی یه‌قینین، وه قسه له‌گه‌ل ئەمانه‌دا قابیل نییه به به‌لگه‌گه‌لی قه‌تعی یه‌قینی نه‌بئ که مه‌شه‌ووره به‌حیکمه‌ت. دووه‌م: کۆمه‌لێکه که موشاغه‌به زاله به‌سەر ته‌بیعه‌تیانا و مه‌به‌ستیان ده‌رکی مه‌عاریفی حه‌قیقی و عولوومی یه‌قینی نییه، وه قسه له‌گه‌ل ئەمانه‌دا موحاده‌له‌یه بوو بئ‌ده‌نگ‌کردنیان. ئەم دوو تا‌قمه یه‌که‌میان لایه‌نی به‌رز و بالایه، دووه‌میان لا‌خوار و په‌سته.

وه تا‌قمی سێه‌م که وان له‌به‌ینی ئەم دوو تا‌قمه‌دا ئەوانه‌ن که له‌که‌لاما نه‌گه‌یشتون به‌تا‌قمی یه‌که‌م و له‌په‌ستیدا نه‌هاتوونه‌ته‌خواره‌وه بوو لای تا‌قمی دووه‌م، به‌لکۆو که‌سانێکی وان له‌سەر فیتره‌تی ئەسلی و سه‌لامه‌تی خوو و ره‌وشت، به‌لام له‌پایه‌ی قابیلیه‌تا نه‌گه‌یشتون به‌فامی به‌لگه‌گه‌لی قه‌تعی یه‌قینی؛ چونکی ئەمه زۆر به‌زرت‌ره له‌پایه‌ی ئەوان و قسه له‌گه‌ل ئەمانه‌دا ئەبئ به‌نامۆزگاری جوان و قسه‌ی خووش بئ. وه له‌ناسکی ئەم ئایه‌ته‌پیرۆزه‌یه که خودا فه‌رموو‌یه‌تی: ﴿ادع إلى سبيل ربك بالحكمة والموعظة الحسنة﴾ هه‌سری ده‌عوه‌تی کردووه له‌سەر ئەم دوو به‌شه؛ چونکی ده‌عوه‌ت نه‌گه‌ر به‌ده‌لائیلی قه‌تعییه‌ بئ ئەوه‌حیکمه‌ته، وه نه‌گه‌ر به‌ده‌لائیلی زه‌نی بئ ئەوه‌مه‌وعیزه‌ی هه‌سه‌نه‌یه: به‌لام «جدل» له‌بابه‌تی ده‌عوه‌ت و بانگه‌یشتن بوو ریگه‌ی خودا نییه، به‌لکۆو مه‌به‌ست له‌جهدهل هه‌ر ده‌مکو‌ت‌کردنی به‌رانبه‌ره، بو‌یه خودای ته‌عالا جه‌ده‌ل نه‌به‌ستئ به‌«ما‌قبل» به‌وه له‌به‌شه‌کانی بانگه‌یشتن و نه‌یفه‌رموو:

«ادع إلى سبيل ربك بالحكمة والموعظة الحسنة والجدل الأحسن» به‌لکوو جه‌ده‌لی له‌وان دابری.

﴿وإن عاقبتُم فعاقبوا بمثل ما عوقبتُم بِهِ ۗ ولین صبرتُم لَهُوَ خیرٌ للصابرین﴾

واحیدی فەرموو‌یه‌تی: له‌ هۆی هاتنه‌خواره‌وی ئەم نایه‌ته‌وه‌ سنی واته‌ هه‌یه‌: به‌که‌م: کاتی چه‌زه‌ت ﷺ له‌ دوا‌ی جه‌نگی ئو‌خود چا‌وی که‌وت به‌ چه‌مه‌زی مامی که‌ شه‌هید کرابوو و سکی درابوو سو‌یندی خو‌ارد: له‌ باتی چه‌مه‌زه‌ ئه‌بێ ئه‌و‌یش چه‌فتا که‌س له‌ کافره‌کان بکا به‌ په‌ند. جا جو‌بره‌ئیل ئەم نایه‌تی دوا‌یی سو‌وره‌تی «نه‌حل»‌ه‌ی هینایه‌ خواره‌وه‌ و چه‌زه‌ت له‌ بیره‌که‌ی خو‌ی ده‌سه‌بردار بوو. به‌م گو‌یره‌ ئه‌بێ سو‌وره‌تی «نه‌حل» مه‌ککی بێ ئەم چه‌ن نایه‌ته‌ی دوا‌یی نه‌بێ.

دوو‌هه‌م: ئەم نایه‌ته‌ له‌ پێش ئە‌مرکردن به‌ جه‌نگ و به‌کاره‌ینانی شیردا هاتوو‌ه‌ته‌ خو‌اره‌وه‌، له‌و کاته‌دا که‌ موسو‌لمانه‌کان ئە‌مریان پێ نه‌کرابوو به‌وه‌ ئە‌مان جه‌نگ هه‌لب‌گرسینن، ئە‌وه‌نده‌ بوو ئە‌گه‌ر به‌کێ جه‌نگی له‌گه‌ڵ بک‌ردایه‌ن ئە‌مانیش جه‌نگیان له‌گه‌ڵدا ئە‌کردن، به‌م پێیه‌ ئه‌فه‌رمو‌یت: ئە‌گه‌ر له‌ لایه‌نی کافرا‌نه‌وه‌ ئازاردان و ئی‌وه‌یش ویستتان تۆ‌له‌ بسیننه‌وه‌ ئە‌وه‌ به‌ قه‌ی چه‌قه‌که‌ی خو‌تان ده‌ست بوه‌شینن و زیاده‌ره‌وی مه‌که‌ن.

سێهه‌م: ئە‌مه‌یه‌ مه‌به‌ست له‌م نایه‌ته‌ نه‌ه‌ی کردنه‌ له‌ سته‌م لیک‌راو که‌ زیاد له‌ چه‌قه‌که‌ی هێچ وه‌ریگری له‌ سته‌مکه‌ره‌که‌، ئە‌مه‌ واته‌ی «نه‌خه‌عی» و «مو‌جاهید» و «ئینی سیرین»‌ه‌. به‌لام ئی‌مامی رازی فەرموو‌یه‌تی: من وا ئە‌زانم ئە‌م نایه‌ته‌ تاییعی نایه‌تی: ﴿ادع إلى سبيل ربك﴾‌یه‌. واته‌ له‌ ناوی ئە‌م ده‌عه‌ته‌دا ئی‌وه‌ گیرۆده‌ی گه‌لێ ئینسانی ناهه‌موار ئە‌بن و له‌ کاتیک‌دا ئی‌وه‌ به‌ره‌ه‌لستی دینی ئە‌وان ئە‌که‌ن ئە‌وانیش تو‌وره‌ ئە‌بن و ده‌ست

ئەوھەشپنن و کاری ناشایستە ئەكەن و قسەى ناشیرین ئەلین، جا ئیوھیش لە بەرابەرى ئەو کارە ناشیرینەو ئەگەر حەقى خۆتان وەرگرت لە رادەى ئەو حەقە دەرمەچن، وە لەسەر ئەم ئیحتیمالە ماوەى سوپىندى حەزرەت لەسەر بەسەرھاتى حەمزە ئەكەوئیتە بەر ئەم ئایەتە دواینە، واتە ئەگەر كافرئى عەبیدار بکەى حەقى تاقە كەسىكت ھەبە ئەك زیاتر، وە ئەگەر خۆبگرن و لى بوردنتان ببى ئەوہ بۆ پاداشى خۆگرەكان لە پاشەرۆزا چاکترە.

﴿وَأَصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ ﴿١٢٨﴾﴾

باش ئەوہ كە لە ئایەتى پێشوودا خودای تەعالا ئیرشادى حەزرەتى کرد بۆ ئەوہ ئەگەر خۆى بگرئى و تۆلە نەسینیتتەوہ ئەوہ خۆگرتنەكەى جوانترە، خودا لای دا بۆ مەقامى فەرمان و ئەمرى دا بە حەزرەت بە خۆگرتن و فەرمووى: خۆت بگرە بەرابەر بە ھەموو ئازار و زەحمەتى كە لە لایەنى كافرەكانەوہ رووت تى ئەكا و روو ئەكاتە یارانیشت، وە ئەم خۆگرتنى تۆ بە یارمەتى خودا نەبى ئایەتە جئى و زویر مەبە لەسەر كەردەوہى ناشیرینى كافرەكان و با دلت تەنگ نەبى لەو حیلە و مەكرانە كە كافرەكان بەرابەر بە تۆ و پەپرەوانت ئەيكەن؟ چونكى ئەنجامى خیر ھەر بۆ ئیوھبە لەبەر ئەوہ كە خودا بە یارمەتى و سەرخستى بەسەر دوژمندا لەگەل ئەوانەبە كە تەقواى خودا ئەكەن بە تەركى نافەرمانى و بە كردنى واجبات و لەگەل ئەوانەدایە كە پایەى «احسان»یان ھەبە و لە بەندەبیدا بە ئیخلاسن وەكوو ئەوہ كە چاویان لە خوداوە ببى وا بەندەبى دەكەن ئەك شتى حەرام بەلكوو شتى مەكرووھیش ناكەن و، ئەك

هەر واجبات به‌لکوو سونه‌تیش به‌جی دینن و، نه‌ک هەر تۆله ناسیننه‌وه به‌لکوو له
تاوانباریش خوۆش نه‌بن، وه ئیوه له‌وانه‌ن که نه‌هلی ته‌قوا و نه‌هلی ئیحسانن.

به‌له‌فزی ئیحسان ته‌واو بوو کارم	بو ئیحسانی تۆ به ئیئتیزارم
له‌سه‌ر پیروزی سه‌رداری ئینسان	عه‌فوومان بکه به‌لوتف و ئیحسان
بیکه به‌خاتر چه‌زرتی ره‌ه‌به‌ر	سه‌رفه‌رازم که له‌روژی مه‌حشر

سووره تی ئیسرا، "۱۱۱" نایه ته.

ئیبونعه باس ئه فه رموی: ئه م سووره ته مه ککه ییبه له نایه تی: ﴿وَإِنْ كَادُوا
لِيَسْتَفْزُونَكَ مِنَ الْأَرْضِ...﴾ هوه نه بی تا: ﴿وَاجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ سُلْطَانًا نَصِيرًا﴾
ئه وانه مه دینه یین و کاتی وه فدی "سه قیف" هاتن ئه و ئه ندازه هاته خواره وه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى
الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَرَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنَ الْأَيْمَنِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
الْبَصِيرُ﴾

پاکی و بن عه یی بو ئه و خودایه که شه و په وی کرد به عه بده خو شه ویسته
تایه ته که ی خوی - که موحه مه دی کورپی عه بدوللای کورپی «عبدالمطلب» ی
هاشمیه - له به شتیکی که م له شه و یکا له عه رزی «مسجد الحرام» واته مالی «کعبه
الله» وه له شاری مه ککه ی موکه ره مه دا تا «مسجد الأقصى» له شاری «قودس»! ئه و
مزگه وته که ئه ترافه که مان پیروز کردووه به وجودی گه لی له پیغه مبه ران له کاتی
خویانا و پیروزی ژبواریشمان پیداوه وه له هه موو جوړه روژییه کمان دروست

کردووہ تیایا، وہ بو ئوہ شہورہوی کرد بہو عہدی خوئیہ کہ بازہ ئایہ تی و بازہ نیشانہ یں لہوانہ کہ رہنمونوی ہوشیار نہ کن بو لای گہورہی ئیمہ، دہریخہ ین بوئی و چاوی پیان بکہوئی؛ چونکی بہ راستی خودای تہعلا گوئی وا لہ دوعا و پارانہوہی موحمہ مہدہوہ بو یارمہ تیدانی و چاوی وا لہو و لہ پیرہوہ کانہوہ کہ چیان بہ سہردا دئی، جا تا بہو شہورہوہیہ دئی دابمہ زرینین و ناگاداری بکہینہوہ لہ ئاساری پہنامہ کی جیہان و لہ عہ جائیاتی دنیا، وہ لہم دلتنہ نگیہ دہریچی.

بزانن! زانایانی دین گہئی قسہ یان کردووہ لہ شہوی «ئیسرا» دا، بہ ہیزترینا ئوہوہیہ کہ لہ شہوی بیست و حوتہمی رہجہ بدا بوہ.

ہہروا قسہ زورہ لہ دیاری کردنی ئو شوئندہ دا کہ ئو شہوہ حہزرت تیایا بوہ؛ یہ کئی لہو قسانہ ئوہوہیہ کہ لہ مائی «أم ہانیء» پوورکیا بوہ کہ لہ نزیکی کہ عہدا بوہ.

وہ یہ کئی تریان ئوہوہیہ کہ لہ «حیجری ئیسماعیل» دا بوہ. وہ یہ کئی تر ئوہوہیہ لہ نیوان زہمزہم و مہقامدا بوہ، وہ ئہم قسہ دووہمہ جیگہی دامہ زرانی دئی ئینسانہ چونکی نہسی ئایہ تہ کہ ﴿من المسجد الحرام﴾ ئہئی: جا ئو «مسجد الحرام» ہ. ئہ گہر مہبہست «کعبۃ اللہ» بی ئوہ تہ تہیق ئہ کئی لہ سہر ئو ریوایہ تہ کہ ئہئی لہ «حیجری ئیسماعیل» دا بوہ؛ چونکی «حیجری ئیسماعیل» وہ ختی خوئی داخلی بینای کہ عہدا بوہ، وہ ئہ گہر مہبہست ئو شوئنانہ بی کہ وان لہ نزیکی «کعبۃ اللہ» دا ئوہوہیش دہست ئہدا و موافیقی ئو ریوایہ تہیہ کہ ئہئی حہزرت لہ لای بیری زہمزہمدا بوہ کہ تہ شریفی رویشت بہ شہورہوی بو «بیت المقدس».

بہلام ئو ریوایہ تہ کہ ئہئی: حہزرت لہ مائی پوورہ «فاختہ» دا بو کہ مہ شہوورہ بہ «أم ہانیء» کچی «عبدالمطلب» ئوہ دوورہ لہ نہسی «مسجد الحرام» ہوہ، (اللہم

مەگەر بلیین لەو کاتەدا جبرەئیل هات بۆ خزمەتی لە مائی پووریا بوو لەو یۆه هینای بۆ «حیجری ئیسماعیل» و لەوێشەو هینای بۆ بیری زەمزەم وە پاش ئەو لە زەمزەم دەرچوو لە بەینی زەمزەم و مەقامەو سواری بوراق بوو رویشت بۆ «بیت المقدس». لە «روح المعانی» دا ئیشارە ئەکا بۆ ئەم تەئویله لەبەر جەمەع لە بەینی ئەو ریوایە تانەدا. وە پێویستە بزانی ئەم شەوڕەوویە لە مزگەوتی مەککەو هەروا میعراج و بەرزەو بوونی حەزرت ﷺ لە «بیت المقدس» وە بۆ ژوور هەموو ئاسمانەکان بە گیان و لەش بوو لە حالی بێداریدا بوو ئەک بە رۆح وە یا بە خەوینین لەبەر چەن دەلیل:

یە کەم: کەلیمە «سبحان» و «سبحان الله» لە شوێنی تەعەجوب لە شتی گەورە و رووداوی نایابدا بە کار دێ، وە ئەم «اسرا» لەم ئایەتەدا هەیه ئەگەر بە رۆح بوایە وە یا بە حالەتی نووستن و خەوینین بوایە ئەو نەدەبوو بە هۆی سەرسورمان بۆ کەس و، لە هەموو جۆرە تاقمیککی ئینساندا خەوی وەها ئەبیزێ کە زۆر زۆر شتی نایابی تێدا یە و کەشیش سەری لێی سوڕنامینی.

دوو هەم: کەلیمە «عەبەد» لە هەر شوێنێکدا لە قورئاندا بە کار هینرابی وە کوو لە سوورەتی «تبارک» و سوورەتی «جن» و سوورەتی «علق» دا... هەموو مەبەست ئەم شەخسە موبارە کە یە، کە وایێ لە سوورەتی «ئیسرا» یێشدا هەر ئەو شەخسە یە.

سێ هەم: لە حەدیسێ بە هێتزا سابت بوو لەو کاتەدا حەزرت ﷺ ئەم واقعە یە گێرپایەو بۆ خەلک، کافرەکان گەلێ گالتهیان پێ کرد و بازی لە موسوڵمانە ئیمان لاوازه کانیێ لە دین وەرگەرانهو - پەنا بە خودا - ، جا ئەگەر ئەو رووداوه بە رۆح یا بە خەو بوایە قایلێ ئەو نەدەبوو کەس ئینکاری بکا.

وە هەر وە کوو چۆن ئیسرا بە رۆح و جەسەد بوو وەها میعراجە کە یێشی؛ چونکی گەلێ حەدیس و فەرموودە ی بە هێتزا لە کتیبە حەدیسە گەورەکانا ریوایەت کراوه بۆ

دەلیل لەسەر ئەوە کە ئەو رووداوە لە عەرز و ئاسمانا بە سوورەتی واقعی رۆح و جەسەد بوون.

چوارەم: ھەر موعجیزەیی بۆ ھەر پێنغەمبەری رووی داوہ لە ئادەمەو تا خاتم النبیین ﷺ وە کوو مانەوہی ھەزرەتی ئیبراھیم لە ناو ئاگرا بە بی زیان و، عاسای ھەزرەتی موسا کە ئەبوو بە ئەژدیھا وە ئەگەرایەوہ بۆ سەر حالی خووی کە دار بوو، وە موعجیزەکانی ھەزرەتی عیسا کە مردووی زیندوو ئەکرەوہ ھەموو ئەمانە لە یاسای عادەتی عالم بەدەرن، وە ھەرکەسێ باوہری بەوانە ھەبێ پێویستە باوہری بە ئیسرا و میعراج بۆ فەخری عالم ﷺ بێ.

وہ مادام یاسای «خرق العادە» دامەزرا بەم مەعنا ھەرچی موعجیزە بە ئەبێ بە خیلافی عادەت بێ ئیتر فەرق نامینی لە بەینی ئەوہدا کە داری بێ بە مار یا ماری بێ بە دار و مردوویەك زیندوو بپتەوہ یا زیندووویەك بپواتە ئاسمان و بیتەوہ، سەد ھەزار رەحمەت لە رۆحی «سەید عەبدولرەحیمی مەولەوی» کە فەرموویەتی:

گەر زەرەیی شوعوور ھەبە پتەوہ کە وتیان خودا ئەبپتەوہ

وہ لەحاسل ئەو کەسە کە باوہری ھەبە بە قورئانی پیروز و لە مەعناى ئایەتەکانی حالی ئەبێ تەماشای قورئان بکا گەلی موعجیزەیی وە کوو ئیسرای بەرچاو ئەکەوئ، لەوانە: ھەلگرتنی با بۆ تەختی سولەیمان لە گەل وەزیرەکانی و دەستە و بەستە یا لە تاقی سبەیتندا بۆ مانگی رینگە بە دەوام، بە کەمتر نانسری لە رووداوی ئیسرای ھەزرەت ﷺ.

ھەروا رووداوی گەیاندن و راکیشانی تەختی بە ئقیس لە ماوہی چاوبرکە بە کدا لە قەبیلەیی ئەم موعجیزەتانی لە گەل ئەوہدا خواوہنی ئەو رووداوە پێنغەمبەر نەبووہ بە لکوو بە کئی لە گەلی سولەیمان بووہ و لە پیاوچاکان.

موفیدن بۆ یەقین لە بیستنی ئەو واقعەدا لە دەمی موبارەکی حەزەرەتەو، نێتر ئەم مەوزووعە سابتە بە قەتعی.

و ئەو ریوایەتەنە کە دەلالەت ئەکەن لەسەر ئەو واقعە ی ئیسرا بە خەوینین بوو بە قەی مسقَالَ زەرەیی قیمة تیان نییە بە یاسای عیلم، بۆیە خواونی «مەواهییب» ئەفەر مویت: حەدیس ی ئیسرا لە پیش دەرکەوتنی بیدعەت لە عالەمی ئیسلامدا زانایانی ئیسلام ئیجماعیان کردوو لە سەری و خواونی تەفسیری «روح المعانی» ئەفەر مویت: ئیسرا لە مەککەو هەتا «بیت المقدس» بە قورئان سابت بوو و هەرکەس ئینکاری بکا کافر ئەبێ، بەلام بەرزوو بوون لە «بیت المقدس» هەو بۆ ژووری ئاسمانەکان بە نەسی ئایەت سابت نەبوو بە لکوو بە حەدیس سابت بوو و ئینکاری ئەو بیدعەت و گومراهییە و بەس.

وە بازی ئەفەر موویانە: میعراجیش وەکوو بە حەدیس سابت بوو بە قورئانیش سابت بوو؛ چونکی خودای تەعالا لە سوورەتی «النجم» دا ئەفەر مویت: ﴿أَفْتَارُونَ عَلٰی مَا يَرٰی ﴿١١﴾ و لَقَدْ رَاَهُ نَزَلَةً أُخْرٰی ﴿١٢﴾ عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهٰی ﴿١٣﴾ عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَاوٰی ﴿١٤﴾ اِذْ يَغْشٰی السِّدْرَةَ مَا يَغْشٰی ﴿١٥﴾ مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغٰی ﴿١٦﴾ لَقَدْ رَاٰی مِنْ اٰیٰتِ رَبِّهِ الْكُبْرٰی ﴿١٧﴾﴾. واتە: ئایا ئیئو - ئەی قورەیش - موجدە لە ئەکەن لە گەل موحەممەد ﷺ لەسەر ئەو کە ئەیینی و لەو ئەفەر موودەیدا کە ئەفەر موئی من جوبرە ئیلم لەسەر شکل و شیوەی خۆی دیو لەو کاتەدا کە لە ئەشکەوتی «حراء» هاتە خوارەو؟ رەوا نییە بۆ ئیئو ئینکاری ئەم چاوپێکەوتنی ئەو بۆ جوبرە ئیل لەسەر شیوەی خۆی؛ چونکی بە راستی موحەممەد ﷺ جارێکی تر جوبرە ئیلی بینی لە لای داری «سدرە المنتهی» دا کە «جنتە الماوی» لە نزیک ی ئەو دایە لەو کاتەدا کە درەختی «سدرە المنتهی» ی داگرتوو ئەو هەو کە دای گرتوو لە فریشتەکان، وە بە قەزاری قەتعی چاوی موحەممەد لای ئەو کە بینی ئەو شتانە کە ئەیین، وە تەجاوزی نەکردوو و بە راستی دەرکی

نه‌کردن، به راستی لهم کاته‌دا گه‌لنی نیشانه‌ی گه‌وره گه‌وره‌ی بینی له کیبری‌ای زاتی خودا و له ته‌وانایی نه‌و.

شاهید نه‌وه‌به که گه‌لنی له موفه‌سیره‌کان فەرموویانه: «زه‌میری مه‌نسوب» له جومله‌ی ﴿ولقد رأه﴾ دا نه‌گه‌رپتته‌وه بۆ زاتی خودا، واته پیغه‌مبه‌ر ﷺ جارێکی‌تر خودای چاو پیکه‌وتوه، یانی دوو جار دیوبه‌تی: به‌لام زۆربه‌ی موفه‌سیره‌کان نه‌لین: نه‌و زه‌میره نه‌گه‌رپتته‌وه بۆ جویره‌ئیل و له‌مه‌وه ده‌رته‌که‌وئێ که واقیعه‌ی میعراجی هزرت ﷺ بۆ ناسمانه‌کان تا «سدره‌ المنتهی» بوو نه‌میش به‌ نایه‌ت سابت بووه؛ چونکی مه‌علوم بووه به‌ به‌لگه‌ی رووناک که هزرت دوو جار جویره‌ئیلی له شیوه‌ی واقیعی خۆیدا دیوه، جارێ له ریگه‌ی نه‌شکه‌وتی حیرادا و جارێکیش له لای «سدره‌ المنتهی» دا، جاری یه‌که‌م له عه‌رزا و جاری دووهم له ناسمانا، وه مه‌علومیشه که مه‌به‌ست نه‌وه نییه هزرت ﷺ له عه‌رزوه ته‌ماشای کردوه؛ چونکی باقی نایه‌ته‌کان ده‌لایلن له‌سه‌ر نه‌وه که هزرت خۆی له‌ویدا بووه وه نه‌و دیتنه‌یشی له ناسماندا هه‌ر له کاتی ئیسرادا بووه.

به هه‌ر حال من به‌ش به‌ حالی خۆم بیر و باوه‌رم له‌سه‌ر نه‌وه‌یه که هه‌ر وه‌کوو نیسرا له مه‌که‌وه هه‌تا «بیت‌المقدس» به نایه‌ت سابت بووه هه‌روه‌ها میعراج و سه‌رکه‌وتنی هزرت ﷺ له «بیت‌المقدس» وه بۆ ناسمانه‌کان به نایه‌ت سابت، وه نایه‌ته‌کانی سوورته‌ی «والنجم» به روونی ده‌لاله‌ت نه‌که‌ن له‌سه‌ر نه‌و میعراج هه‌تا «سدره‌ المنتهی».

وه ته‌فسیلی رووداوی نیسرا و میعراج هه‌واله‌ی کتیبه‌ گه‌وره‌کانه، وه‌کوو بوخاری و، موسلیم و، ترمزی و، باقی کتیبه‌ سیحاحه‌کانی هه‌دیس که به درێژی لهم باسه‌ دواون به تایبه‌تی کتیبی «فتح‌ الباری» له شه‌رحی بوخاریدا که دانراوی ئینوچه‌جهری عه‌سقه‌لانییه و، کتیبی «المواهب‌ اللدنیة» دانراوی شیخ نه‌حه‌مدی شه‌هابی قه‌سته‌لانی.

نوخته یه کی تر له م شوینه دا ماوه ته وه که ئه وه یه: له سه ر چ مونسه به یی حه زره ت شه وره وی پین کرا بو «بیت المقدس» و له وئوه بهرز کرایه وه بو ژوور ئاسمانه کان؟ وه له گه ل رووداوی ئیسرادا خودای ته عالا باسی حه زره تی موسا و ناردنی کتیب بو ی و ئه حوالی به نی ئیسرائیل دیتته پیشه وه به و شیوه یه که له هیچ سوور تیکدا ئه م باسه ی نه کردوه.

من واهه زانم ئه مه بیدار کردنه وه یه بو ئومه تی ئیسلام له سه ر ئه وه دوو مزگه وتی خاوه ن ریز هه ن له سه ر عه رزا، یه که م: مزگه وتی که عبه، که حه زره تی ئیبراهیم دروستی کردوه. دووه م: مزگه وتی «بیت المقدس» که چل سال پاش دروستکردنی که عبه حه زره تی یه عقووب دروستی کرد له شاری قودسی ئیمرودا. وه له پاشان حه زره تی داوود گه وره ی کرد و، پاش ئه و حه زره تی سوله یمان کردی به و مزگه وته گه وره که هیه. وه تیان ئه گه یه نی که ئه م مزگه وتی قودسه وا له بهر خه ته ری ئیفسادی به نی ئیسرائیلدا و ئه یانه وی داگیری بکه ن هه تا هه تایه، وه مادام ئه م مزگه وته داگیر کرا ئه م جاره مزگه وتی که عبه ییش ئه که ویتته مه ترسییه وه و به ته بیعه تی حال مزگه وتی مه دینه ی مونه ووه ره ییش له مزگه وته عاله مییه کانه ئه ویش هه ر ئه که ویتته بهر مه ترسی و واجبه له سه ر موسولمانان که له پیش ئه وه دا ئه م سه ره تانه ریشه دابکوئی به سه ر له شی موسولمانانا چار بکریت.

جا له بهر ئه وه که تەفسیری ئه م ئایه ته مونسه به ریوایه تی حه دیسی ئیسرا، وه گه وره ترینی کتیبی حه دیس سه حیجی بوخارییه، من لێره دا ئه و حه دیسی بوخارییه تان بو ئه که م به کوردی و له گه ل تیهه لکیشی بازه ریوایه تی که مه وزووعه که رووناک ئه کاته وه به یارمه تی خودا ئه ینووسم:

له بابی میعراجدا له بوخاریدا ئه فه رمویت، پیغه مبه ر ﷺ فه رموویه: له کاتیکدا من له «حطیم» دا بووم، یا خود فه رمووی: له «حیجری ئیسماعیل» دا راکشا بووم

کوتوپر شه خسی هات بۆ لام - واته جویره ئیل - وه هات له دانهی سه رسنگمه وه له تی کرد هه تا گه یشته مووی لای ناوكم، وه دلی ده رهینام و له پاشان به پر به ته شتی ئالتوون به ته واوی دلی شو ریمه وه و پر کرا له حکمهت و له ئیمان و خرایه وه شوینی خۆی و سنگم وه کوو له وه بهری لی هاته وه.

جا چه یوانیکیان هینا بچوو کتر له هیستر و گه وره تر له گویدریتز (بوراق) که نه وه نه ههنگاوی بلاو بوو چه ننی چاوی بری نه کرد ههنگاوی له شوینه دا دانه نا، وه سواری نه وه حیوانه کرام و جویره ئیل هینامی هه تا ئاسمانی یه که م.

له م شوینه دا شتی له ریوایه تی قه تاده له نه سه وه ته رك کرا وه که سابتی به نانی ریوایه تی نه کا، وه کوو ئینو چه جهری عه سفه لانی نه فه رمویت، عیاره ته له مه که له نه سه وه ریوایه ت نه کا له چه زره ته وه ﷺ فه رمووی: بوراقم بۆ هینرا، وه وه سفی کرد به وه سفه پیشو وه که، جا سواری بووم هه تا گه یشتمه «بیت المقدس» و بوراقم به سه ته وه به وه هه لقه وه که پیغه مبه رانی پیشوو پینانه وه به سه ته وه جا رویشتمه ناو «بیت المقدس» وه دوو رکات نوێژم تیدا کرد. وه له م شوینه دا له «نه نواری موحه ممه دیه» دا نه قل نه کا له ئینو نه بی حاته م له ته فسیره که یا له نه سه وه، نه لیت: نه وه نده ی بین نه چوو تا خه لقیکی زور گرد بوونه وه، جا بانگده ر بانگی دا و، قامه ت کرا بۆ نوێژ، وه ئیمه یش راسته وه بووین به چه ن سه ف. وه چاوه ری بووم کنی نه بی به ئیمان بۆمان، تا جویره ئیل ده ستی گرتم و خسته میه پیشه وه و نوێژه که م بۆ کردن، کاتی که نوێژه که م ته واو کرد جویره ئیل فه رمووی: نه زانی کنی له پشتی تو وه نوێژی کرد؟ وتم: نه، فه رمووی: هه ر پیغه مبه ری خودا به ریساله ت ره وانهی کردو وه له پشتی تو وه نوێژیان کرد.

جا پاش نه مه جویره ئیل بردمی هه تا گه یشتینه ئاسمانی دنیا، جویره ئیل داوای کردنه وه ی ده رگای کرد، له وی پرسیار کرا: کینه؟ وتی: جویره ئیل، وتیان کیت له گه لدا یه؟

وتی: موحممہد. وتیان: کتیبی بؤ رهوانه کراوه وتی: به لئی. جا وتیان: به خیر بئی و
 دەرگاریان بؤ کرده وه، کاتن رؤیستمه ماله وه ته ماشام کرد که زاتن وا له ویندا، وتیان:
 نه مه حه زره تی ناده مه و باوکتہ، دهی سه لامی لئی بکه، منیش سه لامم لئی کرد و
 جوابی سه لامه که ی دامه وه و فهرمووی: مهرحبا له کورپی چاک و پیغهمبهری چاک.
 پاش نه مه جویره ئیل به رزی کردم وه هتا گه یستمه ناسمانی دو وه مه، وه له ویندا
 داوای کردنه وه ی دەرگای کرد، وتیان: کتیه؟ وتی: جویره ئیله. وتیان: کئی وا له گه لئا؟
 وتی: موحممہد. وتیان: پیغهمبهری خودایه؟ وتی: به لئی. وتیان: به خیر بئی و دەرگاریان
 کرده وه، که رؤیستمه ناوه وه ته ماشام کرد یه حیا و عیسا وان له ویندا که پورزای
 یه کن، جویره ئیل فهرمووی: نه مانه یه حیا و عیسان دهی سه لامیان لئی بکه، منیش
 سه لامم لئی کردن و جوابی سه لامه که یان دامه وه و فهرموویان: مهرحبا له برای چاک
 و پیغهمبهری چاک.

پاش نه مه جویره ئیل به رزی کردم وه بؤ ناسمانی سینه مه و داوای کردنه وه ی
 دەرگای کرد، وتیان: کتیه؟ وتی: جویره ئیل، وتیان: کیت له گه لدایه؟ وتی: موحممہد،
 وتیان: پیغهمبهری خودایه؟ وتی: به لئی. وتیان: به خیر بئی و دەرگاریان کرده وه، که
 چومه ژوره وه جویره ئیل وتی: نه مه یوسف سه لامی لئی بکه، منیش سه لامم لئی
 کرد نه ویش جوابی دامه وه، له پاشان فهرمووی: مهرحبا له پیغهمبهری چاک و
 برای چاک.

پاش نه مه جویره ئیل به رزی کردم وه بؤ ناسمانی چوارهم و گه یشت و داوای
 کردنه وه ی دەرگای کرد وتیان: کتیه؟ وتی جویره ئیل، وتیان: کیت وا له گه لدا؟ وتی:
 موحممہد، وتیان: پیغهمبهری خودایه؟ وتی: به لئی، وتیان: به خیر بئی و دەرگاریان
 کرده وه، که چومه ماله وه وتی: نه مه ئیدریسه سه لامی لئی بکه منیش سه لامم لئی کرد
 و جوابی سه لامه که ی دامه وه جا فهرمووی: مهرحبا له برای چاک و پیغهمبهری چاک.

پاش نه‌مه جویره‌ئیل به‌رزی کردم‌وه بو ناسمانی پینجه‌م کاتنی گه‌یشتین داوای کردنه‌وی ده‌رگای کرد، وتیان: کئییه؟ وتی جویره‌ئیل، وتیان: کیت له‌گه‌لدایه؟ وتی: موحه‌ممه‌د، وتیان: پیغه‌مبه‌ری خودایه؟ وتی: به‌لن، وتیان: به‌خیرین، جا ده‌رگایان کرده‌وه، که چوومه ماله‌وه وتیان: نه‌مه «هاروون»ه، سه‌لامی لن بکه، منیش سه‌لامم لن کرد و جوابی سه‌لامه‌کی دایه‌وه و فهرمووی: مهرحبا له برای چاک و پیغه‌مبه‌ری چاک.

پاش نه‌مه جویره‌ئیل به‌رزی کردم‌وه بو ناسمانی شه‌شم، هه‌تا گه‌یشتین و داوای کردنه‌وی ده‌رگای کرد وتیان: کئییه؟ وتی: جویره‌ئیل، وتیان: کیت له‌گه‌لدایه؟ وتی: موحه‌ممه‌د، وتیان: پیغه‌مبه‌ری خودایه؟ وتی: به‌لن، وتیان: به‌خیر بن، جا ده‌رگایان کرده‌وه کاتنی چوومه ماله‌وه جویره‌ئیل وتی: نه‌مه مووسایه سه‌لامی لن بکه، منیش سه‌لامم لن کرد و جوابی سه‌لامی دامه‌وه و فهرمووی: مهرحبا له برای چاک و پیغه‌مبه‌ری چاک.

پاش نه‌وه جویره‌ئیل به‌رزی کردم‌وه بو ناسمانی هه‌وته‌م هه‌تا گه‌یشتین و داوای کردنه‌وی ده‌رگای کرد، وتیان: کئییه؟ وتی: جویره‌ئیل، وتیان: کیت له‌گه‌لدایه؟ وتی: موحه‌ممه‌د ^{سیدرۃ المنتهی} وتیان: پیغه‌مبه‌ری خودایه؟ وتی: به‌لن. وتیان: به‌خیر بن. ده‌رگایان کرده‌وه که چوومه سهر ته‌ماشام کرد ئیبراهیمه، وتیان: نه‌مه باوکی تویه سه‌لامی لن بکه، منیش سه‌لامم لن کرد و جوابی دامه‌وه و فهرمووی: مهرحبا له کوری چاک و پیغه‌مبه‌ری چاک.

جا پاش نه‌مه جویره‌ئیل به‌رزی کردم‌وه بو «سدرۃ‌المنتهی» که ته‌ماشام کرد به‌ره‌که‌ی نه‌ونده‌ی کوپله‌ی دئی «هه‌جر» گه‌وره بوون، وه گه‌لاکه‌ی وه‌کوو گونچکه‌ی فیل و ابوو، وتیان: نه‌مه «سدرۃ‌المنتهی»یه.

کە تەماشام کرد چوار جۆگەى ئاۋ لە بنى ئەو دارە دەرئەچوون دوانیان ئەچوونەو بە ناوا و دەرئەدەکەوتن وە دوانیان بەدەرەوہ بوون پرسیارم کرد لە جویرەئیل: ئەمانە چین؟ فەرمووی: ئەو دوو جۆگە ئەرۆنە ناوہوہ ئەوہ دوو جۆگەن وان لە بەھەشتا، وە ئەم دوو جۆگە وان بە دەرەوہ دوو جۆگەى «نیل» و «فورات»ن. گەلئ لە خاوەن تەفسیرەکان فەرموویانە: یانی ئەمانە وینەى ئاۋى نیل و فوراتن.

پاش ئەمانە «بیت المعمور»م لئ دەرکەوت: پاش ئەمە کاسەین شەراب و کاسەیی شیر و کاسەیی ھەنگوینیان بۆ ھێنام من کاسە شیرەکەم وەرگرت، ھەزرەتى جویرەئیل وتی: ئەوہ ئەو دینە و ئەو میللەتە یە کە تۆ و ئەولادەکانت وان لەسەرى.

پاش ئەمانە لە لایەنى خوداوە پەنجای نوێژم لەسەر فەرز کرا لە ھەموو رۆژیکدا، جا گەرامەوہ و رابوردم بە لای مووسای کورپی عیمرانا، فەرمووی: ئەمەرت بەچی پئ کرا؟ وتم: بە پەنجای فەرز لە ھەموو رۆژیکدا.

فەرمووی: ئوممەتى تۆ تەوانایی بەجیھینانی پەنجای نوێژیان نییە لە ھەموو رۆژیکدا و بە راستى من ئوممەتم بەراورد کردووە لە پئش تۆدا و خەریکی بەنى ئیسرائیل بووم زۆر بە زەحمەت، بگەرپەرەوہ بۆ لای خودا داۋای لئ بکە ئەو نوێژانە لەسەر ئوممەتەکەت سووک بکا.

منیش گەرامەوہ و خودای تەعالا دە نوێژی لئ لا بردن، جا گەرامەوہ بۆ لای مووسا و دووبارە وەکوو جارى پئشووی فەرموو، منیش گەرامەوہ داۋای سووککردنم کرد لە خودا، خودای تەعالا دە نوێژی تری لئ لا بردن، جا گەرامەوہ بۆ لای مووسا ھەمتر وەکوو جارى پئشووی فەرموو منیش گەرامەوہ داۋای سووککردنم کرد و خودای تەعالا دە نوێژی تری لئ لا بردن، جا گەرامەوہ بۆ لای مووسا دیسان وەکوو جارى پئشووی فەرموو منیش گەرامەوہ و داوام لە خودا کرد و دە نوێژی تری لئ لا بردن، ھەمتر گەرامەوہ بۆ لای مووسا و پئى وتمەوہ و گەرامەوہ بۆ لای خودای

تەعالا و داوای سووککردنم کرد و خودا پینچ نوێزی لئ لا بردن و گەرامەوہ بۆ لای موسا، دیسان فەرمووی بگەپزێوہ داوای سووککردنی لئ بکە، وە وتم: ئەوێندە پارامەوہ لە خودا ئیتر شەرم ئەکەم بپۆمەوہ و داوای سووککردنی لئ بکەم. کاتی لەوئ دەرچووم بانگم لئ کرا: وا فەرزێ خۆم بپار دا و سووکیشم کرد لەسەر بەندەکانی خۆم، لەم پایەدا تەرجمەمی حەدییسی بوخاری شەریف لە نیسرا و میعراجا بپایەوہ.

وەکوو لە پینشەوہ باسماں کرد، قسە زۆرە لە دیاریکردنی کاتی نیسرا و میعراجدا، وە مەشهور وایە لە شەوی جومعە و لە بیست و حەوتی مانگی رەجەب و لە شاری مەککەدا بوو، وە لەو کاتەدا عومری حەزرت پەنج و یەك سأل و نو مانگ و بیست و حەوت رۆژ بوو،^۱ واتە سألک و سئ مانگ لە پینش کۆچکردنیا بوو بۆ مەدینەمی مۆنەوہرە. «زادها الله شرفا و تعظيما!».

وە لە «روح المعاني» دا دەلئ: کە دەرهجاتی میعراج دە دەرهجە بوو: حەوتیان بۆ ئاسماں و، هەشتم بۆ «سدرەالمتھی»، و، نۆهەم بۆ ئەو پایە کە جیرەمی قەلەمی قەزای تیندا بیستوو، وە دەهەم بۆ ژوور عەرش و پایەمی موناجاتی حەزرت ﷺ لە حوزووری خودادا، وە جویرەئیل لە سیدرەدا راوہستا و فەرمووی: ناتوانم لەوہ زیاتر بەرەو ژوور بێم و، ئەگەر پەنجەیهك لەمە زیاتر نزیك بکەمەوہ دەسووتیم، لەوہ ژوور بە رەفەرەفا سەرکەوت، وە لە عەینی شەوا گەپایەوہ بۆ مەککە، وە حەزرتی

[۱. ئەم بۆچوونەمی تەمەنی حەزرتە لە کاتی میعراجدا ئەگەر بە سالی مانگی لیکدرا بیتەوہ جئنی سەرنجە! چوونکە پینغەمبەر لە دوازدەمی رەبیعوئەوولەمی سالی چلی پینش بیعسەت لە دایک بوو و سالی یازدەمی بیعسەتیش تەشریفی چوو بۆ میعراج، کە تا دوازدەمی مانگی رەبیعوئەوولەمی ئەم ساللە تەمەنی حەزرت ۵۱ سأل بوو و لە دوازدەمی رەبیعوئەوولەمیشەوہ تا ۲۷ رەجەب ئەکاتە چوار مانگ و یازدە رۆژ، کەواتە ئەکرئ بوتری کە تەمەنی پینغەمبەر لەو کاتەدا پەنج و یەك سأل و چوار مانگ و پانزە رۆژ بوو - بلاوکردنەوہی کوردستان.]

جوہرہ ٹیل بُو رُوڑی سبہ ینتی شہوی میعراج ہاتہ خواروہ بُو مہ ککہ و لہ نوڑی نیوہ پُودا بوو بہ پیش نوڑ بُو حہزرت ﷺ و پینچ فہرزی بُو کرد بہ ئیمامت واتہ: نیوہ پُو، عہسر، مہ غریب، عیشا، بہ یانی، لہ ٹوہ لئی و ہختہ کانہوہ: نیوہ پُو لہ پاش کاتی زہوال، عہسر لہ پاش ٹوہ کہ سیبہری ہر شتی بہ قہی خوی لی ہات - بیجگہ لہ سیبہری کاتی ئیستیوا - وہ عہسر لہ و کاتہ بہ ولواوہ، وہ مہ غریب لہ پاش ٹوہ رُوڑ ٹاوا بوو، وہ عیشا لہ پاش ٹوہ کہ رووناکی سووری کہناری ناسمان ون بوو. جاری تر ٹوہ پینچ فہرزی بُو کردہوہ بہ ئیمامت لہ کُوتایی و ہختہ کانہوہ: نیوہ پُو لہ پیش داہانتی عہسرا، وہ نوڑی عہسر لہ پیش زہردہی رُوڑ لہ پیش ٹاوابوونیا، وہ مہ غریب لہ پاش ٹاوابوونی رُوڑ لہ نزدیکی ون بوونی رووناکی کہناری ناسمانا، وہ نوڑی عیشا لہ پیش دہرکہوتنی بہ یاندا. وہ فہرمووی بہ حہزرت: کاتی بہ جیہینانی ٹم پینچ فہرزی لہ بہینی ٹوہ دوو کاتہ دایہ کہ من نوڑہ کانم کرد بُو تُو بہ ئیمامت.

ہہروا لہ سبہ ینتی شہوی میعراجدا حہزرت ﷺ ٹم رووداوی نیرا و میعراجیہ گتیراہوہ لہ ناو خہ لکا و کافرہ کان گہ لئی گالٹہ یان پین کرد و بازی لہ موسولمانہ ئیمان کزہ کان لہ دین و ہرگہ رانہوہ. کافرہ کان رویشتن ٹم باسہ یان بُو ٹہ بووہ کر گتیراہوہ، ٹویش فہرمووی: مادام ٹم قسہی فہرمووی من بی گومان باوہری پین ٹہ کم و ٹم رووداوہ بُو خودای تہوانا قیمہ تی نیہ، وہ لہ بہر ٹہ مہیہ بہ ٹہ بووہ کر وتراوہ «سَدِیق» ﷺ.

پاکی و بلندی بُو ٹہو خودایہ چہنہا موہجیزہی بہرزی لہ لایہ
 یہ کہم موہجیزہی ٹہ مہیہ نابوود بہ ہیزی خواستی روی کردہ و جوود
 ہرز و ناسمان چہن ملیار ٹہ ختہر لہ سہر خواستی لہ و سہریان خستہ دہر
 ہہریہ ک بہ جوڑی کہوتہ پہ لہ پہل رام بوو بُو ہیزی خوی «عز و جل»

هەر وای چى هەيه له كان، له گيا،
 هەم لەو شتانه كە بى گيانن
 هەموو تەسبيحات ئەكەن پەلە پەل
 لە گيانلەبەران لەسەر رووی دنيا،
 بى هوش و فام و دوور لە بەيانن
 بۆ تەوانايى خواى «عز و جل»



ئەوێ ئادەمى هینا بۆ بەسات
 كەردى بە خاوەن بۆ عیلم و عیرفان
 پيشەى نیشان دا بۆ ماوەى ژيان
 بە مەعنەویاتی رۆحى مۆنەووەر
 لە ئادەمەو هەتا بە خاتەم
 هەركام بە بازى سیرى موعجیزات
 پاکی و بى عەیبى بۆ زاتى ئەو
 كەردى بە خاوەن بۆ خولكى جوان
 ريشەى داكتوتان بە دل و بە گيان
 چەن كەسى لەوان دانا بە رەهەبر
 بوون بە هۆى نوورى نەتەوێ ئادەم
 سەربەرزى كەردن لەسەر رووی بەسات
 عالەم پەرتەوێ لە خواستى ئەو



كەشتى نیشان دا بە نووحى رەهەبر
 بۆ هوود و سألح دنياى كەرد بە تۆز
 «أصحاب الأيكة» شوعەیبى سووتان
 ئاگرى گەرمى هاو وینەى جەحيم
 بۆسۆى لە «چا» وە كەرد بە پادشا
 بە دارى وشكى مۆسای كۆر عيمران
 عيسای كەرد بە هۆى سەبرى سەربەسات
 موحەممەدى كەرد بە رەهەبرى عام
 بەرزى كەردەو بۆ عەرشى ئەعلا
 كەفرى فەوتان بۆ ئەو سەراسەر
 بەدناوى ئەوان رۆبى هۆزاو هۆز
 بە سەموومى گەرم ئەو گەلەى فەوتان
 كەردى بە ساردا و لە بۆ ئىبیراهيم
 بوو بە جیلوه گای خاوەن تەماشاشا
 فەوتاندى جادووى كۆرپى ساحیران
 زیندووى كەردەو چەنەها لە ئەموات
 گەلن عەوامى بۆ كەرد بە عەللام
 بۆ مۆناجاتى خوداى تەعالا

بىيى بىه ره هبەر هه تا هه تايه
 كام موعجيزه ي تو بىيم بو ده فتهر؟
 يا خود موعجيزه ي رىي خوداناسيت؟
 يا خود ئازارى نه شرارى نه فام؟
 خو كم كردنت له گه ل هه بيه تا؟
 موعجيزه ي روژووى سوننت و فهرزت؟
 له گه ل ئاياتى قورئانى ره وان؟
 وه ها تو كردت له موعجيزاتن
 وه ها بو عالم تو ي كرد به ره هبەر

قورئانى بو نارد بو ئەم دنيايه
 من بىم به فيدات ئەي نوورى ره هبەر
 موعجيزه ي پاكي و دلئاسي و راسيت؟
 موعجيزه ي سه برت له به دكاري عام؟
 موعجيزه ي عه فوت له گه ل قودره تا؟
 موعجيزه ي ده ست و ده هه نده ي به رزت؟
 موعجيزه ي شه ونويژ به دريژي شه وان؟
 ئەم ئەحوالانه ناليم عاداتن
 بى عه بيه خوداي ته واناي ئەكبه ر



به سته له لايا سه ره له وحه ي كورسى
 موحه ممه دي برد بو پايه ي نه علا
 هه تاوى روژه رووناكى شه وه
 يا خود سه ركه ويى بو چه رخي نه نوار
 به «كن فيكون» هاته سه رزه مين
 سه ركه ويى بو سه ر مه وكه به ي عالم
 نازانئ مه عناي جازيبه ي قودسى
 حورمه نگرتنى له سه رمان فه رزه
 ئەي پىغه مبه رى ره هبهرى نازدار
 دلبندى خودا و مه رته به ي عوليا
 خه لاتكراوى شه وه كه ي مي عراج
 پيشه واي به رزى پاكي ئەنيا

ئەوه ي بfamئ جازيبه ي قودسى
 جازيبه ي فه يزي خوداي ته علا
 يانى موحه ممه د نووره پىرته وه
 پىرته و بى فه رقه: له سه ر بىته خو ار،
 چه ن جار فه رىشته جو برىلى ئەمين
 چى ئەبى جارئ ره هبهرى ئەكهم
 ئەوه ي ئەبىنى ماده به قورسى
 به خشىنى خوايه ئەم پايه به رزه
 ئەي پىغه مبه رى سه روهرى سه ردار
 ئەسە ي پىغه مبه رى بى غەم له دنيا
 ئەي پىغه مبه رى خاوه ن ته خت و تاج
 ئەي پىغه مبه رى تاكى ئەسفيا

نه‌ی پیغه‌مبهری دلسۆزی پاكان
 مادام نه‌و خودای خه‌بیر و به‌سیر
 به‌جیلوه‌ی نووری سه‌یاری به‌رزت
 لا بکه‌روه به‌که‌ره‌م لیمان
 هه‌تا رزگار بین له‌شهو‌ی تاریک
 به‌لکوو به‌فه‌یزی نه‌نواری نه‌حمه‌د
 «نامی» وه‌برگرئ نامی رزگاری
 چرای هه‌لکراو بو‌دل رووناکان
 تۆی کرد به‌چراو سیراجی مونیر
 به‌شیه‌ی سیمای سافی سه‌ره‌رزت
 پرته‌وی نوورت دهر بسخه بو‌مان
 نه‌بین به‌لادا له‌ریگه‌ی باریک
 بگه‌ین به‌پایه‌ی پیروزی سه‌رمه‌د
 بو‌دین و بو‌ژین به‌به‌ختیاری



﴿وَأَتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ﴾

وه‌کوو چه‌زره‌تی موحه‌مه‌دمان خه‌لاتکرد به‌قورئانی پیروژ و به‌شه‌وره‌وی له‌که‌عه‌وه بو «بیت المقدس» وه‌ها له‌کاتی خۆیا خه‌لاتی مووسامان کرد به‌کتیبی ته‌ورات، وه‌مووسا، یا نه‌و کتیبه‌مان کرد به‌هۆی هیدایه‌ت و شاره‌زایی به‌نی ئیسرائیل بو‌ده‌رچوون له‌تاریکستانی نه‌فامی و نه‌زانی بو‌رووناکی فام و زانست و خودا په‌رستی و ده‌رچوون له‌په‌ستی خودپه‌رستی له‌سه‌ر بناغه‌ی حه‌ق خواهی.

﴿أَلَا تَتَّخِذُوا مِن دُونِي وَكِيلاً ﴿٢﴾ ذُرِّيَّةً مِّن حَمَلِنَا مَعَ نُوحٍ﴾

وه‌له‌سه‌ر مه‌رجی نه‌مه‌که‌ه پیمان راگه‌یاندن بیجگه‌له‌من که‌س مه‌گرن به‌پال و پشتی خۆتان و ئیعتیما‌د له‌سه‌ر غه‌یری خودا مه‌ده‌ن. نه‌ی نه‌ته‌وه‌ی که‌سانه‌ی که‌هه‌لمگرتن له‌ناو که‌شتیدا له‌گه‌ل چه‌زره‌تی نووحدا وه‌بو‌نه‌وه‌یش خه‌لاتی نه‌ومان کرد به‌و سنعه‌ته‌پیمان نشان دا و به‌و که‌شتیه‌که‌به‌چاودێری ئیمه‌دروستی کرد و په‌یره‌وه‌کانی نه‌ومان رزگار کرد و دوژمنه‌کانی‌شمان گرفتار کرد.

﴿إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ﴿٣﴾﴾

چونکی به راستی نوح به‌نده‌یه‌کی سوپاس‌گوزار بوو نه‌یتوانی له به‌رانبه‌ری نیعمه‌کانی خوداوه خزمه‌ت بکا، به کورتی نه‌نجامی ثم خه‌لات و خیراته و غایه‌مان له‌م هموو‌ثایه‌ته‌دا که ناردمانن بو ناده‌میزاد به واسیته‌ی پیغه‌مبه‌ره‌کانه‌وه ثمه بوو به‌نده‌یی بو خودا بکه‌ن و به‌س وتاری نازداری «لا إله إلا الله» وتوویره‌ی دل و زمانیان بی.

﴿وَقَضَيْنَا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيرًا﴾ (۴)

وه وه‌حیمان کرد بو لای پیغه‌مبه‌ری به‌نی‌ئیسرائیل له ته‌وراتا که: نه‌ی نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیل ئیوه قه‌ومیکی سه‌رکیشن و به راستی دوو جار له‌سه‌ر زه‌ویدا نه‌گه‌ن به لادان له نه‌حکامی ته‌ورات و، بلاو‌کردنه‌وه‌ی خو‌لک و ره‌وشتی خراب له‌سه‌ر به‌سات و فه‌رام‌وش‌کردنی په‌یمانی بیر و باوه‌ر و نیمان و ده‌ست بردن بو کوشتن و نازاردانی پیغه‌مبه‌ره‌کان وه‌کوو کوشتنی زه‌که‌ریا و یه‌حیا و قه‌س‌دی کوشتنی عیسا علیه‌السلام.

﴿فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَنَا أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا﴾ (۵)

جا کاتی واده‌ی پاداش و توله‌ی ئیفسادی جاری یه‌که‌متان هات حه‌واله‌مان کرد بو سه‌رتان سوپایه‌کی بن‌شهرم و شو‌ی خاوه‌ن چه‌کی به‌هیز و هیرشیان هیتایه سه‌رتان له ناوه‌قتا و به‌رانگاریتان بین نه‌کرا، نه‌وانیش وه‌کوو ناگری روژی ره‌شه‌با گه‌ران به ناو هموو ولاتا و هموو قورژبنیکیان پشکنی و نه‌وه‌ی ناره‌زوویان بوو کردیان به کوشتن و، خوین رشتن و، نامووس بردن و دارایی به‌تالان بردن و، ویران‌کردنی عیبا‌ده‌تخانه‌کان و شیواندنی خانه‌دانه‌کان و، سووک‌کردنی پیاوه به

حورمه ته کان... وه به راستی سزا و توله سه ندنه وه له بهنی ئیسرائیل واده یه کی وه ها بوو پیویست بوو به جی بیت؛ چونکی ئیراده ی خودای ته عالی له سهر دهر چوو بوو.

﴿ ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكُرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾ ﴾

پاش ئه م سزا و توله یه قاری ئیمه نیشته وه و میهره بانی و ره حمه تمان رووی تیکردن و چاککردنی نه خلاق و خوومان پیدان و مهیدانی زانیاری و پیشه م بو گوشاد کردنه وه و، نیفاق و جیاوازیم له ناوتانا که م کرده وه به م نوعه هه موویانه وه مه عنه ویاتم به هیز کردن و ده ولت و غه له به و هیزم پیدانه وه به سهر دوزمه کانا و یارمه تیم دان به دارایی و گورانیکی پاله وانی دل نه ستور و نه ترس وه له وه پیش زورتر سوپای جهنگم بو نامه کردن و ئیوم زال کرد به سهر دوزمه کانا و جینگه ی خوتان وه رگرت وه.

﴿ إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا ﴾

ئیه تا باش بوون ئیمه باشمان بو کردن و کاتی به دکار و خراب بوون، خراب موعامه له که لا کردن، نه مه مه عنای وایه ئیه نه گهر بیر و باوه و کرده وه ی خوتان باش بکه نه وه بو خوتانی باش نه کهن، وه نه گهر خرابیان بکه نه ههر بو زیانی خوتان خرابی نه کهن، ههر کهس له سهر کاری خو ی پاداش وه رنه گری و خودا خاوه ن داده و دنیا دادگایه هه تا روزی قیامت نه وسایش خودا ناگایه.

﴿ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسْتَوْأُواْ وُجُوهُكُمْ وَلِيَدْخُلُواْ الْمَسْجِدَ

كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُواْ مَا عَلَوْاْ تَبِيرًا ﴿٧﴾

جا کاتی که واده ی هاتنی توله ی خرابه کاری دووه متان هات سوپایی له وینه ی سوپا چاره سیا نامه رده دل به رده پیشوه کانتان بو چه واله نه که مه وه بینه سهرتان هه تا

واتان لی بکه‌ن ناوچاوانتان گرژ و تاریک و په‌شیو بکه‌نه‌وه، واته ئه‌وه‌نده ئازارتان بده‌ن هه‌رچی نیشانه‌ی رووناکی بی له روخسارتانا نه‌مینی - په‌نا به‌خودا - وه‌هه‌تا برۆنه‌وه ناو مزگه‌وته گه‌وره‌که‌تانه‌وه به‌ئیفساد و ئازاردان و به‌ست شکاندن و گرتن و کوشتن وه‌کوو جاری پیشوو چوونه‌ ناوی. وه‌هه‌تا به‌هیلاکدا بیه‌ن ئه‌وه‌ی به‌سه‌ریا زال بین به‌ئاره‌زووی خو‌یان؛ چونکی جه‌زای جه‌فاکردن به‌قه‌ی ئه‌و جه‌فایه‌تانی، وه‌پاداش له‌سه‌ر شیوه‌ی کرده‌وه‌یه.

﴿عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يَرْحَمَكُمْ﴾

رجا وه‌هایه که په‌روه‌ردگاری ئیوه رحمتان بی بکا و ئیوه‌یش نه‌مجار له‌و کرده‌وه ناپه‌سه‌نده پیشوانه په‌شیمان بینه‌وه دووباره وه‌کوو ریشه‌یی ورده لق ده‌ریکا بژینه‌وه و بروینه‌وه.

﴿وَلِٰنِ عُدَّتْ عِدَّتَانَا﴾

وه‌ئه‌گه‌ر پاش ئه‌م جاری دووه‌مه که ژبانوه گه‌رانه‌وه بو سه‌ر ناباری و ناهه‌مواریه‌کانتان و ده‌ستان کرد به‌ئیفساد له‌جیهانا و بوون به‌مایه‌ی ناشووب و فیتنه‌ی دنیا ئیمه‌یش نه‌گه‌رینه‌وه بو سه‌ر یاساکه‌ی خو‌مان که ئه‌وه‌یه ئاو ئه‌که‌ین به‌سه‌ر ئاگرا و ئاگر به‌رئه‌ده‌ین له‌داری بی‌سایه و بی‌به‌را و قاری خو‌مان ئه‌رژینه‌ین به‌سه‌ر هه‌رکه‌سینکا ناپاک بی له‌ناو به‌شه‌را.

جاله‌م شوینه‌دا بزانی!

خودای ته‌عالا و له‌به‌رچاوتانا فه‌رمووی: ئه‌ی به‌نی ئیسرائیل دوو جار ئیفسادتان کرد له‌دنیا و من تو‌له‌ی هه‌ردوو جاره‌که‌م لی سه‌ندنه‌وه، وه‌بو جاری سینه‌م ئه‌گه‌ر بگه‌رینه‌وه بو سه‌ر خراپه‌کاری و ناشووب‌نانه‌وه منیش وه‌کوو جاره‌پیشوو‌ه‌کان لیتان ئه‌ده‌مه‌وه.

ئوممەتی بەنی ئیسرائیل لە نەتەوہی دوازده کورہ کە یە حەزەرەتی یە عەقووبین؛ چونکی ئیسرائیل یانی عەبدوللا و لەقەبی یە عەقووب بوو، وە ئەم نەتەوہیە.

وە لە ئەو ئەوہ لە تەفسیری سوورەتی «بقرة» دا بۆم باس کردن ئەمانە پینج دەوریان بوو.

یە کەم لەو رۆژەوہ کە حەزەرەتی یە عەقووب و کورہ کانی بە فەرمانی یوسف هاتن لە کەنعانەوہ بۆ میسر و لەو کاتەدا حەفتا و حەوت کەس بوون، وە ئەم کاتە تەئریخی ھەزار و نۆسەد و نەوہد و شەشی پینج لەدایک بوونی عیسا بوو ﷺ.

وە دەوری دووہە میان دەست پین ئەکا لە ھەزار و شەش سەد و چل و پینج سالی پینج میلاد ھەتا ھەزار و ھەشتای پینج میلاد، کە ئەکاتە پینج سەد و شەست و پینج سال، وە لەم ماوہدا بەنی ئیسرائیل زۆربە ی کاتیان تەواو کرد لە جەنگ کردن لە گەڵ دەورو بەری خۆیاندا وە دامەزران لە خاکی کەنعان وە لە فەلەستیندا و ھێرشێ دوژمن تەفر و توونای نەکردن.

وە لە دەوری سێھەمدا لە تەئریخی ھەزار و ھەشتای پینج میلاد ھەتا پینج سەد و سی و شەشی پینج میلاد کە دەوری حوکومەتی «قضاة» بوو کەوتنە پەڕیشانییەوہ و دراوسێکیانیان تەماعیان تی کردن جا داوایان کرد لە «بەنی ئیشمەویل» داوا بکات لە خودا پاشایان بۆ بنێرێ، ئەویش تالووتی بۆ کردن بە پاشا، وە لەم چەرخەدا داود کەوتە روو، وە جالووت ناو پاشای عەمالیقە کانی کوشت و بەنی ئیسرائیل سەرکەوتن تا زەمانی داوود و سولەیمان تەواو بوو ھەر بەرز ئەبوونەوہ، وە پاش سولەیمان بەنی ئیسرائیل بوون بە دوو بەش، بە شیکیان لە ژێر فەرمانی «رەحەبەام» کورپی سولەیمان.

وە بە شیکیان پینج ھات لە دە قەبیلە کە ی تر و لە ژێر فەرمانی «جەیرحەبەام» کورپی «ناباد» ناوا بوون، وە لەم رۆژی دوو بە شیبیەوہ کەوتنە ناو نەگبەت و پەڕیشانییەوہ، وە

«سه لمانازاری» ناشووری به سوپایه کی زوره وه هیرشی برد بو سهر به شی به نی ئیسرائیل و ولاته که ی ویران کردن و گه لئ پیای به دیل بردن بو ولاتی موسل، وه ته نیا ولاتی یه هوودا به ساغی مایه وه، وه حوکی یه هوود که وته دهستی «یراقیم» ناو، وه له گه ل به خته نه سری بابلیدا که وته جهنگه وه و به دیل که وته دهستی به خته نه سر، پاش ماوه یی له دیل رزگار بوو هاته وه بو خاکی یه هوودا و دووباره له گه ل به خته نه سرا که وته وه جهنگ، نه مجاره به خته نه سر هات به جارئ ولاتی یه هوودا و «بیت المقدس» و قودس هه مووی ویران کرد، وه به نی ئیسرائیل به دیلی که وته دهستی به خته نه سر، وه نه م رووداوه له میژووی پینج سهد و هه شتا و حه وتی [پیش] میلادی عیسادا بوو. جا پاش ماوه یی له م ته نریخه «کورش» گه وری فارس ولاتی بابلی داگیر کرد و ئیسرائیل له دیل رزگار بوون و گه رانه وه بو فه له ستین له ته نریخی پینج سهد و سی و شه شی پیش میلادی عیسادا بوو.

له م ته نریخه وه به نی ئیسرائیل ژیانه وه به لام له ژیر ئیداره ی فارسیدا، هه روا ده و امیان کرد هه تا نه سه که نده ری مه قدوونی له سالی سیسه د و بیستی پیش میلادا فه له ستینی داگرت به لام یاسای ولاتی هیشته وه به نیمچه نازادی وه کوو خوئی.

وه له سالی سیسه دی پیش میلادا «سلوکیس تیکاتور سوریانی» ولاتی ئیسرائیلی داگیر کرد، وه له سالی سهد و سی و پینج پاش میلاد «ئه ده ریان» پاشای رومان به سوپایه کی گه وری هات بو سهر یه هوود و قودس و «بیت المقدس» ی ویران کرد و زوری خه لکه که ی کوشت و زوری به دیل گرتن.

پاش نه م رووداوه یه هوود بلا بوونه وه به جیهانا و هیز و حوکومه تیان نه ما، جا ئیتر مه به ست له جاری یه که م له نایه ته که دا واقیعه ی سه لمانازاری ناشووری بووبی یا واقیعه ی به خته نه سر، وه له جاری دووه مه دا واقیعه ی به خته نه سر بووبی، یا خود هیرشی «ئه ده ریان» نه م دوو رووداوه گه وری به سهر به نی ئیسرائیلدا هات و

خودایش هه‌په‌شه‌یان لئێ ئەکا ئەلئێ: ئەگەر جارێکی‌تر بگه‌ڕینه‌وه بۆ سەر شەڕ و خراپه‌کاری له‌ جیهانا منیش ئەگه‌ڕیمه‌وه بۆ سەر وێرانکردنی ولاته‌که‌تان، وه‌ له‌ کاتی نازلبوونی ئەو ئایه‌ته‌وه هه‌تا میژووی نۆسه‌د و چل و هه‌شتی میلادی یه‌هوودیه‌کان بلاوه‌یان کردبوو له‌ جیهانا، به‌لام له‌ کاتی شەڕی جیهانی یه‌که‌مه‌وه میژووی هه‌زار و نۆسه‌د و چوارده‌ وه‌عه‌دیان له‌ «بلفور» وه‌رگرت که‌ له‌ پاش ته‌واو بوونی جه‌نگی جیهانی له‌ عه‌ززی فه‌له‌ستینا حوکومه‌تیان بۆ دامه‌زرێنن، وه‌ فیعه‌لن له‌ پاش ئەو جه‌نگه‌ وه‌ له‌ میژووی ناوبراوا حوکومه‌تی بۆ دامه‌زراندن و ولاته‌ گه‌وره‌کان دانیان نا به‌و حوکومه‌ته‌دا، وه‌ له‌و رۆژه‌وه تا ئێسته که‌ میژووی هه‌زار و نۆسه‌د و حه‌فتا و هه‌شته موسولمانانی ولاتی فه‌له‌ستین په‌ریشانن و زۆربه‌یان کوزران و گه‌لیکیان بلاوه‌یان کرد به‌ جیهانا، وه‌ ئەو فیتنه‌ی یه‌هووده ده‌وام ئەکا له‌ ولاتی رۆژه‌لاتی ناوه‌راستا، وه‌ ئەو شه‌رته که‌ خودا فه‌رمویه‌تی: ﴿وإن عدتم﴾ هاته‌جئ و ئیمه‌یش چاوه‌ڕێتی جه‌زاکه‌ ئەکه‌ین که‌ فه‌رمویه‌تی: ﴿عدنا﴾، جا بزانی‌ن که‌ی دیته‌ جیگه‌!

وه‌ له‌ لایه‌کی‌ تریشه‌وه پێغه‌مبه‌ر ﷺ خه‌به‌ری داوه که‌ به‌ حه‌تمی ئەبئ له‌ پیش هاتنی قیامه‌تا موسولمانان جه‌نگ بکه‌ن له‌ گه‌ڵ یه‌هوودا، وه‌ ئەبئ یه‌هوود بشکین و له‌ ناو بچن ئەمه‌یش هه‌روا له‌ عیلمی خودادا که‌ له‌ چ رۆژیکدا ئەبئ.

وه‌ ئەگەر پرسیار بکه‌ن چۆن ئەم سه‌رکه‌وتنی یه‌هووده رێک ئەکه‌وی له‌ گه‌ڵ ئایه‌تی ئیستیمراری داماوی و زه‌لیلی بۆ قه‌ومی یه‌هوودا؟ وه‌ ئێسته ئەوان ئەوه‌نده به‌هێز و خاوه‌ن چه‌ک و ده‌سه‌لاتن؟

وه‌لامه‌که‌ی ئەوه‌یه خودا فه‌رمویه‌تی: ﴿إلا بحبل من الله و حبل من الناس﴾^۱ وه‌ ئەم موسته‌سنایه مه‌به‌ست له‌ یه‌که‌میان ماوه‌یی بووه که‌ له‌ ژێر ئەمان و ریعایه‌تی

ئيسلامدا بوون و سه رانه يان داوه و ته ماشاي مافيان كراوه وه كوو مه علومه لاي نه وانه كه ناگيان له ميژووي ئيسلامه.

وه مه بهست له موسته سنای دووهه ميان يارمه تي و موساعه دهی ئاده ميزادی كافره كانه وه كوو ئيسته كه وان له چاوديري نه ميريكا و بهريتانيا دا وه نه گهر نه وان وازيان لى بينن يه هوود سالى دهوام ناكهن.

﴿ وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا ﴾

ئهم جوړه سزادانه كه باسمان كرد بو دنيايه و بو روژي قيامه تيش دوژه خمان كردووه به شوورايين و به ديوارى كه هه موو كهس له وان دانه گري و كهس ناتواني له و شووراو ديواره برواته ده ره وه.

وه ده رته كه وي له كو تايي هيناني ئهم باسه وه بهم ئايه ته كه ئهم رووداوانى سزاي گه لى يه هووده زور نزيكه له داهاتنى قيامه ته وه، هه روا نه و فرمووده يش كه چه زرهت ﷺ فرموويه تي: «لا تقوم الساعة حتى تقتلوا اليهود» ئه ويش هه ر ئيشاره ته به نزيكى له قيامه ته وه، وه فيعلهن نه و علامه تانه كه دانراون بو هاتنى روژي قيامه ت گه ليكيان له م چه رخي ئيمه دا هاتوونه ته جى.

﴿ إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ ﴾

بزائن به راستى ئهم قورئانه كه ره وانه كراوه بو پينغه مبه رى ئاخوزه مان هو شياران شاره زا نه كا بو ياسا و نيزامى كه راسترينى هه موو ياسايه كه، وه يا راستره له هه موو ياسايه ك كه ئاده ميزاد خو بيان داي بينن بو خو بيان.

يه كه م: بانگتان نه كا بو باوه ر كردن به په روه ردگار يكي تاكي پاكي خاوه ن سيفاتى كه پاك و خاوينه له سيفاتى نو قسان.

دوو هه م: بو نه وه كه هه ميشه ناماده بن بو به جي هيناني نه حكامى دين به نه وعى كه نيشانه ي ديندارى و ئيسلاميه ت له وجودى ئينسانا ديار بن.

وه له جهزای کرده‌وه‌دا ئەم قورئانه موزده ئەدا به‌و موسولمانانه که ئاساری باشیان لئی پەیدا ئەبێ و کرده‌وه‌ی چاک ئەکەن به‌وه که له لای خوداوه پاداش و پایه و مایه‌یه‌کی گه‌وره‌یان هه‌یه له پاشه‌په‌رۆژا.

﴿وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿۱۰﴾﴾

وه ئەو که‌سانه‌یش که نیمانان نییه و باوه‌ر به‌ روژی قیامت ناکەن بۆمان ناماده کردوون سزا و تۆله‌یه‌کی به‌ ئیش و نازار. جا ئەو که‌سانه که هۆشیارن با تیکوشن له بیر و باوه‌ری باش و کرده‌وه‌ی جوانا بۆ ئەوه که له روژی قیامته‌تا سه‌ربه‌رز و سه‌رفه‌راز بن.

﴿وَيَدْعُ الْإِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُولًا ﴿۱۱﴾﴾

ئاده‌میزاد ئەوه‌نده خۆنه‌گر و بێ‌ئارامه‌ دو‌عای شه‌ر له خۆی و له که‌س و کاری و ئەولادی ئەکا له کاتی نه‌هاتیدا وه‌کوو چۆن دو‌عا ئەکا بۆ فه‌ر و پیرۆزی، به‌ راستی ئاده‌میزاد به‌ تالووکه و بێ‌ئارامه، وه‌ ئەگه‌ر ئارام بوايه خۆی ئەگرت هه‌تا له‌و ته‌نگوچه‌له‌مه‌ رزگار نه‌بوو؛ چونکی جیهان گوشاد و پانه و گه‌لنی رووداوی جیاوازی تیدا دیته‌ جی.

﴿وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ آيَاتٍ ﴿۱۲﴾﴾

وه ئیمه‌ وه‌کوو شوینه‌وارمان داناوه بۆ ئارامگرتنی گیانله‌به‌ران وه‌ها شه‌و و روژیشمان کردووه به‌ دوو نیشانه له سه‌ر و جوودی خۆمان؛ وه‌ به‌ کات بۆ ئەوه ژیاوی خۆیان به‌جی بینن، وه‌ ئاسایش بکه‌ن.

﴿فَمَحَوْنَا آيَةَ اللَّيْلِ وَجَعَلْنَا آيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً ﴿۱۳﴾﴾

وه بۆ بینکها‌تنی ئەم ئەنجامانه‌ هاتین نیشانه‌ی یه‌که‌م له نیشانه‌کانی ده‌سته‌لاتی خۆمانم تاریک و بێ‌شه‌وق کرد، وه‌ نیشانه‌ی دووه‌میانم به‌ پرته‌وی عاله‌مگیری روژ رووناک کرده‌وه و کردم به‌ شتیکی بینه‌ر.

﴿لَتَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابِ﴾

وه بو ثوه كه له مادهی پرته و دار رۆزی و ژیاوری خوٲان له كه ره می خوداوه دهردهست بکهن و له ماوهی بی شه و قه که یاندا ناسایش بکهن و نارام بگرن و به جیاوازی ئەم نیشانهی دووهه مه له نیشانهی به کهم دوو ماوهی شه و رۆژتان بو ته واو بین، وه کاتی حهفته و مانگ و سال پێک بین، وه ئیوهیش به راگرتنی ئەمانه ژماره‌ی ساله‌کان و مانگه‌کان بزائن و، له حسیبی ماوهی کار و کاسبی و کریکاری و خوینده‌واری و ماوهی کشتوکال و چۆداری و قهرز و مامه‌له‌ی خوٲان به راستی بزائن و خوٲان له زیان دوور بکه‌نه‌وه.

﴿وَكُلَّ شَيْءٍ فَضَّلْنَاهُ تَفْصِيلًا﴾ (۱۲)

وه ههر شتی پێویستتان پێی بین له ئەحوالی دینی و دنیایی ته‌فسیلم داوه بوٲان و بۆم روون کردوونه‌ته‌وه.

﴿وَكَلَّ إِنْسَانَ الزَّمَنَةَ طَكِيرَهُ فِي عُنُقِهِ﴾

وه ههر به‌کێ له ناده‌میزادی هۆشیار کرده‌وه‌ی چاکه و خراپه‌ی خویمان به‌ستووه به زانست و خواست و ته‌وانایی خو‌به‌وه و له‌سه‌ر ئەو هاتوچۆی خو‌به‌وه ئەو کرده‌وانه‌مان بو به‌جێ هیناوه و دامان ناوه له‌گه‌ردنی خو‌یا.

﴿وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنشُورًا﴾ (۱۳)

وه له رۆژی قیامه‌تا له کاتی حسیبکردنی کرده‌وه‌دا کتیبکی تایبه‌تی که پرکراوه‌ته‌وه به‌و کرده‌وانه‌ بو‌ی دهرئه‌که‌ین له لایه‌نی فریشته‌ ده‌فته‌رداره‌ کانه‌وه و هه‌رکه‌سی ئەگا به‌و کتیبی خو‌به‌ به‌ بلاوی و به‌ ته‌واوی، به‌ بێ ئه‌وه که‌متر کرده‌وه‌یین و که‌متر وتاری و که‌متر بیر و باوه‌رێ ون بکا.

بزائن! ناوردنی کردهوه و بیر و باوه‌پی کهسب کراو به «طائر» که له زماندا په‌له‌وهره له‌سهر نهو نه‌ساسه‌یه نهم بیر و باوه‌پ و کرده‌وانه هم‌وو وان له عیلمی خودادا و له عالهمی غه‌ییدا و هرر خودا زانیویه‌تی و نه‌زانی که ناده‌میزاد زانست و خواست و ته‌وانایی خوئی بۆچی سهرف نه‌کا و چی نه‌وی هه‌تا خودا بۆی دروست بکا، جا له‌بهر نه‌مه هم‌وو نهم رووداوانه وه‌کوو په‌له‌وه‌ریکن که له ناسمانه‌وه دابارن به‌سهر ئینسانا.

وه بازئی نه‌لین: له‌سهر نهو نه‌ساسه‌یه عه‌ره‌ب وه‌ختی خوئی کاتی که نه‌رؤیشتن بۆ کارئی «تفاؤل» و «تشاؤم» یان نه‌کرد به په‌له‌وه‌ری که له‌و کاته‌دا هه‌له‌ه‌فپری وه یا ده‌نگیکی لی پیدا نه‌بوو، جا به‌م بۆنه‌وه ناوی کرده‌وه‌کان چاک و خراپ، به تاثیر براوه به عه‌لاقی موجاوه‌ره به شیوه‌ی مه‌جاز.

وه سپری نه‌وه که نهو کرده‌وانه‌ی به وینه‌ی گه‌ردنبه‌ند (مله‌وانه) داناوه نه‌مه‌یه: هرر هۆشیاری هرر بیرئ و هرر کارئ چاک یا خراپ بکا له‌سهر مونا‌سه‌به‌ی نه‌وه رووناکیه‌ک یا تۆز و تاریکی له دلیا پیدا نه‌بی و نیشانه‌ی نه‌وانه‌یش له سیمای ناوچاوانیا ده‌رته‌که‌وی بۆ نه‌وانه که خواهن فه‌راسه‌تی ساغن، وه نهو شتانه وه‌کوو لازمی ماهیه‌ت و شه‌حسی کابرایان لی دئی که جیا نابنه‌وه لپی وه‌کوو گه‌ردنبه‌ندیکی نه‌ستورر که به زۆری ده‌ستی ته‌وانا نه‌بی له گه‌ردنی ئینسانه‌که نابیتته‌وه، وه نهو شیوه و ناساره له دنیا‌دا باش ده‌رناکه‌ون به‌لام له قیامه‌تا وه‌کوو خه‌تی نووسراو له‌سهر نامه ده‌رته‌که‌ون و نه‌خوینرینه‌وه.

﴿ أَقْرَأَ كِتَابَكَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴾ ﴿١٤﴾

وه نه‌لین به‌و کهسه که نهو نامه‌ی ره‌فتاره‌ی بۆ ده‌رته‌که‌ین: نهو ده‌فته‌ری تایبه‌تی خوته بخوینره‌وه و له وه‌زعی خوٚت حالی به، وه نه‌فسی خوٚت به‌سه بۆ تو به موحاسب به‌و که حسیبی ره‌فتارت له‌گه‌لا بکا.

﴿مَنْ أَهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۗ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا نُزِرُ
وَأَزِرُهُ وَزِرَ أُخْرَىٰ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا﴾

جا مادام هر که سنی کرده و به بیر و باوهری خوی له گهردنی خویدا بی دهرئه که وی،
هر که سنی موتهدی بی و شاره زای ریگهی راست بی و سلوکی باش بی نه و
بو سوودی نفسی خوی نه بی، وه هر که سیکیش گومرا بی نه وه هر له سهر
زیانی خوی گومرا نه بی، وه هیچ که سیکی باره لگر باری تاوانی که س هه لئا گری،
هر که س وا له زیر باری خویا، وه هر چاکه و خراپه بی که ناده می هوشیار کرد بیتی
جه زای به چاکه و خراپه نه در یته وه به مونسه به بی و باوهر و کرده وهی نه و که سه،
وه قهت که سمان سزا نه داوه و که س سزا ناده بی له سهر کرده وه و بیر و باوهری هه تا
پیغه مبه ری نه نیرین و باسی چاکه و خراپه یان بو نه کا.

﴿وَإِذَا أَرَدْنَا أَنْ نُهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ
فدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا﴾

وه کاتی و یستمان ناوه دانیه ک ویران بکه بی فرمان نه دو بی به پیاو ه گوره خاوه
رابوارد نه کانیا به یتاعهت کردن و ملکه چی بو نو ماینده کانی دین، وه نه وانیش
دهست نه کهن به لادان له یاسای دین له ولاتا و له ناوه دانیدا، جا وتاری نه مر به
سزا له لایه نی تیمه وه دیته سه ریان و شیای سزادان نه بی، جا نه و ناوه دانیه ویران
نه که بی و خه لکه که یش له ناو نه به بی، یا خود و یلی ولاتانیا نه که بی.

بزانت! له تفسیری نه م نایه ته وه دهر که وت که معنای ﴿أمرنا مترفها﴾ نه مه به که
خودا نه مریان بی نه کا به یتاعه ی خودا له بیر و باوهری پاک و کرده وهی چاک،
وه کوو نه لیت: «أمرت الخادم فعصاني» واته: نه مر م کرد به و خزمه تکاره کارم بو

بکا که چی نهو نافهرمانی کردم، نیتر مه‌عنای نه‌وه نییه که نه‌مرم کرد به‌خواون ده‌سته‌کان فیسق و فوجوور بکه‌ن؛ چونکی خودای ته‌عالا نه‌مر ناکا به‌تاوان و کرده‌وی ناهه‌موار هه‌روا به‌وانه‌یش رازی نییه.

﴿وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِنْ بَعْدِ نُوحٍ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا﴾ (۱۷)

وه زۆرمان فه‌وتاند و به‌رباد کرد له‌ئه‌هلی قهرنه‌کان له‌پاش چه‌زهره‌تی نوح عليه السلام له‌سه‌ر نه‌ساسی نافهرمانی و لادانیان له‌نیتاعه‌ی ره‌هه‌رانی نیتمه، وه خودای ته‌عالا به‌سه‌ بو‌ئاگاداری و بینهری بو‌گوناحی عه‌ده‌کانی خو‌ی.

﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا﴾ (۱۸)

هه‌رکه‌سی له‌دنیا‌دا خواستی له‌سه‌ر رابواردنی دنیا‌یه و به‌س وه مه‌به‌ستی له‌سه‌ر خوداپه‌رستی و دینداری نییه نه‌وه بو‌ی به‌جی دینین نه‌وه‌ی که خواستمان هه‌یه پی‌ی بده‌ین، نه‌ویش بو‌سه‌ر هه‌موو که‌س نییه به‌لکوو بو‌نه‌وانه‌یه که نه‌مانه‌وی مائی دنیا‌ی پی‌ی بده‌ین، نه‌گه‌رنا زۆر که‌س هه‌ن له‌دنیا‌خواه‌ه‌کان که نا‌ئومیدن له‌هه‌موو حوقوقی و له‌هه‌موو خه‌یراتی و له‌پاش هاتنی قیامه‌ت دۆزه‌خی بو‌ناماده نه‌که‌ین نه‌رواته ناویه‌وه به‌لۆمه‌کراوی له‌لایین و به‌دوو‌رخراوه‌یی له‌ره‌حمه‌ت و میه‌ره‌بانی خودا له‌لایین‌تره‌وه.

﴿وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا﴾ (۱۹)

وہ ہرکەسى خواستى لە کردەوى خویا دەسکەوتى پاداشى چاك بى لە رۆزى قىامەتا و تىكۆشى لە بەجىھتەنانى ئەو کارەدا بە تىكۆشىنى بەسوود بى بۆ پاشەپۆژ، وەلحال خاوەن کردەوہ کہ خاوەن ئیمان بى بە شىوہیەكى مەقبوول، ئەوہ ئەو کہسانە تىكۆشانەکیان لە لایەنى خوداوە لى قەبوول ئەکرى.

کہ وایى ہرکەسى کردەوہ بى بکا بە بى خواستى پاداشى قىامەت وە کۆششەکەیش وا نەبى کہ خىرى لى پەیدا بى وەکوو «تقرب» بە کردەوى ناشەرعى، وە یاخود لەگەل ئیمانانە بى ئەوہ کارەکانى پووج و بى سوود دەرئەچن.

﴿ كَلَّا نُمَدُّ هَؤُلَاءِ وَهَؤُلَاءِ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ

مَحْظُورًا ﴿۲۰﴾

ہەر کام لەم دوو تاقمە ئادەمیزادە یا لەم دوو تاقمە موکەللەفانە بەشیان ئەدەین لە بەخشش و کەرەمى پەرورەدگارى خۆت و کەرەمى خودا و دەسندەى ئەو مەمنوع نەکراوہ و لە کەس قەدەغە نەکراوہ. واتە خودا پەرورەدگارە و بە نىسبەتى پەرورەدگارى ئەوہوہ فەرقى کافر و موسولمانى پاك و موسولمانى تاوانبار نىيە و گەلى جار دارايى ئەپزىتى بەسەر کافرئىكى بەدەرەوشتا بە ئەندازەى حسیب ناکرى، وە لە کۆلانەکاندا گەلى موسولمان لە داماویدا ئەمرن و، گەلى کات موسولمانئىكى باش سەد قاتى کافرەکان دارايى ئەدا.

وہلحاسل ھۆى ئەمانە دوو شتە:

یە کەم: ئەسبابى عادەتییە وەکوو عەقل و سەلیقە و تىكۆشىن لە تىجارەت و مامەلە و کشتوکال و چۆدارى و غەیری ئەمانە لە ئەسبابى ژىوار، وە ئەم جۆرە ئەسبابە تا ئەندازى وان لە ئىختیاری ئىنساندا.

دووهمه: نه سبابی په نامه کيیه وه کوو خواستی خوا بی له سهه یاسای زانست و حکمه تی خوی نه مه کهس نایزانی و زانستی نیمه به مه دا ناگا.
 به هر حال نیمه له سهرمانه بروین به ریډا یتیر کئی نه گا به مه نزل و کئی له جیډا به جی نه مینی وا له لای خودادا.

﴿ أَنْظِرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۗ وَاللَّآخِرَةُ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴾

جا پروانه و ورد به روه و بیر بکه روه له کاری نیمه دا چلون بازی که سمان به رز کردوه ته وه به سهه بازی کدا له رۆزی و ژيوار و شان و پایه و ثیعتیاری دنیا دا به سهه بازی که سی تر دا که نه مانه هه موو وان له بهر چاوی نیوه دا و گومانیان تیدا نییه، وه به راستی رۆزی قیامت گه وره تر و ماوه دارتره له هوی پله پله به رزیه وه وه گه وره تره له هوی ثیعتیار و حورمهت و شان و پایه وه له لای خودای ته علا.

﴿ لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَقَعُدَ مَذْمُومًا مَّخْذُولًا ﴾

نه ی پیغه مبهری خو شه ویست: وه یا نه ی ناده میزادی هوشیار مادام به ده لیلی نه قلی و عه قلی حالی بووی که په روه ردگاری عالم تا قه که سیکه و هه ر نه و «واجب الوجود» و هه ر نه و بو عیبادهت نه شی. واته هه ر نه و شیاه بو نه وه به نده یی بو بکری یتیر به هه موو نه وعی نه و بناسه و له گه ل نه و دا خوا به کی تر بو خوت قه رار مه ده هه تا له هه موو نه سبابیکی راهه ستانی که رامهت و شهرافهت دوور بکه و یته وه جا بو خوت گرده نووشین دانیشی به لومه کراوی و یارمه تی نه دراوی و نه ته ویسی له لایه نی هه موو که سیکه وه له وانه خاوه ن پایه ن وه کوو خودا و فریشته ی خودا و زانایانی راسته قینه له جیهانا.

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا﴾

وه خودای تهعلا فرمانی داوه به فریشتهکانی [له] ناسمانا و [به] هوشیارانی [له] جیهانا، که عیبادهت و تاعهت مهکن بؤ نهو پهروهردگاره تنیا نهبن. وه فرمانی داوه که کردهوی چاکه بکن له گهل باوک و دایکتانا به هموو جزوی.

﴿إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أَمْرًا وَلَا نَهْرَهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَأَخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذَّلِيلِ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾﴾

جا کاتی که باوک و دایکتان یه کیکیان یا هردووکیان گیشتن به تهمنی پیری و ناتهوانایی قهت بهرابهر بهوان واتهی دلگیری بهکار مهینن هرچهن به که متر پایه و مایه بن، وه کوو: توف له دهستی باوکم، توف له دهستی دایکم. وه قهت بهرابهر به دلخوازیکی مشرووعی نهوان مهنع کردن دهرمه برن و زه جریان مهکن، داوای ناو، یا نان، یا بهرگ، یا نوین، یا خوارده منی، یا میوه، یا خهرجی، یا دیداری دوست، یا دیاری بؤ خزم... هرکام له مانه یان داوا کرد به گویره ی توانا بویان جی به جی بکن، که ابوو مه بهست له توف نه کردن منعی دهرپرینی زویریه لهوان به کم یا به زور، وه مه بهست له منعی «نهر» منعی دهرپرینی خیلاف و سه ری پییه له قسه و فرمانیان یا به دروخستنه وه یان. وه هر کاتی قسه تان له گهلدا کردن له جینگه و ریگه دا قسه ی خاوهن که رامهت و خاوهن حورمه تیان له گهلدا به کار بینن. وه بالی کری و خوبه که مگرتن دابنه وینه بؤ باوک و دایکت له بهر دهرپرینی میهره بانی له گهلایان و دو عایان بؤ بکه و له خودا بیاریره وه بویان و بلن: خودایه! پهروهردگارا! رحم و میهره بانی به جی بینن له گهل باوک و دایکمد له پاداشی چاکهی

ئهوان له گه‌ل مندا، وه کوو ئهوان به میهره‌بانی خۆت وات پیکردن که منیان به بچووکي و ناتهوانی پهروه‌ده کرد له حالیکدا خۆم نه‌ئه‌ناسی.

وه لهم ئایه‌ته‌دا ته‌شبیهی کزی کراوه به په‌له‌وه‌ریکی سه‌رمابردوو، وه یا گه‌رما لیدراو، وه یا په‌له‌وه‌ریکی جووجه‌له له‌زیراکه‌وتوو، وه ئیزافه‌ی «جناح» ی بۆ کراوه تا بئی به قهرینه‌ی ئهم ته‌سه‌رپوفه که به یاسای «ئیس‌تیعاره‌ی مه‌کنیه» به‌جی هاتوو. وه جومله‌ی «واخض لهما» کراوه به ته‌رشیح و جوانکردنی ئهم نیس‌تیعاره‌یه.

﴿رَبِّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ إِن تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلأَوَّابِينَ غَفُورًا﴾

ئیمه فرمانمان پێدان لهم ئایه‌ته پێشوانه‌دا به ئیخلاسی عیباده‌ت بۆ خودا و به ئیحسان و چاکه‌کردن له‌گه‌ل باوک و دایکه‌کانتانا، جا کاتی به زاهیر ئهم فرمانانه‌تان به‌جی هینا ئه‌وه بزائن خودا زانتره له هه‌موو که‌س به‌وه وا له دلتانا ئه‌گه‌ر ئیوه بۆ خودا سولحاو و دل خاوین بن له به‌جیه‌یتانی ئه‌وه فرمانانه‌دا، ئه‌وه کاته ئیوه ئه‌بن به‌وه به‌نده پاکانه که گه‌راونه‌ته‌وه بۆ لای خودا وه خودایش تاوانبه‌خشه بۆ ئه‌وانه، وه ئه‌گه‌ر هه‌روا به دیمه‌ن فرمانه‌کان بکه‌ن یا هه‌ر موبالات نه‌که‌ن ئه‌ویش هه‌ر له لای خودای زانا دیاره و پێی ئه‌زانی.

بزائن! له ئایه‌تی: ﴿وقضى ربك ألا تعبدوا... تاد﴾ دا فرمانی دا به به‌نده‌یی بۆ خودا وه پاش ئه‌وه چاکه‌کردن له‌گه‌ل باوک و دایکدا له‌به‌ر ئه‌وه که په‌روه‌ردگار بۆ ئاده‌میزاد خودای ته‌عالایه و له پاش خودا هۆی به‌خێوکردن و پینگه‌یانندی ئه‌وه بریتیه له باوک و دایکی ئه‌وه.

وه له لایه‌کی‌تره‌وه سوپاسی هه‌ر ئینسانێ بۆ که‌سی که نیعمه‌تی پێدایێ زۆر جوانه و به‌رانبه‌ری چاکه به‌چاکه‌یه، وه یه‌که خاوه‌ن نیعمه‌ت له‌سه‌ر ئینسان خودایه

که نىعمەتى وجود و عەقلى و زانست و خواست و تەوانايى و دارايى پىداوہ، وە بىن گومان ئەم نىعمەتە گەورانە داواى بەندەيى ئەکەن لە ئىنسان بۆ ئەوہ بېي بە سوپاس بۆي، وە لە پاش خوداى تەعالا کەس نىيە بە قەي باوک و دايک کہ نىعمەتى بېي لەسەر ئىنسان، وە لە سوپاسى ئەم جۆرە خزمەتکردنەدا خودا برپارى داوہ کہ چاکە بکا لە گەلئانا.

جا ئەگەر يەكئ پرسيار بکا بليت باوک و دايكى ئىنسان مەبەستيان لە ريکەوتن و نووستن و رابواردنيان وەرگرتنى لەزەتى خۆيان بووہ ئيتر ئەبىن حوقوقيان لەسەر مندالە کەيان چى بىن؟

ئەوہ وەلامى وەهايه: کہ برپارى ئەوہ نادەين باوک و دايک ھەر مەبەستيان رابواردن و لەزەت وەرگرتن بووبىن، بەلکەو لەگەل ئەو لەزەتەدا مەبەستيان پەيدا بوونى مندالئیکە کہ خزمەتى دين و دنياى جۆي و باقى ئادەمیزاد بکا، وە زياد لەمە ئەمە لە رۆژئیکەوہ کہ ئەو مندالە پەيدا ئەبىن و گيانى ئەکرى بە بەرا بارە بە سەر دايکە کە يەوہ ھەتا کاتئ لەگەل ئيش و نازارى ئەوا دیتە دەرەوہ بۆ دنيا، وە لەو ساتەوہ ھەتا بە تەواوى خۆي ژيوارى خۆي پەيدا ئەکا بە ھەموو جۆرئ باوک و دايكى وان لە مەينەتى پىنگەياندنیا وە لە ھەموو سزايەكى ئەودا بەشى گەورە بۆ ئەوانە، ئايا ئەم جۆرە خزمەتە ئەوان کردوو يانە موقابەلە ناکرى بە خزمەتن ئەو مندالە بيکا بە باوک و دايکە کەي؟ لام وايە ھەر ژيرئ بيرئ بکاتەوہ لەم وەزەدا باوہر ئەکا بەوہ کہ باوک و دايكى ئىنسان بەس عيبادەتيان بۆ ناکرى ئەگەرنا شياوى ھەموو خزمەتئیکى ترن لە لايەنى مندالە کانيانەوہ.

ئامۆزگاريتان ئەکەم بە مايه بۆ پايەي شەرەف ھەتا ھەتا يە
رەوايە ئىنسان بۆ بابە و دايە گيانى شيرينى بدا بە زايە

خودا خالقه، پهروهردگاره
 پاش خودا نهوهی به سووده بۆمان
 خو نهدهنه بهر دانی هار و مار
 به شهو نهخهوی، به روژ تهك و دهو
 ببی به شهخی فامیدهی زانا
 ببی به قیبلهی خزمهتی كومهل
 ببی به عاسا بۆ ریگهی باریك
 ببی به رههبر بیته پیشهوا
 له ههر ساتیكدا رۆله نهخۆشن
 نهوهی پتی بگهن لهسهر بیرى پاك
 جا بین به ئینساف بیر بکهنهوه
 ههرگیز ماقووله رۆلهی به كهمال
 دهستیان نهگری له کاتی زهحمهت
 ههر خودا حهقه و خودایه راسه
 كه فهرمانی دا پاش سوجهه بۆ نهو
 خزمهتیان بکهن به دل و به گیان
 پاش مردنیشیان ههتا ههتایه

ئهساسی بوونی ههرچی گیانداره
 ههر باوك و دایكه به توولی زهمان
 خو نهدهنه بهر دهردی روژگار
 ههتا رۆلهیان بگا به پرتهو
 ببی به مهردی گوردی تهوانا
 ببی به وهسیلهی پیشكهوتنی گهل
 ببی به چرا بۆ شهوی تاريك
 نان بدا به گهل وهكوو نانهوا
 له بیمی نهوان نهمان بی هۆشن
 نهیکهن به هیوای ژیواریکی چاك
 ئهم دهرد و داخه لیک بدهنهوه
 بۆ باوك و دایکی دا نهخا شابال؟
 له بۆیان نهمری به هیوای زهحمهت
 ههر نهوه به حهق حهقیقهت ناسه
 له بۆ «والدین» ببی به پرتهو
 ئیکرامیان بگرن له ماوهی ژیان
 دوعا و خیراتیان بکهن به مایه

﴿وَعَاتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا يُبْدِرْ تَبْدِيرًا﴾



لهم ئایهته پیرۆزانهدا له ئایاتی: ﴿وقضى ربك﴾ ئایهتی بیست و سێ تا سهه: ﴿ذلك
 ما أوحى إليك ربك﴾ كه نهکاته حهقهه ئایهت بازئى له زانا بهرزهکان دایان ناوون به
 ناویشانی «الإنسان الكامل».

جا یه کهم نایهت باسی نایه تی نینسانی کرد له گه ل خودای ته عالادا و له گه ل باوک و دایکا... هه تا چهن نایه تی، وه نهم نایه ته ییش باسی حوقوقی خزم و خویش و داماوان نه کا و نه فه رمویت: بده به و که سانه که خاوهن رشته ی خزمایه تین له گه ل تانا وه به میسکینه کان و ریواره داماوه کان حقی خویمان و مال و دارایی خوت به ناحق و ناشهرعی خه رج مه که.

﴿إِنَّ الْمُبْدِرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيْطَانِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا﴾



به راستی نه و که سانه که مالی خویمان به ناشهرعی خه رج نه که ن نه وانه دوست و برای شه یته ناه کانن و به رابه ر به خودای ته علا که دروستی کردوه کافر و دوزمن و ناسوپاس بووه و ناسوپاسه هه تا هه تابه، وه هه رکه س له گه ل خودانه ناسا بزی نه ویش نه بی به خودا نه ناس.

﴿وَأَمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمُ ابْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِّن رَّبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُل لَّهُمْ قَوْلًا مَّيْسُورًا﴾



وه مادام مالت له ده ستا بوو به قهی حال نه و حقه یان پی بده، وه نه گه ر جارئ له جاران مالتیکی وات به ده سته وه نه بوو وه لات دا له شت پندانیان له بهر نه وه چاوه روانی نیعمهت و ره حمه تیکی له لایه نی خوای خوته وه ده ستت بکه وی نه وه قسه یان له گه لا بکه به قسه یه کی ناسان و عوزر بینه ره وه به عوزر تیکی مونسایی باش که له سه ر دلایانا نه بی به بار.

وه لحاسل خودای ته علا نه فه رمویت: کاتی رزگار بوویت له خزمه تی باوک و دایک پیویسته خه ریکی خزمه تی خزم و خویشان بی نزیکتر له نزیک، جا خزمه تی هه ژار و داماوان جا خزمه تی ریواران.

وه بؤ به یانی ئەم ئایه ته له سه ر مه زه به بی ئیمانی شافیعی ﷺ که مه سه ر ه فی واجب هه ر ئەوه یه خه ر ج بکری بؤ «ئوسوول» و «فروع» و «ئههل» واته باوک و باپی ره و دایک و نه نک و کور و کوره زا و کچ و کچه زا و ژن و خادیمه ی ناو مال که به کری نه گیرایی.

وه بؤ باقی خزمان هه ر ئەوه واجبه که ئینسان دلایان رابگری به مال بی یا به قسه ی خو ش یا به هاتو چۆ کردن و نامه ناردن بؤ لایان له شین و شادیدا، به لام هه ژار و داماوان و ریواران ئەوه زه کات و که فارهت و نه زریان ئەدریتتی. کاتی ئینسان ئەم حوقوقانه ی له سه ر نه بوو ئەوه واجبه نییه له سه ری خه ر ج کردنی مال، به لام سوننه ته ئینسان قهت دهستی له خیر و خیرات نه کیشیتته وه و به قه ی حال خیر و مه ند بی به حال و به مال. وه پاش ئەوانه خودا نه می ئەکا له «تذیر» ئەم له فزه له زمانی عه ره با ئیفسادی مال و داراییه به وه که له غهیری ریگه ی مه شروعه وه سه رف بکری که وایی هه ر مائی بؤ واجبات یا بؤ «مستحبات» سه رف بکری ئەوه ته بزیر نییه، به لام هه ر مائی له حه راما له ناو بدری یا له شتی مه کرووها ئەوه ته بزیره، وه له جومله ی ته بزیره سه رفی مال به ئەندازه ی زیاد له پیویست له هه ر مونسه به یه کدا بی. هه روا هه ر مائی بؤ فیز و ده مار و ناو و شو ره تی بی سوود سه رف بکری ئەوه یش به ته بزیر ئەناسری، وه ئەم نه وعه سه رفه له ئینسانی موسولمانی زانا و هوشیار و خاوه ن دینه وه دووره.

وه بؤ خیر و خیراتیش خودا ئەندازه ی ناو بهینی داناوه بؤ ئینسان وه کوو فرموویه تی:

﴿وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ

مَلُومًا مَّحْسُورًا﴾

نه‌فهرموت: ده‌ستی خۆت به رشته‌ی به‌ستنه‌وه مه‌به‌روه بو لای گه‌ردنت، واته نه‌ه‌نده رژی مه‌که که خۆت دوور بخه‌یته‌وه له خیر و خیرات و به‌جیهینانی یاسای عاده‌تی وه‌کوو یه‌کن زنجیر کرابی و ده‌ستی به‌سرابی به لای ملیه‌وه و جم و جوولی پی نه‌کری وه زور ده‌ستیشت بلا و مه‌که‌روه به جوژی که زیاد له نه‌ندازه‌ی واجب و سونه‌تی نیسلا می به نا‌ره‌وا مالی خۆت خه‌رج بکه‌ی هه‌تا مالت به ده‌سته‌وه نه‌مین. جا دابنیشی به کولولی و ناته‌وان و بی به بار به‌سه‌ر خه‌لکه‌وه نه‌وجار لومه و سه‌رزه‌نشست بو بی له هه‌موو ناسراویکه‌وه و مه‌منوع بین له هاتوچۆ، واته مه‌یدانی نه‌م لا‌ولات نه‌مین.

﴿إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا﴾



وه نه‌گه‌ر نه‌م خه‌رجه زوره بو نه‌وه نه‌که‌ی خه‌لک ده‌وله‌مه‌ند بکه‌ی نه‌وه بو تو نا‌کری، وه نه‌وه خاریجی یاسای حیکمه‌تی خودایه، به راستی خودا رزق و رۆزی زور نه‌کا و نه‌به‌خشی به هه‌رکس بیهوی و خواستی لی بی وه کهم نه‌کاته‌وه بو هه‌رکس خواستی له‌سه‌ر که مکردنه‌وی بی، به راستی خودا نا‌گاداره له نه‌حوالی به‌نده‌کانی خۆی و وه‌زعی نه‌وان نه‌بین.

﴿وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشِيَةَ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ إِنَّ قَتْلَهُمْ﴾

﴿كَانَ خِطَاً كَبِيراً﴾

پاش نه‌وه که خودای ته‌عالا باسی نه‌وه‌ی کرد که خۆی رزق و رۆزی زور نه‌کا بو هه‌رکس خواستی له‌سه‌ر بی و کهم و کووپی نه‌کا بو هه‌رکس که خواستی له‌سه‌ر بی، فه‌رموی: نه‌ته‌وه‌ی خۆتان، له کوو و کچ، له هه‌رزانی و له گرانیدا و،

له کاتی جهنگ و نه هاتیدا مه کوژن له ترسی گه دایی و بی نه وایی؛ چونکی رزق و روژی نه وانه عائیدی ئیمه یه و ئیمه روژی نه وانیش و ئیوهیش نه دین، به راستی کوشتنی نه وانه تاوانیکی زور گهروه و ناهه مواره؛ چونکه له لایه کهوه به دگومانیه به خودا که ههر روژی به دهستی نهو نییه، یاخود روژی کهم نه دات، وه له لایه کهوه نه م جوړه تاوانه نه بی به هوی کهم بوونه وهی ناده میزاد له سهر عه رزا وه به هوی بلاو کردنه وهی دلپه شی و به دبه ختی له جیهاندا، وه له لایه کهوه برینی ریشه ی ره حمهت و میهره بانیه له گه ل نه ولادا، و له لایه کهوه نازار گه یاندنه به دلی دایکه داماره به دبه خته که ی که چهن مانگ له سکیا هه لی گرتووه هه تا لئی بووه ته وه و دلی زور به سراوه پنیه وه، وه له لایه کهوه به رانبه ری کردنه له گه ل قه زای غه پیدای؛ چونکی نهو تاوانباره نازانی که پاش نهو روژه دنیا چۆن نه بی، وه زور جار وا نه بی زه مانی نهو منداله زور نارام و خو ش و ههر زانی نه بی، ههر له ئیسته وه نه م تاوانباریه کاری ئینسانی دلپه ش و بی به زه یی و به دبه خته.

﴿ وَلَا تَقْرَبُوا الزَّيْفَ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا ﴾

پاش نه وه که خودا نه هی کرد له کوشتنی نه ولادیان، نه هی کرد له زینا کردنی شیان؛ چونکی زور به ی ئینسانی داوین پیس له بهر نه وه زینا نه کا له لایه کهوه ناره زووی نه قسه که ی جی به جی بکا، وه له لایه کیشه وه مندالی نه بی به بار به سه ری وه؛ چونکی نه گهر ژنه که خاوه ن شوو بی منداله که نه بی به مندالی میردی ژنه که، وه نه گهر بی شوو بی نه وه نهو منداله نه کوژری پاش له دایکبوون وه یا له پیش په یدابوونیا زایه نه کری.

به هه رحال خودا نه فهرمویت: نزیکي زینا مه که ونه وه، چونکی زینا کردن بناغه یه بو گه لی خراپه:

یه کهم: ئەمە که زیناکردن ئەبێ بە ھۆی کوشتنی ئەو مندالە یا لە ناو سکی دایکیا یا لە پاش داکەوتنی.

دووھەم: زیناکردن ئەبێ بە ھۆی تیکەلبوونی رشتەیی نەتەو و زەوہرزئی، وە ئەو مندالە که ئەبێ لە کابرای زیناکار ئەبێ بە مندالی که سیکێ تر.

سیھەم: ئەبێ بە ھۆی تیکدانی خانەدان؛ چونکی ژن که فیزی زیناکردن بوو بە یەکیکەوہ ناوہستی و گەلێ جار ئینسانیککی وەھای پیش چاو ئەکەوی که ئەکەویتە شوینی و مالی خواوہنہ شەرعیہکەیی و عائیلەکەیی تیک ئەدا.

چوارەم: ئەو ژنە بە ھۆی ئەم کارە نابارەوہ دلێ بێ عەلاقە ئەبێ لە گەل خواوہنەکە یا و دل نادا بە یاسا و نامووس و چاودیزی دارایی لەو مالەدا.

پنجەم: زۆر جار مێردەکەیی بەو خەیانەتە ئەزانێ و کابرای زیناکەر ئەکوژی و فیتنە ھەلئەگیرسی لە ناو دوو کۆمەل ئادەمیزادا و گەلێ کوشتار و تالان و بەدەرەفتاری پەیدا ئەبێ.

شەشەم: ھەر ژنێ فیزی ئەو رەفتارە بوو ئیتر بە مێردەکەیی خۆی داناکەوی و ھەمیشە بە شوین کردەوہی ناشیرینا ئەگەری.

ھەوتەم: خۆشەویستی و پەیوہندی لە نێوان ئەو ژنە و مێردەکە یا نامینی. ئەمانە ھەموو خرابەیی دیارین.

ھەشتەم: ئەم کارە نابارە لادانە لە سنووری که خودا بریاری داوہ و لادانە لە یاسای شەرعیەتی خودا و کردنەوہی دەرگای بێ دینی و دین تەرک کردنە لە جیھانا.

نۆھەم: ھەر پیاویکی خواوہن ژن کاتی رویشت زینای کرد و ئارەزووی خۆی لە ھەرما تەواو کرد ژنی ئەو کابرایە شەیتان تەفرەیی ئەدا و لە داخی مێردەکە یا ئەویش ئەچێ دۆستی بۆ خۆی ئەگری لە دوولاوہ خرابە پەرە ئەستینی.

دههم: نم کردهوه ناباره له لای ته بیعه تی ئینسانی راسالاً ناموناسب و ناشیرینه ته نانهت حه یواناتیش غیره تیان قه بوول ناکا بیگانه بیته سهر میچکه یان و نهو کردهوه به فاحیشه و ناشیرین نه زانن.

جا له بهر نم هه موو نه نجامه ناباران ه خودا ته علیمی نهو نه هیه ی کرد و فه رمووی: به راستی زینا کاریکی فاحیشه و ناشیرینه و ریگه به کی خراپه بو به جیه پینانی ئاره زووی نهفس.

﴿وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيَّهِ سُلْطٰنًا فَلَا يَسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا﴾ (۳۳)

له بهر نهوه که زینا کردن نه بی به هوی نهوه که هیشتا ئینسانه که نه هاتووه ته عالمی وجود لا بیرئ، واته ههر به تومی له سکی دایکا به ده رمان فره نه درئ، وه یا له پاش گیان تیچوون زا به نه کرئ، وه قه تل بریتیه له کوشتنی ئینسانی ده رچووی راسته قینه، خودا باسی زینا کردن و نه هی له زینای خسته پینش نه هی له قه تل وه له بهر نهوه که له زینا کردن فیتنه و کوشتار په یدا نه بی، پاش نه هی له زینا نه هی له کوشتن کرد.

جا خودای ته عالا نه فه رمویت: نهی هوشیاران نهو نهفسانه که خودا کوشتنی نهوانی حه رام کردووه مه یان کوژن مه گهر به هوی نهوه وه کاریکی وا بکه ن کوشتنیان ره وا بی، وه هه رکه سی که به سته م و به ناحهق کوژرا نهوه به راستی برپاری حهقی تۆله سه ندنه وه مان داوه به خوین په سه که ی، دهی با زیاده په ووی نهکا له کوشتنی خه لکدا له بریتی کوژرا وه که ی.

جا نه گهر تا قه که سی کوشتوویه تی ههر نهو که سه بکوژته وه له تۆله دا و دوو کهس یا زیاتر نه کوژئ، وه یا لانه دا بو که سیکی دوور لهو تاوانه وه و بیکوژیت

لەبەر ئەوە لەو خانەدانى پیاو كۆژەيه يا لە هۆزى ئەوه، وه ياخود به ئازار و سزا ئەو كەسه نه كۆژى... ئەمانە هەموو تاوانبارين، جا ئەگەر خوێن پەسە كە به ياسای دین حەق بستینى ئەوه به راستى يارمەتى ئەدرى، وه واجبه ئىمامى ئىسلام يارمەتى بدا و حەقەكەى بۆ وه بگرى.

بزانن! حەزرت ﷺ بە يانى ﴿إِلَّا بِالْحَقِّ﴾ كەردووه بهو فەرموودهيه كە ئەلئى: «لا يجل دم امرىء مسلم إلا بأحدى ثلاث: كفر بعد إيمان، وزنا بعد إحصان، وقتل نفس بغير حق» واتە: رهوا نيبه رژاندنى خوێنى موسوڵمان مەگەر به سى هۆ: يەكەم لە دین وه رگەرانهوه پاش ئىسلاميهت. دووهەم: زيناكردن لە پاش ژن هينان يا شووكردن. سينهەم: كوشتنى بى تاوانى به نا حەق.

وه هەر شتى پاش ئەمانە كرابى به هۆى كوشتنى ئىنسان وه كوو كوشتنى كافرى جهنگاوهر و، ئىنسانى جهردهى رىگر و، ئىنسانى هەلمەت هينەر بۆ سەر كە سىكى هيمەن و، ئىنسانى نوێژنهكەر پاش داواكردنى تەوبه و، ئىنسانى «تەعريز» بكا به نامووسى كەسى و، ئىنسانى ساحير و جادووگەر و... وینەى ئەمانە، هەموو لەسەر ئەساسى ئەوهيه كە ئەگەر پینهوه بۆ سەر يەكئى لەو سى هۆيه كە لەو فەرموودهى حەزرتەدا ﷺ بە يان كراون.

﴿وَلَا تَقْرُبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ﴾

وه لەبەر ئەوه خواردن و زايەكردنى مالى هەتيو ئەبى به هۆى فەوتان و مردنى، خودا پاش نههه له كوشتن فەرمووى: نزيكى مالى هەتيو - مندالى نابالغى بى باوك - مەكەون مەگەر به شيوهيى كە جوانترين شيوه بى له خزمەتى ئەو مالدەدا هەتا ئەو هەتيوه ئەگات به كاتى هيزى عەقل و هوش و فاميدهيى بۆ چاوديرى مالى خوى، وه ئيوه ئەتوانن تەسەر و فى شەرى به «ويلايەت» يا به «ويسايەت» يا به «قىموومەتى»

له لایه نی قازی شهرعه وه بکه ن به مالی هه تیوا تا نه و کاته، وه له و کاته به ولوا وه ماله که ی نه درپته وه دهستی هه تیوه پیشووه که وا ئیسته بالغ و رهشیده خوی نه زانی چی لی نه کا.

﴿ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَتْ مَسْئُولًا ﴾ (۳۴)

وه هه ره عهده و په یمانیکتان به ست عهده ی ئیمان له گه ل ره هه را و عهده ی دوستی له گه ل ئینسانی به رانه را و، عهده ی نیکاح یا تیجارهت یا شهراکهت یا نزور و غهیری نه مانه وه کوو سویندیکی شهری هه کاتی داتان مه زانندن به بی هویه کی دینی قهت تیکیان مه ده ن؛ چونکی به راستی په یمان پرسپاری وا له دواوه و ئینسانی بن په یمان بن ئیمان وه ناده میزادی درۆ و ده له سه چی ده سپر و بن نرخ و بی میزانه، وه له ناو کومه لی موسولمانانا به پووش یا به بوش و بن هوش دانه نری، وه ره وا نییه ناده میزاد نرخ ی خوی له بازاری ژیا نا بشکینی.

﴿ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كَلْتُمْ وَزِنُوا بِالْقِسْطِ الْمُسْتَقِيمِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴾ (۳۵)

وه پیوانه ته واو بکه ن کاتی که دانه تان پیوا بو فروشتن یا بو سه ندن، وه مالی کیشانه بکری به ترازوی راست کیشانه ی بکه ن، نه م جوړه رهفتاره باشه و پاداش و نه جامی جوانه له لای خودادا و له لای ناده میزادا.

﴿ وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ

كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا ﴾ (۳۶)

قهت مه که وه ره شوینی شتی که زانست و فامی خوت پی نه گه یشتووه، نه گه ر بیر و باوه ره، باش دلّت دابمه زرنه له سه ری به هوی زانستی خوته وه، نه گه ر زانستی

خۆت پێی بگا، وە بە ھۆی کەوتنە شوینی زانایەکی بەرزى خواھەن عیلم و باوەرپێکراو کاتێ گەشتە ئەم پایە دروستە بۆ تۆ تەقلیدی بکەى، وە کوو تەقلیدی موسولمانان بۆ ئیمامى «ابوالحسن اشعری» یا «ئەبوو مەنسورى ماتوریدی» لە ئیعتقادياتا، ھەروا لە ئەحکامى فەرعی عەمەلشدا، وە کوو باسى نوێژ و رۆژوو و زەکات و حەج و مامەلە و... ھەر پێویستە بگەى بە عیلمى راستەقینەى خۆت، یا عیلمى راستەقینەى ئینسانیکى زانای باوەرپێکراو وە کوو ئیمامى شافعی رحمۃ اللہ علیہ.

بە کورتى لە ئیعتقادياتا وە یا لە عەمەلیياتا پێویستە یا خۆت عالم و زانا بى یا پەیرەوى عالمیکى زانا بى.

بەئێ لە بابەتى ئیعتقادياتا، بە تاییەتى گرنگەکانى، پێویستە بگەى بە پایەىکی وەھا کە پال بەدى بەو عیلم و زانستەو ئەوەندە بەھیز بى، وە ئەم قسە کە من ئەیکەم لەسەر ئەو ئەساسەى کە تەقلید لە ئوسولێ دیندا دروستە وە کوو تەقلید لە فورووعا دروستە، وە ئەمە قسەىکی راستە؛ چونکی ئەگەر ئینسان زۆر خواھەن پایە نەبى لە زانستا ناگات بە عیلمى قەتعی، جا ئەگەر ئیعتبار بە تەقلید نەکری عالم مائى ئەبى.

وە ئەم ئایەتە لەسەر ئەم مەعناىە وتمان ئەبى بە کینایەیش لە نەھى موشریکەکان لەو کە لە ئیعتقادا ئەکەونە شوینی بتە تاشراوەکان بە بى عیلم بەو ئەوانە سوودپێکیان تیاى، وە بەس بە تەقلیدی گەورەکانیان ھەروا ئەبى بە کینایە لە نەھى ئەو کافرانە لە حەرامکردنى بازە گوشتى و حەلالکردنى بازىک بە بى دەلیل بەلکوو ھەر بە تەقلیدی کافرە خواھەن دەستەلانەکان.

وە ئەمە تا ئیستە لەسەر قەولێ بوو لە قەولەکانى خواھەن تەفسیرەکان رحمۃ اللہ علیہ لە تەفسیری

ئەم ئایەتەدا.

قهولی دووهم ئه مهیه: نهقل کراوه له موحه مه دی کورپی حه نه فییه وه که: موراد له م ئایه ته نه هیه له شایه تی درۆ، شایه تی دان بن ئاگاداری و زانست، وه کوو ریوایه ت کراوه ئیبنوعه باس رضی اللہ عنہما فه رموویه تی: شایه تی مه ده مه گه ر به وه ی به چاو دیوته و به گو یچکه بیستووته و به دل زانیوته.

قهولی سێهه م ئه مهیه: که نه هیه له بوهتان کردن به پاکان، واته بوختان کردن بو پیاوی پاک و ژنی به نه ده ب که له و چه رخه دا له ناو خه لکدا باو بووه و ئیسته یش هه ر زۆره.

وه قهولی چواره م ئه مهیه: نه هیه له درۆ کردن به هیچ جوړی، واته مه لئ بینومه و نه تدیوه و، بیستوومه و نه تبیستووه و، زانیومه و نه تزانیوه.

بزانی! ئایه ته که ئه م قسانه هه موو هه لئه گری، که واین حه ق وایه هه روا به عومومی خو ی بیه ئینه وه هه تا باش برۆا له گه ل ئاخری ئایه ته که دا که ئه فه رمو یه ت: إِن السَّمْعَ وَالْبَصَرَ.. الْآیة * واته به راستی گو یچکه و چاو و دل واته نیسه تی شت له مانه هه موو پرسیاریان له سه ره که و ابوو به ناحق مه لئ بیستوومه یا دیومه یا زانیومه با تووشی عاری دنیا و سزای روژی قیامه ت نه بی به ناحق.

بازی که س و توویانه: ئه م ئایه ته ده لیله له سه ر مه نع ی قیاس کردن و حوکم به ئیجتهاد له لایه نی موچه هیدانه وه؛ چونکی ئه وه ی له قیاس کردن وه یا له ئیجتهادی زانایانه وه په یدا ئه بی گومانه و عیلم نییه و خودایش نه هی کردووه له وه که ئینسان تابع بی به غه یری عیلم.

جوابه که ی ئه مهیه: وتمان مه به ست له و عیلمه زانستیکه زۆر به هیز بن خواه بیی به عیلمی به دیه ی قه تعی وه یا خود نه گا به پایه ی عیلمی یه قینی، وه له پایه ی زه ن و ئیعتقادا بمینیته وه، وه ئه م جوړه زانسته به هیزه که وتمان دروسته ئینسان بکه ویته

شویتی مەگەر لە بازی مادە ی تاییه تیدا، وە کوو شایه تی لەسەر شەخسی ئینسانیکی تاییه تی.

وہ دەلیل لەسەر ئەمە چەن شتیکە:

[وہ لآمی] بە کەم: ئیجماع ھە یە لەسەر ئەو ھوکم بە زەن دروستە لە دنیا دا بە چەن دەلیل:

۱. عەمەل بە فتوای ئیمامان دروستە و ئەو ھیش عەمەل بە زەنە.
۲. عەمەل بە شایه تی دوو عادل یا چوار عادل واجبە لە گەل ئەو ھەدا ئەو شایه تیانە ھەر ئەبن بە ھۆی زەن نە ک عیلمی قەتعی.
۳. ئیجتیھاد لە قبیلە دا دروستە لە گەل ئەو ھەدا کە ھەر زەنی لئ پەیدا ئەبێ.
۴. قیمەت دانان بۆ ھە یوان و مآلی فەوتاو ھەر بە زەنە و واجبە کە عەمەل بەو تەقویمە بکری مادام ئەھلی خبیرو بیکەن.
۵. عەمەلیاتی پزشکە کان ھە مووی لەسەر زەنە و بە جیھینانیان دروستە.
۶. ھەر گوشتی لە خارایجەو ھە لە بیلادی نیسلام یا کیتابیھە کانەو ھە دئ ئیمە ھەر زەنمان ھە یە بەو ھە بربراوی شەری بن لە گەل ئەو ھەدا خواردنیان دروستە لە لای کەسێ کە گوشتی ھە بربراوی کیتابی وە کوو موسولمان ئەخوری.
۷. خودا ئەمر ئەکا بە ناردنی دوو ھە کەم بۆ ریکخستنی نیوان ژن و میرد و لابردنی ئازاویان لە گەل ئەو ھەدا قسە ی ئەوانە ھەر زەن ئەگە یە نی.
۸. ھوکم بە ئیمانی ھەر موسولمانی ئەبیینی ھەر لەسەر زەنە لە گەل ئەو ھەدا ئەو ھوکمە دروستە.

۹. ئەساسی رەوا بوونی موعامە لە گەل ئادە میزادا لەسەر ئەو ھە یە ئەو مآلە وا بە

دەستیانەو ھە لآلە و مآلی خۆیانە کە چی ئەو ھە بە زەنە و قەتعی نییە.

۱۰. هزرت علیه السلام فرمویه تی: «نح ن حکم بالظواهر والله یتولی السرائر» نه مه یش مه عنای وایه عه مه ل به زاهیر دروسته.

وه لآمی دووه هم نه مه یه که: زه ن ناو نه بری به عیلم، وه نهو عیلمه له نایه تا شامیله بو عیلمی یه قینی و بو نیعتیقاد و زه ن، وه کوو نایه تی: ﴿فان غلتموهن مؤمنات فلا ترجعهن إلى الکفار﴾^۱.

وه لآمی سیهم: مادام نایه تی: ﴿فاعتبروا یا اولی الأبصار﴾^۲ ده لالت نه کا له سه ر سیحه تی قیاس نه وه لئی ده رنه که وه ی که هر نیعتیقادی له قیاسه وه په یدا نه بن جیگه ی نیعتیاره.

﴿وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا﴾^(۳۷)

وه مه رو به سه ر عه رزا به خاوه ن فیزی و به ده ماره وه، واته به نارام برو به ریدا توند پی مه کوته به زه ویدا، وه هه ل مه خه ره وه تا سه رت به رز بیته وه به خیلافی عاده ت؛ چونکی خو تو عه رز کون ناکه ی به م پی دانانه وه نایشگه یته ناسمان له به ر دریژی و سه ره رزیت.

﴿كُلُّ ذَلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا﴾^(۳۸)

هه موو نهو سیفه تانه که له نایه تی: ﴿وقضى ربك ألا تعبدوا إلا إياه﴾ وه هه تا نه م نایه ته باس کران و نه هی کرا له ناره واکانیان، ناره واکانیان له لای خودا شتگه لیکه ناره وا و ناشیرینن.

۱. الممتحنة؛ ۱۰.

۲. الحشر؛ ۲.

﴿ذَلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ﴾

وه نهو نادابه مشرووعانه كه ناگادار بووین بهسه ریانا لهو نایه تانه دا لهو حوكمه جوانانه ن كه خودا وه حی كردن بو لای تو.

﴿وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا ۚ آخَرَ فَنُفِثَ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَّدْحُورًا﴾

وه قهت له گهل خودادا مه عبوودیکي تر بریار مه ده تا بخریته دوزه خ به لومه کراوی له لایه نی خودا و فریشته ی خوداوه، وه به دوور خراوه یی له ره حمه تی خودا، وه نهم وتاره کینایه یه له باقی مه مخلوقات نه گهرنا پیغه مبه ران دوورن لهو جزره بیر و باوه رانه.

﴿أَفَأَصْفَنكُمْ رَبُّكُم بِالْبَنِينَ وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنثًا إِنَّكُمْ لَقَوْلُونَ قَوْلًا عَظِيمًا﴾

نایا پهروه ردگاری ئیوه نیرینه ی بو ئیوه هه لبراردووه و خوئی له فریشته کان نه ته وه ی میسینه ی بو خوئی بریار داوه، بهم مه عنا خودا باوکی کچه کانه و کچه کان بریتین له فریشته کان؟! به راستی ئیوه قسه یه کی زور دوور له واقع و خه ته رناک و خاوه ن تاوان نه کهن.

﴿وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِيَذَّكَّرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا نُفُورًا﴾

وه به راستی نهم باسه مان له قورنانا زور گوړی و به گهلن قالب نازلمان کرد بو سه ریان به هیوای نه وه بیر بکه نه وه و حالئ بین خودا پیوستی نییه به نه ته وه نه کوړ و نه کچ، وه خودا پاکه له په یوه ندی له گهل مومکیناتا به خالیقی و پهروه ردگاری نه بین، له گهل نه وه دا نهو کافرانه موبالات ناکهن و نهو نایه تانه ی ئیمه دووری له بیستنی حق و نه فرته له هوشکردنه وه زیاتر هیچیان بو زیاد ناکا.

و خاوەن لوتفە کە لەسەر ئەوانە تۆلەتان لێ ناسینیتتەو، وە تاوانبەخشە کە لەبەر غافل بوونە کەتان سزاتان نادا. جا مادام خودا ئەوەندە گەورە بێ کە کائینات هەموو تەسبیح و تەنزیهی بکا و سەنا و ستایشی زاتی بکەن چۆن رەوايە ئەو کافرە موشریکانە بریاری شەریک بەدەن بۆ ئەو زاتە موقەدەسە؟!

بزائن! لە تەفسیری ئەم ئایەتەدا گەلێ لە خاوەن تەفسیرەکان فەرموویانە: ئەم تەسبیحاتە بریتییە لە تەسبیحێک کە بە زمانی حَال بێ، واتە لەم روووە کە ئەمانە لە مومکیناتن، وە سیفەتی ئیمکان شت موحتاج ئەکا بە سانیع و پەرورەدگار وە حادیسن و خودووس و دەرچوونی لە نەبوون بۆ پایە ی بوون پێویستی بە فاعیل هەیه، ئەمانە دەلالەت ئەکەن لەسەر وجودی سانיעی «واجب الوجود» و تاق و تەنیا. وە ئەم تەسبیح و ستایشە بە جۆریکی تر نییە.

بەلام من بە ئیستیناد لەسەر زاهیری ئایاتی زۆر و چەن حەدیسیکی شەریفا و بە دەلیلی عەقڵی و ئیستیدلال بە ئاسار باوەرم وایە کە ئەم تەسبیحات و سوپاس و ستایشە هەموو بە تەرتیبیکی وایە شیاوی ئەو شتانە بێ، غەیری دەلالەتی حَال لە بەر ئەو خودا تەوانایە و ئایەت و حەدیسه کائیش زاهیرن بۆ مەبەستی ئیمە ئیتر پێویست نییە لادەین لە زاهیر.

دەلیل لە ئایەت:

یە کەم: ئەم ئایەتە کە ئیستە باسی ئەکەین، وە بەتایبەتی جوملە ی ﴿ولکن لا تفقهون تسبیحهم﴾؛ چونکە ئەگەر مەبەست دەلالەتی حَال، واتە دەلالەتی ئیمکان و خودووس بێ، ئەو هەموو زانایەکی میانە ئەیزانێ. جا کە وابن مانای تەسبیحیکە وە کوو کە لیمە ی «سبحان الله و بحمده» و وینە ی ئەوانە.

دووہم: ئایہ تی ﴿یسبح لله...﴾.

سیہم: ئایہ تی ﴿سبح لله... الآیة﴾.

چوارہم: ئایہ تی ﴿إنا سخرنا الجبال معه يسبحن بالعشى والإشراق﴾^۱ چونکہ ئەگەر مەبەست دەلالەتی حَال بئی ئەوہ خاس نییە بە بەیانی و ئیوارەوہ، بە لکوو ھەتا زاتی ئەو شتە ھەبئی ئەو دەلالەتە لازمی زات و ماھییەتی تیا نییە. پینجەم: ئایہ تی ﴿وإن منها لما يهبط من خشية الله﴾^۲ کہ زاهیرە لەوہدا بەردی رەقی وشک لە خودا ئەترسی. زیاد لە مانەیش گەلی ئایەتی تر ھەیە.

دەلیل لە ھەدیس:

- وەکوو ئەوہ ھەزرت عليه السلام فەرموویەتی: «لا يسمع صوت المؤذن جن ولا إنس ولا شجر ولا حجر ولا مدر ولا شيء إلا شهد له يوم القيامة». واتە دەنگی بانگدەر نابیسێ جینی یا ئادەمی یا دار یا بەرد یا گۆل مۆتک یا شتێ ئیلا لە روژی قیامەتا شایەتی بۆ ئەدا، ئەوہ مەعنای وایە کہ لە دنیا دا ئەو شتانە ھەموو بانگەکیان بیستووہ بۆیە روژی قیامەت لە حوزووری خودادا شایەتیان بۆ ئەدەن.

- وە لە بوخاری شەریفدا لە ئینومەسعوودەوہ ریاویەت ئەکا کہ فەرموویەتی: «كنا نأكل الطعام مع رسول الله ونحن نسمع تسبيحه».

- وە لە سەحیحی موسلیمدا ریاویەت ئەکا لە جابیرەوہ لە ئینوسومرەوہ فەرموویەتی: ھەزرت عليه السلام فەرموویەتی: «إني لأعرف حجراً بمكة كان يسلم علي قبل أن أبعث، إني لأعرفه الآن».

۱. ص؛ ۱۸.

۲. البقرة؛ ۷۴.

ئەگەر کەسێ بێی: تەسبیحاتی جەمادات ئەبێ بە دەلالەتی حالی بێ نەك بە شتووی عادت لەبەر ئەوە زانایانی ئوسوول ئیستیدلالیان کردوو بە عیلم و قودرەت و کلامی باری لەسەر حەياتی باری، جا ئەگەر جەمادات کلام و تەسبیحاتیان بێ ئەوە ئیستیدلالی زانایانی ئوسوول [هیچ نرخیکی نابێ، لەبەر ئەوە کە کلام لە جەمادیشدا هەیە!

و ئەمە کە ی ئەمە یە کە: سیفەتی حەیات «حەقیقەتیکی جینسیە یە» و چەن نەوع وا لە ژیریا:

نەوعی یە کە م: حەياتی قەدیمە ی زاتی باری تەعالا کە نە موحتاجە بە میزاج و بونیە و نە لە حەياتی باقی خاوەن حەياتەکان ئەچێ.

نەوعی دوو هەم: حەياتی حادیسە وە ئەم حەياتە حادیسە ی شە چەن سینفی هە یە وەکوو ئەندامی ژبانی ناسکی فریشتە و جینن، وە وەکوو حەياتی موقارین بۆ میزاج و «بونیە ی کە سیفە» لە ئادە میزاد و باقی گیانلە بەرانا.

وە بازە سینفیکی لە گەڵ حیس و حەرە کە ی ئیرادیە دا نییە، وەکوو حەياتی مەشلوول و مەفلووج و بێ هۆش و حەياتی نەباتات و حەياتی جەمادات لەسەر تەقدیری ئەوە کە تەسبیح و حەمدی خودا بکەن. جا ئەو ئیستیدلالە کە زانایانی ئوسوول کردوو یانە ئیستیدلال بوو بە عیلمی شامیل و قودرەتی تەواو و کلامی ئەزەلی و لایە زالی لەسەر حەياتی قەدیمە ی ئەزەلییە ی ئەبەدیە نەك لەسەر حەياتی حادیسە ی براوە.

جا هەر چەن جەمادات خاوەن کلام و خاوەن تەسبیحات بن بە عادت ریگە ی ئیستیدلالی زانایانی ئوسوول تێك ناچێ؛ چونکی دەلیلە کە یان عیلم و قودرەت و کلامی کامیلە و مەدلۆولە کە ی ش حەياتی قەدیمە یە. کە وایێ ئەگەر کە لامینکی مەحدوود و تەسبیحی بێتە جێگە لە شتێکدا «ظاهرا» لە جەمادات بێ و لە واقیعا

به شنی له حه یاتی حادیسهی تیندا بیتی به قهی ئه و ئاساره، ئهوا هه رگیز موعارهزه ی ئیستیدلالی زانایانی ئوسوولی دین ناکا.

﴿وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ حِجَابًا مَّسْتُورًا﴾

هه ر کاتنی تو قورئانی پیروژ بخوینیتیه وه به سه ر ئاده میزادیکدا که باوه پریان به قیامت نییه وه بویه ت خوینده وه که فامی بکه ن و باوه پری بی بکه ن و ئیمان بینن دروست نه که یین له به یینی تو و له به یینی ئه وانا په رده یه کی وا که دا پوشراره له به رچاوا و مانیه له فامی ئه و قورئانه و سوود لی وه رگرتنی و ئیمان پیه یینانی.

وه ئه و په رده یا فریشته یه که، یا لبردنی هیزی بیستن و بیننه، یا غه یری ئه مانه له وانه وان له عیلمی خودادا وه کوو سه لبی زانست له کافره کان.

﴿وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْآنِ وَحْدَهُ، وَلَوُا عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ نُفُورًا﴾

وه دامان ناوه و دانه نیین له سه ر دلی ئه و بی ئیمانه موعانیدانه چه ن په رده یه کی وا که مانیه بن له فامی حه قیقه ت، وه له ناو گوینچه یشیانا که پری و گرانییه کی زور دانه نیین بو ئه وه که که لامی حه ق به راستی نه بیسن، وه کاتنی ناوی خودای خو ت ئه به ی له قورئانا به ته نیایی و به بی ناوی بته به تاله کان، هه لئه سوورین به دوا ی خو یاندا له بهر نا په زایی و نه ته ویسی ئه و که لامه بیستوو یانه.

وه مه علومه ئه وه ی که خودا ئه یکا به رابه ر به و کافرانه له بهر ئه وه یه که به دریزی کات به رانه رکی و بی شه رمییا ن ده رپریوه له گه ل حه زره تا ﷺ وه خودایش قاری لی گرتوون.

﴿ تَمَنُّ أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ بِهِ إِذْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ نَجْوَىٰ إِذْ يَقُولُ
الظَّالِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَّسْحُورًا ﴿٤٧﴾ ﴾

ئيمه زانان ترين له تو به و شته كه گوي رانه گرن له يهك به هوي نه و وه كه بر يتيه
له گالته كردن به تو و به دينه كه ت و به و قورثانه نه يخوي نيته وه له و كاته دا كه گوي ت
لي رانه گرن، وه له و كاته دا كه له ناو خو يانا و تو ويژ نه كهن به په نامه كي له و كاته دا
كه كافره سته مكاره كان يهك به يهك نه لين: نه گهر ئيوه بكه ونه شويني نه م شه خسه
نه كه ونه شوين پياويكي جادو وليكراوي دل تي كچووي ده ماخ زا به بو.

﴿ أَنْظِرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٤٨﴾ ﴾

جا بروانه ئه ي ره هبهر ي به رز و ورد به ره وه به دل كه نه و كافره بي شو عورانه
چلون «مُشَبَّه» يان بو تو باس كرد، جار جار به شاعير، جار جار به كاهين، جار جار
به شيت و بي عقل باست نه كهن و نافامن قورثان هونراوه نيه، وه تو ئينسان يكي
ته بيعت په ستي كاهين مه شرب نيت، وه نه ديوانه يه كي دوور له فامي حه قيه ت،
به لكوو به پيچه وانه ي نه مانه وه.

له هر با سينكدا ناوت بيته ده ر پيغه مبه ريكي سه ره رزي ره هبهر

به لام نه مانه به جو ري گومرا بوون ناتوانن بينه وه سه ر ريگه ي راست.

﴿ وَقَالُوا آءِذَا كُنَّا عِظْمًا وَّرَفْنًا آءِذَا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٤٩﴾ ﴾

وه غايه تي شوبه يان نه وه يه كه له لا يان دووره له پاش مردن زين دوو بيه وه وه
نه لين: نايا ئيمه له و كاته دا بووين به ئيسقاني كون و دارزاين به يه كا نايا پاش نه وه
ئيمه زين دوو نه كر يينه وه به شيوه يه كي تازه !؟

﴿قُلْ كُونُوا حِجَارَةً أَوْ حَدِيدًا ﴿٥٠﴾ أَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِي صُدُورِكُمْ﴾

تو پئیان بفرموو نهی ره هبهری حق: حهز نه کهن بین به بهرد، یا به ئاسن، یا به هر جوره شتی که زور له دلتانا گه ورهیه و قاییلی دهس لئیدان نییه، هر خودا ته وانایه زیندووتان بکاته وه.

﴿فَسَيَقُولُونَ مَنْ يُعِيدُنَا قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ﴾

جا پاش نه وه که پئت راگه یاندن که ئیوه بهرد بن یا ئاسن بن قاییلن بو زیندوو کردنه وه، نه ئئین: کنی زیندوومان نه کاته وه؟ تویش له وه لامیانا بلئی: نه وه که سه زیندووتان نه کاته وه که نه وه ل جار له نه بوون دروستی کردوون.

﴿فَسَيَنْخِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسِهِمْ وَيَقُولُونَ مَتَى هُوَ قُلْ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَرِيبًا ﴿٥١﴾﴾

جا پاش نه وه جوابه ییش سه ر با نه دهن و به گالته کردنه وه نه ئئین: نه وه زیندوو کردنه وه که هی نه بی؟! تو پئیان بلئی: هیوا وایه نه وه کاته نزیک بی.

﴿يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِ وَتَظُنُّونَ إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٥٢﴾﴾

جا نه مجار به شیوهی لادان له وتار له گهل کافران بو لای موسولمانان نه فهرمویت به موسولمانه کان: کاتی زیندوو بوونه وه تان روژیکه که خودا بانگتان نه کا بو نه وه حازر بین بو حسیب و کتیب له سه ر کرده وه و ئیوه ییش قه بوولی نه وه بانگه نه کهن و راست نه بنه وه له گهل سوپاسی خودادا و وا نه زانن که له دنیا دا و له بهرزه خی ناوبهینی دنیا و قیامه تا ماوه یه کی کهم نه بی نه ماونه ته وه. وه له و روژه یشا که راست نه بنه وه زی کرتان نه وه یه نه ئئین: «سبحانک اللهم وبحمدک».

﴿ وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْزِعُ بَيْنَهُمْ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴾ (۵۳)

تو نهی پیغمبهری خوشه ویست به بنده موسولمانه کانم بلئی: با قسهی جوان و نهرم و موناسب بکهن له گهل کافره موشریکه کانا و به شیوهیه کی جوانتر له هه موو شیوهی بی؛ چونکی هه میشه شهیتان بو ههل نه گهری که فیتنه و ناشووب به رزه وه کا له ناو بهینی موسولمان و کافرا، به راستی شهیتان دورمینیکی دیاری و ناشکرای موسولمانانه.

﴿ رَبِّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ إِنْ يَشَأْ يُرْحِمَكُمُ أَوْ إِنْ يَشَأْ يُعَذِّبْكُمْ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكَيْلًا ﴾ (۵۴)

وه نهو وتاره که نه یکهن له گهل کافره کانا نه مهیه بلین: خودای ئیوه زاناره به نه حوالی ئیوه، نه گهر خواستی بیی ره حمتان پیی نه کا و شاره زاتان نه کا بو ره فتار به ریگهی راست، یا نه گهر خواستی هه بی سزاتان نه دا، وه نهی پیغمبهری خوشه ویست تو مان ره وانه نه کردوه بو سه ره وان به که سیکی وا هه موو ئیشیکیان هه واله ی تو بی.

﴿ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَى بَعْضٍ وَءَاتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا ﴾ (۵۵)

نه که ته نیا به حالی نهو کافرانه به لکوو خودای تو زاناره له ئیوه به هه ره که سی که وا له ئاسمانه کانا یا وا له عه رزا له: پیغمبهران و غهیری پیغمبهران و، له موسولمانان و کافران، وه نه م ئاده میزادانه یشم وا دروست کردوه که بازیکیانم کردوه به پیغمبهر بو لای بازیکیان و لهو پیغمبهرانه یشدا بازیکیان پایه پیداو به سه ره بازیکیدا، وه زه بووریشم داوه به داوود و داوود پیغمبهره و گومان مه بهن که که سی گه وره یی

و سه روکی بی بی نابی به پیغمبر، نه خیر خودا خوئی نه زانی کنی هه لئه بزیری بو گه وره بی له دنیا دا یا له دینا.

﴿ قُلْ اَدْعُوا الَّذِيْنَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُوْنِهِۦٓ فَاَلَا يَمْلِكُوْنَ كَشَفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيْلًا ﴿٥٦﴾ ﴾

تو نهی پیغمبر خۆشه و نیست بلن بهو که سانه که غهیری خودا نه په رستن، وه کوو عیسای مه سیح و عوزه ریر: هاوار بیهن بو لای نه وانه که گومانیان پی نه بهن به گه وره بی له غهیری خودا، بزانت نه وانه هیچ کاریکیان پی نه کری به بی خواستی خودا؟ (حاشا و کلا!) به هیچ شیوه بی ناتوان هیچ زیانی له ئیوه دورور بخه نه وه یان شتی له سهر ئیوه لادهن و بیدهن به سهر یه کنی تر دا.

﴿ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ يَبْتَغُوْنَ اِلٰى رَبِّهِمُ الْوَسِيْلَةَ اَيْهُمْ اَقْرَبُ وَيَرْجُوْنَ رَحْمَتَهُۥٓ وَيَخَافُوْنَ عَذَابَهُۥٓ اِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُوْرًا ﴿٥٧﴾ ﴾

وه نه و ناده میزاده موباره کانه که نه و کافرانه عیاده تیان بو نه کهن و بانگیان نه کهن بو چاری نازار و وه رگرتنی فه ر و بیت، خو یان نه گه رین به دوا ی شتی کدا که نزکیان بکاته وه له و خودا کامیان که به بی ری خه لکی نزیکتره له خودا وه هه موو وان به دوا ی تا عه تیکه وه که بیانگه یه نی به ره زای خودا و هیوای ره حمه تی خودایان هه یه و بیمیان له سزای خودا هه یه، وه حه قیشیانه که بترسن له سزای خودا؛ چونکی سزای خودا به راستی نابار و ناهه مواره و مه ترسی لنی نه کری.

﴿ وَاِنْ مِنْ قَرْيَةٍ اِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوْهَا قَبْلَ يَوْمِ الْاٰلِیْمَةِ اَوْ مُعَذِّبُوْهَا عَذَابًا شَدِيْدًا كَانَ ذٰلِكَ فِي الْكِتٰبِ مَسْطُوْرًا ﴿٥٨﴾ ﴾

وه ثم یاخی بوون و سه‌رکیشیه هه‌ر بۆ ثم کافرانی مه‌ککه و ده‌ور و به‌ری مه‌ککه‌یه نییه، به‌لکو و هه‌موو تاقم و چینی له ئاده‌میزاد کاتنی ده‌سته‌لاتیان په‌یدا کرد و ماوه‌ینی خودا نیعمه‌ت و دارایی باراند به‌ سه‌ریانا ده‌ست نه‌که‌ن به‌ لادان له یاسای دادگه‌ری. جا له‌سه‌ر ثم وه‌زعه‌ بریارمان داوه که هیچ ئاوه‌دانیه‌کی خاوه‌ن ده‌سته و به‌سته و قه‌ره‌بالغ نییه له دنیا‌دا ئیللا ئیمه‌ نه‌و قه‌ره‌بالغه‌ و خه‌لکی نه‌و ئاوه‌دانیه له ناو نه‌به‌ین و ریشه‌که‌نیان نه‌که‌ین له پیش روژی قیامه‌تا، یا سزایان نه‌ده‌ین به‌ سزادانیه‌کی زور سه‌خت و نابار. وه ثم رووداوانه هه‌موو له «لوح المحفوظ» دا نووسراون و هه‌موویشیان وه‌گرنتی تو‌له‌ی لادانه له یاسای راستی خودایی و پال‌دانه‌ویه له‌سه‌ر هیزی دنیا به‌ جو‌ری که شیعیاریان نه‌مه‌ بی: یاسای جیهان نه‌مه‌یه که خاوه‌ن هیز بی هیزه‌کان بخوات.

﴿وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُرْسِلَ بِالْآيَاتِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأُولُونَ﴾^E

ئیمه‌ی مه‌نعه‌ نه‌کردوو له‌وه که نه‌و مو‌عجیزانه‌ بئیرین که کافره‌کان داوای نه‌که‌ن وه‌ک: ناردنی فریشته، یا ده‌رخستنی باخی دلگوشادی عالمی بۆ نه‌وان، نه‌وه نه‌بی که ئوممه‌ته پیشوو‌ه‌کان کاتنی نایه‌تیان بۆ ده‌رئه‌خرا به‌ درو‌یان نه‌خسته‌وه و ئیمه‌یش ریشه‌کیشمان نه‌کردن، وه ئیسته‌ نه‌گه‌ر نه‌و نایه‌تانه‌ ده‌ربخه‌م بۆ نه‌هلی مه‌ککه‌ نه‌زانم نه‌وانیش به‌ درو‌ی نه‌خه‌نه‌وه و منیش له‌سه‌ر یاسای خو‌م ریشه‌که‌نیان نه‌که‌م. وه خواستیشم له‌سه‌ر نه‌وه نییه؛ چونکی له‌ نه‌ته‌وه‌ی نه‌وانه‌ گه‌لنی ئینسانی باش دروست نه‌که‌م.

﴿وَأَيْنَا ثَمُودَ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَا﴾^E

نه‌وه بوو ئیمه‌ دامان به‌ قه‌بیله‌ی «سه‌موود» نه‌و مو‌عجیزه که داوایان کرد وه‌کوو و شتریه‌کی میچکه له‌گه‌ل به‌چکه‌یه‌کدا، وه حالنی نه‌و وشتره‌ وه‌ها بوو که مو‌عجیزه‌یه‌کی

دیاری و رووناك بوو، كه چى هۆزى سه‌موود سته‌میان كرد و خۆیان تووشى تۆله
كرد به په‌ی كردنى ئەو وشتره‌وه.

﴿وَمَا تُرْسِلُ بِالْآيَاتِ إِلَّا تَخْوِيفًا﴾

وه ئیسته كاتى بازه ئایه‌تى بئیرین بۆ قه‌ومى مه‌ككه وه‌كوو گرانی و قاتى و
رووداوى به‌در و بازه شتیكى وه‌ها، نای نیرین بۆ ترساندنى ئەهلى مه‌ككه نه‌بى،
ئەنا نه‌گه‌ر ئایه‌ته‌ گه‌وره‌كان بئیرین و قه‌ومه‌كه ئینكاری بکه‌ن ئەو قه‌ومه له ناو
ئەبه‌ین.

﴿وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ﴾

وه تۆ باسى ئەوه بکه كه چهن جار به تۆم و توه به راستى خودای تۆ ئیحاته‌ی
داوه به ئاده‌میزادا و ده‌وره‌ی داون و هه‌موو وان له قه‌زه‌ی قودره‌تى ئەوا، هه‌ركاتى
خواستم بى نه‌توانم سزایان بده‌م به‌لام له‌به‌ر ئەوه بریارى ئەوه‌م داوه ئەیان‌فه‌وتینم
ته‌ئجیلی ئەو سزایه‌م کردوه.

﴿وَمَا جَعَلْنَا الرُّيَا الَّتِي أَرَيْنَاكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي
الْقُرْآنِ﴾

وه ئەو خه‌وه‌ی كه نیشانى تۆمان دا وه‌كوو خه‌وبینین بى به‌وه كه ئەرۆنه مزگه‌وتى
حه‌رامى مه‌ككه‌وه له‌گه‌ل یارانا، كردمان به‌ فیتنه بۆ بازه كه‌سى كه ئیمانیان لاوازه له
به‌ر ئەوه كه به هۆی گه‌رانه‌وه‌تان له جارى یه‌كه‌مدا ده‌ستیان كرد به قسه و باس و
به‌ درۆخستنه‌وه‌ی تۆ.

هه‌روا باسى ئەو دره‌خته‌ ناهه‌واره دوور له ره‌حه‌تى ئیمه وه‌كوو دارى «زه‌قوم»
بى كه له ناو دۆزه‌خا نه‌یرویتین نه‌ویشمان كرد به فیتنه بۆ بازى بى‌عقل كه ئەیگوت:
چۆن دارى ته‌ر له ناو ئاگردانا نه‌رپویت؟ وه نازانن ده‌سته‌لاتى من له‌وانه بالآتره.

﴿وَتَخَوَّفُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيرًا﴾ ﴿٦٠﴾

وه ئه و قهومی توپه هه ره سه ره ئه و حالی خوئیانه ماون و عه قلی ساغ ناخه نه کاره وه، بویه هه رچه نه یان ترسینم قهت په نه وه رناگرن و بیر ناکه نه وه و ریگه ی راست ناگرن، به لکوو به پیچه وانه وه هه ر یاخی ئه بن و سه ریچی زیاده یان لی په یدا ده بی. جا ئه مه هه ره شه یه و مانای ئه مه یه ئیمه که سمان له دهس ده رناچی جا با بیان هه لبکیشن و ده ست بکیشن وه له کاری نابار نه گه رنا تالای کزی ئه به ین به ده میانا.

﴿وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ قَالَ
ءَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِينًا﴾ ﴿٦١﴾

ئهی پیغه مبه ری خو شه ویست باسی ئه وه بکه که وتمان به فریشته کان: سوجه ی ریز به نه بو ئاده م - باوکی ئاده میراد - ئه وانیش هه موو سوجه یان برد ئیبلیس نه بی، ئه و سوجه ی نه برد و به رووی ره خه گرتنه وه وتی: ئایا من قهت سوجه نه به م بو ئه و که سه ی که تو له گل دروست کردووه؟!

﴿قَالَ أَرَأَيْتَكَ هَذَا الَّذِي كَرَّمْتَ عَلَيَّ لَئِنِ أَخَّرْتَنِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ
لَأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُ إِلَّا قَلِيلًا﴾ ﴿٦٢﴾

جا شه یان بو حالی بوون له کاکله ی فرمانی خودا وتی: ئاگادارم بکه له م ئینسانه که تو گه وره یی و پایه ت پنداوه و گه وره ت کردووه به سه رما بوچی و به چ یاسایی پایه ت پیدا به سه ر ئیمه دا که له مایه ی نازک دروست کراوین؟ به لام ئه گه ر شوعووری خواوه ن نووری ببوایه له پاش ئیقرار کردن به وه که خودا ئه وانای له مایه ی نازک دروست کردووه و ئاده میشی له گل دروست کردووه و ته وانای بووه له ماده ی

بئ نوور شتی دروست بکا و بیگه یه نی به پایه کی وه ها بیکا به «خليفة الله» له عه رزا نه یزانی که نه و فرمانه بی حکمهت نیه و ئیتر نه و پرسیار و ره خنه کارییه ی نه ده کرد. جا به ته نکیده وه وتی: نه گهر مؤله تم بده ی تا رۆژی قیامهت هه رچی نه ته وه ی نادم هه یه هه موویان ریشه کن نه که م به گومرا کردنیان، وه هه موویان مال و ئیران نه که م به هه وای نارپه وای نارزه و زووبازییه وه مه گهر که من له وان که دهره قه تی نه یه م له بهر راستی و راسالی.

﴿ قَالَ أَذْهَبَ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَاءُكُمْ جَزَاءً مَّوْفُورًا ﴾



خودا فهرمووی: برۆ له وه زیاتر مه دوه! من نادم و ناده میزادم بۆ نه وه دروست کردوه به نده ی ساغ و سافی خۆم له ئینسانی بی نرخ و مایه جیا بکه مه وه، ده ی هه رکه سی نه وه نه بن مایه بن بکه و ئیته دوا ی تو که یه که م هه واپه رستی، بزانه نه وه دۆزه خ جهزای ئیوه یه تابع و مه تبوع به جهزایه کی ره سا و پنا گه یشتوو.

﴿ وَأَسْتَفْزِرُ مَنْ أَسْتَطَعَتْ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبُ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكُهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ وَعَدَّهُمْ وَمَا يَعْدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا

غُرُورًا ﴿ ٦٤ ﴾

وه سووک راپه رپینه له وان هه رکه سی که نه توانی رای په رپینی به ده نگدانی خۆت، وه هه را بکه به سه ریانا به سواره و پیاده ی خۆته وه و ببه به شه ریکیان له داراییاندا به گرد کردنه وه ی له حه لال و حه رام و پاک و پیس، وه له نه ته وه دا به هۆی نارپه وایی به خێو کردنیان به حه لال و حه رام و موبالات نه کردن به ره وایی یاسای ماره کردنی دایکیانه وه و گوئی نه دان به مانه وه ی عیسمه تی شه رعی و نه مانه وه ی، وه به ته رکی

تهمی و تهریبه و رووکردنیان له نایینی خودایی وه به هوی خته دانیان بۆ بیر و باوهری نابار و کردهوی ناهه مواره وه، وه فوو بکه ره کهله یانه وه به ناره زوو نیشان دانی بی بایه خ هه تا هیزت تیدایه، وه له واقیعا نیلیس واده نادا به کهس به بایی کردن و جوان کردنی شتی ناشیرین نه بی له بهر چاویانا.

﴿إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ وَكُنِيَ بِرَبِّكَ وَكِيلاً﴾ ٦٥

به راستی نهوانه ی که به بی قهید و شهرت و به بی ههوا و مهرج بهنده ی خودایی خوینان بۆ تو نییه ریگه ی زال بوون به سه ریانا نهوان وان له ناسمانا و تو وای له عهززا، تو وای له پایه ی پهستا و نهوان له پایه ی بهرزا وه خودا بهسه و کافیه بۆ نهوه بیی به پهنا ی هات و هاواری نهوان نهو خودایی تهوانایه که پهروهردگاری تویه.

﴿رَبُّكُمْ الَّذِي يُزْجِي لَكُمْ الْفُلْكَ فِي الْبَحْرِ لِيَتَّبِعُوا مِنْ فَضْلِهِ ۗ إِنَّهُ كَانَ بِكُمْ رَحِيماً﴾ ٦٦

پهروهردگاری ئیوه نهو کهسه یه که شتی رهوان نهکا به ههوا له ده ریادا بۆ نهوه که ئیوه کهسبی نیعمه تی نهو بکه ن له عهینی ده ریاکانا وه یا لهو بهنده رانه دا که ئیوه ی بی نه گه ن، به راستی نهو پهروهردگاره میهره بانه بۆ ئیوه.

﴿وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَٰهًا فَلَمَّا بَجَعْنَا إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَانُ كَفُوراً﴾ ٦٧

وه کاتی که له ده ریادا زه حمهت و بیمی خنکانتان بیی بگات کهس له دلتانا نامینن هاواری بۆ بهن نهو خودا نه بی، که چی کاتیکیش رزگارتان نهکا و نه گه نه وشکانی له فه رمانی نهو خودا لانه دهن و ناسوپاسی نه که ن، وه له واقیعا ناده میزاد ههروا ناسوپاس بووه.

﴿ أَفَأَمِنْتُمْ أَنْ يَخْشِفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا
ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ وَكِيلًا ﴾ ﴿٦٨﴾

نایا هر بهوه که له ده ریا ده رچوون ئیتر نه مین له وهی که خودا ته نیشتی وشکانی
عه رزتان پیوه بیاته خواره وه و له ناوتان بیا، یا خود بایه کی به هیز و توند و تاوی
به رد و لم هه لگر ره وانه بکاته سه رتان که ورده به ردی دنیا تان به سه را بیاریتی هه تا
نه تان شاریته وه له ژیریا و له پاش نه وه که ستان ده ست نه که وی په نای بو بیهن که
له ژیر نه و به رانده دا ده رتان بکا؟

﴿ أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَى فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِنَ الرِّيحِ
فَيَغْرِقَكُمْ بِمَا كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِ تَبِيعًا ﴾ ﴿٦٩﴾

یا خهیر نه مین له وه که جاریکی تر له بهر ناچاری پهیدا کردنی ژیوار خودا بتان
باته وه بو ناو که شتی له سه ر ده ریادا، جا نه مجار بایه کی به هیزی ماده شکین بنیری
بو سه رتان و که شتیبه که تان هه لگپرتیه وه و بتان خنکینی له ده ریادا به هوی نه و
ناسوپاسیانه وه که کردتان، جا پاش نه م کاره ساته که ستان ده س نه که وی، واته که س
نه مینیتیه وه که بکه ویته دواوی داواوی تولهی له ش و به شی له ناوا ون بووه که تان. که
ئیمه نه وه نده ته و اناین بو بی ری ناکه نه وه؟

﴿ وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْوَجْرِ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ
الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا ﴾ ﴿٧٠﴾

وه نه م ناده میزاده نابارانه که وه ها ناسوپاسی نه کن وه نه بی که من خزمه تم
نه کردبن، به لکوو به راستی ئیمه که رامه ت و پایه مان دا به ناده میزاد به وه که هه یکه ل

و قه واره‌ی جوانمان پیندا و میزاجیکی ساغمان دروست کرد له له‌شیا و هۆش و گۆش و بینایی و ته‌وانایی و خواهش و خواستگاریمان پیدان و هیزی ژبان و ژیوارمان بۆ کرد به مال و شاره‌زامان کردن بۆ زانیاری و پیشه‌کاری و هه‌لمان گرتن له وشکانا له سه‌ر پشتی گیاننداری باره‌بری ماوه ته‌ی‌که‌ر، وه له هه‌موو ژیواریکی دلخوازی باشمان دانئ و پایه‌مان پیدان به سه‌ر گه‌لئ له‌وانه‌دا که دروستمان کردوون به گه‌وره‌کردنیکه باش، که چپی به‌رابه‌ر به‌م هه‌موو نیعمه‌ته‌که پیمان داوان ته‌وه‌نه‌که‌ن که نه‌وان خو‌یان ته‌یزانن.

﴿يَوْمَ نَدْعُوا كُلَّ أُنَاسٍ بِإِسْمِهِمُ فَمَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ
فَأُوْتِيَكَ يَقرءُ وَنَ كِتَابَهُمْ وَلَا يُظْلَمُونَ قَتِيلًا﴾ (۷۱)

به‌لام خو‌ئهم ئاده‌میزادانه له ده‌ستی من ده‌رناچن و جه‌زایان نه‌دریته‌وه له‌و رۆژه‌دا که هه‌ر تا‌قمه ئاده‌میزادئ به‌ ناوی پیشه‌واکانیا‌نه‌وه بانگ نه‌که‌ین وه فریشته بانگ نه‌کا: با په‌یره‌وانی فلان پیغه‌مبه‌ر یا فلان ره‌به‌ر بین بۆ مه‌یدانی حسیب و ده‌فته‌ری خو‌یان وه‌ریگرن، جا هه‌رکه‌سی له‌وان که کتیبی بیر و باوه‌ر و کرده‌وه‌ی خو‌ی بدرئ به‌ ده‌ستی راستیه‌وه ته‌وه‌نه‌وانه له‌به‌ر خوشحالی و شادمانی به‌وه‌ی ته‌یینن له‌و کتیبه‌دا، نه‌و کتیبی خو‌یا‌نه‌ه‌خو‌یننه‌وه و به‌قه‌ی په‌رده‌ی سه‌ر ناوکه‌ خورمایی سته‌میان لی نه‌کراوه و نا‌کری.

﴿وَمَنْ كَانَتْ فِي هَذِهِ أَعْمَى فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَى وَأَضَلُّ سَبِيلًا﴾ (۷۲)

وه هه‌رکه‌سی له‌وان که له‌م دنیا‌دا کو‌یر بو‌وی له‌ راستی و ری‌نگه‌ی راستی نه‌گرتین ته‌وه له‌و رۆژه‌دا کاتی کتیبه‌که‌ی له‌ لای چه‌په‌وه بین‌درا گه‌لئ کو‌یرتر و گو‌مپ‌اتره و کتیبه‌که‌ی به‌ درژی و زویری وه‌رته‌گری و بۆی ناخو‌ینتریته‌وه.

﴿ وَإِنْ كَادُوا لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ لِئَفْتَرِيَ عَلَيْنَا غَيْرَهُ وَإِذَا لَا تَأْخُذُوكَ خَلِيلًا ﴾ ﴿۷۲﴾

به راستی نزیك بوو نهو كافر به دبه‌خته خاوهن فرو فيلانه دلت تيك بدهن و لات بدهن له بازي لهو حوكمانه كه وه حيمان كردووه بو لای تو تا له‌سهر دلخوازی نهوان غهیری نهو حوكمانه نيسبت بدهی له خودای ته‌علا، وه نه‌گهر موافقه‌ی نهوانت بكرديه به قسه‌ی خوین نه‌يان گرتی به دوستی ماوه‌ی ژيانيان.

﴿ وَلَوْلَا أَنْ ثَبَّنَّاكَ لَقَدْ كِدْتَ تَرْكَنُ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا ﴾ ﴿۷۴﴾

وه نه‌گهر نيمه بهو عيسمه‌ته داومانه به تو و بهو حيكمه‌ته كه وا له دلتا و دلی رووناك كردوی تو مان له‌سهر حق دامه‌زراو نه‌كردايه نزيك بوو كه‌می مهيل بکه‌ی به لایانا، واته له بازه ناداييکدا كه داخلی عه‌قیده‌ی نيسلام نه‌بی و زيانتيکی گشتی تيا نه‌بی؛ وه‌کوو ته‌فزیلی قه‌بيله‌ی به‌سهر قه‌بيله‌یه‌کدا.

﴿ إِذَا لَأَذَقْنَاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا

نَصِيرًا ﴾ ﴿۷۵﴾

وه نه‌گهر نهو كه‌مه مهيله‌ت بكرديه به لایانا پیمان نه‌چه‌شتی زه‌عيفی له ژيانتا؛ چونکی باوه‌ری خه‌لك كز نه‌بوو پیت، وه زه‌عيفی کاتی مردن و پاش مردن؛ چونکی تاوانی بچووکی نزيكانی باره‌گا تاوانتيکی گه‌وره‌یه وه بازي کاری باش بو نيسانی باشی عاده‌تی تاوانه بو مه‌حره‌مانی حوزووری خودای ته‌علا وه پاش نه‌وه كه‌ستان ده‌س نه‌ده‌كه‌وت بيب به يارمه‌تیده‌ری تو.

عه‌تا ريوایه‌تی كردووه له نيبوعه‌باسوه ﴿ص﴾ كه نه‌م نايه‌ته هاته خواره‌وه له شانی پولي له هوزی «سه‌قيف» دا هاتن بو لای حه‌زرت ﴿ص﴾ و گه‌لی شتيان داوا

کرد مه‌عقول و نامه‌عقول؛ نه‌پان‌وت؛ نه‌و عهرزی ئیمه‌یشه بکه به وینه‌ی عهرزی
 حهره‌می مه‌ککه نه‌داری نه‌گیان‌داری نه‌گیای ده‌ستیان بؤ نه‌بری، وه‌سالی جار‌یکیش
 ئیزنمان بده‌بروین بؤ زیاره‌تی بته‌که‌مان که‌ناوی «لات»ه، وه‌پایه‌ی ئیمه‌به‌رز بکه
 به‌سه‌ر پایه‌ی باقی‌ده‌ور و پستی‌خؤمانا... وه‌گه‌لی هاتو‌چؤیان کرد له‌م بابه‌ته‌وه که
 نه‌گه‌ر لوتفی‌خودا نه‌بوایه [له‌وانه‌بوو] حه‌زرت موافقه‌ی بکر‌دایه له‌سه‌ر نه‌وه که
 سه‌قیف‌گه‌وره‌ترن له‌باقی‌عه‌ره‌بی‌ده‌ور‌یان. جا‌خودا نه‌م‌نایه‌ته‌ی نازل‌کرد.

﴿وَإِنْ كَادُوا لَيَسْتَفْرِزُونَكَ مِنَ الْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا وَإِذَا لَا
 يَلْبُثُونَ خِلْفَكَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٧٦﴾ سُنَّةَ مَنْ قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ
 رُسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا ﴿٧٧﴾﴾

به‌راستی‌نزیك بوو کافره‌کانی مه‌ککه‌بین‌ئارامت بکه‌ن له‌عه‌رزی مه‌ککه‌دا بؤ
 نه‌وه که‌ده‌رت بکه‌ن، وه‌نه‌گه‌ر نه‌وه‌یش بکه‌ن نه‌وان له‌پاش‌ده‌ر‌چوونی تو‌نامینه‌وه
 له‌ولاتا ماوه‌به‌کی که‌م نه‌بین، وه‌نه‌مه‌ره‌فتاری منه‌و یاسای نه‌و پیغه‌مبه‌رانه‌یه که‌له
 ولاتی‌خؤیانانازار‌دراون و ده‌ر‌کراون پاش‌ده‌ر‌چوونی نه‌وان ئومه‌ته‌که‌یشیان له‌ناو
 چوون، وه‌بؤ نه‌م یاسای‌دامه‌زراوی ئیمه‌گؤرانت ده‌س‌ناکه‌وئ.

نه‌م‌نایه‌تانه‌نازل‌بوون له‌وکاته‌دا که‌موشریکه‌کان که‌وته‌گرده‌وه‌بوون و راویژ‌کردن
 له‌سه‌ر‌ئازاردانی‌حه‌زرت بؤ نه‌وه‌بیکوژن یا‌ده‌ری بکه‌ن، وه‌به‌ره‌غمی نه‌وه که
 حه‌زرت به‌فه‌رمانی‌خودا له‌مه‌ککه‌کوچی‌کرد، به‌لام‌ه‌ه‌ر له‌به‌ر هیرشی‌فیتنه‌ی
 نه‌وان‌خودا نه‌مری‌دا به‌کوچ‌کردنی‌حه‌زرت ﷺ وه‌فیعه‌ن‌کوچی‌کرد. وه‌له
 پاش‌کوچ‌کردنی‌نه‌ویش کافره‌کان‌بازیکیان له‌جه‌نگی‌به‌درا‌کوژران و باقیه‌کانیشیان
 نه‌و شافه‌یانه‌نه‌ما و «کانه» هه‌موویانه‌فه‌وتان.

بیجگه له وه فه تحى مهككه وه كوو ده ركردنى مهككه بيه كان بوو له ولاتى خوڤيان؛ چونكى غه یری ملکه چى كردن هيجيان بو نه ماوه.

وه نهو ريوايه ته كه گزيا حه زرهت (سوره نيسرا) له سه ر ته رغيب و ته شويقى يه هوودى مه دينه ويستى برؤا بو شام هه تا هم ئايه تانه هاتنه خواره وه جا حه زره ت عه زمى له سه ر نهو كوچه تيكچوو، له «روح المعاني» دا به به تالى دانه نئى.

﴿ أَقِمِ الصَّلَاةَ لِدُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَى غَسَقِ اللَّيْلِ وَقُرْآنَ الْفَجْرِ إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا ﴾

نوێژی خۆت به جئ بینه له کاتی لادانی روژ له خه تی نیوه ی روژا هه تا کاتی تاریکی شهو، وه نوێژی کاتی ده رکه وتنی سبه ی تیش به جئ بینه؛ چونکه به راستی نوێژی به یانی نوێژیکه فریشته کانی شهو و روژ هه موو تیا یا یه ک نه گرن. جا له م نه دازه دا نوێژی نیوه رو و عه سر و مه غریب و عیشا و به یانی هه یه.

﴿ وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ، نَافِلَةً لَّكَ عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا ﴾

وه له بازی له کاته کانی شهو یشدا ته رکى خهو بکه بو نوێژکردن و نوێژی تیدا بکه به فه رزی زیاد له پینج فه رزه به تاییه تی بو به رزی پایه ی تو، هیوا هه یه له نه نواری هم تاعه ت و عیبا ده ته دائمه دا خودا له روژی قیامه تا ره وانه ت بکا بو مه قامی و بو شوین و پایه یه کی تاریف کراوی بلند له لای خودادا که مه قامی «شه فاعه تی گه و ره یه» له قیامه تا.

﴿ وَقُلْ رَبِّ أَدْخِلْنِيْ مُدْخَلَ صِدْقٍ وَأَخْرِجْنِيْ مَخْرَجَ صِدْقٍ وَأَجْعَلْ لِيْ مِنْ لَّدُنْكَ سُلْطٰنًا نَّصِيْرًا ﴾

وه بپاریره‌وه له خودا بلئی: یا ره‌بی به میهره‌بانی و که‌رم و نیحسانی خۆت داخلی شاری مه‌دینه‌م ئەکه‌ی باشی بکه، وه دهرم ئەکه‌ی له مه‌ککه با ده‌رچوونیککی باش بئ، وه یا ئەمخه‌یته قه‌بره‌وه به رها و ره‌حمه‌ت وه له قه‌بریشم ده‌رئه‌که‌ی بۆ روژی حه‌شر با ده‌رچوونیککی باش بئ، وه ئەمخه‌یته ناو ههر کاریکه‌وه باش بمخه‌ناوی، وه کاتئ له‌و کاره‌یش ده‌رت کردم با باش بئ و هیزیککی یارمه‌تیده‌رم له لایه‌نی خۆته‌وه بۆ بریار بده بۆ ئەوه که فه‌تحی مه‌ککه بکه‌م له پاش ده‌رچوونم بۆ مه‌دینه، یاخود بۆ ئەوه که «مه‌مه‌»‌ی بلا‌و‌کردنه‌وی نیسلام ته‌واو بکه‌م.

﴿ وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴾ ﴿٨١﴾

وه له جینگه‌ی باسی نیعمه‌تی خودادا کاتئ که فه‌تحی مه‌ککه‌ت کرد و رویشتیته ناو که‌عبه‌وه بلئی: وا به راستی دینی نیسلام هات بۆ به‌یت له پاش ئەوه که بته‌رسته‌کان ماوه‌یی داگیریان کردبوو، وه دینی پووج که بته‌رستیه ده‌رچوو، به راستی شتی پووج ههر ده‌رچوووه و ده‌رچوون نه‌بئ هیچی بۆ ناشئ.

وه یا خود شیعاری وتارت له مونا‌سه‌باتا ئەم ئایه‌ته جوانه‌ بئ: ﴿جاء الحق وزهق الباطل إن الباطل كان زهوقًا﴾.

ریوایه‌ت کراوه له ئینومه‌سعووده‌وه ﴿الله﴾ کاتئ حه‌زرت ﴿الله﴾ فه‌تحی مه‌ککه‌ی کرد رویشته ناو حه‌ره‌می که‌عبه‌وه وه له‌و کاته‌دا سێسه‌د و شه‌ست بتی تیدا بوو عاسایه‌کی به ده‌سته‌وه بوو ئەیکرد به چاوی بته‌کانا و ئەیفه‌رموو: ﴿جاء الحق وزهق الباطل...﴾ وه بته‌کان ئەکه‌وتن، هه‌تا هه‌موو بته‌کانی خست. وه بتی قه‌بیله‌ی «خزاعه» له سه‌ر بانی که‌عبه‌ بوو له مس دروست کرابوو حه‌زرت فه‌رمووی به «عه‌لی»: برۆ ئەو بته‌ فره‌ بده ئەویش رویشته سه‌ربانی که‌عبه و بته‌که‌ی خسته‌ خواره‌وه.

﴿وَنَزَّلْنَا مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا﴾ (۸۲)

رهوانه ئەكەين بۆ سەر پىنغەمبەرى خۆمان ئەوهى كه شىفایه و هۆى رزگارى و ئاسايشه بۆ موسولمانان له ئاياتى قورئان، واته شىفایه بۆ نهخۆشى نهزانى و بۆ دەردى بىنەخلاقى و بەدخولكى، وه شىفایه بۆ ناساغى عهقیده و بىر و باوهر و كردهوى به سوود، وه شىفایه بۆ دوورى له ياسای حوكمدارى و دادگەرى، وه شىفایه بۆ ناساغى دلى و لەش و نهوعىكه له دەرمان وهكوو دەرمانى عادهتى دوكتۆرهكان به مەرچى باوهرى نهخۆشهكه و قورئان خوێنهكهيش، بهلام ئەو قورئانه هېچ سوودى ناگهيهنى به موشرىكهكان و كافرەكان و بىباوهرەكان زيانبارى و قورسى نهخۆشیهكهيان نهبى.

بزائن! خاوهن تەفسیرهكان له مەعناى ئەم ئایەتەدا دوو قسەیان هەیه:

[قسەى] یەكەم: قورئان دەستوورێكە بە سوودە بۆ عالەم وهكوو چۆن دەرمانى دوكتۆرهكان بە سوودە بۆ ناساغ،

قسەى دووهەم: ئەمەیه كه ئەم شىفایه عامه بۆ ئەو مەعنايه و بۆ شىفای نهخۆشىنى زاهیری و ئىستیدالایان کردوو لهسەر ئەم مەعنايه به چەن دەلیل و چەن ئاسارى بههیز:

یەكەم: رىوايەت كراوه له ئەبووسەعیدى خدرییهوه رضی اللہ عنہ ئەلئى: پىنغەمبەر ﷺ رهوانهى كردین له سربەیهكدا كه (۳۰۰) كهس بووین، لای قەومێك دابهزین داواى میوانداریمان لى كردن میواندارییان نهكردین. ئەلئى: جا گەورهى قەبیلەكه دووپشك پىنیه و دا، هاتن بۆ لامان وتیان: ئایا له ناو ئیوهدا یەكێ هەیه كه دوغای چارى دووپشك بكات؟ ئەبووسەعید ئەلئى: منیش وتم: بەلئى من ئەیکەم، بەلام بۆ ئیوهى

ناکم هتا مالیکمان پی نه دن. نه وائیش وتیان: سی (۳۰) مهرتان نه دینی، نه لئی: نیش ﴿الحمد لله رب العالمین...﴾ م حوت جار به سهریا خوینده وه و کابرا نازاره که ی نه ما.

جا خوارده مه نیان بو ناردین له گهل سی مه ره کانا و هه موومان له خوارده مه نیه که مان خوارده، به لام ره فیه کان له مه ره کانیا ن خوارده هتا هاتینه وه بو لای حه زرت عليه السلام و خه به ره که م بو گپرایه وه فه رموی: چۆن زانیت که ﴿الحمد لله رب العالمین﴾ شیقای زامداره؟ عه رزم کرد: یا ره سووله للا شتی بوو که وته دلمه وه، فه رموی: بخۆن و له مه ره کانیش به شمان بدهن. نه مه ریوایه تی «دارقطنی» بوو له کتیبی «سنن» دا.

دووهم: نیمامی بوخاری ریوایه تی کردوو له عائشه وه رضی الله عنها که حه زرت عليه السلام له و نه خویشینه دا که وه فاتی کرد تیایا سووره تی «معوذات» ی نه خوینده وه و فووی نه کرد به دهستی خویا و نه یهینا به رووی خویا، کاتی که نه خویشینه که ی گران بوو من له باتی نه و سووره ته که م نه خوینده وه و فووم نه کرد به له شیا.

سپههم: مادام که سابت بووه که حه زرت عليه السلام موعه وه زه کانی خوینده وه ته وه و فووی کردوو به دهستی و هیئاویه تی به روخساریا که نه مانه دوو سووره تن له قورثان، ده رته که وی که خوینده وه ی باقی نایاتی قورثانیش دروست بی؛ چونکی هه موو وه کوو یه کن له وه دا که له قورثانی پیروژن.

چوارهم: قورتوبی له ته فسیره که یا نه فه رمویت: زاناکان ئیختیلا فیان بووه له وه دا که ئینسانی شتی له ناوی خودای ته عالا یا له نایاتی قورثان بنوو سیته وه جا به ناو بیان شو ریتته وه و نه خویش نه و ناوه بخواته وه یا له شی نه و نه خویشه ی پی به نه نوری، وه سه عیدی کوری موسه ییب نه مه ی له لا دروسته. وه «أم المؤمنین» عائشه رضی الله عنها هه ردوو «معوذتین» ی نه خوینده به سهر کاسه یه ک ناودا جا نه یفه رموو بیروژین به سه ز نه خویشه که دا.

وہ ہر لہ تەفسىرى قورتوييدا ئەلئى: «و قال ﷺ: لا بأس بالرقى ما لم يكن فيه شرك، ومن استطاع منكم أن ينفع أخاه فليفعل».

پىنچەم: لە قورتوييدا ئەلئى: ئىمامى مالىك فەرموويەتى: هیچ عەيبى نىيە لەو ەدا شتى لە ناوى خودا بنووسريت و بکريته مى نىسانى ناساغ بە نيازى «تبرک»، وە کۆمەلئى لە ئەهلى عىلم لەسەر ئەم بىر و باوهرى ئىمامى مالىكەن ﷺ: وە عەبدوئەللاى کورى عومەر ﷺ فەرموويەتى: حەزرت ﷺ فەرموويەتى: کاتى کە يەكئى لە ئيوە لە خەودا ترسا و شتىكى وای چاوپىکەوت با بلىت: «أعوذ بكلمات الله التامة من غضبه وسوء عقابه و من شر الشيطان أن يحضرون» وە عەبدوئەللا ئەم دوعايە فىرى مندالە گەورەکانى ئەکرد و بۆ بچووکه کانىشى ئەنووسى و ئەيکرد بە شانيانا.

وہ ہر رىوايەتى کە لە حەزرتەوہ ﷺ رىوايەت کرابى بۆ نەھى لەم نووسراوانە ئەوہ ئەبەرى بەسەر نووسراوئىکدا کە ئايەتى قورئان نەبى، وە يا پارانەوہ لە خودا نەبى، وە يا بە ناوہ پىرۆزەکانى خودا نەبى، ئەگەرنا ئەمانە ھەمويان موبارەکن. وە ئىمە لە ماوہى ژيانى خۆمانا بازئى دوعا و بازئى ناوى خودامان وەرگرتووە لە دەمى مامۆستاگانمان و نووسيومان بۆ نەخۆشى و گىرۆدەى دەرد و لە سوپاسى خوداوە بە زۆرى، بە ئىزنى خودا، سووديان بووہ.

ھەروا گەلئى ئىستىفادەمان کردووە لە خوئىندنەوہى قەسىدەى «بردىة» و لە خوئىندنەوہى ناوى «أصحاب البدر» ﷺ، وە لە خوئىندنەوہى قەسىدەى «منفرجە»ى ئىمامى غەزالى ﷺ بۆ چارى گەلئى گىر و گرتى ژيان و بە زۆرى سوودمان لئى وەرگرتوون.

وہ بە ھەر عىبارەتى مەشروع بئى پارانەوہ لە خودا رەوايە، مادام ئەم شىوہ بە تايبەتى نەھى لئى نەکرابى، جا ئەگەر دوعاکان «مەئسور» بن ئەوہ زۆر موبارەکە،

وه نه گهر مهئسووریش نه بن مادام له فزه کان مهشروع بن دووباره ره وایه و دروسته و ههرکه سئی مهنعی ئه مانه بکا یا له نه زاینه وه یا له عه نادى نه فسانیه ته وه یه. ئیتر ئینسانی موسولمان واجبه موراجه عه ی کتیه موهیمه کان بکا، وه کوو «الحصن الحصین» و وه کوو ئاخری «جامع الصغیر» بو دروستی کردنی دوعاکانی حه زرهت ﷺ، وه موراجه عه ی «ئه زکاری نه وه وی» بکا بو دوعاى تایه تی ههرکاتى و ههر شوئینى. «والله هو الموفق والمعین».

﴿وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَسَّ بِحَانِيهِ ۗ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يَئُوسًا﴾



وه ئه وه که سانه که سوود له قورئانی پیروز وه رناگرن که سانیکن موبالات ناکه ن به بیر کردنه وه له مهعناى ئایه ته کانا و بیر ناکه نه وه له حالى خوئیان که کئی دروستی کردوون و نه نجامیان چۆن ئه بئى و پاش ئه م مردنه یان - که گومانی تیدا نییه - ئایا ههر وه کوو حه یوانیکی بئى هۆش ئه پۆن، وه یا خود پرسیاریان لئى ئه کرئى؟ جا ئه م جوړه که سانه وان له شتویه گیانه به ره بئى هۆشه کانداه؛ به شتى خوئش شادمانن، وه به شتى ناخوئش په ریشانن وه کوو خودا فه رموویه تی: کاتى نیعمه ت بریژین به سه ر ئینسانی نابارا بایى ئه بئى و سه ریچی له فه رمانى خودا ئه کا وه لا هه لئه کا له وانه که ئاموژگاریان ئه کهن، وه کاتیکیش خراپه یئى و ته نگه به رى و گیرۆده یی به رده میان بگریئ و شه ریکیان تووش بئى ئاومید ئه بن له هه موو خیرئ و دنیا یان لئى ته نگ ئه بئى.

﴿قُلْ كُلُّ يَعْمَلُ عَلَى شَاكِلَتِهِ ۗ فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَى سَبِيلًا﴾

جا ئه ی پیغه مبه رى خوئشه ویست بلئى به و ناده میزادانه که ئه م قورئانه یان به سه را ئه خوئینیه وه: ههرکه سئى له هۆشیاران که ته کلیفیان لئى کراوه له لایه نى خودا وه ره فتار

نهکا له سهر مونسبهی نهو ریگهیه برپاری داوه بیایا بروا بو قه بوول یا رهدی فهرمانی خودا، جا خودای نیوه زاناره له ههموو کهسین بهو کهسه که شاره زاناره بو ریگهیی رزگاری خوئی، وه ههرکهسین ریگه کهی پان و راست بئ نهوه نهگات به مه نزل و ماوای خوئی، وه ههرکهسین وانه بئ نهوه ناگات بهو شوین و جیگه باشه که سوودی لئ وه برگرئ له قیامه تا.

نیمامی رازی ﷺ لهم شوینه دا پاش رهزا بوونی بهوه که «شاکله» به معنای «تهریقته» و ریگهیه نهفه رمویت: لهم شوینه دا وه جهیکی دووم ههیه عیبارته لهمه ههرکهسین رهفتار نهکا له سهر موافیقی نهوهی موافیقی جهوه هری نهفس و موقته زای روجه تی، نهگه نهفسی خاوهن پرتهو و بلند پایه بئ نهوه کرده وهی بهرز و بهرئزی لئ پهیدا نه بئ، وه نهگه نهفسه کهی پیس و پهست بئ نهوه کرده وهی پهستی لئ پهیدا نه بئ.

وه بو روونکردنه وهی نه م وه جهه دوومه نهفه رمویت: زانا هو شیاره کان جیاوازیان ههیه له «نفوسی نینسانی» دا: نایا موخته لیفن له ماهیه تا و ئیختیلافی کرده وه و نه حوالیان له بهر ئیختیلافیانه له ماهیه تی نهفسدا، یا خهیر ههموو موته ساوین له ماهیه تا و ئیختیلافی کرده وه یان له بهر ئیختیلافی میزاجیانه؟ وه له لای من بیر یه کهم پهسه نده که نفوس ئیختیلافیان ههیه له ماهیه تا. برپیه وه.

منیش نه لئیم: لهم شوینه دا چه ن شتی ههیه پیوسته بیانزان هه تا راستی دهرکه وئ. یه کهم: نابئ تهفسیری شاکله بکرته وه به جهوه هری نهفس؛ چونکی نهگه کرده وهی نینسان له سهر خواستی جهوه هری نهفس بئ لازم نهکا نینسان مه جبوور بئ لهو کرده وانده که لئیه وه پهیدا نه بئ.

ههروا نابئ به معنای نیستیعدادیش بئ؛ چونکه له ههموو کهسینکدا توانا و لیهاتوویی چاکه و خراپه ههیه.

وه نابی شاکيله به معنای میزاج و نه حوالی لهشی ئینسان بی له بهر نه وه گه لن
 کهس له سه ر یه ک میزاج و یه ک بونیه ن له گه ل نه وه یشدا کرده وه یان جیا جیا یه .
 هه روا معنای نیه ت و ناحیه و مه زه ب مونسب نین، که وابی نه بی هه ر به
 مانا ته ریه قه ت و ریگه بی له سه ر نه م ئیعتیاره ئاده میزاد خاوه نی چوار هیزه: هیزی
 ئیدراکی فریشته یی و، هیزی شه هوه ت و ئاره زووی نه فس و، هیزی قار گرتن و
 هه لمه ت بردن و درنده یی و، هیزی وه همیه ی شه ی تانی.

وه هه ر یه کئی ریگه یه کی تایه تی هه یه له ماوه ی ژیانیا له که و تنه شوینی نه م چوار
 هیزه دا، نه گه ر تیکۆشا و نه یه یشت نه م هیزانه لای زیاد ی زۆر و لای که م و کووپی
 زۆر بگرن وه که و تنه ئیعتیدال و میانه کاریه وه نه و که سه رزگاره و سه ره رزه، وه
 نه گه ر کۆششی نه کرد بو ئیعتیدالی نه م هیزانه وه نه م هیزانه ی به ره لا کرد نه وه له
 مه ی نه تی دنیا و قیامه تدا غه رق نه بی.

وه نه و ریگه ی تیکۆشانه بو ته عدیلی نه م هیزانه بو ئینسان ده ست نه دا به هۆی
 هاوړی ئینسانه خاوه ن روچه پاکه کان یا زانا به رزه کان یا پایوی خاوه ن خو لک و
 ره وشتی خو ش، وه یا هه ر به بیر کرده ی خو ی له نه حوالی خویدا له نه وه له وه تا
 فام و شوعووړی گرتووه.

وه هه ر ریگه یه غه یری نه م ریگه یه بی نه وه فاسده، وه هه رکه سه ی بیگرئ نه وه
 رزگار نابی وه له دنیا و قیامه تا مات و سه رکز و داماوه.

وه ده لیل له سه ر نه م ته قریره نه مه یه له قورئانا خودای ته عالا باسی نه وه ی کردووه
 نه و فیتره ته که ئاده میزادی له سه ر دروست کراوه فیتره تیکی جوان و پاکه. وه له
 حه دیسی پیروژیشا هه یه که هه مو مندالی له سه ر فیتره ت له دایک نه بی له پاشان
 باوک و دایکه که ی نه یکه ن به جووله که یا به گاوړ یا غه یری نه وانه.

وه هرچهن خودای تهعلا قودره تی ههیه که به جارئ هرچی نادهمیزاد و جین ههیه هموویان بکا به فریشتهی پاک یا بیانکا به شه یاتینی ناپاک به لام خودا نهمه ی نه کردوو و نایکا؛ چونکی نه گهر خوئی وا بکا له عالم ئیتر پیوستی به رهوانه کردنی ره هبه ران نه دهبوو وه هرکه سئ که به تهواوی چاک بوایه به زوری خودا چاک نه بوو، وه هرکه سئ که به تهواوی خراب بوایه به زوری خودا خراب نه بوو، وه بنده یی و ئیتاعه ی کهس دهنه ده کهوت. وه فائیده ییش له ناردنی ره هبه ران و پیغه مبه ران نه دهبوو، ههروا پیویست به دهرسی ماموستایان و دانانی نیزام و یاسا نه دهما وه ئینسان نه بوو به دارئکی بن سئبهر و بن بهر و بن شان و پایه.

وه له ولایشه وه خودای تهعلا نه فهرمویت: ﴿قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا ﴿١﴾ وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا ﴿٢﴾﴾. ^۱ وه نه فهرمویت: ﴿فَأَمَّا مَنْ طَغَى ﴿٢٧﴾ وَآثَرَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٢٨﴾ فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَى ﴿٢٩﴾﴾ وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٤١﴾ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَى ﴿٤٢﴾﴾. ^۲

﴿وَسْئَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾﴾

کافره کانی قوره ییش پرسیارت لئ نه کهن له حهقیقه تی «روح» نه و شته که گیاندار به بوونی نه و گیانداره و زیندوو و به نه بوونی نه و بن گیانه و مردوو، تو نه ی پیغه مبهری خو شه ویست له وه لامیانا بلئ: روح له و شتانه یه که به بن ماده و بن پهیدا بوون له شتیکی تر پهیدا نه بن به هوئی نهمر و فه رمانی پهروه ردگاری منه وه، وه ئیوه نایزانن، وه یا نه گهر به یانیش بکری تیی ناگهن و له سنووری عهقل و فامی

۱. الشمس؛ ۱۰ - ۹.

۲. النازعات؛ ۴۱ - ۳۷.

ئیه به ده ره، وه له مهیش سه رتان سوړ نه مینئ چونکی به شتان نه دراوه له عیلم و زانیاری شتیکی کهم نه بی.

ریوایهت کراوه: جووله که کان وتیان به کافره کانی قورهیش: پرسیار بکه ن له موحه ممه د ﷺ له: «اصحاب الکهف» و «ذی القرنین» و «رؤح»، جا نه گهر جوابی ههرسیکیانی دایه وه یا له هه ر سیکیان بی ده نگ بوو نه وه پیغه مبه ر نییه، وه نه گهر جوابی دایه وه له بازی و بی ده نگ بوو له بازیکیان نه وه پیغه مبه ره. جا کاتی پرسیاریان لئ کرد هات جوابی «اصحاب الکهف» و «ذی القرنین» ی دایه وه و جوابی باسی رؤحی نه دایه وه و ولامه که ی حه زره ت موافیقی تهورات هات که له باسی رؤحدا به ئیبهام وه لامی داوه ته وه و به روونی وه لامی نه داوه ته وه.

به هه رحال به زاهیری ئایه تی شه ریف رؤح که سه رچاوه ی شوعوور و ئیدراکه و مه بده نه بو ئاساری عه جیب و غه ریب له و ماوه ی مه حد ووده دا که قه رار دراوه بو په یوه ندی به له شه وه، وه پرسیار ی لئ نه کرئ له پاشه پوژا، وه نه گات به ئازاری قیامه ت له دۆزه خا، وه یا به ره حمه ت و نیعمه ت و لبقای خودای ته عالا هه تا هه تابه، نه م رؤحه قورئان باسی نه کردووه و ئیمهیش نه توانین باسی نه که یین.

به لام زانا موسولمانه به رزه کانی عالمی ئیسلام بیر و باوه ری خویمان ده بربریوه وه فه رموویانه خودای ته عالا بویه باسی نه کردووه؛ چونکی کونه ی مه عنای رؤح بو عامه ی ئاده میزاد فام نا کرئ.

جا جو مهووره که یان فه رموویانه: رؤح جیسمیکی له تیف و ناسکه و نفووزی هه یه له هه موو زه پاتی وجوودی ئاده میزادا هه تا نه و ماوه خودا بریاری داوه. وه کاتی خواستی خودا له سه ر نه مانی بوو نه و په یوه ندیه نه برری و له شه که ی نه که وئ، به لام نه و رؤحه عه لاقه ی مه عنه وییه و غه بییه ی نابری له و له شه نه له گوړا و نه له پاش

ئەوە كە بە دريژايى زەمان برزى، ھەر رۆحى بە قەى پايەى خۆى لە كەسبى سەعادەت و پيژۆزى بە ھۆى تاعەتەو، وە بە زاهيرى ئەحاديسى شەريفە گەلى بەدەن لە گۆرا نارزىن وەكوو لەشى پىغەمبەران ﷺ و لەشى شەھيدان. واتە: كوژراوانى ناو جەنگى كە بۆ بەرزكردنەو، دىنى ئىسلام بى، وە لەشى ئەوانە كە لە بەر رەزاي خودا بانگ ئەدەن، وە لەشى پياوچاكانى خودا، زانايانى خاوەن كردهو، بەرزى پاك.

و بەلای بازى لە زانا بەرزەكانيشەو وەكوو ئىمامى غەزالى ﷺ رۆح جەوھەرى روت لە مادەى، لە جىسم و جىسمانيات نىيە، وە بە چەن بەلگە پشتگيرى ئەم قسەى خۆى كردهو، وە بە راستى ئاسارى نەفسى ئىنسانى و ئيدراكاتى زۆر بالايى و گەيشتنى بەو پايە بەرزانە كە مەعلووم بوو بۆ خاوەن باوەرەكان لە موسولمانان ھەمووى دەليلە لەسەر ئەو كە رۆحى ئىنسانى و نەفسى ناتيقة لە عالمى جىسم و جىسمانيات نىيە.

﴿ وَلَٰئِن شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ عَلَيْنَا وَكِيلًا ﴿٨٦﴾ ۱۸۶﴾

واتە: وەنەبى تەنيا رۆح بەو خاوەن قىمەت و قەدرەو لە دروستكراوانى خوداى تۆ بى بەلكوو ھەموو شتىكى خاوەن قىمەت و بى قىمەت ھەموو وان لەبەر ھىزى قودرەتى خودادا لە دروستكردنا و لە راگرتنا و لە برانەو، يانا، وە ئەم قورئانەيش كە ناردوو مانە تە خوارەو بۆ تۆ وە بە وینەى رۆحى زانىارى عالمە ئەویش وا لە ژىر قودرەتى خودادا، وە بە راستى ئەگەر خواستمان لەسەر لابرەدى بى لە دلى تۆدا و لە دلى عالمى زانىاران ئەتوانىن ئەو، كە وەحىمان كردهو بۆ لای تۆ لای بە بىن لە دلى تۆدا و ھەلى بگيرىن وە پاش ئەو كە لامان برد تۆ كە سىكى وات دەست ناكەوئى كە ئىعتىمادى بەدەتە سەر و بتوانى بۆت بىتتەو، ئىللا ھۆى مېھربانى خودا

نه‌بی نه‌وه نه‌و میهره‌بانی خودایه قورئانه‌کەت پی نیشان ئەداتە‌وه، به راستی فه‌زلی له‌سه‌ر تو زور بووه و زوره.

﴿ قُلْ لِّیْنَ اَجْتَمَعَتْ الْاِیْنُسُ وَالْحِیْنُ عَلٰی اَنْ یَّاتُوْا بِمِثْلِ هٰذَا الْقُرْءَانِ لَا یَاتُوْنَ بِمِثْلِهٖۙ وَلَوْ كَانَتْ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِیْرًا ﴾

ئە‌ی پیغه‌مبەری خۆشه‌ویست تو بلی به‌و که‌سانه که باوه‌ریان وایه قورئان و ته‌ی ئاده‌میزاده یا ته‌ی جینه: به‌هه‌له‌دا چوون، وه‌للاهی ئە‌گەر هه‌موو ئاده‌میزاد و جینه‌ی عالم گردبینه‌وه و ریک بکه‌ون له‌سه‌ر خواستی نه‌وه که وینه‌ی ئە‌م قورئانه بین له‌دانانی «موفره‌دات» و «موره‌ککه‌بات» و «جومله» و که‌لامی هه‌رکام له‌جیگه‌ی خویا بو‌گه‌یانندی نه‌وه‌ی که مه‌قسوودی خودایه له‌ناردنی نه‌و قورئانه‌دا، ناتوان نه‌و وینه‌یه بین هه‌رچه‌ند بازیکیشان پشتیوانی بازیکیان بن و یارمه‌تی به‌کتر بده‌ن له‌و کاره‌گه‌وره‌دا که موقابه‌له‌ی که‌لامی خودایه؛ چونکی هه‌ر خودا زانایه به‌وکاره به‌نامه‌کیانه که له‌مه‌وپیش بوون، وه‌ یا له‌مه‌وپاش نه‌بن هه‌تا وه‌کوو خۆی به‌یانی بکه‌ن، وه‌ هه‌ر خودا ئە‌زانن به ئە‌ندازه‌ی نه‌و نیمان و باوه‌ره و نه‌و کوفر و ئینکاره و نه‌و دل‌ره‌شی و دوژمنایه‌تییه له‌گه‌ل پیغه‌مبە‌را و له‌گه‌ل دینه‌که‌یا، وه‌ هه‌ر خودا ئە‌زانن چلۆن به‌راهه‌ری حاله‌تی نه‌فسی ئاده‌میزاد و باقی موکه‌لله‌فان بکا، وه‌ هه‌ر خودا ئە‌توانن که‌لامی خۆی له‌سه‌ر موافیقی مه‌رامی خۆی نازل بکا. بۆیه له‌گه‌ل نه‌وه‌دا که‌ماوه‌ی ته‌رکیبی وتاری موشته‌ره‌ک که حورووفی «ئە‌لف با» به‌له‌به‌ر ده‌ستی عالمه‌ هه‌یه که‌چی که‌س ئە‌توانن وتاری به‌رز و به‌پیز ریک بخا و که‌س ناتوانن که‌لامی مو‌عجیزه‌ی وه‌کوو قورئان دابن.

﴿ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هٰذَا الْقُرْءَانِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَىٰ اَكْثَرُ النَّاسِ اِلَّا كُفُوْرًا ﴾

وه به راستى ئيمه ته كرارمان كرده وه له گه ل گۆرپنى شيوه دا له م قورئانه دا له هه موو جۆره مه عنا و مه به ستىكى وه ها وه كوو «ضرب المثل» غه ريب و عه جيب بى بۆ ئه وه دلى ئاده ميزاد رابكيشى و ئيمان بينن به خوداى خويان وه ريگه ي راستى بگرن كه چى زۆربه ي ئاده ميزاد هيجيان نه ويست ئيللا ئينكار و لادان له حه ق و هه و لدان به ره و هه و اى نه فسى خويان.

﴿ وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا ﴿٩٠﴾ أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِّنْ تَحْتِهَا عَيْنٌ يُفْجِرُ الْأَنْهَارَ خَالِفًا تَفْجِيرًا ﴿٩١﴾ أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ كَمَا زَعَمَتَ عَلَيْنَا كَيْفًا أَوْ تَأْتِي بِنَا إِلَهِ وَالْمَلَكَةَ قَبِيلًا ﴿٩٢﴾ أَوْ يَكُونَ لَكَ بَيْتٌ مِّنْ زُخْرٍ أَوْ تَرْقَىٰ فِي السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّىٰ تُنَزَّلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَّقْرُؤُهُ ۗ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا ﴿٩٣﴾ ﴾

واته كافر هه كانى مه كه كه وتيان به پيغه مبه ر ﷺ: قهت ئيمه ئيمان نايه نين به تو هه تا تو له م عه رزى مه كه كه سه رچاوه به كمان بۆ هه لئه قولىنى، يا خود باخىكى پر له دارخورما و ميوت بى و چن جۆگه ئاوى ره وان له ناو ئه و دارانه وه ده ربه كى و ره وانى بكه ي به ناوى ئه و باخه دا، يا خود ئه مانه ت بى ناكرى ئاسمان به پارچه پارچه يى داخه ي به سه رمانا - وه كوو خۆت گومان ئه به ي كه ئاسمان پارچه پارچه دائه كه وه نه خواره وه و پرژ و بلاو ئه به نه وه به عاله ما -، وه يا خود تو مادام خه لك بانگ ئه كه ي بۆ لاي خودا و خودا به خو شه ويستى خۆت ئه زانى خودا و فريشته كانى بانگ بكه ي و بيان هينى له گه ل خۆتا به شا به ت له سه ر داواى ره به رى خۆت و به كه فيل بۆ راستى ئه و موژده و هه ره شه كه بلاويان ئه كه يته وه به ناومانا، يا خود

خانوو بهرهبی و قهسریکت بیی له مهککه که له مادهی به قیمهت دروستکراییی وهکوو ئالتوون و زیو و شتی جوانی دلرفین، وه یاخود سهربکهوی به ئاسمانا برۆی بۆ لای خودا و باوهپیش ناکهین بهوه که گهیشتووی به خودا ههتا کتیبی له لای ئهوهوه نههینی بیخوئینتهوه و نووسراییی لهو کتیبهدا: که تو گهیشتووی به خودا و خودا توی کردوو به پیغهمبهر، تویش ئهی پیغهمبهری رههبر بهرموو: سوبحانهللا! خودای تهعالا دووره لهوه که به ئارهزووی ئیمه ههر موعجیزهیی و ههر ئیقتیراحی بکهن ئهوه بهجیی بیینی، من هیچ نیم ئهوه نهبی ئادهمیزادیکم خودا ناردوومی به رههبر و ههر ئهوهه لهسهره که ئهحکامی خودا بگهیهنم به ئیوه ئیتر بهجیهینانی داوای ئیوه له توانای مندا نییه.

ریوایهت کراوه له ئیبنوعهباسهوه که گهورهکانی شاری مهککه هاتن دانیشتن له دهوری کابهدا و ناردیان به شوینی پیغهمبهرا ﷺ ئهویش هات بۆ لایان و دانیشت و وتیان: ئهی موحهممهد عهرزی مهککه تهنگه بهر و وشکه مادام تو پیغهمبهری خودای داوا بکه له خودا ئهوه کێوانه هه لگرتی و ولاته که بکا به دهشت و چهن سهرچاوه ئاویان تیا دهر بکا تا کشتوکال و باخ و بیستان دروست بکهین و ئیمهیش وهکوو خه لکی ولاتان ژیار بکهین. وه لهویدا یهکن لهوان وتی: ئهگهر ئهمه ناکهی ههر باخیکمان بۆ دروست بیی که دار خورما و داری میوی تیدا بیی و جۆگهی ئاو به ناویا برۆا، فهرمووی: شتی وا به من ناکرتی، جا وتیان: مادام ناتوانی شتیکی خیرمان بۆ دروست بکهی ئاسمانمان به سهرا پارچه پارچه برووختنه خوارهوه، فهرمووی: ئهمهیش به من ناکرتی.

جا عهبدوئلاهی کوری ئومه ییهی مهخزوومی - که دایکی ئهوه پووری حهزرت بوو - وتی: وه للاهی من قهت باوهی ناکهه پیت ههتا له بهر چاوما پله کانهیی دامه زڕینی

بۆ ناسمان وه به‌سه‌ریا سه‌رکه‌وی و ئیمه‌یش چاوه‌پرسی تو بکه‌ین هه‌تا چوار مه‌لائیکه له ناسمانه‌وه له‌گه‌ل خۆتا بینیته‌ خواره‌وه شایه‌تیت بۆ بدەن که تو پیغه‌مبه‌ری خودای هیشتا پاش ئه‌مه‌یش نازانم ئیمانت بین بینم یا نه. جا ئه‌و ئایه‌ته‌ هاته‌ خواره‌وه و خودا ئه‌مری کرد به پیغه‌مبه‌ر ﷺ پێیان بلێ خودای ته‌عالا خاتر خۆیه له هه‌موو کار و باریکدا وه ناردنی هه‌ر پیغه‌مبه‌ری و ده‌رخستنی هه‌ر موعجیزه‌ی بی و له خواست و ئیراده‌ی خۆیا و هه‌رچی خه‌لک داوای بکا ئه‌و بیکا پێویست ئه‌کا به‌وه که دائیما خودا هه‌ر خه‌لقی موعجیزه‌ بۆ ئاده‌میزاد بکا وه ئه‌مه‌ یاسای خودا نییه.

﴿ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَبْعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا ﴾

وه هه‌چ شتی مه‌نعی ئه‌و ئاده‌میزادانی مه‌که‌که‌یه نه‌کردووه له ئیمان هه‌ینان له‌و کاته‌دا که ئه‌سبابی هه‌یدایه‌تیان بۆ هات، وه‌کوو که‌لامی خودا و پیغه‌مبه‌ری خودا بین ئیلا ئه‌مه‌ نه‌بی که له لایان دووره ئاده‌میزادی له خۆیان بیی به ره‌هه‌ر، وه ئه‌لێن: ئایا قه‌ت خودا ئاده‌میزادیکی ناردووه به پیغه‌مبه‌ری و ره‌هه‌ر بۆ لای باقی ئاده‌میزادان؟! وه ئه‌مه‌ مومکین نییه و نابێ و سیره‌که‌یش هه‌ر حه‌سوودیه، وه لایان زۆر دشواره و به ته‌بیعه‌تیان ناهه‌مواره یه‌کن له‌وان بیی به فه‌رمانداری مه‌عه‌نویات و مادیات به‌سه‌ر ئه‌وانا.

﴿ قُلْ لَوْ كَانَتْ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَمْسُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ مَلَكًا رَسُولًا ﴾

تو ئه‌ی پیغه‌مبه‌ری خۆشه‌ویست پێیان بلێ: ئه‌گه‌ر له زه‌ویدا فریشته‌ نیشته‌جی بوونایه و پرۆیشتنایه به‌سه‌ر زه‌ویدا به دامه‌زراوی ئه‌و کاته له ناسمانه‌وه فریشته‌یه‌کم

بۆ رهوانه نه کردن به رههبری و پیغه مبهری له بهر ئهوه که هاوده م و هاومه شربن و مونسه به بیان پیکهوه ئه بوو، وه ئه ممانا ده میزاد ئه وه ئه وان دوورن له وه رگرتنی ده ستوور و به بیان له فریشته وه به بن مونسه به له ناویانا.

﴿قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا
بَصِيرًا﴾

تو ئه ی پیغه مبهری خو شه ویست بفرموو: خودای ته عالا به سه بۆ ئاگاداری له بهینی من و بهینی ئیوه دا له سه ر ئه وه که من رهوانه کراوی خودام، وه ئیوه به ناحق عه ناد ئه که ن و دوور ئه که ونه وه له وه رگرتنی په یامی خودایی، وه به راستی خودای ته عالا بینا و ئاگاداره به بهنده کانی خو ی به هه موو حالئیکی دیاری و په نامه کییان.

﴿وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِهِ
وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ عُمِيَٰ وَبُكْمًا وَصُمًّا قَاوْنَهُمْ جَهَنَّمَ
كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنَاهُمْ سَعِيرًا﴾

وه هه رکه سن خودا هیدایه تی دابن له بهر لوتقی رووت یا له گه ئل تیکۆشینیی کابرادا بۆ ده سه که وتی پیروزی هه ر ئه و که سه یه هیدایه تی ده سه که وتوووه و شاره زا بووه بۆ ریگه ی به ختیااری وه هه ر که سینکیش خودا گو مپرای کردبئ له بهر بن موبالاتی و پشت هه لکردن له بانگی به ختیااری له لایه نی ره به رانه وه ئه وه ئیتر ده ست ناکه وئ بۆ ئه وانه چه ن دۆستی و یارمه تیده ری غه یری خودا، وه له روژی قیامه تیشدا هه لیان ئه ستین له گوړ و رایان ئه کیشین به سه ر روودا به کویری و لالی و که ری وه ئه یانخه ی نه دۆزه خه وه وه هه ر کاتی بلێسه که ی نیشته وه بلێسه ی دۆزه خ به هیز ئه که ی ن بۆ ئازاردانی ئه وان هه تا هه تایه.

﴿ذَلِكَ جَزَاؤُهُمْ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِعَايِنِنَا وَقَالُوا أءِذَا كُنَّا عِظْمًا وَرُفَّتًا
 أءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا﴾

وه نهو سزا ناهه مواره ی تو له و نه نجامی نهو کافرانه یه به هو ی نهو وهه کوفری
 ثایهت و موعجیزات و ره هبه رانی نیمه یان کرد و بی باوه رپیه کیان نشان دا نه گهر
 هه تا هه تایه بمانایه له دنیا دا روژ به روژ بی باوه پتر نه بوون و زورتر دوور نه که وتنه وه
 له باوه ر به فرمانی خودا و ره هبه ره کانی، وه باوه ری ناباری نه براوه یش نه بی تو له که ی
 نابار و نه براوه بی، وه هه موو ده لیلیکیشیان بو نهو عه نادیه یان نهوه بوو نه یان وت
 - به نیستینکاره وه - : ثایا نیمه له پاش نهوه مردین و گوشته که مان نه ما و بووین
 به نیسقان و نیسقانه که یشمان رزی، ثایا نیمه سه ر له نو ی زیندوو نه کرینه وه به
 دروست کردنیکی تازه؟! نیتر ته ماشای نهوه یان نه ده کرد نیسته که له سه ر ماده ی پیشوو
 زیندوو نه کرینه وه، له نهوه ل جارا نهو ماده یشیانه نه بووه و خودا دروستی کردوون
 و نهو خودایه ماوه بهو هیزه وه.

﴿أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَنْ يَخْلُقَ
 مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَّا رَيْبَ فِيهِ فَإِذَا الظَّالِمُونَ إِلَّا كُفْرًا﴾

ثایا نهو کافره نه فامانه نه یان زانیوه و به که من ورد بوونه وه ی ساف نازانن که به
 راستی نهو خودای زانا و تهوانایه که ناسمانه کان و زهوی دروست کردووه - پاش
 نه بوونی نهوانه - تهوانایه له سه ر نهوه که وینه ی نهوانیش وه کوو له دنیا دا بوون
 دروست بکا، وه نهو خودایه نیش له سه ر واده ی خواستی خو ی نه کا و واده یه کی
 داناوه له دنیا دا بو ژیانان و له دوا ی نهوه نه یان مرینن و واده یه کیشی داناوه پاش
 مردنیان بو نهوه زیندوو یان بکاته وه وه نهو واده یه هات زیندوو یان نه کاته وه؟

مادام که رُوح پاش دروست بوونی ئیتر نه مره و به دهوام ئه مینتته وه و ئه وه نازار وه رگر و شادمانی بهر ئیتر نه گهر که من یا زور شیوهی ته رکیب و دروستکردنه وهی لهش بگورئ به جوانی یا ناشیرینی ئه وه نابی به مانیع له هاتنه جینگهی «مه عادی جیسمانی». وه واتا هه موو ئینسانئ له ماوهی ژیانیا نه جزای لهشی وا له دهورهی رویشتن و تازه بوونه وه دا، واته هه همیشه له سه ر نیسه بته کیکی تایبه تی لهشی ئینسان بازی بهشی سه رنه که وئ ئه بی به پیست و له وهیشه وه ئه پروا ئیتر تو به وه نازانی و خاوه ن حکمه ته کان نه یزانن، هه روا گورانی لهش مانیع نییه له حه ق وه رگرتن و حه ق دانه وه، ته ماشا که فلان که س له ته مه نی بیست سالی دا سه د دینار وه رنه گری له یه کئ ئه ویش ته مه نی بیست ساله یه و هه ردووکیان گه نج و چوزه ئینسانن، وه له پاش بیست سالی تر نه گه نه وه به یه ک هه ردووکیان زل بوون له وانیه به حال ئه میان ئه ویان بناسئ که چی نه به شه رع و نه به عه قل و عورف مانیع نییه له وه خاوه ن پاره که داوای پاره ی خوئی بکا و وه ری بگریته وه له قه رزاره که. جا ئه و کافرانه پاش ئه م باسانه که هه موویان راست و ره وانن هه ر ئیسرار نه که ن له سه ر حالی خوئیان و غه یری کوفر حاشا نه که ن له هه موو شتن له بهر سته مکاری خوئیان له خوئیان.

﴿قُلْ لَوْ أَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي إِذًا لَأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ الْإِنْفَاقِ ۗ وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَتُورًا﴾

ئیمه ئه زانین ئینکارکردنی ئیوه بو ریساله تی موحه ممه د ﷺ و قورئانی پیروز زوربه ی له سه ر حه سوودی بردنه به پایه و مایه ی ئه و، وه ئه مه ته بیعه تی ئاده میزادی به ده بخته و تا خوئی له تاریکی پهستی ره زیله ی نه فس ده رنه کا به هه یج پایه و مایه یه کی به رز ناگا. وه تو ئه ی پیغه مبه ری خو شه ویست بیان بلئ: ئه گه ر ئیوه

خواهونی گه‌نجینه‌کانی ره‌حمه‌تی خودا بوونایه به‌شی خه‌لکتان نه‌ئدا له ترسی ته‌واوبوونی و نه‌مه‌یش هر له په‌ستی ته‌بعه. وه به راستی ئاده‌میزاد به ته‌بیعت به‌خیل و له‌ئیم و رژده به‌لام خودای ته‌علا و انیه خودا خواون به‌خششه و هرچی خواستی هه‌بی ئیدا به هرکس وه نه‌م پایه‌ی پیغه‌مبه‌رایه‌تییه یه‌کیکه له پایه‌گه‌وره‌کان به‌لکوو له هه‌موو پایه‌یی گه‌وره‌تره، وه ئیسته به‌خشویه‌تی به موحه‌مه‌د ﷺ وه قورئانی بۆ ناردوو وه هه‌رکسه‌ی شوئنی نه‌که‌وی خوی زیانباره.

﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ تِسْعَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ فَسَلَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ إِذْ جَاءَهُمْ فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ إِنِّي لَأَظُنُّكَ يَا مُوسَىٰ مَسْحُورًا ﴿١٠﴾ قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَمَا أَنْزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِصَافِرٍ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ يَا فِرْعَوْنُ مَثْبُورًا ﴿١١﴾﴾

واته من خۆم نه‌زانم هر قه‌ومی که داوای موعجیزه بکه‌ن له پیغه‌مبه‌ره‌که‌یان له مه‌قامی به‌ریبه‌ره‌کانیدا هه‌رچه‌ند موعجیزه‌یان بۆ دروست بکه‌م سوودی نابیی بۆیان و نابیی به هۆی ئیمان هینانیان بۆیه نه‌و موعجیزانه که نه‌هلی مه‌ککه داوای نه‌که‌ن بۆیان دروست ناکه‌م، نه‌وته له زه‌مانی مووسای کوری عیمراندا تۆ موعجیزه‌ی گه‌وره‌ی رووناکی دیاریم دا به مووسا که‌چی فیرعه‌ون و قیبتیه‌کان موبالاتیان به مووسا نه‌کرد و ئیمانیان نه‌هینا، جا تۆ نه‌ی پیغه‌مبه‌ری خوشه‌ویست پرسیار بکه له به‌نی ئیسرائیل له نه‌حوالی مووسا ﷺ له و کاته‌دا که هات بۆ لای فیرعه‌ون و فیرعه‌ونی بانگ کرد بۆ ئیمان هینان به خودای ته‌علا و فیرعه‌ونیش به عیناد و ده‌ماریکه‌وه وتی: نه‌ی مووسا من وا گومان نه‌به‌م که تۆ جادووت لی کرایی و شیت بوویی بۆیه نه‌م قسه پرپووچانه نه‌که‌ی.

وه حهزره تی مووسایش فهرمووی به فیرعهون: ئەی فیرعهون به راستی خۆت زانیوته و عالمی بهوه که ئەو نایه تانه خودای تهعالا ناردوونی بۆ تهئیدی من ههر له تهوانایی خوداوه بوون، ئەو خودایه که پهروهردگاری ئاسمانهکان و عهرزه و ههموو ئەو موعجیزانه هۆی چاوپروونین و چاوکه رهوهون بۆ ئاده میزادی بهخته وهر وه من که ته ماشای تو ئەکه م و ئەزانم له کانگهی دلی خۆته وه حالی بووی که ئەو موعجیزه گه ورانه له خوداوهن که چی له ترسی گه وره یی خۆت ئیمان ناهینێ، گومانت بێ ئەبه م که ئینسانئیکی دووریت له خیر و به ره که ت و بێگه یشتنی ره حمه ت.

بزائن! له تهفسیری ئەو نو نایه ته دا موفه سیره کان شتی زۆریان باس کردووه، باشتری ئهوانه ئهوه یه که سه فوانی کوری عهسال ریوايه تی کردووه و فهرموویه تی: جووله که یی وتی به ره فیه ئیکی: ههسته با برۆین بۆ لای ئەو پیغه مبه ره - واته حهزره تی موحه ممه د ﷺ - پرسیا ری لی بکه ین له و نو نایه ته جا رویشتن بۆ لای حهزره ت ﷺ و پرسیا ریا ن لی کرد ئه ویش فهرمووی: ئەو نو نایه ته ئەمه ن: که شه ریک بریار نه ده ن بۆ خودا و، دزی نه که ن و، زینا نه که ن و، که س به ناحق نه کوژن و، سیحربازی نه که ن و، سوود نه خوون و، بوختان بۆ ژنی داوین پاک نه که ن و، له جهنگی کافرا نا پشت هه لئه که ن و، له سه ر ئیوه یش به تابه تی که ته جاوه ز نه که ن له فه رمانی خودا له روژی شه ممه دا. جا هه ردوو جووله که کان هه ستان هه ردوو ده ست و هه ردوو پتی حهزره تیا ن ماچ کرد و وتیا ن: ئیمه شایه تی ئەده ین که تو پیغه مبه ری خودای. وه ئەگه ر ترسما ن له کوشتن نه بوا یه ئەکه وتینه شوینت.

وه له ریوا یه تیکدا ئەو نایه تانه مانای موعجیزاتن و بریتین له مانه:

یه که م: عه سا که ی مووسا.

دووهم: دهستی که وه کوو چرا ئەگرا و پرتهوی ئەدایه وه.

سپه‌م: نه مه کولله هیرشی هینایه سهر کشتوکالی قیبتیه کان.
چواره‌م: نه وه بوو سپی دایه له شی خوئیان و بز و مهر و مالاتیان.
پینجه‌م: هیرشی بوق بوو بو سهر نان و چیشتیان، وه نه که وتنه ناو حاجه تی
خوارده مه نییه وه.

شه شه‌م: خوین که نه یان بینی هه ویریان و چیشتیان خویناوی بووه.
حه وته‌م: نه وه بوو کاتی به نی نیسرا ئیل ده رچوون و گه یشتن به نیل خودای ته عالا
نه و ناوه گوره ی کرد به نو پارچه وه، هه تا له وشکانی ناو به ینه که یانه وه ده رچوون.
هه شته‌م: نه وه بوو که دوازه چاوه ی له به ردی ده رکرد بو دوازه تیره ی به نی نیسرا ئیل
کاتی گه یشتن به سینا.

توهه‌م: نه وه بوو گز و شلاقه به سه ریانا نه باری له و کاته دا که له سارای سینادا
مانه وه.

وه غه یری نه مانه یش گه لی موعجیزه ی تری بو دروست کردوون، وه کوو نه وه که
قهومی فیرعه ونی داگیر کرد به گرانی و قاته سالی و به ره که تی هه لگرت له کشتوکالیان
و ناو مالیان و هه نگیانی بی هه نگوین کرد و... گه لی کاره ساتی تریشی به سه ر قیبتیه کانا
هینا. به لام نه و موعجیزانه زور مه شهوور بوون له ناو به نی نیسرا ئیلدا بویه نه وانه ی
ناو برد.

وه به قاعیده ی عیلمی ئوسوول عه ده ده مه فهوومی موخالیفی بو ئیعتیار نا کرئ،
واته کاتی وت: ده پیاوم دی، مانع نییه له وه زیاتریشت چاو پینکه وت بی.

﴿فَأَرَادَ أَنْ يَنْفِرَهُمْ مِنَ الْأَرْضِ فَأَغْرَقْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ جَمِيعًا﴾ (۱۰۳)

جا فیرعه ون ویستی که موسا و به نی نیسرا ئیلیه کان به سووکی نه فی بکا و
دوووریان بخاته وه له ولات و ئیمه یش مه یدانمان پی نه دا و نه مرمان کرد به موسا

له گه‌ل به‌نی ئیسرائیلدا له میسر ده‌رچن و، فیرعه‌ون به قیبتیه‌کانه‌وه که‌وتنه شوئینان، کاتی که مووسا و به‌نی ئیسرائیل دایان له ئاوی نیل به‌و موعجیزه که باسما‌ن کرد فیرعه‌ون و قیبتیه‌کانیش که‌وتنه دویان هه‌تا چوونه ناو ئاوه‌که‌وه، جا فیرعه‌ون و هه‌رچی له‌گه‌لیدا بوو هه‌موویان له ئاوی نیلدا خنکان.

﴿ وَقُلْنَا مِنْ بَعْدِهِ لِبَنِي إِسْرَائِيلَ اأَسْكِنُوا الْأَرْضَ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ جَنَّا بِكُمْ لَفِيفًا ﴾

وه ئیمه له پاش خنکاندن فیرعه‌ون و سوپاکه‌ی وتمان به به‌نی ئیسرائیل له‌سه‌ر زمانی مووسا: برۆن دابنیشن و دابمه‌زرین له‌و عه‌رزهدا که فیرعه‌ون ویستی ده‌رتان بکا لئی که زه‌وی میسه‌ر (بینا له‌سه‌ر ئه‌وه که به‌نی ئیسرائیل له میسرا مانه‌وه) وه یا له‌و عه‌رزهدا که بریار دراوه بو‌تان وه‌کوو عه‌رزى ولاتی خو‌یان بچ، جا کاتی واده‌ی روژی دوا‌یی هات که روژی قیامه‌ته هه‌مووتان دینم به پیچراوه‌یی، وه موحاکمه‌ی سوپای فیرعه‌ون و ئیوه ئه‌که‌م بزنام بو لایان دا له حوکمی خودا، وه موحاکمه‌ی خو‌یشتان ئه‌که‌م - که به‌نی ئیسرائیلن - ئایا بوچی پاش ئه‌و هه‌موو نیعمه‌تی خودایه له سه‌رتان بوچی سه‌رپیچیتان کرد له فه‌رمانی خودا و له ریگه لاتان دا.

﴿ وَبِالْحَقِّ أَنْزَلْنَاهُ وَبِالْحَقِّ نَزَّلْ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مَبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴾

وه ئه‌م کتیبه پیروزه که قورئانه به‌حق و حیکمه‌ت له لایه‌نی خو‌مانه‌وه نازلما‌ن کرد وه له ریگه‌ی‌شا له‌گه‌ل حه‌قا هاته‌خواره‌وه و له ریگه‌دا نه‌ جینن و نه‌ مه‌لائیکه ده‌ستیان بو نه‌برد به‌ گو‌رین و تیکدان و تو‌یشمان نه‌نارد ئه‌ی پیغه‌مه‌بری خو‌شه‌ویست ئیلا‌لا به‌ موژده‌ده‌ر به‌ ئه‌هلی تاعه‌ت و ترساننده بو ئه‌هلی مه‌عسیه‌ت و تو‌وه‌زیفه‌ی خو‌ت ته‌واو بکه و تو‌له و جه‌زا له‌سه‌ر ئیمه‌یه.

﴿وَقُرْءَانَا فَرَقْنَاهُ لِتَقْرَأَهُ عَلَى النَّاسِ عَلَى مُكْثٍ وَنَزَّلْنَاهُ تَنْزِيلًا ﴿۱۰۶﴾﴾

وه قورئانی پیروزمان ناردده خوارهوه بهش بهش به پیتی مونا سه بهی ته می و ته ربیهی ناده میزاد بۆ ئه وه که بیخوئینیته وه له سه ر ماوه و مؤلّهت و ئارامی و، خوْمان ناردمانه خواره وه له ژیر چاودیری و ربعا بهت و عینا بهتا بۆ ئه وه که تو بیکه ی به هو ی رزگاری عالمی هو شیاران.

﴿قُلْ ءَامِنُوا بِهِ ءَوْ لَا تُؤْمِنُوْا اِنَّ الَّذِيْنَ اُوْتُوْا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِۦٓ اِذَا يُتْلٰى عَلَيْهِمْ يَخِرُّوْنَ لِلْاَذْقَانِ سَجْدًا ﴿۱۰۷﴾ وَيَقُوْلُوْنَ سُبْحٰنَ رَبِّنَا اِنْ كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُوْلًا

﴿۱۰۸﴾ وَيَخِرُّوْنَ لِلْاَذْقَانِ يَسْكُوْنَ وَيَزِيْدُهُمْ خُشُوْعًا ﴿۱۰۹﴾﴾

ئهی پیغه مبهری خوْشه و یست تو بلی به و کافرا نه: ئیمان بینن بهم قورئانه یا خود ئیمان نه یه نن پیتی، نیسه بهت به پایه ی قورئان بی فه رقه؛ چونکی هر شتی که لام یا «متکلم» مادام خو ی خواهن که مال بی ئیتر به تار یف و زه می خه لکی ئه و که ماله زاتی به ناگور ی و کهم نا کا، وه له م لایشه وه ئیوه ئیمانی بی بینن یا نه یه نن قه ی نا کا؛ چونکی ئه و که سانه که عیلم و زانیاری راسته قینه یان پندرا وه به نازل بوونی ئه م قورئانه له پیش هاتنی قورئانا (واته ئه و ئه هلی کیتابانه که ته ماشای کتیبی قه دیمیان کرد وه و ناگادار بوون له سه ر هاتنی پیغه مبهری ئاخه ر زه مان و نازل کردنی قورئان بۆ ئه و، هه موو ئیمانیا ن هه یه به م قورئانه)، جا ئیوه ئیمان نایه نن که یفی خوْتانه، وه ئیمان ه که یشیان وه هایه کاتی قورئان بخوئیر یته وه به سه ر یانا ئه که ون به سه ر روخسار و چه نا که دا به سو جده بردن بۆ ئه و خودایه که خوا هنی ئه و قورئانه یه.

وه ئه لئین: خودای پهروه ر دگاری ئیمه دووره له وه کاری بی حیکه مهت بکا و که لامی ناته واو ره وانه بکا، وه هه ر واده یه کی دا وه به ناده میزاد له که لامه که یا هه موو

دینه جی و نه‌کرین و نه‌وانه که ئیتاعه‌ی نه‌کن به‌ختیارن، وه نه‌وانه که ئیتاعه‌ی ناکن به‌دبخت و ناهه‌موارن و ده‌وام نه‌کن له‌سه‌ر سوچه‌بردن بۆ خودا و که‌وتن به‌سه‌ر رۆخساری پاک و چه‌ناکه‌ی خو‌یانا و بیستنی قورئانی پیروز ترس و له‌رزنی دلیان زیاد نه‌کا و گهرمی ده‌روونیان به‌جو‌شتر نه‌کا.

﴿قُلْ اَدْعُوا اللّٰهَ اَوْ اَدْعُوا الرَّحْمٰنَ اَيًّا مَا تَدْعُوْنَ فَلَهُ الْاَسْمَاءُ الْحُسْنٰى وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافُ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذٰلِكَ سَبِيْلًا ﴿۱۱۰﴾﴾

فه‌قه‌ره‌ی یه‌که‌م له‌م ئایه‌ته‌ی پیروزه‌هاته‌ی خواره‌وه‌ی له‌کاتیکدا کافره‌ی موشریکه‌کان نه‌یان بیست که‌ه‌زه‌رت ﷺ نه‌یفه‌رموو: «یا الله، یا رحمن»، نه‌وانیش وتیان: ته‌ماشای بکه‌ن نه‌م پیغه‌مبه‌ره‌ی مه‌نعی ئیمه‌ نه‌کا له‌عییاده‌تی دوو خودا که‌چی خو‌ی ناوی دوو که‌س نه‌با، جا خودا فه‌رموو: نه‌ی پیغه‌مبه‌ری خو‌شه‌ویست تو بلئی: نه‌ی خودا په‌رست بانگ بکه‌ و بلئی: «یا الله» وه یا بلئی: «یا رحمن» مادام نه‌مانه‌ ناوَن بۆ یه‌ک زات به‌هه‌ر کامیان بانگ بکه‌ن له‌زاتی خودا و بپارینه‌وه‌ی دروسته‌هه‌روا به‌ناوه‌کانی تریش؛ چونکه‌ بۆ خودای ته‌عالایه‌ ژماره‌یی له‌ «أَسْمَاءُ الْحُسْنٰى» واته‌ نه‌و ناوانه‌ که‌گه‌وره‌یی خودا و دووری له‌عه‌یب نه‌گه‌یه‌نن.

وه فه‌قه‌ره‌ی دووه‌م له‌م ئایه‌ته‌ی پیروزه‌یانی: ﴿وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ﴾ نازل بووه‌ له‌شانی هه‌زه‌رتی نه‌بووبه‌کر و هه‌زه‌رتی عومه‌ردا ﷺ. ریوایه‌ت کراوه‌ که‌ نه‌بووبه‌کر به‌بێ‌ده‌نگ دو‌عا‌ی نه‌کرد و زی‌کری نه‌خویند، وه عومه‌ر به‌ده‌نگی به‌رز نه‌مانه‌ی نه‌کرد. هه‌زه‌رت ﷺ په‌رسی له‌نه‌بووبه‌کر، بۆچی وا به‌په‌نامه‌کی زی‌کر نه‌که‌ی؟ نه‌ویش هه‌رزنی کرد: من له‌خودای خو‌م نه‌پاریمه‌وه‌ و نه‌و زانایه‌ به‌هه‌موو شتی، وه په‌رسی له‌عومه‌ر: بۆچی به‌ده‌نگی به‌رز زی‌کر نه‌که‌ی؟ فه‌رموی: شه‌یتان له‌

خۆم دوور نه‌خه‌مه‌وه. جا ئەم فەقەرە نازل بوو. واتە: بە ئاشکرا زیکر و دوعا مە‌که‌وا که هه‌موو کەس له ده‌ورتا بییسی و وایش به په‌نامه‌کی مه‌یان‌خوینه که هه‌ر خۆت بیان بیسی، به‌لکوو له به‌ینی ئەم دوانه‌دا پایه‌یی بۆ خۆت هه‌ل‌بژیره، یانی عومەر که‌می‌نزمی بکاته‌وه و ئەبووبه‌کریش که‌می به‌رزی بکاته‌وه.

وه بازی ئەفه‌رموون: مه‌به‌ست هه‌ر خویندنه‌وه‌ی قورئانه له نوێژا؛ چونکی ئەحمه‌د و بوخاری و موسلیم و ترمزی و نه‌سائی و ئیبنوحبان و غه‌یری ئەمانه‌یش ریوایه‌تیان کردووه له ئیبنوعه‌باسه‌وه رضی الله عنه ئەم ئایه‌ته نازل بووه له‌و کاته‌دا که پیغه‌مبه‌ر صلی الله علیه و آله له مه‌که‌که‌دا موخته‌فی بوو خۆی له کافره‌کان ده‌رنه‌ده‌خست، وه له‌و کاتانه‌دا نوێژی به ئیمامه‌ت بۆ ئەسحابه‌کان ئەکرد و ده‌نگی به‌رز ئەکرده‌وه له قورئان خویندنا، وه کاتی کافره‌کان ده‌نگیان ئەبیست جنتیویان ئەدا به قورئان و به‌و که‌سه که نازلی کردووه! جا خودای ته‌عالا ئەم ئایه‌ته‌ی نازل کرد و مه‌نعی حه‌زه‌ره‌تی کرد له‌وه ده‌نگ به‌رز بکاته‌وه له قورئان خویندنا تا کافره‌کان نه‌بیسن و جنتیو نه‌ده‌ن، وه ئەوه‌نده‌یش ده‌نگ نزم نه‌کا که ئەسحابه‌کان نه‌بیسن و سه‌ریان لێ تیک بچن له که‌وته‌ شوینی حه‌زه‌ره‌تا به‌لکوو ده‌نگی له به‌ینی ئەم دوو پایه‌دا بێ.

﴿ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمَلِكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذَّلِيلِ وَكِبَرُهُ تَكْبِيرًا ﴾

وه ئەوه‌ی که بۆ تو و په‌یره‌وانی تو به قیমে‌ت بێ ته‌وحیدی خودایه و باوه‌رکردنه به عیزه‌تی و بلی: هه‌رچی سوپاس و ستایشه بۆ زاتی خودایه‌که که نه‌وه‌ی بۆ خۆی بریار نه‌داوه و بێ‌نیازه له نه‌ته‌وه و هاوبه‌شی نه‌بووه و نابێ له گه‌وره‌یی و ده‌سته‌لاتا و قه‌ت داماوێ به‌سه‌را نه‌هاتوو و یارمه‌تیده‌ری نه‌بووه له‌به‌ر داماوێ و، خودای خۆت زۆر به گه‌وره‌ بگه‌ره و ده‌وام بکه له‌سه‌ر ئەم حاله.

سووره تی که هف، مه ککه ییبه، ئایه تی "۳۸" و ئایه نه کانی "۸۳" تا "۱۰۱" نه بی،
ئوانه مه دینه بین، ئەم سووره ته ۱۱۰ ئایه ته.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَى عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا ﴿١﴾ قَيِّمًا
لِيُنذِرَ بَأْسًا شَدِيدًا مِّن لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ
الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا حَسَنًا ﴿٢﴾ مَكِّيِّنَ فِيهِ أَبَدًا ﴿٣﴾ ﴾

هه زهه نه ستایش و سوپاس کراوه و نه کرئ هه تا هه تابه هه مووی هه ر بو نه و
خودایه که نه و کتیبه پیروزه به رزه به ریزه ی ناردووه ته خواره وه بو سه ر به نه ده ی
خاوه ن په یمان و ئیمانی ساغی که هه زه ته تی «محمد المصطفی» به وه نه و کتیبه ی
دوو ر خستوو ه ته وه له لاری و ناباری، واته له بهر بیرى ناده می ژیرا «ته ناقوز و
مونا فات» و به گژا چوونی ئایه تی بو ئایه تیکی تری تیندا نییه، وه کوو ئاویکی ساف
له سه رچاوه یه کی به رز و پا که وه برژتته خواره وه و به رووباریکی ریکدا بیتته خواره وه
بو سه ر کشتوکال و خواردنه وه ی مال و مندال وه ها ده رۆن و نه روا.

وه هه ر مونا فاتن بیرى ئینسانیکى که م بیر بو ی بر وا له کزی و که م کوو ری بینایى
عه قل و عیلم و زانستی نه و که سه یه وه به که متر مولا حه زه بی چار نه کرئ.

وہ نہو نہ حکامہ وا لہو کتیبہدا لہ بارہی بیر و باوہری بوونی پەرورہدگاری «واجب الوجود» و یہ کیہ تی و سیفاتی قہدیمہی رہسای نہوہوہ، وہ لہ بارہی ریسالت و رہبہری رہبہرہکانہوہ، وہ لہ بارہی ئادابی ئایین و کۆمہ لایہ تی و ژیوار و دادگہری و بہرگری دوژمنانی دین، وہ لہ بارہی خو لک و رہوشتی شیرینہوہ ہہمووی ریک راست و موافیقی عہقلی عاقلانہ.

وہ ئەم قورئانہ و ہکوو رہنومایی و سہرقافلہیہ کہ کہوتیبتہ بہر قافلہ کہیہوہ و بہ راستہ شہقاما بیبا بہ ریگہدا و بیان پاریزی لہ کہند و لہند ہہتا تہسلیمیان ئەکا بہ مہنزل و ماوای دوا روژی سہفہریان و ہا رہنومایہ کی راست و ئەمین و بہردہوامہ. وہ کتیبی و ہابئی یہ کہ نیعمہ تہ لہ لایہ نی خوداوہ.

یہ کہم: بۆ ئەو پیغہمبہرہ کہ ہاتووہ بۆی؛ چونکی ئەبئی بہ مامۆستای دانشگای غہیبی ئەو رہبہرہ و دەرسی کہ مالی نشان ئەدا، وہ پاش کہ مال دەرسی ئیرشاد و تہمینی و تہربییہی غہیری پی ئەدا بۆ ئەوہ کہ ببئی بہ «رحمة للعالمین» وا بوو بہ نیعمہ تی کہ مال و تہکمیل بۆ پیغہمبہری نازار ﷺ.

دووہم: بۆ ئەو ئوممہ تہ کہ بہ ہوی ئەم کتیبہ پیروزوہ لہ تاریکی نہزانی و بہدبیری و بہدکاری دہرئہچی بۆ مہیدانی زانیاری و خووش بیری و شیرین کاری، وہ بۆ ئەوانیش بہ پیی بارہی خویان کہ مال و تہکمیل ئەگہیہ نی، وہ نیعمہ تی و ہابئی شیاوہ بۆ ئەوہ کہ سوپاسی خواوہنہ کہی بہ دل و گیان و زمان و ہہموو ئەندامیکی لہش بکری.

ہہروا ئەو کتیبہ پیروزہ نیگابانی عالمی خواوہن عہقلہ و بانگیان ئەکا بۆ دہوام لہسەر ئیتاعہی خودا و پیغہمبہری خودا بہ ترساندن و موژدہدان، وہ کوو خودا فہرموویہ با ئەم قورئانہ ئینزاری کافرہکان و نافہرمانہکان بکا بہ سزایہ کی بہ تین لہ

لایه‌نی خوداوه و موژده بدا به و موسولمانانه که کرده‌وی باش نه‌کن به‌مه که له روژی خوږیا پاداشیکی جوانیان هه‌یه و له و جینگه و شوینه‌دا نه‌میننه‌وه هه‌تا هه‌تایه.

﴿وَيُنذِرَ الَّذِينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا﴾

وه به تایه‌تی بترسینه‌ی نه‌و کافرانه که و توویانه خودای ته‌عالا نه‌ته‌وه‌ی بو خوږی بریار داوه و فریشته‌کان کچی خودان و عوزه‌یر و عیسا کوری خودان.

﴿مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَائِهِمْ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ
إِنْ يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا﴾

وه نه‌م کافرانه به هیچ جور زانست و زانیاریان نییه به‌و قسه پووچه نه‌بو خوږیان و نه باوک و باپیره‌یان که سه‌رچاوه‌ی نه‌م درو بی‌سه‌ر و به‌ره‌ن، وه زور زور گه‌وره‌یه و ناباره و ناهه‌مواره نه‌و که‌لیمه و نه‌و ویژراوه که ده‌رته‌چی له ده‌میان و له‌به‌ر بن‌شوعووری نه‌وان به‌ حه‌قیقه‌ت به‌ گه‌وره‌یی قسه‌که‌یان نازانن و نالین و ده‌م ئاو‌یژ ناکه‌ن به‌ و تاریکی دووری بی‌نه‌ساس و بی‌بناغه نه‌بن.

﴿فَلَمَّا كَبُرَتْ نَفْسًا عَلَىٰ آثَرِهِمْ إِنْ لَمْ يُؤْمِنُوا بِهَذَا الْحَدِيثِ
أَسَفًا﴾

نه‌لبه‌ته تو نه‌ی خو‌شه‌ویست خو‌ت ماندوو نه‌که‌ی و خو‌ت نه‌کوژی به‌ شوین نه‌وانا نه‌گه‌ر ئیمان و باوه‌ریان نه‌بن به‌م قورئانه له‌به‌ر خه‌فه‌ت خواردن له‌سه‌ر گو‌مراهی نه‌وان و، تو و مه‌که به‌ خو‌ت؛ چونکی له‌ جیهانی ته‌کلیفا هه‌رکه‌سی خوږی ری‌گه‌ی خوږی نه‌گرئ هه‌تا له‌سه‌ر دل‌خوازی خوږی نه‌گات به‌ پاداشی خوږی.

﴿إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لَهَا لِنَبْلُوهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا﴾

﴿٧﴾

به راستی نیمه نهوی وا بهسهر عهززهوه له گیانله بهران و له بی گیانان و گیا و دار و کانی به قیمهت، وه کوو نهوت و نالتون و زیو و ناسن و باقی کانهکان... کردوومانه به هوی جوانی جیهان و له بهر چاوی نه هلی جیهانا جوانمان کردووه بو نیمه که به راوردیان بکهین، واته ده رکه وی له وانه وه وه کوو له به راوردکراو تا بزاین کام له وه هوشیارانه کرده وه یان باشته له سوود وه رگرتن لئیان تا له سهر نهو نیستیفادهی نهوانه پاداشیان بدهینه وه، واته نهوانه که سوودیان لی وه رنه گرن بو ژبواری خویمان و باقی هاونه وعیان به شیوه یه کی مشرووع، وه واریدات و حاصلاته که یان نه کهن به هوی ناوه دان کردنه وه ی جیهان به جوړی سوودی هه ردوو دنیای لی وه ربگرن و پاداشی باشیان بدهینه وه، وه نهوانه که هه رچی واریداتیان بی له م جیهانه دا سهر فی نه کهن له ناره زووی نه فسی به دکارا و به کاری دینن له ریگهی کینه و قارا و به وه می شهیتانی بهر نه بن له گیانی ناده میزاد، نهوانه یش به تولهی قیامهت و به سزا گیروده نه بن.

﴿ وَإِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ﴾

وه نه وه یش وا بهسهر عهززهوه لای نه بهین و عهززه که ی نه کهین به عهززی بی گیا و بی دار.

﴿ أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا ﴾



یا خهیر تو گو مان نه به ی که نهوانه که رایان کرد له دهستی پاشای رومی مه شهوور به ده قیانوس و مه شهوورن به «أصحاب الكهف» به نیعتیاری نه وه که له نه شکه وتدا مانه وه و به «أصحاب الرقيم» به گویره ی نه وه ی که نهو کتوه ی نه شکه وته که ی تیدا

بوو ناوی ره قییم بوو، یا خود سه گه که یان ناوی ره قییم بوو، یا خود له تهخته به ردی کدا پاش دۆزینه وه یان ناو و نیشان یان نووسراوه و له ده رگای ئەشکه وته که یانا دانراوه، گومان ئەبهی به وه زعی ئەوان و مانه وهی به نوستووویی ئەوان له ماوهی سیسه د و نۆ سالددا شتیکی عه جیبه له بهر توانایی مندا، حاشا بۆ توانایی من هیچ شتی جیگه ی سه رسورمان نییه.

﴿إِذْ أَوْى الْفِثِيَّةُ إِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا مِن لَّدُنكَ رَحْمَةً وَهَيِّتْ لَنَا مِن أَمْرِنَا رَشَدًا﴾

لهو کاته دا که ئەو کۆمه له جوانه له شاری «ئەفسوس» ده رچوون و رویشتن بۆ ئەشکه وتی لهو نزیکه دا بۆ ئەوه خۆیان بشارنه وه، جا پارانه وه له خودا و وتیان: پهروه ردگارا له لایه نی خۆته وه میهره بانیه کمان له گه لدا بکه ببی به هۆی رزگاریمان له ده ست ده قیانوس و ببی به هۆی ئەوه ییش تاوانمان بیه خشی. وه بۆمان ئاماده بکه له م کاره دا که ئیمه واین له سه ری، وه کوو را کردن له ده ستی سته مکار بی، گه یشتن به ئەنجامیکی پیروز.

﴿فَضَرَبْنَا عَلَىٰ آذَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا﴾

منیش پاش ئەوه چوونه ئەو ئەشکه وته وه دام به گوئیانا - واته نواندم - ماوهی چهن سالیکی خاوه ن ژماره وه کوو باسی ئەکه ین.

﴿ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ الْحِزْبَيْنِ أَحْصَىٰ لِمَا لَبِثُوا أَمَدًا﴾

پاش ئەو ماوه یه له خه و خه به ردارم کردنه وه بۆ ئەوه عیلمی ئیمه ته عه لوق بیه ستی به و تا قمیانه وه باش ناگادارن و راست وتارن له ماوهی مانه وه یانا.

﴿ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ

هُدًى ﴿۱۳﴾

تو گوئی مه‌ده به قسه و باسی نهو خه‌لکه که باسی «أصحاب الکهف» نه‌که‌ن، ئیمه هه‌والی نه‌وانت به راستی بۆ نه‌گپرنه‌وه: نه‌وانه کومه‌لئ بوون ئیمانان هینا بوو به خودای خو‌یان و منیش له‌به‌ر راستکاری نه‌وان هیدایه‌ت و شاره‌زایی رو‌حیم بۆ زیاد کردبوون.

﴿ وَرَبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ

لَنْ نَدْعُوا مِنْ دُونِهِ ۗ إِلَهًا لَّقَدْ قُلْنَا إِذًا شَطَطًا ﴿۱۴﴾

وه دل‌مان نه‌ستووو کردن لهو کاته‌دا راسته‌وه بوون و به‌راه‌به‌ر به پاشای سته‌مکار ناره‌زاییان ده‌ره‌پری و وتیان: خودای ئیمه بتی تاشراو نییه و خودای ئیمه په‌روه‌ردگاری ئاسمانه‌کان و زه‌وییه و به راستی ئیمه هه‌تا هه‌تایه به‌نده‌یی بۆ غه‌یری نه‌و ناکه‌ین و بی‌جگه لهو بانگ له خودایه‌کی تر ناکه‌ین، نه‌گه‌ر ئیمه شتیکی وا ناره‌وا بکه‌ین و بانگ له غه‌یری نه‌و بکه‌ین، له‌م کاته‌دا، به راستی ئیمه قسه‌یه‌کی دوور له راستیمان کردوو.

﴿ هَؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ۗ آلِهَةً لَّوَلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِمُ

سُلْطَانٍ بَيِّنٍ ۚ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿۱۵﴾

نه‌وانه نه‌و قه‌ومی ئیمه له‌به‌ر گو‌مراهی غه‌یری په‌روه‌ردگاری حه‌ق چه‌ن بتیکیان کردوو به په‌رستراوی خو‌یان، جا نه‌گه‌ر راست نه‌که‌ن بۆچی نایه‌ن ده‌لیلکی رووناک بی‌ننه‌وه له‌سه‌ر نه‌وه که نه‌وانه خودان و شیایوی نه‌وه‌ن په‌رسترتین، که مادام ده‌لیلان نییه دیاره درو‌زنن، جا نه‌بی کئی زالمتر بی لهو که‌سه که درۆ به ده‌م خوداوه هه‌له‌به‌ستی و نه‌لئیت: نه‌و خودایه شه‌ریک و هاو‌پیی هه‌یه؟

﴿وَإِذِ اعْتَرَضْتُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ فَأَوْأَىٰ إِلَى الْكَهْفِ يَنْشُرُ

لَكُمْ رَبِّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَهَيِّئْ لَكُمْ مِنْ أَمْرِكُمْ مَرْفَقًا ﴿١٦﴾ ﴿

جا بازیکیان به بازیکیان وت: مادام نپوه که نارتان لهو گه له بته رسته و له بته کانیان گرت دهی روو بکه نه ئو و نه شکه و ته دووره نه ستوره و خوټانی تیدا په نا بدهن بڼ گومان خودا نپوه زایه ناکا و له میهره بانۍ خوۍ به شتان ئه دا و سفره به کی ژبواری که رهم و هیزیکی دل و دهر و ون و شادمانیبه کی روټیتان بو بلاو ئه کاته وه و رای ئه خا بوټان وها که به شی هه مووتان بکا، وه بوټان ناماده ئه کا له م بابه تی خودا په رستی و دوورکه و تنه وه له فیتنه، شتی که هژی ئاسایش و ئه نجامی خیرتان بڼ.

﴿وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا طَلَعَتْ تَزْوُرُ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَتْ

تَقْرِبُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِنْهُ ذَلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ مَنْ

يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُرْسِدًا ﴿١٧﴾ ﴿

وه تو، نهی پیغه مبهری خوټه ویست: ئه گهر لهو شوئنه دا بوویتایی و ته ماشات بگردایه روژت نه بینی کاتی که [له] که ناری ئاسمان دهر ئه که وت لای ئه دا له نه شکه و ته که ی ئه وان به لای راستیان، واته پرته وه که ی نه ئه رویشته ناو نه شکه و ته که یانه وه، وه کاتی که روژیش ناوا ئه بوو ئه یدا به سه ریانا به ره و لای چه بیان و پرته وه که ی به ته و او ی نه ئه رویشته ناو نه شکه و ته که وه. ئه مه ییش له بهر نه وه بوو که نه شکه و ته که یان شمالی بوو، دهر گای نه شکه و ته که به ره و «قوتب» بوو ناوه که ی به ره و جنوب بوو ههر شوئنی وایی لهو ولاته دا پرته و ی روژ ناروا ته ناویه وه.

بوو وونکردنه وه ی ئه م نایه ته نه لئین: ئه و شاره که ده قیانوسی رو می تیدا بووه و ئه م کاره ساته تیا رووی داوه ناوی ئه فسووس بووه و له نزیکۍ شاری ئه سکه نده روونه وه بووه که ئیسته به دهستی تورکه وه به و نزیکۍ دهر پایه.

وه بازي ئه‌لین: ئه‌و شاره له نزیکي «ئەردەن» ی ئیمپرودا بووه و ئەشکەوتە که‌یش که ئه‌و کۆمه‌له‌ موسولمانە خۆیان تیدا که‌نار داوه‌ وا له‌ کینۆک له‌ کینۆه‌کانی ئه‌ویدا. وه ئه‌و ولاته‌ وه‌ کوو عێراقی ئیمه‌ که‌وتوووه‌ ته‌ شیمالی مه‌داری «سره‌تان» که‌ ئاخ‌ر مه‌داری هاتوچۆی که‌ وکه‌به‌ له‌ شیماله‌وه‌، وه‌ له‌ یه‌که‌م رۆژی هاوینا به‌ویدا ئه‌سوورپه‌تیه‌وه‌.

جا نزیکترین کاتی رۆژ به‌و شوینە سه‌ره‌تای هاوینە، وه‌ له‌و رۆژه‌دا له‌ ولاتی ئیمه‌دا رۆژ دوازه‌ ده‌ره‌جه‌ لیمانه‌وه‌ دووره‌ و لای جه‌نوبی ئه‌که‌وتیه‌ لای ئیمه‌وه‌، وه‌ به‌ نیه‌به‌تی ئه‌سکه‌نده‌روونه‌وه‌ یا ولاتی ئەردەنیشه‌وه‌ هه‌روا له‌ یه‌که‌م رۆژی هاوینا که‌ ئه‌وپه‌ر ده‌ره‌جه‌ی نزیکي رۆژه‌ له‌و ولاته‌وه‌ هه‌ر رۆژ جه‌نوبیه‌ له‌ ولاته‌که‌وه‌ و ئەشکەوتە که‌یش له‌ کینۆه‌که‌دا وا هه‌لکه‌وتوووه‌ ده‌رگاکی رووی کردوووه‌ ته‌ ئه‌ستیره‌کانی «حه‌وته‌وانه‌» که‌ ئه‌ستیره‌ی «قوتب» وا له‌ ناو ئه‌وانا و خانووی ئەشکەوتە که‌ ئه‌بێ به‌ جه‌نوبی له‌ ده‌رگاکه‌یه‌وه‌.

جا هه‌ر کاتی رۆژ هه‌لبێ کاتی گه‌یشتن به‌ مه‌داری سه‌ره‌تان په‌ته‌وه‌که‌ی ئه‌دا له‌ لای خۆرئاوای ئەشکەوتە که‌، وه‌ هه‌ر کاتی رۆژ له‌ ئەشکەوتە که‌ نزیکه‌ ناوا بێن په‌ته‌وه‌که‌ی ئه‌دا له‌ لای خۆرهلاتی ئەشکەوتە که‌ یا له‌ ده‌رگای ئەشکەوتە که‌، وه‌ له‌ هه‌ردوو کاته‌که‌دا که‌می په‌ته‌و ئه‌دا له‌ ده‌رگای ئەشکەوتە که‌ و به‌م جووره‌ ئه‌و کۆمه‌له‌ هه‌م هه‌وای باشیان بۆ ئه‌رپۆشت و هه‌تاوه‌که‌ لێی نه‌ئەدان و له‌و ماوه‌ زۆره‌دا به‌ پارێزراوی مانه‌وه‌.

وه‌ بازي له‌ زانا به‌رزه‌کان فه‌رموویانه‌: هۆی مانه‌وه‌یان و پارێزراویان ئه‌مه‌ نه‌بووه‌ به‌لکوو هه‌ر پاراستنی په‌روه‌ردگار بووه‌ ئه‌نا مانه‌وه‌ی سێسه‌د و نوو سأل به‌ عاده‌ت مومکین نییه‌ مه‌گه‌ر به‌ هێزی توانای خودا.

به‌ هه‌رحال ئه‌م رووداوه‌ یه‌کینکه‌ له‌و که‌راماته‌ و له‌و «خارق‌العادات»ه‌ که‌ خودا له‌ قورئانی پیرۆزا باسی کردوووه‌ بۆ دۆستانی خۆی که‌ پیاوچاکانی خودان. هه‌روا

دهسکه وتی رزقی زستانه له هاوینا و میوهی هاوینه له زستانا بۆ حهزره تی مریمه علیها السلام نهویش کهرامه تیکه له کهرامه تهکانی نهولیا که له قورئانا باس کراوه. وه هیتانی تهختی «بلقیس» ی پادشای ولاتی «سبا» له یه مهندا به چاوبرکهیی بۆ فهلهستین له لایه نی ناسه فی کورپی بهرخیواوه نهویش ههر له مبابه تانه یه و موعجیزه ی سوله یمان نییه نه گهرنا نه و خۆی نه و تهختی نه هیتنا و نه مری به کهس نه ده کرد بۆی بینن وه کوو له قورئانی پیروزا باس کراوه.

﴿وَتَحْسَبُهُمْ آيَاتًا وَهُمْ رُفُودٌ﴾

نه گهر ته ماشایان بکه ی گومانیان بین نه به ی به خه بهرن و نه نوستوون؛ چونکی چاوه کانیان کراوه ته وه که چی له راستیدا نه وان خه وتوون.

﴿وَنَقَلِبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشِّمَالِ﴾

وه هه لیان نه گهرینه وه به لای راستا و به لای چه پدا بۆ نه وه که عهرز له لهشیان نه خوا به هۆی زۆری ماوه وه.

﴿وَكَلْبُهُمْ بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيدِ﴾

وه سه گه که یشیان هه ردوو باسکی راخستوو به ده رگای نه شکه وته که دا بۆ نه وه که درنده نه پرواته ناو نه شکه وته که وه بیان خوات.

﴿لَوْ اَطَّلَعَتْ عَلَيْهِمْ لَوْلِيَّتْ مِنْهُمْ فَارًا وَلَمِلتْ مِنْهُمْ رُعبًا﴾

نه گهر ناگادار بی له سهریان و بۆیان پروانی پشتت هه لئه کرد و به را کردنه وه له و شوینه هه لئه هاتی و هه موو گیانت پر نه بوو له ترس، له وه زعی نه و کومه له له: تووکی درێژ و، چاوی زاق و، وه زعی شوینه که و، پاسه وانی سه گه که یان که به و شیوه به هه بیته ده رگای نه شکه وته که ی گرتوو. وه زیاد له مانه ییش خودا بیهوئ

یە کێ بیاریزی هەببەتی ئەخاتە سەری خەلک ناتوانن سووکی بکەن و بە سووکی بۆی بپروانن.

﴿ وَكَذَلِكَ بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ كَمْ لَبِئْتُمْ قَالُوا لَبِئْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا لَبِئْتُمْ فَابْعَثُوا أَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هَذِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْكَى طَعَامًا فَلْيَأْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِّنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا ﴾

و هەر وەکوو ئەوانم نواند وەهائش خەبەردارم کردنەو بۆ ئەو پرسیار لە یە کەن لە ماوێ نوستیان و لە وەزعی خۆیان هەتا ناگادار بین لە هیز و تەوانایی ئیمە. جا کاتێ خەبەریان بوو وە یە کێ لەوان وتی: ماوێ چەندێ نوستوون و ماوئەتەو لەم ئەشکەوتەدا؟ ئەوانیش وتیان: روژی یا بازی لە روژی؛ چونکی وەختی خۆی لە چاشته پوژا چوو بوونە ئەشکەوتەکە و کاتێ خەبەریان بوو وە پاش نیو پو بوو، جا گومانیان برد ئەو یا پاش نیو پو عەینی روژە یا پاش نیو پو روژی دواییە. وە پاش وردبوونەو لە وەزعی خۆیان و مووی سەر و ریشیان و دریزی نیتۆکەکانیان و تیکچوونی بەرگ و پۆشاکیان، وتیان: هەر پەروەردگاری خۆتان ئەزانێ چەندێ لەم شوینەدا ماوئەتەو، وە بە هەر حال ئیستە برسیمانە یەکیکتان بئیرن و نەختی خەرچی و پوولی رەواجی روژ لەوێ پیمانە لە گەل خۆی بەرێ و تەماشای بکا کام شوین لە شارەکەدا، یا کام کەس لە ئەهلی شارەکە پاکتر و حەلالتەر و خوشتر و هەرزاتر خوار دەمەنیان لایە با ژیاورتان بۆ بیئێ، بەلام با زۆر بە نەرمی و ناسکی مامەلە و قسە بکا لە گەل مامەلە چیان و خوار دەمەنیەکی باشمان بۆ بسینێ، وە یا

زور ناگادار بی له وتارا با پاسهوان و خه لکی ناوشار پیمان نه زانن و که سمان لی ناگادار نه کهن.

﴿إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوا إِذًا أَبَدًا﴾ ﴿۲۰﴾

به راستی نهوان نه گهر پیتان بزنانن زال نه بن به سه رتانا و کاتی زال بوون به سه رتانا به رده بارانتان نه کهن و نه تان کوژن، یا به زور نه تان به نه وه بو سهر دینه که ی خویان و مادام بگه پینه وه بو سهر نایینه که ی نهوان قهت له سزای خودا رزگار نابن.

﴿وَكَذَلِكَ أَعْرَضْنَا عَنْهُمْ لِيَعْلَمُوا أَنَّهُ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَا إِذْ يَتَنَزَّعُونَ بَيْنَهُمْ أَمْرَهُمْ فَقَالُوا ابْنُوا عَلَيْهِم بُنْيَانًا رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا﴾ ﴿۲۱﴾

وه ههر وه کوو وه ختی خوی نه وانمانه نواند و له پاش نهو ماوه زوره خه به ردارمان کرده وه وها وه زعیکمان سازاند که خه لکمان ناگادار کرد له سه ریان تا نه وانه که ناگادار بوون له سه ریان باوه ریکی راسته قینه پهیدا کهن به وه که وه عده ی خودا به زیندوو بوونه وه ی مردوو له قه برا راسته و به راستی روژی قیامه تیش گومان و شوبه ی تیدا نییه، وه نه م ناگادار کردنی خه لکه مان له سه ر نهوان له کاتیکدا کرد که نه هلی نهو شاره له ناو خویانا نیزاعیان هه بوو له زیندوو بوونه وه ی روژی قیامه تا بازی لهوان نه یوت: ههر نییه، وه بازی نه یانوت: هه یه به لام ههر به روچه به بی له ش، وه بازی کیش نه یانوت: به هه موو گیان و له شه. وه کاتی له پاش نهو ماوه زوره نهو کومه لی نه شکوه ته مان بیدار کرده وه و نه هلی نهو شاره یشمان ناگادار کرد له سه ریان

حالی بوون ئەو خودایه که بتوانی کۆمهڵی ئینسان له ماوهی سیسهده و نو سالددا بنوینی و لهشیان نەرزیینی و تووشی نازاری دارپانی نهکا و له پاش ئەوه له خهوه خهبهریان بکاتهوه و بیان مریتتهوه، ئەوه ئەتوانی عالهمی مردوانی گۆریش زیندوو بکاتهوه له پاش هاتنی وادهی قیامهت وه ههرکهسی بگهیهنی بهو تۆله و پاداشه که به یاسای خودا شیای بوون.

جا ئەو کۆمهڵه به حالی ئەهلی ئەشکهوتهکهیان زانی، بوون به دوو بهشهوه؛ ئەوانهیان که زۆر له باسی دین و «أصحاب الکهف» ناگادار نهبوون وتیان: خانوویهک لهم شوینهدا دروست بکهن بهسهه قهبرهکانیانهوه ههتا وهکوو نیشانهیهکی میژوویی بمیننهوه، خودا خۆی ئەزانن ئەمانه چی بوون و چ کارهن، ئیتر ئەوهنه ئیهتیمامی ناوی، وه ئەوانهیش که زۆر ناگادار بوون بهسهه حالی ئەوانا، وهکوو پاشای ولاتهکه که موسولمان بوو، وه ئەو کهسانه که باش لهو کۆمهڵه حالی نهبوون له خهڵکی شارهکه وتیان: به راستی مزگهوتی و عیبادهتخانهیی بهسهریانهوه دروست ئەکهین، واته له نزیکیانهوه ههتا ئەو کهسانه که دین بۆ زیارهتی ئەم زاتانه له بهر بیری قیامهت و یادی جیهادی جوانان له ریگهی خودادا باش لهو مزگهوتهدا عیبادهت بکهن بۆ خودا و ئاسایش بکهن ههتا لهو شوینهدا ئەمیننهوه.

له تهفسیری «روح المعانی» دا ئەلنی: ریویاوت کراوه: پاش ئەوه که خودای تهعالا ئەو کۆمهڵهیه نواند له ئەشکهوتهکهدا و ماوهی رابورد و دهقیانووس مرد و ئەوزاعیکی تر پهیدا بوو ههتا لهو چهرخهدا که ئەو کۆمهڵه خهبهردار بوونهوه. پادشایهکی موسولمان پاشای ئەو شاره بوو ئەهلی ولاتهکهیشی زۆربهیان موسولمان بوون، جا له ناو خهڵکهکهدا نیزاع پهیدا بوو: ئایا قیامهت و زیندوو بوونهوه ههیه یا نه؟ ئەوانه کافر بوون ئەیانوت: نییه، وه ئەوانهیش موسولمان بوون ئەیانوت: ههیه، وه پاشای

ولایته که له بهر شه وه موسولمان بوو زور لهم باسه دلگران بوو، وه زور له خودا پارایه وه که نیشانه یی دهر بخا بو شه خه لکه هه تا شه وانه بیر و باوه ریان به قیامت نییه له و بیزه بگه رینه وه بو باوه ری نیسلامیههت و ته سدیق به خودا.

به خواستی خودا لهم وه خته دا کومه لی «أصحاب الکهف» له خه و خه به ریان بووه وه یه کیکیان له خو یان نارد به بازی سکه ی چهرخی خو یانه وه بو شار که خوارده مه نیان بو بینن، شه ویش هات بو شار تا گه یشت به نینسانن خوارده مه نی لئ کپی و پاره ی پندا، کاتن کابرا ته ماشای پاره که ی کرد وتی: برا شه مه پاره ی شه زه مانه نییه و پاره ی زه مانن ده قیانووسه شه لبه ته تو خه زینه ت دوزیوه ته وه، وه شه که سه یان برد بو لای پاشای شه و روژه و پاشا پرساری لئ کرد: تو کینی؟ وتی: من یه کیکم له شه هلی شه شاره و له گه ل چهن که سی تر دا لهم روژانه دا له ترسی ده قیانووس رامان کرد و له فلانه شه شکه وتدا خو مان حه شار دا و نوستین، کاتن له خه و هه ستاین برسیمان بوو من هاتم خوارده مه نی بکریم و شه خاوه ن دوو کانه هینامی بو لای تو، وه پاشایش وه ختی خو ی بیستبووی که کومه لئ جوانی خه لکی شه شاره له ترسی ده قیانووس هه له اتوون و ناوی شه زانین و باسی ناوه کانی کردن و کابرای نان سین وتی: به لئ شه شه وانه یین.

جا پاشا له گه ل کومه لئ له خه لکی شاره که دا رویشتن بو شه شه شکه وته، کاتن نزیک بوونه وه له شه شکه وته که شه و یه که که هاتبوو بو نان و خوارده مه نی وتی: ئیوه من نین بدن با برقم وه زعی ئیوه به یان بکه م بو هاوړیکانم تا لیتان نه ترسن، وه نینیان دا، کاتن گه یشته شه شکه وته که و شه باسه ی گیرایه وه بو یان خودای ته عالا گیانی کیشان و مردن پاشا به سه ر تهرمه کانیا نا گه یشت و ماوه ی قسه و باسی له گه لیا نا نه ما.

جا کۆمه‌لی هاوړی پاشا بوون به دوو به شه‌وه؛ نه‌وانه که ئیمانان نه‌بوو وتیان: له شوینه‌دا خانوویډ دروست بکه‌ن بیډ به نیشانه له‌سه‌ر نه‌م پیا‌وانه، وه نه‌وانه‌یش که خاوه‌ن بیر و باوهر بوون وتیان: نه‌بی مزگه‌وتی له نزیکیانا دروست بکه‌ین تا هه‌رکه‌سی هات بو زیاره‌تی نه‌مانه له‌و مزگه‌وته‌دا به‌نده‌یی بو خودا بکا و ته‌سییحی خودا بکا له‌سه‌ر توانایی نه‌و که نه‌م وه‌زعه‌ی بو «أصحاب الکهف» رنک خستووه. نه‌مه به کورتي ته‌رجه‌مه‌ی چه‌ن دیرنکی «روح المعانی» بوو.

وه له ته‌فسیری «به‌یزاوی» دا نه‌ئیت: پاشا که له‌گه‌ل خه‌لکی شاره‌که‌دا گه‌یشتن به پیا‌وانی نه‌شکه‌وته‌که و قسه‌یان له‌گه‌لا کردن، جا وتیان به پادشا خوا حافیزت بی و پاش نه‌وه له شوینی خو‌یانا مردن و پاشا له نزیکی ده‌رگای نه‌شکه‌وته‌که‌دا مزگه‌وتیکی کرده‌وه. (والله أعلم).

﴿سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ﴾

له‌م نزیکانه‌دا بازی له نه‌هلی کتیب نه‌ئین: «أصحاب الکهف» سی که‌س بوون و چواره‌می گیانه‌به‌ر له‌گه‌لیانا سه‌گه‌که‌یان بووه. نه‌مه قسه‌ی جووله‌که‌یه، یا قسه‌ی «سید» له گاوره‌کان.

﴿وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ﴾

وه نه‌ئین: پینج که‌س بوون و شه‌شه‌م گیاندار له‌گه‌لیانا سه‌گه‌که‌یان بووه.

﴿رَجْمًا بِالْغَيْبِ﴾

له‌م قسانه‌دا که نه‌یکه‌ن گومان به شتی په‌نامه‌کی نه‌به‌ن، واته نه‌و شته که غه‌یبه و په‌نامه‌کیه به گومان بوی نه‌روڼ و گومان هیچ سوودی نییه له باسانا.

﴿وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ﴾

وه زوربهی گاوره کان یا «عاقب» ناو له ناو ئهوانا ئهلین: پیاوانی ئهشکهوته که
حهوت کهس بوون و ههشتهم گیاندار له گه لئانا سه گه که یان بوو.

﴿قُلْ رَبِّيَ أَعْلَمُ بِعِدَّتِهِمْ مَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ﴾

ئهی پیغه مبهری خو شه ویست تو بفهرموو: ههر پهروه دگاری من زاناتره به
ژماره ی ئهوانه و ژماره ی ئهوانه به راستی نازانی مه گهر کهم کهس.

﴿فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَاءً ظَاهِرًا وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا﴾

وه هاورد و برد و موجداده له مه که له گه ل کهسا له ژماره ی ئهوانه دا به شیوه یه کی
سه زمانی و، پرسیاریش مه که له به یانی ژماره ی ئهوانا له هیچ کهس.

بازی فهرموویانه: له سیاقی ئهم ئایه ته وه ده رنه که وی له م سئ بیره دا، یاروی
سیه میان راسته له بهر ئه وه له پاش دوو را پیشووه که وه خودا فهرموویه تی: ﴿رَجَاءً
بِالْغَيْبِ﴾ که نیشانه ی ناته واوی قسه کانه، وه له پاش قسه ی سیه م شتی موخالیفی
نه فهرموو، وه له لایه کی تریشه وه ئه و قسانه که له م ئایه ته دا باس کران سیانن که
دوانه پیشووه کان به ناراست دانراون، وه قسه ی دوایی رهد نه کرایه وه و که مه نیسه بت
به دوو، جا ده رنه که وی که قسه ی سیه م راسته.

وه ئه گیرنه وه ناویان «یملیخا» و «مکشلینا» و «مشلینا» و «مرونش» و «برنوش»
و «شاذنوش» و «کفشطیوش» بووه و سه گه که پیشیان ناوی «قطمیر» بووه.

﴿وَلَا تَقُولَنَّ لِشَايٍ إِنِّي فَاعِلٌ ذَٰلِكَ غَدًا﴾

﴿إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ﴾

﴿وَأَذْكُرْ رَبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَىٰ أَنْ يَهْدِيَنِي رَبِّي لِأَقْرَبَ مِنْ هَٰذَا
رَشْدًا﴾

وه قهت مهلئی بؤ شتی که نه تهوئی بیکه‌ی من سبه‌ینی نهو شته نه کهم نیلا له‌گه‌ل ناوی خواستی خودادا، واته بلئی: سبه‌ینی نهو شته نه کهم نه‌گه‌ر خودا بیهوئی، وه ناوی خواستی خودا بیه نه‌گه‌ر جارئی له جازان له بیرت چوووه وه له‌گه‌ل قسه که تا «إن شاء الله» بکه‌ی و پاش ماوه‌یین بیرت که و ته‌وه، جا نه‌گه‌ر به‌ینی زور نه‌که و تبوو بیرت که و ته‌وه و «إن شاء الله» که ت کرد نه‌وه سوودی نه‌بین، له حوکمی شهرعا بؤ نه‌وه له قسه که تا به دروزن ده‌رنه‌چی، به‌لام نه‌گه‌ر به‌ینی که و تبوو، نه‌وه هرچه‌ن بازئی له زاناکان به‌خواون سوودیان داناوه، له لای زوربه‌ی نه‌وان بی سووده و سووده‌که‌ی هر نه‌ده‌ب و پیروزی و هرگرتنه به‌و «إن شاء الله» یه، وه بلئی هیوام وایه که خودای په‌روه‌ردگارم شاره‌زام بکا بؤ زانیاری رووداو و نه‌حوالی پیشینان له‌سه‌ر شیوه‌یین که باشتر له‌گتیرانه‌وه‌ی باسی «أصحاب الکهف» بیی به به‌لگه له‌سه‌ر پیغه‌مبه‌رایه تیم.

﴿وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا﴾

وه نه‌و کۆمه‌لی نه‌سحابی که هفه مانه‌وه به‌نوستوویی له نه‌شکه‌وته که یانا ماوه‌ی سیسه‌د و نو سال، بازئی نه‌لین: مانای نایه‌ته‌که وایه مانه‌وه له‌ویدا سیسه‌د سالی هه‌تاوی و ماوه‌ی سیسه‌د و نو سالی مانگی.

بزانن! له په‌یوه‌ندی نه‌م نایه‌ته‌دا دوو فه‌رمووده هه‌یه:

یه کهم: نه‌م نایه‌ته عه‌تفه له‌سه‌ر و تراوی قه‌ومه‌خواون نیزاعه‌که له ژماره‌که یانا، واته بازیکیان نه‌لین: مانه‌وه له‌و نه‌شکه‌وته‌دا ماوه‌ی سیسه‌د سال و بازیکیان نو سالیان له‌و ژماره زیاد کرد، یا هر به‌بین نه‌وه که خیلاف له ژماره‌ی مانه‌وه یانا بیی قسه‌ی نه‌وانه و نه‌وان و توویانه که سیسه‌د و نو سال له‌ویدا ماونه‌ته‌وه و هیز نه‌دا به‌م ته‌رکیبه فه‌رمووده‌ی خودا. ﴿قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوا﴾ واته ئیوه ناگادار نین به‌سه‌ر ماوه‌ی مانه‌وه‌ی نه‌وانا به‌راستی و خودا نه‌یزانی و به‌س.

دووم: نَمَمِیَه هەر فرموده‌ی خودایه و نایه‌تی: ﴿قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ﴾ له‌گه‌ل نَمَمِیَه
مه‌عنایه‌یسا رِئِکْ ته‌که‌وئ؛ چونکی نه‌و عیلمه ره‌سایه که خودا هه‌یه‌تی به ماوه‌ی
مانه‌وه‌یان و به‌سه‌ره‌اتیان له‌و ماوه‌دا هەر عائیدی خودایه.

﴿قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَيْسُوا﴾

نه‌ی خو‌شه‌ویست تو بلی هەر زاتی خودا زاناتره به ماوه‌ی مانه‌وه‌ی نه‌وان و به
ته‌حوالیان له‌و ماوه‌دا.

﴿لَهُ غِيبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾

هەر بۆ خودایه زانیاری به‌وه‌ی که په‌نه‌انه له‌ غه‌یری ته‌و له‌ ناسمانه‌کان و له
عه‌زا.

﴿أَبْصُرْ بِهِءَ وَأَسْمِعْ﴾

ماشانه‌للا خودا چه‌ن بینایه چه‌نی شه‌ن‌ویه.

﴿مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِءَ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِءَ أَحَدًا﴾

نییه بۆ «أصحاب الكهف» و بۆ غه‌یری ته‌وانیش هیچ یارمه‌تیده‌رئ وه هیچ
خاوه‌نی و فه‌رمانده‌رئ خودا نه‌بی، وه خودایش ته‌وه‌نده‌ عه‌زیز و قادر و قاهیره
که‌س نا‌کا به‌ شه‌ریک و خاوه‌نکار له‌ فه‌رمانی خو‌یا.

بزانت! هەر له‌ سه‌ره‌تای باسی ته‌سحابی که‌هفه‌وه تا ئیسته باسه‌که‌مان وه‌ها کرد
که «أصحاب الرقيم» هەر «أصحاب الكهف» ن، به‌لام «ره‌قیم» یا ناوی کتیوه‌که‌[یه]،
یا ناوی ته‌و ته‌خته به‌رده‌یه که له‌ پاشا وه‌زعی ته‌وانی لئ نووسراوه، به‌لام بازی له
زاناکان فرمودیانه: «أصحاب الكهف» غه‌یری «أصحاب الرقيم» ن به‌سه‌ره‌اته‌که‌یان
ریوایه‌ت کراوه له‌ هه‌ردوو سه‌حیحه‌کانا و له‌ غه‌یری ته‌وانیشا.

بوخاری و موسلیم و نه سائی و ئینولمونیز ریوایه تیان کردووه له ئینوعومه ره وه ﷺ که حه زهت ﷺ فه رموویه تی: له کاتیکدا سی کهس له وانه له پیش زه مانئ ئیوه دا بوون ئه رۆیشتن به شوئیکدا له ناکاوا باران لئی دا کردن ئه وانیش چوونه ناو ئه شکه و تیکه وه و به قه زای خودا به هۆی لافاوه وه به ردئ تل بووه وه و ده رگای ئه شکه و ته که ی لئ گرتن، جا له ناو خوئانا قسه یان کرد و وتیان: وه للاهئ کهس رزگارتان ناکا! راستئ و کرده وه ی راستئ نه بئ که بۆ خوداتان کردبئ، ده ی هه ر کام له ئیوه با پیا رتته وه له خودا به پیروزی ئه و کرده وه یه که له بهر ره زای خودا کردوویه تی. جا یه کئ له وان وتئ: پهروه رداگارا تو ئه زانی من کرئکار یکم بوو له سه ر مه نئ چه لئووک ئیشئ بۆ کردم، دوا یی رۆیشت و حه قه که ی نه برد، منیش ئه و مه نه چه لئووکم وه شاندا و له بهرئ ئه وه مانگایه کم کرئ، هه تا رۆژئ ئه و کا براهه هات داوا ی کرئیکه ی کرد، منیش مانگا که م پندا، وتئ: من مه نئ چه لئووکم لای تو یه، منیش وتم: مانگا که له و چه لئووکم ده ستم که وتووه، ئه ویش مانگا که ی برد. جا خودایه من ئه گه ر ئه وه م له ترسی تو کرد ئه م ده رگامانه بۆ بکه ره وه! له ویدا که من له و به رده له ده رگای ئه شکه و ته که ترازا، به لام ئه وه نده نا که ده ربچن.

یه کئ تریان وتئ: یاره بی خۆت ئه زانی منیش باوک و دایکیکی پیرم بوون و له هه موو شه ویکدا شیرئ مه رم بۆ ئه هینان و ئه یان خوواره وه، شه وئیکیان دره نگ هاتمه وه بۆ لایان ته ماشام کرد نوستوون و منداله کانیشم هاواریان ئه کرد له برسیتیدا، وه منیش عاده تم وابوو هه تا دایک و باوکم شیریان نه خواردایه ته وه به شی ئه وانم نه ئه دا، وه حه زم نه کرد به و شه وه باوک و دایکم خه بهر بکه مه وه و حه زیشم نه کرد وازیان لئ بینم و شیره که بده م به منداله کانم و هه ر به و شیوه مامه وه تا به یانی باوک و دایکم له خه وه هه ستان، خودایه! ئه گه ر من ئه م کاره م له بهر تو کردووه له م

تەنگەبەرییە رزگارمان بکە، ئەمجارەیش بازی تر لەو بەردە ترازای تا ئاسمانمان بینی، بەلام ئەوەندە نەبوو کە لە ئەشکەوتە کە دەرچین.

یارۆی سێهەمیسیان وتی: خودایە تۆ ئەزانی من نامۆزایەکم بوو لە هەرچی کەسە خۆشترم ئەویست و زۆر هاتوچۆم لە گەلدا ئەکرد بۆ ئەو ئەزەزوی خۆمی لە گەل بەجی بینم، ئەویش سەد دیناری ئەویست و من سەد دینارە کەم پێدا و لە گەلما ریکەوت، کاتی ویستم تووشی گوناھ بێم پێی وتم: لە خودا بترسە و کاری وا مەکە لە دینارەوا نەبێ! منیش وازم لێ هێنا و سەد دینارە کەیشم دایم بۆ خۆی، خودایە! ئەگەر من ئەمەم لە ترسی تۆ کرد لەم تەنگییە رزگارمان بکە، جا خودای تەعالا بەردەکە ی بە تەواوی ترازاند و ریکەیان بۆ کرایەو و لە ئەشکەوتە کە دەرچوون. وە وێنە ی ئەم حیکایە تە لە ئینووعە باس و نەنەس و نوعمانی کۆری بەشیرەو و ریاوەت کراوە کە ئەوانیش یە کەسەر باسە کە یان لە پێغەمبەرەو گێراوە تەو.

﴿وَأْتَلْ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ لَا مُبَدَّلَ لِكَلِمَاتِهِ، وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا﴾

ئە ی خۆشەویست بخوێنەرەو ئەو ی کە وەحی کراوە بۆ لای تۆ لە کەلیمات و کتیبی خودای خۆت هەرگیز هیچ هیزێ نییە بتوانی ئەو کەلیماتی خودایە بگۆری، وە ئەو قەسە ی کافرانە مەبیسە کە ئەلین قورئانیکی تر غەیری ئەم قورئانەمان بۆ بینە، وە هەرگیز بێجگە لە خودا پەنایە کت دەست ناکەوێ، جا ئەگەر کەلامی خودا بگۆری پەنا بە کێ ئەبە ی؟

﴿وَأَصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدْوَةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ، وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدَ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَا تُطِعْ مَنْ

أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ، عَن ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوْنَهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا﴾

وه نه‌فسی خؤت رابگره و دایمہ‌زیرینہ له‌گہل ٺہو موسولمانانہ‌دا کہ به‌یانی و ئیوارہ له‌خودای خؤیان ٺہ‌پارٺنہ‌وہ و بہ‌ندہ‌یی بو ٺہ‌کہن و مہ‌به‌ستیان رہ‌زای خودا و عیبادہ‌تی راستہ بو ٺہو، وه با چاوه‌کانت لانہ‌دا له‌تہ‌ماشا کردنی ٺہو موسولمانانہ بو لای پیاوہ کافرہ دارا و دہ‌ولہ‌مہ‌ندہ‌کان و حالٔ وابی کہ خواستت له‌سہر جوانی ژین و ژیواری دنیایی بیت، وه ہرگیز مہ‌کہ‌وہ شوین خواستی ٺہو کہ‌سانہ کہ دلمان غافل کردوون له‌ناوی خؤمان و یادی ئیمہ و کہ‌وتوہ‌تہ شوینی ٺارہ‌زووی نہ‌فسی خؤی و کار و کردہ‌وہی لادانہ له‌حق.

﴿ وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ ۖ مَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ ۗ اِنَّا اَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا اَحَاطَ بِهِنَّ سُرَادِقُهَا ۗ وَاِنْ يَسْتَعْجِلُوْا يُعَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوْهُ بِئْسَ الشَّرَابُ ۗ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿۲۹﴾ ﴾

وه تو ٺہی خؤشہ‌ویست بلئی بہو کہ‌سانہ کہ ٺہ‌یانہ‌وئ تو لادہی له‌موسولمانہ فقیرہ‌کان و روو بکہ‌یتہ ٺہ‌وان: کہ حق و ریگہی راست و کردہ‌وہی پہ‌سہ‌ند و شیرین ٺہ‌وہیہ له‌لای خودای ئیوہ‌وہ بین نہ‌ک ٺہ‌وہ کہ له‌سہر ہہ‌واو ٺارہ‌زووی نہ‌فس بین، ئیمہ ہہر گہ‌یاندنی کہ لامی خودامان مہ‌به‌ستہ، ئیتر لایہ‌نی کہ‌س تہ‌ماشا ناکہ‌ین و دارایی دنیا لای ئیمہ نرخی نیبہ، دہی ہہر کہ‌س خواستی له‌سہر ئیمان ہینانہ با ئیمان بینتی و ہہر کہ‌س خواستی له‌سہر کوفر و بین‌ئیماننیہ با کافر بین، ئیمہ نامادہ‌مان کردوہ بو ٺہ‌وانہ کہ کافر و ستہ‌مکارن له‌خؤیان بہ ہوی کوفرہ‌وہ و له‌خہ‌لکیش بہ ہوی ٺہ‌وہ‌وہ کہ سووکیان ٺہ‌کہن و بہ سووکی بویان ٺہ‌روان ناگری کہ بلئسہی پان و درژی ٺہو ناگرہ وہ‌کوو پہ‌ردہی خپوہت دہوری ٺہو کافرانہی داوہ، وه ٺہ‌گہر ہاوار بکہن بو ٺاوی بیخونہ‌وہ و تینوٺیتیان بشکی و گہ‌رمای دہ‌روونیان دابمرکیتہ‌وہ بہ دلخوازی خؤیان وہ‌لامیان نادریتہ‌وہ، بہ‌لکوو یارمہ‌تی ٺہ‌درین بہ

ئاويكى گهرمى تىكهال وه كوو خلتهى «زهيت» كاتى نزيكى ده ميان كرايه وه تينه كهى ده موچاويان نه سووتينى، زور زور خراب خوار دنه وه به كه و ناگر جيگه و شو تينكى زور خراب و ناباره.

﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ أَحْسَنَ عَمَلًا﴾ (۳۰)

به راستى نهو كه سانه كه ئيمانان هيناوه و كرده وهى چاكه نه كه ن به راستى ئيمه جه زايان زايه ناكه ين؛ چونكى نه وانه كرده وه يان باشه، وه ئيمه جه زاي كرده وه باشه كان زايه ناكه ين.

﴿أُولَٰئِكَ لَهُمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا خُضْرًا مِنْ سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَّكِنِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ نِعْمَ الثَّوَابُ وَحَسُنَتْ مُرْتَفَقًا﴾ (۳۱)

نهو خاوه ن ئيمانانهى كرده وه باشانه بريار دراوه بويان چهن به هه شتى بو مانه وه يان هه تا هه تا به، وه له خوار يانه وه جو باري جو را و جو ر له شير و ههنگوين و ناوى زه لال ره وان نه بى و جوان نه كرين به ده سته ندى زيرين و نه پوشن چهن به رگ و پوشا كيكى سه وزى جوان له هه ريرى ورشه دار به ريسمانى باريك و نه ستور، وه پال نه ده نه وه له وه به هه شتانه دا له سه ر كورسى به رز و به ريز، وه له ناو خو يانا رانه بو يرن به وتارى ناسك و نازداره وه، زور جوان پاداشي كه نهو به هه شتانه به و شتانه وه، وه زور جوان جيگه به كه له هوى نارام وه رگرتن و زيانتيكى نه رم و نيانه وه.

نه م نايه تانه - له نايه تى ﴿واصبر نفسك﴾ به م لاوه - هه موو وان له ره دى نهو كافرانى مه كه كه دا و ايان له هه زره ت نه كرد ﷺ كه موسولمانه هه ژاره كان له

دهوری خوئی دهریکا و له ده‌وریا دانه‌نیشن هه‌تا ئه‌وان بین بۆ لای قسه‌ی بیسن به‌لکوو دلّیان بیگری که موسولمان بین و بکه‌ونه شوینی ئه‌و له دینا.

خودای ته‌عالا به توندی ره‌دیان ئه‌کاته‌وه و فه‌رمان ئه‌دا به پیغه‌مبه‌ری خوشه‌ویست که هه‌میشه له‌گه‌ل ئه‌وانا رابویره و مه‌شغوولی زیکری خودا به؛ چونکه خاوه‌ن دلّیکی ئاوه‌دان له هه‌زار ئینسانی نه‌فامی بایی به‌پرتزتره، وه قه‌ت مه‌که‌وه شوین ئه‌و دلّ تاریکانه که تابعی هه‌واو ئاره‌زووی نه‌فسی به‌دکارن، وه بلّی: حه‌ق لای خودایه، کئی دئی با بی و کئی ئه‌روا با پروا، وه جه‌زای ئه‌و ره‌وه‌ندان له پاشه‌پوژا گیره‌بهنده و ئاگری دۆزه‌خه، وه به پیچه‌وانه‌ی ئه‌وانه‌وه موسولمانه‌کان خاوه‌ن ره‌حمه‌ت و پیروزی دنیا و قیامه‌تن، وه ئه‌وه‌ی دلّخوازیان بین خودا له قیامه‌تا پینان ئه‌دا هه‌تا هه‌تایه، هه‌روا له‌سه‌ر موسولمان و کافر رووداویکی کۆنی نیوان دوو که‌س ئه‌گیرته‌وه بۆ فامیده و نه‌فه‌رمویت:

﴿وَأَضْرَبَ لَهُمْ مَثَلًا رَجُلَيْنِ جَعَلْنَا لِأحَدِهِمَا جَنَّتِينَ مِنْ أَعْنَابٍ وَحَفَفْنَاهُمَا بِبَخْلِ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زَرْعًا﴾

وه بگیره‌وه و باس بکه بۆ ئه‌و کافرانه رووداویکی به قیমে‌ت که بریتییه له حالّی دوو پیاو، دوو برای باوک و دایکی، له به‌نی ئیسرائیل، یا له عه‌ره‌بی به‌نی مه‌خزووم: یه‌کیکیان بی‌باوه‌ر و بی‌ئیمان و یه‌کیکیان خاوه‌ن باوه‌ر و موسولمان، دابوومان به یه‌کیکیان، که کافره‌که‌یان بوو دوو باخی به‌رداری تری و ده‌وری هه‌ردوو باخه‌که‌مان دابوو به داری خورما و له به‌ینی داره‌خورماکان و میوی تریکه‌دا ماوه‌یه‌که‌مان بر دابوو ئه‌یکرد به کشتوکال له دانه‌ی قنیات و ژبووار وه‌کوو گه‌نم هه‌تا باخه‌کان به‌س بن بۆ ژبیانی ئینسانی به‌خته‌وه‌ر.

﴿كَلَّمَا الْجَنَيْنَيْنِ ءَأَنْتَ أَكْلَهَا وَلَمْ تَظَلِمِ مِنْهُ شَيْئًا وَفَجَّرْنَا خِلْفَهُمَا نَهْرًا
وَكَانَ لَهُ نُورٌ﴾

هردوو باخه‌کان به ته‌واوی بهر و پیتی خوئیان نه‌دا و هیچیان کهم نه‌بوو، واته داره‌کان هم‌وو تهر و تازه و به زوق و خاوه‌ن بهری ره‌سا بوون و له به‌ینی داری باخه‌کانا جوگه‌مان کردبوو به ده‌وام بو نه‌وه هر کاتی پیویست بی‌ئو بخونه‌وه، وه کابرای خاوه‌ن باخ بیجگه له‌وه بهر و ده‌سکه‌وتی زیاده‌ی بوو تا هیچ نیحیاجی نه‌مینن.

﴿فَقَالَ لِصَاحِبِهِ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَنَا أَكْثَرُ مِنْكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا﴾

جا کاتی هاورپیکه‌ی قسه‌ی له‌گه‌لا نه‌کردنم به‌کَش و فَش و ده‌مار و خو به‌زل زانینیکه‌وه پیتی وت: من مال و دارایی و سامان و شت و مه‌کم له‌تو زورتره و، هه‌روه‌ها له‌باره‌ی پیاو و زه‌لام و ده‌سته‌لاتی دیکه‌یشه‌وه له‌تو چاکتر ده‌ستم ده‌روا و له‌تو به‌ریزترم.

﴿وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ قَالَ مَا أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا﴾

﴿۲۰﴾

نه‌و کابرای کافره رویشته ناو باخه‌که‌یه‌وه به‌حالیکه‌وه که‌سته‌می له‌نه‌فسی خوئی کردبوو به‌هوی فیز و ده‌مار و بایی بوونی له‌باخ و به‌ره و دارایی خویدا و هاته وه‌لام و وتار و له‌باتی سوپاسی خودای میهره‌بان بکا. یه‌که‌م: وتی من گومان نابهم نهم باخه له‌ناوچی هه‌تا هه‌تایه؛ چونکی.

ده‌وری دیواره و ناوی ره‌وانه

عه‌رزی سارایه و گولی جوانه

دووه: كه وته ئینكاری روژی قیامت و وتی:

﴿ وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً ﴾

گومانم نییه كه روژی پاشه روژ بیته پروو هه ر قسه یه و نه كرئ!

﴿ وَلَئِنْ رُدِدْتُ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِّنْهَا مُنْقَلَبًا ﴾

وه نه گه ر نه و روژه یه بیته جئ و پیاوی وه کوو من بگه پریمه وه پاش مردن بو لای خودای خووم به راستی ماوا و مهلبه ندیکئی باشتر له م باخی ئیمرویه م دهست نه كه وئ؛ چونکی.

پیاوی سه لار و خاوه ن سیمایه له هه ردوو دنیا وینه ی پاشایه
ئیر نه یزانی نه م سیمایه زشته، سیمای دلپه سه ند به رزی ره وشته

﴿ قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَكَفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُّطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّكَ رَجُلًا ﴾

﴿ ٢٧ ﴾

جا ره فیه كه ی - واته براكه ی - له كاتیکدا گفتوگویان پیکه وه نه كرد پئی وت:
ئه ی خودا مالت ویران بکا! نه وه له باتی سوپاسی خودای پهروه ردار هاتی کوفری
ئه و خودایه ت کرد كه خه لقی کردووی له گل - به ئیعتیباری نه سل وه یا به ئیعتیباری
ماده ی ئاوی تووم كه له خوارده مه نی پهیدا نه بین و خوارده مه نیش له گل - وه له
پاش نه و نه سلله ماده توومی پشت و سنگی باوك و دایكت، وه له پاش دروستکردنی
پهیکه ری ئاده می ریکی خستی و کردیتی به پیاوی خاوه ن شان و شیوه و خاوه ن
حال و مال و دارایی!؟

﴿ لَنَكُنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا ﴾

به لام من به ره غمی نه وه که وه کوو تو دارای مال نیم نه مما له حممدی خوداوه
دارای قام و حالم و نه لیم شانیکی راست هیه بو من که ثیقاره به وه ذاتی خودا
پهروه ردگاری منه و قهت بو نم پهروه ردگاری خوومه شهریک و هاوری بریار نادم.

﴿وَلَوْلَا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ﴾

نه وه بوچی له و کاته دا که چوویته ناو باخه که ته وه نه توت: ماشه لالا نه وه ی
خواستی خودای له سهر بین ههر نه وه نه بی و نه وه ی خواستی له سهر نه بی نابن و
هیز نیبه له سهر هیچ شتی له خوداوه نه بی؟

نه شان، نه شووور، نه دارایی و مال قهت نابن به بین خواستی «ذوالجلال»

﴿إِنْ تَرَنِ أَنَا أَقَلَّ مِنْكَ مَالًا وَوَلَدًا ۖ فَعَسَىٰ رَبِّي أَن يُؤْتِيَنِي خَيْرًا
مِّنْ جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِّنَ السَّمَاءِ فَنُصَبِحَ صَعِيدًا زَلَقًا ۗ
أَوْ يُصْبِحَ مَأْوَاهَا غَوْرًا فَلَنْ تَسْتَطِيعَ لَهُ طَلَبًا﴾

نه گهر تو من له خووت به که متر نه بینی له مال و مندالدا نه وه نزیکه خودای
میهره بانی من باخیکی باشر له و باخی تو مه بین بدا و له ناسمانه وه چه ن تریشقه یه کی
وه ها بنیری باخه که ت ویران بکا و نه و باخه ی تر بین به زه و یبه کی سافی ساده ی
بین دار و بین گیای وه ها نینسانی لئ هه ل بخلیسکن، یا خود داره کانی بمیننه وه به لام
ناوه که ی روجی به زه ویدا و نه وه نده برواته خواره وه نه توانی بگه ری به شوینیا و
باخه که ت له بهر بین ناوی وشک بکا.

له و روژه دا به زوری کاره ساتی دنیایی به هوی تریشقه و بوومه له رزه وه بووه
نه گهر نا هوی له ناو بردنی نه و پایه و مایه ی نه و کابرا زور بووه.

﴿وَأَحِيطَ بِشَرِّهِ فَأَصْبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلَىٰ مَا أَنفَقَ فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي لَمْ أُشْرِكْ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿٤٢﴾﴾

وه له واقعاً پاش نهو گفتوگوویه له ناو نه‌وانا روهی دا به قه‌زا و قه‌ده‌ری خودا وه‌کوو کابرا ترساندی به هی‌رش‌ی ناسمانی میوه‌ی باخه‌که به‌ریادکرا و شوینه‌واری نه‌ماو کابرای خاوون باخ وای لی‌هات که هه‌ردوو ده‌ستی نه‌دان به یه‌کا له‌به‌ر ده‌برپینی په‌شیمانی و خهم خواردن له‌سه‌ر نه‌مانی نه‌و پاره و ماله‌ که له باخه‌که‌دا خه‌رجی کردبوو، وه‌لحال دره‌ختی باخه‌که‌ی به‌سه‌ر ریشه‌دا که‌وتبوون و کابرا نه‌یوت: کاشکی من هاورپیم بو خودا بریار نه‌دایه هه‌تا به شوومی نه‌و حاله‌وه نه‌م مال ویرانییهم به‌سه‌ردا نه‌هاتایه.

له سیاقی نه‌م نایه‌ته‌وه وا ده‌رته‌که‌وئ که له کاتیکدا به‌ری باخه‌که پینگه‌یشتوه یا له‌وانه بووه پی‌بگا، با و باران و تریشقه‌یین داباریوه که داره‌کان به هوی نه‌و تریشقه و بارانه‌وه ریشه‌که‌ن بوون و به‌ری باخه‌که‌یش هه‌مووی زایه بووه.

﴿وَلَمْ تَكُنْ لَهُمْ فِتْنَةً يَضُرُّونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مُنْصِرًا ﴿٤٣﴾﴾

وه نه‌و کابرایه که به شان و پایه‌ی خویا نه‌نازی و گومانی و ابوو کومه‌له‌ ناده‌میزادئ وان له پشتیه‌وه گومانه‌که‌ی به هه‌له‌دا چوو هیچ کومه‌له‌یه‌کی نه‌بوو که یارمه‌تی بدن خودا نه‌بئ و خودایش یارمه‌تی نه‌دا، وه کابرا خویشی له زاتی خویا هیزکی وه‌های نه‌بوو که زیان له خوی دوور بخاته‌وه.

﴿هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلَّهِ الْحَقِّ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَخَيْرٌ عُقْبًا ﴿٤٤﴾﴾

ئا له‌و نه‌وعه شوینانه‌دا و له‌و کاته نه‌هاتیانه‌دا که ئینسان گیروده نه‌بئ هیز و ته‌وانایی راست هه‌ر بو خودایه هه‌ر خودا چاکتره له هه‌موو که‌سن له جیهه‌تی جه‌زادانه‌وه‌ی ئینسانی گیروده‌وه، وه نه‌و چاتره له جیهه‌تی نه‌نجام چاک کردنه‌وه.

﴿وَأَضْرَبَ لَهُمْ مَثَلًا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا كَمَا أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيحُ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقَدِّرًا﴾ ﴿٤٥﴾

ئەى پىغەمبەرى نازدار بەيان بەكە بۆ ئەو ئادەمىزادانە حال و سىفەتى ژيانى دنيا و ئەو شتانه كه له گەملىا پەيدا ئەبن، وه بزانه ئەو ژيانى دنيا وه كوو ئاوى بارانى وه هابه كه بىيارىنين له ئاسمانه وه بەسەر عەرزا، جا بە هۆى ئەو بارانه وه گيا له وه زهوييه دا سهوز بىي و بهرزوه بىي و بىي به يه كا و بىيچرى به يه كا، جا له پاش ماوه بىي كه بهو شيوه جوانه وه ئەمىنيتته وه ئەمجار به ههواى گەرم زەرد ئەبى، جا وشك ئەبى، جا پاش ماوه بىي ئەكهوى و ئەشكىته يهك به جۆرى كه با هەلى ئەگرى و بلاوى ئەكاتە وه به دنيا دا كهس نازانى ئەو چلە پووشه له كوئوه هاتوو، وه به راستى خوداى تەوانا بەسەر هه موو شتىكدا تواناى هه يه و هه موو شتىكى بىي ئەكرى.

جا پاش ئەو تەشبيهه خودا باشترىنى ئەركانى زىنهتى زەمانى ژيانى دنيا كه دارابى و منداله جىيان ئەكاتە وه و ئەفەرمويت:

﴿الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾

دارابى و مندال هۆى جوانى ژيانى نىسانه له دنيا دا، وه ئەگەر دارابيه كه له رىگه ي رهواوه پەيدا نەكرى و له رىگه ي ره وادا خەرج نەكرى بۆ رۆژى قىامت ئەبن به كوئى گەردن و، ئەگەر منداله كان باش تەمى نەكرىن و كرده وەيان باش نەبى سووديان لى وەرناگيرى.

﴿وَالْبَقِيَّتُ الصَّالِحَتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا﴾ ﴿٤٦﴾

بهلام نهو کردهوه باشانه که جهزایان نهمینتهوه که عیبارهن له نویژ و روژوو و باقی واجباتی نیسلام و زیگری خودای تهعالا و خزمهتکردنی داماو، نهمانه باشرن له باقی لهزهتهکانی دنیا و موناشرتین بو نهوه که نینسان نارهزوویان بکا خودا بو ریگ بخا و تهوفیقی بدا لهسهریان؛ چونکی خووشی دنیا ههموو به وادهیهکی کم تهواو نهبن، بهلام نهوانه ههتا ههتایه دهوامیان ههیه به هووی دهوامی جهزاکهیانهوه.

بزانت! له تهفسیری «الباقیات الصالحات» دا گهلی فهرموو دههیه:

یه کهم: عیبارهن له «سبحان الله والحمد لله ولا اله الا الله والله أكبر».

دوو ههم: عیبارهن له نویژهکان.

سههم: بریتین له قسهی باش، واته قسهی شهرعی به سوود و سوود بو خووت و بو خهلك، وهکوو تهعلیمات و رینومایی و چاک کردنی ناوبهینی خهلك و کوراندنهوهی فیتنه و تکا کردن بو داماو و چار کردنی گیروگرفتی نینسانیکی گیروده و وینهی نهمانه.

چارههم: بریتین له ههر کردهوهی و ههر وتاری بانگت بکا بو مهشغوول بوون به خوداناسین و خووشویستنی نهو و خزمهتی.

پنجهم: ههر چاکهیی دهوامدار ببن، وهکوو کردنهوهی مزگهوت و قوتابخانه و، ههلهکندنی بیر و کاریز و، وهفکردن لهسهر شوینی پیروز و وینهی نهمانه.

﴿وَيَوْمَ نُسِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً وَحَشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ

أَحَدًا﴾ (٤٧)

نهی خووشهویست باسی نهو روژهیان بو بکه که کیوهکان له بن ههلهکهنین و نهیاکهین به توژ و نهیدهین به هموادا، وه لهو روژهدا زهوی نهبینی به سافی و پاکی له دار و باخ و گیا و بهرزی و نزمی و ههرچی وا له ناویا دهری نهکاته دهرهوه له

کان و مردووه کان و، مردووه کان له گۆرا زیندوونه کهینه‌وه و ده‌ریان نه‌که‌ین و لیان
نه‌خوڕین بۆ مه‌یدانی حسیب و گردیان نه‌که‌ینه‌وه به ته‌واوی و که‌سیان ته‌رک
ناکه‌ین.

﴿وَعَرِّضُوا عَلَىٰ رَبِّكَ صَفًّا لَقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ بَلْ
زَعَمْتُمْ أَلَّن نَجْعَلَ لَكُم مَّوْعِدًا﴾ (٤٨)

وه نه‌و خه‌لکه که کۆکراونه ته‌وه رانه‌نوێڕین به‌سه‌ر خودای تۆدا به ریز و فریشته‌ی
مه‌ئموور له لایه‌نی خوداوه بانگیان نه‌کا: به راستی وا هاتنه‌وه بۆ لامان وه‌کوو یه‌که‌م
جار چۆنم دروست کردن، واته وه‌کوو چۆن یه‌که‌م جار به رووت و قووتی که‌وتنه
دنیاهه ئیسته‌یش هه‌روا به رووت و قووتی هاتنه‌وه بۆ لام، یاخود وه‌کوو چۆن توانیم
یه‌که‌م جار بێ‌ماده‌ی سابق دروستان بکه‌م وا ئیسته هه‌م دروستم کردنه‌وه، به‌لام
نیوه گومانتان وا نه‌برد که من کاتێ دانانیم بۆ نه‌وه گردتان بکه‌مه‌وه.

﴿وَوَضَعَ الْكِتَابَ فَرَىٰ الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ يَا وَيْلَتَنَا
مَالِ هَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا وَوَجَدُوا
مَا عَمِلُوا حَاضِرًا وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا﴾ (٤٩)

واته: له‌و رۆژه‌دا نامه‌ی بیر و باوه‌ڕ و کرده‌وه‌ی نه‌وان دانه‌نرێ و ته‌ماشای نه‌که‌ی
تاوان‌بارة‌کان زۆر نه‌ترسن له‌ جه‌زای نه‌وه‌ی نووسراوه له‌و ده‌فته‌رانه‌دا و نه‌لێن: هاوار
بۆ ئیمه! نه‌وه چی وای کردووه به‌م ده‌فته‌رانه که تاوانی گه‌وره یا بچووکێ نییه که
تیا نه‌نووسرابێ و زه‌بت نه‌کرابێ؟ وه هه‌ر شتیکیان کردووه ده‌ستیان نه‌که‌وێ به
حازری و دیاری له‌ به‌رده‌ستیانا، وه له واقیعا خودای تۆ سته‌م له‌ که‌س نا‌کا تا له
سه‌ری بنووسی نه‌وه‌ی نه‌یکردووه، یا تۆله‌ی نه‌وه‌ی نه‌یکردووه له‌ سه‌ری بنووسری.

﴿وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا﴾ ❁ ❁ ❁

وه باسی ئەو کاتە یەشیاڵ بۆ بکه که وتەمان بە فریشتەکان: سوجده بیهن بۆ ئادەم - سوجدهی تەشریف - ئەوانیش هەموو سوجدهیان بۆ برد شەیتان نەبێ، ئەو لە حەقیقەتا لە جینەکان بوو بە هۆی دەماری خۆیەوه لە فەرمانی خودا دەرچوو، جا ئایا ئیوه ئەو شەیتانە و نەتەوه‌کانی ئەو شەیتانە ئیعتیبار ئەکەن بە دۆست بۆ خۆتان لە خودا لائەدەن وەلحال ئەوان هەموو دوژمنی ئیوهن؟! زۆر خراب جینگە‌داری و بەدەلیکە که لە باتی خودا بریاری ئەدەن بۆ خۆتان.

﴿مَا أَشْهَدُهُمْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا خَلَقَ أَنْفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عَضُدًا﴾ ❁ ❁ ❁

ئەو ئییلیسە و نەوه‌کانی لای ئیمە قەدر و قیمە‌تیکیان نییه لە کاتی دروستکردنی ئەوانیشا، واتە وه نەبێ لە دروستکردنی ئاسمانەکانا، وه یا لە دروستکردنی زەویدا، وه یا لە دروستکردنی نەفسی خۆیاندا من پرسم بەوان کردبێ و ئەوان پەیوه‌ندیان بەو دروستکردنەوه بێ؛ چونکی ئەوانە گومراکەری چاکانن و من قەت گروھی گومراکەران ناگرم بە قۆل و بە یارمە‌تیدەر بۆ خۆم.

﴿وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَاءِيَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ مَوْبِقًا﴾ ❁ ❁ ❁

وه باسی ئەو رۆژەش بکه که خودای تەعالا ئەلێت بە کافره بپەرستەکان: بانگ بکه‌ن لەو شەریکانەم که گومانتان پێ ئەبردن بزانیان فریاتان ئەکەون ئەوانیش

بانگیان نه کهن و بته کان وه لامیان ناده نه وه و له بهینی هه موویانا، بت و بتپه رست، کووره ناگریکی موشته ره کم دانا هه تا هه موویان به و ناگره بسووتین، بتپه رستی به دبخت به ناگری گهرمی سهخت و بتیش یا گیانیان نه کم به به را هه تا له و ناگره به شی بدری به سه ریانا، وه یا هه بۆ تیگه یشتنی بتپه رسته کان له نه حوالی نه و بتانه که و الاواز و بی قیمة تن.

﴿وَرَاءَ الْمُجْرِمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُمْ مُوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا مَصْرَفًا﴾



وه له و رۆژهدا تاوانباره کان ناگری دۆزه خ نه بین و به یه قین نه زانن به راستی نه وان نه رۆنه ناوی و مه جالیان نامینی خویان له و ناگره لادهن.

﴿وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْإِنْسَانُ﴾

﴿أَكْثَرُ شَيْءٍ جَدَلًا﴾

به راستی به یانمان کردووه له م قورئانهدا بۆ ناده میزاد له هه موو جوړه شتیکی به نرخ بۆ نه وه سوودی لی وه برگرن، وه ناده میزاد له واقیعا شتیکی وایه له هه موو گیانله به ری جه ده ل و شوړ و غه و غای زوړتره به ناحق.

﴿وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ إِلَّا﴾

﴿أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةٌ الْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ قُبُلًا﴾

نه وه چی مه نعی ناده میزادی کردووه له وه ئیمان بینن له و کاته دا که هزی هیدایهت هات بۆ لایان وه کوو پیغه مبه ری ره هبه ر بی و داوای تاوان به خشی بکه ن له خودای خویان داوا کردنی نه وه نه بی که نه وه ی به سه ر کافره پيشووه کانا هات، که ریشه کیشیانه، به سه ر نه وانیشا بی، یا نه وه که له به رده میانا له قیامه تا سزایه کی ناباره بیته ریگه یان و له ناگری دۆزه خدا بسووتین.

﴿ وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَمُجِدِلُ الَّذِينَ كَفَرُوا
بِالْبَطْلِ لِيُذْحَضُوا بِهِ الْحَقُّ وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا أُنذِرُوا هُزُوًا ﴾ ﴿٥٦﴾

ئیمه پیغه مبه ره کانمان نه نار دووه به وه نه بی که موژده ده ر بن به فرمان به ران و ترسینه ر بن بو سه رکیشه نافه رمانه کان، وه نه مانه م به یاسای راستی نار دووه بو ناموژگاری کردنی ئینسانی نه زان، وه کافره کان موجه له نه کن له گه ل پیغه مبه ره کانا به ناحق بو نه وه به هوی نه و موجه له وه حه ق له ناوا لابه ن. وه هاتن نه و نیاتی خودایانه کرد به گالته و نه و سزانه که پیغه مبه ره کان نه یان کردن به هوی ترساندنیان به پوچ و بی نرخیان دانه نان.

﴿ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ تَدْعُهُمْ
إِلَى الْهُدَى فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا ﴾ ﴿٥٧﴾

کینه زالمتر و سته مکارتر بی له و که سه که به نایه ته کانی خودای خوی له لایه نی پیغه مبه رانه وه ناموژگاری بکری که چی نه و ئیعرازیان لی بنی و گوی به و ناموژگارییانه نه دا و هرچی کردوه له تاوانه کان به دهستی خوی له بیری خوی بیاته وه؟ که س له وانه زالمتر نییه.

جا بزانت نه و سته مکارانه نه وه نده بی شه رمییان کردوه له گه ل ئیمه دا ئیمه دامان ناوه له سه ر دلیان په رده بی که مانع بی له وه رگرتنی نه و نایه تانه و له تیگه یشتنیان، وه له ناو گویچکه یشیانا باریکی قورسم داناوه هه تا حه ق نه بیین، جا مادام نه وانه حالیان وایه تو نه گه ر بانگیان بکه ی بو هیدایه ت وه رگرتن هه رگیز وه ری ناگرن.

﴿وَرَبِّكَ الْغَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا لَعَجَلَهُمْ الْعَذَابَ بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَّنْ يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْبِلًا﴾

وہ بزائے کہ خودای تو تاوان بہ خش و خاوان میہرہ بانئیہ بویہ زوو لہ ناویان نابا، وہ ٹہ گہر بہ شوومی ٹہو تاوانانہ بیگر تنائیہ کہ ٹہوان ٹہ یانکھن زووبہ زوو سزای بو ٹہ ناردن، بہ لام نہ، وا ناکا و وادہ یہ کی بو داناون کہ دہستیان ناکہ وی بو چاری ٹہوہ ہیچ پنا و چارہ یی.

﴿وَتِلْكَ الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَمَمُوا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ مَوْعِدًا﴾

وہ ٹہ ہلی ٹہو دیہاتہ مان لہ ناو برد کاتن ستمیان لہ خویان کرد بہ ہوی کوفری و عیناد و بہرانبہری کردنی رہہہران وہ لہ خہ لکیش بہ کوشتن و دہست بردن بو مال و حال و نامووسیان، وہ بریارمان دا بو لہ ناو بردنہ کہیشیان وادہ یہ کی تائبہ تی، وہ مہبہست لہ ٹہ ہلی ٹہو دیہاتہ لہ ٹہ ہلی عاد و سہموود و باقی ٹہو ولاتانہ یہ کہ لہ مہوینیش باسیان کراوہ، وہ ہہموو ٹہوانہ مان لہ بہر ستمکاری لہ ناو بردووہ، دہی با باقی کافرہ کانی تریش پند و ہر بگرن لہوہی بہ سہر ٹہوانا ہات، چونکی.

من ہہروا ماوم بہ حق دادگہر	ٹہ کیشم گیانی شہخی ستمگہر
ٹہر ٹیمرو نہ بی وادہی سبہینی	بی سووہہ بویان مولہ تیان بہینی
کس رزگار نابین لہم دادگایہ	خوزگہم بہو کہ سہ بہ دل ناگایہ

﴿وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتْنِهِ لَآ أَبْرَحُ حَتَّىٰ أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا﴾

باسی ئهوه بکه ئهی خوْشه وئیست که چه زره تی مووسای کوری عیمران پیغه مبهری به نی ئیسرائیل فهرمووی به خزمه تکاره که ی که یووشه عی کوری نوونی کوری ئه فرایمی کوری یووسفی کوری یه عقووب بوو خوشکه زایشی بوو، فهرمووی: من ههر دهوام ئه کهم له سه ر رپه وی هه تا ئه گم به «مجمع البحرین» ئه و شوینه که سه ری ههر دوو ده ریای سوور و ده ریای سپی تیایدا یه ک ئه گرنه وه، بۆ ئه وه بگم به و به نده ی خودایه که له من زاناتره، یا ههر ئه رۆم به رییدا ماوه ی چه ن سالی ئه هه تا ئه ی دۆزمه وه ئه گهر له و شوینه دا پینی نه گه یشتم.

ریوایه ت کراوه: چه زره تی مووسا عهرزی خودای ته عالی کرد و وتی: خودایه کام عه بدی تو له هه موو که س خوْشه وئیستره له لای تو؟ فهرمووی: ئه و که سه که هه میشه من وام له یادیا و قه ت فهرامۆشم ناکا، جا عهرزی کرد: ئه ی کام به نده حوکم ساغتره؟ فهرمووی: ئه و که سه که حوکم ئه کا به عه دآله ت و ناکه ویتته شوین ئاره زووی نه فس. جا فهرمووی: ئه ی کام به نده زاناتره؟ ئه ویش فهرمووی: ئه و که سه که عیلمی خه لکی ئه خاته پآل عیلمی خوْی، واته به عیلمه که ی خوْی قه ناعه ت ناکا و عیلم وه رنه گری له خه لک بۆ ئه وه بگا به شتی هیدایه تی بۆ زیاد بکا، یا ده فعی هیلاک و فه وتانی لی بکا. جا عهرزی کرد: له م رۆژه دا که سی هه یه له من زاناتر بین هه تا برۆم بۆ لای و زانیاری لی وه ربگرم؟ فهرمووی: به لی که سی هه یه له «مجمع البحرین» دا واته جه مسه ری ده ریای سوور و ده ریای سپی که ئیسته هه لکه نراوه و کراوه به راره وی پاپۆری گه وره. جا عهرزی کرد: جیگه ی کوئییه؟ فهرمووی: وا له نزیکه به ردیکه گه وره دا له و جه زیره دا، وه له نزیکه ئه و به رده وه سه رچاوه یی ئاو ده رنه چی. عهرزی کرد: نیشانه یه کم بۆ دابنی هه تا بزانه له کویدا بۆی بگه رپیم؟ فهرمووی: ماسیه ک بیرژینه و له زه میله یه کدا دای بنی، جا له ههر

شوئیتیکدا له قه‌راخی ده‌ریادا نه‌و ماسییه زیندوو بووه [وه] و خوئی پهرت کرد بو
ناو ده‌ریا نه‌وه نزیکه به‌و ئینسانه و له‌ویدا نه‌یدووزیته‌وه.

﴿ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنِهِمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا ﴾



جا کاتئ مووسا و خزمه‌تکاره‌که‌ی گه‌یشتن به «مجمع البحرین» نه‌و شوئینه‌ی
که بویان دیاری کرابوو چه‌زره‌تی مووسا ماندوو بوو نوست و یووشه‌ع له لای
دانیشتبوو له‌و کاته‌دا یووشه‌ع ته‌ماشای کرد ماسییه برژاوه‌که‌یان زیندوو بووه‌وه و
خوئی هه‌وادا ناو ناوی ده‌ریاکه و ریگه‌ی خوئی له ده‌ریادا گرته‌به‌ر و که‌وته ریئ،
وه یووشه‌ع ناگای له‌وه نه‌بوو که خودا نه‌و نیشانه‌یه داناوه بو مووسا و نه‌وه‌یشی
فه‌رامۆش کرد ئەم باسه سه‌رسوره‌ینه‌ری ماسییه بو مووسا بگێریته‌وه، هه‌روه‌ها
چه‌زره‌تی مووسایش نه‌وه‌ی له بیرچوو که نه‌و نیشانه بلئ به یووشه‌ع و تایبه‌تی
له‌و شوئینه‌ی‌شا پرسپاری لئ بکا: نه‌و ماسییه که له زه‌میله‌که‌دا دامان نا چی لئ‌هات؟
وه له‌وئ هه‌ستان و که‌وته ریئ.

﴿ فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتْنِهِ ءَإِنَّا غَدَاءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا ﴾



کاتئ مووسا و یووشه‌ع رابوردن له‌و شوئینه و ماوه‌یین گه‌ران ماندوو بوون، چه‌زره‌تی
مووسا فه‌رمووی به خزمه‌تکاره‌که‌ی که یووشه‌عه: خواردمه‌نی و قاوه‌ئییه‌که‌مان بینه
با بیخوین به راستی له‌م سه‌فه‌ره‌مانا تووشی ماندوو بوون بووین.

﴿ قَالَ أَرَأَيْتَ إِذْ أَوْتِنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ الْحُوتَ وَمَا أَنسَنِيهِ إِلَّا ﴾

﴿ الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا ﴾

جا یووشع عه‌رزی حالی کرد: پیم نالیت بۆچی من وام به‌سه‌ر هات؟ کاتی گه‌یشینه لای به‌رده‌که و تو نوستی من ته‌ماشام کرد ماسیه‌که‌مان له ناو زه‌میله‌که ده‌رپه‌ری و خوی فرده‌دا ناو ده‌ریاکه و من له‌بیرم چوو ئه‌م رووداوت بۆ بگنیموه که‌سیش له‌بیری نه‌بردمه‌وه شه‌یتان نه‌بی به‌هوی خه‌یالاتی دلّه‌وه، وه کاتیکیش ماسیه‌که خوی فرده‌ایه ناو ده‌ریاکه‌وه زور به‌شیوه‌یه‌کی سه‌رسورپه‌ینه‌ر به‌سه‌ر ناوه‌که‌دا رۆیی وه‌ک گیانداریکی وه‌ها که نه‌که‌ویته ناو ده‌ریاکه‌وه.

﴿ قَالَ ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبِغُ فَأَرْتَدَّا عَلَىٰ آثَارِهِمَا قَصَصًا ﴾

حه‌زره‌تی موسا فه‌رمووی: ئه‌وه‌ی که تو چاوت پیی که‌وتوووه ئه‌و شته‌یه که ئیمه بۆی ئه‌گه‌پاین و ئه‌وه نیشانه‌ی شوینه‌واری ئه‌و که‌سه‌یه ئیمه به‌شوینیا ئه‌گه‌پاین، وه گورج به‌شوینی خوینا گه‌رانه‌وه ته‌ماشای ده‌ور و به‌ری ریگه‌که‌ی خوینیان نه‌کرد.

﴿ فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَا ءَأٰتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِّنْ

لَدُنَّا عِلْمًا ﴾

جا له‌و گه‌رانه‌دا چاویان که‌وت به‌بهنده‌یی له‌بهنده‌کانی من که خه‌لاتیکی گه‌وره‌م له‌لای خۆمه‌وه دابوو، زانستی به‌نرخمان فیر کردبوو، واته ئه‌و نيعمه‌ته گه‌وره که هه‌ر له‌میه‌ره‌بانی خوداوه به‌بی که‌سب ئه‌به‌خشری وه‌کوو خۆشه‌ویستی بی، ئه‌وه‌مان پندابوو، وه ئه‌و زانیاریه‌ نایابه‌یش که نه‌ینی زانیاری ئیمه‌یه که‌س نایزانی له‌وه‌یش به‌شمان دابوو، واته زاتیکی وابوو گه‌نجینه‌ی ئه‌سرار بوو.

له‌ته‌فسیری «روح المعانی» دا ئه‌فه‌رمویت: له‌ریوایه‌تی بوخاری و غه‌یری بوخاریه‌وه سابت بووه که موسا و یووشع گه‌رانه‌وه بۆ لای به‌رده‌که و ته‌ماشایان کرد به

نوینن خوی داپوشیوه و چمکن له نوینن خستووته ژیر ههردوو پنی و چمکنکی تری خستووته ژیر سهری.

وه له سهحیحی موسلیمدا نهئیت: موسا و یووشع هاتن بو وشکانی له ناو ئاودا و خدریان بینی که به پیوه راوهستابوو بهسهه بهرمالکی سهوزهوه بهسهه دهریاکهوه.

لهوانهیه ریوایه تی بوخاری باسی یه کهم جاری پینگه یشتنی بکا و ریوایه تی موسلیم باسی حالی پاش چاوپیکهوتنی بکا.

﴿ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ هَلْ أَتَيْتَكَ عَلَىٰ أَنْ تُوَلِّينَا مِنَّمَا لَنَا بِمَدْيَنَ وَهِيَ قَرْيَةٌ نَحْنُ بَنَّا فِيهَا قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴾

جا موسا پنی وت: ئایا ئیزنت ههیه که له گه لئا بم و پهیره ویت بکهم به مهرجی نهوهی که لهو زانیارییهانی خودا پی فهرمووی هه ندیکم فیر بکهی، زانیارییهکی وهها که ببی به هوی گه یشتنم به رهزای خودای تهعالا لهم نه ندازه که خووم نه یزانم زیاتر بی؟

﴿ قَالَ إِنَّكَ لَن تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴾

جا خزر فهرمووی: نهی موسا به راستی تو تهوانای خوگرنت له گه ل مندا نییه!

﴿ وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ، خَبْرًا ﴾

وه به چ حالی تو خووت نه گری و بی دهنگ نه بی لهسهه کردنی چهن کردهوهیهکی ناهه مواری وهها که تو ناگادار نیت له هوی نهوانه و نازانی چوون نهوانه بو من رهوان؟ ریوایهت کراوه: که خزر فهرمووی: نهی موسا تو بازه زانیارییهکت ههیه له لای من نییه و، منیش بازه زانیارییهکم ههیه تو نایان زانی، واز بیته تو به ریگهی خووت و منیش به ریگهی خووم!

﴿ قَالَ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ﴾ ﴿٦٩﴾

حزرتی موسا فرموی: خودا یار بی مادام تو نیزم بدهی له گه لتا بم نه بینی خوم نه گرم و زور نارام نه بم و سهر پیچی له فرمانت ناکم.

﴿ قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ﴾ ﴿٧٠﴾

جا خزر فرموی به موسا: باشه نیزم هه یه له گه لما بی، به لام نه گهر که و تیتته شوینم نه بی پرسیار له هیچ شتی نه که ی، که من نه یکم، هه تا خوم له بابته تی نه و شته وه قهست بو نه که م و تیت نه گه یه نم.

﴿ فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا قَالَ أَخَرَقْنَاهَا لِنُغْرِقَ أَهْلَهَا

لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا ﴾ ﴿٧١﴾

واته: پاش نه وه که ریکه وتن له سهر نه و مهرجی خو یانه، رویشتن به ریگه دا له قهراخی دهریادا بو نه وه که شتیکیان دهست بکه وی، تا که شتییه کیان دهست کهوت و سواری بوون خدر رویی ته وریکی هینا دای به که شتییه که دا و دوو ته خته ی له ته خته کانی ژیر پی نه وه که شتییه ی هه لکه ند. جا حزرتی موسا فرموی: نه وه چیت کرد! بوچی وا ته ختی نه وه که شتییه ت کون کرد هه تا ناو بیتته ناوی و نه وانه وان له ناویا بخنکین؟! به راستی تاوانی گه ورت کرد.

﴿ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَن تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴾ ﴿٧٢﴾

جا حزرتی خدر فرموی: من پیم نه وتی که تو توانای خوگرنت له گه ل مندا نییه و ناتوانی هاو پیتی من بکه ی؟

﴿ قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا ﴾ ﴿٧٣﴾

جا حه زره تی مووسا عوزری بؤ هیئاوه و فهرمووی: لیم دلگران مبه به هوی
موخاله فهی نهو په یمانه وه که من له یادم نه ما و له بیرم چووه وه، وه باری ناباری
زه حمه ت و بن مؤله تی مه ده به سه رما و، سه رفی نه زهرم لی بکه. وه خدریش له م
موخاله فهی یه که م جار ه چاوپوشی کرد.

﴿فَانطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا لَقِيَا غُلَامًا فَقَتَلَهُ، قَالَ أَقْتَلْتَنِي نَفْسًا زَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ
لَّقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُكْرًا﴾ ﴿٧٤﴾

واته پاش نه وه که له که شتییه که دابه زین بؤ وشکان رویشتن به ریگه دا گه یشتن
به مندالی که تازه پیته گه یشت. هر چاوی پنی کهوت دای به سه ریا و کوشتی
بی قسه و پرسیار! حه زره تی مووسا نه مه ی بؤ قووت نه چوو، له م تاوانه زور په ریشان
بوو فهرمووی به خدر: له سه ر چی تو نه م نه فسه پا که بی تاوانه ت کوشت به بی
نه وه که تو له ی کوشتنی که سی له سه ر بی؟!

به راستی کاریکی زور ناره وات کرد وه ها که هه موو خاوه ن و یجدانی به تاوانی
نه زانی و ئینکاری نه کا!

﴿قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا﴾ ﴿٧٥﴾

خدر فهرمووی: کوره من پیم نه وتی به راستی پیاوی وه کوو تو بین ناگا له کاری
من ناتوانی هاوړیتی من بکا و ناتوانی خوی بگری و له کاری مندا خوی
تی هه لنه قورتینی؟!

﴿قَالَ إِنْ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَحِّبْنِي ۖ قَدْ بَلَغْتَ مِن لَدُنِّي عُذْرًا﴾

﴿٧٦﴾

حهزرتی موسا فهرمووی: نه گهر جاریکی تر پاش نه م جاره من پرسیارم لئ کردی به رابه ر به ههر شتی تو نه یکهی ئیتر هاورپتیم مه که، ئیتر بیانوی هاورپتی نه کردنی منت دهست نه که وئی که سئ جار له مهرجی خووم ده رچووم.

ریوایهت کراوه له ههزرته وه عليه السلام فهرموویه تی: ره حمه تی خودا له موسای برام، شهرمی کرد زیاتر له و سئ جار به مینئ و موخاله فهی مهرج بکا، نه نا نه گهر له گه ل خدرا بمایه ته وه شتی زور عه جیتر و روودای غه ربیتری چاو پئ نه که وت!

﴿فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا أَنَّىٰ أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطَعَمَا أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَن يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَن يَنْقَضَ فَأَقَامَهُ، قَالَ لَوْ شِئْتَ لَتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا﴾

پاش نه وه که وتنه وه رینگه و رویشتن هه تا گه یشتن به نه هلی ئاوه دانیه ک (شاری نه تاکیه) داوای خوواره مه نیان کرد له هه موو نه هلی نه و دیه بیخون، به هه موویان ملیان نه دا به وه که میوانداریان بکه ن و به نا ئومیدی رویشتن، جا پاش نه وه که رویشتن دیواریکیان بینئ خه ریک بوو هه رهس بینئ و برۆخی، ههزرتی خدر دهستی کرد به دروستکردنه وهی نه و دیواره و راستی کرده وه به خوړایی. ههزرتی موسا فهرمووی: نه هلی نه م شاره بئ ویزدان و بئ که ره من، بوچی نه م دیواره ت به خوړایی چاک کرده وه؟ نه گهر هه وهست بیوایه کریت لئ وه رنه گرتن و به کرئ چاکت نه کرده وه.

﴿قَالَ هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ سَأُنَبِّئُكَ بِمَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا﴾



جا خدر فهرموی: ئەم كاته كاتی جیا بوونهی من و تۆیه، جا بهم زووه ناگادارت ئەكەم له نهیئنی ئەو رووداوانه كه تۆ تهوانای خوگرتنت نهبوو بهرابهريان.

﴿أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسْكِينٍ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرَدْتُ أَنْ أَعِيبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا﴾

هۆی ئەوهی كه كهشتیهكەم كۆن كرد ئەوهبوو ئەو كهشتیه هی چەن ههژاری بوو له دهريادا كاريان ئەكرد و به هۆی ئەو كهشتیهوه ژيواريان پهيدا ئەكرد، وه لهو كاتهدا ئيمه سواری كهشتیهكه بووین ناگادار كرام كه له پاشيانهوه پاشايهکی ستهمگەر ههیه وا له دهريادا به شوین كهشتيدا ئەگهړی و هەر كهشتیهك كه ساغ و بێ عهیب بێ داگیری ئەكا بۆ ئیشی خۆی، جا وایستم ئەو كهشتیه باشه عهیبدار بكەم بۆ ئەوه پادشاكه نهییا و دهسبهرداری مالی ئەو داماوانه بێ ههتا بۆ خۆیان پێی بژین.

﴿وَأَمَّا الْعُلَمَاءُ فَكَانَ أَبْوَاهُ مُؤْمِنِينَ فَخَشِينَا أَنْ يَرَهُمَا طَغَيْنَا وَكُفِرْنَا﴾

هۆی كوشتنی مندالهكەيش ئەوهبوو كه باوك و دایکی دوو ئینسانی موسولمان بوون و ئەو مندالهكەيش بهدكیش و كافر و بهدئەندیش بوو، لهوه ترساین كه باوك و دایكهكەى له خشته بهرئ و له رینگهیان لايدا و ناچاریان بكا لهسەر ئەوه ئەوانیش وهكوو خۆی كافر بكا.

﴿فَأَرَدْنَا أَنْ يُبَدِّلَهُمَا رَبُّمَا خَيْرًا مِنْهُ زَكَاةً وَأَقْرَبَ رَحْمًا﴾

جا وایستمان كه خودای تهعالا له باتی ئەو غولامه نارامه خراپه، كۆرپێکیان بێ كههرەم بكا كه باشتر بێ لهو له هۆی نارامی و پاکی نهفس و تهبههوه و نزیکتر بێ له میهرهبانیدا دهبراهێ باوك و دایكهكەى.

﴿وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ وَمَا فَعَلْتُهُ. عَن أَمْرِي ذَلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا﴾

وه هؤی نهو هیش كه دیواره كه م چاك كرده وه نهو هبوو: نهو دیواره مالی دوو هه تیو بوو لهو شارهدا و، له ژیر دیواره كه دا خه زینه یه کیان بوو له ئالتوون و زیو، نه گهر دیواره كه بكه وتایه دهر نه كه وت و له دهستیان دهر نه چوو، باوکی نه وانیش پیاویکی باش بوو خودایش چاودیری نه ته وه ی پیاو چاك نه كا، جا خودا ویستی نهو منداله هه تیوانه گه وره بین و بگه نه نه اندازه ی ماریفوت و حالی بوون له مال و دارایی و قازانج و زهره ری خوئیان، نهوسا له سهر نووسراوی کیتابچه ی خوئیان نهو خه زینه به خاموشی دهر بکه ن و، نه م خواسته هیش میهره بانیه ك بوو له لای پهروه ردگاری تووه، من له خومه وه نه م کاره، یا نه م کارانه م نه کرد، به لکوو له سهر خواستی خودا بوون. جا نه مه ی كه باسم کرد بو تو کاکله و بوخته ی نهو کارانه بوو كه تو نت توانی خوت له به راهه ریانا بگری.

بزنان! له م شوینه دا چهن باسی هه یه:

یه كه م: نهو كه سه كه له م نایه تانه دا باس كراوه كی بووه؟

دووهم: نهو كه سه پیغه مبه ر بووه یا خود یه كی بووه له پیاوچاكان؟

سیه م: نهوه ی كه مه شهووره به خدر تا ئیسته ماوه یا مردووه؟

باسی یه كه م: كومه لی زانا ئایینه كان باوه ریان وایه كه نهو بهنده مه شهووره به

«خضر» و، به گویره ی نهوه ی له حه دیسه وه دهر نه كه وی، به تاییه تی نهوه ی كه

بوخاری و غیری ئەو ریوایەتیان کردووہ لە حەزرەتەوہ (علیہ السلام) کہ ئەو بەندە کاتی دانیشت لەسەر عەرزی سافی سپی گیای لئی ئەروا و سەوز ئەبوو، جا لەبەر ئەمە بوو ناوبرا بە «خضر».

باسی دووہم: گەلێ لە زاناکان لەسەر ئەوہن کہ ئەو زاتە «نبی» بوو، واتە خواوەن شەریعت بوو، بەلام بۆ خۆی و فەرمانی گەیانندی بە خەلکی پێ ئەدراوہ. وە بۆ ئەم قسە چەن بەلگەیان هیناوەتەوہ.

۱. خودا فەرموویەتی: ﴿آتیناه رحمة من عندنا﴾ و رحمت پایەیی نوپووەتە.

۲. خودا فەرموویەتی: ﴿وعلمناه من لدنا علماً﴾، وە عیلمی کہ بە واسیئەیی مامۆستاوہ

نەبێ هەر عیلمیکە کہ بە وەحی خودایی پێ ئەویش ئەبێ بە «نوپووەت» پێ.

۳. ئەمە کہ حەزرەتی موسا داوای لئی کرد کہ ببێ بە تابیی ئەو، وە هەرکەسێ

کہ پێغەمبەری تابیی پێ ئەبێ پێغەمبەر پێ.

۴. ئەگەر خدر پێغەمبەر نەبواوە بە موسای نەئەفەرموو: ﴿و كيف تصبر على ما لم

تخط به خيراً﴾.

۵. ئەمە یە کہ لە کاتی بەیانی هۆی کردووە کانا خدر فەرمووی: ﴿وما فعلته عن

أمری﴾، واتە بە ئەمری خودا ئەمانەم کردووہ.

۶. ریوایەت کراوە کاتی موسا پێی گەشت و فەرمووی: «السلام عليك» وە لامی

داوہ و فەرمووی: «و عليك السلام یا نبی بنی اسرائیل» جا موسا فەرمووی: چۆن

ئەزانی کہ من پێغەمبەری بەنی ئیسرائیلم؟ ئەویش فەرمووی: ئەو کەسە تۆی ناردووہ

بۆ لای من پێی وتووم کہ تۆ پێغەمبەری بەنی ئیسرائیلی.

وہ زۆریش لە زاناکان فەرموویانە: ئەو بەندە کہ مەشھوورە بە خدر «نبی» نەبووہ

بەلکوو وەلی و دۆستی خودا و پیاویکی خواوەن پایە و مایەیی رۆحی بوو؛ چونکی

نایه تی قورئان نهسه له وهدا که نهو زاته خاوهن ره حمهت بووه له لایه نی خوداوه و له عیلمی «لدنی» دا به شدار بووه و نه مه به قه تعی مه علوومه. به لام پله ی پیغه مبه ریتی به لگه یه کی به هیزی له سهر نییه و نه سل «عدم نبوة»، وه نهو به لگانه یش که گیراونه ته وه له سهر پیغه مبه ریتی خدر نهو نه تیجه نادهن؛ چونکی ره حمهت گه لی مه عنای هه یه وه کوو «نبوة» و «ولایة» و «علم» و «کرامه» و حورمهت و، دارایی و غه یری نه مانه له سیفاتی به نرخ و قیمهت.

﴿وما فعلته عن امری﴾ موجب نییه بو «نبوة» به لکوو مه عنای ئیلهام له ویدا به هیزتره، وه فهرمووده ی: ﴿و کیف تصبر﴾ دهلیل نییه له سهر نوبووهت؛ چونکی گه لی له نه ولیای خاوهن پایه به جوړئ مهستی نوور و ره حمه تی خودان ته وانایان نییه به ده قیقه له یادی خودا ده رچن، وه له خودا به ولاره که سیان له بیر نییه و بیجگه له خودا گوئ به هیچ کهس نادهن. وه زیاد له مانه لازم ناکا هه رکه سی «نبی» بی هه موو شتی بزانی؛ له وانیه یه کی له نه ولیا «مختص» بی به گه لی زانیاری و گه لی کار و بار که نه وانه هه ر لای نهو بن و بهس.

کهواته حق وایه له «ولایة» به ولاره پایه یه کی تر بو خدر دانه نرئ و به وه لی بنا سرت.

باسی سینه م، واته باسی نه وه که نهو شه خسه ئیسته ماوه یا مردووه؟ وه تا کو تایی دنیا نامرئ بو یه پی ئه ئین: خدری زینده، نه وه وه کوو بازئ له زاناکان فهرموویانه زور نه بی به هو ی سه رسام بوون و دامانی ئینسان؛ چونکی ئیعتیباری ویلایهت بو که سی و دهوامی ژیانی له دنیا دا یا نه مانی نه له نه سلئ دینه و نه له فه رعی دین و نه له ئیساتیا سوو دئ هه یه و نه له نه بوونیا زیانی نه گا به قه واعیدی دین. که وایه داخستنی ده رگای نه م باسانه گه لی باشته ره له کردنه وه یان به تاییه تی له ناو عوامدا.

بەلنى بازى لى پياوچاكان فەرموويانە: ئىمە خدرمان چاوپىتەكەوى و قسەى لەگەلدا ئەكەين، ئەو لەسەر ئىعتىبارى ئەو كە ئەو كەسە بە راستى لە ئەھلى كوشووفات بىن دروستە بۆ ھەركەسى باوهرى بىن بكا باوهرى بىتتە سەر ئەو كە ھەزرەتى خدر زىندووە و پياوچاكان چاويان پىتى ئەكەوى.

وہ لە تەفسىرى «روح المعانى» دا ئەفەرموئىت: بازى لى زانايان فەرموويانە «خزرىيەت» پاىيەكە ئەو پاىيە لە ھەموو زەمانىكدا بۆ بازى لى پياوچاكان ھەيە كە عىبارەتە لە مەئموورىيەت بۆ بازى لى كارەساتى دنيا ۋە كوو چۆن لە نەسى ئايەتا ھەيە كە بازى لى مەلانىكەى خودا مەئموورىيەتيان ھەيە لەسەر گەلنى كار و فەرمانى جىھان.

وہ بە راستى ئەم فەرموودە زۆر نىزىكە بە عەقل و عادەت و ئەبى بە ھۆى ئارامى دلى ئىنسان؛ چونكى زۆر دوورە لە عەقل و عادەت كە ئەو پياوچاكاكە خاوەن پاىيە و خاوەن تەربىيە و ئىرشادانە كە چەن كەس بە ھۆى رىئومايى ئەوانەوہ دلى رووناك بوون بە پىچەوانەى واقع بفەرموون ئىمە خزerman چاوپىتەكەوتوہ.

جا ئەو كەسە كە بىر و باوهرى لەسەر ئەو ھەيە كە «خزرىيەت» پلەيە ئەلئىت: لە ھەموو زەمانىكدا ئەو خاوەن پاىيە لە ئوممەتى ئىسلامدا ھەيە و بە فەرمانى خودا مەئموورىيەتى خۆى بە جىن دىنى و خاوەن كوشووفات ئەبىيىنى، و ئەو قسە كە بازى نەزانان ئەلئىن چۆن وىلايەت و دۆستى خودا ئەكەوتتە يەك لەگەل ئەو كارانەدا كە مەشھوورە خدر كردوونى، وەكوو شكاندننى كەشتى و كوشتنى مندالى بىن تاوان؟! ئەو ئەگەر مەبەستى لەسەر زاھىرى ياساى دىانەتە ئەو ھە راستە و بە ياساى دىن ئىمە ئىنكارى ھەموو كارىكى وا ئەكەين كە پىچەوانەى زاھىرى شەرع بىن «نحن نحكم بالظواهر والله يتولى السرائر» ھەر لەسەر ئىعتىبارى زاھىرى دىن بوو كە ھەزرەتى

موساء عليه السلام ئينكاري نهو كرده‌وانه‌ی حه‌زرتی خدري كرد وه‌كوو ثايه‌ت باسی كردوون.

وه‌ نه‌گه‌ر مه‌به‌ستی له‌سه‌ر ياسای ئيراده و خواستی خودا و كردار و حيكمه‌تی نه‌وه، نه‌وه نه‌و قسانه زور بي‌نرخ و بي‌سوودن؛ چونكه نه‌و كه‌سه كه باوه‌ری هه‌يه به خودای «واجب‌الوجود» له‌سه‌ر نه‌سası فه‌يزی خودایی، وه‌ يا له‌سه‌ر قانونی ئيستيدلالی عه‌قلی نه‌وه باوه‌ری هه‌يه به‌وه كه هه‌رچی له‌ كانيناتا روو نه‌دا، خواه نه‌وه‌ی كه موافقی ياسا و نيزامی دين بي‌ يا نه‌وه‌ی كه پي‌چه‌وانه‌ی ياسا بي‌ زاهير هه‌مووی پره له‌ حيكمه‌ت و هه‌مووی راسته.

كه وایي نه‌گه‌ر به‌ جارئ به‌رد بيارئ له‌ ئاسمانه‌وه و ولاتی بكات به‌ ژير به‌رده‌وه، وه‌ يا بوومه‌له‌رزه‌یی دروست بكا و ولاتی ژيره‌وژوور بكا، وه‌ يا به‌ جه‌زر و مه‌ددئ ولاتی له‌ ئاوا گوم بكا، وه‌ به‌ لافاوی بي‌واده هه‌زاران خانه‌واده ئاو بيان‌با، وه‌ يا به‌ هيرشی سوپای سته‌مكار هه‌زاران بي‌تاوان بكوژئ، وه‌ يا سته‌مكارئ خاوه‌ن ده‌س بكا و خوینی هه‌زاران داماو بمژئ، وه‌ يا چاوه‌قوله‌یی بنيرئ هه‌زار هه‌زار مندالی جوان بكوژئ، وه‌ يا نه‌هنگئ له‌ ده‌رياه‌كدا هه‌زاران ماسی قووت بدا، وه‌ يا درنده‌ی كو‌ه‌سار هه‌زاران گياندار بشكيني، وه‌ يا ماريکی نابار بدا به‌ هه‌زار سه‌پانی داماو‌وه... نه‌مانه هه‌موو به‌ قانونی حيكمه‌تی كاری خودا هه‌مووی ره‌وايه و جينگه‌ی ره‌خه‌ نيه، نه‌گه‌رنا بوچی هه‌زار باوكی بي‌كه‌س نه‌كوژري و بوچی هه‌زار پياوی ناپياو و نامه‌رد نه‌كا به‌ خاوه‌ن ده‌سته‌لات و چه‌نه‌های چه‌ن سال‌ نازاری خه‌لكی نه‌دا و چه‌ن پياوی پيرۆز گيرۆده‌ی ده‌رد نه‌كا و له‌ ناويان نه‌با!

به‌لئ ئيمه كه خاوه‌نی دين و خاوه‌ن باوه‌رين به‌ ياسای خودا كه قورئانه واجبه له‌سه‌رمان به‌و شيوه بۆمان دانراوه هه‌موو كاتی تيكۆشين بو ده‌فمی خراپه و بو

هينانى چاكة، وه ههول بدهين بو هه موو جوړئ له زانيارى و پيشه و كار و كاسى و يه كيه تى و بهرانگارى هه رچى دژ بئ بو وه تهنى موسولمان و بو تهندروستى ئاده ميزاد، به لام خو هه موو كارئ به ئاره زوى ئيمه ته واو نابئ؟

وه زياد له مانه هه ر وه كوو ئه و زوزداره به سوپا و هيزى نيزامى خوئى عالمى داماو به رباد ئه كا ته ماشا ئه كهى له پاش ماوه يئ به شتيكى زور بئ بايه خ وه كوو ناساغى يا خيلاف هه موو خوئى و هيزه كهى به رباد ئه كا، كه وا بئ ماناى وا به له بهر ئيراده و حيكمه تىكى تايبه تى ئه و كابرايه به و سوپا يه وه به رز ئه كا ته وه تا بازئ تولئى بئ ئه ستينئ له عالمئ، وه له پاش ئه وه عه ينى خاوه ن ده سته كه يش بئ سوپا و سامان ئه خات و گرفتارى ئه كا جا ره حمه ت له وه كه فه رمويه تى:

هيزى خودايى وينئى پرته وه	تا هه يه روژه، كه نه ما شه وه
جارئ له سه ر بوون پرته و دائه خا	جارئ بو نه بوون جيلوهى خوئى ئه دا
جارئ هه بيه تئ ئه دا به كه سئ	كه لئى ئه ترسئ هه موو نه ترسئ
جار جارش خودا و سووكى ئه كا	له ناو عالمه ما هه تووكى ئه كا
هيزى حورمه تى نايه سه ر به ردئ	ئه يكا به له علىئ، له علىكى فه ردئ
كاتئ كه نه ما روژئ ئه و له عله	ئه لئى ئاسنه يا پارچه نه عله
گه ليكمان بينى پياوى به ختيار	تا خوا يارى بوو، بوو بوو به سه ردار
كه وه رگه را لئى پرته وئى ئيقبال	جوابى سه لامى لئى بوو به مه حال
جهان دادگا و خودا دادگه ر	تا وانباره كان مه حكومن يه كه ر
هيج كه س ده رناچئ له و دادگايه	چونكى خساوه ن داد زاتى خودايه
ئه گه ر تو بئتو له سير به رسئ؟	بو فلان لاته و؟ ئه و خاوه ن كورسئ؟
بو فلان خانووى بوو به جيگه ي توور؟	ئاشئ كوئى كرد به جئى «سه لم و توور»؟
بو فلان هوژئى كرد به گه رد و تووز؟	به رازئ بو نارد دايه به ر قه پووز؟

بؤ فلان باخی کرد به جینگہی داخ؟
 ئەئیم: ئەگەر تۆ خواوەن باوەری
 ھەمووی سەراسەر پەرە لە ھیکمەت
 ئایەتی «وما من دابە» ئەئێ
 ئەنواعی گیاندار بە شێوەی مەرسووم
 ئیستیدلال ئەکا بە «حتی یقاد»
 مادام ھەر نەوعی خواوەن یاسا بێ
 دنیا دادگا و خودا حاکم بێ
 چونکی ھەر فەردی بە یاسای دەفتەر

بؤ فلان شویتی رازان بە پەرداخ؟
 لە کاری ھەقا تەریک لە گەری
 پەرە لە بارە ی پیروزی و رحمت
 یاساین ھەبە بؤ گشت کۆمەئێ
 بەشیکیان ھەبە بە یاسای مەقسووم
 بؤ ئەم دەعوایە ئینسانی ئازاد
 بازی نەرەسا و بازی رەسا بێ
 دل لەم ئیشکالە ئەبێ سالم بێ
 حوکمیکی ھەبە «اللہ اکبر»



ئەگەر ھەر ئەئیت کہ یاسای جیھان
 ئەئیم: ئەم یاسا ئەگەر پتەو
 نەھەنگ قووت ئەدا ھەزاران ماسی
 زۆردار گەورەش بێ بە وینە «نەروود»
 ھەروا ھەرکەسێ یاخود گیانداری
 ئەگەر ھەر ئەئیت والەسەر پیشە
 فەن و زانست و پیشە و سیناعەت
 لە پاش تەحقیق و بێر و بەراورد
 ھەموو دینەو ھەر خواستی خودا
 یانی دیارە بە نووری دەلیل
 ئەم بارە گایە ئەو ئە تائاختر

زۆردار بێ زۆران ئەکوژن لە پەنھان
 دەوری بێ زۆریش دیسان دیتەو
 کہ چی بە ژاری ئەمری بە راسی
 بە مینشولە بێ ئەمری بە بێ سوود
 زیانی بەدا نەرەسا بە ژاری
 پیشکەوتن لە بؤ ئەو لە پیشە
 بؤ پاشکەوتن و پیشکەوتی ئوممەت
 پاش ئیکەو دەدان بە بیریکی ورد
 ئیتەر مەرۆرە ناو بیری سەودا
 یا بە ئیلھامی بارە گای جەلیل
 ئەو بە غەیبە و ئەو بە زاھیر

روونا کہ لہ سہر چرای ئیرادہ
 «ما شاء اللہ کان» مہ شہوورہ
 ہہرگیز بہ بیری تاریکی نہ فام
 لہم رووی جیہانا کارئ روو نادا
 بہ بی ئیرادہ و خواستی خوداوند
 ئیتر ئہ سراری کردہ وہی خودا
 ئہ مہیہ ریگہی باوہری سہلیم
 «هدانا اللہ إلى الرشاد»
 ہہتا ہہتا یہ ئازاد نامادہ
 «و ما لم یسأ لم یکن» نوورہ
 خوت نہ ہاویتہ ناو دہریای ئہ وہام
 یاخو گیاندارئ ملئ بانادا
 چ بو فہ قیر و چ بو دہ ولہ مہند
 ناییتہ دہستی زانستی ہہوا
 بہ عدقل و عیلم و شوعوور و تہ سلیم
 و إلى نیل نور الإرشاد»

﴿وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ ذِي الْقَرْنَيْنِ قُلْ سَأَتْلُوا عَلَيْكُمْ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٨٣﴾﴾

پرسیارت لئ نہ کری لہ لایہنی جوولہ کہ و کافرہ کانہوہ دہ بارہی ئہ حوالئ پاشای
 مہ شہوور بہ «ذی القرنین»، تو، ئہی خو شہویست، بلئ بہ وان: لہ مہولا بہ یانئیکی
 رہ ساتان بہ سہردا ئہ خوئینہوہ.

﴿إِنَّا مَكْنَأ لَهُ فِي الْأَرْضِ وَءَانِئِنَّهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا ﴿٨٤﴾ فَانْعَ سَبَبًا ﴿٨٥﴾﴾

بہ راستی ئیمہ ئہو زاتہ مان دامہ زران لہ عہرزا و دہ ستمان پئدا و لہ ہہموو ہویہ کہوہ
 و ہسیلہ و ریگہی گہ یشتن بہ مہ قسوودمان پئدا و ئہویش قوسووری نہ کرد و کہوتہ
 دووی سہ بہ بہ کان و دیارہ کہ ہوی زالبوونی ئینسانئ بہ سہر ولاتانا زانیاری و دازایی
 و سوپای نامادہ و چہکی بہ ہیز و عدالہت و دادگہری و دلرا گرتنی ئہوانہ یہ کہ
 ئیشیان بئ نہ کری.

﴿حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يَا ذَا الْقَرْنَيْنِ إِمَّا أَنْ تُعَذِّبَ وَإِمَّا أَنْ تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا ﴿٨٦﴾﴾

وه له پاش نه‌وه كه مرد نه‌گه‌ریتته‌وه بو لای خودای خوئی، جا خودا سزای نه‌دا به سزایه‌کی خراب، وه هه‌ر كه سیش ده‌سبه‌ردار بیی له تاوانباری و ئیمان بیینی به خودای خوئی و كرده‌وه‌ی باش بكا نه‌وه پاداشی زور باشی هه‌یه و ئیمه‌یش له هه‌ر بابته‌تی فرمان بده‌ین فرمان به شتی ئاسان نه‌ده‌ین بوئی.

﴿ ثُمَّ أَنْبَعَ سَبِيًّا ۝ ۸۹ ﴾

وه پاش نه‌وه كه ولاتی خۆرنشینى دامرکاند، رووی كرده ولاتی خۆره‌لآت.

﴿ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلَىٰ قَوْمٍ لَّمْ يَجْعَلْ لَّهُمْ مِّنْ دُونِهَا سِتْرًا ۝ ۹۰ ﴾

تا کاتی گه‌یشت به ولاتی خۆره‌لآت وا حالى بوو كه رۆژ هه‌لدیت به‌سه‌ر گه‌لیکدا كه له رۆژ به‌ولاهه‌ نوین و پۆشاك و په‌رده‌یان نییه، واته نه‌و گه‌له وه‌حشى بوون و به‌رگ و پۆشاکیان نه‌بوو و رایه‌خ و نوینیشیان نه‌بوو. زه‌وی رایه‌خ و ئاسمان لینه‌یان بوو.

﴿ كَذٰلِكَ ۝ ﴾

وه كرده‌وه‌ی «ذي القرنين» له‌گه‌ل ئه‌م قه‌ومه‌یشا وه‌كوو كرده‌وه‌ی بوو له‌گه‌ل قه‌ومی خۆرنشیندا.

﴿ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا ۝ ۹۱ ﴾

وه به راستی ئیمه زانا‌بووین به‌وه‌ی له لای نه‌و هه‌یه له سوپا و راویژکاران و دارایی و یاسای جه‌نگ و داگیر کردنی ولآت.

﴿ ثُمَّ أَنْبَعَ سَبِيًّا ۝ ۹۲ ﴾

پاش دامرکاندنی خوږه لاتیښ که وټه دووی نه سبابی زال بوون به سهر لای شیمالدا.

﴿ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴾ ﴿٩٣﴾

تا گه یشت به نزیکى مابهینى نهو دوو کپوه گه وره که له شیمالی ولاتی چیندایه و بووه به جیا که ره وهی ولاتی «چین» له «منغولیا»، له خواری نهو کیوانه وه قه و میکی بی سهر و سامانی وه های دی که له وانه بوو له قسه ی کهس حالى نه بن، واته یا زمان نه زان بوون یا نه فام و که ودهن و بی ههست بوون.

﴿ قَالُوا يٰذَا الْقَرْنَيْنِ اِنَّ يٰجُوجَ وَمٰجُوجَ مُفْسِدُوْنَ فِى الْاَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلٰى اَنْ نَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ﴾ ﴿٩٤﴾

هاواریان هیتا بو «ذي القرنين» و وتیان: نهی «ذي القرنين» به راستی نه ژادی تورکی مه غول که وه کوو ناگری سوورن و مه شهوورن به «یا جوج» و «مأجوج» هه میسه خراپه نه کهن و ناده میزاد نه کوژن و داراییمان به تاراج نه بن [و] کشتو کالمان نه سووتینن، نایا تو رازی نه بی به وهی که هه ندی له دارایی خو مان بدهین به تو به رابه ر به وه که دهر به ندی دروست بکهی له بهینى نهو دوو کپوه گه وهردا و ریگه ی هاتو چوی نهو گه له به دکرداره بگری و نیر نه توانن له بهینى نهو دوو کپوه وه بین به سهر مانا؟

﴿ قَالَ مَا مَكِّنِي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ فَاَعِينُونِي بِقُوَّةٍ اَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا ﴾ ﴿٩٥﴾

زولقه رنهین وتی: نهو دارایی و ماله که خودا داو به تی به من و توانای پینداوم سهر فی بکه م چاکتر و زورتر و ماقو لتره له و پاره و ماله که نپوه بملده نی، بهس نپوه به هیزی شان و قول و وه ستای کارامه یارمه تیم بدهن هه تاکوو من له بهینى

تیوه و نهو گه‌لی یه‌ئجوج و مه‌ئجوجه‌دا به‌ستیکی نه‌ستور و ده‌ربه‌ندیکی به
ویسمان دروست بکه‌م.

﴿ءَاتُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ﴾

پارچه‌ئاسنم بده‌نی و پارهم لئ وه‌ریگرن، بۆ نه‌وه که به‌شیتیه‌کی فه‌نی هه‌لیان
بچنم له‌به‌ینی نه‌و دوو کتیوه‌دا! نه‌وانیش به‌قه‌ی خواستی نه‌و ئاسنیان هینا.

﴿حَقَّ إِذَا سَاوَى بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ أَنْفُخُوا حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ ءَاتُونِي
أَفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا﴾

هه‌تا نه‌وه‌نده پارچه‌ئاسنی هه‌لچنی دیواره‌که‌ی له‌گه‌ل ئه‌م به‌ره و به‌ری دوو
کتیوه‌که‌دا ری‌کنخست، جا فه‌رمانی دا که «ده‌مه» دابمه‌زرتین و رووی بکه‌نه نه‌و
ئاسنانه و فوویمان پیندا بکه‌ن، تا وه‌ک ئاگری سووری لئ کردن، جا وتی: ده‌ی مسی
تواوهم بۆ بینن با بیرپرتزم به‌سه‌ر نه‌م ئاسنه سووره‌وه‌بوانه‌دا، وه‌ بۆیان هینا و، نه‌مری
کرد مسه‌که‌یان رژاند به‌سه‌ر ئاسنه سووره‌وه‌بووه‌که‌دا و هه‌مووی بوو به‌یه‌ک پارچه
ئاسنی ره‌قی گه‌وره و به‌ینی نه‌و دوو کتیوه‌ی گرت و ریگه‌ی هاتوچۆی نه‌و گه‌له‌ی
له‌و دۆله‌وه‌بری.

﴿فَمَا اسْطَعُوا أَنْ يَظْهَرُوهُ وَمَا اسْتَطَعُوا لَهُ نَقْبًا﴾

جا ئیتر له‌به‌ر به‌رزی و سافی نه‌و به‌سته‌ئاسنینه یه‌ئجوج و مه‌ئجوج نه‌یان توانی
سه‌رکه‌ون به‌سه‌ر نه‌و به‌سته‌دا و نه‌یشیان توانی کونی بکه‌ن و له‌خواره‌وه‌به‌و کونه‌دا
هاتوچۆ بکه‌ن.

﴿قَالَ هَذَا رَحْمَةٌ مِنْ رَبِّي فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا﴾



جا زیلقه پنهین وتی: دروستکردنی، ثم بهسته که بوو به دهر به نندی ثم شیوه گه وره لهم شوینه دا میهره بانیه ک بوو له لایه نی خودای منه وه و کاتی واده ی دیاریکراوی خودا هات خودا نمو بهسته ویران نه کا و نهیکا به توز و یه نجویج و مه نجویج بهو کونه دا هاتوچوژ نه کن. وه واده ی خودای من راسته و ریکی واقعیه.

﴿وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي بَعْضٍ﴾

جا لهو کاته وه ریگه ی هاتوچوژی یه نجویج و مه نجویج مان لهو دۆله وه گرت له ناو خو یانا گیزیان نه خوارد و مه جالی نه وه یان نه ما بین خراپه کاری بکه ن له شمالی چیندا. وه یاخود لهو رۆژدها که بهسته که یان نه شکنی هیرشی نه دهم به یه نجویج و مه نجویج و بازیکیان شه پۆل نه دا به سهر بازیکدا له بهر زۆری ژماره یان و زۆری هیز و ته کانیا ن.

﴿وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَمَجَّعْتَهُمُ جَمْعًا﴾

وه فوو کرا به سوورا، واته فوو نه کری به سوورا له لایه نی فریشته ی فه رمانداره وه، جا هه موویان گرد نه که یه وه بو حسیب و کیشانه ی بیر و باوه ر و کرده وه یان.

﴿وَعَرَّضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِلْكَافِرِينَ عَرَضًا﴾

وه دۆزه خ رانه نوینین لهو رۆژدها بو کافره کان به رانواندنیکی بیمدار و ترسناک.

﴿الَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَاءٍ عَن ذِكْرِي وَكَانُوا لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا﴾

بو نمو کافرانه ی که چاویان له ناو په رده ی مانיעدا بوو له ته ماشا کردنی کیتابی پیروزی من و ناو بردنی من و ئیمان هیتان به من و هه میسه له حاله تیکی نه فسی ناهه مواری وه هادا بوون که نه یان نه توانی گوی رابگرن بو خویندنه وه ی ئایاتی کتیبی من هه تا سوودیکی لئ وه ربگرن.

بزانی! له م شوینهدا چهن باسی ههیه:

[باسی] یه کهم: ئەم «ذی القرنین» هه کتیه و بۆچی ناوبراوه به «ذو القرنین»؟ گهلی له زاناکانی میژووی جیهان ئەلین: ئەم «ذو القرنین» هه ئەسکهندهری مهقدوونی یۆنانی بووه که مهشهووره به ئەسکهندهری رۆمی، له بهر ئەوه وڵاتهکهی لهو رۆژهدا به رۆم ناوبراوه، یاخود له بهر ئەوه که گهلێک له وڵاتی رۆمی داگیر کرد.

ئهم زاته شاگردی ئهرهستووی ههکیم بووه و زۆر خویندهوار و خاوهن دڵ و خاوهن سیاسهت بووه، وه مامۆساکهیشی مهشهوور بووه به مامۆستای یه کهم و فهلسهفه ی ئەو بوو له جیهانی ئیسلاما بڵاوبوووه، وه ئەم ئەسکهندهری رۆمییه سێسهد و سێ سأل پیش له دایکبوونی ههزرتی عیسا بووه. یه کهم جار رووی کرده لای خۆرنشین و وڵاتی ئیتالیا ی ئیمپرو و فهرنسه و ئەسپانیای داگیر کرد تا کتیی ناسراو به «جبل طارق».

جا رووی کرده ئەوبهری دهریای سپی و شیمالی ئەفریقیای داگیر کرد و شاری ئەسکهندهرییهی دروست کرد. جا وهرگهراپهوه بۆ خۆرههلات و عێراق و شامی داگرت و، رووی کرده وڵاتی ئێران و له گهڵ سوپای دارادا وه جهنگ هات و دارا به دهستی پیاوی له دهسته و بهستهی خۆی کوژرا. جا ئەسکهندهر کچی دارای ماره کرد و ئەو پیاوهیش که دارای گوشت و هات بۆ لای ئەسکهندهر بۆ داوای بهخشش به سیاسهت کوشتی!

پاش ئەمه رووی کرده هیندستان و چین و ئەوانه ی داگرت و گهراپهوه بۆ شیمالی چین، لهویدا خه لکی شیمالی چین شکاتیان کرد له گهلی «مهغۆل» که مهشهوورن به «تاتار» له بهر ئەوه، به یاسای ئەو رۆژه، له بهینی دوو کتیی گهوره وه

بۆ یه‌كئ ری ئه‌كه‌وئت كه‌ خاوه‌ن ئیمان و دین و ره‌وشتی باش بئ وه‌كوو ئه‌م پاشای «حمیری» یه‌ كه‌ له‌ قه‌ومی «تبع» بووه‌ و موسولمان بووه‌. به‌لام ئه‌سكه‌نده‌ری رۆمی وا نه‌بووه‌.

زانایانی بیری یه‌كه‌م وه‌لامی ئه‌م قسه‌یان داوه‌ته‌وه‌ به‌وه‌: هه‌له‌گه‌ری ئه‌سكه‌نده‌ری رۆمی له‌ گیانی خۆیا ئینسانئیکی پاك و خودا په‌رست بووبئ؛ چونکی ئه‌و جۆره‌ زانیاری و حیکمه‌ته‌ كه‌ لای ئه‌وان باو بووه‌ له‌وه‌ ناچئ كه‌ ئه‌وانه‌ بته‌په‌رست بووبن، به‌لكوو بۆ خودا په‌رست و خاوه‌ن دین له‌بارتره‌.

بئجگه‌ له‌مه‌یش ئه‌و ئایه‌تانه‌ دامه‌زرابن له‌سه‌ر یاسای ئیله‌هام و تالیمی رۆحی، وه‌ یا ته‌سخیری دلئ ئه‌سكه‌نده‌ر بۆ ئه‌و یاسا باشانه‌ وه‌كوو ئایه‌تی: ﴿و أوحینا إلی أم موسیٰ﴾^۱ و ﴿و أوحی ربك إلی النحل﴾^۲ و ﴿قلنا یا نار کونی...﴾^۳.

به‌ هه‌ر حال هه‌ردوو بیره‌كه‌ له‌وانه‌ن وه‌ریگیرین و قه‌بوول بکرین، به‌لام غه‌یری ئه‌سكه‌نده‌ری رۆمی مه‌شه‌وور نییه‌ كه‌سیکی تر وه‌ها خۆرنشین و خۆرئاوای گرتبئ.

«والله أعلم»

وه‌ هۆی شوهرتی «ذو القرنین» یا ئه‌وه‌یه‌ كه‌ هه‌ردوو شاخه‌ی جیهانی ئاوه‌دانی ئه‌و رۆژه‌ی داگیر کردوه‌، واته‌ خۆره‌ه‌لات و خۆرنشین، وه‌ یاخود تاجه‌كه‌ی سه‌ری دوو شاخی جه‌واهیری پئوه‌ به‌سه‌راوه‌.

باسی دووه‌م: یه‌نجووچ و مه‌نجووچ له‌ چ تیره‌یه‌کن؟ ئه‌مانه‌ له‌ نه‌ته‌وه‌ی «یافت» کورپی هه‌زه‌رتی نووحن عليه السلام، وه‌ له‌ ولاتی شیمالی چیندا نیشته‌جئ بوون و مه‌شه‌وورن

۱. القصص؛ ۷.

۲. النحل؛ ۶۸.

۳. الأنبياء؛ ۶۹.

به «مهغۆل» و «مهغۆلیا» و تاتار، وه ئهسله کهیان له پیاویکه ناوی «تورک» بووه و عهجوول و هارن، وه یا زۆر سوور و هه لگیساون، بۆیه به زمانی عه ره بی ناویان ئه بن به «یا جوج» و «ما جوج» «من أجت النار إذا انتشر ضوءها و شررها».

زانایانی میژوو ئه لێن: ئهم ئوممه ته هه ر له زه مانی زۆر کۆنه وه له و شوێن و چینگه ی خۆیا نه دا ماونه ته وه و هه میشه خه ریکه ی ده سد ریژی و خراپه کاری بوون، زۆر جار هێرشیان بر دو وه ته سه ر شاره کانی چین و سه ر ولاتی ئاسیای خۆرئاوا و پیغه مبه ره کانی پیشوو عليه السلام زۆر گه لی خۆیا نیان ترسان دو وه له هێرشه ی ئه و گه له به ده به دکرداره. وه له پیش زه مانی ئه سه که نده ری رۆمیشدا گه لێ جار لاژو رووی چین به ده ستیا نه وه دامای بوون بۆیه شکاتیان کرد له لای ئه سه که نده ر که ئه و ریگه گه وه شیمالییه یان لێ بگری بۆ ئه وه که ها تو چۆیان که م بیته وه.

وه له ناو ئه م گه له خراپه کیوییه دا کابرایه کی گه وه هه لکه وت ناوی «ته موجین» بوو خۆی ناو نا «چه نگیز خان» یانی پاشای جیهان یا جهنگ هه لگیستین له جیهانا. ئه م چه نگیزه زۆر نه به رد و به هیز بوو، له سه ره تای سه ده ی حه وته می کۆچییه وه پاش ئه وه که ولاتی مه غۆل و تاتاری هه موو رام کرد رووی کرده چین و ولاتی چینی شیمالی هه موو داگیر کرد، پاش ئه وه رووی کرده ولاتی ئیسلام و سولتان «قوتبه دین موحه ممه د کورپی ته کش عه لانه دین کورپی ئه رسه لان کورپی موحه ممه د» که پاشای ولاتی «خواره زم» بوو که وته شه ر له گه لیا تا ماوه ی ده سال، له ئه نجاما ده وله تی خواره زم به رباد بوو له م جهنگه دا «جه لاله دین» کورپی پاشای خواره زم جهنگیکه ی زۆر مه ردانه ی کرد، به لام چاری سوپای مه غۆلی پێ نه کرا و کوزرا. وه ئه م سوپای مه غۆله ئه وه ی عه قل و ویجدان قه بوولێ نه کا له گه ل ولاتی خواره زمدا کردیان له: ویران کردن و کوشتن و برین و، پیاو و ژن و مندال به ده ستی ئه و سه تمکارانه وه به ناشیرینترین شیوه له ناو چوون. خودا په نامان بدا.

وه میژوو نووسه‌کان نه‌گیترنه‌وه: نه‌وه‌نده خه‌لک له ولاتی خوواره‌مزدا کوژرا هر یه‌ک که‌س له سوپای مه‌غۆل بیست و چوار کوژراوی به‌رئه‌که‌وت، جا باش حسییی نه‌م به‌لا بکه‌ن په‌نا به‌خودا. وه‌ شاره‌کانی بوخارا و سه‌مه‌رقه‌ند و غه‌یری نه‌وانه و خوراسان هموو ویران کران و خه‌لکه‌که‌یان کوژرا و کوژراوانی شاری «مه‌رو» گه‌یشته ملوئیتیک و سیسه‌د و سی‌هزار که‌س، نه‌وه‌ی که‌ ده‌رکه‌وتوو و حسیب کراوه.

هه‌روا داپه‌رین بۆ ولاتی هیندستان و نه‌فغانیان ویران کرد، کاتی جه‌نگیزخان له هیندستان گه‌راپه‌وه «مه‌رو» گیانی سپارد به‌ دادگای خودا.

پاش مردنی جه‌نگیزخان «ئاق‌تا»ی کوری بوو به‌ جینگه‌دار و فه‌رماندار و «باقو» ناوی برزای هیرشی برد بۆ سه‌ر ولاتی «رووس» و شاره‌کانی «پۆلۆنیا» و «مه‌جه‌ر»یان ویران کرد. پاش مردنی «ئاق‌تا»ی کوری جه‌نگیزخان «جالوک» ناو له‌ جینگه‌یا دانیشته و له‌گه‌ل رۆمدا جه‌نگی کرد و ناچاری کردن به‌ سه‌رانه.

وه پاش مردنی جالوک «منچرا» ناوی برزای له‌ جینگه‌یدا دانیشته و کابرا نه‌مری کرد به‌ براکانی خۆی «کیلای» و «هۆلاکو» که‌ به‌رده‌وام بن له‌ داگیر کردنی ولاته‌کانا. له‌سه‌ر نه‌م نه‌مه‌ کیلای رووی کرده شاره‌کانی چین و داگیری کردن و، هۆلاکو رووی کرده شاره‌کانی ئیسلام و پایته‌ختی خه‌لیفه‌ی عه‌باسی «المعتصم بالله» که‌ شاری به‌غدا بوو، خه‌لیفه‌ گه‌لئ تیکۆشا که‌ نه‌و جه‌نگه‌ به‌ شیوه‌ی سولج ته‌واو بیی به‌لام بی‌سوود بوو، سوپای هۆلاکو له‌ سالی شه‌شسه‌د و شه‌ست و پینجدا به‌غدا ی گرت و خه‌لیفه‌یان کوشت و، ماوه‌ی جه‌وت رۆژ به‌غدا له‌ ژیر ده‌ستی نه‌و سوپا دره‌نده‌دا مایه‌وه‌ به‌: کوشتار و، تالان و، خراپه‌کاری، وه‌ نه‌وه‌نده کتیبیان به‌ بار فه‌ر دایه‌ ناو «ده‌جله» وه‌ که‌ خه‌لک به‌ سه‌ریا نه‌په‌رپیه‌وه. به‌م کاره‌ساته‌ خه‌لافه‌تی عه‌باسی

له‌ عیراقدا برپایه‌وه.

جا ئەولادی چەنگیز دنیایان لە ناو خۆیاندا کرد بە چوار بەشەو: چین و مەغۆستان بۆ کیلای، وە جاقاتای برای ئاقتای کۆری چەنگیزخان تورکستانی وەرگرت و، ئەولادی «باترخان» ولاتی رووباری «وولگا» لە ولاتی رووسیهیان وەرگرت و رووسەکان سەرانیان پێ ئەدان، وە ئیران و عێراق و ئەفغان مایهوه بۆ هۆلاکو و سنووری گەشت بە شام و ئیتر شامی بۆ نەگیرا.

وە حەزرت ﷺ فەرموویەتی: «اتركوا الترك ما تركوكم فان اول من يسلب امتي ملكهم بنو قنطورا. أی الترك». وە لە حەدیسی ترا هەیه که سەرەتای یەنجووج مەنجووج ئەگا بە شام و دوا ییە که ی لە ولاتی خوراساندا ئەبن.

ئەوا لەسەر بەیانی زانیانی میژوو ئەم کارەساتانەمان گیرایهوه و، لەم گیرانەوهوه دەرکەوت که یەنجووج و مەنجووج قەومی مەغۆلن و بە تاتاریش ناو ئەبرین، وە ئەوانە که لە سەرەتای سەدە ی حەوتەمی کۆچییهوه بە سەرۆکی چەنگیزخان لە ولاتی خۆیان دەرچوون و روویان کردە چین و لە ئەوروپا و لە ئاسیای ئیسلامی و ئەو هەموو کارەساتە نابارانەیان بەسەر عالەمدا هێنا، جا ئەگەر مەبەست لە ئایەتی: ﴿فَإِذَا جَاء وَعْدَ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ﴾ لەم سوورەتی که هەفەدا و لە ئایەتی: ﴿حَتَّىٰ إِذَا فَتَحْتِ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ وَهَمَّ مِنْ كُلِّ حَدْبٍ يَنْسِلُونَ﴾. ئەم دەرچوونە بێ که لە میژووی رابوردوودا رووی داوه، ئەوه باشه و باسمان کرد، وە ئەگەر کاتی ئەو دەرچوونە گشتییه نەهاتبێ ئەوه ئەبێ ئەو قەومی یەنجووج و مەنجووجە بە هێرشیکێ زۆر گەوره جارێکی تر بێن بە جیهانا و بە خراپە کاری و کوشتن و تالان دنیا و ئیران بکەنەوه وەکوو لە بازی ریوایەتا هەیه که دەرچوونیان ریکەوتی زەمانی هاتنەخوارەوه ی حەزرتی عیسا ئەکا ﷺ لە ئاسمانەوه بۆ زەوی ئیتر ئەو تەرتیبه و چۆنیەتیە که ی

وا له عیلمی خودادا؛ چونکی له ریوایه تی نه بووسه عیدی خدریدا ﷺ ده رته که ویی له پاش ده رچوونی یه نه جوج و مه نه جوج دنیا هر به رده وامه و عیادهت و حه جی به یتوللا نه کری و حه زرهت ﷺ فه رموویه تی: «لیحجن البیت ولیعتمرن بعد خروج یاجوج و ماجوج» وه شیخ «معین الدین» ی چشتی ﷺ له و کتیبه دا که له ته فسیری سووره تی فاتحه دا دایاوه له ته فسیری «مالک یوم الدین» دا نه فه رمویتی: نه و ده نایه ته که له نیشانه ی هاتی قیامه تدا وارید بوون له حه زره ته وه ﷺ ته رتیبی ناویان به سووره تی قه تعی مه علوم نه کراوه بومان و وان له عیلمی خودادا.

﴿أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ يَتَّخِذُوا عِبَادِي مِنْ دُونِ أَوْلِيَاءَ إِنَّا أَعْنَدْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ نُزُلًا﴾ (۱۰۲)

نایا گومان نه بن نه و که سانه وا کوفری ته وحید نه کن که به نده کانی من یانی مه لایکه کان و عوزه یر و مه سیح بگرن به دوست و یارمه تیده ر بو خویمان؟ نه گه ر نه و گومانه بیهن نه وه به قه تعی سوودیان بن نادا؛ چونکی به راستی ئیمه ناگر و سزای دوزه خمان ناماده کردوه به هوی په زیرایی بویمان وه کوو نه و خوارده مه نی و مه شرووباته ناماده نه کرین بو میوان.

﴿قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا﴾ (۱۰۳) ﴿الَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهم يُحْسِنُونَ صُنْعًا﴾ (۱۰۴) ﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهمْ وَلِقَائِهِمْ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَزَنًا﴾ (۱۰۵) ﴿ذَلِكَ جزاؤهم جهنم بما كَفَرُوا وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَرُسُلِي هُزُوًا﴾ (۱۰۶)

تو نه ی خو شه ویست بفه رموو به و کافرانه: نایا حه ز نه کن خه به رتان بن بده ین به و که سانه که له هه موو که سی زیانکار ترن له کرده هه کانسانا؟ نه و که سانه که تیکوشینیان

له ماوهی ژبانی دنیا دا به زایه چووه، كه چمی له گه ل نه وه یشدا گومان نه بهن كه كرده وهی باش و به سوود نه كهن. بزنان! نه وانه نه و كه سانهن كه كوفری نایاتی خودای خویمان نه كهن و باوه ریان به قورئانی پیروز نییه، هه روا باوه ریان نییه به گیشتن به خودای خویمان له روژی قیامه تا، نه وه هرچی كرده وه یه کی به دیمهن باشیان هه بی هه مووی داكه وتووه و بی نرخه، كه وایی له روژی قیامه تا نرخ و كیشی بو نه وانه بریار نادهن و حوكم نه مه یه و فه رمان وا دراوه كه تو له ی نه و كوفری نه وانه دوزه خه به هوی نه و كوفره وه كه كردوو یانه و به هوی نه وه وه نایاتی قورئانی من و كتیبه كانی من و وجودی پیغه مبه ره كانی منیان كرد به جیگه ی گالته و گوئیان بی نه دان.

﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿۱۰۷﴾
 خَلِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلًا ﴿۱۰۸﴾

به راستی نه وانه یش كه ئیمانیان هیناوه به خودا و به یه كیه تی خودا و كرده وهی باشیان كردوه نه وه نه و به هه شته جوانانه كه ناو نه برین به «جنات الفردوس» كراوه به په زیرایی، واته به هوی ئاسایش و رابواردنی نه وان و هه تا هه تابه نه مینه وه له و به هه شتانه دا نایانه وئ به هیه جوری له و به هه شتانه بگوینزه وه بو شوینیکی تر؛ چونکی نه وه نده له لایان خو شن بیر له وه ناكه نه وه جیگه له وه خو شتر هه بی له جیهانی نه براوهی قیامه تا.

﴿قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ نُنْفِذَ كَلِمَاتِ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا ﴿۱۰۹﴾

نه ی پیغه مبه ری خو شه ویست تو بفه رموو به وانه ی نه یانه وئ تی بگه ن له راستی: نه گه ر ناوی ده ریا هه مووی مه ره كه ب بی بو نووسینی زانیاری خودای ته عالا له باره ی نه و عاله مانه وه نه و دروستی كردوون و نه حوالیان و له باره ی شه ریعه ته كان

و پیغمبره کانه وه و، له باره ی کرده وهی هوشیاره کان و پاداشه کانیا نه وه به راستی ناوی ده ریا ته واو نه بی له پیش نه وه دا که زانیاری خودا بپرته وه؛ چونکی نه وان مه حدودن و زانیاری خودا مه حدود نییه، به لکوو نه گهر ناوی ده ریا کان بکه ی به تک تک هه ر تکئی له وانه به شی نووسینی نه حوالی خوی ناکا چ جای نه وه که زانیاری خودا بنووسی، هه رچهند وه کوو وینه ی نه وه ده ریا مه وجوده زیادی بکه ی نه وه گه لیا و بیده ی نه پالی.

﴿قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَحْدًا ۖ فَمَن كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ ۚ أَحَدًا﴾

جا مادام که به قسه کردن زانیاری خودا ته واو نابیی تو، نه ی خوشه ویست، بفرموو بییان قسه زوره و له ناو نه وانانم دوو جومله به سووده بۆتان:

یه که م: نه مه که من ناده میزادیکم وه کوو ئیوه فهرقمان نییه نه مه نه بی که من وه حیم بۆ هاتوو که خودای ئیوه یه ک خودایه و هاوړیی نییه، یانی هه ر نه وه «واجب الوجود» ه و هه ر نه وه په روه ردگاره و هه ر نه وه عیباده تی بۆ نه کری.

وه قسه ی دوو هه م نه مه یه: هه رکه سی هیوای هه یه به گه یشتن به خودای و به ره زای خودای خوی و پاداشی باشی نه وه با هه میسه هه ر کرده وه ی باشی موافیق، له گه ل دیندا بکا و قهت له عیبادهت کردنیا بۆ خودای خوی که س نه کا به شه ریکنی، وه نه وه عیباده ته ساغ و ساف بۆ خودای بکا و به س.

سو پاس بۆ خودا لی بوومه وه له نووسینی تهفسیری سووره تی «الکهف» له پیش نوژی عه سری روژی سی شه ممه ی هه شته می مانگی «ذی القعه» ی سالی هه زار و سیسه د و نه وه د و هه شتی کوچی ریکه وتی هه زار و نۆسه د و حه فتا و هه شتی زاینی.

سووره تی مه ریهم، مه که بییه، ئایه تی "۵۸" و "۷۱" نه بی، ئه وانه مه دینه بین و سووره ته که "۹۸" ئایه ته

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿ ۱ ﴾ كَهَيْعَصَ ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكَرِيَّا ﴿ ۲ ﴾

ئه سووره ته پیروزه که بهو حهرفانه ناوبراوه باسی میهره بانی کردنی خودای تویه له گه ل بهنده ی ساغی خو یا که «زه که ریا» به.

﴿ ۳ ﴾ إِذْ نَادَى رَبَّهُ نِدَاءً خَفِيًّا ﴿ ۴ ﴾

ئهو میهره بانی خودایشه له کاتیکدا بوو که زه که ریا بانگی کرد له خودای خو ی به بانگ کردنیکی په نامه کی.

﴿ ۵ ﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَأَشْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْبًا وَلَمْ أَكُنْ

بِدُعَاؤِكَ رَبِّ شَقِيًّا ﴿ ۶ ﴾

بانگه که ی وه ها کرد فه رموی: ئه ی په روه ردگاری من! من پیر بووم و ئیسقانی له شم - که کۆله که ی خانووی له شه - سست بووه و مووی سه رم سپی بووه و وه کوو چرا شهوق نه داته وه.

وله لِحَالِ نَهَى پەروەردگارى مېهره بانى خۆم من به هۆى پارانه ووه له تۆ بۆ مه به سته كانم له مه وپيش دۆ نازار و دەر وون بېزار و مه به ست فهوتا و نه بووم، وه ههركاتى لیت پاراومه ته وه به مېهره بانى ته ماشای منت کردوو و، ئیسته يش به و هیواوه لیت نه پارېمه وه.

﴿وَإِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا ۖ﴾ ﴿٦﴾ رَضِيًّا ﴿٦﴾

وه به راستى من ترس و بيمم ههيه له خزمه كانم كه له پاش من نه ميننه وه بيمى نه وه م ههيه نه م خانه دانى نوبوو هت و ريسالهت و خزمه تى دينه بكن به خانه دانى هه رزه كارى و ئاره زوو بازى و ياساى باوك و باپيره ي خويان تيك بدن. وه ژنه كه يشم نه زوكه، تا ئیسته مندالى نه بووه، جا تكا نه كم و له باره گای ئیحسانى تودا نه پارېمه وه له كه رمى خۆت مندالىكى خاوه ن شوعوور و نوور و كه مالم پى به خشه هه تا نه م پايه و سايه ي ره به ريبه له ئيمه وه ربرى له گه ل نه و دين و ئايين و زانيارى نه سل و نه ته وه ي به عقوبه و ته ريبه و ته مى وه ها بكه بيكه ي به ئينسانى كه جىگه ي ره زامه ندى خۆت پى له وتار و كردارا.

﴿يَنْزَكِرِيًّا إِنَّا نَبِئُكَ بِغَلَمٍ أَسْمَاءٍ يَحْيَى لَمْ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ۖ﴾ ﴿٧﴾

جا له لايه نى ئيمه وه وه لامى بانگه كه ي دراوه به قه بوول و پيمانوت: نه ي زه كه ربا موژدهت پى نه ده ين به پهيدا بوونى مندالىكى نيرينه كه ناوى به حيايه و له پيش نه م چه رখে دا هاوناومان بۆ دانه ناوه و هاوناوى نه بووه.

﴿ قَالَ رَبِّ اَنْى يَكُونُ لِى غُلَمٌ وَكَانَتْ اَمْرًاى عَاقِرًا وَقَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ عِتِيًّا ﴾ ﴿٨﴾

ئەوئش، لە گەل ئەوهدا كە باوەرى بە خودای خۆى قایم بوو كە ئەتوانى هەر شتى خواستی لەسەرى بى بىكا، وتى: خودایه! نازانم من چۆن مندالم ئەبى؟ ژنە كەم تا ئىستە نەزۆك بووه و خۆئشم لەبەر پىرى گەئشتووم بە حالى وشكەوه بوونى جمگەكانى لەشم!

﴿ قَالَ ﴾

فرىشتەى وه حى، یا هەر خودای تهعلا خۆى له وهلامى زه كه رىادا فەرمووى.

﴿ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ ﴾

ئاواى فەرموو خودای تۆ كه له موزده كه دا حالى بووى.

﴿ هُوَ عَلَى هَيْنٍ ﴾

بەخشىنى ئەو كورە بە تۆ لەم تەمەنەدا كه تۆ پىرى و ژنە كه ئىشت نەزۆكه زۆر ئاسانە لەسەر من و من موحتاجى ئەسباب نىم.

﴿ وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْئًا ﴾ ﴿٩﴾

وه من تۆم له نەبوون دروستكردوو له مەوئىش و له و كاتەدا تۆ هىچ نەبووى. واتە وهكوو تۆوى باوك و داىكى تۆم له نەبوون دروست كرد و كردم بە هۆى پەيدا بوونى تۆ، كه چى تۆ له و كاتەدا نەبووى. وهها ئەتوانم مادەى وجودى يەحيا له پشتى تۆ و له سنگى داىكىا دروست بكەم و بىان كەم بە هۆى وجودى ئەو.

﴿ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لى آيَةً ﴾

جا کاتی زہ کھریا حالی بوو کہ شتہ کہ بریاردراوہ عہرزی بارہ گای خودای کرد و وتی: خواہ نیشانہ یہ کم بو دیاری بکہ لہ سہر کاتی پیدای بوونی ٹہو کورہ.

﴿قَالَ آيَاتِكَ إِلَّا تَكَلَّمُ النَّاسُ ثَلَاثَ لَيَالٍ سَوِيًّا﴾

خودای تہ علا و ہلامی دایہ و ہ فرمووی: نیشانہ ی پیدای بوونی ٹہمہ یہ کہ بہ بنی ناساگی و نہ خوشی حالیکت بہ سہرا دی سی روژ و سی شہو نہ توانی قسہ بکہ ی لہ گہل خہ لکدا لہ گہل ٹہویشدا زمانت زہوانہ بو نویژ و پارانہ و ہ لہ خودای خوت.

﴿فَخَرَجَ عَلَى قَوْمِهِ مِنَ الْمِحْرَابِ فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ أَنْ سَبِّحُوا بُكْرَةً وَعَشِيًّا﴾

﴿۱۱﴾

واتہ کاتی ٹہو نیشانہ ہات بہ سہریا لہ عیبادہ تخانہ کہ ی خوی ہاتہ دہرہ و ہ بو لای پہ پرہ و ہ کانی و بہ ئیشارہ تیگہ یاندن کہ سی شہو و روژ بہ یانی و ئیوارہ نویژ بکہن و تہ سببحاتی خودا بکہن تا من لہم مونا جاتہ رزگار ٹہم.

﴿يُخَيِّئُ لِمَنْ يَشَاءُ الْيُسْرَةَ وَيُسَيِّرُ لِمَنْ يَشَاءُ الْعُسْرَةَ وَهُوَ جَابِرٌ شَدِيدٌ فِي الْعِقَابِ﴾

واتہ لہو سہردہ مہدا یہ حیا لہ دایک بوو ٹہمہیش بانگمان لی کرد، و تمان: ٹہی یہ حیا کتیبی دین و ٹایینی خوتان کہ تہ وراتہ و ہری بگرن و تہی بگہ بہ ہہموو ہیزی دل و دہروونی خوت و ہہر لہ کاتی مندالیدا عہقل و حکمہ تمان پندا.

﴿وَحَنَانًا مِّن لَّدُنَّا وَزَكَاةً وَكَانَ تَقِيًّا﴾

﴿۱۲﴾

وہ میہرہ بانی و دلنہرمیمان پندا نیسبت بہ باوک و دایک و خزم و بیگانہ و پاکی نہ فسمان پندا و ئینسانی بوو خواوہن پاریز لہ تاوانباری ہہروا چاک کردہ و ہ لہ گہل باوک و دایکیا و ئینسانیتکی خواوہن جہبر و تاوانبار نہ بوو.

﴿وَسَلِّمْ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا﴾ (۱۵)

وه سهلامه تى و هيمنى نازل بيته سهرى له لايه نى ئيمه وه لهو رۆزه دا له دايك بووه و لهو رۆزه دا ئه مرى و لهو رۆزه دا له گۆر هه لئه ستينرى به زيندوويى، واته شه يتان زال نابى به سه رىا له پاش نه وه كه وته دنياوه و سزا نادرى له گۆرا و نازار نابينى له رۆزى حه شرا.

﴿وَأَذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مَرْيَمَ إِذِ انْتَبَذَتْ مِنْ أَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا﴾ (۱۶)

وه له قورئانى پيروزا باسى مه ريه مى كچى عيمران بكه لهو كاته دا كه كه نارى گرت له خزم و پوور و پوورزاي له شوينتىكى وادا كه له خۆره لاتی «بيت المقدس» دا بوو.

﴿فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا﴾

وه لهو شوينه دا په رده يه كى داگرت له به نى خۆى و خه لكا بو ئه وه خۆى بشۆرى.

﴿فَأَرْسَلْنَا إِلَيْهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا﴾ (۱۷)

وه لهو كاته دا ئيمه ئه و فريسته كه له ئه مرى ئيمه دروست كراوه، كه جویره ئيله، ناردمان بو لای مه ريه م، ئه ویش رۆيشت و له بهرچاويا ده ركه وت وه كوو ئينسانىكى ريك و جوان.

﴿قَالَتْ إِنِّي أَعُوذُ بِالرَّحْمَنِ مِنْكَ إِنْ كُنْتَ تَقِيًّا﴾ (۱۸)

ئه ویش زۆر دلگران بوو له ده ركه وتنى ئه و زه لامه لهو شوينه دا كه به بنى ئاگادارى ئه و هاتووه له وندا راوه ستاوه و پى فه رموو: ئه گه ر تو ئينسانىكى خاوه ن دين و خاوه ن پاريزى من په نا ئه گرم به خودا له بوونى تو له م شوينه دا و له م كاته دا؛ چونكى لهو شوينه و لهو كاته دا راوه ستانى ئينسانى دوور نيه له عه يب.

﴿ قَالَ إِنَّمَا أَنَا رَسُولُ رَبِّكِ لِأَهَبَ لَكِ غُلَامًا زَكِيًّا ﴿۱۹﴾ ﴾

جا جویره‌ئیل له جوابی ئه‌و په‌ناخوازییه‌دا پتی فه‌رموو: من له‌وانه نیم که تو لئی بترسی، به‌لکوو من له فریشته‌ی پاکم و فرستاده‌ی خودای تو، ئه‌و خودایه که هوی ته‌قوا و تاعه‌تی بو تو دروست کردوه و توی گه‌یاندووه‌ته ئه‌م پایه، وه له‌به‌ر ئه‌ویش ناردوومی که کورپکی پاک و دلپاک و روح پاکت پی بیه‌خشم.

﴿ قَالَتْ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَلَمْ يَمَسِّنِي بَشْرٌ وَلَمْ أَكُ بَغِيًّا ﴿۲۰﴾ ﴾

جا مهریه‌م فه‌رمووی: چلۆن له‌وانه‌یه مندالم لئ بیی و تا ئیسته هیچ ناده‌میزادی ده‌ستی نه‌گه‌یشتووه به من به یاسای داخوازی جینسی به شیوه‌ی دین و قهت من له‌وانه‌یش نه‌بووم به شیوه‌ی خیلافی دین بگه‌م به پیاو و پیاو بگا به من.

﴿ قَالَ ﴾

جویره‌ئیل فه‌رمووی:

﴿ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكِ ﴾

هه‌ر وه‌های فه‌رمووه خودای تو که من ئه‌و مندالمت پی بیه‌خشم. وه فه‌رمووویه‌تی:

﴿ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ ﴾

به‌خشینی ئه‌و مندالمه به لای منه‌وه ئاسانه.

﴿ وَلِنَجْعَلَكَ آيَةً لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِنَّا وَكَانَ أَمْرًا مَّقْضِيًّا ﴿۲۱﴾ ﴾

وه ئه‌و مندالمت پی ئه‌به‌خشین بو ئه‌وه بیکه‌ین به هوی بلاو کردنه‌وه‌ی رحمهت و میهره‌بانی خو‌مان له ناو جیهانا له‌به‌ر ئه‌وه که ئه‌یکه‌ین به فرستاده‌ی خیر و هیمنی وه ئه‌م کاره قه‌زا و قه‌ده‌ری ئیمه بریاری داوه.

﴿فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَذَتْ بِهِ مَكَانًا قَصِيًّا﴾ (۲۲)

کاتی جویره‌ئیل نهو قسانه‌ی کرد بو مریه‌م فووی کرد به به‌روکی کراسه‌که‌یا و له‌به‌ر چاویا ون بوو، مریه‌م سکی بوو بهو غولامه‌پاکه که بریتیه له عیسا‌ی مه‌سیح علیه‌السلام وه له پاش رابوردنی ماوه‌ی سکی عاده‌تی، وه یا ههر له عه‌ینی کاتا، وه‌کوو له بازی ریوایه‌تا هه‌یه، مریه‌م دوور که‌وته‌وه بهو سکه‌ی بو شویتیکی دوور له مه‌نزل و ماوای خوی، وه نه‌م ریوایه‌ته موافیقه له‌گه‌ل ثایه‌تی: ﴿ان مثل عیسی عند الله کمثل آدم﴾.

﴿فَاجَاءَهَا الْمَخَاضُ إِلَى جِئِجِئِ النَّخْلَةِ قَالَتْ يَلَيْتَنِي مِتُّ قَبْلَ هَذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا مَنَسِيًّا﴾ (۲۳)

وه پاش نه‌وه که له مال و مه‌نزل‌ی خوی دوورکه‌وته‌وه ژانی لئ‌هات و نه‌و ژانه بوو به هوی نه‌وه که بروات بو باخیکی نزیکی نه‌و جیگه‌یه، وه له‌و باخه‌دا چووه پال دارخورمایه‌ک و له به‌ر شه‌رمی خوی له‌م وه‌زعه نا‌اساییه وتی: کاشکی پیش نه‌م رووداوه بمردایه‌م و له بیر بجوایه‌مه‌وه و که‌س ناوی نه‌زانایه‌م.

﴿فَنَادَتْهَا مِنْ حَتْحِهَا أَلَا تَحْزَنِي قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ تَحْنُكَ سَرِيًّا﴾ (۲۴)

وه له‌و شوینه‌دا عیسا له دایک بوو و له ژیر داوینیه‌وه بانگی کرد و وتی: خه‌فته مه‌خو خودای ته‌عالا له ژیری داوینیه‌ی تووه ئینسانیکی خاوه‌ن پایه‌ی دروست کردووه، وه‌کوو خوی بی، وه یاخود له خواری نه‌م جیگه‌ی دانیشتنی تویه‌وه جوگه ناوینکی دروست کردووه بو نه‌وه ناوی لئ‌ بخوینته‌وه.

﴿وَهَزَىٰ إِلَيْكَ بِجِدْعِ النَّخْلَةِ تَسْقُطُ عَلَيْكَ رَطْبًا جَنِيًّا ﴿٢٥﴾ فَكُلْ وَاشْرَبْ
 وَقَرَىٰ عَيْنًا فِيمَا تَرَىٰ مِنْ الْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِي إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا
 فَلَنْ أَكَلِمَ الْيَوْمَ أَنسِيًّا ﴿٢٦﴾﴾

وه نهو لقه دارخورمايه بهره و لای خۆت بجوولینهروه هه تا خورمايه کی ته پ و تازهی وا که شیاوی نهوه بن ئینسان بیچیتتهوه و بیخوا، داوهرینی بهسهرتا. جا لهو روتابه شیرینهی تهبیعت گهرمهی باش بو ژنی زه یسانه بخۆ، وه لهو ئاوه سافه رهوانه بخۆروه، وه چاویشت روشن بکهرهوه بهم کوره جوانه و دلخۆش بیه بهم موعجیزه گهوانه که چاوت پیمان کهوت: به بن گهشتن به پیاو سکت بوو به منهوه، به بنی مامان و بنی زه حمهت مندالت بوو، لهم چهرخه دا که زستانه له بهردهمتا ئاویکی سافی رهوان و خورمای ته پری جوان له بهردهمتا پهیدا بوو، وه به کهمتر دهست بو بردنیکی تو نهو دارخورما وها کهوته ته کان خورماکهی لئ هه لوه ری بهسهرتا، وه خودا منیشی هینایه وتار له گه لئا لهم حاله دا هه تا دلّت دابمه زری، وه ههسته برۆروه بو شوینی خۆت و هه لم بگره له باوه شی خۆتا و، کاتی ناده میزادیکت چاوی پیکهوت و ویستی قسهت له گه لا بکا تو تیی بگه یه نه: من نه زرم کردووه له سه ر خۆم خامۆشی و بنی دهنگی بو خودای خۆم که زۆر میهره بانه و میهره بانی له گه ل مندا کردووه و به هیچ شیوه یی ئیمرو قسه ناکم له گه ل هیچ ناده میزادیکدا.

﴿فَأَتَتْ بِهِ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ، قَالُوا يَا مَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْئًا فَرِيًّا ﴿٢٧﴾﴾

کاتی که هه زره تی عیساء علیها السلام نه م قسانه ی له گه ل دایکیا کرد دلّی خۆش بوو عیسا ی هه لگرت له گه ل خۆیا هینایه وه بو ناو خزم و خویشه که ی، کاتی گه یشته وه لایان چاویان کهوت به مه لۆتکه یی به باوه شیوه! وتیان: نه ی مهریهم شتیکی نانا سایی و نابارت هیناوه!

﴿يَتَأَخْتِ هَرُونَ مَا كَانَ أَبُوكَ أَمْرًا سَوْءًا وَمَا كَانَتْ أُمَّكَ بَغِيًّا ﴿٢٨﴾﴾

نه‌ی خوشکی هاروونی برای مووسا له به‌نده‌یی و شهو نویژ «واته وینه‌ی نه‌و» باوکی تو پیاوی کرده‌وه خراب نه‌بوو، دایکیشت ژنیکی داوین پیس نه‌بوو تو چون له یاسای باوک و دایکی خوت لاتداوه نه‌م مندالته چون گرت به باوه‌شته‌وه!

﴿فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا ﴿٢٩﴾﴾

وه مریه‌م ئیشاره‌ی کرد بو لای عیسا که لهو بپرسن! نه‌وانیش به سه‌رسورمانه‌وه وتیان: چون قسه له‌گه‌ل مندالتیکی بهر بیشکه‌دا بکه‌ین؟!

﴿قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ ءَاتَنِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿٣٠﴾ وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَنِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿٣١﴾ وَبَرًّا بِوَالِدِي

وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿٣٢﴾ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أُمُوتُ

وَيَوْمَ أُبْعِثُ حَيًّا ﴿٣٣﴾﴾

جا چه‌زرته‌ی عیسا ﷺ هاته وه‌لام و فه‌رمووی: به راستی من به‌نده‌ی خودام که بریاری داوه کیتابم بداتی (واته ئینجیل) و کردوومی به پیغه‌مبه‌ر له عیلمی خو‌یا و، پیروز و خاوه‌ن پیروزی کردووم له هه‌ر شو‌ینیکدا بم، له عه‌رزا یا له ئاسمانا، وه فه‌رمانی پین داوم که نویژ بکه‌م و زه‌کاتی دارایی بده‌م کاتی بووم هه‌تا زیندوو بم، وه خاوه‌ن چاکه و خیرۆمه‌ند بم له‌گه‌ل دایکی خو‌ما (مهریه‌می عه‌زراء) وه نه‌یکردووم به ئینسانتیکی خاوه‌ن ده‌مار و سته‌مکار و شه‌قاوه‌ت‌بار، وه دروودی خودا له‌سه‌رمه، وه یا هیمنی هاتوووه بۆم له شه‌یتان و تاوان و تاوانباران لهو رۆژه‌دا له دایک بووم و لهو رۆژه‌دا نه‌رمم (واته که‌س رایه‌ی ناکه‌وی من بکوژی و بمکا به دارا) وه لهو رۆژه‌دا له قه‌بر هه‌له‌سه‌نننم و زیندوو نه‌کرتمه‌وه.

﴿ذَلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ﴾ (۳۴)

ئهه زاته كه باسمان كرد و باسی دایکی و ئهوه‌لی په‌یدا بوونی به فووی فریشته‌ی خودایی و له دایك‌بوونی و قسه‌كردن و دل‌خۆشی دانه‌وه‌ی دایکی و بردنه‌وه‌ی بۆ ناو خزم و په‌یوه‌ندی، كرا بۆتان له‌گه‌ل ئیعلانی ئه‌وه‌دا كه ئه‌بێ به پینغه‌مبه‌ری خاوه‌ن كتیب و پیروزی، ئه‌وه عیسی‌ی كوری مه‌ریه‌می كچی عیمرانه، وه ئهه جومله و ترا بۆتان به وتتیکی راستی ساغی وا كه به‌ردلی كافر‌ه‌كان ئه‌گرئ، وه گاور و جووله‌كه‌كان گومانیان هه‌یه تیا‌یا و، هاورد‌وبردی تیا ئه‌كه‌ن و، بازئ ئه‌لین: پیاویکی جادوو‌گه‌ر بووه و بازئ ئه‌لین كوری خودا بووه و، بازئ‌تر ئه‌لین به‌نده بووه.

﴿مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ سُبْحَانَهُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ

فَيَكُونُ﴾ (۳۵)

بۆ زاتی «واجب‌الوجود»‌ی بی‌نوقسان ناشئ كه ئه‌ولاد بۆ خۆی رابگرئ، خودا پاكه له‌وه؛ چونکی خودا ئه‌وه‌نده ته‌وانایه هه‌ر كاتی خواستی له‌سه‌ر شتی بێن هه‌یج نییه له‌ویدا و هه‌یجی پێ ناوئ ئه‌وه‌نه ئه‌بێ كه به‌ه‌رموئ: ببه و ئه‌ویش بێ. جا خودایی وا ته‌وانایی كوری ناوئ، وه یاخود ئه‌گه‌ر ئه‌ولادی بو‌یستایی به زوویی دروستی ئه‌كرد و ئیتر پتو‌یستی نه‌بوو به‌وه له ئاده‌میزادیکی مێینه‌دا به سه‌به‌بێ له ئه‌سباب په‌روه‌رده‌ی بكا به ژان و مه‌راهه‌ت و ئازار داینین.

﴿وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ﴾ (۳۶)

وه عیسا‌علیه‌السلام وه‌كوو قسه‌پیشووه‌كاني فه‌رموو ئه‌مه‌یشی فه‌رموو: كه به راستی ئه‌وه زاته كه ناوی ئه‌للا‌یه ئه‌وه په‌روه‌ردگاری منه و په‌روه‌ردگاری ئیوه‌یشه، ده‌ی عیبا‌ده‌تی بۆ بکه‌ن و بپه‌رستن، ئه‌مه‌یه ریگه‌ی راست و باوه‌ری ساغ بۆ ئاده‌میزادی هۆشیار.

﴿ فَأَخْلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ ﴾

جا کۆمه‌له‌کانی ئەو چەرخە لە ناو خۆیانا هاتن بەیەکا و شوڤر و غەوگا کەوتە بەینانەوه، واتە جووله‌که‌کان بە جاری ئینکاری هەموو قودسییەتیکیان لێ کرد و گاوریەکان باوەریان بەوه کرد کە ئەم کۆرە پاک و پاکزاد و پاک‌نژادە و لە پاشەپۆژا ئەبێ بە پیاویکی خواوەن هیمەت و قیمەت و حیکمەت و ئەگا بە پایە پێغەمبەریتی. وه یاخود تاقم تاقمەکانی گاوریەکان لە ناو خۆیان ئیختیلافیان پەیدا کرد: تاقمی نەستووریەکان وتیان: ئەم زاتە کۆری خودایە. یەعقووبییەکان وتیان: نەخەیر هەر ئەمە خودایە و لە ئاسمانەوه هاتوووە خوارەوه بۆ سەرزه‌وی. مەلکانییەکانیش وتیان: نە خودایە و نە کۆری خودایە، بە‌لکۆو بە‌نده‌یه‌که‌ لە بە‌نده‌کانی خودا و بە‌ میهرەبانی خۆی ئیختیاری کردوو و هەلی بژاردوو بۆ پایە رەهەبری و پێغەمبەری و ناردوو یەتی بۆ ریتنومایی و تەمی کردنی بە‌نی ئیسرائیل.

﴿ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَّشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴾

جا هاوار بۆ حالی ناھەمواری ئەوانە‌ی کە کافر بوون، واتە هەر لە بناغەدا باوەریان پێ نەکرد، یاخود کافر بوون لەبەر ئەوه کە باوەریان وابوو عیسا خودایە یا کۆری خودایە، هاوار بۆ ئەوانە لە کاتی حازر بوونیان لە رۆژیکی گەورە‌ی وەھادا کە لە پیش هاتنی ئەودا دلێ ئینسان لە ترسا مات ئەکا.

﴿ أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا ﴾

ماشە‌للا لەو رۆژەدا کە عالەمی تیدا گرد ئەبیتەوه چەندێک ئەم کافرانە باش دەنگی فریشتە‌ی خودا و واوە‌یلای خە‌لک ئەبیسن و، چەندێک چاویان ئەکەوی بەو کافرانە کە بە زۆر و زەجر گرد ئەکرێنەوه لە مە‌حشەرا، بە‌لام ئیم‌رۆ وە‌ها نین وە‌کوو خودا ئەفەر‌مویت:

﴿ لٰكِنِ الظَّالِمُونَ الْيَوْمَ فِي ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿۳۸﴾ ﴾

به لّام نهو كافره سته مكارانه لهم مالى دنيا دا وان له گو مراهیبه كى ته او دا.

﴿ وَاَنْذَرَهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ اِذْ قُضِيَ الْاَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۳۹﴾ ﴾

وه نهو كافرانه بترسیته له هاتنی روژی داخ و حسرت لهو كاته دا كه نیش هموو نه بریته وه و نه هلی دوزه خ جیا نه کریته وه له نه هلی به ههشت، به لّام نهو كافرانه نیسته وان له حالته تی بین ناگایی و نه فامیدا له وه زعی نهو روژه نه وانه به هیچ شیوه بین نیمان بهو روژه نایهن.

﴿ اِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْاَرْضَ وَمَنْ عَلَيهَا وَالِىْنَا يَرْجِعُونَ ﴿۴۰﴾ ﴾

نیتمه به راستی هموو نه م زهوییه به میرات وهر نه گرین، بستیکی په یوه ندی به كه سه وه نامینن و نه وانه ی وان له سه زهوی هه ر نه بن به بهنده ی ساغ و به هیچ جوژی دهسته لاتیان نامینن، وه كوو نهو كاته نابن كه وان له دنيا دا خزمه تكار و بهره ستیان هه یه، وه هموو یان بۆ لای نیتمه نه گه ریته وه.

﴿ وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ اِبْرٰهِيْمَ اِنَّهٗ كَانَ صٰدِقًا نَّبِيًّا ﴿۴۱﴾ ﴾

نه ی پیغه مبهری خو شه ویست تو باسی نیبراهیمی خه لیل بکه لهم قورئانه دا، به راستی نیبراهیم نینسانیکی راست وتار و رسال بوو له کردارا و به راستی پیغه مبهر و خاوه ن پایه بوو.

﴿ اِذْ قَالَ لِاٰتِيهِ يَتَابَتِ لِمَ تَعْبُدُوْا مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يَبْصُرُ وَلَا يُغْنِيْ عَنْكَ شَيْئًا ﴿۴۲﴾ ﴾

لهو كاته دا كه فرموی به باوکی، نه ی بابه تو بۆچی بهنده یی نه كه ی بۆ شتیکی

﴿يَتَّابِتْ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا﴾ ﴿٤٣﴾

ئەي باوکی خۆم بە راستی من زانستیکی وەھام بۆ ھاتووہ کہ بۆ تۆ نەبووہ و نەھاتووہ دەي بکەوہرہ شوین من و پەیرەوی من بکە ھەتا شارەزات بکەم بۆ رینگە یەکی راست.

﴿يَتَّابِتْ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا﴾ ﴿٤٤﴾

ئەي باوکی من بەندەیی بۆ شەیتان مەکە بە راستی شەیتان بەرابەر بە خودای میھرەبان یاخی و نافەرمان بووہ.

﴿يَتَّابِتْ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا﴾ ﴿٤٥﴾

ئەي باوکی من بە راستی من ئەترسم لەوہ سزایی لە لایەنی خودای میھرەبانەوہ لیت بدا جا ببی بە دوستی شەیتان.

﴿قَالَ أَرَأَيْبُ أَنْتَ عَنْ ءَالِهَتِي يَتَابِرْهِيمُ﴾

جا باوکی ئیبراھیم بە نارەزاییەوہ پێی وت: ئایا تۆ لات داوہ لە بەندەیی خوداکانی من و نارەزووت لە بەندەیی ئەوان نییە؟

﴿لَئِنْ لَمْ تَنْتَهَ لِأَرْجُمَنَّكَ﴾

وہ ئلاھی ئەگەر لەم قسانە دەسبەردار نەبی بە راستی من تەرکت ئەکەم.

﴿وَأَهْجُرْنِي مَلِيًّا﴾ ﴿٤٦﴾

دە برۆ لاچۆ لیم دووربکەوہرەوہ زەمانیکی زۆر بەلکوو بەوہ بییتەوہ بۆ سەر ھۆشی خۆت.

﴿ قَالَ سَلِّمْ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا ﴾ (۴۷)

جا حهزرهتی ئیبراهیم بهرابهر به باوکی و بهم وتاره ناباره خوئی تیک نهدا و فرموی: بابه سلاوت لی بی، قهی ناکا لهمهولا من داوای تاوان بهخشیت بوئه کهم له خودای پهروهردگار، به راستی خودای تهعالا بهرابهر به من میهرهبانه و دوعا و تکام قهبولئ نهکا.

﴿ وَأَعْتَرِلْكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَأَدْعُوا رَبِّي عَسَىٰ أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا ﴾ (۴۸)

وه ئیتر لیتان دوور نه کهومهوه له خوئان و لهو بتانهیش که نهیانپهرستن بیجگه له خودای پهروهردگار، وه ههر بانگ له خودای خوئم نه کهم هیوام وههایه که به هوی بانگ کردن له خودای خوومهوه دوعا ره دنه کراوه بم.

﴿ فَلَمَّا أَعْتَرَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴾ (۴۹)

جا کاتی ئیبراهیم گوشه ی گرت و دوور کهوتهوه لهو تاومه و لهو بتانه که نهوان بیجگه له خودا بنده بیان بوئه کردن ئیسحاق پی بهخشی و یه عقوو بیس که کوری ئیسحاق بوو؛ چونکی کوره زایش ههر کوری باپیره یه و یه که یه که ی نه م دووزاته مان کرد به پیغه مبهری خوومان.

﴿ وَوَهَبْنَا لَهُمْ مِنْ رَحْمِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴾ (۵۰)

وه بازی له رهحمهت و پیروزیمان پی بهخشین و کردمانن به گهوره و زمانی راستی خه لکمان کردهوه بویان زمانیکی بهرزی به حورمهت، واته وهها مه شهوورمان کردن به باش له ناو کومه له ناده میزادی نهو چهرخه دا که هه موو ئینسانیکی دیاری باسی پایه و کردهوهی باشی نهوانی نه کرد.

﴿وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ مُوسَىٰ إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا ﴿٥١﴾﴾

وہ لہ قورٹانا باسی موسای کوری عیمران بکہ لہ بہنی ئیسرائیل، بہ راستی کہ
 ٹوہہ ذاتیکی پالفتہ بوو بہ تاقیق پیغہمہری بوو کہ شانی بہرز بوو، وہ لہ لایہنی
 خوداوہ پایہی نوبوہ تیشی ہہ بوو.

﴿وَنَدْبَيْنَهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ﴾

وہ لہ لای راستی کیوی توورہ وہ بانگمان لی کرد.

﴿وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا ﴿٥٢﴾﴾

وہ نزیکمان کردہ وہ لہ خوٹمان لہ حالیکدا گفتوگوی لہ گہل مندا ٹہ کرد.

﴿وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا ﴿٥٣﴾﴾

وہ پیمان بہ خشی بہ میہرہ بانی خوٹمان ہاروونی برای بہ پیغہمہرایہ تی، واتہ
 کردمان بہ پیغہمہر لہ بہر خاتری ٹہو.

﴿وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا ﴿٥٤﴾﴾

وہ باسی ئیسماعیلی کوری ئیبراہیم بکہ لہ قورٹانا، وہ ذاتی وہا شیاوی باسکردنہ،
 بہ راستی ئیسانیکی وہعدہ بہجی ہاوہر بوو، ہہروا وادہیہ کی بہ ہہرکہسن ٹہدا
 وہفای پی ٹہ کرد، بہسہ بؤ بہ لگہ لہسہر ٹہم قسہ ٹہوہ کہ وہعدہ ی دا بہ باوکی کہ
 سہر ٹہکا لہسہر برینیا و لہ کاتی خوٹیا ہات بہ پی دوودلی و راکشا و سہری خستہ
 بہر دہستی باوکی بؤ ٹہوہ سہری ہیری، وہ فرستادہ ی خودا بوو بؤ سہر عہرہب و
 خواوہنی پایہی پیغہمہری بوو بہ لام ٹہو شہرعہ کہ ٹہو رہفتاری پی ٹہ کرد ہہر
 ٹہو دہ سہحیفہ بوون کہ ہاتبوونہ خووار بؤ باوکی خوٹ؛ چونکی شہرتی رہسول
 ٹہمہیہ شہرعیتی بیی کہ رایگہیہنی بہ خہلک خواہ ٹہو شہرعہ سہر بہ خوٹ بؤ خوٹ
 ہاتبی، وہ یاخود شہرعنی پی کہ لہ پتشا نازل بووہ بؤ پیغہمہری پتشیو.

﴿وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا ﴿٥٥﴾﴾

وه حالی وه‌ها بوو که هه‌میشه نه‌مری نه‌کرد به ژن و مندال و خادمانی نو‌یژ بکه‌ن و زه‌کاتی مال بدن، وه له لای خودا ئینسانیکی وا بوو بیر و وتار و ره‌وشتی جیگه‌ی ره‌زای خودای ته‌عالا بوو.

﴿وَأَذْكُرِي الْكِتَابِ إِدْرِيسَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٥٦﴾﴾

وه له قورئانا باسی ئیدریس بکه که کوره‌زای شیسسی کوری چه‌زرته‌تی ئاده‌م بوو، وه سی سه‌حیفه‌ی بو‌هاتبوو له لایه‌نی خوداوه و به راستی ئینسانیکی خاوه‌ن راستی بوو له هه‌موو وتاری خو‌یا و خاوه‌نی پایه‌ی پیغه‌مبه‌ری بوو یه‌که‌م ئینسانی بوو که به خامه‌ی نامه‌ی نووسی. وه ته‌ماشای نه‌حوالی نه‌ستیره‌کانی کرد و حسیبی شه‌و و روژ و وه‌رزه‌کانی سالی راگرت.

﴿وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٧﴾﴾

وه به‌رزمان کرده‌وه بو پایه‌یه‌کی به‌رز که نزیکیه له خودا یا بو شوئینیکی به‌رز که ئاسمانی شه‌شه‌مه یا چواره‌م بینا له‌سه‌ر نه‌وه که نه‌م زاته تا ئیسته‌ زیندووه. وه ئینوزه‌حاک ته‌فسیری نه‌و جیگه‌ی به ئاسمانی شه‌شم کردووه‌ته‌وه. وه نه‌نه‌سی کوری مالیک و نه‌بووسه‌عیدی خدری به ئاسمانی چواره‌میان ته‌فسیر کردووه‌ته‌وه.

﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ مِنْ ذُرِّيَةِ آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ ذُرِّيَةِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْرَائِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُ

الرَّحْمَنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا ﴿٥٨﴾ ﴿﴾

نه‌م پیغه‌مبه‌رانه که باسمان کردن له چه‌زرته‌تی زه‌که‌ریاوه تا ئیره نه‌وانه که‌سانیکن که خودای ته‌عالا نیعمه‌ت و به‌خششی پنداون له پیغه‌مبه‌رانی خاوه‌ن پایه، له نه‌ته‌وه‌ی

ثادم **عاشرا** کہ ہمویان نہ گریته وہ بہ تاییہ تی حہزرتی ٹیدریس، وہ لہ نہ تہ وہی
 نہ وانہی کہ لہ کہ شتیہ کہ دا ہہ لمگرتن لہ گہل حہزرتی نو و حد ا وہ کوو ہہ موویان و
 بہ تاییہ تی ٹیبراہیم، وہ لہ نہ تہ وہی ٹیبراہیم وہ کوو باقیہ کان وہ بہ تاییہ تی ٹیسماعیل
 و ٹیسحاق و یہ عقووب و نہ تہ وہی ٹیسرائیل وہ کوو موسا و ہاروون و زہ کہ ریا و
 یہ حیا و عیسا **البتلا**. وہ لہ جو ملہی ٹہو کہ سانہی کہ ٹیمہ بہ عینایہ تیکی تاییہ تی
 ہیدایہ تمان دان و شارہ زامان کردن بؤ ریگی خوداناسی و خو ناسی و خہ لک
 ناسین، وہ بؤ مامہ لہ لہ گہل ٹہ مانہ دا ہہر کہ سی بہو جوڑہ لایہ قہ بؤی، وہ لہ وانہ کہ
 ہہ لمان بژاردن لہ ناو ثادہ میزادا و لہ تا قمی خو یانا، وہ ٹہ وانہ ٹینسانیکی وا خواون
 پھیمان و خواون ٹیمان و خواون پھیوندن بہ خودای خو یانہ وہ کاتی کہ ٹایاتی
 خودایان بہ سہرا بخوینرایہ تہ وہ لہ سہر قامہ تی رہوانی خو یان ٹہ کہ وتن بہ شیوہی
 سوجدہ بہران و بہ شیوہی گریاوان لہ مہ قامی ترس و ریژی پہر وہ ردگارا.

﴿خَلَّفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهْوَاتِ فَسُوفَ يَلْقَوْنَ
 غِيَا ۝۵۹﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا
 يُظْلَمُونَ شَيْئًا ﴿۶۰﴾ جَنَّتِ عَدْنِ الَّتِي وَعَدَ الرَّحْمَنُ عِبَادَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّهُ كَانَ
 وَعْدُهُ مَأْتِيًا ﴿۶۱﴾ ﴿

جا لہ گہل پایہ و مایہی ٹہو زاتہ موبارہ کانہ دا ہات بہ شوین مردنی ٹہوانا چیننی
 جینگہ داری ناباری وہا کہ نوٹریان زایہ کرد بہ تہر کردنی ہہ مووی یا بازیکی و
 بہ دواختنی لہ کاتی تاییہ تی و لہ بی موبالاتی بہ مہعنا و مہغراکہی لہ کاتی
 بہ جی ہینانیا و، کہ وتنہ شوین ٹارہ زووی نہفسی ٹہ مہارہی خو یان، جا ٹہم چینہ
 نابارہ بی ٹایینہ لہ مہولا ٹہ گہن بہ تولہی شہر و بہ ٹہنجامی بی فہری خو یان، مہ گہر
 ٹہو کہ سانہ تہوبہ بکھن و وہر گہر ٹنہ وہ بؤ فہرمانبہرداری خودای تہعلا و ٹیمان

بیٹن بہ ٹہسل و فہرعی ٹایینی راست و کردہوہی باش بکہن جا ٹہمانہ ہہموو
 ٹہرؤنہ بہہہشتہوہ، وہ ہیچ ٹہندازہیین، کہم یا زؤر، ستہمیان لئ ناکرئ، ٹہو بہہہشتہ
 ٹہوان ٹہرؤنہ ناویان بہہہشتی ٹیقامہ و جینگہ گرتنی ہہتا ہہتایہ، ٹہو بہہہشتہی
 کہ خودای مہرہبان وہعدہی داوہ بہ بہندہکانی بہ ہؤی ٹیمان و باوہری ٹہوان بہ
 خودای پہنامہکی و دینی پہنامہکی و قیامہتی پہنامہکی و دؤزخ و بہہہشتی
 پہنامہکی، وہ بہ راستی ٹہو وہعدہیہ خودا بیدا ٹہبئ بیتہجینگہ.

﴿لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلَامًا وَهُمْ فِيهَا فِيهَا بُكْرَةٌ وَعِشْيًا﴾ ﴿٦٢﴾ تِلْكَ
 الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا ﴿٦٣﴾

وہ ٹہوانہی کہ ٹہرؤنہ ٹہو بہہہشتانہوہ نایسن لہو بہہہشتانہدا قسہی پووچی
 بی سوود سہلام لئ کردن نہبی، ٹہگہر سہلام کردن پووچ بی، وہ بؤیان ہہیہ رزق
 و رؤزی خؤیان بہ تاییہتی لہ بہیانی و ٹیوارہدا، وہ ٹہو بہہہشتہ کہ داومانہ بہوانہ
 کہ ٹہہلی پاریزن و پاریز ٹہکہن لہ کوفر و لہ تاوانباری و لہ دلہندی بہ جیہانہوہ.

﴿وَمَا نَنْزِلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ لَهُ، مَا بَيْنَ أَيْدِينَا وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ
 ذَلِكَ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا﴾ ﴿٦٤﴾

ٹہم ٹایہتہ پیروزہ حیکایہتی فہرموودہی جوہرہٹیلہ عَالَمِ الْغَيْبِ کاتنی کہ حہزرت ﷺ
 پرسیاری ٹہکرد لہ دلئی خؤیا: بؤچی جوہرہٹیل نایہتہ خوارہوہ باسی «أصحاب الکہف»
 و «ذوالقرنین» و «رؤح» م بؤ بیٹنی؟ جا ٹہئی: ٹیمہ نایہینہ خوارہوہ بہ ٹہمری پہروہردگاری
 تؤ نہبی کہ بؤ ٹہوہ مولکی تاییہتی، ٹہوہی کہوا لہ بہردہمی ٹیمہدا و ٹہوہی کہوا
 لہ پاش ٹہم رؤژ و کاتہوہ و ٹہوہیش کہ لہ پیش ٹیمہدا بووہ و خودای تؤ قہت
 فہرامؤشکار نہبووہ و ہیچ شتیکی لہ بیر ناچیتہوہ.

﴿ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهِ هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا ﴾

ئەو خودایە کە پەرورەدگاری ئاسمانەکان و زەوی و مابەینی ئەوانە دەی هەر بەندەیی بۆ ئەو بکە و خۆت رابگرە لەبەر بەندەیی کردنا بۆ ئەو کە خودایەکی خاوەن دەستەلاتە و هاووێنە و هاووزات و هاوسیفەتی نییە، ئایا تۆ ناگاداری لە هاوناوی بۆ ئەو هەتا گومانت بڕوا بۆ ئەو کە هاوسیفاتی ئەویش بێی لە جیھانا؟

﴿ وَيَقُولُ الْإِنْسَانُ أَإِذَا مَاتَ لَسَوْفَ أُخْرَجُ حَيًّا ﴾

ئەو ئادەمیزادە بەدنیھادە (کە ئوبەیی کۆری خەلەفە) لە شێوەی بێ باوە پێدا ئەلی: ئایا کاتی من مردم و لە گۆرپارزیم دوای ئەو لەو گۆرپە دەرئەکریم و زیندوو ئەکریمەو؟!

﴿ أَوْلَا يَذْكُرُ الْإِنْسَانُ أَنَا خَلَقْتَهُ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكُ شَيْئًا ﴾

ئایا ئەو ئادەمیزادە بێر ناکاتەو لەو کە ئیمە لە نەبوون دروستمان کردوو و لە پێش ئەو دروست کردنەیشا هیچ نەبوو و نە ناو و نە نیشان و نە پایە و نە مایە و نە شان، وە وەکوو لەو نەبوونەو هیناومانە بۆ بوون بۆچی ناتوانین ئەو مادەیشی بدەینەو دەم یەک و دروستی بکەینەو وەکوو ئەوسا؟!

﴿ فَوَرَّيْكَ لَنَحْشُرَنَّهِنَّ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهِنَّ حَوْلَ جَهَنَّمَ حَيًّا ﴾

جا سویند ئەخۆم بە پەرورەدگاری تۆ ئەی موخەممەد بە راستی ئیمە ئەو کافرانە زیندوو ئەکەینەو و لە گۆرپەکانیان دەرئەکەین لە گەڵ شەیتانەکانیان، لە جین یا لە ئینس، وە بەیەکەو ریزیان ئەکەین لە پاشان ئەیان هینین و حازریان ئەکەین بە دەوری دۆزەخا بە جۆری کە هەموو هاتوون بە چۆکا.

﴿وَإِذَا تَلَّىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَّقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا﴾

وہ کاتنی ثابہ تہ کانی ٹیمہ تہ خوینریتتہ وہ بہ سہر کافرہ کانا بہ رووناکی و جوانی و ریک لہ گہ ل کات و شوینا کافرہ کان وہا مہ بہووت تہ بن ہیچیان بو نامیتیتتہ وہ تہ مہ نہ بی کہ لاندہ دن لہ باسی تہ دہب بو لای خو گہ ورہ کردن بہ شتی دنیا بی، وہ تہ و کافرانہ لہ ناو خو یانا بازیکیان بہ بازیکیان تہ لین دہ بارہی موسولمانہ کان: ثابا تہ وان با شترن لہ ٹیمہ یا خود ٹیمہ با شترن لہ وان لہ ہوی جینگہ و ریگہ و شان و نان و مہ جلسہ وہ؟ واتہ پاش تہ وہ کہ دہ ستیان تہ بری لہ بارہ وہ رگرتن لہ قورٹان و دین پہ نا تہ بن بہ فخر کردن بہ مادہی ژبواری و دارایی.

﴿وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ أَثْنًا وَرِئًا﴾

جا خودا بو تہ وہ کہ تہ و ری سہ یان خوا بکاتہ وہ تہ فہرمویت: گہ لنی تہ ہلی چہ رخ و زمانہ مان لہ ناو برد لہ پیش تہ وانا کہ پیشوہ کان زور جوانتر بوون لہ مان لہ ہوی دارایی و فہرش و رایخ و بہرگ و پو شاک و دیمہ ن و شتی بہرچاویبہ وہ، نیتر با تہ مان فیز بہ و شتانہ وہ نہ کہن.

﴿قُلْ مَنْ كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَنُ مَدًّا حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضْعَفُ جُنْدًا﴾

خودای تہ علا تہ فہرمویت: تہ ی پیغہ مہری خو شہ ویست تو بلنی بہ و کافرہ گومراہانہ: ہہر کہ سنی کہ وا لہ ناو دہ رای گومراہیدا با خودا ہہر دریتزہ بہ چہ رخی گومراہیبہ کہ ی بدا تا کاتنی کہ جاوان تہ کہ وی بہ وہی وادہ بان پندراوہ کہ ہاتنی

سزای دنیایە یا هاتنی قیامەت و سزای پاشەپۆژە، جا بە راستی ئەوسا ئەزانن کێیە
 کە خراپترە لەو دوو تاقمە لە هۆی جینگە و ریگەو، وە کێی زەعیفترە لە سوپادا.

﴿وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى وَالْبَقِيَّةُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ
 رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَرَدًّا﴾

و ئەو کەسانەیش کە شارەزا بوون بۆ ریگەیی نیسلام خودای تەعالا هیدایەت
 و تەوفیقیان بۆ زیاد ئەکا و مەشغوولی بێر و باوەری پاك و کردەوێ چاك ئەبن کە
 بۆ پاشەپۆژ بە سوودە، وە مەعلومە ئەو عیبادهتانه کە ئەمێنەو وەکوو نوێژەکان و
 زیکری «سبحان الله والحمد لله ولا إله إلا الله والله أكبر» وە یا وەکوو کردەوێ باش
 وەها کە خەلکی چاوی لێ ئەکەن و لەسەری ئەپۆن بە درێژایی زەمان ئەوانە باشترن
 لە مالی دنیا و ژبواری و دیمەن لە هۆی پاداشی قیامەتەو، وە باشترن لە هۆی ئەنجامەو.

﴿أَفْرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِآيَاتِنَا وَقَالَ لَأُوتِيَنَّ مَالًا وَوَلَدًا
 أَطَّلَعَ الْغَيْبَ أَوْ آتَخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا﴾

ئەو ئایەتانه نازل بوون لە عاسی کورپی وائیلدا، خەباب بازێ قەرزی بەسەریه
 بوو داوای کرد بیداتهو، ئەویش وتی: ناتدەمەو هەتا نەیهیتەو سەر دینی خوێمان!
 خەباب وتی: نەو ئەلاقەت لە دینی موحمەد هەلناگەریمەو نە بە زیندوویی و نە
 مردوویی و نە ئەو کاتەیش کە تۆ لە قیامەتا زیندوو ئەکریتەو، جا عاس وتی:
 مادام من زیندوو ئەکریمەو بێ بۆ لام؛ چونکی من لە قیامەتیشا مال و ئەولادم ئەبێ،
 جا لەوێ حەقەکەت ئەدەمەو بە داوای ئەم قسە و باسەدا ئەم ئایەتە هاتەخوارەو.
 ئەفەرمویت: یێم بلێن: کە حالی ئەو کابرایە چۆنە، ئەو کەسە کە کافرە بە نایاتی
 ئێمە و ئەلێ لەمەولا لە قیامەتا ئەگەر زیندوو بيمەو من مال و ئەولادم بێ ئەدری،

نایا ئەم کابرایه غەیب ئەزانن و خەبەدار بووه لهوه که لهمهولا مأل و ئەولادی ئەبێ،
وه یاخود له لای خودای خۆبوه عهد و بریاریکی وهرگرتوو بهوه که له قیامهتا
مأل و ئەولادی بێ؟!

﴿ كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَعُدُّ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ مَدًّا ﴿٧٩﴾ ﴾

حاشا ئەم کابرا غەشیمه و نەفامه بۆیه ئەم قسه پووچانه ئەکا، لهمهولا هەرچی
ئەو ئەیلێت ئەینوو سین بۆ موخاسه بهی له رۆژی قیامهتا و سزاکه ی بۆ درێژته کهینهوه
ههتا به قه ی تاوانباری ئەو رهسا بێ.

﴿ وَنَرْتُهُ، مَا يَقُولُ وَيَأْتِنَا فَردًا ﴿٨٠﴾ ﴾

وه کاتی که مرد مأل و ئەولادی هەرچی بێ لێ وهرته گرین ئەو خۆی به تهنیا
دی بۆ لامان.

﴿ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿٨١﴾ ﴾

ئەم کافره موشریکانه بێجگه له خودای عالم چەن خوايه کيان بۆ خۆیان داناوه
بۆ ئەوه له رۆژی دنیا دا و له قیامهتا بێن به هۆی گهوره یی و کهرامهت بۆیان.

﴿ كَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٨٢﴾ ﴾

حاشا شتی وا نابێ و سوود لهو بتانه وهرناگرن؛ چونکی ئەو بتانه له قیامهتا
ئینکاری ئەوه ئەکهن که ئەوانه بنهده یی ئەوانیان کردوو و ئەبێن به دژی ئەوان له
هه موو باهه تیکدا.

﴿ أَلَمْ تَرَ أَنَا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكٰفِرِينَ تُوْزُهُمْ أَرْسًا ﴿٨٣﴾ ﴾

نایا تۆ، ئە ی خۆشه و یست، نابینی ئیمه شه یاتین ئەنیرین بۆ سه ر دلی کافره
موشریکه کان و ئەو شه یاتینانه خته ی ئەوان ئەده ن بۆ تاوانباری.

﴿فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَدًّا﴾ ﴿۸۴﴾

هیچ پہلے بیان لی مہ کہ کاتی گہشتیان بہ ٹیمہ نزیکہ و ٹیمہ روژیان لہ سہر
 نہ ژمیرین بہ ژماردن، واتہ چہن روژیکی کہ میان ماوہ جا نہوسا نہمرن و من خوم
 نہزانم چیان لی نہ کہم.

﴿يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا﴾ ﴿۸۵﴾ ﴿وَسَوْقُ الْمُجْرِمِينَ إِلَى جَهَنَّمَ
 وَرِدًا﴾ ﴿۸۶﴾ ﴿لَا يَمْلِكُونَ الشَّفْعَةَ إِلَّا مَنِ اخْتَدَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا﴾ ﴿۸۷﴾

لہو روژہدا کہ خواہن تہقوا و تاعہ تہکان حہشر نہ کہین و گردیان نہ کہینہوہ و
 نہ یانبہین بو لای خودای میہربان بہ کومہ لہی بہ حورمہ تی سواری حہیوانی بہ نرخ،
 وہ تاوانبارہ کانیش نہدہینہ بہر بو دوزخ وہ کوو کومہ لی کہ تینوو بن و بہ پہلہ و
 ہلہ رابکہن. لہو روژہدا نہوانہ کہسیان خواہنی تکا و تکاکاری نین لہ لای خودای
 تہعلا کہسی نہین کہ پہیمانکی دین و ٹیمان و عمہل بہ تاعہ تی لہ گہل خودادا
 کردبئ و بہ جینگہی ہینابئ، جا نہوانہ نہ گہر گوناہباریش بن تکاکاریان ہہیہ،
 یاخود کہسانی نہین کہ ٹیزنی شہفاعہ تیان درابئ شہفاعت بکہن بو تاوانباران لہ
 موسولمانان.

بزانن! نہم ٹاہتہ مونا فی نیبہ بو نہو فہرموودانہی حہزرہ تہ ﷺ کہ نہہلی
 مہحشہر نہنیررین بو مہحشہر بہ پیادہ و بہ رووتی، وہ کوو بوخاری ریوایہ تی
 کردووہ، لہ بہر نہوہ نہم حہدیسہ بو تاوانبارانی موسولمانانہ و ٹاہتہ کہ بو موسولمانہ
 گہورہکانہ کہ بی تاوانن، بہ تاییہ تی نہوانہیان کہ خواہنی کردہوہی باش و بہش و
 بارہی بہرزن بہرابہر بہ موسولمانان.

﴿وَقَالُوا اخْتَدَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا﴾ ﴿۸۸﴾ ﴿لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِذَا﴾ ﴿۸۹﴾ ﴿تَكَادُ
 السَّمَوَاتُ يَنْفَطَرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا﴾ ﴿۹۰﴾

دَعُوا لِلرَّحْمَنِ وِلْدًا ﴿٩١﴾ وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وِلْدًا ﴿٩٢﴾ إِنْ كُنَّ
 مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتَى الرَّحْمَنِ عَبْدًا ﴿٩٣﴾ لَقَدْ أَحْصَاهُمْ
 وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿٩٤﴾ وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَرْدًا ﴿٩٥﴾

ئەو کافرە بێ شوعوورانە بە تەقلید و کەوتنە شوئنی پێشینانە بێ بیرەکانیان ئەلێن:
 خودای عالم ئەولادی بۆ خۆی بریار داوە، وە فریشتەکان کچی ئەون، ئەی بەدبەختەکان
 بە راستی بیرکی خراپتان دەربەرپووە و شتیکی نارەواتان کردووە و بەدی هیناو،
 لەوانە یە ئاسمانەکان لەبەر ناباری ئەم بیرو باوەر و کردەوێ ئیو و ئەم واتە ناپەسەندەتان
 لەت لەت بین، وە لەوانە یە زەوی شەق بەرێ و کێوێکان هەرەس بین و بەرووژین
 لەبەر ئەوە کە ئەولاد بۆ خودا دانەنین، بە هیچ جۆرە وانییە بۆ خودا ئەولاد وەرگیری
 و ئەولادی بێن لەبەر ئەوە کە خودای تەعالا زاتیکی «واجب الوجود» و نیازی بە
 کەس نییە هەتا حەز بە ئەوە بکا بۆ یارمەتیدانی، وە خودا «واجب الوجود» و باقی
 مومکینات بوون و نەبوونیان وەکوو یەکە و لەگەڵ «واجب الوجود» مونسەبەیان
 نییە، لەگەڵ ئەوەیشدا ئەبێ ئەوە لە جینسی باوک و دایک بێ، وە بەهەر حال خودا
 هەموو ئینسان و جینی بۆ عیبادهتی خۆی دروست کردووە وەکوو خودا فەرموویەتی:
 ﴿إِنْ كُلٌّ مِنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتَى الرَّحْمَنِ عَبْدًا﴾ نێه هیچ عاقل و هۆشیاری کە
 وان لە ئاسمانەکان و زەویدا ئیلا حازرن لە خزمەتی خودادا بە بەندەیی و خزمەتگوزاری،
 بە خۆشی و ناخۆشی، واتە هەموو رامن بۆ زاتی حەق.

خزمەتگوزاری فەرمانی زاتە

ئەوێ کە هەیه لەم کائیناتە

خودای تەعالا ئەو عاقلانە کە بوون و هەن و ئەبن لە عەرز و ئاسمانەکانا زەبتی

کردوون و دەورەیی داون و ژمارەیی ئەشخاس و کات و شوئنی کردوون و هەموویان

له رۆژی قیامه تا دینه حوزووری خودا به تاکی و خزمه تکاری و نیازمندی بی ئه عوان و بی یارمه تیده.

ئه وهی که راسته خودا یاربه تی	له کاتی کارا مه ده دکاریه تی
ئه وهی ناراسته بی که س ئه که وئی	دنیا ی رووناک ی ئه بی به شه وئی
ده ی چرای دلتان مه کوژیتنه وه	تا له و رۆژانا هه لگیرسینه وه
تا راست و چه پتان بیته چراخان	دنیا تان ببی به تازه باخان
لیدهن له سایه ی ئالای ره هبهره	نه غمه ی دلشادی به م سه ره و سه را
ئه مه یه شادی و ئازادی ئینسان	وه ربگرن نامه ی که ره م و نیحسان

﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ

وَدًا ﴿٩٦﴾

ئهو که سانه که ئیمانیا ن هه یه به دینی ئیسلام و کرده وهی باش ئه که ن، واته خو یان له حه رام ئه پاریزن و کاری ناره و نا که ن و فه رمانی خودا به جی دین ئه وانه له دلی موسولمانانا خودا خو شه ویستی و ره زامه ندیا ن بو جی به جی ئه کا.

﴿فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِ

قَوْمًا لَّدَا ﴿٩٧﴾

ئیمه بۆیه ئه م کتیبه مان به زمانی تو ری کخستوو هه تا هه موو قه ومه که ت لئی حا لی بب ن، جا موژده بده به ئه هلی ته قوا به گه یشتن به ره زای خودا، وه بیش ترسینه به ئایاتی هه ره شه ئه و قه ومه ی که دوژمنا یه تی و ناسازی دل و ده روونیا ن له گه ل دینا زور سه خته.

سووره تی «طه»، مه ککه ییبه، ئایه ته کانی "۱۳" و "۱۳۱" نه بی، ئه وانه مه دینه بین و "۱۳۵" ئایه ته.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿ طه ۱ ﴾

ئه ی پیاوی دیاری!

﴿ مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى ﴾

ئیمه ئه م قورئانه مان نه ناردوو ته خواره وه بۆ تو هه تا تو خۆت ماندوو بکه ی به هۆی خه مخواردن له سه ر گو مری بی ئه وانه که ئیمان نایه نن.

﴿ إِلَّا نَذْكُرَ لِمَنْ يَخْشَى ﴾

به لام ناردوو مانه بۆ ئه وه که حق بخه یته بی ری ئه وانه که له خودا نه تر سن.

﴿ تَنْزِيلًا مِمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى ﴾

وه ئه و قورئانه که نازل کرا وه بۆ تو به ناردنه خواره وه یه که به مؤلّهت و له سه ر حیکمهت و مه سلّه حهت له لایه نی ئه و خودا خا وه ن حیکمه تی خا وه ن ته وانا وه که زه وی و ئاسمانه کانی دروست کردوو وه ئه و ئاسمانه بهرزانه که هۆشی ئاده میزاد سه ر گهردانه له سه ی ری ئه وانا.

﴿الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى﴾

نهو خودا میهره بانه که عهرشی داگیر کردووه له ژووری ههموو ناسمانه کانهوه.

﴿لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَى﴾

مولکی نهو خودا میهره بانه یه ههموو نهوهی وا له ناسمانه کانا و له زهویدا و نهوهی وا له ناو بهینی نهوانا له فریشته و گیانله بهری نادهمی و غهیری نادهمی، وه نهوهیش وا له ژیر عهرزا، واته له ناو کورۆکهی زهویدا له کان و غهیری کان، وه یا نهوهی وا له مه رکهزی زهویدا که نوختهی ناوه راسته (تهقریبهن) بۆ دائیرهی زهوی یا بۆ نوختهی که ناره کانی.

﴿وَإِنْ تَجَهَّرَ بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَى﴾

وه نه گهر تو له پارانه وه له خودادا دهنگ بهرز نه که یته وه و قسه کانت به ناشکرا نه کهی نه وه له سهر خواستی خوته نه نا خودا بی نیازه له بهرز کردنه وهی دهنگ؛ چونکی خودا زانایه به وهی به په نامه کی نهوتری و به شتیکیش له وه په نهان تر بی وه کوو و توویرهی نهفس.

﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى﴾

نهو زاته خاوهن سیفاتی کهماله و دوور له نیشانهی عهیب و نوقسانه ناوی خوی داناوه به «الله» وه ثم ناوه بووه به عهلهم له بۆ زاتی مهوسوف به کهمال و دوور له نوقسان، وه هیچ کهس نییه که بهندهیی بۆ بکری به راستی نهو نه بی، وه ناوه جوانه کان که دهلالهت نه کهن له سهر ههموو سیفه تیکی نهفسی و سهلبی و سوبوتی زاتی یا فیعلی بۆ نهوه.

سیفاتی سه‌لش پینجه مه‌عدووده:
 هم له ئەفعالا هه‌روا له سیفات
 دیارن وه‌کوو کاره‌با به‌شه‌و
 عیلم، ئیراده، و، قودره‌تی به‌زات
 باقی سیفاتی فیعلی به‌ته‌عمیم
 ناویان مه‌شه‌وره به «مه‌عنه‌وییه»
 باقی هه‌روه‌ها بزانه سالم
 زیددی ئەمانه مه‌حالن «فاهم»
 هه‌موو «ته‌وقیفی» و ده‌رجی قورئانه
 «کنز الأسرار»ی زاتی ئەکره‌مه

سیفه‌تی نه‌فسی خودا «وجود»ه
 «قدم» و «بقا» و «وحدة» به‌زات
 قیامی به‌زات، بی‌میسلی بو‌ئه‌و
 سو‌بووتی زاتی حه‌وتن، وه‌ك: حیات،
 سه‌مع و، به‌سه‌ر و، که‌لامی قه‌دیم
 ئەم حه‌وت سیفه‌ته به «مصدریته»
 وه‌ك «عالمیة» بوونی به «عالم»
 ئەمانه بیستن بی‌زیاد و که‌م
 ئەسمای حوسنای ئەو موشته‌ق له‌وانه
 به‌س ئیسمی «الله» ئیسمی ئەعه‌زه‌مه

﴿وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَىٰ ﴿٩﴾ إِذْ رَأَىٰ نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي
 آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي آتِيكُم مِّنْهَا بِقَبَسٍ أَوْ أَجْدُ عَلَىٰ النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾﴾

ئە‌ی پی‌غه‌مبه‌ری خۆشه‌ویست ئایا [تا] ئیسته رووداوی حه‌زه‌تی مووسای
 کو‌ری عیمرانی به‌نی ئیسرائیلت بیستوو‌ه؟

که‌ پاش ئە‌وه ماوه‌ی ده‌ سأل له‌ خزمه‌تی حه‌زه‌تی شو‌عه‌ییدا مایه‌وه کچه‌ بچو‌وه‌که‌ی
 ماره‌ کرد و ماوه‌ی پاش ئە‌وه له‌ خزمه‌تیا بو‌و ئە‌مجار هات به‌ دل‌یا که‌ بگه‌رپه‌ته‌وه بو‌و
 لای دایکی بو‌و میسر و ئیزنی خواست له‌ حه‌زه‌تی شو‌عه‌یب که‌ له‌ گه‌ل‌ خیزانه‌که‌ی
 برۆن بو‌و میسر و ئە‌ویش ئیزنی دان و بازی حه‌یوانیشی پیدان، کاتێ هاتن به‌ ریندا
 و چهن مه‌نزلیکیان بری، له‌ شه‌وی جومعه‌دا که‌ له‌و کاته‌دا شه‌ویکی سارد بو‌و
 ژنه‌که‌ی کو‌رپکی لێ بو‌و له‌ به‌ر سه‌رما زۆر په‌ریشان بوون، جا مووسا ته‌ماشای
 کرد له‌ لای راستی کئوی تووره‌وه ئاگرئ ده‌رکه‌وت، جا فه‌رمووی به‌ خیزانه‌که‌ی:

ئىوه لەم شوئنه دا بىئنه وه من ئاگرىكم چاو كردوو ئه پوم بو نزيكى ئه و ئاگره بهلكوو له و ئاگره دهسته چيله يى بىنم و لئيه دا ئاگر بكهينه وه و گهرم ببنه وه، ياخود له دور و بهرى ئه و ئاگره كه سىكم دهست بكهوئى شاره زام بكا بو ناو ئاوه دانىيه كه لەم نزيكه دا هه تا ماوه يى ئاسايش بگرين.

﴿ فَلَمَّا أَنهَا نُودِيَ يَمُوسَىٰ ﴾ ﴿١١﴾

جا كاتى موسا هات بو لای ئه و ئاگره ته ماشای كرد ئاگر نيه له ويدا بهس داریكى سهوزى گه لاداره شه و قیكى لى دهرئه چى وه كوو چهن چرایه كه و پىكه وه بگرين، كه گه يیه ئه وئى بانگ كرا: ئه ی موسا، ئه مئيش فه رمووی: به لئى تو كئى؟ كئى بانگى لى كردم؟ جا دهنگئى هات فه رمووی:

﴿ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَأَخْلَع نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴾ ﴿١٢﴾

به راستى من كه بانگت ئه كه م پهروه دگارى تو م ئه و پهروه دگاره كه تو م پاراستوو تا ئىسته، ده ی سۆله كانت دابكه نه له پىت و به پئى رووته وه نزيك ببه ره وه له م نووره چونكى تو وای له شوئىتىكى پىروژ و پاكدئا كه ناوى ناسراوى «طوى» يه.

﴿ وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰ ﴾ ﴿١٣﴾

وه مئيش تو م هه لئاردوو به بو ره به برى و پىغه مبه رى، تو م كردوو به فرستاده ی خو م بو سه ر گه لئى ئاده مئىزدای سه ركئيش، جا گوئى بگره بو ئه وه ی كه وه حى ئه كرى بو لات و ئه بىنى:

﴿ إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي ﴾

ئه وه ی كه وه حى ئه كرى بو لای تو گرنگه كه ی ئه مه يه: كه به راستى من ئه و زاته «واجب الوجود» ه خاوه ن كه ماله م كه ناوم «الله» يه و كهس به نده يى بو ناكرى من نه بئى، مادام وایه هه ر به نده يى بو من بكه.

﴿وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي﴾ (۱۴)

وه به تاييه تي ناگاداري نوپزه كه ت بكه و له كاتي خويا به جيئي بينه بو ياد كردني من و ناو بردني من هه تا فه راموش نه بن له باسي من.

﴿إِنَّ السَّاعَةَ آئِيَةٌ أكَادٌ أُخْفِيهَا لِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسَعَىٰ﴾ (۱۵)

وه هه ميشه ده وام بكه ن له سه ر به نده يي و باوه رتان و ابني نه م دنيا پايه دار نيه و روژي پاشه روژ بن گومان ديت، به لام له وانه يه من بيشارمه وه و ده ري نه خه م بو خه لك تا له سه ر نيمان به غه يب نه م خه لكه به نده يي بكه ن، وه بو نه وه كه قيامه ت هات هه ر نه فسني جهزا بدر يتته وه به وه كه بوي تيكوشيوه و بوي تينه كووشي.

﴿فَلَا يَصُدَّنَّكَ عَنْهَا مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَتَرْدَىٰ﴾ (۱۶)

نيتر ناگادار به ئيعرازت بين نه نني له بووني قيامه ت و دوورت نه خاته وه له باوه ر به و روژه كه سني كه نيمان يي نيه و كه وتووته شويني ئاره زووي خوئي تا تويش وه كوو نه و به هيلكا برويت:

﴿وَمَا تِلْكَ يَمِينُكَ يَمْسُقُنَّ ﴿۱۷﴾ قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّأُ عَلَيْهَا

وَأَهْوَسُ بِهَا عَلَىٰ غَمِّي وَلِيَ فِيهَا مَآرِبٌ أُخْرَىٰ﴾ (۱۸)

پاش نه و نه ندازه فه رموده يه، خودا ويستي موسا دلنيا بكا له وه كه خوداي عالم بوو قسه ي له گه لا كرد و نه و بوو به پينغه مبه ر به وه كه بازي موعجيزه ي نيشان بدا؛ جا بانگي كرد و به پرسيازه وه فه رمووي: نه ي موسا نه وه چيه به ده ستي راسته وه؟ نه و يش عه رزي كرد: نه وه عاسا كه ي خو مه: كاتي كه ماندوو بووم يا به لاي ئازه له كه مه وه وه ستام خو م نه ده م به سه ريا، وه گه لا داريشي بين دائه وه رينم به سه ر مه ره كانما، وه چهن ئيشي تريشي بين نه كه م... وه كوو نه وه له تاريكه دا نه يخه مه پيش بو ديار ي

کردنی به رزی و نرمی و، نه یکم به هوی باز بردن به سهر جوگه ناوی پانا و، ماری پین نه کوژم و، به ره‌لستی گورگ و درنده و دوزمنی پین نه کهم، وه کاتی گوریسی دۆلچه که کورت بوو سهری نهو گوریسه توند نه کهم له قهفی عاساکه‌م بو نه وه بگا به ناوی بیره که، وه بوخچه نه کهم به سهریا و نه یتیم به شانمه وه و، جار جار کۆلنجی خۆمی پین نه ته قینم. نه مانه قازانجی عاساکه مه که عه رزم کردی.

﴿ قَالَ أَلْقَهَا يَمُوسَىٰ ﴿١٩﴾ فَأَلْقَاهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَىٰ ﴿٢٠﴾ ﴾

خودا فرمووی: نهو عاسایهت فره بده، نه ویش فرهی دا، کوتوپر ته ماشای کرد عاساکه‌ی ماریکی زه لاهه و کوتوپر ری نه کا، که حه زره تی مووسا نه م وه زعه‌ی له عاساکه یه وه دی ترسا و گه رایه دواوه.

﴿ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَىٰ ﴿٢١﴾ ﴾

خودا فرمووی: برۆ عاساکهت بگره و مه ترسه لیتی؛ چونکی مادام ده ستت بو برد من نه یگنر مه وه بو سهر شیوه و شانه پینشووه که‌ی.

﴿ وَأَضْمَمْنَا يَدَكَ إِيَّائِنَا إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخْرُجُ بَيْضَاءَ مِثْلِ بَيْضَاءِ أَيْةٍ أُخْرَىٰ ﴿٢٢﴾ ﴾

وه ده ستت بیه بو لای بن بالت کاتی هیناته دهره وه به سپیتی دهردی، وه کوو چرایین هه لگیرساین به بئ نه وه که تووشی دهردی بووبن وه کوو به له کی، یا نه خووشینیکی تر، نه مه موعجیزه یه کی تره بیجگه له موعجیزه‌ی گۆرانی عاساکهت به مار.

﴿ لَنُرِيكَ مِنْ آيَاتِنَا الْكُبْرَىٰ ﴿٢٣﴾ ﴾

نیمه نه م عه جایباه مان نیشان دای: نووریکم بو دهرخستی له لای راستی کتوی تووره وه وه کوو ناگری هه لگیرساو هه تا تو بیت بو لای، وه له غه بیه وه بانگم لئ کردی و تو بیستت به بیستیکی غه یه عاده تی، وه عاساکه‌م بو کردی به ماری خاوه ن

تەكان و بۆم كردهوه به داره‌كه‌ی جاران و دهستی خۆتم بۆ كردی به چرای رووناك بۆ هەر كاتی پێویست پێی بی، بۆ ئەوه بازی له نیشانه گه‌وره‌كاني خۆمت نیشان بدهم، وه‌كو: گری ناگر له داری تەر و، گۆرپینی داری وشك به گیانله‌به‌ریکی بیمناك و، هه‌لگیرسانی چرا له دهستی خۆتا بۆ ئەوه كه دلت دابمه‌زری و بزانی خودا هه‌موو شتیکی پێی نه‌كری.

﴿أَذْهَبَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ﴾ ﴿٢٤﴾

مادام ئەمانه‌ت چاوپێكه‌وت پشت به خوا بیه‌سته و برۆ بۆ سه‌ر فیرعه‌ونی نابار؛ چونکی به راستی یاخی و بایی بووه و لای داوه له یاسای ئاده‌میزادی خاوه‌ن ده‌سته‌لاتی به شوعور.

﴿قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي﴾ ﴿٢٥﴾ ﴿وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي﴾ ﴿٢٦﴾ ﴿وَاحْلِلْ عُقْدَةَ مِنِّي لِسَانِي﴾ ﴿٢٧﴾ ﴿يَفْقَهُوا قَوْلِي﴾ ﴿٢٨﴾ ﴿وَاجْعَلْ لِي وِزِيرًا مِّنْ أَهْلِي﴾ ﴿٢٩﴾ ﴿هَرُونَ أَخِي﴾ ﴿٣٠﴾ ﴿أَشَدُّ بِهِ أَزْرَى﴾ ﴿٣١﴾ ﴿وَأَشْرِكُهُ فِي أَمْرِي﴾ ﴿٣٢﴾ ﴿كَيْ نَسِيحَكَ كَثِيرًا﴾ ﴿٣٣﴾ ﴿وَنَذْرَكَ كَثِيرًا﴾ ﴿٣٤﴾ ﴿إِنَّكَ كُنْتَ بِنَا بَصِيرًا﴾ ﴿٣٥﴾

جا به‌و پیرۆزیه‌ی كه‌ه‌زه‌تی موسا ده‌ستی كه‌وتبوو له مونا‌جاتی له‌گه‌ل خودادا و به‌خشینی پایه‌ی ره‌ه‌به‌ری و پایه‌ی زانیاری و پایه‌ی دووربینی و ته‌ماشای کردنی نه‌سبایی عاده‌تی هه‌مووی په‌یدا بوو له بۆ هه‌زه‌تی موسا و به‌ر له هه‌موو شتی داوای کرد له خودا كه‌ سینه‌ی گوشاد بکا و عه‌ززی کرد: خودایه‌ سینه‌م گوشاد بکه، واته‌ دلم نوورانی بکه و له‌تائیفی سینه‌م هه‌موویان رووناك بکه‌روه هه‌تا مه‌عنه‌ویاتم نه‌وه‌نده هیز بگری خودا به‌ حازر بزاتم له هه‌موو کاتی هات و نه‌هاتینکدا، وه‌ پاش ئەوه‌ كه‌ سینه‌ی خۆمت وه‌ها گوشاد کرده‌وه ئەو کار و بارانه‌یش كه‌ پێویسته بۆ

به‌جی هینانی ئەم په‌یامه ئاماده‌یان بکه‌ن بۆم به ئاسانی؛ چونکی هه‌تا ته‌وفیق نه‌بی به ره‌فیع ئینسان ناگا به دلخوازی خۆی و گه‌لێ [شتی] گه‌وره به هۆی شتی سووکه‌وه له ده‌ست ده‌رئه‌چێ، وه له وتاری خۆیشما زمانم به‌ره‌لا بکه و ئەو گیرو گرفته له زمانما هه‌یه لای بیه هه‌تا باش قسه‌م وه‌ربگرن و مانای فام بکه‌ن، وه له کۆمه‌له‌ی خانه‌واده‌ی خۆیشم یارمه‌تیده‌ری و راویژکه‌ریکم بۆ دروست بکه یارمه‌تیم بدا له ریخستنی کار و بارما و ئەوه‌یش هاروونی برام بی، هیزی مادی و مه‌عنه‌وی منی پێ زۆر بکه و بیکه به هاوبه‌ش و هاو‌پیی من له ئەمری پیغه‌مبه‌ریتی و په‌یامنیری و بانگ کردنی ئاده‌میزادا بۆ ریگه‌ی حه‌ق هه‌تا به یه‌که‌وه زۆر ته‌سبیحات بکه‌ین بۆ تو و زیکری تو بکه‌ین به زۆری؛ چونکه یارمه‌تیدان ته‌ئسیری زۆره له به‌جی هینانی مه‌قسوودا، وه به‌راستی تو ئیمه ئەبینی و ئاگاداری له‌وه نه‌گه‌ر تو ریعایه‌تمان نه‌که‌ی و یارمه‌تیمان نه‌ده‌ی ئیمه هیچ کاری ناتوانین به جی‌بینین.

﴿ قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَا مُوسَى ﴾ ۳۶ ﴿

خودای ته‌عالا له وه‌لامی پارانه‌وه‌که‌ی مووسادا فرمووی: وا ئەوه‌ی که تو داوات کرد پیتدرا ئەی مووسا.

﴿ وَلَقَدْ مَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَى ﴿۳۷﴾ إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّكَ مَا يُوحَى ﴿۳۸﴾ أَنْ أَقْذِفِيهِ فِي التَّابُوتِ فَآذِنِيهِ فِي الْإِمِّ فَلْيَلْقِهِ الْإِمُّ بِالسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِي وَعَدُوٌّ لَهُ ﴾

وه جارێکی تریش منه‌تمان نایه سه‌رت به چاکه‌یه‌کی تر له و کاته‌دا که تو له دایک بووبووی و دایکت به ده‌سته‌وه دامابوو چیت لی بکا و چۆن بتشاریتته‌وه له قیبتیه‌کانی به‌رده‌ستی فیرعه‌ون که فه‌رمانی کوشتنی مندالی ئیرینه‌ی به‌نی ئیسرائیلیان

پندرابوو، جا له و کاته‌دا ئیله‌مامان کرد بۆ ناو دلّی دایکت نه‌وه‌ی که بشی بۆ نه‌وه
ئیلهام بکری و سوودی بیی بۆ نه‌وه و حالیمان کرد که مووسا به‌اوهره ناو سنووقیکه‌وه
و بیخه ناو ده‌ریای نیل هه‌تا ده‌ریای نیل بیخاته قه‌راخه‌وه و له قه‌راخی نیلدا ئینسانیکه‌ی
کافر له قیبتیه‌کان که دوژمنی نه‌وه و دوژمنی منیشه وه‌ری نه‌گری و نه‌بیاته‌وه بۆ
خانه‌دانی فیرعه‌ون.

﴿وَالْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّي وَلِيُصْنَعَ عَلَيَّ عَيْنِي﴾ ٣٩

وه من میهره‌بانی و خوشه‌ویستییه‌کم خسته سهرت له ته‌وانایی خۆمه‌وه به‌جۆری
هه‌رکه‌سی توی چاو پی نه‌که‌وت توی نه‌وه‌نده خۆش نه‌ویست ئاره‌زووی نه‌هاته
سه‌ر خزمه‌تکردنت و پاراستنت، وه نه‌وه‌بشم بۆیه کرد هه‌تا به‌خێو بکرییت و
ته‌رییه‌ت بکرییت له‌به‌ر چاو‌دیری مندا به‌جۆری نه‌گه‌ران به‌شوینی دایه‌نا بۆت.

﴿إِذ تَمْشِي أُمَّتُكَ فَنَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُ ۗ فَرَجَعْنَاكَ إِلَىٰ
أُمِّكَ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۗ وَقَلَّتَ نَفْسًا فَنَجَّيْنَاكَ مِنَ الْغَمِّ وَفَتَنَّاكَ فُتُونًا
فَلَيْتَ سِنِينَ فِي أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلَيَّ قَدْرًا يَمْوَسِي ﴿٤٠﴾ وَأَصْطَنَعْتُكَ

لِنَفْسِي ﴿٤١﴾

له‌و کاته‌دا خوشکه‌که‌ت رویشت بۆ مالی فیرعه‌ون و کاتی خه‌به‌ردار بوو له‌وه
که به‌شوینی دایه‌نا نه‌گه‌رین وتی: چه‌ز نه‌که‌ن من به‌کیکتان پیشان بده‌م که شیری
پی بدا و به‌خێوی بکا و سه‌ره‌رشتی بکا؟ وتیان: به‌لێ، تا خوشکت هات دایکتی
برد بۆ مالی فیرعه‌ون و تو‌یان دایه‌ ده‌ستی بۆ شیر پێدانی و به‌خێو کردنی، وه تو‌مان
نارد‌وه‌وه بۆ لای دایکت تا چاوی رووناک بیه‌ته‌وه به‌دیتنی تو و خه‌م نه‌خوا، وه پاش
نه‌وه که گه‌وره‌ بووی و هاتیه‌ته‌وه بۆ مالی فیرعه‌ون بوویت به‌خوشه‌ویستی باره‌گا

هه تا رۆزئ له رۆژه كان ئينسانىكى «قىبىتى» ت كوشت و له پاش ئه وه موپته لامان كردى به ئه نوعى به لا و مهينهت و راتكرد بۆ «مهديهن» و له مهديهنا چهند سالى مابته وه، له پاش ئه وه هاتى بۆ لام له سهر ئه ندازهى زه مان و كاتى كه بريارم دابوو بۆ ئه وه له و كاته دا قسه ت له گه لا بكه م و بته كم به فرستادهى خۆم، وه كاتى كه هاتى بۆ لام من تۆم ريكنخست بۆ ئه وه ببى به خۆشه ويستى خۆم.

﴿ اَذْهَبَ أَنْتَ وَأَخُوكَ بِآيَاتِي وَلَا نِنْيَا فِي ذِكْرِي ﴾ ٤٢ ﴿

ئه ی موسا تۆ و براكه ت له گه ل ئايات و موعجيزاتى مندا وه كوو عاسا و دهستى موسا برۆن بۆ لای فيرعه ون و قه ت سستى مه كه ن له زيكرى مندا.

﴿ اذْهَبَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴾ ٤٣ ﴿

برۆن بۆ لای فيرعه ون و بانگى بكه ن بۆ ريگه ی داد و ئينساف؛ چونكى به راستى ئه و توغيانى كردوو وه له ريگه لای داوه.

﴿ فَقُولَا لَهُ، قَوْلًا لَيْنًا لَعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ ﴾ ٤٤ ﴿

وه له گه لى بدوين به وتارى نه رمى وا موناسبى ته يع و زه وق و ياساى ئه ويى، به لكوو ئه و بير بكا ته وه و دهركى حه قيه ت بكا و به نده بى خودا بگره تته گه رده ن يا خود لای كه مى تۆزئ له سزای خودا بترسئ.

﴿ قَالَا رَبَّنَا إِنَّنَا نَخَافُ أَنْ يَفْرُطَ عَلَيْنَا أَوْ أَنْ يَطْغَىٰ ﴾ ٤٥ ﴿

ئه بو وه بدوللای موحه ممه دى كورى ئه حمه دى قورتوبى ئه نسارى له ته فسيره كه يا ئه فه رمويت: خاوه ن ته فسيره كان فه رموويانه: له و رۆژه دا كه موسا له كئوى توورا خودا كردى به پيغه مبه رى خۆى هاروونى برائى له ميسردا بوو، جا خودا وه حى نارد بۆ هاروون كه له ميسر ده رچئ و بيت بۆ لای موسا وه ئه مریشى كرد به موسا كه بروا به ده مى هاروونه وه و به قه ی ماوه ی مه نزلئ رۆيشت و به يه ك گه يشتن و

هاروون به مووسای وت که: خودا کردوومی به پیغه‌مبهر و نه‌مری بی کردووم له‌گه‌ل تودا بم، وه مووسا هم فهرمووی: من داوام کرد له خودا که تویش بکا به شهریکم له پیغه‌مبهریتیدا، وه به‌یه‌که‌وه رویشتن بۆ تووری سینا، وه له‌م به‌یه‌ک گه‌یشتنه‌دا خودای ته‌عالا پیی فهرموون، برۆن بۆ لای فیرعه‌ون به راستی فیرعه‌ون بایی بووه. وه هر له‌و به‌یه‌ک گه‌یشتنه‌دا عهرزی باره‌گایان کرد وتیان: نه‌ی په‌روه‌ردگاری ئیمه به راستی ئیمه نه‌ترسین له‌وه که فیرعه‌ون زیاده‌ره‌وی و ده‌ستدریژی بکا به سه‌رمانا و به‌ر له‌وه که باش له‌قسه‌که‌مان بگا سزیمان بدا، یا هر بایی بیی و قسه‌مان نه‌بیسی یاخود له‌گه‌ل تودا جه‌ساره‌ت و بی‌ئه‌ده‌بی بکا.

﴿ قَالَ لَا تَخَافَا إِنِّي مَعَكُمَا أَسْمِعُ وَأَرْى ﴾ (۴۶)

خودا فهرمووی: له فیرعه‌ون مه‌ترسن من وام له‌گه‌ل ئیوه‌دا به سه‌رخستتان و ترس خسته‌ دل‌ی دوژمتان، چاوم وا له فیرعه‌ونه‌وه و گویم له قسه‌کانیه‌تی، نه‌گه‌ر قسه‌یه‌کی خرابی به‌ده‌ما هات بۆ په‌له‌کردن له‌سزای ئیوه‌دا یا بۆ ده‌ربرینی بی‌ئه‌ده‌بی له‌گه‌ل مندا کاریکی وای به‌سه‌ردینم له‌و قسه‌یه‌ په‌شیمان بیته‌وه و نه‌یکا.

﴿ فَإِنِّيَأَهُ فَقُولَا إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا تَعْذِِبْهُمْ قَدْ جِئْنَاكَ بِبَيِّنَاتٍ مِّن رَّبِّكَ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَى ﴾ (۴۷)

بلین به فیرعه‌ون: ئیمه دوو فرستاده‌ین له لایه‌نی په‌روه‌ردگاری تووه، وه مه‌قسوودمان نه‌وه‌یه به‌نی ئیسرائیل به‌ره‌لا بکه‌ی له‌گه‌ل ئیمه‌دا بین، ئیتر وازیان لی بینه و به‌کار و بینگار ماندوویمان مه‌که و مندالیان مه‌کوژه و خوینتیان مه‌ژه، ئیمه به راستی له‌گه‌ل موعجیزه‌دا هاتووین بۆ لای تو و سه‌لامی خودا و فریشته‌ی خودا و مه‌ردانی مه‌یدانی به‌نده‌گی خودا له‌سه‌ر نه‌و که‌سانه بی که بوون به په‌یره‌وی چرای هیدایه‌تی خودا له‌سه‌ر ده‌ستی پیغه‌مبهران و ره‌ه‌به‌رانی رنگه‌ی راست.

﴿ إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٨﴾ ﴾

وه به راستی وه‌حی کراوه بۆ لای ئیمه که سزای دنیا و قیامت له‌سه‌ر نه‌و که‌سانه‌یه که باوه‌ر نه‌که‌ن به‌خودا و ره‌هه‌رانی خودا و پشت هه‌لبکه‌ن له‌حه‌ق و حه‌قیقه‌ت.

﴿ قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يَمُوسَىٰ ﴿٤٩﴾ ﴾

جا‌فیرعه‌ون په‌رسیاری کرد وتی: ئا پیتم بلنی نه‌و خودای تویه کئیه نه‌ی مووسا که وا ده‌عه‌وتی ئیمه نه‌که‌ی بۆ به‌نده‌یی نه‌و و موشه‌خه‌ساتی چیه و چۆنه؟ بۆم به‌یان بکه هه‌تا لیبی تی بگم.

﴿ قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٥٠﴾ ﴾

حه‌زهره‌تی مووسا فه‌رمووی: خودای ئیمه نه‌و که‌سه‌یه که هه‌موو شتیکی له‌نه‌بوونه‌وه دروست کردوه و ده‌ری کردوه بۆ بوون، وه هه‌ر شتیکی دروست کرد نه‌و شتیه و سه‌ر و سیمایه شیایوی حال و کار و کرده‌هی بی، پی‌داوه و پاش نه‌وه شاره‌زایشی کردوه بۆ نه‌وه که چلۆن بژی و چۆن سوود وه‌برگری له‌م جیهانه که بۆ نه‌و دروست کراوه و نه‌و شته به‌پتی پایه‌ی خۆی سوود وه‌رته‌گری.

﴿ قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ﴿٥١﴾ قَالَ عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَّا

يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَىٰ ﴿٥٢﴾ ﴾

فیرعه‌ون وتی: نه‌ی حالی نه‌و هه‌موو قه‌رنامه که له‌مه‌وپیش رابوردوون چۆنه و نه‌وانه که خودایان نه‌په‌رستوه و نه‌یان ناسیوه و عیاده‌تیان نه‌کردوه چیه و چۆنه؟ هه‌زهره‌تی مووسا فه‌رمووی: زانستی نه‌حوالی نه‌وانه وا له‌لای خودای مندا له‌«لوح‌المحفوظ» دا خودای ته‌عالا هیه شتی ون ناکا و هیه شتیکی له‌بیر ناچیت.

﴿الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَسَلَكَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّن نَّبَاتٍ شَتَّى ﴿٥٣﴾ كُلُوا وَارْعَوْا أَنْعَمَكُمُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٥٤﴾﴾

نهو خودا خودایه کی وه هایه که زهوی کردووه به نارامگا بؤ ئیوه به زیندوویی و مردوویی، وه ریگی خستووه بؤ ئیوه چهن ریگهیی له کیوانی بهرزا و له سارای سهه رهزا و له دهه بهندی دوورا و له باسک و دؤلی چؤلا بؤ ئه وه له ولاتیکه وه برؤن بؤ ولاتی و به هؤی بازرگانی و قافلهرانی و کاروانکاری و دنیا داریوه مایه ی خؤتان بهرز بکه نه وه و به بهخته وه ری بؤین، وه خودایه کی وه هایه ئاوی بارانی باراندووه له ئاسمانه وه و به هؤی نهو ئاوی بارانه وه چهن جؤر له گیا و گوئل و داری بهر و داری سیه ری بؤ ئیوه دهه کردووه به گهلئ جؤری جیا جیا: له رهش، له سهی، له سهوز و، له بؤر و، چهن جؤری جیاواز له کشتوکال و دانه و یله ی ژبوارى گیانله بهران... جا خؤتان بخؤن لهو گیا و بهری دارو لهو کشتوکال و دانه و یله یه و چه یوانه کانیشن تیا یا بله وه ریئن، به راستی له دروست کردنی نهو هه موو خوآرده مه نییه خوآشانه بؤ خؤتان و له گیای به سوود بؤ مالیاتان چهن نیشانه ی گه وره یی خودا هه یه بؤ نهو که سانه که خاوه ن عه قلن.

﴿مِنهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى ﴿٥٥﴾﴾

لهو زهوییه ی که کردوومه به نارامگای ئیوه هه مووتانم دروست کردووه؛ چونکه زنجیری ئیوه له توم و ئاوه هه تا باوکه ئاده م، نهویش له ماده ی گلئ زهوییه، وه ههر لهو زهوییه دا داتان نه نیینه وه پاش مردنتان و ههر لهو زهوییه یش دروستان نه که ینه وه و دهرتان نه که ینه وه بؤ جیهانی تازه و نوئ و هه تا هه تایه نه میننه وه له بهه شتی خودادا بؤ جاریکی دواپی.

﴿ وَقَدْ آرَيْنَهُ آيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَىٰ ﴿٥٦﴾ ﴾

وه به راستی نیشمانمان دا و خستمانه بهرچاوی نیشانهی گهورهیی خویمان له نۆ ئایهت و نیشانهی دیاریدا.

له عاسای مووسا که ئه بوو به مار، له دهستی مووسا چرای پرته و بار
له بساقی دهرد و به لای زه مانه که بو هیزی حهق بوون به نیشانه
له ماوهی بیست سال ئه م شتانه بوون بو ئه و بی سوود و بی نه تیجه بوون

له بهر ئه مه ههر له سه ر حالێ خۆی مایه وه و مووسای به درۆ ئه خسته وه و حهقی
وه رنه گرت و خۆی مهنع کرد له ئیتاعهی ئایاتی خودا و په نده و ره گرتن له موعجیزاتی
پیغه مبه ران.

﴿ قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكِ يَا مُوسَىٰ ﴿٥٧﴾ ﴾

وتی: ئه ی مووسا ئایا تو بو ئه وه هاتووی به جادوو بازی خۆت، ئیمه له ئاو و
خاکی خویمان و جینی باو و با پیرانمان دهر که ی؟

﴿ فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرٍ مِّثْلِهِ، فَاجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا نُخْلَفُهُ، نَحْنُ

﴿ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سُوًى ﴿٥٨﴾ ﴾

به راستی ئیمه جادوو به کی وه کوو جادوو هه که ی تو دینین، جا واده به کی دیاری
دابنێ هه تا نه ئیمه و نه تو که سمان لئی لانه دهین و هه ردوو لا له شو ئینکی وادا
حازر ببین که بو هه ردوو کمان وه ک یه ک وه هابن. به کورتی فیرعه ون داوای ئه وه ی
له مووسا کرد که کاتینکی تاییه تی و شو ئینکی دیاری بو هه ردوو لایان دابنرئ.

﴿ قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّيْنَةِ وَأَنْ يُحْشَرَ النَّاسُ ضُحًى ﴿٥٩﴾ ﴾

موسا فرمودی: وادهی ئیوه رۆژی جه ژنی گشتیه که به «یوم الزینه» - رۆژی جوانی - ناسراوه و نهو شوینه‌یه که خه‌لک له و رۆژه‌دا له ویدا گرد نه‌بنه‌وه و پتویسته که خه‌لکیش گرد بکرینه‌وه بۆ ته‌ماشای نهو کاره‌ساتانه و ئه‌بی له کاتی چاشتنگاوشدا بئ که کاتیکی له‌بار و هه‌وا میانه‌یه.

﴿فَتَوَلَّى فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَى﴾ (٦٠)

پاش ئه‌مه فیرعه‌ون پشتی هه‌لکرد و رۆیشت فه‌رمانی دا به کاربه‌ده‌ستانی خۆی که هه‌موو جادووگه‌ره‌کانی گرد بکه‌نه‌وه، وه ئه‌م نیه‌به‌ته بۆ فیرعه‌ون خۆی به قانونی نیسنادی مه‌جازیه. وه نهو جادووگه‌رانه هه‌موو هاتن له کاتی تاییه‌تی دیاریکراوا بۆ نهو شوینه له کاتی چاشته‌دا، جا فیرعه‌ون خۆی هات بۆ شوینه‌که بۆ ئه‌وه‌ی خۆی به چاوی خۆی کاره‌سات ببینی و هه‌ر جادووگه‌ری چۆ له باره‌دا هه‌یه بیکا و کهس درێغی نه‌کات.

﴿قَالَ لَهُمُ مُوسَىٰ وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوا عَلَيَّ اللَّهُ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُمْ بِعَذَابٍ وَقَدْ خَابَ مَنِ افْتَرَى﴾ (٦١)

حه‌زهره‌تی موسا پیش ده‌برینی ئه‌وه‌ی که نه‌توانی فه‌رمووی: ئه‌ی کۆمه‌لی جادووگه‌ران نه‌گه‌ر ئیوه بئین جادووی خۆتان ده‌ربخه‌ن مانای وایه ئه‌وه‌یش ئیمه بیکه‌ین به جادووی نه‌زانن و ئیوه به‌رانه‌رکیی جادوو به جادوو ئه‌که‌ن و گومانی وه‌ها پینچه‌وانه‌ی راستیه و قسه‌ی وه‌ها درۆیه و درۆ هه‌ل‌مه‌به‌ستن به‌رابه‌ر به موعجیزه‌ی ره‌ه‌به‌رانی نهو، وه نهو موعجیزانه به جادوو مه‌زانن، وه نه‌گه‌ر ئیوه شتی وه‌ها بکه‌ن ئه‌وه خودا ریشه‌که‌نتان نه‌کا و به سزایی که له لایه‌نی خۆیه‌وه ببینری بۆ سه‌رتان، وه هه‌رکه‌سی درۆ بکا و درۆ هه‌ل‌به‌ستی ناویند ئه‌بی و به مه‌به‌ست ناگا.

﴿ فَنَنْزِعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ وَأَسْرُوا النَّجْوَى ﴾ ﴿٦٢﴾

كاتى حه زره تى موسا عليه السلام نهو ناموزگار ييه جوانه ي كردن جادووگه ره كان له ناو خوينا هاتن به يه كا؛ بازى كيان وتيان: نه م قسه جوانه دامه زراوانه قسه ي جادووگه ره نيه و نه م زاتانه پيغه مبه رن و هه رچى بكه ن موعجيزه به و نيمه ناتوانين به رانبه رى موعجيزه بكه ين، وه بازى كيشيان به په نامه كى له ناو خوينا قسه يان كرد و وتيان:

﴿ قَالُوا إِنْ هَذَا إِلَّا لَسِحْرَانِ لِيُرِيدَ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا ﴾

﴿ وَيَذْهَبَ بِطَرِيقَتِكُمُ الْمُثَلَّى ﴾ ﴿٦٣﴾

وتيان، به راستى نه م دوو كه سه دوو جادووگه رى هه لكه وتون نه يانه وى كه نيوه له م خاك و ناو و نيستماني خو تانه ده ر بكه ن به هوى جادوو كه يانه وه و نهو ناداب و ياساى ولاته كه باشترينى ياسايه لاي به ن و له مه يدانا نه به يتلن. يا خود نه م دوو كه سه ساحيره دوو جادووگه رن و نه يانه وى نيوه كه ساحيرن ده رتان بكه ن له م ولاته دا و نهو نادابى جادووگه رى نيوه كه باشترينى فه ن بووه له م خاكه دا كو يرى بكه نه وه و خو يان بين جادووگه رى تاييه تى چاكى خو يان ده ريخن.

﴿ فَاجْمَعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ أَتُوا صَفَاً وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنْ أَسْتَعْلَى ﴾ ﴿٦٤﴾

جا بين هه موو جادوو و نه سبابى جادووگه ريتان گرد بكه نه وه به ريز به شيوه يه كى خاوه ن شكو بين بو مه يدانى جادووگه رى و هه رچى نه زانن به كارى بينن بو به زاندى موسا و به راستى هه ركه سى به رز بيته وه و سه ر بكه وى به سه ر به رابه ريا نهو كه سه رزگار نه بى له په ستى و سه ركزى و له خه رج و باجى پاشا و چو ن نه يه وى بڑى نه ژى و نامه ي سه ربه رزى وه رنه گرى.

﴿ قَالُوا يَمُوسَى إِمَّا أَنْ تُلْقَى وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوْلَ مَنْ أَلْقَى ﴾ ﴿٦٥﴾

جا نهو جادووگه‌رانه له‌سه‌ر ده‌ستووری پاشا هاتن بۆ عه‌ینی مه‌یدان و گه‌یشتن به‌ه‌زه‌تی مووسا و ه‌زه‌تی ه‌اروون و، له‌به‌ر ئه‌وه که مووسا مه‌شه‌وورتر بوو بانگیان کرد: ئه‌ی مووسا فه‌رموو یا تو له‌پیش ئیمه‌دا جادووی خۆت بکه و ئه‌سبابی جادووت که عاساکه‌ته به‌کاری بینه و فره‌ی بده بۆ مه‌یدان، یاخود ئیمه ئه‌سبابی جادووی خۆمان له‌پیشه‌وه فره‌ئه‌دین.

﴿ قَالَ بَلْ أَلْقُوا فَإِذَا جِأَهُمْ وَعَصِيَّتُهُمْ يُخِيلُ إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَنهَا تَسْعَى



جا ه‌زه‌تی مووسا له‌به‌ر ئه‌وه زۆر نامۆزگاری کردبوون و مه‌نعی کردبوون له‌مه‌رانبه‌ری کردنه و ئه‌وان موبالاتیان نه‌کرد و ئه‌یزانی مادام ئه‌وان له‌پیشدا هه‌رچی بتوانن ئه‌یکه‌ن و، مه‌نع کردنیشیان سوودی نییه و دواایش ئه‌م هه‌موو جادووه‌که‌ی ئه‌وان به‌تال ئه‌کاته‌وه و ئه‌مه‌یش بۆ پیش چاوی خه‌لکه‌که جواتره و به‌سوودتره، فه‌رمووی: نه‌خه‌یر ئیوه له‌پیشدا ئه‌سبابی جادووگه‌ریتان فره‌بده‌ن و نیشانی خه‌لکی بده‌ن، جا ئه‌وان گوریس و عاسای خۆیان داخسته مه‌یدان کوتوپر ئه‌و شریتانه و ئه‌و عاسایانه جموجوولتیکی وایان به‌سه‌را هات که ئه‌که‌وته خه‌یالی مووساوه له‌هۆی جادووی ئه‌وانه‌وه که ئه‌وانه‌ مار و نه‌ژدیه‌ان و له‌عه‌رزا رانه‌که‌ن.

﴿ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُوسَى ﴾

وه له‌وکات و شوینه‌دا به‌گویره‌ی ته‌بیعه‌تی ئاده‌میزاد و له‌پیش بیر کردنه‌وه له‌ده‌لیلدا، که ئه‌و ژیر ناکه‌وئ، ه‌زه‌تی مووسا له‌نه‌فسی خۆیا بیم و ترسیکی به‌سه‌ردا هات.

واته ئینسان هه‌رچه‌ن ره‌هه‌ر بێ دوو لایه‌نی هه‌یه: لایه‌نی نه‌فس و ته‌بیعه‌ت و، لایه‌نی پشت به‌خودا به‌ستن و ده‌لیل به‌ره‌انی، جا کاتێن کاره‌ساتیکی گ‌رنگ

بیته پیش چاوی به گویره‌ی ته‌بیعه‌تی نه‌فس - که لایه‌نی یه‌که‌مه - له‌وانه‌یه مه‌ترسی بکا، وه له دواییدا به ده‌لیل حالی ئه‌بن که جیگه‌ی هیوا و په‌نا زوره.

﴿قَلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ﴾ (۶۸)

ئیمه‌یش وه‌حیمان نارد بو مووسا و پییمان وت: مه‌ترسه له‌م رووداوانه‌دا هه‌ر تو به‌رز و بالای، وه تو سه‌رئه‌که‌وی به‌سه‌ر ئه‌وانا.

﴿وَأَلْقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدٌ سِحْرٍ وَلَا يُفْلِحُ

السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَىٰ﴾ (۶۹)

وه ئه‌و عاسایه که وا به ده‌ستی راسته‌وه فره‌ی بده هه‌رچی ئه‌وان کردووایانه هه‌مووی ئه‌پیچیته‌وه و قووتی ئه‌دا، به راستی ئه‌وه‌ی ئه‌وان کردووایانه کاریکی جادووگه‌رییه و به هوی بازئ نه‌سبابی ناره‌وا و ناپه‌سه‌نده‌وه کردووایانه و ئینسانی ساحیر و جادووگه‌ر له هه‌ر شوینتی و له هه‌ر کاتیکدا بیت بو به‌رانبه‌ری حه‌ق و موعجیزه‌ی خودایی رزگار نابئ و ئه‌نجامی به‌ریاد بوونه.

﴿فَأَلْقَى السَّحْرَةَ سُبْحًا قَالُوا أَمْ نَأْتِي رَبِّ هُرُونَ وَمُوسَىٰ﴾ (۷۰)

کاتئ چه‌زهره‌تی مووسا ئه‌و عاسا وشکه که به ده‌سته‌وه بوو فره‌ی دا و له پیش چاوی جادووگه‌ره‌کانا گورج بوو به ئه‌ژدیهایی و هه‌رچی ئه‌وان فره‌یان دا بوو به جارئ هه‌مووی قووت دا و په‌لاماری فیرعه‌ون و کومه‌له‌ه‌که‌کیشی دا و رایان کرد! ئه‌و جادووگه‌رانه به پینی زانیاری خویان باوه‌ری بی‌گومانیان په‌یدا کرد که کاری ئه‌و عاسایه جادووگه‌ری نییه و به‌س ته‌ئیدی خودایه، له‌به‌ر ئه‌وه جادووگه‌ره‌کان له‌په‌وروو که‌وتن و سوجه‌یان برد بو خودا و فه‌رمووایان: ئیمانمان هینا به په‌روه‌ردگاری هاروون و مووسا عليه السلام پیمان له دامای و ده‌سکورتی خویان به‌راه‌ر به چه‌زهره‌تی مووسا نا له به‌رچاوی خه‌لکه‌که‌دا.

﴿ قَالَ ءَامَنْتُمْ لَهُ، قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرِكُمْ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ ۗ فَلَأَقْطَعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خَلْفٍ وَلَأَصْلَبَنَكُمْ فِي جُدُوعِ النَّخْلِ وَلِنَعْلَمَنَّ أَيُّنَا أَشَدُّ عَذَابًا وَأَبْقَى ۗ ﴾ (۷۱)

کاتبی که فیرعه‌ون نهم کاره‌ساته‌ی دی و جادووگه‌ره‌کانی به‌زین و سه‌ریان دانه‌وان و که‌وتن به روودا رقی هه‌لگیرسا و بوو به پارچه‌یی ناگر و وتی به جادووگه‌ره‌کان: نه‌وه ئیوه نیما‌تتان هی‌نا به مووسا له پیش نه‌وه‌دا که پرس‌ی به من بکه‌ن و من ئیزنتان بده‌م؟ به راستی نهم کاره بن‌سه‌روبه‌ره له‌سه‌ر ته‌گیبر و پیلانه و مووسا جادووگه‌ری‌که له جادووگه‌ران و هه‌مووتان جادووگه‌رن و مووسا سه‌رؤکتانه نه‌و سه‌رؤکه‌ی که جادووی پی‌نیشان دا‌ون. جا له سزای نهم جه‌ساره‌ته‌دا من ده‌ست و پی‌تان به شی‌وه‌ی راست و چه‌پ نه‌برم و پاش نه‌وه که وام لئ کردن هه‌لتان نه‌واسم به لقی داری خورمادا به به‌رزوه با خه‌لک ته‌ماشای له‌شه‌کانتان بکا و بین به په‌ند بؤیان، جا نه‌وسا حال‌ی نه‌بن تا‌قمی ئیمه و تا‌قمی مووسا و خودای مووسا کام لا‌مان سزای سه‌ختر و به ده‌وامتره!

﴿ قَالُوا لَنْ نُؤْتِيكَ عَلَىٰ مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالَّذِي فَطَرَنَا فَاقْضِ مَا أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي هَذِهِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ۗ ﴾ (۷۲)

جادووگه‌ره‌کان به بی‌باکی و دل‌رووناکییه‌وه وه‌لامی فیرعه‌ونیان دایه‌وه و وتیان: بزانه به هیج جزوئی هه‌تا هه‌تایه ئیمه ئیختیاری تو ناکه‌ین و به‌رزت ناکه‌ینه‌وه به‌سه‌ر نه‌و موعجیزاته روونا‌کانه‌دا که لای خوداوه هاتوون و پیمان گه‌یشتون، و ئیختیارت ناکه‌ین به سه‌ر نه‌و خودایه‌دا که ئیمه‌ی دروست کردوه و ته‌وانایه به‌سه‌ر نه‌و موعجیزاته‌دا ده‌ی چی نه‌که‌ی بیکه، هه‌رچی تو نه‌یکه‌ی هه‌ر له‌م جیهانه‌دایه که به هه‌موومان نزیکه و ماوه‌یه‌کی وایه نه‌برته‌وه.

﴿إِنَّا ءَامَنَّا بِرَبِّنَا لِيَغْفِرَ لَنَا خَطِيئَتَنَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ وَاللَّهُ خَيْرٌ
وَأَبْقَى﴾ (۷۳)

ئیمه ئیمانمان هیناوه به خودای پهروهردگاری خوْمان بوْ ئهوه که لیمان خوْش
ببین و تاوانمان ببهخشی، وه له جوملهی تاوانهکانمان ئهوه جادوو کردنهیه که توْ به
زور بیت کردین، وه بزانه خودا باشتره له ههموو کهسئ بوْ په رستیاری و به دهوامتره
له ههموو گهورهیین.

﴿إِنَّهُ مِنْ يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ ﴿٧٤﴾ وَمَنْ
يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ فَأُولَٰئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَىٰ ﴿٧٥﴾ جَنَّاتُ
عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ مَنْ تَزَكَّىٰ ﴿٧٦﴾﴾

به راستی کهسئ بیت بوْ لای خودای خوْی به تاوانباری ئهوه له توْلهی ئهوهدا
دوزهخ جینگهی ئهبین که لهویدا سزا ئهدرئ و نامرئ تیایا تا ناسایش بگری و
زیندوویش نابئ تیایا به زیندووویهکی ببئ نازار و بهو جوْره ئه مینیتتهوه ههتا ههتایه
- پهنا به خودا که ههر خوْی خودایه - . وه ههرکهسئ بیت بوْ لای خودای خوْی
ولهحال ئهوه کهسه خواهن ئیمانمانه و کردهوه باشهکانی کردوو ئهوه ئهوانه پایه بهرزهکانیان
ههیه که بریتین لهو بههشتانه که نامادهکراون بوْ مانهوهی ئههلیان و رهوان ئهبین له
ژیری داری ئهوه بههشتانهوه چهن جوْبارئ و حالی ئهوه کهسانه وههیا به میننهوه
لهو بههشتانهدا ههتا ههتایه. وه ئهم پاداشه پاداشی کهسانیکه که نهفسیان پاک
بووینتهوه له توْزی کوفر و ببئ ئیمانمانی و چلکی تاوانباری و شهرمهساری و دور
کهوتبیتتهوه له رهوشتی زشتی ببئ خیر و دهوامی بووبئ لهسهر حالی خوئی.

بزانن! لەم شوینەدا چەن قسەیی ھەبە:

یەكەم: جادوو چیبە و؟ جادووگەر كین؟ بزانن لە رۆژی بلاوہبوونی ئادەمیزادەوہ بەسەر جیھانا و ئاوەدانکردنەوہی سەرزەوی ھەمیشە ئادەمیزاد لە تیکۆشینا بوون بۆ خۆبەرز کردنەوہ و ھەلسووران لە خراپەوہ بۆ چاکە و لە چاکەوہ بۆ چاکتر، ھەر لە خواردن و خواردنەوہوہ تا بەرگ و پۆشاک و رایەخ و نوین و خانووی دانیشتن و کاسە و کەوچک و کشتوکال و باخدارى و رامکردنى ھەیانواتى كیوى و راو کردنى ئەوانە گۆشتیان خۆشە و ئادەمی زال ئەبێ بەسەریانا... جا بۆ سوود وەرگرتن لە بەرى داران و گیای کۆساران، ئەمجار دروستکردنى دێھات و شاران و دامەزراندنى یاسا بۆ ژىوارى خۆیان بە جۆرى بتوانن کۆمەل بپاریزن لە ھێرشى بازىك بەسەر بازىکدا و ھاتنى بىگانە بەسەریانا، جا بۆ سوود وەرگرتن لە کانەکان و دەرھینانى ئاسن و باقى کانەکان و بۆ کەلک وەرگرتن لە رۆبەرە گەورەکان بە جۆبار راکیشان بۆ سەر کشتوکال و قەلا دروستکردن بۆ خۆرا گرتن لەبەر جەنگى دوژمنانا و بۆ چەك پەیدا کردن لە کوتەك ورم و تیر و کەوان و شیر و چەكى ئاگرین و سەرکەوتن لەم بابەتەدا بۆ سوود وەرگرتن لە کارخانەکان و لە ئاو و ھەواو بوخار و ئاگر و کارەبا و غەیری ئەمانەیش و ھەموو ئەمانە لەسەر یاسای پلە پلە و مۆلەت بە قەى توانا و رەسایى ئەوان بۆ ئەم کاروبارە ھەتا گەیشتون بە پایەى ئیمپرو لەوانەبە ئە پاشەرۆژا ئەوئەندە سەربکەون لەم بابەتەدا کە ئیستە ئیمە نەتوانین بیری لى بکەینەوہ بە تەواوى.

وہ معلومە کە ئادەمیزاد لە رشتەى گیانلەبەرە بەلام جیا کراوەتەوہ لە باقى گیانلەبەران بە ھۆش و بىر کردنەوہ لە شتدا و بە قیاس و ئەندازە گرتنى شتى بە شتى بە ھۆى ئەو عەقل و ھۆشەوہ کە خودا پیتی داوہ. ھەروا خودای تەعالا بۆ

یارمه تیدانی عقل و هوشی ئینسان له نوعی ئاده میزادا له گهلی رۆژ و چهرخدا چهن ئاده میزادیکی ههلبژاردوو و کردوونی به رههبر و ئهم رههبرانه بوون به یارمه تیدهری عقل و پیشه وای ئینسان بو ئهوه له شوئینیکدا عقل کاری پئی نه کرئ له تهمی رههبران سوود وهربگری و له گهلی په نامه کی ناگاداریان بکا و رووناک بین بین.

وه ئهم ئینسانه هه چهن یهك جوړه بهلام ئه سنافی زۆری ههیه و نفوسی ئینسان له یهك جیاوازن له غهریزه و سیفات و ئهحوالدا، بازیکیان نفوسیان زۆر پاکه وه کوو بلووری ساف، ئهم بهشه هه میسه ههول ئه دا بو رووناکی دل و روح و بو کرده وهی به سوود و بو خزمه تکردنی باقی ئاده میزادا، وه بازیکیان غهریزه و زهوقیان له سهر زانیاری و هونهر و پیشه وهری و سوود وهرگرتنه له مهوادی عهرزی و ئاسمانی به شیوهیه کی بینراو ئه مانه موه فقه بوون بو گهلی خزمه تی دیاری به نوعی و به جوړئ که هه موو ژیری سوپاسی تیکۆشینیان ئه کا و بازیکیشیان غهریزه و زهوقیان له سهر کاری ناباره و له سهر بیر و باوه ری ناهه موار وه کوو زالبوون به سهر مال و حال و نهفس و نامووس و دارایی جیهاندا و هه میسه ئه یانه وی ئاشووب بگئرن و ئازاوه بیننه وه.

وه له م بهشه غهریزه ره شه گه لیکیان هه میسه په یوه ندیان به ئهرواحی خه بیسه وه بووه و تیکۆشیون به هزی په یوه ندی و عه لاقاتنی رۆحانییه ی غهیره مه شروعه وه و کهوتنه شوئنی گومان بگهن به بازه زانیاریه ك و بیکهن به وه سیله ی زالبوون به سهر دلخوازی خوینا، وه ئه مانه ئه وه نده کاره کانیان ورد بووه و شتی غهیره عاده تییان کردوو کرده وه که یان ناوبراوه به «سیحر» واته: دلگرتن و ورده کاری و خوینان ناوبراون به «ساحیر» و جادووگهر.

جا ئەم ساحیرانە سنی بەشن:

[بەشی] یەكەمیان ئیش ئەكەن بەس بە هیممەتی دەروونی بە بئ جیهاز و كەرەسەیی دیاری بە هۆی ریازاتی نەفسییەیی غەیرە مەشرووعە و پەیوهندی لەگەڵ بازئ شتی ناپەواوە و ئەمانە بە تاییبەتی لە ناو «فەلاسیفە» دا پێیان ئەئین ساحیر و، کاری گەورە ئەكەن وەكوو خودا فەرمووویەتی لە قورئانا: ﴿فیتعلمون منها ما یفرقون به بین المرء و زوجة و ما هم بضارین به من أحد إلا بأذن الله﴾.

بەشی دووهمیان: ئیش و کاریان بە هۆی دیارییەویە وەكوو تەماشای کردنی جموجوولی ئەستیرەکان و مانگ و رۆژ و دەرکەوتن و ونبوونی ئەستیرەکان و دووری و نزیکیان لە یەك و بە هۆی تەماشای کردنی عەناسیری مەوجودات و سوود وەگرتن لە خەواسی ژمارە و ژمارەیی پیتەکان لە ناوی شەخس و ناوی رەفیقەكەیی یا ولاتەكەیی یا دۆژمنەكەیی. ئەم بەشە پێیان ئەئین خاوەن «تەلیسمات» ئەمانەیش هەر نەوعە ریازەتییکی نەفسیان هەبە و لە ریازەتەكەیان تەماشای یاسای شەرع و دین ناکەن، ئەمانەیش هەروا کار و ئاساری واقعی لە دەستیان ئەبیتتە وەكوو بە بەراورد دەرکەوتوو لە دنیا دا لە قەبیلەیی زالبوونی تاقمیی بەسەر تاقمیکدا یا دۆستی كەسێ لەگەڵ كەسێ یا دۆژمنی كەسێ لەگەڵ كەسێ یا نەخۆشكەوتنی ئینسانی یا خۆشەویەبوونی لە نەخۆشی، چونکی خودا ئەسبابی زۆری دروست کردوو و بە کار هینانی ئەو ئەسبابانە ئەگەر بە یاسای حەق و دین بئ باشە و ئەگەر بە یاسای دین نەبئ [ئەو] خراپە و حەرامە وەكوو خواردنەوی «موسکیرات» بۆ گوشت گرتن یا خواردنی تریاک بۆ لاواز بوون. وە هۆی خراپیی ئەم کارانە لەبەر ئەوەیە خاوەنەکانیان

پەيوەندیان بە دینه‌وه نییه و کاره‌کانیشیان بۆ دنیا‌یه و ناره‌وا‌یه، وه گەلێ جاریش له کاره‌که‌یانا سەر ناکه‌ون له‌گەڵ ئەوه‌یشدا پاره و مال له‌ خه‌لك وەرته‌گرن.

ئەگەرنا ئەگەر زانای نه‌ینی حور و وف و ئەوفاق وه‌کوو ئیمامه‌ دینییه‌کان مادام به‌ شیوه‌یه‌کی ره‌وا بێ زۆر باشه‌ و گەلێ سوودی هه‌یه، وه‌کوو ویفقی «موسه‌لله‌س» ی ئیمامی غه‌زالی رحمته‌الله‌علیه و ویفقی «موخه‌مه‌س» ی «خالی الوسط» و باقی ویفقه‌کان وه‌کوو «گولله‌به‌ند» و «تیغ به‌ندی» کاک ئەحمه‌دی شیخ که مه‌شرووتن به‌ چه‌ن شه‌رتی شه‌رعییه‌ وه‌کوو به‌ کار نه‌هینانیان له‌ شتی ناشه‌رعیدا و ده‌وامی خاوه‌نه‌که‌یان له‌سه‌ر خوێندنی بازێ و یرد و سه‌لاوات و جیتیونه‌دان و حه‌رام نه‌خواردن و به‌ کار هینانیان به‌راهه‌ر به‌ ئینسانی خراپ بۆ موسولمانان.

به‌شی سینه‌م: له‌ ساحیران ئەوانه‌ی که به‌ هۆی چالاکی و ده‌ست سووکیه‌وه و به‌ هۆی هیزی «ته‌خه‌یولات» ی خۆیه‌وه ته‌ئسیر له‌ ده‌ماخی بازه‌ که‌سیکدا نه‌کا، ئەم به‌شه‌ سیحه‌ره‌که‌ی ناوی «شعوذة» یا «شعبذة» یه‌ و غه‌یری ئەوه که دلی خه‌لك ئەخاته‌ خه‌یالاته‌وه شتیکی تری واقعی دروست ناکا، واته‌ حه‌قیقه‌تی له‌و که‌سه‌وه په‌یدا نابێ ئەوه نه‌بێ که‌ خه‌یالی خه‌لك تیک ئەدا، وه‌کوو ئەوه به‌ هۆی ژژاندنی جیوه به‌سه‌ر گوریسیکدا ئەو گوریسه‌ دیتته‌ هاتوچۆ وه‌کوو ماری بچوولیتته‌وه په‌لاماری خه‌لك بەدا، وه‌کوو خودای ته‌عالا له‌ باسی ساحیره‌کانی فیره‌عه‌وندا فه‌رمویه‌تی:

﴿يَخِيلُ إِلَيْهِ مَنْ سَحَرَهُمْ أَنَّهُ تَسْعَى﴾ * وه‌ حه‌زه‌رتی مووسا عليه‌السلام له‌ دلدا لێیان ترسا.

به‌ کورتی جادووگه‌ر به‌ هه‌موو به‌شه‌کانیه‌وه بریتیه‌ له‌ که‌سانێ که به‌ هۆی په‌يوه‌ندی له‌گەڵ ئەرواحی پیسی شه‌یاتیندا و به‌ هۆی ریازاتی ناشه‌رعیه‌وه و به‌ هۆی بازێ بیر و باوه‌ری نامه‌شرووعه‌وه، وه‌ یا به‌ هۆی بازێ گومان و باوه‌ری ناشه‌رعیه‌وه وه‌کوو باوه‌ر به‌ ته‌ئسیری ئەستیره‌ و جموجوولی ئەوانه‌وه بگات به‌ بازێ ئاساری نامه‌شرووعی وا که زیان له‌ بێ تاوانان بەدا.

وه جیاوازی له نیوان جادووی جادووگهران و موعجیزه‌ی پیغه‌مبه‌رانا له رووناکی روژ دیاریتره.

یه کهم: ئەمە که سیحر له موکته‌سه‌باته و شتیکه به کهسب و خویندن و له وهختی به‌جی‌هینانی ئاساریشیا هەر به کهسبی «مقدمات» به‌لام موعجیزه‌ی پیغه‌مبه‌رانا عَلَيْهِ السَّلَامُ به ئیمدادی خودایی و فیوزاتی ئەو و به‌خششی په‌نامه‌کیه و به کهم و زۆر په‌یوه‌ندی به که‌سه‌وه نییه.

دووهم: موعجیزه‌ی پیغه‌مبه‌رانا عَلَيْهِ السَّلَامُ وا له‌گه‌ل بیر و باوه‌ری پاک و کرده‌وه‌ی چاک و خوو و ره‌وشتی به‌رزا، مه‌به‌ست له خوو و ره‌وشتی به‌رز ئەوانه‌یه که ئاده‌میزادی میانه‌ی هۆشیار به لایه‌وه باش بن، وه‌کوو راستی و ئەمینی و داوین پاک و زمان پاک و دلسۆزی و خزمه‌تکردنی ئاده‌میزاد و که‌ره‌م و وه‌فا... و ئەمانه هه‌موو سیفه‌تی پیغه‌مبه‌رانا، به‌لام جادووگهران گیرۆده‌ی بیر و باوه‌ر و کرده‌وه و خوو و ره‌وشتی ناشیرین و ناپه‌سه‌ندن.

هەر به‌م فه‌رقانه فه‌رق ئەخری له به‌ینی که‌رامه‌تی ئەولیا و جادووی جادووگه‌رانا، که واته هەر شتی له شتیوه‌ی که‌رامه‌ت له‌سه‌ر ده‌ستی ئینسانی فاسقدا په‌یدا بیی ئەوه «ئیسیدراج».

﴿وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاصْرِبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ
يَمْسًا لَا تَخَفُ دَرَكًا وَلَا تَخْشَى ۝۷۷﴾

به راستی پاش ئەو کاره‌ساته وه‌حیمان نارد بۆ لای مووسا که شه‌وره‌وی بکه به به‌نده‌کانم، واته «بنی‌اسرائیل»، وه له ده‌ریای نیلدا ریگه‌یه‌کی وشکی بی‌ئاویان بۆ بکه‌روه، نیت له‌وه مه‌ترسه که سوپای فیرعه‌ون پیتان بگهن و مه‌یش ترسه له زیانی پاش ده‌رچوون له‌و ناوه.

﴿فَاتَّبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُنُودِهِ ۖ فَغَشِيَهُمْ مِنَ الْيَمِّ مَا غَشِيَهُمْ ﴿٧٨﴾ وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ وَمَا هَدَىٰ ﴿٧٩﴾﴾

جا فیرعهون له شکرى خوى به شوینیا نا برد و پاش نه وه که ته ماشای کرد به نى ئیسرائیلیه کان به ناو ده ریای نیلدا به بی زیان نه رۆن نه میش که وته دوايان هه تا گه یشتنه ناو ئاوه که، کوتوپر شه پۆلى نه وه ده ریایه داگیری کردن و هات به سه ریانا نه وه ی که هات به سه ریانا له ناوی نه وه ده ریایه. وه فیرعهون به م که وته شوینی موسا و به نى ئیسرائیله گه له که ی خوى گومرا کرد و شاره زای نه کردن بۆ ریگه ی رزگاری، نه گه رنا نه وانیش نه ده خنکان وه کوو موسا و کومه له که ی. وه یاخود به م دوژمنایه تى فیرعهونه بۆ موسا و هاروون گه له که ی خوى گومرا کرد و ریگه ی راست و ئایینی راستی پیشان نه دان.

﴿يَبْنِي إِسْرَائِيلَ قَدْ أَجْمَعْنَاكُمْ مِنْ عَذَابِكُمْ ۖ وَأَعْدَدْنَاكُمْ جَانِبَ الطُّورِ الْأَيْمَنِ ۖ وَنَزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَىٰ ﴿٨٠﴾﴾

نه ی به نى ئیسرائیل به راستی منه تى من زۆره له سه رتان، وه ك له سه ر زمانى موسا هه ندیکمان بۆ گێرانه وه و وتمان، من ئیوه م رزگار کرد له دوژمنه که تان که فیرعهون و سوپاکه ی بوو وه عده مان پیدان (واته به موسا که گه و ره یانه) به نازل کردنى تهورات له لایه نى راستی کتوی تووره وه له کاتى بریار دراودا و قه رارمان دا که گه زۆ و شه لاقه ببارینین به سه رتانا له کاتى سه رگه ردانیدا له ده شتى سینادا.

﴿كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِي ۖ وَمَنْ يَحِلِّ عَلَيْهِ غَضَبِي فَقَدْ هَوَىٰ ﴿٨١﴾﴾

وه بخۆن له خوارده مەنبییه بە لەزه تەکان لەوهی که کردوو مه به ژبوارتان و له حەق لامەدەن، واتە بە حەرام پەیدای مەکەن و دەس بلاوی تیدا مەکەن و له حەراما سەرفی مەکەن هەتا ببی بە هۆی ئەوه که رق و قاری من نازل ببیتە سەرتان، وه هەرکەسێ قاری منی ببیتە سەر و من رقم لێی هەلسێ ئەوه که وتوو و داماو و بە هیلاک چوو ئەین.

﴿ وَإِنِّي لَغَفَّارٌ لِّمَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَىٰ ﴾ ﴿٨٢﴾

وه بە راستی من تاوان بەخشم بۆ ئەو کەسە که تۆبە بکا و بگەرێتەوه بۆ لای خودا و ئیمان و باوەڕی بە دین هەبێ و کردەوهی باش بکا و له پاش ئەمانە بەردەوام بێ لەسەر رێپەرو و رینگەیی راستی خۆی.

﴿ وَمَا أَعْجَلَكَ عَن قَوْمِكَ يٰمُوسَىٰ ﴾ ﴿٨٣﴾ قَالَ هُمْ أَوْلَاءٌ عَلَيَّ أُثْرِي وَعَمِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ ﴾ ﴿٨٤﴾

حەزرەتی موسا له پاش ئەوهی له ئاوی نیل پەرییەوه و بەنی ئیسرائیلی له سینادا دامەزراند له گەڵ کۆمەڵێکی حەفتا کەسی له ئەشرافی بەنی ئیسرائیلدا رویشت بۆ کتیوی توور بۆ ئەوه که کتیبی خودایی وەر بگرێ، جا کاتی نزیکێ توور بوونەوه حەزرەتی موسا له بەر ئیشتیاقی خۆی، گەله کەیی بەجێ هێشت و رویشت بۆ شوێنی گەتوگۆکەیی، لهویدا خودا بە میهرەبانی خۆی پرسباری لێ کرد: بۆچی له گەله کەت پێشکەوتی و ئەوانت بەجێ هێشت؟ ئەویش عەرزی کرد: خودایه گەله کەم ئەوهتا وا به شوێنما دین، بەلام من له هاتندا پەلەم کرد بۆ لای تۆ بۆ ئەوه زووتر بەندەیی خۆم رابگهیهنم له حوزووردا، بەلکوو لێم رازی ببی.

﴿ قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ ﴾ ﴿٨٥﴾

خودا فرموی: ئہی موسا پاش ئہوہ کہ تو گہلہ کہت بہ جئ ہیشت ئیمہ
ئہ وانمان گیرؤدہی دہردی ناہہ مواری دل تیکدہر کرد و «سامری» ہوی ئہوہ بوو
کہ ئہوان کہوتنہ ئہو فیتنہوہ و گو مرای کردن و تووشی نازاری کردن.

﴿فَرَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ يَقَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ
رَبُّكُمْ وَعَدًّا حَسَنًا أَفَطَالَ عَلَيْكُمُ الْعَهْدُ أَمْ أَرَدْتُمْ أَن يَحِلَّ
عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُم مَّوْعِدِي﴾ ﴿٨٦﴾

جا موسا پاش وەرگرتنی تہورات گہ رایہوہ بو لای گہلہ کہی بہ حالی قار و
نازاری دہروون و خہمہوہ و کؤمہ لہ کیش لہ گہ لیا ہاتنہوہ، کاتئ گہ یشتن بہ
جینگہی گشتی حہزرتی موسا رووی کردہ بہ نی ئیسرائیلیہ کان و فرموی: ئہی
کؤمہ لی من نایا خودای تہعلا وادہی باشی نہدا بہ ئیوہ و نہ یفرموو کہ من
لہ گہل کؤمہ لی ئیوہ برؤم بو توور ہہتا کتیبی یاسای دین و دنیا تان بو بینم و بو
خؤمان لہ سہر خودا پہرستی بڑین و بمرین؟ نایا ماوہی جیا بوونہوہی من لہ ئیوہ
دریژہی کیشا زیاد لہوہ برپارمان دابوو؟ یا ہہر ویستتان کہ قاری خودا بیاری
بہ سہرتانا و ہا کہ موخالہفہی ئہو پہیمانہ تان کرد کہ لہ گہل مندا بہ ستبوتان، وا
خؤتان بہدبہخت کرد بہ گو پڑہ کہ پہرستی؟

﴿قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا وَلَكِنَّا حَمَلْنَا آوْزَارًا مِّن زِينَةِ
الْقَوْمِ فَقَدْ فَتَنَّا فَكَذَلِكَ أَلْقَى السَّامِرِيُّ ﴿٨٧﴾ فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا
لَّهُ خَوَارٍ فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ وَإِلَهُ مُوسَىٰ فَنَسِيَ ﴿٨٨﴾﴾

قہومہ کہ لہ و ہلامی حہزرتی موسادا بہ شیوہی عوزر ہینانہوہ عہرزیان کرد:
ئیمہ خؤمان لہ خؤمانہوہ بہ نارہزووی نفسی خؤمان موخالہفہی پہیمانی تؤمان

نەکرد، بەلام خۆت ئەزانی ئیمە چەن باریکی زۆرمان خشل و زیڤی قیستیەکان بە کۆلەو بوو کە ژنەکانمان بە شتووی خواستەمەنی هینابوویان بۆ خۆجوانکردنی ژنان لە رۆژی جەژنی یاساییدا و سامیری زەرەنگەر هات بە ناوی ئامۆژگاری ئایینەو پیتی وتین: ئەم زیڤی ژنانە مائی کافرانە و بۆ ئیمە رهوا نییە لەبەر ژنەکانمانا بی و باوەریم وایە موسا لە شوومی و نەگبەتی ئەم ماله حەرمانە کە لای ئیمە یە وا دواکەوت و لە کتوی توور ماتل بوو، چاک وایە کە بیانهاوینە ناو ئاگرەو، ئیمەیش هەموو خشلەکەمان فرەدایە ناو ئەو شویتەو ئەو نیشانی داین و «سامیری» یش هەرچی لەلا بوو لە زیڤ و خشل فرەی دایە ناو ئاگرەو.

و لەبەر ئەو کە سامیری زەرەنگەرکی زۆر کارامە بوو ئەو زیڤانی هەموو تواندەو و قالبتکی بە ئەندازە لەشی گوێرە کە بۆ دروست کرد و ئەو زیڤە تەواو یە هەموو رژاندە ناو قالبەکەو و لە پاش ساردەو بوونی لەشی گوێرە کە یەکی لی دەرچوو کە لەشی بوو قۆرە ی ئەهات وەکوو گوێرە کە ی راستەقینە.

و پاش ئەو ئەو گوێرە کە ی بەو شتووە دەرکرد وتی بە بەنی ئیسرائیل: ئەمە خودای ئیو و خودای موسایە و موسا بەمە ی نەزانیو و لە بیڤی چوو کە خودای ئەو بۆیە رۆشتوو بۆ کتوی توور بە شوینیا ئەگەر ی.

﴿ أَفَلَا يَرَوْنَ أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴾

نایا ئەم گەلە نەفامە لەو ناگادار نین کە ئەم گوێرە کە یە وەلامی قسە یەکیان ناداتەو و لە واقیعیشتا خاوەنی سوود و زیانی نییە بۆ ئەوان؟ واتە: هەر شتی کە بە جینگە ی هانا و هاوار دابنرێ ئەگەر مادی بی ئەو پنیوستە هۆش و گۆش و قسە و باس و دەرس و تالیمتکی بی هەتا ئینسان بکەویتە شوینی، و ئەگەر غەیبی بی و بە دەلیل دۆزرا بیتەو پنیوستە دەستەلات و هینزکی بی کە بەو هینزە قازانج و زیان

بگه‌یه‌نی، قازانج بو دوست و زیان بو دوژمن، وه ثم گویره‌که که مادییه له باره‌ی
یه‌که‌م بی‌به‌شه و له بابته‌ی معنه‌ویات و غه‌بیاییشه‌وه له باره‌ی دووه‌م بی‌به‌شه،
که واین په‌رستنی شتی وا شایاوی ژیر نییه، به‌س نه‌و گه‌له به‌دبه‌خته له‌به‌ر خو
گرتیان به‌ بتپه‌رستیه‌وه بازی له قیبتیه‌کان و به‌ تایبه‌تی نه‌وانه‌ی له‌م به‌ری نیل
دانیشتبوون به‌م جوّره‌ گومانه‌ گومرا بوون.

په‌نا به‌ خودا له‌ بای ئیشتیاه له‌ نه‌فامی دل له‌ چاره‌ی سیاه

﴿وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِنْ قَبْلُ يَا قَوْمِ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ وَإِنَّ رَبَّكُمُ

الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي ﴿٩٠﴾

وه به‌ راستی هه‌زهره‌تی هاروون کاتنی ناگاداری نه‌و رووداوه‌ ناباره‌ بوو پیتی
فه‌رموون: به‌ راستی ئیوه‌ تووشی فیتنه‌ و دل تینکچوون و باوه‌ری خراب بوون به‌
هۆی نه‌م گویره‌که‌ دارپژاوه‌وه‌ و، خودای ئیوه‌ نه‌و خودا میهره‌بانه‌یه‌ که‌ ئیوه‌ی له‌و
هه‌موو کوشتار و سوخره‌ و کاری ناهه‌مو‌واز و بیگاره‌ و سووک کردنه‌ رزگار کرد،
ده‌ی بکه‌ونه‌ شوین من و فه‌رمانی من وه‌ربگرن.

﴿قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْهِ عَاكِفِينَ حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ ﴿٩١﴾

نه‌وانیش وتیان به‌ هاروون: قه‌ت واز له‌م گویره‌که‌ په‌رستیه‌ ناهینین تا موسا
دپته‌وه‌ بو لامان، جا نه‌وسا نه‌گه‌ر نه‌و مه‌نعی کردین له‌ په‌رستیاری نه‌و گویره‌که‌
ته‌رکی نه‌که‌ین.

﴿قَالَ يَهْرُونَ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ﴿٩٢﴾ أَلَّا تَتَّبِعَنِ أَفَعَصَيْتَ

أَمْرِي ﴿٩٣﴾

کاتیِ حزره تی موسا هاته وه بؤ ناو قهومه که ی به دلگرانی و زویریه وه فرموی به هاروون: نه وه چی توی منع کرد له و کاته دا که تماشات کرد گومرا بوون به هوی نه و گویره که ناموباره که وه له وه که بکه ویته شوین یاسای من له بانگ کردنی خه لکا بؤ خودا په رستی نایا تو نافه رمانی نه مری منت کرد؟ وه به توندی نه وی له مووی سه ری و مووی ریشی راکیشا و نازاری گه یاند به هاروون.

﴿ قَالَ يَبْنَومَ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِي إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴾ (۹۴)

حزره تی هاروونیش به تکاوه بانگی کرد له موسا و فرموی: نه ی کوری دایکم مووی ریشم مه گره و مووی سه رم رامه کیشه و نازارم مه ده، من بویه له ناموزگاری به ولاره هیچم نه کرد ترسام نه گهر هاوار بیهم بؤ به نی ئیسرائیل و بازیکیان بینم بؤ سه ر گویره که په رسته کان و لیان بدهن و مه نیان بکه ن که نه وه قهومه بین به دوو به شه وه و توش بلیت: تو به نی ئیسرائیلت له یه ک جیا کرده وه و تماشای قسه و ده رسی منت نه کرد نه وه قسه که پیم وتی له جیگیه ی مندا دانیشه له ناو گه له که ما و چاودیریان بکه.

﴿ قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَا سَمِيرِيُّ ﴾ (۹۵)

جا کاتی موسا ناگادار بوو له وه که فیتنه که هه مووی به هوی سامیرییه وه بووه رووی کرده سامیری و پی و ت: پیم بلئی نه ی سامیری مه به ستت چی بوو چیت نه وی له م ئیشه ناپه سه نده که کردت؟

﴿ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ

الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي ﴿۹۶﴾

سامیری وه‌لامی حه‌زرتی موسای داوه و وتی: من ناگادار بووم له‌و شته که خه‌لک ناگایان لی نه‌بوو، واته ته‌ماشای نه‌و حه‌یوانه‌م کرد که جوهره‌ئیل سواری بووبوو نه‌مینی پیی له هه‌ر لایین دانه‌نا خاکی ژیر پیی سه‌وز نه‌بوو، یانی گیای لی نه‌روا و حالی بووم که شوین پیی نه‌و حه‌یوانه نه‌ئینییه‌کی ژیانی تیایه، جا مشتی خوئم له شوین پیی و لاخه‌که‌ی هه‌لگرت و نه‌و خوئم فره‌دایه ناو نالتوونه تواوه که کردبوومه ناو قابله‌که، وه نه‌فسم وای بو ری‌کخستم و خودای ته‌عالا گیانی کرد به‌به‌را.

﴿ قَالَ فَاذْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ تَقُولَ لَا مِسَاسٌ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَنْ تُخْلَفَهُ، وَانظُرْ إِلَى إِلٰهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا لَنُْحَرِّقَنَّهُ ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا ﴾

جا حه‌زرتی موسا له خودا پاراپه‌وه که حاله‌تیکی وا بدا به‌سه‌ر سامیریدا هه‌تا له دنیا‌دا ماوه هه‌رکه‌سه‌ن ده‌ستی بکه‌وئ له له‌شی هه‌ردووکیان تووشی «تا» بین، وه خودای ته‌عالا دو‌عا‌که‌ی گیرا کرد، جا موسا فه‌رمووی به سامیری: برؤ دوور بکه‌وه‌ره‌وه له‌م کۆمه‌له و نه‌وه به‌شت بین له ماوه‌ی ژیندا که بانگ بکه‌ی له خه‌لکی بلئی «که‌س نزیکم نه‌که‌وئ و ده‌ستم لی نه‌دا!» هه‌تا نه‌خۆش نه‌که‌ون و به راستی کات و وه‌ختیکیش بو سزادانی تو دانراوه که لئی رزگار نابی که روژی قیامه‌ته، وه سه‌یری نه‌و به‌تیش بکه که ته‌تپه‌رست و به‌سه‌ریا که‌وتبووی، وه‌لله‌ی به ته‌واوی نه‌یسووئینم و پاش نه‌وه هه‌لی نه‌وه‌شینم به‌سه‌ر ناوی ده‌ریادا به هه‌لوه‌شاندن، وه حه‌زرتی موسا نه‌و قه‌واره‌ی گویره‌که‌یه به ناگر سووتان و خوئه‌که‌ی وه‌شانند به رووی ده‌ریادا.

﴿ مَن أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُ يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وِزْرًا ﴾ ﴿١٠٠﴾

هه‌رکه‌سی ئیعراز بنی و روو هه‌لچه‌رخیننی و ته‌نیشت هه‌لسووریننی له‌و زیکره و باوه‌ری پینی نه‌بنی ته‌وه له‌ روژی قیامه‌تا باریکی قورس هه‌له‌گرنی له‌ تاوانباری و شه‌رمه‌ساری.

﴿ خَالِدِينَ فِيهِ وَسَاءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ حِمْلًا ﴾ ﴿١٠١﴾

حالیان وه‌هایه ته‌میننه‌وه له‌و کاره‌دا و له‌ ژیر ته‌و باره‌دا هه‌تا هه‌تایه و ته‌و باره ژور ژور خراب و ناباره بو ته‌وان له‌ هوی هه‌لگرتنه‌وه.

﴿ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ وَنَحْشُرُ الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ﴾ ﴿١٠٢﴾

﴿ يَنْظُرُونَ ﴾ ﴿١٠٣﴾

له‌و روژده‌دا که فوو ته‌کرئ به «سور» و تاوانباره‌کان له‌ گور هه‌له‌ستینین و گردیان ته‌که‌ینه‌وه به‌ حالی چاوشینی یانی کویری و نابینایی له‌ ناو خو‌یانا له‌و روژده‌دا به‌ په‌نامه‌کی قسه‌ ته‌که‌ن و ته‌لین: ئیوه له‌ دنیا‌دا نه‌ماونه‌ته‌وه ده‌ روژی نه‌بنی.

﴿ تَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِنْ لَبِثُمْ إِلَّا يَوْمًا ﴾ ﴿١٠٤﴾

ئیمه‌ زاناترین له‌ هه‌موو که‌سی به‌وه‌ی له‌ ناو خو‌مانا ته‌یلین له‌و کاته‌دا که‌ زاناتر و ماقوولتریان له‌ ریگه‌ی حورمه‌ت و ئیعتیاره‌وه ته‌لئت به‌ هاو‌ریکانی: ئیوه له‌ دنیا‌دا نه‌ماونه‌ته‌وه تاقه‌ روژی نه‌بنی، جا ته‌م که‌م ته‌ماشا کردنی ماوه‌ی مانه‌وه‌یانه له‌ دنیا‌دا یا له‌ به‌ر ته‌وه‌یه مه‌ده‌وش بوون و ناگایان له‌ ماوه‌ی مانه‌وه‌یان نییه‌ و نامیننی، وه‌ یا به‌ نیسه‌به‌تی ماوه‌ی نه‌ب‌راوه‌ی قیامه‌ته‌وه‌یه.

﴿ وَسْأَلُونَكَ عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ﴾ ﴿١٠٥﴾

﴿ فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا ﴾ ﴿١٠٦﴾

پرسیارت لی نه‌کن له وه‌زعی کتوه‌کان له کاتی فوو کردن به «سور» تو نه‌ی خوشه‌ویست بییان بلی: خودای ته‌علا نه‌و کتیوانه پرژ و بلاونه‌کاته‌وه، واته نه‌یان هارپی به یه‌کا وه‌کوو ورده لمی رووبار جا به فه‌رمانی نه‌و با هه‌لیان نه‌گری و به ناسمانا بلاویان نه‌کاته‌وه و جیگه‌که‌یان نه‌کا به ده‌شتیکی راست و بی‌قورت و گری و کوسپ، به جورپی نه‌گه‌ر تو به نامرزی هه‌نده‌سه بوی بروانی لاری و نارپیکی و به‌رزی و نرمی تیدا نابینی.

﴿يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ لَأَ عِوَجَ لَهُ، وَخَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا﴾

لهو روژه‌دا نه‌که‌ونه شوینی نه‌و مه‌نمووره بانگیان نه‌کا بو کومه‌لگا به جورپی هیچ بانگ‌کراوی لاری لاساری گوی نه‌گر نییه بو نه‌و بانگ‌کهره؛ چونکی هه‌مووی وه‌کوو راکتشرای هیزی کاره‌با وه‌ها مه‌جبورن بو ده‌رچوون و که‌وتنه ریگا، وه ده‌نگی خاوه‌ن ده‌نگان نرم نه‌بیته‌وه له ترسی خودای میهره‌بان و نابییی ده‌نگیکی په‌نامه‌کی ژیرلنوی نه‌بی.

﴿يَوْمَئِذٍ لَا نَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا﴾

لهو روژه‌دا که نه‌و کاره‌ساته روو نه‌دا شه‌فاعه‌ت و تکاکاری قازانج ناگه‌یه‌نی شه‌فاعه‌ت و تکاکاری که‌سیکی خاوه‌ن ریزی وا نه‌بی که ماوه‌ی قسه‌کردن و تکا کردنی پندرابن بو داوای لی خوشبوون له تاوانباران. یاخود تکا قازانج به هیچ تاوانباری نادا مه‌گه‌ر نه‌وه‌ی که خودا نیجازه‌ی داوه تکای بو بکری و رازی بووه به قسه و پارانه‌وه‌ی بو عفو کردن.

﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ، عِلْمًا﴾

ئەو خودایە کە ئەوونە زانایە و ناگادارە ئەزانئ بە ھەر حال و ئەحوالی کە بوویانە لە پێشدا و لە دوادا.

واتە زانایە بە ھەر حالی بی چ رابوردی چ لەمەولا بی

بەلام ئەوان ناتوانن ئیحاتە بدن بە زات و سیفات و ئەفعالی خودادا بە زانیاری.

زەرەیی ون بی کاتی سیاھی نازانی حالی «لا متناهی»

﴿وَعَنْتِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ وَقَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا﴾ (۱۱۱)

لەو روژەدا کە روژی حسیب و میزانە و کاتی دەرکەوتنی تاعەت و تاوانە ھەموو خاوەن روخساری و ھەموو حورمەتداری کز ئەبێ لەبەر بارەگای گەورەیی ئەو خودایە کە زیندوووە ھەتا ھەتایە و راگری ھەموو دنیا، وە بە راستی ناتومیند و بەدبەخت و چارە رەشە ئەو کەسە کە باری کوفر و بی ئیمانی ھەلگرتی.

﴿وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا وَلَا هَضْمًا﴾

﴿۱۱۲﴾

وہ ھەرکەسێ کردووی پەسەند بووبی و لە کارە باشەکان بازیکی بە نرخێ کردبی، وەلحال کردووەکە لە گەل ئیمان و باوەرا بووبی، ئەو لەو ناترسی کە ستەمی لێ بکری و حەقەکە ی زیە بی و ناترسی لەو کە کەم و کووری بکەوێتە ئەو جەزایەو کە لە «دارالقضا» دا بۆی بریار دراوە .

﴿وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ يَنْقَوْنَ﴾

﴿أَوْ يُحَدِّثُ لَهُمْ ذِكْرًا﴾ (۱۱۳)

وہ بە وێنە ی ناردنی ئەم نایەتانە کە رەھنموونی ئادەمیزاد ئەکەن بۆ ئەحوالی حەشر و حسیب و میزان، وەھا ئەم کتیبەمان رەوانە کردوووە بۆ لای تۆ کە حالی

وهایه قورثانیکه به زمانى گهله کهى تویه که عهه بن، وه لهو قورثانهدا به گهلى جوړى جیاواز هه ره شه مان تیدا کردووه له تاوانباران به هیواى ئه وه که ئه وه گهله له خودا بترسن به ترساندنیکى وا مهنعیان بکا له تاوان کردن یا خود به وه عز و ئیرشاد یادى بخاته دلپانه وه.

﴿فَعَلَى اللَّهِ الْمَلِكُ الْحَقُّ﴾

دهى زور گهوره یه ئه وه خودایه که ناوى «الله» یه و پادشاهیکی دامه زراوه و نیازمندی که س نییه.

﴿وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ وَقُل رَّبِّ

زِدْنِي عِلْمًا﴾ (۱۱۴)

وه پهله پهله مه که له وه رگرتنى قورثانا له جوهره ئیل بهر له وه که ئه وه به ساغى و سافى جومله کان ته واو بکا، با جومله کانتان لى نه شیوى و باش وه رى بگرن، وه بلن: پهروه دگارا زانیاریم بو زیاد بکه، بو ئه وه که بیرت باش ئه و ئایه تانه وه ربگرئى و له لای خوئى رایان بگرئى و بو ئه وه باش له مانا کانیان ناگادار بیى.

﴿وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِنْ قَبْلِ فَسْوَىٰ وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا﴾ (۱۱۵)

وه به راستى له مه وه بهر ناموزگارى و په یمانکاریمان کرد له گهله ئاده مى باوکتانا ئه ویش په یمانه کهى له بیر چوووه وه و هیزی ناموزگارى راگرتنمان تیدا نه دى.

﴿وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ﴾

﴿۱۱۶﴾

وه باسى ئه وه بکه که وتمان به مه لاییکه کان: سوجه دى ریز بیهن بو ئاده م و ئه وانیش هه موویان سوجه دیان بو برد، شه یتان نه بیى، ئه وه خوئى گرت له به جى هیتانى

ئه وه فرمانه و سوجه دى نه برد بو ئاده م

﴿فَقُلْنَا يَتَّادُمُ إِنَّ هَذَا عَدُوٌّ لَكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكَ مِنَ الْجَنَّةِ

فَتَشَقَّى ﴿۱۱۷﴾

ئیمهیش وتمان به ئادهم: ئه‌ی ئادهم ئهم شه‌یتانه ناپه‌سهنده دوژمنی تو و ژنه‌که‌ته، چونکی تو بووی به هۆی ده‌رکرانی له باره‌گای ره‌حمهت و، بۆ ژنه‌که‌یشت؛ چونکه به هۆی هه‌ردووکتانه‌وه گه‌لی نه‌ته‌وه له جیهانا نه‌که‌و‌یتته‌وه و به‌نده‌یی بۆ خودا نه‌که‌ن، ده‌ی ئاگادار بن له خووتان به درۆ و ده‌له‌سه و به هۆی وه‌سوه‌سه‌وه له به‌هه‌شت ده‌رتان نه‌کا و بکه‌ونه سه‌ر زه‌وی و به هۆی ژبان‌وه تووشی ئازار بین.

﴿إِنَّ لَكَ أَلًا مَجْمُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرِىٰ وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا

تَضْحَىٰ ﴿۱۱۹﴾

به راستی بۆ تو هه‌یه له به‌هه‌شتا ئهم چوار مایه‌که پایه‌ی ژبان و ژبواری به‌ختیاران: تیری و، پۆشته‌یی و تینوونه‌بوون و، هه‌تاو نه‌دان له پیستی ئینسان. واته‌ کراوه به مال بۆ تو برسیت نه‌بن له به‌هه‌شتا، له هه‌ر میوه‌یی نه‌خۆی بخۆ، وه روت نه‌بی له‌به‌ر ئه‌و پۆشاکى سه‌ده‌فی له‌شه‌که ئیسته‌هه‌ته، له‌گه‌ل ئه‌وه‌دا که تینووت نابى و گه‌رما لیت نادا، وه ئهم چوار مایه‌که بۆ تو بوون بۆ هاو‌ریکه‌یشت هه‌ن و به‌ختیار پینکه‌وه بئ‌که‌سب و زه‌حمهت نه‌ژین.

﴿فَوَسَّوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَتَّادُمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَىٰ شَجَرَةٍ

الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلَىٰ ﴿۱۲۰﴾

جا شه‌یتان، له‌سه‌ر ئه‌ساسی ئه‌و مؤله‌ته‌که خودا پیندا‌بوو، که‌وته هاتوچۆ و دوودل کردنی ئادهم و سویندی بۆ خوارد که من دل‌سوژم بۆتان و خودای ته‌عالا بۆیه مه‌نعی کردوون له به‌ری ئه‌و داره‌که هه‌تا هه‌تایه ده‌وام نه‌که‌ن، به‌لام نه‌گه‌ر

گویم لئٰی نه‌گری من قسه‌ت بؤ نه‌که‌م، وتی: باشه بلی، وتی: نایا شاره‌زات بکه‌م بؤ سه‌ر دارئ که نه‌گه‌ر له به‌ره‌که‌ی بخوی هه‌تا هه‌تایه ده‌وام بکه‌ی و مولکینکی وه‌هات ده‌س بکه‌وی له ناو نه‌چئ، واته دارایی به‌ری نه‌و داره که لئی نه‌خۆن به ده‌وامکردن له به‌هه‌شتا؟

﴿ فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتَ لُهُمَا سَوْءَ تُوهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَىٰ آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَىٰ ﴿١٢١﴾ ﴾

جا پاش نه‌و سوئند و په‌یماننه ناده‌م باوه‌ری کرد و له‌گه‌ل دایکه حه‌وادا چون له‌به‌ری نه‌و داره‌یان خوارد که مه‌شه‌وور وایه داری گه‌نم بووه، وه پاش نه‌وه له‌و گه‌نمه‌یان خوارد به‌عاده‌ت گیرۆده‌ی وه‌زعی ناده‌میزاد بوون وه نه‌و پیسته سه‌ده‌فیه جوانه له‌به‌ریانا بوو کشایه‌وه و نه‌ما له‌سه‌ر له‌شیان و عه‌وره‌تیان ده‌رکه‌وت و به‌تالووکه ده‌ستیان کرد به‌گرد کردنه‌وه‌ی گه‌لاداری به‌هه‌شت و خۆیان بئ داپۆشی، وه به‌راستی ناده‌م له‌فه‌رمانی خودا ده‌رچوو و نه‌و مه‌تلوو به‌باشه که مانه‌وه بوو له‌به‌هه‌شتا له‌ده‌ستی ده‌رچوو و قه‌زاکه رابورد.

﴿ ثُمَّ اجْنَبَهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَىٰ ﴿١٢٢﴾ ﴾

له پاش نه‌وه که تیری قه‌زا له‌که‌وانی ئیراده ده‌رچوو حه‌زهره‌تی ناده‌م ^{عاش} په‌شیمان‌ه‌وه بوو خودا ناده‌می هه‌لبژارد و به‌میهره‌بانی چهن واته‌یه‌کی لاله و پاله‌ی نیشان دا وه‌کوو نه‌وه فه‌رمووی: ﴿ربنا ظلمنا أنفسنا وإن لم تغفر لنا و ترحمنا لنكونن من الخاسرين﴾. خودای ته‌عالا نه‌و لاله‌یه لئٰی وه‌رگرت و ته‌وبه‌که‌ی قه‌بوول کرد و هیدایه‌تی دا بؤ ده‌وام له‌سه‌ر نه‌و ته‌وبه‌یه و وه‌رگرتنی نه‌سبابی عیسمه‌ت.

﴿ قَالَ أَهَيْطًا مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَى ﴾ (۱۱۳)

جا خودای تهعلا پاش نهوه که نادهمی عهفو کرد لهو فهراموش کردنی فهرمانه فهرمووی: تو و حهوای هاوریٲ داپهړنه خوارهوه بو سه زهوی بو ژیان و نهتهوه بلاوکردنهوه به جیهانا و بازیکتان نهبن به دوژمن بو بازی لهبر نهوه به هوئی ژیوارهوه ههرکهسی نهیهوئی ههرچی باش بن رایکتیشی بو خوئی و ههرچی ناههموار بی دووری بخاتهوه و نهمهیش سهرنهکتیشی بو ناشووب و ناژاوه له ناویانا، جا کاتی هیدایهتی و رههنمونوییهک له لایهنی منهوه هات بو لاتان، واته کاتی پیغهمبهریکم نارد بو لاتان بو شارهزا کردنتان لهسه چاکه و خراپه و فهرماندان به چاک کرداری و دوورکهوتنهوه له بهد کردهوهیی و بو چار کردنی گری و گولی ناوتان ههرکهسی له نیوه کهوته شوین نهو هیدایهته نهوه قهت له دنیاا گوم نابن و بو پاشهپوژیش تووشی بهدبهختی نابن.

﴿ وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَى ﴾ (۱۲۴)

وه ههرکهسی لهو هیدایهته لادا که هوئی یادی منه، واته ههرکهسی سهرکتیشی کرد له ئیمان و باوهپ بهو پیغهمبهره رههبره و بهو کتیبه که مایهی هیدایهتی نادهمیزاده، نهوه له دنیاا ژیانیکی تنگی هیه، واته له دنیاا ههرچهن دارابن ههر دلتهنگ و بیٲاقت و بیٲاسایشه و له روژی قیامهتیشا به چاو کویری حهشری نهکین، یاخود به کویری بهسیرهت و عهقل و هووش، یاخود به کویری لهو کاتهدا که له قهبر دهرنهچن ههتا نهگن به مهیدانی حسیب.

﴿ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ﴾ (۱۲۵) قَالَ كَذَلِكَ أَنْتَ أَ
 ءَايَتُنَا فَانْسِينَهَا ﴿ وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ نُنَسِّي ﴾ (۱۲۶)

جا نه و کافره نه‌لی: خودایا بۆچی تو منت به کویری حشر کردوه له گه‌ل نه‌وه‌دا
 من له دنیا‌دا چاو ساغ بووم و چاوم نه‌یینا؟ خودای ته‌عالا له وه‌لاما فه‌رمووی:
 بویه وه‌ها به کویری حشرم کردی و نازاری دلم دای و موخاله‌فه‌ی ناره‌زووی
 توّم کرد؛ چونکی تویش موخاله‌فه‌ی فه‌رمانی منت کرد، نه‌وه بوو نایه‌ته‌کانی من
 نه‌هاتن بۆ لات به رووناکای و من حزم و ابوو که تو به‌کاربان بینی که‌چی تو
 فه‌راموشت کردن و باوه‌ر و کارت پی نه‌کردن و بیزار بووی لیان وا تویش نه‌م‌رؤ
 له بیر چوو‌یته‌وه و فه‌راموش کرایت.

﴿ وَكَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِآيَاتِ رَبِّهِ ۗ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَدُّ
 وَأَبْقَى ﴾ (۱۲۷)

هه‌روه‌ها تو‌له نه‌سپیننه‌وه له‌و که‌سانه که زیاده‌ره‌وی نه‌که‌ن و له فه‌رمان ده‌ره‌نه‌چن
 و نیمان نایه‌نن به نایه‌ته‌کانی خودای خو‌یان، واته له دنیا‌دا به دلته‌نگی و ژبواری
 بی رووناکای نه‌یان ژن‌ینن. وه بی‌گومان سزای پاشه‌پروژ سه‌ختره له سزای دنیا و له
 دلته‌نگی له ژیان و ده‌وامدارتریشه بۆ کافر هه‌تا هه‌تایه.

﴿ أَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْجِدِهِمْ إِنَّ فِي
 ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي النُّهَى ﴾ (۱۲۸)

نایا هیشتا هه‌ر هیدایه‌تی نه‌وانی نه‌داوه بۆ ته‌وانایی خودا و تو‌له‌سه‌ندنه‌وه‌ی له
 کافران نه‌مه که چه‌نهای چه‌ن کومه‌له ناده‌میزادمان له خه‌لکی نه‌و چه‌رخانه [که]
 له پیش زه‌مانی نه‌وانا بووه له ناو حوون و ئیسته‌نه‌مان هاتو‌جۆ نه‌که‌ن به ماوا و

نیستمانی نه وانا؛ به راستی هیه له بهر یادکردنی نه وانا نیشانه و دهلیل له سهر گه ورهیی و دهستلانی خودا بو نه وانه که خاوهنی عهقلی ساغ و بیرری رووناکن.

﴿وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى﴾ (۱۲۹)

وه نه گهر وه عدهیی دیاریکراو نه بوایی و کاتیکی تاییه تی زانراو پیش نه که وتایه له لایه نی خودای تووه بو له ناو بردنی نه م کافرانه نه وه هاتنی وینه ی سزای قه ومه پیشووه کان بویان لازم و پیویست نه بوو، به لام مادام واده ی رابوردووه و کات مه علووم کراوه نه و سزا نایی بویان هه تا کاتی خوئی.

﴿فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ

غُرُوبِهَا وَمِنْ آتَائِیِ الْآیْلِ فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ النَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَىٰ﴾ (۱۳۰)

جا مادام وه هایه تو خوت رابگره و سه بر بکه له سهر نه و تاره نابارانه که نه یلین، وه نویژ بکه بو خودای خوت له گه ل سوپاس و ستایشدا له پیش ده رکه وتنی روژا له که ناری ناسمانه وه، واته نویژی به یانی، وه له پیش ناوابوونی روژا، واته نویژی نیوه رو و عه سر، وه له بازه کاته کانی شه ودا واته نویژی شیوان و خه وتنان، وه له نه ترافی روژا یانی نه وه ل و ناخر وه کوو به یانی و ئیواره. یا خود مه به ست له نویژی ﴿أطراف النهار﴾ نویژی نیوه رویه که له ناخری نیوه ی نه وه ل و نه وه لی نیوه ی دووه می روژایه.

له سهر نه م تفسیره مه به ست له ﴿قبل الغروب﴾ ههر نویژی عه سره، به لکوو به هوی نویژ کردن و بنده یی کردنت له م کاتانه دا خودای ته عالا نه وه نده پایت بهرز بکاته وه و به دلخوازی خوتت بگه یه نن که تو به هه موو جوژی له بهش و باره ی خوت رازی بیی.

﴿وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ﴾ (۱۳۱)

ئەي خۆشەويستم چاۋ بەرەلا مەكە و مەرۋانە بۆ ئەو شتانه كە داۋمانە بە چەن كۆمەلئى لەو كافرانە بۆ رابواردنى دنيا و كردوومانە بە ھۆى جوانى بۆ ژيانى ئەمرويان ھەتا بەراوردیان بكەين و تاقبيان بكەينەو لەو ژيواريانەدا، وە ئەو رزقە و ئەو رۆزىيە خوداى تۆ داويە پيئت بۆ رۆزى پاشەپوژى نەپراوەت، وە يا ئەو ھىدايەتدان و شارەزا كردنى عالەمە بۆ ريگەى بەختيارى كە دراوہتە دەستى خۆت گەلئى چاترە لەوہى داۋمانە بەو كافرانە و زۆرتەر دەوام ئەكا، بەلكوو مونسابەيان بە يەكەوہ نيبە.

﴿وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا تَسْأَلْكَ رِزْقًا نَحْنُ نَرْزُقُكَ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَى﴾ (۱۳۲)

وہ ئەمر بکە بە دانىشتوانى خانەدانى خۆت، واتە ژن و کچ و خزمەتکارانت و ئەوانەى لە لای تۆ دانەنیشن، ئەمریان پى بکە نوێژ بکەن بۆ ئەوہ ھەميشە پەيوەندىتان بە خوداوہ بىن، وە ئەو نوێژانەيش بکەن بە ھۆى نوورانىيەتى دل و خو گرتن لە کاتى موشکيلاتا و دەوام لەسەر ئيمان و باوەرى راست، وە خۆت بگرە لەسەر نوێژ کردن لە شەو و رۆژا و لە گەرما و سەرمادا و لە خۆشى و ناخۆشىدا، ئيمە داوا ناکەين رۆزى خۆت و دانىشتوانى خانەوادەى خۆت بەدى، بەلكوو ئيمە رۆزى تۆيش و ئەوانيش ئەدەين، كە وابى دلئى خۆت خالى بکە لە ھەموو خەيالى و ھەر ئيتاعەى خودا بکە و بزائە كە ئەنجامى باش لە دنيا و قيامەتا بۆ ئەوانەيە كە خاوەن پاريزن لە تاوان و سەرگەرمى بەجى ھىنانى فەرمانن.

﴿وَقَالُوا لَوْلَا يَأْتِينَا بِآيَةٍ مِّن رَّبِّهِ ؕ أَوَلَمْ تَأْتِهِم بَيِّنَةٌ مَّا فِي الصُّحُفِ الْأُولَىٰ﴾ (۱۳۳)

كافەرەكان وتیان و ئەلین: ئەوہ بۆجى موخەممەد ئايەتیکمان بۆ ناھىنین لە لایەنى خوداى خۆيەوہ! ئايا ئەو ئايەتە ئەوان داواى ئەكەن تا ئىستە نەھاتووہ بۆيان؟ ئايا

ئەو قورئانەیان بۆ ئەهاتووە کە شایەتە لەسەر راستی ئەوێ کە لە سوحوفی پیشوودا هەیه وەکوو سوحوفی ئیبراهیم و تەوراتی مووسا و ئینجیلی عیسا و باقی کتیبە ئاسمانییەکان؟

﴿ وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ لَقَالُوا إِنَّا لَوَلَّا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِن قَبْلِ أَنْ نَّذَلَ وَنُخْزَىٰ ﴿١٣٤﴾ ﴾

ئەگەر ئێمە ئەو کافرانەمان لە ناو بردایێ بە سزایی لە پیش رهوانه کردنی موحهممەدا ﷺ ئەیانوت: خودایا بۆچی پیغه مبه‌ریکت بۆ نه‌ناردین هه‌تا شوینی بکه‌وتایه‌ین و باوه‌رمان به‌ ئایه‌تی تو بکر دایه‌ پیش ئەوه کە لە قیامه‌تا رسوا بیه‌ین!

﴿ قُلْ كُلٌّ مُّتَرَبِّصٌ فَتَرَبَّصُوا فَسَتَعْلَمُونَ مَن أَصْحَابُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَدَىٰ ﴿١٣٥﴾ ﴾

تو ئەو خۆشه‌ویست به‌فرموو به‌و کافره‌ به‌دبه‌ختانه: هه‌موو لایه‌ک له‌ من و ئێوه چاوه‌ڕێی دلخوازی خۆی ئەکا. واته‌ ئێوه داوای ئەوه ئەکه‌ن کافره‌کان به‌هوتین و ئێوه له‌ جینگه‌ی ئەوانا دا بنیشن و دینی ئیسلام بلاو بکه‌نه‌وه، وه‌ کافره‌کان چاوه‌ڕێی ئەوه ئەکه‌ن ئێمه له‌ ناو بچین، ده‌ی چاوه‌ڕێی بکه‌ن جا له‌مه‌ولا ئەزانن کین ئەوانه کە خاوه‌نی رینگه‌ی راستن و کین ئەوانه کە له‌ دینی ئیسلاما شاره‌زییان په‌یدا کردووه!

«الحمد لله» رزگار بووم له‌ ته‌فسیری سووره‌تی «طه» له‌

شه‌وی چوارشه‌ممه‌ی سه‌ره‌تای مانگی قوربانای ۱۳۹۸ی کۆچیدا

که‌ ریکه‌وتی ۱ - ۱۱ - ۱۹۷۸ی زایینی ئەکات.

سووره تی ئه نبیا، مه ککه بییه، "۱۱۲" نایه ته،
دوای سووره تی ئیبراهیم هاتوو ته خواره وه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿ ۱ ﴾ أَقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ ﴿۱﴾

نزیک بووه ته وه بو ئه و کافرانی مه ککه یه کاتی حسیبکردنی کرده وه یان له قیامه تا؛
چونکی به نیسه تی زهمانی رابوردوو وه که من له ته منی دنیا ماوه، وه لحال هدر
وان له بی ناگاییدا له بیر و باوه و کرده وهی خویندا و ئیعرازیان ناوه له وه رگرتنی
فرمانی خودای تهعلا و دهوامیان ههیه له سه رکوفر و سه ریپچی.

﴿ ۲ ﴾ مَا يَأْتِيهِمْ مِّنْ ذِكْرٍ مِّن رَّبِّهِمْ مُّحَدَّثٍ إِلَّا اسْتَمَعُوهُ وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿۲﴾

﴿ ۳ ﴾ لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ وَأَسْرَأَ النَّجْوَى الَّذِينَ ظَلَمُوا هَلْ هَذَا إِلَّا بَشْرٌ

مِثْلُكُمْ أَفَتَأْتُونَ السَّحَرَ وَأَنْتُمْ تَبْصُرُونَ ﴿۳﴾

نایه تی ناین له لای خودای میهره بانه وه به تازهی ئیلا ئه وان گوئی بو ئه گرن
که چی گالته ی بین ئه که ن و حالیان وایه دلیان له وه غافل هیری بکه نه وه و بزنان چی
ههیه له مه عنای ئه و نایه ته دا بو ئه وه بشی سوودیکی لی وه ربگرن، وه ئه و کافره
سته مکارانه له ناو خوینانا به په نامه کی ئه لین: نایا ئه م موحه ممه ده غهیری ئه وه

ئاده میزادیکی وه کوو ئیوه یه چیه؟ نیا ئیوه دین بۆ لای ئه و کتبه جادوه که ئه و
 نه یخوینتته وه و ئیوه یش بۆی ئه روان؟!

﴿ قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٤﴾ ﴾

جا پیغه مبه ره مووی: خودای من به هه مو و تارئ نه زانی له ناسمانا و له
 زه ویدا، چ جای ئه و قسه ی په نامه کی ئه وانه و خودا هه مو و تارئ ئه بیسی و هه مو
 نه پییه که نه زانی.

﴿ بَلْ قَالُوا أَضْغَثُ أَحْلَمٍ بَلِ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بِآيَةٍ
 كَمَا أُرْسِلَ الْأُولُونَ ﴿٥﴾ ﴾

لاده له وه که ئه ئین جادوه، له بهر ئه وه جادوو جوړه نرخیکی دنیایی هه یه،
 به لکوو ئه ئین: ئه و که لامه که به که لامی خودا نیشانی ئه دا لای ئیمه بریتیه له بازی
 خه وی پر و پوچ که له شه و بینونی، نه، نه، خه و نییه که بی نیختیار بن تیا، به لکوو
 درۆیه و به ئاره زوو هه لی به ستووه، نه، نه درۆی هه لبه سراویش نییه؛ چونکه درۆی
 وا ئه بی گرنگی بی بدری و به ئاسانی ناکری، به لکوو خۆی شاعیره و که لامه که ی
 شیعه و ناوه رۆکه که ی شتیکی به تالی وایه که باوه ری بی ناکری، به لام له سووره تی
 حوکمدایه، وه ئه گه ر راست ئه کا پیغه مبه ره با ئایه ت و موعجیزه به کمان نیشان بدا
 وه کوو ئه و ئایه ت و موعجیزانه که پیغه مبه ره پیشووه کانی بن ره وانه ئه کرا.

﴿ مَا آمَنَتْ قَبْلَهُمْ مِنْ قَرِيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ ﴾

خودا به پیغه مبه ره ئه فه رموی: که هه ر ئاوه دانیه که خواستمان له سه ر و یران کردنی
 بوو بی و یرانمان کرد بن خه لکه که ی ئیمانیا ن نه هیتاوه به و موعجیزانه که بۆمان نار دوون،
 عه جه با ئه گه ر ئه مان دلخوازه که یان بیته جن ئیمان دینن؟!

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحَىٰ إِلَيْهِمْ فَتَلَوْنَا أَهْلَ الذِّكْرِ
 إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾

وه نه‌مان ناردوووه به ره‌هبری له پیش تودا چهن پیاوینکی به پایه و مایه نه‌بین که وه‌حیمان نه‌نارد بو لایان و بیر و باوه‌ر و نه‌حکامی دین و نه‌خلاقمان نیشان نه‌دان بو خزیان و بو گه‌له‌که‌یان، جا بین پرسیار بکه‌ن له‌وانه که خاوه‌ن زانست و خاوه‌ن عیلمن نه‌گه‌ر ئیوه خوتان نه‌زانن و ناگاتان له‌و شتانه نییه.

﴿وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا آلَا يَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ﴾

وه نه‌و پیغه‌مبه‌رانه‌مان نه‌کردبوو به چهن له‌شئ که رو‌حانی بن وه‌کوو فریشته و خواورده‌مه‌نی نه‌خوژن و له‌وانه نه‌بوون که نه‌مر بن و بمیننه‌وه هه‌تا هه‌تایه.

﴿ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ فَأَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَشَاءُ وَأَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِينَ﴾

﴿ ۹ ﴾

وه له پاش نه‌وه که ره‌وانه‌مان کردن بو سه‌ر گه‌له‌کانیان و مو‌عجیزاتی داوا کراوم بو ده‌رخستن و هیشتا هه‌ر گه‌له‌کانیان ئیمانیان نه‌هینا و سه‌رپیچییان کرد، نه‌و به‌ئینه‌ی که دابووم به پیغه‌مبه‌ره‌کان ده‌رباره‌ی سزادان و له‌ناوبردنی نه‌و گه‌له‌تاوانبارانه به‌جیمان هینا و پیغه‌مبه‌ره‌کانمان رزگار کرد له‌گه‌ل نه‌و که‌سانه‌دا که ویستمان رزگار بین، وه‌کوو نه‌وانه که موسولمان بووبوون و پیاوه خراپه له سنوور ده‌رچوووه‌کانمان له ناو برد.

﴿لَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾

به راستی ئیمه کتیبیکمان نارد بو لاتان که له‌و کتیبه‌دا هه‌یه زیکر و تاعه‌ت بو ئیوه، نه‌و زیکر و تاعه‌ته که له دنیا‌دا سه‌ربه‌رزتان نه‌کا و له قیامه‌تا سه‌رفه‌رازتان

وه یا کتیبیکمان بو ناردن که بو روزگار ناو و شورته و پایه و ریزی تیا ههیه بو ئیوه بهم ئیعتیباره یه که مجار له ناو ئیوه دا نازل بووه و سه ره تای ئیرشاده که ی له لای ئیوه وه بووه، ئایا ئیوه هیشتا عه قل ناگرن و نه م شتانه لیک ناده نه وه؟!

﴿وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرِيْبٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ﴾



وه زور گوند و ئاوه دانیمان و یران کرد به سهر یه کدا چونکه خه لکه که ی سته مکار و به دره فتار بوون، وه له پاش نه وان گه لیک ی ترمان له و ولاته دا دروست کرد و ئاوه دانمان کرده وه.

﴿فَلَمَّا أَحْسَبُوا بِأَسْنَانَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَرْكُضُونَ ﴿١٢﴾ لَا تَرْكُضُوا وَارْجِعُوا

إِلَى مَا أَتَرَفْتُمْ فِيهِ وَمَسْكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْتَلُونَ ﴿١٣﴾﴾

جا له کاتیکدا نه هلی نه و ئاویبانه هه ستیان به قار و سزای ئیمه کرد کوتوپر له ترسی گیان به غار و راکردن له و گوندانه ده رجوون بو نه وه له و سزایه رزگار بین، منیش بانگم کردن به هوی پیغه مبه ری نه و چه رخنه وه و به گالته وه پیم وتن: ئیسته غار مه ده ن و له شوینی خو تان ده رمه چن و بگه رپنه وه بو سه ر نه وه ی که کردتان و بو ته ماشای تو له ی نه و زیاده ره وییه که له ئیوه وه ده رکه وت و بگه رپنه وه بو شوینه کانتان هیوا هه یه پرسیارتان لئ بکری چی بکه ن له گه ل پیغه مبه ره کانا ئیتاعه یان بکه ن یا نه! دیاره نه م مه عنایه واقیعه له سه ر گالته کردن بهم کومه له که شیای سزا بوون و سزایان بو ره وانه کراوه.

﴿قَالُوا يَتَوَلَّوْنَا إِنْ كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿١٤﴾﴾

نه وانیش که حالی بوون راکردنیان له ولاته که بی سووده وتیان: هاوار بو ئیمه به راستی ئیمه سته ممان له خو مان و له خه لک کرد.

﴿فَمَا زَالَتْ تِلْكَ دَعْوَتُهُمْ حَتَّىٰ جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَمِيدِينَ ﴿١٥﴾﴾

همیشه هدر نهو قسه و وتارهیان نه کرد وه کوو نینسانیکی داواچی چۆن هدر مه بهسته که ی دوویات نه کاته وه، هه تا به هیزی نهو سزا که حه واله کرابوو بۆیان نهوانه م کرد به کشتیکی ده رکرایی دوورایی که وتوو له سهر زهوی، واته تا مردن.

﴿وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِعَيْنِ ﴿١٦﴾﴾

ئیمه ناسمان و زهوی و ناوبهینی نهوانمان به بئ سوود وه کوو به کنی گالته بکا دروست نه کردوو.

﴿لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهْوًا لَاتَّخَذْتَهُ مِنْ لَدُنَّا إِنْ كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿١٧﴾﴾

نه گهر خواستمان له وه بوایه که نه سبایی له گالته و گه پ رابگرن له لای خویمان رامان نه گرت نه گهر شتیکی وه هامان بکردایی.

﴿بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمُ الْوَيْلُ مِمَّا نَصِفُونَ ﴿١٨﴾﴾

به لکوو ئیمه عاده تمان وایه که حهق بدهین به سهر به تالا، واته واز له م خه لکه بته رسته هه و ابازه ناهینین که بهو شیوه رابویرن، به لکوو به هوی وه حی ناسمانه وه و رهوانه کردنی ره هبه ره وه باری گرانی حهق و حهقیقهت و نایین و شه ریهت نه نیرین بۆ خه لکی جیهان و شوینه وار و پاشماوه ی نهو به تاله له ناو نه بهین کاتی لایان کرده وه هیچ نه ماوه. وه هاوار بۆ ئیوه لهو قسه بئ سوود و پووچانه که نه یکه ن که نه ئین خودای تهعالا ئه م ناسمان و زهوییه ی بۆ گالته و سهیران دروست کردوو. حاشا.

﴿وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ عِنْدَهُ﴾
www.iqra.aanlamontada.com

وه ههر بۆ خودایه به پیدا کردن و مولکایه‌تی و دروست کردن و سهررداری کردن نه‌وانه‌ی وان له ناسمان و زه‌ویدا و نه‌و مه‌لائیکه‌تانه‌یش که به پایه وان له لای خودا، واته نه‌هلی عیبادت و تاعه‌تن.

﴿لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ﴾

حالیان وایه خو‌یان به گه‌وره نازانن به‌رابه‌ر به به‌نده‌یی کردن بۆ خودا.

﴿وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ﴾

وه ده‌سه‌به‌رداران‌بن له نیش و کاری خو‌یان و ماندوو بوونیان به‌سه‌ردا نایب.

﴿يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ﴾

خودا به پاک نه‌گرن و پاکي دانه‌نین له سیفه‌تی نو‌قسان له شه‌و و روژا و سستی نا‌که‌ن و سست نابن له به‌نده‌یی کردن.

﴿أَمْ أَمْتًا خَذُوا مِنَ اللَّهِ مِنَ الْأَرْضِ هُمْ يُنشِرُونَ﴾

یا خه‌یر نه‌وان چهن خودایه‌کیان بۆ خو‌یان بریارداوه له زه‌ویدا که نه‌و خودایانه مردوو زیندوو نه‌که‌نه‌وه و حه‌شریان نه‌که‌ن؟

﴿لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ﴾

﴿٢٢﴾

جا خودا بۆ به‌تال‌کردنه‌وه‌ی گو‌مانی موشریکه‌کان نه‌فه‌رمو‌یت: نه‌گه‌ر بینجگه له خودای عالم چهن خودایی له ناسمان و زه‌ویدا ببویه به عاده‌ت پتیوست بوو زه‌وی و ناسمان تیک بچو‌نایب، وه له‌سه‌ر نه‌م یاسای دامه‌زراوه نه‌مانایه‌ته‌وه؛ چونکی خاوه‌ن کاری زۆر له‌سه‌ر ئیداره و په‌رستیاری شوین به زۆری جیاوازی نه‌که‌و‌یتته ناویانه‌وه، له‌به‌ر نه‌وه له کاتی جیاوازیدا یاسا تیک نه‌چن، که وابن زاتی په‌روه‌ردگار

کە ناوی «اللَّهُ» یە و پەرورەدگاری ئەو عەرشە گەورەییە کە ئیحتاتەیی بە کائیناتا داوہ دوورە لەوہی ئەو کافرانە گومان ئەبەن وەکوو بوونی شەریک و ھاوڕێی بێ بۆ ئەو. بزانن! ئەم ئایەتە بەرزە بەرپێزە گەلێ بەھێزە بۆ گەیانندی تاق و تەنیاویی خودا؛ چونکی بە ھەموو بارێکدا بۆ دەلیل ئەشئیی ئەگەر ئینسان لەگەڵ ئینسانی کەم بێرا قسە بکا لەسەر عادت و شێوہی «خەتابەت» ئەروا بە رێدا و دەلیلەکەیی دائەمەزری لەسەر شێوہی «ئیقناعیات» و تەماشای غالب وەکوو مەعنای ئایەتە کەمان بەو شێوہ لێدایەوہ.

وہ ئەگەر لەگەڵ ئینسانی زانا و شارەزادا قسە بکا لەسەر یاسای ئیستیدلال بە بورھان ئەلئین: مەعنای فەسادنەبوون و دەرنەچوونە بۆ وجود جا لەبەر ئەوہ کە خودا پێویستە «واجب الوجود» بێ و داماووی رووی تێ نەکا و ھەرچی بۆ خودایی بئیی پێویستە بۆ ئەو تریش بئیی؛ چونکە خوداکان لە لەوازیمی زاتی خوایانا موساوی ئەبن لە تەفسیری ئەو ئایەتە پێرۆزەدا بۆ شێوہی بەلگەھێنانەوہ ئەلئین: ئەگەر خودا لە جیھانا زۆر بواین ئەو زەوی و ئاسمانە ھەر نەدەبوون؛ چونکە ئەگەر بۆ ھەموو یەکنی لەوانە موعارەزەیی ئەوانی تریان مومکین ئەبوو ئەوہ لەم سوورەتەدا ھیچیان نەدەبوون بە خودا، چونکی خودا نابێ موعارەزە بکری، وە ئەگەر بۆ ھیچیان موعارەزەیی ئەو تریان مومکین نەدەبوو ئەوہ دووبارە ھیچیان نەدەبوون بە خودا، چونکی ئەو کەسە کە خودایە واجبە دەستی بپروا بەسەر ھەموو مومکینییکی زاتیدا وە مادام ئەو کارە ھەرکامیان بپووی بیکات پێویستە مومکینی زاتی بێ ئەوہ ھەرچۆن ئەویان ئەتوانن ئەمیشیان ئەتوانن بەرانبەری بکا، وە کاتن ئەتوانن ئەو بەرانبەرییە بکا پێویستە عاجزبێن لە مومکینی زاتی و عەجز لە مومکینی زاتی مەعنای وایە خودا نییە، وە لە سوورەتیکا ھیچیان خودا نەبوون وا عەلم دروست نەبوو؛ چونکی عەلم ئەسەری خالیقی «واجب الوجود»ە.

﴿ لَا يَسْئَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْئَلُونَ ﴾

ئەو خودایە لەبەر گەورەیی و دەستەلاتی و نیستیقلالی بە تەسەرپروف لە کائیناتا پرسیاری لێ ناکرێ لە ھەر شتێ ئەیکا، وە ئەو کافرانە و ئەو ئەھلی ئاسمان و زەویە ھەموو ئەگەر کارێ بکەن پرسیاریان لێ ئەکرێ لەبەر ئەوە کە بەندە و مەملووک، یاخود لەبەر ئەوە کە خودا زانیاری رەسای ھەبە بە ئیستە و لەمەولا و بە سوود و زبانی ھەموو کردەووی، کارێ ناکا خالی بێ لە حیکمەت لەبەر ئەوە پرسیاری لێ ناکرێ بە رەخنەگیری، بەلام غەیری ئەو ھەرکەسێ شتێ بکا پرسیاری لێ ئەکرێ لەبەر ئەوە زانستی رەسای نییە چاک بە خراب ئەزانێ تەرکی ئەکا و خراب بە چاک ئەزانێ و ئەیکا.

﴿ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءِالِهَةً قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ هَذَا ذِكْرٌ مِنْ مَعِيَ وَذِكْرٌ مِنْ قَبْلِي بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴾

یا خەبەر ئەو کافرە موشریکانە چەن خودایەکیان گرتوووە بۆ خۆیان بۆ پەرسیتاری بیجگە لە زاتی «واجب الوجود»، جا تۆ ئەو پێغەمبەری خۆشەویست پێیان بلی: ئێوە دەلیلکی راستی باوەر پینکاروی عەقڵی یا نەقڵی بەیننەو لەسەر وجودی ئەو شەریکانە؛ چونکی ھەر داوایی دەلیلی لەسەر نەبێ بە عەقڵ یا بە نەقڵ ئەوە پووچ و بەتالە، بێن تەماشای ئەم کتیبە بکەن کە بە وەحی بۆم ھاتوووە ئەوە ئەم قورئانە کە ھاتوووە بۆ لام زیکر و ئیرشاد و وەعز و ئیعتیارە بۆ ئەوانە کە وان لەگەڵما وەکوو ئوممەتە کەم بێ، وە زیکریشە بۆ ئەو کەسانە و ئەو کۆمەلانە کە لە پیش مندا بوون؛ چونکی ئەم کتیبە بە درێژی باسی ئەوان و پێغەمبەرەکانی ئەوان ئەکا بە جۆرێ ھەر زانایی تەماشای بکا باوەر ئەکا بە گەورەیی دینی ئیسلام و گەورەیی ئەم قورئانە،

به‌لکوو زوربه‌ی‌ئو کافرانه له زانستی راست بئ‌به‌شن و فہرق ناخەن له به‌ینی
حەق و به‌تالدا، جا له‌بەر ئەمە هەموو ئیعراز ئەنێن له ئیمان و به‌یەکناسینی خودا.

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِيَ إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا
أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾ ٢٥

ئیمە هەر پیغەمبەری‌کمان ناردوو وەحیمان بۆ ناردوو: کە هیچ خودایی نییە
بەندەیی بۆ بکری من نەبێ، دەی هەر بەندەیی من بکەن.

﴿وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُۥٓ بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ﴾ ٢٦

ئەو کافرە موشریکانە وتیان: کە خودای میهرەبان ئەولادی بۆ خۆی بریار داوە،
حاشا خودا پاکە لەو بە‌لکوو ئەوانە کە کافرەکان بە شەریکی خوای دانه‌نێن چەند
بەندە‌یەکی ریزلێ‌نراون و بە‌مە‌لائیکە‌ی خودا له‌قە‌لم‌دراون.

﴿لَا يَسْقُونَهُۥٓ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِۦٓ يَعْمَلُونَ﴾ ٢٧

ئەو بەندە بە حورمە‌تانە ناکە‌ونە پیش خودا‌وە له‌قسە‌دا واتە موخالە‌فە‌ی ئەمری
ناکەن و هەر فەرمانێ دەر بکا بۆ سەریان رەفتاری بێ ئەکەن.

﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ارْتَضَىٰ﴾

﴿وَهُمْ مِنْ خَشْيَتِهِۦ مُشْفِقُونَ﴾ ٢٨

خودای تە‌ع‌الا زانایە و ئەزانی بە‌و‌ە‌ی کە ئەو فریشتانە له‌پیشا کردوویانە و
لە‌مە‌ولایشە‌وە ئەیکەن، وە تە‌کا ناکەن بۆ تاوانبارێ نەبێ کە خودا رازی بێ بە‌و‌ە‌ی
تکای بۆ بکری، وە هەموو له‌ترسی خودا ئە‌لە‌رزەن.

﴿وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلٰهُ مِثْلَ دُونِهِۦٓ فَلَاكُ نَجْرِيهِ جَهَنَّمَ كَذٰلِكَ﴾

﴿نَجْرِي الظَّالِمِينَ﴾ ٢٩

﴿أَفَلَا يُؤْمِنُونَ﴾

نایا هیشتا نه و کافرانه ئیمان نایه‌نن به‌وه که خودای ته‌علا تاق و ته‌نیا و ته‌وانا و زانایه و پیوستی به که‌س نییه و بی‌شهریک و بی‌ویته‌یه و فریشته و غیری فریشته دروستکراوی نه‌ون!؟

﴿وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ﴾

وه دامان‌نا و دروستمان کرد له زه‌ویدا چهن کتوی بلند و بالا نه‌کا زه‌وی به هوی هه‌لپه و ته‌کانی بورکانی ناگرینه‌وه مه‌یل بکا به‌و گیانه‌به‌رانه که هان به‌سهریه‌وه و لاره‌یان بی بکا و بیان جوولینتی و به جاری له ناویان به‌ری، وه یا به هوی نه‌و کتوه قورسه به‌رزانه‌وه زه‌ویمان دامرکاند و له قورسی و سووکیدا کیش و نه‌ندازه‌مان بو دانا نه‌کا له کاتی هه‌لسووران و ده‌وره‌دانه‌وه له مه‌داری سووران‌ه‌وی خویدا لاریبته‌وه و نه‌وه‌ی وا به سهریه‌وه گیروده‌ بین.

﴿وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَّعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ﴾

وه دروستمان کرد له زه‌ویدا چهن ریگایی، واته چهن شویتتکی وه‌ها بو هاتوچوی ناده‌میزاد به‌کار بی بو نه‌وه نه‌وان شاره‌زای هه‌موو شوینتی بین له زه‌وی و ده‌شت و سارا و کهژ و کوسارا هه‌تا ژیواری خویان به‌جی بینن به هوی نه‌و شتانه‌وه له زه‌ویدا وه‌ری نه‌گرن، یا به هوی تیجاره‌ت و نال و ویره‌وه.

﴿وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا مُعْرِضُونَ﴾

وه ناسمانمان کرد به سه‌قفینکی راگیراوی په‌نادراو له که‌وتن و پاریزراو له که‌م و کووری بو نه‌وه که وه‌زعی دنیا و ده‌رچوون و ناوابوونی مانگ و روژ و نه‌ستیره‌کان له‌سه‌ر یاسای عاده‌تی ده‌وامدار بی و ناده‌میزاد سه‌ریان لی تیک نه‌چی و بتوانن له

ماوەی ژینا ژیاوری خۆیان بەجێ بێنن، وەلحال ئەو کافرانە لەو کارە رووداوانەدا کە لە ئاسمانەکانا روو ئەدەن وەکوو هاتوچۆی ئەستێرەکان و راگرتنی مەدارەکان و کەم و زۆری نووری ئەوان ئیعراز ئەنێن و بۆیان ناروانن و سوودیان لێ وەرناگرن هەتا ئەو شتانە بکەن بە بەلگە لەسەر گەورەیی و تەنیاپی خودای تەعالا.

﴿وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ﴾



وە خودا ئەو خودایە پاش خەلقى ئاسمان و زەوی شەو و روژی دروست کرد ماوەی تاریکی و رووناکی دروست کرد، مانگ و روژی دروست کرد، هەتا بە هۆی دەرچوون و ئاوا بوونی ئەوانەوه شەو و روژ و حەفته و مانگ و سأل و چەرخ و زەمان دروست بێ و ئادەمیزاد لە سوود وەرگرتنی خۆی ئاگادار بێ و ئەو روژ و مانگە هەرکام لە دائیرەیه کدا لە ئاسمانەکانا مەلەوانی ئەکەن، واتە هاتوچۆی سافی بێ گری ئەکەن وەکوو مەلەوان لە ئاوا، ئەمانە کە باسما ن کردن هەموویان ئەبن بە هۆی دەلیل، یا گەلێ دەلیل لەسەر ئەو خودای پەرورەدگاری «واجب الوجود»ی قەدیم و باقی و تاق و تەنیا و بێ نیاز و دەوامدار و بێ وینە و زانا و تەوانا و خاوەن خواست و بینا و شنەوا و ئاگادار لەسەر هەموو کارێ و لەسەر هەموو گیانداری هەیه، هەر ئەو کە دروستی کردوون و هەر ئەو کە دەوامیان پێ ئەدا و هەر ئەو ئەیان ژینێ هەتا ئەو خواست نەکا هیچ شتی نابێ کە خواستی کرد ئەبێ و تا خواستی لەسەر مانی بێ ئەمێنێ و ویستی نەمێنێ نامێنێ. جا خودایێ وەها بێ پیویستە هەموو هۆشیاری باوەری پێ بکا و فەرمانی ئەو بەجێ بێنێ و لە خەتی ئەمری ئەو دەرئەچێ تا بەر خەلاتی پیرۆزی بکەوێ.

لەم شوئىنەدا چەن باسى ھەيە پىئويستە ئاگادارىان بن!

يەكەم: خاوەنى تەفسىرى «تەنئاوى» مەشھور بە «جەواھر» لەم ئايەتەدا ئەلئيت: زاناكانى ئەوروپايى لەسەر زانىارى خۆيان ئەلئين: ۋەختى خۆى مادەى رۆژ خر بوو ۋە ۋەك ئاگر بوو ۋە چەن ملىۆن سال بە دەورى مەركەزى خۆيا ھەلسووراو ۋ ھەموو ئەستىرە گەرۆكەكانى جىھان لەگەل ئەودا بوون ۋ پاش ماوەين ئەم زەويىيە كە جىگەى ئىمەيە لە رۆژ جيا بووئەتەو لە بەر خىرا سوورپانەوئەى رۆژ ۋ لەم شوئىنى خۆيەدا مايەو، ھەروا گەلئ ئەستىرەى تىرىشى لئ جيا بووئەو.

ۋە گەلئ ئەستىرەى خولۆكى تر لە جىھاندا لە گەلئ رۆژى تر لە جىھانا، كە لە ئىمەو ۋ دوورن، جيا بوونەو ۋ مادەى لەشيان لەبەر دوورى بە بچووك دەرئەكەوئ، ۋە ئەمانە بە گومانى ئەوان كەمتر نين لە سىسەد ملىۆن زەوى ئاوەدان ۋ، ئەلئين: ئەو ئەستىرانە كە لە رۆژى ئىمە جيا بوونەتەو ھەموويان ئاوەدان نين ۋ لەوانەيە ئەستىرەى «مەريخ» ىش ئاوەدان بئ. ۋە ئەلئين: ئەم زەوى ئىمە لە رۆژ جيا بووئەتەو ۋ رۆژىش لە رۆژىكى تىرى لەو گەورەتر، ھەروا باقى رۆژەكانى تىرىش ئەستىرەيان لئ جيا بووئەتەو. ۋە ئەم بىرە لە ئەوروپادا مەشھورە. ئەم ئەندازە لە كىتئى «جەواھر» براپەو.

ۋە بازئ زانائى خاوەن ئىنساف لە موسولمانان فەرموويانە: قورئان كە كىتئى دىنى ئىسلامە ۋ بۇ سەر پىغەمبەر ﷺ ھاتوئەتە خوار ھەرچەن گەلئ شتى تىايە ۋ ئىنسان ئەگەر بيانزانئ ھەمووى خىرە ۋ زانىارىيە، بەلام ئەو شتانە بە ئاسانى نازانرئن ۋ سالەھى ئەوئ ۋ قوتابخانە ۋ «رصد» ۋ دۆزىنەوئەى ئەوئ، ئەوئ بۇ ئىمە پىئويستە بيانزانئ ئياتى بىر ۋ باوەر ۋ ئەحكامى دىنى ئىسلام ۋ ھەرچى پىئويستە بۇ راگرتنى ئىسلام لەوانەى كە ھەزرەت ﷺ گەياندوونى بە ئىمە ۋ بۇ موسولمان رەوا نىيە بکەوئتە شوئن «ئىكىتشافات» ئى كە تا ئىستە لەسەر حالئىك دانەمەزراو ۋ ھەر چەن

سائنی کۆمەڵی زانای تازە دین و زۆر لە رای زانیانی پیش خۆیان بە هەڵە دائەنین، ئەنا مادام ئەو بیرە پیشوانە هەڵە بوون ئەگەر ئیمە قورئان بپەین بەسەر ئەوانەدا پیویستە ئالۆزی روو بکاتە مانای قورئان و حاشا قورئان دوورە لە هەڵە و شتی ناریک.

ئیمە حەقمان وایە لە تەفسیری قورئانا ئەوەی بە شیوەیەکی راست لە حەزرەتەوہ ﷺ گەشتووہ پیمان وەری بگرین، وە ئەوەی بە دەلیلیکی یەقینی سابت بوو وەری بگرین ئیتر حەقمان نییە بکەوینە شوپن قسە ی هەر کۆمەڵە زانیاریی کە خۆیان لە ناو خۆیاندا دلیان بە تەواوی دانەمەزراوہ، وە ئەو ئەحوالانە حەوالە ئەکەین بە کەشفی عیلمی لە موستەقبەلدا ئەگەر خودا ریکی بخا بۆمان.

لەموو پیش یۆنانییەکان ئەیانوت: ئاسمانەکان مادەیان وەکوو ساجی ئاسنین وایە و ئەستیرەکان وەکوو بزمار داکوتراون بەوانا و حەرەکات و سیفەتی ئاسمانەکان و ئەستیرەکان و نیسبەتدانی حەرەکات لە ئەستیرەکان مەجازە. وردە وردە ئەو بیرە گۆرپراو چەن بیری تر یەک بە داوی یەکا هاتن و رویشتن، ئیستە ئەلین: ئاسمانەکان «أثیر» ن و مادە ی تاییەتین و هەموو ئەستیرەکان گەورە و بچوک وان لەو عالەمی ئەسیرەدا، بازیکیان ئەسوورپیتەوہ و بازیکیان ناسوورپیتەوہ، وە لە جوملە ی ئەوانە بە کە ئەسوورپیتەوہ ئەم کورە ی زەویە کە ئیمە واین بەسەریەوہ، و لە هەموو بیست و چوار سەعاتیکدا جارێ بە دەوری خۆیا ئەسوورپیتەوہ، وە هەموو سالیکی روژیش - واتە سینەد و شەست و شەش روژ و شتیکی - جارێک بە دەوری روژا ئەسوورپیتەوہ. وە بازێ ئەلین: روژ بە دەوری خۆیا ئەسوورپیتەوہ و بەس. وە بازێ ئەلین: روژ لە گەل هەموو ئەو خولۆکانەدا کە تاییعی ئەون و بە دەوریا ئەسوورپیتەوہ بە جارێ لە عالەما ئەسوورپیتەوہ. بە هەر حال بە زاهیری ئایەت ئەمە یە کە مانگ و روژ هەر یەک لە فەلەکی خۆیدا، واتە مەداری خۆیدا، ئەسوورپیتەوہ، هەروا بە بەلگە دەرکەوتووہ و

له زاهیری بازه نایه‌تی ئیستفاده نه‌کری که زه‌ویش نه‌سوورپته‌وه و ژماره‌ی ئاسمانه‌کان
 حه‌وتن و ئاسمانی نزیکیان له ئیمه‌وه جوان کراوه به‌و نه‌ستیره‌انه واته هه‌رچی
 نه‌ستیره‌ی وا پێوه هه‌موو یه‌ک ئاسمانه و به‌ ئاسمانی نزیك له زه‌وی حسیب نه‌کری
 ئیتر باقی حه‌وت ئاسمانه‌کان وه‌زعیان وا له‌ عیلمی خودادا و بۆ ئیمه‌ دهرنه‌که‌وتوه،
 به‌لکوو له‌ پاشه‌پوژدا دهریکه‌وی و ئیمه‌ له‌ مانای نایه‌تیکدا ده‌خلی به‌ زانیاری
 که‌شافانه‌وه بێی رانه‌وه‌ستین؛ چونکی نه‌وانه‌ به‌سراون به‌ زانیاری زانایان و پشکنینی
 راسته‌قینه‌وه.

دووم باسما نهمیه: له‌م نایه‌تانه‌دا هه‌تا ئاخری نایه‌تی سی و سێ که ﴿کل فی
 فلك یسبحون﴾ شه‌ش به‌لگه‌یان تیایه‌ له‌سه‌ر توانا و یه‌کیه‌تی خودا.

۱. به‌لگه‌یه‌ بۆ نه‌وه‌ که‌ نهم ئاسمانانه‌ له‌ گه‌ل زه‌ویدا پێکه‌وه‌ بوون و خودای ته‌عالا
 له‌یه‌ک جیای کردوونه‌ته‌وه، وه‌ یاخود ئاسمان به‌ چیا و زه‌وییه‌وه‌ به‌ جیا دروستکراون
 به‌لام بۆ نه‌وه‌ که‌ سوودیان لێ په‌یدا بێی بۆ نه‌هلی عه‌لم خودا باران و با و به‌فر و
 نمی له‌ ئاسمانا دروست کردوه و ئیستیعدا‌ی دار و گیارواندن و پێگه‌یان‌دنی
 کشتوکالی پێداوه‌ هه‌تا هه‌موو گیانله‌به‌ری له‌مانه‌ سوود وه‌ربگرێ.

۲. نایه‌تی ﴿وجعلنا من الاء کل شیء حی﴾ که‌ مه‌عنایه‌کی نه‌وه‌ بوو هه‌رچی زیندووه
 به‌و مه‌عنایه‌ قاییلی نه‌ش و نمایه، وه‌کوو دار و گیا و گیاندار له‌ نه‌نوعی حه‌یوان و
 ئینسان هه‌مووی له‌ ئاو دروستکراوه‌ به‌م مه‌عنا له‌ سه‌ره‌تای دروستکردنیا پێویستی
 به‌ ته‌ری هه‌یه.

وه‌ مه‌عنایه‌کیشی نه‌وه‌ بووه‌ که‌ هه‌رچی گیانله‌به‌ره‌ له‌ عه‌لمی مه‌حسووسی ئیمه‌دا
 هه‌مووی له‌ ئاوی نوتقه‌ی باوک و دایک دروستکراوه، خواه‌ گیانله‌به‌ری خواه‌ون
 به‌چکه‌ی زاین بێ یاخود له‌ هه‌لکه‌ دهرپه‌چی، به‌لام فریشته و جینه‌کان له‌ عه‌لمی
 مه‌حسووسی ئیمه‌ نین و له‌م نایه‌ته‌دا مه‌قسوود نین و ره‌خنه‌یان بێ په‌یدا نابێ.

٣. ﴿وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِي أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ﴾.

٤. ﴿وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سِبْلًا﴾ که ئەم دانان و داچه‌قاندنی کێوه به‌رزانه بوون به هۆی هاوکیشی دامه‌زراندنی زه‌وی له کاتی جم‌وجوولا، ئە‌گەر یه‌کێ خولخولۆکه‌یین نیوه‌ی دار و نیوه‌ی ئاسن هه‌لسوورپێنی تی ئە‌گا که هه‌لسوورانه‌که‌ی رێک و پێک نییه، به‌لام ئە‌گەر هه‌مووی ئاسن یا هه‌مووی دار یا له‌سه‌ر نیسه‌به‌تیکی یه‌کسان ئاسن به‌و خولخولۆکه‌دا دابکو‌ترئ ئە‌وه سوورانه‌وه‌که‌ی باش ئە‌بئ.

هه‌روه‌ها رێکخستنی شوینی تاییه‌تی بۆ هاتوچۆی ئاده‌میزاد به‌سه‌ر زه‌ویدا به‌لگه‌یه‌کی گه‌وره‌یه‌ له‌سه‌ر میه‌ره‌بانی و ته‌وانایی و ته‌نهایی خودا.

٥. ﴿وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا﴾ به‌ راستی ئاسمان و ماده‌ی راسه‌ری ئیمه‌ له‌هه‌ر جو‌رئ و به‌ هه‌ر که‌یفیه‌تی بیی راگرتنی ئە‌و ئاسمانه‌ و ئە‌و ئە‌ستێرانه‌ که وان تیا‌یا له‌گه‌ل هاتوچۆی ئە‌وانه‌یان که ئە‌جوولێن به‌و ئە‌ندازه‌ تاییه‌تییه‌ له‌ توندی و سستی به‌ بئ ئە‌وه به‌ ساله‌های سال راوه‌ستانی هه‌بئ، وه‌ یا خود لادانیکی هه‌بئ له‌ خه‌تی خۆی به‌ گه‌وره‌ترین به‌لگه‌ له‌سه‌ر گه‌وره‌یی زاتی خودا ئە‌ناسرئ.

٦. ثایه‌تی: ﴿وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ.. الْآيَةَ﴾ ته‌ماشایه‌که‌ن له‌سه‌ر ته‌قدیری دروستکردنی عاله‌م و دروستکردنی ئاده‌میزاد ئە‌گەر له‌ جیهاندا مانگ و خۆر نه‌بویه و شه‌و و روژ په‌یدا نه‌بویه له‌ هه‌له‌هاتی روژ و ئاوابوونیه‌وه و رووناکی شه‌و په‌یدا نه‌بویه به‌ هۆی مانگه‌شه‌وه‌وه‌ کار و باری ئاده‌می له‌ کاسبی کردن و ئاسایش وه‌رگرتن و ئاگاداری به‌سه‌ر کاتی کار و کاتی ئاسایشدا و به‌سه‌ر هاتی وه‌خت و واده‌دا به‌ قه‌تعی به‌م شێوه‌ جوانه‌ نه‌ده‌بوو و کار و باری دنیا ده‌شێوا.

﴿وَمَا جَعَلْنَا لِشَرِّهِمْ مِنْ قَبْلِكَ الْخَلْدَ أَفَّا يَنْتَهُمُ الْخَالِدُونَ﴾

ئە‌و کافرا‌نه‌ ئە‌لێن: وازی لئ بێنن چاوه‌ڕێ ئە‌که‌ین هه‌تا ئە‌مرئ ئیتر رزگارمان ئە‌بئ له‌ ده‌ستی! جا پێیان بلئ: ئیمه‌ بریارمان نه‌داوه‌ مانه‌وه‌ی هه‌تا هه‌تایی و نه‌مری بۆ هه‌یج

ناده میزادئ له پیش تودا هتا تودا ده وامت بین، وه کوو خه لک نه مرن توش نه مری، به لام نه گهر تو بمری نایا نه وان ههر نه میننه وه هتا هتا یه؟! حاشا! که واین مردنی که س جینگه ی شادی نییه بو که س، مردن دهر دیکه روو نه کاته هه موو گیانله به ری و که س له چنگی قوتار نابین. وه له لایه کی تره وه مادام تو بووی به هو ی بلا و کردنه وه ی دین نه گهر بمری له پاش مردنه که ت دینه که ت نه میتته وه و پاداش و خیرت هه یه به لام نه و کافرانه پاش مردن سزا زیاتر هیچ باره یه کیان نییه.

﴿كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَنَبَلُّوكُم بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ﴾ (۳۵)

هه موو گیانله به ری ک پیویسته مردن بچه ژئ، وه مامه له ی به راورد که رتان له گهل نه که ین به خراپه و چاکه و بهو شتانه تاقیتان نه که ینه وه و ههر بو لای ئیمه یش نه گهر ینرینه وه.

﴿وَإِذَا رَأٰكَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا أَهٰذَا الَّذِي يَذْكُرُ ءَالِهَتِكُمْ وَهُمْ بِذِكْرِ الرَّحْمٰنِ هُمْ كٰفِرُونَ﴾ (۳۶)

کاتی کافره کان چاویان نه که وی به تو به چاوی سووک سه یرت نه که ن و نه تکه ن به گالته جاری خویان و نه لئین: نا نه مه یه که ناوی خودا کانی ئیوه به خراپه نه با؟ وه نه وان کوفر نه که ن به قورنان که زیکر یکه له لایه نی خودای میهره بانه وه هاتووه.

﴿خُلِقَ الْاِنْسٰنُ مِنْ عَجَلٍ سَٔوْرِيْكُمْ ءَايٰتِيْ فَلَا تَسْتَعْجِلُوْا﴾ (۳۷)

ناده میزاد نه وه نده بن تاقه ت و بن نارامه وه ک نه وه وایه که له په له په ل دروستکرا بی، ههر له بهر نه مه یه که «نه زری کوری حرس» په له نه کا بو سزا و نه لئیت: نه گهر راست

ئهکا با ئه و سزا که تو ئیمه‌ی پین ئه ترسینی بیت بۆمان. من بهم زوانه نیشانه‌ی گه‌وره‌یی خۆم و راستی قسم که هاتی سزاکانمه نیشانتان ئه‌دهم له جهنگی «به‌در» دا و له روژی دوایشدا که ئه‌وه‌نه راسته وه‌کوو سه‌یننی بیته‌جی وایه، ده‌ی ئیتر په‌له مه‌که‌ن بۆ هاتی سزا.

﴿ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هٰذَا الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِیْنَ ﴿٣٨﴾ ﴾

ئه‌ئین: که‌ی واده‌ی هاتی ئه‌و سزایه که ئیوه باسی ئه‌که‌ن ئه‌گه‌ر راست ئه‌که‌ن؟

﴿ لَوْ يَعْلَمُ الَّذِیْنَ كَفَرُوْا حِیْنَ لَا یَكْفُوْنَ عَنْ وُجُوْهِهِمُ النَّارَ وَلَا

عَنْ ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ یُنْصَرُوْنَ ﴿٣٩﴾ بَلْ تَأْتِیْهِمْ بَغْتَةً فَبَثَّهُمْ

فَلَا یَسْتَطِیْعُوْنَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ یُنْظَرُوْنَ ﴿٤٠﴾ ﴾

ئه‌گه‌ر ئه‌و کافرا‌نه عیلمی قه‌تعیان ببوایه به‌حالی خۆیان له‌و کاته‌دا که‌ ناگر ده‌وریان ئه‌دا له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه و ناتوانن ناگر له‌ رووی خۆیان و له‌ پشتیان دوور بخه‌نه‌وه و له‌وانه‌یش نین. که‌ له‌ لایه‌نی که‌سه‌وه یارمه‌تی بدرین، ئیسته‌ ئه‌م جو‌ره قسه‌یانه نه‌ده‌کرد.

جا واز له‌وان و له‌ سه‌رپیچی و گوئی پین‌نه‌دانیان بینه و ئه‌و کات و واده‌ی دیاریکراوه به‌ ناگر یا روژی قیامه‌ت که‌ روژی حسیب و کتیبه‌ کوتوپر دئی به‌سه‌ریانا و سه‌رگه‌ردانیان ئه‌کا ئیتر ناتوانن ئه‌و سزا و ناگر و مه‌ینه‌ته‌ بگه‌رینه‌ دواوه تا نه‌ین به‌سه‌ریانا و هه‌یج مؤله‌تیان نادری.

﴿ وَلَقَدْ اَسْتَهْزِیْ بِرُسُلٍ مِّنْ قَبْلِكَ فَحٰقَ بِالَّذِیْنَ سَخَرُوْا مِنْهُمْ مَّا

كَانُوْا بِهٖ یَسْتَهْزِئُوْنَ ﴿٤١﴾ ﴾

نم گالته کردنه به پیغهمبران یه‌کم جار نیبه له لایه‌نی ناده‌میزادی به‌دیره‌وشته‌وه، گالته کرا به گهلنی لهو پیغهمبرانه که له پیش زه‌مانی تودا رابوردن و له پاشان نهو سزا که نه‌وان گالته‌یان بی نه‌کرد گه‌ماروی دان و رژا به‌سه‌ریانا و ریگهی لینی بردنه به‌ست.

﴿ قُلْ مَنْ يَكْلُوْكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمٰنِ بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُّعْرِضُونَ ﴾ (۴۲)

نه‌ی خو‌شه‌ویست تو بلی به‌وانه که وه‌کوو کافره پیش‌وه‌کان گالته به پیغهمبره‌کان نه‌کن: نه‌گر خودای میهره‌بانی خاوه‌ن به‌زه‌بی قاری لینی گرتن کئی هه‌یه که بتانپاریزی له قاری نه‌و له شه‌ودا یا له روژدا؟ به‌لام تو واز له‌وه بیننه قسه‌یان له‌گه‌لا بکه‌ی؛ چونکه نه‌وان وازیان له خودا هیناوه نیتر پرسیار له‌وان و قسه له‌گه‌ل کردنیان بی‌سووده.

﴿ اَمْ لَكُمْ اِلٰهَةٌ تَمْنَعُهُمْ مِنْ دُوْنِنَا لَا يَسْتَطِيعُوْنَ نَصْرَ اَنْفُسِهِمْ وَلَا هُمْ مِّنَّا يَصْحَبُوْنَ ﴾ (۴۳)

یا خه‌یر چه‌ن خودایه‌کیان هه‌یه که له قاری خودا بیانپاریزی نيمه‌نه‌بی؟ حاشا نه‌وانه هه‌ر ته‌وانای نه‌وه‌یان نیبه که یارمه‌تی خو‌یان بده‌ن، وه له لای نيمه‌یشه‌وه یارمه‌تیان نادری.

﴿ بَلْ مَنَعَنَا هٰؤُلَاءِ وَاٰبَاءَهُمْ حَتّٰى طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ اَفَلَا يَرَوْنَ اَنَّا نَأْتِي الْاَرْضَ نَنقُصُهَا مِنْ اَطْرَافِهَا اَفَهُمُ الْغٰلِبُوْنَ ﴾ (۴۴)

نه‌خه‌یر گومان مه‌به‌ن نه‌وانه خودای وایان هه‌بی که بیانپاریزی، به‌لکوو هه‌ر پاراستنه‌که‌یان له لایه‌نی نيمه‌وه‌به له‌به‌ر «نیستیدراج» و به‌رز کردنه‌وه‌یان هه‌تا بیانده‌ین به‌زه‌ویدا وه له‌سه‌ر نه‌وه‌به‌رز کردنه‌وه‌یه که به‌لکوو واره‌وه‌انمان هیشته‌وه‌ته‌وه

تا تهمه‌نیان درپژ بوو بهو ته‌مه‌ن درپژیهه وا نه‌زانن که مردن و ژیانیان به ده‌ست خوئیانه و خوئیان نه‌هیلنه‌وه، ئایا نابینن که ئیمه دئین زه‌وی کافران له ههر چوار ده‌وریه‌وه کهم نه‌که‌ینه‌وه و نه‌هله‌که‌ی موسولمان نه‌بن؟ ئایا هیشتا ههر نه‌وان خوئیان به زال و سه‌رکه‌وتوو نه‌زانن؟

﴿قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصَّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذِرُونَ﴾

تو، نه‌ی خو‌شه‌ویست، بییان بلئ: ئیمه ههر ئینزاری ئیوه نه‌که‌ین به وه‌حی و به‌و شتانه که به وه‌حی دئین بو لامان و له خو‌مه‌وه هیچتان پی نالیم، به‌لام نه‌وانه که که‌رن له کاتیکدا نه‌ترسینرین بانگی «داعی» نابینن.

﴿وَلَئِن مَّسَّتْهُمُ نَفْحَةٌ مِنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ يَا وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ﴾

وه نه‌گه‌ر بین و سووسه‌ی شتیکی زور کهم له سزای خودا لییان بدا هاواریان لی هه‌له‌سه‌ی و نه‌لین: هاوار بو ئیمه که هه‌موو سه‌مه‌کار و تاوانبارین.

﴿وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَى بِنَا حَاسِبِينَ﴾

وه له روژی قیامه‌تا ترازووی دادگه‌ری دانه‌نیین و کار و کرده‌وه‌ی چاکه و خرابه‌یان نه‌کیشین و سه‌تم له هیچ که‌س ناکرئ نه‌که‌م و نه‌ زور و کرده‌وه‌یان نه‌گه‌ر به‌قه‌د ده‌نکه‌ خه‌رته‌له‌یه‌کیش بی نه‌یه‌نین و له ترازووی ئیمه هیچ ون نابن و به‌سین بو سه‌ره‌ره‌ستی کرده‌وه‌ی هو‌شیارانی جیهان و بیر و باوه‌ریان.

زهره هه‌تا کتو له به‌رزی و نشیو
 هه‌موو نووسراوی ده‌فته‌ری کاره
 بی‌فرقه له‌ما پادشا و گه‌دا
 مادام موحاسب «عالم الغیب»
 بیر و کرده‌وهی ئاده‌می یا دیو
 نه‌خو‌تیرینه‌وه نه‌مدیو و نه‌ودیو
 گه‌نجی دامه‌زراو یا پیری په‌شیو
 حیسابی حقه‌شک مه‌هاوه نیو

﴿لَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيَاءَ وَذِكْرًا لِّلْمُتَّقِينَ﴾



ئیمه دامان به‌موسا و هاروون کتیبی که له واقیعا حقه و به‌تالی جیا کردووه‌ته‌وه
 له یه‌ک و رووناکیه‌کی وایه که ئاده‌میزادی له تاریکی نه‌زانی و سه‌زگه‌ردانی رزگار
 کردووه و زیگری خودایه بو‌ئه‌وانه خواستیان له‌سه‌ر ته‌قوا و پاریزگاری بووه و
 سوودی لی وه‌رته‌گرن.

﴿الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَهُمْ مِّنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ﴾

ئه‌و خاوه‌ن ته‌قوایانه که له خودای خویان نه‌ترسن له په‌نامه‌کیدا و ترسی روژی
 قیامه‌تیان هه‌به.

﴿وَهَذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنزَلْنَاهُ أَفَأَنْتُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ﴾

وه ئهم قورئانه فه‌سیحه ره‌وان و خاوه‌ن به‌لاغه‌ت و ره‌سا به‌هه‌موو شوین و
 زه‌مانه کتیبیکی پیروزه و ناردوو‌مانه‌ته خوار بو‌ته‌من و ته‌ربیه‌ی ئاده‌میزاد و بو
 بلاوکردنه‌وه‌ی یاسای به‌خته‌وه‌ری دنیا و قیامه‌ت نایا ئیوه ئینکاری نه‌که‌ن له‌گه‌ل
 ئه‌وه‌دا که حقه وه‌هایه باوه‌پی بی‌بکه‌ن و ره‌فتاری بی‌بکه‌ن؟

﴿لَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِن قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ﴾

وه به راستی دابوومان به ئیبراهیمی خه‌لیل له پیش زه‌مانی موسا و هاروونا کارزانی دینی و دنیایی و رووناکییه‌کی و امان خسته دلیه‌وه راستی به راست نه‌زانی و لاری به لار و ئیمه زانا بووین به نه‌حوالی ئیبراهیم، نه‌مانزانی که ئینسانیکی دارای خوو و ره‌وشتی به‌رزی پیاوانه‌یه و به کاری نه‌وه دئی که نه‌هلی دنیا له باری لار وه‌رگه‌رینن بۆ باری راست.

﴿إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاكِفُونَ ﴿٥٢﴾﴾

له‌و کاته‌دا که ئیبراهیم فه‌رمووی به باوکی و گه‌له‌که‌ی: نه‌م بتانه‌ چین که ئیوه به ده‌وریانا جئ‌نشین بوون و عه‌بتان لی نایی که دین به ده‌وری دار و به‌ردیکی بی‌گیانا؟ نازانن خۆتان هیتاوتانن و دروستتان کردوون؟!

﴿قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ ﴿٥٣﴾﴾

نه‌وانیش له وه‌لامی ئیبراهیمدا وتیان: ئیمه‌ حالی بووین و نه‌زانین به‌وه که باوک و باپیره‌کانمان به‌نده‌یی نه‌م بتانه‌یان کردووه و ئیمه‌یش له‌سه‌ر یاسا و ریگه‌ی نه‌وانین.

﴿قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٥٤﴾﴾

جا ئیبراهیم فه‌رمووی: به راستی ئیوه خۆتان و باوک و باپیره‌کانتان له گومراهیه‌کی دیاریدا بوون؛ چونکی شتی که به عه‌قل و هۆش بزانی بی‌سووده چۆن ئینسان نه‌که‌ویته شوینی؟!

﴿قَالُوا أَجِئْنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِبِينَ ﴿٥٥﴾﴾

نه‌وانیش له لایان دوور بوو که ئیبراهیم له‌و دینه‌ لا‌بدا و له‌م لایشه‌وه قسه‌کانی به‌جئ بوون پشیمان وت: ئایا تو په‌یامیکی راست و ریگی واقیعت بۆ هیتاوین یان تو گالته نه‌که‌یت و له کۆمه‌له‌ی گالته‌چیانی؟

﴿ قَالَ بَلْ زَجَّكَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ

مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٦﴾

جا نیبراهیم فهرموی: نهخهیر خودای نیوه خودای ناسمانهکان و زهوییه نهو خودایه که نهوانه‌ی دروست کردووه له نه‌بوون و من له‌سه‌ر نه‌م داوایه شاهید و ناگادار و دلنیام و له شاهیده‌کانم.

﴿ وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَمَكُمْ بَعْدَ أَنْ تُولُوا مَدْرِينًا ﴿٥٧﴾

به خودا تیئه‌کوشم له شکاندنی بته‌کانتانا پاش نه‌وه که پشتتان له‌م بتخانه‌یه هه‌لکرد.

﴿ فَجَعَلَهُمْ جُذًا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾

کاتی ده‌وری بته‌کان چۆل بوو چه‌زهره‌تی نیبراهیم رویشت هه‌موو بته‌کانی پارچه پارچه کرد بته‌گه‌وره‌که‌یان نه‌بی، به هیوای نه‌وه پاش نه‌وه گه‌له‌که‌ی ناگادار بوون له‌و رووداوه و لومه‌یان کرد نیبراهیم پینان بلئی: گه‌وره‌که‌یان قاری لئی گرتوون و شکاندوونی برۆن لئی پیرسن، نه‌وانیش برۆن بو لای و پاش نه‌وه که رویشتن و قسه‌ی نه‌بوو له‌گه‌لیانا نیبراهیم نه‌وه بکا به به‌لگه‌ بو خۆی و زال بیی به‌سه‌ریانا.

﴿ قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَٰذَا بِآلِهَتِنَا إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٩﴾

کاتی بته‌هرسته‌کان هاتنه‌وه بو بتخانه‌که و ته‌ماشایان کرد هه‌موو شکاون گه‌وره‌که‌یان نه‌بی، له‌سه‌ر شیوه‌ی پرسیار وتیان: کئی نه‌مه‌ی کردووه و نه‌م کاره ناباره‌ی به خوداکانی نیمه‌ کردووه؟ به راستی نیسانینکی سته‌مکار و به‌دکار و تاوانباره!

﴿ قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذُكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ ﴿٦٠﴾

خه‌لکی نه‌و ده‌ور و به‌ره و تیان: گویمان لی بوو جوانی هه‌ر ناوی نه‌بردن و باسی نه‌کردن و قسه‌ی پی نه‌وتن ناوی ئیبراهیمه.

﴿ قَالُوا فَاتُوا بِهِ عَلَىٰ عَيْنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴾ ٦١

نه‌وانه که ته‌حقیقی رووداوه‌که‌یان نه‌کرد و تیان به‌و کۆمه‌له‌ خه‌لکه: ده‌ی برۆن نه‌و جوانه‌ بینن بو ئیره و بو به‌رچاوی خه‌لک به‌لکوو نه‌وانه که ناگایان له کرده‌وه‌که‌ی بووه شایه‌تی بده‌ن له‌سه‌ری یا نه‌وانه که چاویان پی که‌وتوو به‌و ناوه‌دا بلین: نه‌مه لیره‌دا بوو.

﴿ قَالُوا ءَأَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِآلِهَتِنَا يَا بُرْهَيْمُ ﴾ ٦٢

کاتی ئیبراهیمیان هینا بو ناو نه‌و کۆمه‌له‌ خه‌لکه که له‌م کاره‌ساته زویر بوون پرساریان له ئیبراهیم کرد و وتیان: نایا تو نه‌و کاره‌ت کردوو به‌م خودایانی ئیمه نه‌ی ئیبراهیم؟

﴿ قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ ﴾

﴿ ٦٣ ﴾

نه‌ویش له وه‌لامیانا فه‌رمووی: نه‌خه‌یر نه‌و کاره گه‌وره‌که‌یان کردوو یه‌تی، ده‌ی پرساریان لی بکه‌ن نه‌گه‌ر قسه نه‌که‌ن و وه‌لامی پرساریا نه‌ده‌نه‌وه.

﴿ فَارْجِعُوا إِلَىٰ أَنْفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ ﴾ ٦٤

نه‌و کۆمه‌له‌ کافرا نه‌ گه‌رانه‌وه بو پرساریا له نه‌فسی خۆیان و ته‌ماشای عه‌قل و هۆشی خۆیان کرد و شوعووریان به‌وه په‌یدا کرد که نه‌و بتانه قسه ناکه‌ن، جا له ناو خۆیانا بازیکیان و تیان به‌ بازی له خۆیان: به‌ راستی ئیوه خۆتان سته‌مکارن که چه‌نهای چه‌ن سال نه‌م بتانه نه‌په‌رستن یا خود ئیوه خۆتان سته‌مکارن که نه‌م پرساریا له ئیبراهیم نه‌که‌ن بو نه‌وه که وه‌ها وه‌لامتان بداته‌وه و رسواتان بکا.

﴿ ثُمَّ نَكِسُوا عَلَىٰ رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هَؤُلَاءِ يَنْطِقُونَ ﴾ ﴿٦٥﴾

له پاش نه‌وه که حالی بوون بته‌کان قسه‌یان نه‌کردووه و قسه‌ناکه‌ن و ئیبراهیم رسوای کردوون هه‌لچه‌رخانه‌وه به‌سه‌ر سه‌ری خوینا و وتیان به‌ئیبراهیم: تو خۆت نه‌زانی که نه‌و بتانه قسه‌ناکه‌ن بۆچی ئیمه به‌ره‌ورپووی نه‌وان نه‌که‌یته‌وه؟!

﴿ قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴾ ﴿٦٦﴾

فه‌رمووی: که ئیوه به‌وه نه‌زانن که نه‌و بتانه قسه‌ناکه‌ن و وشک و بی‌گیانن دیاره سوودئ له‌وانه‌وه په‌یدا نابی، جا هیشتا به‌م ناگاداری خۆتانه‌وه به‌نده‌یی بۆ غه‌یری خودا بۆ چهن شتی نه‌که‌ن که به‌هیچ جوړئ سوود و زیانیان بۆتان نییه و بوون و نه‌بوونیان وه‌ک یه‌ک وایه؟!

﴿ أَفِ لَكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴾ ﴿٦٧﴾

تۆف بۆ ئیوه و بۆ نه‌و شته که بیجگه له خودا به‌نده‌یی بۆ نه‌که‌ن. ئایا عه‌قلتان نییه یا بیر ناکه‌نه‌وه له‌وه‌دا که نه‌م حالی ئیوه بی‌سووده؟

﴿ قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِن كُنتُمْ فَاعِلِينَ ﴾ ﴿٦٨﴾

کاتی حه‌زره‌تی ئیبراهیم وه‌ها مه‌سه‌له‌که‌ی باس کرد و باسی بی‌عه‌قلی بته‌پرسته‌کانی کرد نه‌وانیش غه‌ره‌تی تیره‌گه‌ری و کۆمه‌لایه‌تی خوینا گرتنی و به‌تایبه‌تی نه‌یانزانی نه‌و کییانه که له‌سه‌ر بته‌پرستی دایان‌ناوه هه‌ره‌س نه‌با و ئیتر نه‌و پایه و مایه‌یان له ده‌ست ده‌رئه‌چی، وتیان: بین ئیبراهیم بسووتینن و شوینه‌واری له دنیا‌دا مه‌یه‌لنه‌وه و یارمه‌تی ده‌وامی خودا‌کانتان بدن نه‌گه‌ر نه‌تانه‌وی شتیکیان بۆ بکه‌ن.

جا بریاریان له سهر سووتاندنی ئیبراهیم دا و نه ندازه یه کی زور دار و سووته مه نییان گرد کرده وه و ناگریان پیوه نا هه تا گری لئی به رزه وه بوو له بهر نه وه که س نه یته توانی نزیکی ناگره که بیته وه چه زره تی ئیبرهیمیان به ده ست و بئ به سراوی خسته ناو «مه نجه نیق» یکه وه و فره یان دا بو ناو ناگره که و وازیان لئی هینا بو نه وه به ته واوی بسووتی! خودایش نه فهرموی:

﴿قُلْنَا يَنْزَارُ كُوفِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَيَّ اِبْرَاهِيمَ﴾

وتمان بهو ناگره: نه ی ناگر ببه به ماده یه کی سارد و بئزیان و هوی نارامی له سهر له شی ئیبراهیم، وه له واقیعا پاش نه وه که نه و ناگره به ته واوی دامرده وه و جینگه که سارده وه بوو رویشان ته ماشایان کرد که ئیبراهیم ساغ و سه لامه ته و له شوینه که ی خویا ماوه ته وه.

﴿وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْآخِرِينَ﴾

نه وان ویستیان ئیبراهیم له ناو بهرن به جوژی ئیراده ی که سئ که به فیل به خراپترینی شیوه دوژمنی خوی بکوژی و له ناوی ببا، به لام ئیمه نه و دوژمنه بته رستانه مان کرد به کومه ئیکی زور زیانباری بئ ره واجی نابرو رویشووی لادی و شار و بوون به په ندی روژگار.

﴿وَنَجَّيْنَاهُ وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ﴾

وه پاش نه وه که له و ناگره قبه رزگار بوو نه و و لووتمان له کوشتن به دهستی نه مروود رزگار کرد و ناردمانن بو نه و زه و بیه که خیر و پیروزیمان تیا داناوه بو نه هلی جیهان له وانه که نه روون له وی دانیشن، وه نه و پیروزییه له ماده دا بریتیه له هه واوی سازگار و پاک و میوه ی زور و کشتوکال و داری بهری به سوود، وه له

مانادا بریتیه له‌وه که گه‌لنی له پیغه‌مبه‌رانم له‌و ولاته‌دا ره‌وانه کردووه و له نه‌نجاما «بیت المقدس» ای تیندا دروست کرا.

﴿وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً ۗ وَكَلَّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ﴿٧٢﴾﴾

وه به‌خشیمان به ئیبراهیم کورپیکی خاوه‌ن پایه وه‌کوو ئیسحاق بنی و یه‌عقوویشمان پیندا به زیاده له‌سه‌ر نه‌وه که خۆی داوای کرد و نه‌م کۆمه‌له ئینسانه‌مان کرد به پیاوه چاکه‌کانی روژگار و روومان کردنه خۆمان.

﴿وَجَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَبِيدَ ﴿٧٣﴾﴾

وه نه‌م چوار زاته که ئیبراهیم و لووت و ئیسحاق و یه‌عقووبه کردمانن به پیشه‌وای ناده‌میزادی چه‌رخه‌ی خۆیان بو به‌نده‌یی و فه‌رمانه‌رداری و ناده‌میزادیان شاره‌زا کرد له‌سه‌ر فه‌رمانی ئیمه‌و، وه‌حیمان بو ناردن که خیرات به‌جی بینن، واته‌واجبات و مه‌ندوووبات و نوژنه‌کانیان به‌ساغی رابگرن و زه‌کاتی مالیان بده‌ن و له‌راستیدا نه‌مانه به‌نده‌یی منیان به‌جی هینا.

﴿وَلَوْطًا ءَايَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَبَجَيْنًا مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ تَعْمَلُ الْخَبِيثَ ۗ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَاسِقِينَ ﴿٧٤﴾ ۗ وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٧٥﴾﴾

وه لووتی برازای ئیبراهیم نه‌ویش حکمه‌ت و زانستی که پیوستی پیغه‌مبه‌ران بنی پیمدا و رزگاریشم کرد له‌به‌دکاری خه‌لکی نه‌و دئییه وه‌کوو «سه‌دوم» بنی که کاری پیس و ناشیرینیان نه‌کرد، به‌راستی قه‌ومئیکی به‌د و به‌دره‌وشت بوون، وه‌نه‌و قه‌ومه‌بنی نه‌ده‌به‌مان له‌ناودا و لووتمان خسته‌ناو کۆمه‌لنی که شایوی ره‌حمه‌تی ئیمه

بن، وه یاخود نه‌ونده میهره‌بانی و ره‌حمه‌تمان رژاند به‌سه‌ریا تا وه‌کوو نه‌وهی لئ‌هات ره‌حمه‌ت بوو به‌خانویی و لووتی تیچوو؛ چونکه به‌راستی لووت له‌پیاوه بو‌خودا سول‌حاوه‌کان بوو.

﴿وَنُوحًا إِذْ نَادَىٰ مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ﴾

﴿۷۶﴾

وه باسی نوح بکه، باسی نه‌وه که بانگی کرد له‌ئیمه بو‌یارمه‌تی خوی و به‌رباد‌کردنی گه‌له‌ناله‌باره‌که‌ی و ئیمه‌یش نه‌و بانگه‌مان بیست و خوی و نه‌وانه که شوینی که‌وتبوون و په‌یره‌وی نه‌و بوون رزگارمان کردن له‌به‌لای گه‌وره و خه‌م و خه‌فته‌تی بی‌نه‌دازه.

﴿وَنَصْرَنَاهُ مِنَ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ﴾

﴿۷۷﴾

وه مه‌نعی نوو‌حمان کرد له‌نازاری نه‌و گه‌له‌که‌ئایه‌تی خودایان به‌درؤ نه‌خسته‌وه، نه‌مه‌یشت گه‌له‌که‌ی نازاری بدن، به‌راستی گه‌له‌که‌ی گه‌لیکی به‌دیره‌وشت و خوو خراب بوون و هه‌موومان خنکاندن به‌لافاوی ناوی بی‌ئامان و که‌سیان رزگار نه‌بوو.

﴿وَدَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ إِذْ يَحْكُمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفَسَتْ فِيهِ غَمُّ الْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ﴾

﴿۷۸﴾

﴿حُكْمًا وَعِلْمًا﴾

وه باسی داوود و سوله‌یمان کوری بکه باسی نه‌و کاته بکه که حوکمیان نه‌کرد له‌مه‌سه‌له‌ی کشتی له‌و ده‌شته‌دا له‌نزیکی نه‌وا که نازه‌لی گه‌لیکی تی به‌ره‌لا بووبوو

ئیمە ناگاداری حوکمی هەردوو لایان بووین و حەقیقەتی حوکمە کەمان نیشانی سولەیمان دا و بە هەردوو یان باوک و کور حیکمەت و زانیاریمان داوہ.

بزانی! لەم جینگەدا چەن باسی ھەبە:

[باسی] یە کەم: ئەو رووداوە بە دوو جوۆر ریوایەت کراوە؛ زۆر بەی خواوەن تەفسیرەکان فەرموویانە: دوو پیاو ھاتن بۆ لای حەزەرەتی داوود یە کەن لەوان خواوەن کشت بوو ئەویان خواوەن مەر بوو، خواوەن کشتە کە عەرزی داوودی کرد: مەری ئەم پیاوہ چووہ تە ناو کشتە کە ی منەوہ و ھەموویان خواردووہ، جا داوود فەرمووی: بڕۆ ھەموو مەرەکانی ئەو کابرا بێہ بۆ خۆت لە باتی کشتە کەت، کاتی لە خزمەتی داوود دەرچوون گەیشتن بە حەزەرەتی سولەیمان فەرمووی: باوکم چۆن حوکمی دا لە بەیتانا ئەوانیش ئەو باسەیان بۆ گێراوہ، فەرمووی: ئەگەر من حوکم بەدایی وا حوکم نە ئەدا لە ناوتانا، ئەوانیش قسە کە یان بۆ حەزەرەتی داوود گێراپاوە، جا سولەیمانی بانگ کرد و فەرمووی: ئە ی تۆ چۆن حوکم ئەدا لە ناویانا؟ عەرزی کرد: مەرە کانم ئەدا بە خواوەن کشتە کە شیر و رۆن و خورییە کە ی بخواردنایی ھەتا کشتی کابرا لە سالی دوایدا وەکوو ئەوہی لێ ئەھات کە مەرەکان خواردیان ئەو کاتە ھەرکام ئەرۆشستەوہ بۆ سەر مالی خۆیان.

وہ ئیبنومە سعوود فەرموویەتی: شوانی لە شەوێ کدا لە نزیکی باخیکی مینا نازە لە کە ی ئەلەوہ پان و ئەو نازە لە بەو شەوہ کە و تە باخە کە ی کابرا و ھەموو دارە وردە و گەلا و بەری باخە کە یان خوارد و شیلایان، خواوەن باخ ھات لای داوود شکاتی کرد و وتی: گەلە ی ئەو کابرا باخە کە ی وێران کردووم، ئەویش فەرمووی: مەرەکانی بەرە بۆ خۆت لە باتی باخە کەت، کاتی رۆشستەوہ لە ریگەدا گەیشتن بە سولەیمان، فەرمووی: باوکم چۆن حوکمی کرد لە بەیتانا؟ ئەوانیش بۆیان گێراپاوە، جا فەرمووی:

نه گهر من حوکم بدایی وه ها حوکم نه نه دا. نه وانیش رویشتنه وه بو لای داوود و قسه که یان بو گنرایه وه، داوود سوله یمانی بانگ کرد و فهرمووی: تو چون حوکم نه دا؟ عهرزی کرد: مه ره کانم نه دا به خاوهن باخه که سوودی لئ وه ربگرتایه ن و خاوهن مه ره که یشم نه نارد خزمتی باخه که ی بکردایه هه تا وه کوو کاتی زووی لئ نه هاته وه نه و جار باخه که م نه دایه وه به خاوهنه که ی و مه ره کانیشم نه دا به خاوهنی خوئی، حه زره تی داوود نه م حوکمه ی سوله یمانی په سه ند کرد و حوکمه که ی یشووی هه لوه شانده وه.

باسی دووه هم: دروسته که حوکمه که ی حه زره تی داوود وه کوو حوکمه که ی سوله یمان هه ردووکیان له سه ر «ئیحته یهاد» بووبن و سوله یمان له و کاته دا ته مه نی بیست و یه ک سال بووه و شه ریعه تی خوئیانی زانیوه به لام حوکمه که ی سوله یمان له بارتر بووه له حوکمه که ی داوود و له سه ر نه و حوکمه له باره بریار ده رچووه. وه نه و که سه بلایت: حوکمه که ی حه زره تی داوود نارپه و بووه و حوکمه که ی سوله یمان ره و بووه قسه که ی ته و او نییه. نه هلی ته حقیق فهرموویانه: حوکمی هه ردووکیان راست بووه؛ چونکی نه و نه ندازه زیانه که له کشت یا له باخی کابرا که وتووه له نرخا به قه ی نه و نه ندازه مه ره بووه، که وایی نه گهر مه ره کان بده یین به کابرای خاوهن کشت یا خاوهن باخ جیگه ی خوئی ته تی.

هه روا نه گونجی نه و نه ندازه شیر و دؤ و روئن و خوری و ده رامه تی نه و نازه له له و روژده دا به قه ی نرخی نه و کشته یا نه و باخه بی که له کابرا که وتووه. که وایی حوکمه که ی داوودیش هه ر راست بووه. به لام حوکمه که ی سوله یمان نزیکتره له لا بردنی نازاوه؛ چونکی کابرای خاوهن مولک خاوهنی عهرز و شوینه که ی خوئی بووه، وه بو سالی دوایی وه کوو خوئی لئ نه هاته وه، جا له گه ل نه وه دا نه گهر مه ری کابرایش

له لای بماین خاوهن مه ره که زور تیک نه چوو له وانه بوو بلیت: چۆن کابرای خاوهن مولک که لک له مولکه که ی خوی وه رگری و مه ره کانی منیش بیات؟ جا له بهر نه م نوخته هه رچهن حوکمه کان هه ردووکیان راستن حوکمه که ی سوله یمان باشتره؛ چونکی ناژاوه ی لی په یدا نابین.

نه م مه سه له له مه زه به ی ئیمامی شافیعیدا حوکمی نه مه یه نه ندازه ی زیانی خاوهن کشت یا باخه که به خاوهن مه ره که ببژیڕین له سه ر نرخ، ئیتر مه ری کابرا مالی خۆیه تی؛ چونکی زیانی ناژهل به روژا نابژیڕی له بهر نه وه خاوهن کشت پیویسته به روژا ناگای له مالی خۆی بی؛ به لام له شه ودا، وه کوو نه م مه سه له ی حه زره تی داووده، له سه ر کابرای خاوهن ناژهل؛ چونکی واجبه له سه ری ناگای له ناژه لکه ی بی نه یه لی زیانه خوروی بی بکه ن.

وه نه گه ر حوکمه که یان له سه ر «نص» بوو بی، به م مه عنا له شه ریعه تی ته وراتا له و چه رخه دا ره فتاری پی کراوه بریار دراوه هه رکه سی زیانی بدا له مالی که سی واجبه نه و زیانه ببژیڕی، هه ر ره وایه، به لکوو نه مه له واقع نزیکتره، به لام له واقعا چونکی شه ریعه تی ته ورات جامیع بووه بو هه موو عیادات و جینایات، چ له سه ر نه فس و چ له سه ر مال بۆیه له قورئانا نه فه رمویت: ﴿وکتبنا فیها أن النفس بالنفس و العین بالعین...﴾^۱ الآیة.

به لام له سه ر عه قل، نه وه له بهر نه وه گه لی له ئوسو ولییه کان به وه رازی نین ئیجتیهاد بو پیغه مبه ران بی له نه حکامی ته شه ریعیدا نه وه نه هه یه نه لین: نه گه ر ئیجتیهاد بکه ن نه وه له راویژ و ته کبیری ئیش و کاری دنیا ییدا بووه وه کوو سوپا بردن و جهنگ کردن و نه م جوړه شتانه.

که وابی ئه‌بئ حه‌زرتی داوود عليه السلام بیری و ابووبی که به ئه‌ندازه‌ی سه‌ری حه‌یوانه‌کان زیانی کابرای خاوه‌ن مولک ببیژیری، وه بیری سوله‌یمان و ابووبی که به ئه‌ندازه‌ی باره‌ی حه‌یوانه‌کان ببیژیری وه ئه‌مه‌یش زور له‌ بارت‌ر بووه‌ بو چاری ناشووب له‌ ناویانا.

وه له‌حاسل بی‌نا له‌سه‌ر ئه‌وه‌ که حوکمه‌که‌یان ئیجته‌هادی بووبی یا له‌سه‌ر شه‌ریعه‌تی ته‌ورات بووبی ئه‌م دوو زاته‌ جیاوازیان له‌ حوکمه‌که‌دا نه‌بووه‌ که وجووبی بژاردنی مالی خاوه‌ن کشت یا خاوه‌ن باخه‌. به‌لام ئه‌وه‌نده‌ بووه‌ بیریان یه‌ک نه‌بووه‌ له‌ چلۆنیه‌تی بژاردنه‌که‌یا. بیری حه‌زرتی داوود له‌ ئه‌وه‌له‌وه‌ و ابووه‌ که به‌ نه‌فسی حه‌یوانه‌کان ببیژیری و بیری حه‌زرتی سوله‌یمان و ابووه‌ که به‌ واریدات و ده‌رامه‌دی ئه‌و حه‌یوانانه‌ بی و حه‌زرتی داوود ئه‌م بی‌ره‌ی په‌سه‌ند کرد.

﴿وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ﴾

وه بو زیاده‌هتیزدان به‌ دل‌ی داوود بو جیهاد کردن له‌ ریگی خودادا کیوه‌کانمان رام کرد و په‌له‌وه‌ره‌کانی ئه‌و ده‌ورو به‌ره‌مان رام کرد که زیکر و ته‌سبیحاتی خودا بکه‌ن له‌گه‌ل داوودا له‌و کاتانه‌دا که خه‌ریکی زیکر و ته‌سبیحاتی خودا نه‌بوو، وه ئیمه‌ به‌ ته‌وانایی خو‌مان ئه‌م ئیشه‌مان کرد ئیتر مه‌لین: شتی وا چۆن نه‌کری و چۆن کیوی بی‌شوعووری بی‌زمان و لئو یاخود په‌له‌وه‌ری بی‌زمانی نه‌فام چۆن ته‌سبیحاتی خودا نه‌کا؟ له‌به‌ر ئه‌وه‌ من ه‌یزم رووی کرده‌ هه‌ر شتیکی مومکین جی‌به‌ جی نه‌بی، وا ده‌رکه‌وت ئه‌م ته‌سبیحاته‌ به‌ ده‌نگ بووه‌ و بیسراوه‌، نه‌ک ته‌سبیح به‌ زمانی حال؛ چونکی هه‌موو شتی ته‌سبیحی خودا نه‌کا و مونا‌سی ته‌قید به‌ ره‌فاقه‌تی حه‌زرتی داووده‌وه‌ نییه‌، واته‌ مه‌وجودات هه‌موو کاتن و له‌گه‌ل هه‌موو که‌سیکدا به‌ زمانی حال هه‌یه‌ ئیتر بو ئه‌بئ له‌گه‌ل داوودا و بوچی ئه‌ل‌ی ته‌سخیرمان کردن؟ وه بوچی ئه‌ل‌ی ﴿وکنا فاعلین﴾ و ته‌ئکید ی ئه‌و مه‌به‌سته‌ نه‌کاته‌وه‌؟

﴿وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَّكُمْ لِنُحِصِنَكُمْ مِّنْ بِأْسِكُمْ فَهَلْ أَنتُمْ شَاكِرُونَ﴾

وه داوودمان فیری دروستکردنی پوشاکیکی جهنگی کرد بو نه وه که بتان پاریزی له برینی کاتی جهنگتان، جا نایا ئیوه سوپاسگوزاری خودای خوٚتانه و شوکری نه که ن؟

﴿وَلَسَلِمْنَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِأَمْرِهِ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمِينَ﴾

وه راممان کرد بو سولهیمان باین که به هیزی توند نه هات و له سه ر دلخوازی نه و رهوان نه بوو بو نه و خاکه که پیروزیمان پنداوه وه کوو خاککی شامات بئ و ئیمه زانا بووین به حالی سولهیمان له کاتی سواربوونی کورسییه که یی و رویشتنی به هوی باوه و هه لگرتنی کورسییه که به با.

ریوایهت کراوه: که خودای تهعلا بای رام کردوه بو چه زره تی سولهیمان و هه ر کاتن خواستی له سه ر نه وه بویه بروا بو شوئیتیکی دوور خوئی و نه وانه که له گه لیا بوون سواری تهخته که ی نه بوون و با هه لی نه گرتن بو نه و شوئنه و تاقی به یانی مانگه ریگه یی و تاقی ئیواره مانگه ریگه یی نه و کورسییه ی نه برد له سه ر ئاره زووی سولهیمان.

وه نه و بایه زور تیژ و ئارام و بئ زیان و رهوان بووه، واته وه ها کورسییه که ی هه لئه گرتوه که نه وانه به سه ریوه بوون بکه ونه خواره وه یان لاره بکه ن به م لاه بوولادا و به ئارام و ئاسانی هه لی گرتوون.

﴿وَمِنَ الشَّيْطَانِ مَنْ يَغْوُصُونَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ ذَلِكَ وَكُنَّا لَهُمْ حَفِظِينَ﴾

وه راممان کردبوو بۆ سوله‌یمان له جنۆکه‌کان که‌سانیی که به‌فرمانی نه‌و رویشته خواره‌وه به‌ده‌ریادا و گه‌وه‌هر و دوری به‌نرخیان بۆ ده‌رئه‌هینا و کاری له‌وه که‌متریشیان بۆ نه‌کرد، وه‌کوو بازی پیشه‌سازی و، کاری خانوو کردن و، داهینانی شتی نایاب... وه ئیمه‌ نه‌و جنۆکانمانه‌ نه‌پاراست له‌وه که‌ زیان بدن له‌ کار و باری حه‌زره‌تی سوله‌یمان.

﴿وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ﴾

وه باسی نه‌یووب بکه له‌و کاته‌دا له‌گه‌ل نه‌وه‌دا که‌ گیرۆده بوو به‌ناساخی و نه‌خۆشیتیکی زۆر ناهه‌موار رووی کرده باره‌گای که‌ره‌م و ره‌حمه‌تی خودا و پارایه‌وه و فه‌رمووی: په‌روه‌ردگارا! من تووشی ناساخی ده‌روونی و بن‌ناسایشی بووم و تویش له‌هه‌موو خاوه‌ن به‌زه‌یییی به‌به‌زه‌یی تری و نه‌مه‌وی به‌میهره‌بانی خۆت له‌م ده‌رده‌گرانه‌رزگارم بکه‌ی.

﴿فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرِّهِ وَأَتَيْنَهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُم مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَذِكْرَىٰ لِلْعَابِدِينَ﴾

ئیمه‌یش دوعا که‌یمان گیرا کرد و نه‌و ناساگیه که‌ تووشی بووبوو له‌سه‌رمان لا‌برد و شیفامان بۆ نارد، وه نه‌وانه‌ی که‌ مردبوون له‌ نه‌ولاده‌کانی پیمدایه‌وه، واته‌ زیندووم کردنه‌وه بۆی، وه نه‌ونه‌ی تریشم پیندا له‌گه‌ل نه‌وانه‌دا به‌ره‌حمه‌تیکه‌ تاییه‌تی له‌ لای خۆمانه‌وه بۆ نه‌و، بۆ نه‌وه‌یش بیی به‌هۆی بیر کردنه‌وه و مامه‌له‌ و ره‌فتاری باش له‌ لایه‌نی نه‌وانه‌وه که‌ به‌نده‌یی خودا نه‌که‌ن.

ریوایه‌ت کراوه: که هه‌زهره‌تی نه‌یووب له نه‌ته‌وه‌ی «عه‌یس» کورپی ئیسحاق کورپی ئیبراهیم بووه، خودای ته‌عالا کردی به پیغه‌مبه‌ری خو‌ی و «ره‌حمه» ی کچی «نه‌فرایم» ی کورپی هه‌زهره‌تی «یوسف» ی ماره کرد و، خودا دارایی و نه‌وه‌یه‌کی زۆری پیندا و زۆر به ئاسایش و کامه‌رانی رایان نه‌بوارد. به قه‌زای خودا خانوو رووخا به‌سه‌ر منداله‌کانیا و هه‌موویان مردن و، خو‌یشی گیرۆده‌ی برین بوو له له‌شیا و نه‌و برین و نه‌خو‌شیه‌یه‌هوت سالی‌ی خایاند، تا له نه‌نجاما زۆر نازاری پینگه‌یشت و له خودای ته‌عالا پارایه‌وه، جا خودای ته‌عالا دو‌عا‌که‌ی گیرا کرد و نه‌مری پئ کرد: بروا له شو‌ینتیکی دیاریدا پئ بکو‌تی به زه‌ویدا، نه‌ویش رو‌یشت پئی کوتا به زه‌ویدا و له‌و شو‌ینه‌دا ناوئ ده‌رچوو، خودا وه‌حی بۆ نارد: له‌و ناوه بخواته‌وه هه‌ر ماده‌یین که هۆی نه‌و نه‌خو‌شیه‌یه‌ی بئ له ناو سکیا ده‌رته‌چئ، هه‌روا خو‌ی پئ بشو‌ری و برینه‌کانی له‌شی چاک نه‌بنه‌وه و نه‌ویش وای کرد خودا له‌و نازاره‌ر زگاری کرد و منداله‌ مردووه‌کانی بۆ زیندوو کرده‌وه و نه‌وه‌نه‌ی بووی کورپ و کوره‌زای تریشی له پاش نه‌و روژه پیندا.

﴿وَأَسْمِعِیْلَ وَادْرِیْسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلِّ مِنَ الصَّالِحِیْنَ﴾

وه باسی ئیسماعیلی کورپی ئیبراهیم بکه بۆ نه‌وانه که حازر نه‌بن له لات، هه‌روا باسی ئیدریس بکه که له پیش هه‌زهره‌تی نووحدا بووه و، باسی زولکیفل بکه که بریتییه له «الیاس» یا له «یوشع» و ناوبراوه به «ذو الکفل» چونکه خاوه‌نی به‌شیکی گه‌وره بووه له لای خودای ته‌عالا، وه یا چونکی که‌فاله‌تی نوممه‌ته‌که‌ی نه‌کرد و خه‌مه‌تی نه‌کردن، نه‌م زاتانه هه‌موویان له خو‌گران بوون و به‌راه‌به‌ر به زه‌حمه‌تی زۆر سه‌خت و به تین خو‌یانیان راگرتوو.

﴿وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِنَ الصَّالِحِیْنَ﴾

وه نه‌مانه‌م خستوو‌ته‌ ناو ره‌حه‌مه‌تی خو‌مانه‌وه؛ چونکه به راستی نه‌مانه له‌ ئاده‌میزاده ره‌وشت باشه‌کان و له‌ پیاو‌چاکان بوون و کرده‌وه‌یان باش بووه.

﴿وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغْضِبًا فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنكَادَى فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾
 ﴿٨٧﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ، وَجَعَلْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ، وَكَذَلِكَ نُشَجِّي الْمُؤْمِنِينَ



وه باسی یوونس بکه که مه‌شهووره به «ذو النون» له‌بهر نه‌وه که‌وته سکی ماسییه‌وه و «نون» ماسییه، له‌و کاته‌دا که رویشته له‌ ئاوه‌دانی «نینوی» ده‌رچوو سه‌ری خو‌ی هه‌لگرت له‌ کاتیکا رقی داهاتبوو له‌ قه‌ومه‌که‌ی له‌بهر سه‌سه‌ختی و سه‌رپنجیان نه‌وانیش یوونسیان عاجز کردبوو، وه کاتی له‌و ئاوه‌دانیه‌ ده‌رچوو وا گومانی برد که ئیمه‌ ته‌نگانه‌ی به‌سه‌ردا نایه‌نین له‌بهر نه‌وه زور ئازاری دل‌یان دابوو، نه‌یزانی که مونسبی حالی ره‌ه‌بهر نه‌وه‌یه خو‌گر بی. جا ئیمه‌ خستمانه‌ سکی ماسییه‌وه، جا یوونس له‌ ناو‌چه‌ن تاریکیه‌کدا: تاریکی سکی ماسی و تاریکی ده‌ریا و، تاریکی قوولی ده‌ریا، بانگی کرد و وتی: په‌روه‌ردگارا که‌س خودا نییه‌ و که‌س به‌نده‌یی بو‌ نا‌کری تو‌ نه‌بی و به‌ پاک و دوورت نه‌گرم له‌ هه‌موو عه‌یی و به‌ راستی من له‌وانه‌م که سته‌مکارن، سته‌م له‌ خو‌م کرد که خو‌م نه‌گرت و به‌ عه‌زمی ره‌ه‌به‌ران ره‌فتارم نه‌کرد، ئیسته‌ داوای رزگاری نه‌که‌م له‌م تاریکستانه، جا ئیمه‌یش هاواره‌که‌مان لی وه‌رگرت و رزگارمان کرد له‌و خه‌م و په‌ریشانییه‌ که‌ که‌وتبووه ناوی و فه‌رمانمان دا به‌ ماسییه‌که‌ که‌ هاته‌ که‌ناری ده‌ریاکه‌وه و ده‌می کرده‌وه و یوونس رویشته ده‌روه و هه‌ر به‌و میه‌ره‌بانیه‌ موسولمانان له‌ په‌ریشانی رزگار نه‌که‌ین و مه‌ینه‌تی قه‌زای رو‌ژگاریان له‌سه‌ر لانه‌به‌ین.

بزانن! یوونس کۆری «متی» ناوی باوکیه تی، بە گوێره ی ئەوه ی له سه حیحی بوخاریدا یه. وه ریاو یه ت کراوه که ئەم زاته له زمان «ملوک الطوائف» دا بووه له پاش ئەسنکه ندهری رۆمی و له پیش زهمانی عیسا علیه السلام، وه بازی ئەلین: له زهمانی شه عیادا بووه و له باسی ئەم رووداوه دا دوو قسه هه یه، یه که م؛ ئەمه یه که یوونس له به نی ئیسرایله و له خه لکی دبی «حلهول» له ولاتی فه له ستین، وه له و چه رখে دا ئاشووریه کان هاتبوون به سه ر به نی ئیسرایلدا و گه لیکیان به دیل گرتن و بردیان بۆ «نینوی».

جا خودا وه حی نارد بۆ سه ر چه زره تی شه عیا علیه السلام که پرۆات بۆ لای پاشای به نی ئیسرایلیه کان «حزقیل» که پینج که س له پینغه مبه رانی به نی ئیسراییل له و کاته دا مه جوود بوون و یوونس یه کئ بوو له وان: ره وانیه یان بکا بۆ جه نگ له گه ل پاشای ئاشووریدا به لکوو دیله کان به یئنه وه.

حزقیل وتی: نه خه یر ته نیا یوونس ئەنیرم؛ چونکی ئینسانئیکی به هیز و هیمنه و، یوونسی بانگ کرد پینی وت: پرۆ بۆ سه ر ئاشووریه کان، یوونس فه رموی به پاشا: خودا ئەم ری پئ کردووی من ره وانه بکه ی؟ وتی: نه. فه رموی: ده ی له م شوینده دا چه ن پینغه مبه ر هه ن یه کئ له وانه ره وانه بکه. پاشا قه بوولی نه کرد و وتی: ئەبئ هه ر تو پرۆی، ئەویش قاری له پاشا هه لسا و له و شوینده ده رچوو بۆ سه ر ده ریای رۆم، یانی ئەوه که ئیسته ناوی «ده ریای سپی» یه، ته ماشای کرد که شتی حازره، ئەویش له گه ل کۆمه لئیکا سواری که شتی بوو، جا کاتی ئەو که شتییه ئەندازه یی رۆیشت که شتییه که که وته گیزه وه و راهه ستا و خاوه ن که شتی وتی: به راودمان کردووه هه ر کاتی تاوانبارئ له ناو ئەم که شتییه دا بی که شتییه که راهه وه ستی، قورعه یان خست بۆ دۆزینه وه ی ئەو تاوانباره، تا سئ جار هه ر به ناو یوونس ده رچوو یوونسیان خسته ده ریاکه وه و نه هه نگئ له ویدا هات یوونسی قووت دا و خودا مه نعی کرد له وه ی نازاری بدا، پاش ماوه یی به حوکمه خه ردا نه هه نگ که هاته قه راخی ده ریاکه

و دەمی کردەووە و یوونس لە دەمی دەرپەری و خودا کوولەکە یەکی بۆ رواند و یوونس لە سێبەرە کەیدا مایەووە هەتا هەندێ خۆی گرت و بووژایەووە.

هەر لەو شوێنەووە خودا ناردی بە پێغەمبەری بۆ سەر گەلی ناشوور لە نەینەوادا کە سەد هەزار کەس یا زیاتر بوون، وە ئەو گەلە ئیمانیا ن هێنا بە حەزرەتی یوونس، بەلام پاش زەحمەتیکێ زۆر.

بە پێی ئەم رێوایەتە یوونس لە بەنی ئیسرائیلە و لە زەمانی شەعیادا بوو و رقەکە ی لە «حزقیل» ی پاشای بەنی ئیسرائیل بوو و لە پیش رهوانە کردنیا بە پێغەمبەری کەوتوووە تە دەریاوە نەهەنگ قووتی داو، وە پاش رزگار بوونی لە سکی نەهەنگە کە لە لایەنی خوداووە رهوانە کراو بە پێغەمبەریتی بۆ سەر ناشوورییەکان.

جا کاتی رویشتە ناویان بە پاشاکە یانی وت: من پێغەمبەری خودام هاتووم بۆ ئەو کە بەنی ئیسرائیلییەکان - کە بە دیل هێناوتن - بەریان بەدی و خویشتان ئیمان یێنن بە خودا.

و لە رێوایەتیکێ ترا: حەزرەتی یوونس رهوانە کرا بۆ سەر گەلی نەینەوا بە پێغەمبەریتی پیش رووداوی دەریا، وە ئەم زاتە ماوێهەکی زۆر لە ناو ئەو گەلەدا بوو بانگی ئەکردن بۆ ئیمان بە خودا و شیعیاری دین و ئەوان هەر سەرپێچیان ئەکرد هەتا خودای تەعالا ئەمەری کرد بە یوونس کە هەرپەشە بکا لە گەلەکە ی و بیان ترسینی بە هاتنی سزای خودا لە کاتی دیاریدا ئەگەر ئیمان نەهینن، ئەوانیش هەر لەسەر نافەرمانی خۆیان مانەو، جا کاتی وادە ی سزاکە یان نزیک بوووە وە لە رقی گەلەکە ی لەو شوێنە دەرچوو گومانی وابوو کە ئەو سزا دێتە سەریان، وە ئەو کە لەو شوێنە دەرنەچێ و خۆی ناگری لە ناویاندا خودای تەعالا هیچی بەسەردا نایەنی، هەتا رویشت گەیشتە قەراخی دەریا و لە گەل کۆمەڵیکدا چوونە ناو کەشتییەووە و خستیانە ناو دەریاکەووە وە کێرمانەووە.

وه له م ریبویه ته دا هه لده گری ده ریا که «ده جله» یا «فورات» بی. له م لایشه وه که یونس له بهر چاوی خه لکه که گوم بوو وه زعی ئاسمان له بهر چاویانا گورا و باوه ریان هاته سهر نه وه که نزیکه نه و سزا که یونس فه رموی بیته خواره وه بو سهریان، وه گه لئ به شوین یونسدا گه ران ده ستیان نه که وت، له ترسی نه و سزا هه موو گرد بوونه وه و توبه بیان کرد و، له سهر پیچی خو یان هاتنه خواره وه و خودای ته عالایش سزا که ی له سهر لابر دن.

جا پاش نه وه که حه زره تی یونس له ناو سکی نه هه ننگه که ده رچوو که وته ده شته وه ماوه یی له ژیری نه و داری کووله که دا مایه وه، جا خودا له حالی گه له که ی ئاگادار کرد که ئیمانان هیناوه و نه مری پی فه رموو بپرواته وه ناویان و نه ویش رویشته وه بو ناویان و باقی ته مه نی له ناو نه واندا به سهر برد و له نه ینه وادا کوچی دوایی کرد و له ویدا به خاک سپیرا و ئیسته گوره که ی دیاره و ناسراوه و خه لک زیاره تی نه که ن و گه لئ له نه ولیا و پیاوچاکان زیاره تیان کردوه و زیاره تی نه که ن.

﴿وَزَكَرِيَّا إِذْ نَادَى رَبَّهُ رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ﴾
 ﴿٨٩﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ، وَوَهَبْنَا لَهُ يَحْيَىٰ وَأَصْلَحْنَاهُ، زَوْجَهُ
 إِنَّهُمْ كَانُوا يُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا
 وَكَانُوا لَنَا خَشِيعِينَ ﴿٩٠﴾

وه باسی حه زره تی زه که ریا بکه له و کاته دا که له خودا پارایه وه و بانگی لئ کرد و فه رموی: پهروه دگارا به ته نیا به بی جینگه نشیستیکی خاوه ن پایه ی دینی مه مرینه و، تو خو ت له هه موو میرا به ری باشتری بو مانه وه له پاش به نده کانت. ئیمه ییش پارانه وه که مان وه رگرت و نیازه که مان به جی هینا و کوریکمان پی به خشی که ناوی

«یه‌حیا» بوو ژنه‌که‌یشی هه‌رچه‌ن پیر بو‌بوو له‌ ریتی مندال بو‌وندا نه‌مابوو، وه‌زعی مندال‌دانمان به‌ جوړی باش کرد که‌ سکی بیی، له‌ به‌ر نه‌و‌یش ئه‌م میه‌ره‌بانیه‌م له‌ گه‌لدا کردن؛ چونکی نه‌وانه‌ یاسایان وابوو هه‌ر خیری ری بکه‌وتاین به‌ په‌له‌ نه‌پرویشن نه‌یانکرد، چ له‌ خیراتی واجب و، چ له‌ ناواجب و، هه‌میشه‌ لیمان نه‌پارانه‌وه‌ و دو‌عیان نه‌کرد له‌ گه‌ل خواستی که‌ره‌می خودادا و ترساندنیش له‌ سزای خودا، وه‌ نه‌وان هه‌میشه‌ دلّیان له‌ ئیمه‌ نه‌ترسا.

﴿وَالَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهَا مِنْ رُوحِنَا وَجَعَلْنَاهَا
وَأَبْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ﴾

وه‌ باسی نه‌و ژنه‌ پاکه‌ داوین پاکه‌ بکه‌ که‌ له‌شی خو‌ی له‌ هه‌موو کاریکی نا‌ره‌وا و نا‌په‌سه‌ند پاراست، جا ئیمه‌یش به‌ هو‌ی فریشته‌ی پاک‌سروشت (جو‌بره‌ئیل) وه‌ فوویه‌کمان کرد به‌ به‌رؤک و روویا که‌ نه‌و فووه‌ له‌ لایه‌نی مه‌لائیکه‌ی ئیمه‌وه‌ بوو هه‌تا به‌و تا‌قه‌ فووه‌ سکی بوو به‌و کوره‌ پاکه‌ پاک‌سیره‌ته‌ که‌ عیسی‌یه‌ عليه‌السلام وه‌ خو‌ی و کوره‌که‌یشیمان کرد به‌ نیشانه‌ی گه‌وره‌یی خو‌مان له‌ جیهاندا، وه‌ هه‌رکه‌سی له‌و دایک و کوره‌دا بیر بکاته‌وه‌ به‌ ئیمان و به‌ راستی نه‌زانی که‌ ئیمه‌ خودایه‌کی زانا و ته‌وانای بی‌وینه‌ و بی‌هاوتاین.

﴿إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُون﴾

ئا نه‌وه‌ی که‌ باسم کرد بو‌تان له‌ وجودی خو‌م و له‌ تاق و ته‌نیایی خو‌م نه‌وه‌ دین و ئایینی ئیوه‌یه‌ نه‌ی پیغه‌مبه‌ره‌کان که‌ یه‌ک میله‌ت و یه‌ک دینه‌ بریتییه‌ له‌ باوهر به‌ خودای زیندووی زانای ته‌وانای بیسه‌ری بینای خاوه‌ن که‌لام، وه‌ منیش په‌روه‌ردگاری هه‌موو ئیوه‌م ده‌ی هه‌مووتان به‌نده‌یی من به‌ ته‌نیا بکه‌ن.

﴿وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ كُفُّوا إِلَيْنَا رِجْعُونَ﴾

که‌چی نه‌و ناده‌میزادانه که نه‌م زاته پاکانه بانگیان کردن بو نه‌و دینه پاکه یه‌ک سیمایه دینی خو‌یان پارچه پارچه کرد له ناو خو‌یانا؛ بازیکیان له‌سه‌ر دینی حه‌ق مانه‌وه و، بازی له حه‌ق لایان‌دا و هه‌موو نه‌مانه بو لای ئیمه نه‌گه‌رینه‌وه و له ده‌ستم ده‌رناچن.

﴿فَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعِيهِ
وَإِنَّا لَهُ كَنُوبٌ﴾

جا هه‌رکه‌سه‌ئ شتیکی باشی کردبئ و خو‌یشی موسولمان بی به خودای خو‌ی نه‌وه شارده‌وه و پووچکرده‌وه نییه بو کوششی نه‌و چاکه‌که‌ره و ئیمه چاکه‌کانی نه‌نووسین.

﴿وَحَرَامٌ عَلَىٰ قَرْبَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ﴾

وه مه‌منووعه بو خه‌لکی نه‌و ئاواویییه که ئیمه بریارمان داوه ویرانی بکه‌ین له به‌ر کرده‌وه‌ی خرابیان نه‌مه که بگه‌رینه‌وه بو ته‌ویه و په‌شیمانی له کرده‌وه‌ی خراب. به پیتی نه‌م مه‌عنایه حه‌رفی «لا» زیاده‌یه. وه نه‌گونجئ نه‌و حه‌رفه زیاد نه‌بئ، به‌م مه‌عنایه بلئین حه‌رامه بو نه‌و قه‌ومه ناپه‌سه‌نده نه‌گه‌رانه‌وه‌ی بو لای ئیمه بو وه‌رگرتنی جه‌زای کرده‌وه‌یان، وه به قه‌تعی هه‌ر دینه‌وه بو لام و نه‌گه‌ن به حه‌قی خو‌یان.

﴿حَقٌّ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِّنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ﴾

واته حهرامه لهسه ر نههلی نهو دئی ناباره بگه رینهوه بو تهوبه ههتا ریگهی قهومی بهنجوج و مهنجوج نهکریتتهوه و پردهکهی بهره میان نهشکنی و نهوانیش له ههموو بهرداییه کهوه نهکهونه پهله پهله و به دنیاادا بهر نهبن.

﴿وَاقْتَرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ أَبْصَرُ الَّذِينَ كَفَرُوا
يَوَلِنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هَذَا بَلْ كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٩٧﴾﴾

وه لهو کاتهدا که بهنجوج و مهنجوج ده رگای هاتوچویان بو نهکریتتهوه و دین له بهر دهستیانا کز نهبی و وهعهدی خودا به هاتنی روژی قیامت نزیک نهبیتهوه که نهو وهعهده حهقه و لهو کاتهدا چاوه کانی نهو کهسانه که کافر بوون له ترسا ره پ رانه وهستی و نهلین: هاوار بو نیمه که غافل بووین لهم کاره ساته و نهمانزانی بهم کوتوپره دیته پیشهوه، نه، نه، تهنها غافل نهبووین به لکوو ستهمی ناهه موارمان له خو مان کرد؛ چونکه دینمان خسته پشت گوئی و سته ممان له خه لکیش کرد نه مان هیشت ریگهی راست بگرن.

﴿إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ ﴿٩٨﴾﴾

به راستی نهی کافرانی مه کهکه ئیوه و هه رچی که بیجگه له خودا نه پیه رستن لهو بته بن فام و بن شوعوورانه سووته مه نی دوزه خن، واته هه مووتان نه پرونه ناوی و لهویندا نه سووتینرین.

﴿لَوْ كَانَتْ هَتُولَاءَ آلِ اللَّهِ مَا وَرَدُوها وَكُلٌّ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٩٩﴾﴾

نه گهر نهو بتانه خودا بوونایی، وه کوو ئیوه گومان نه بن، نه نه رویشتنه ناو دوزه خه وه، که چی نهوان له ناو دوزه خدان هه تا هه تابه.

﴿لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ﴾ ﴿۱۰۰﴾

بۆ ئەوانە هەیه که ئەروڤه ناو دۆزه‌خه‌وه ناله و هەناسه‌هه‌لکیشانیکی زۆر نابار و بێ‌ناسایش، وه ئەوانه له دۆزه‌خدا گویان کهر ئەبێ و هیچ ناییسێ، وه یاخود شتی ناییسێ که هۆی دلشادی بێ.

﴿إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ مِنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ﴾ ﴿۱۰۱﴾

به راستی ئەو که‌سانه که له لایه‌نی ئیمه‌وه پایه و پله‌ی جوانیان بۆ بریارداروه به‌گوێره‌ی زانست بریارم داوه که به‌هه‌شتین و جیگه‌ی ره‌زامه‌ندی ئیمه‌ن. ئەوانه له‌و دۆزه‌خه‌ دوور نه‌خه‌رینه‌وه.

﴿لَا يَسْمَعُونَ حَیْسَهَا وَهُمْ فِي مَا أَشْتَهَتْ أَنفُسُهُمْ خَالِدُونَ﴾

﴿۱۰۲﴾

ده‌نگی دۆزه‌خ و بلیسه‌ی ناگری دۆزه‌خ ناییسن و ئەوانه له‌ ناو ئەو ناز و نیعه‌ته‌دا که نه‌فسیان ئاره‌زووی نه‌کا ده‌وامدارن هه‌تا هه‌تایه.

﴿لَا يَخْرُجُ لَهُمُ الْفَرْعُ الْأَكْبَرُ وَنَلَقْنَهُمُ الْمَلٰٓئِكَةَ هٰذَا يَوْمَکُمْ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ﴾ ﴿۱۰۳﴾

وه ترسی له‌ هه‌موو ترسی گه‌وره‌تره که ترسی ئاده‌میزادی مردووه له‌ کاتی فووی دووهم بۆ زیندوو بوونه‌وه، وه یا ترسی ئاردنیان بۆ ناگری دۆزه‌خ، وه یا ترسی سه‌رئانه‌وه‌ی ده‌رگای دۆزه‌خ و جاردان به‌ ده‌وامی ئەه‌لی دۆزه‌خ له‌ دۆزه‌خدا، ئەو ترسه‌ نایه‌ت به‌سه‌ر ئەو که‌سانه‌دا که خودا پله و پایه‌ی جوانی بۆ بریارداون، وه فریشته‌ی ره‌حمه‌ت دین به‌ پێشوازی ئەوانه‌وه و به‌رێزه‌وه‌ عه‌رزیان نه‌که‌ن: ئەم رۆژه

ئه‌و رۆژه پیرۆزه‌یه که وه‌ختی خۆی له دنیادا له‌سه‌ر زمانی پیغه‌مبه‌ران و ره‌هبه‌ران به‌لێنتان پێ درابوو جا به ئاسایش و هیمنی بمیننه‌وه بۆ خۆتان.

﴿يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ﴾

باسی ئه‌و رۆژه بکه که ئاسمانی تیا نه‌پێچینه‌وه، یاخود ئه‌و که‌سانه که زانستی خودا رابوردوو به پایه‌ی باش بۆیان ترسی گه‌وره‌ی زویریان ناکا له‌و رۆژه‌دا که ئاسمانی تیا نه‌پێچینه‌وه، یاخود فریشته‌ی خودا دین به پیشوازی ئه‌و ئینسانه‌ باشانه‌وه له‌و رۆژه‌دا که ئیمه ئاسمانی تیا نه‌پێچینه‌وه وه‌کوو چۆن نووسه‌ر ئه‌و په‌ره‌ نووسراوه‌ی به‌رده‌ستی لوه‌ل ته‌کا و نه‌پێچیته‌وه.

﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُّعِيدُهُ، وَعَدَّا عَلَيْهَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ﴾



خودای ته‌عالا به شیوه‌ی ئیستیناف و زیگری جومله‌ی سه‌ربه‌خۆ ئه‌فه‌رمووت: له سه‌ره‌تاوه چۆن خه‌لکمان دروست کردوو به‌و جۆره‌ جارێکی تر دروستی ئه‌که‌ینه‌وه و زیندووێ ئه‌که‌ینه‌وه، واته وه‌کوو یه‌که‌م جار به ئاسانی و به بێ یارمه‌تی که‌س ئه‌م ئاده‌میزاده و باقی خه‌لکم دروست کرد وها دروستیان ئه‌که‌مه‌وه له‌به‌ر وه‌فا و به‌جێ هێنانی ئه‌و به‌لێنه‌ که داومه به دروستکردنه‌وه‌ی ئه‌م خه‌لکه‌ و، به‌راستی ئیمه کار ئه‌که‌ین، وه ئیبداع و ئیجاد و گردکردنه‌وه‌ی پارچه‌ پارچه‌ی په‌ریشان له جیهانا، وه یا هه‌ر سه‌ره‌له‌نوێ دروستیان بکه‌مه‌وه به لای منه‌وه وه‌ک یه‌ک وانه.

وه له‌قه‌رمووده‌کانی حه‌زه‌ره‌تا ^(سوره‌ی) هه‌یه که خودای ته‌عالا ئه‌م ئینسانه‌ دروست ئه‌که‌اته‌وه له‌سه‌ر ماده‌ی «عجب الذنب» که به‌قه‌ی زه‌ره‌یه‌که له‌کو‌تایی زنجیره‌ی بشتی ئینسانا.

وه نه‌گه‌ر ئینسانئی سووتابئی، یا له ئاوا خنکابئی وه یا خورابئی وه یا به ههر جوړئی بلاو بووبیتته‌وه به جیهانا له‌وانه‌یه خودای ته‌عالا‌ئو زه‌ره‌ی «عجب‌الذنب»‌هی پپاریزئی و له‌ویوه دروستی بکاته‌وه، وه نه‌گه‌ر ئو زه‌ره‌یشه ههر نه‌مابئی له وجودا ههم بۆ خودای ته‌عالا‌ئاسانه که ئو ئینسانه دروست بکاته‌وه، وه کوو فهرموویه‌تی: ﴿کما بدأنا أول خلق نعيده﴾، وه نه‌مانی عه‌ینی ئو پارچه‌ی له‌شه که له دنیا‌دا بووه هیچ زیانی نادا له مه‌سه‌له‌ی زیندوو کردنه‌وه‌ی مردوو به له‌ش و گیانیه‌وه؛ چونکی مه‌به‌ست له زیندوو کردنه‌وه نه‌مه‌یه که خودا ئینسانئی دروست بکاته‌وه وه کوو له دنیا‌دا بووه که نه‌مه‌هاته‌جئی به‌سه بۆ زیندوو کردنه‌وه، ئیتر پارچه‌کانی له‌شی دنیا‌ی ماییتته‌وه و خودا گردیان بکاته‌وه وه کوو له سووره‌تی «یاسین»‌دا ده‌رئه‌که‌وئ له ئایه‌تی: ﴿قل يحيى الذي أنشأنا أول مرة﴾، وه یاخود وینه‌ی ئو پارچه‌ی بۆ دروست بکاته‌وه وه کوو له ئایه‌تی: ﴿أو ليس الذي خلق السواوات والأرض بقادر على أن يخلق مثلهم﴾ هوه ده‌رئه‌که‌وئ، مه‌به‌ست نه‌وه‌یه وه کوو یاروئی دنیا‌بئی، نه‌وه‌تا له سووره‌تی قیامه‌دا نه‌فهرموئ: ﴿بلى قادرين على أن نسوي بنانه﴾^۱ جا مادام خودا خه‌ته‌کانی سه‌ر په‌نجه‌ی ئینسان دروست بکاته‌وه له دنیا‌دا چۆن بووه ئیتر هیچ نامییتته‌وه. وه نه‌گه‌ر گۆرانئ به‌سه‌ر شیوه‌دا بیټ به جوانی یا به ناشیرینی نه‌وه کابرا ناکا به ئینسانئیکی غه‌یری ئینسانئ پیتشو له دنیا‌دا، وه کوو ئینسانئ به گه‌نجی قهرز بکا له یه‌کن به پیری داوای لئ نه‌که‌نه‌وه و پتویسته بیداته‌وه. ههر له دنیا‌یشدا هه‌میشه پارچه‌ی له‌شی ئینسان‌وا له ناوچوون و تازه بوونه‌وه‌دا وه کوو مه‌علوومه، وه نه‌مه‌یش ته‌ئسیری نییه له سه‌ر مانه‌وه‌ی شه‌خسی ئینسان له نه‌حکامی دینی و دنیا‌ییدا.

۱. یس؛ ۷۹.

۲. یس؛ ۸۱.

۳. القیامة؛ ۴.

﴿وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ﴾

وه ئیمه له زه‌بووردا، که کتیبی داوود بووه، نووسیومانه باسی زیگری خوُم که به راستی زوی به‌ه‌شت ئه‌مینیتته‌وه بو ئه‌و به‌ندانم که بیر و باوه‌ر و کرده‌ویان باشه و له پاش زیندوو‌بوونه‌وه ئه‌و به‌ندانه ئه‌گه‌ن به‌و به‌ه‌شته. وه یاخود خاکی فه‌لستین له ده‌ست عه‌مالیقه ده‌رئه‌چی و ئه‌بن به‌ مال بو به‌نی ئیسرائیل، وه یاخود له ده‌ست به‌نی ئیسرائیل ده‌رئه‌چی و ئه‌بن به‌ مال بو ئومه‌تی موحه‌مه‌د ﷺ، وه یاخود پاش ئه‌وه که یه‌هوود به‌ زوری بیگانه‌کان داگیری ئه‌که‌ن دووباره ئه‌بیتته‌وه به‌ مالی موسولمانان له ئومه‌تی موحه‌مه‌د ﷺ، وه هیوامان وایه ئه‌م مانایه له چه‌رخ‌ی ئیمه‌دا بیتته‌ چی.

﴿إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِقَوْمٍ عَابِدِينَ﴾

وه به راستی لهم به‌یان‌ه‌دا ئیرشاد و راگه‌یاندن هه‌یه بو گه‌لی که به‌نده‌یی خودا ئه‌که‌ن و خاوه‌ن بیر و باوه‌ری راستن.

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾

وه ئیمه تو‌مان نه‌ناردوو‌ه ئیلا به‌زاتیک‌ی وه‌ها که هوی ره‌حه‌مت و پی‌روزی‌ت بو هه‌موو عالم له موسولمان و کافران و جینن و مه‌لائیکه؛ چونکی تو‌م نارد بو بانگ‌کردنی هوشیاران بو سه‌ر ئیمان به‌ خودا و به‌یه‌کناسینی و هه‌ست به‌ لیپ‌رسراوی و ئاماده‌ بوون بو پاداشی بیر و باوه‌ر و کرده‌وه له پاشه‌روژا و بو هاندانیان له هه‌موو خوو و ره‌وشتیکی به‌رز و بالادا و تو‌م کرد به‌ چراین که جیهان رووناک بکاته‌وه، جا ئه‌گه‌ر که‌سێ خو‌ی حازر نه‌بێ بو سوود وه‌رگرتن لهم باره‌ به‌رزانه ئه‌وه وه‌کوو که‌سێکه‌ ئاو نه‌خواته‌وه له سه‌رچاوه‌یه‌کی خو‌شی زه‌لالا.

﴿ قُلْ إِنَّمَا يُوحِي إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهٌُ وَاحِدٌ فَهَلْ أُنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴾ (۱۰۸)

تو نهی پیغمبهری خو شه ویست بلئی به و کافره موشریکانه: که له لای خوداوه هیچ شتی به وه حی نه هاتوووه بو لای من نه وه نه بی که خودای ئیوه هر خودایه کی تاق و ته نیایه. دهی نایا ئیوه ملکه چ نه بن بو باوهر کردن به یه کیه تی خودای ته عالا؟

﴿ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ ءَاذَنُكُمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ وَإِنِ أَدْرَىٰ أَقْرَبُ أَمِ بَعِيدٌ مَّا تُوعَدُونَ ﴾ (۱۰۹)

جا نه گهر پشتیان له خودا به یه کناسین هه لکرد پییان بلئی: وا من هه مووتانم ناگادار کرده وه له سهر خودا به یه کناسین ئیتر ئیوه خو تان نه زانن، وا من باوهریم وایه خودا حه قتان لی نه ستینی، ئیتر نازانم نایا نریکه نه وهی به لئین دراوه به ئیوه یا دووره، وه نه و شته یا بریتییه له سهر که وتنی موسولمانان به سهر کافره کانا، وه یا بریتییه له و سزا و توله که خودا بو نه وانی نه ئیری.

﴿ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ ﴾ (۱۱۰)

به راستی خودای ته عالا ناگاداره و نه زانی به هه موو قسه بی که ئیوه به ناشکرا بیکن، وه ناگای له وه یشه که به په نامه کی نه یکن و نه یشارنه وه.

﴿ وَإِنِ أَدْرَىٰ لَعَلَّهُ فِتْنَةٌ لَّكُمْ وَمَنْعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴾ (۱۱۱)

وه من نازانم به لکوو نه و مؤله تدانی ئیوه تا ئیسته به راورد بی بو ئیوه و رباوردن بی هه تا کاتی که خودا برپاری داوه.

﴿ قُلْ رَبِّ أَحْكُم بِالْحَقِّ وَرَبُّنَا الرَّحْمَنُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴾ (۱۱۲)

جا پیغەمبەر فەرمووی: خودایە حوکم بکە بە حەق لە بەینی ئیمە و خەلکی مەککەدا، وە بە راستی خودای ئیمە میهرەبانە و داوای یارمەتی لێ ئەکری لەسەر ئەو باوەرپانە کە ئیوە هەتانه، وە هیوامان وایە کە لەسەر زەوقی ئیوە نەبی و کاری واکا وەکوو خۆی وەعدە ی داوێ کە حەق سەر بکەوێ و دەوام بکا هەتا هەتایە.

سوپاس بۆ خودا لێ بوومەوێ لە نووسینەوێ تەفسیری سوورەتی ئەنبیاء لە رۆژی ۹ی «ذی الحجە»ی سالی ۱۳۹۸ی کۆچی ریکەوتی ۸ - ۱۱ - ۱۹۷۸ی زایینی لە ژووری دەرس و تەنەوێ مزگەوتی شیخ عەبدولقادری گەیلانیدا.

سووره تی حه ج، مه دینه بییه، نایه ته کانی "۵۲" و "۵۳" و "۵۴" نه بی،
 ۷۸ نایه ته، دواى سووره تی نوور ها تووه ته خواره وه.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ إِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ﴾



نهى ناده ميزاده كان له خودا بترسن و خوٲان پاريزن له و شتانه كه نه هييان لى
 كراوه، وه نه وهى فه رمانتان بن دراوه به جيان بينن، به لكوو به هوى ته قواى خودا وه
 خودا بتان پاريزى له سزاي روژى قيامت و له په ريشانى دل و له و سه رگه ردانى و
 لاوازى بير و باوره كه به سه ر ئنسانا دى له كاتى بشيوه و هيرشى به لادا به تايبه تى
 به لاي بوومه له رزهى پيش هاتنى قيامت كه به راستى نه و بوومه له رزه شتيكى
 زور گه ورهيه و وه زعى هه موو زوى نه گوږى.

وه يا بترسن له په روه ردگارى خوٲان، نه و په روه ردگاره كه نه وه نه ته وانا يه
 بوومه له رزه يه كى گه وره به سه ر جيهاندا دينى به جوږيك دايك سه رى مندالى خوږى
 ناپه رزى و، عالم سه رگه ردان نه كا، جا كه وايه خودا نه وه نده خاوه نى ته وانا بن
 شياوى نه وه يه كه هو شيار لى بترسى و فه رمانه كانى به جى بينى.

بزانن! ئينوعه باس فه رمووه ته، نه و بوومه له رزه بوومه له رزه هاتنى قيامت ته.

﴿يَوْمَ تَرَوْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّا أَرْضَعَتْ وَتَضَعُ
كُلُّ ذَاتِ حَمَلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَرَىٰ وَمَا هُمْ بِسُكَرَىٰ
وَلَكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ﴾

له‌و روژده‌دا که ئیوه خوٲان یا چینی دواییتان به ده‌ره‌جه‌یه‌ک یا به چهن ده‌ره‌جه‌یین
ئه‌و بوومه‌له‌رزه ئه‌بینن هه‌موو ژنیکی شیرده‌ر شیره‌خۆره‌که‌ی خۆی له‌ بیر ئه‌چیتته‌وه
و هه‌موو ژنی سکپر له‌ ترسا به‌رئه‌خهن و ئاده‌میزادی ئه‌و روژه به‌ سه‌رخۆش ئه‌بینی
و له‌ واقیعا ئه‌وان سه‌رخۆش نین به‌لام سزای سه‌خت و گرانه و ئاده‌میزادی گیژ و
وړ کردوو.

ئیمامی ئه‌حمه‌د و سه‌عیدی کوری مه‌نسووری و نیسانی و ترمزی و حاکم
ریوایه‌تیان کردوو له‌ عیمرانی کوری حسه‌ینه‌وه: کاتی ئه‌م ئایه‌تانه هاته‌ خواره‌وه
حه‌زرت عليه السلام له‌ سه‌فه‌ردا بوو له‌ ناو «بنی‌مصطلق»‌دا، جا فه‌رمووی به‌ یارانی: ئه‌زانن
ئه‌و روژه چ روژیکه؟ عه‌رزیا‌ن کرد: خودا و پیغه‌مه‌بری خودا ئه‌زانن، ئه‌ویش
فه‌رمووی: ئه‌وه روژیکه خودای ته‌ع‌الا فه‌رمووی به‌ ئاده‌م: ئه‌ی ئاده‌م کۆمه‌لی ناگری
دۆزه‌خ بنی‌رن با برۆن بو شوینی خوٲیان، ئه‌ویش عه‌رزی کرد: نازانم کۆمه‌لی ناگری
دۆزه‌خ کین، خودا فه‌رمووی: له‌ هه‌موو هه‌زار که‌سیکدا نۆسه‌د و نه‌وه‌د و نۆ که‌سی.
ریوایه‌ت کراوه له‌ ئه‌بو‌سه‌عیدی خلدیرییه‌وه عليه السلام له‌ حه‌زرت‌ته‌وه عليه السلام فه‌رمووی:
خودای ته‌ع‌الا ئه‌فه‌رمویت: ئه‌ی ئاده‌م! ئه‌ویش ئه‌لی: «لبیک و سعديک والخیر فی یدیک»
خودا ئه‌فه‌رمووی: قه‌ره‌بالغی موسته‌حقی ناگری دۆزه‌خ جیا بکه‌ره‌وه، ئه‌ویش عه‌رزی
ئه‌کا: ئه‌و قه‌ره‌بالغه‌ کین؟ خودا ئه‌فه‌رمویت: له‌ هه‌موو هه‌زار که‌سدا نۆسه‌د و نه‌وه‌د
و نۆیان. له‌و روژده‌دا که ئینسانی جوان له‌ ترسا پیر ده‌بی و، ژنی سکپر سکه‌که‌ی
ئه‌خا و، خه‌لک به‌ سه‌رخۆشی ئه‌بینی و له‌ واقیعا سه‌رخۆش نین به‌لام سزای خودا

سه خته. جا یارانی حزرهت ﷺ پرسیاریان لی کرد: نهو تاقه که سه کتیه له ناو ئیمه دا؟ حزرهت ﷺ فرمووی: موزده تان بی له ئیوه یه کی و له کافره کان هه زار که س.

له پاشان حزرهت ﷺ فرمووی: بهو که سه روچی من وا له دهستی نهودا هیوام وایه که ئیوه چواریه کی نه هلی بههشت بن، ئیمه یش وتمان: «اللَّهُ أَكْبَرُ» جا فرمووی: هیوام وایه که سینه کی نه هلی بههشت بن، ئیمه یش وتمان: «اللَّهُ أَكْبَرُ» جا فرمووی: هیوام وایه که ئیوه نیوهی نه هلی بههشت بن، ئیمه یش وتمان: «اللَّهُ أَكْبَرُ» جا حزرهت ﷺ فرمووی: ئیوه وه کوو موویه کی رهش له پیستی گایه کی سپیدا یا موویه کی سپی له پیستی گایه کی رهشدا وان، ئهم حه دیسه موسلیم و بوخاری ریوایه تیان کردوه.

له م ریوایه ته وه وا ده رنه که وئ، که ئهم پیر بوونی مندال و به رخستنی ژنه له شیوهی «ته قدیر» ا بن؛ چونکی نهو گفتوگۆی خودای تهعالایه له گه ل ئاده مدا له قیامه تدایه و بازی - به «قه تعی نه زهر» له م ریوایه تی نه بووسه عیده - نه لئین: ئیبنوعه باس فرموویه تی: ئهم بوومه له رزه و رووداوه له دنیا دایه له کاتی رووخاندنی ئهم جیهانه دا. واته نه گهر نهو کاره ساته له دنیا دا بویه ژنی مندال به بهر منداله که ی له بیر نه چوو و جینی نه هیشت و ژنی سکپر سکه که ی فری ئه دا.

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَتَتَّبِعُ كُلَّ شَيْطَانٍ مَّرِيدٍ ﴿٣﴾ كُتِبَ عَلَيْهِ أَنَّهُ مَنْ تَوَلَّاهُ فَأَنَّهُ يُضِلُّهُ وَيَهْدِيهِ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٤﴾﴾

ئهم نایه ته ده رحه قی نه زری کورپی حارس هاته خواره وه، ئهم زه لاهه ناژاوه چی و موجدایل بوو نه ی www.igraahlametada.com

– پهنا به خودا – وه له پاش مردن زیندوو بوونه وه نییه، جا خودا نهفه رمویت: له کافره موشریکه کانه که سنی که جیدالتان له گه لدا نه کا له باسی خودا و له باسی قورنانا و قسهی نار هوا نه کا به ببن زانست و ناگاداری و نه که ویتته شوین هه موو شه یثانیکی له حق دهرچووی وا که له شانیا نووسراوه هه رکه سنی شوینی بکه وی گومرای نه کا و نه ییا بو دوزه خ.

﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ إِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِنَ الْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ مِنْ مُضْغَةٍ مُخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ لِنُبَيِّنَ لَكُمْ وَنُقَرُّ فِي الْأَرْحَامِ مَا نَشَاءُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشُدَّكُمْ وَمِنْكُمْ مَنْ يُؤَفَّقُ وَمِنْكُمْ مَنْ يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْدَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِنْ بَعْدِ عِلْمٍ شَيْئًا وَتَرَىٰ الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَأَنْبَتَتْ مِنْ كُلِّ

زَوْجٍ بَهِيحٍ ﴿٥﴾

تهی ناده میزاد نه گهر ئیوه وان له گومان و دوود لیدا له ئیمکانی زیندوو کردنه وهی ئیوه دا له پاش مردن و رزینی له شتان بین که منی بیر بکه نه وه له ته وه لی دروست کردنی خورتانا هه تا نه و گومانه تان نه میننی؛ ته ماشا بکه ن که من ئیوه م دروست کردوه له گل به ئیعیاری یه که م باوکتان که حه زره تی ناده مه عَلَّيْنَا یا به ئیعیاری ته سلی ناوی «مه نی» چونکه له خوارده مه نییه وه پهیدا بووه و ته سلی نه و خوارده مه نیانه یش گله، پاش نه وه ته سله که تان گله ئیوه م له ناوی تووی نه ته وه که له پشتی باوک و سنگی دایکدا پهیدا ده بی دروست کردوه، دوا ی نه وه له پارچه خوینی وه کوو

خوینی جگەر که عیبارەتە لەو ئاوی نەتەووە که لە پاش چل روژ ئەبێ بە یەك پارچە خوین، جا لە پارچەیی گوشت؛ چونکی لە پاش چل روژە ی خوینەکە ی ئەبێ بە پارچەیی گوشت جا بازیکی تەواو و رەسایە و ئەو مندالە که لەو دروست ئەبێ رەسا و بی عیبە، وە بازیکی ناتەواو و نارەسایە و مندالەکە یشی ناتەواو، ئەمەیشم لەبەر ئەووە کرد هەتا بەم پلە پلە ئیووە حالی بکەین که ئەم مادە ی وجودی ئینسانە شیایوی هەموو ئال و گۆرێکە و ئەو خودایە ئەتوانی گل بکا بە ئاو و ئاو بکا بە خوین و خوین بکا بە گوشت و لەو گوشتە رەگ و ئیسقان و گوشت و وردە پارچە دروست بکا، ئەیشتوانی مردوو زیندوو بکاتەووە. وە پاش ئەووە مادە ی لەشی ئینسانمان بەم چەن پلەدا بەرز کردەووە ئەوجار رای ئەگرین و ئەیهیلینەووە لە ئاو مندالانی ژنا، ئەو لەشە که بمانەوی بیئ ماوێهەکی وەها که خواستمان لە سەری بیئ هەتا ئەگاتە ئەو وادە دیاری کراووە بو دەرچوونی بو رووناکی جیهان، ئەنا ئەگەر نەمانەوی بمینی ئەووە زوو لە مندالانی دایکی فرە ی ئەدەین و زاہی ئەکەین.

جا پاش ئەو ماوێهە لە مندالان دەری ئەکەین بە شیوہ ی مندال، جا ئەتان هیلینەووە بو ئەووە بگەن بە رەسایە هیزەکانی خۆتان.

وہ لە ئیوہیە کەسانیکیش کە لە پیش گەیشتن بەو هیزە گیانی وەرئەگیرئ و ئەمرئ، وە لە ئیوہیشە کەسئ کە ئەهیلریتتەووە و دوا ئەخرئ هەتا ئەگاتە پەستترین و رەزیلترینی ژیان و تەمەن بو ئەووە کە لە پاش ئەووە بە یاسای خۆی گەلی شتی زانیوہ وای لئ بی هیچ نەزانئ کە ئەمە پەستترینی حالە.

وہ لە لایەکی تریشەووە زەوی ئەبینی بە مردوویی و وشکی، جا کاتئ ئیمە ئاوی بارانمان داپەراند بو سەر زەوی و تیروای کرد تەماشائەکە ی ئەجوولیتتەووە و بای تی ئەچئ و بەرز ئەبیتتەووە و ئەروینئ لە هەموو جوړە گیایەکی جوان و گولی رەنگامە.

﴿ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ وَاَنَّهُ يُخَيِّ الْمَوْتَىٰ وَاَنَّهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٦﴾
 وَاَنَّ السَّاعَةَ اٰتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيْهَا وَاَنَّ اللّٰهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُوْرِ ﴿٧﴾﴾

ئا‌ئهم دروستکردنی‌ئاده‌میزاده له‌چهن‌ده‌وری‌جیا‌جیادا و‌بردنی‌ئینسانی له‌دایک‌بوو به‌چهن‌پایه‌یه‌کدا له‌لاوازی و‌بئ‌تینی، وه‌به‌هیزی و‌زانایی و‌نه‌زانیدا، وه‌چاوکه‌وتن به‌زه‌وی به‌وشکی و‌مردویی له‌پاشا به‌جوولای و‌به‌رزه‌بوون و‌گیارواندن، هه‌مووی به‌هۆی‌ئه‌وه‌وه‌یه که‌خودای‌ته‌عالا‌هر‌ئه‌وه‌خاوه‌ن‌وجوودی‌سابت له‌زاتی‌خۆیا به‌بئ‌نیازمه‌ندی به‌هیچ‌مه‌وجوودی، وه‌هر‌خودا‌ته‌وانایه‌به‌سه‌ر‌زیندوو‌کردنه‌وه‌ی‌مردوانا، وه‌خودا‌ته‌وانایه‌به‌سه‌ر‌هه‌موو‌شتیکدا و‌به‌راستی‌روژی‌قیامت‌دیت به‌بئ‌گومان و‌هیچ‌شوبه‌ه‌نییه‌له‌مه‌دا، وه‌به‌راستی‌هه‌رکه‌س که‌له‌گوړی‌خۆیایه‌تی و‌پاش‌مردنی‌جینگه‌یه‌کی‌بووه‌خودا‌زیندوو‌یان‌ئه‌کاته‌وه.

بزائن! له‌ئایه‌تی: ﴿يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ اِن كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنْهُ﴾ تا‌کو‌تایی‌ئایه‌تی‌دووه‌هم‌به‌سی‌جۆر‌ده‌لیلی‌هینایه‌وه‌له‌سه‌ر‌زیندوو‌بوونه‌وه‌ی‌ئاده‌میزاد له‌پاش‌مردن:
 یه‌که‌م: به‌ته‌وانایی‌خۆی‌له‌سه‌ر‌گوړینی‌وه‌زعی‌ئاده‌میزاد له‌ئه‌سلی‌دروستکردنیا‌له‌گله‌وه‌بو‌تۆم، بو‌پارچه‌خۆین، بو‌پارچه‌گوشت، وه‌ماوه‌ی‌مانه‌وه‌ی‌له‌مندال‌داند‌جا‌ده‌رکردنی‌بو‌دنیا‌ی‌روشن.

دووه‌م: به‌ته‌وانایی‌خۆی‌له‌سه‌ر‌گوړینی‌وه‌زعی‌ئاده‌می‌له‌بئ‌هیزی و‌ناته‌وانیه‌وه‌بو‌وه‌زعی‌هیز و‌ته‌وانایی، ئه‌مجار‌گیژانه‌وه‌ی‌بو‌سه‌ر‌ناره‌سایی‌هیزی‌زانست و‌شوعووری‌تا‌کاتی‌مردن.

سپه‌هم: به‌ته‌وانایی‌خۆی‌له‌سه‌ر‌گوړینی‌وه‌زعی‌ئهم‌زه‌وییه‌واین‌به‌سه‌ریه‌وه‌له‌وشکی و‌بئ‌ره‌نگیه‌وه‌بو‌وه‌زعی‌جوولان و‌شین‌بوونی‌گوړ و‌گیا‌به‌سه‌ریه‌وه،

که دل به تهماشایان شادمان نه بی، واته نه تم ترتیبه جوانه له جیهانا له زهوی و ناسمانا له خوویه وه نیبه و خاوهن هیزیکی تهواوی نهوی و نه مهیش له تبعهت و «لا شعور» یه وه نابی، که وابی نه بی ناساری پهروه دگاری بی که تهوانا بی و دارای سیفاتی که مال بی وه کوو ذاتی خودای تهعلا، نهویش خاوهن خواست تهوانا یه و هموو شتیکی بی نه کری، چون له نه بوونه وه جیهانی جوانی دروست کردوه وه هایش لهوی له دنیا دا هه یه له گه ل نه فسی دنیا دا نه توانی هموو نال و گوړی بکات.

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُنِيرٍ﴾
 ﴿٨﴾ ثَانِي عِطْفِهِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَنَذِيقُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٩﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتَ يَدَاكَ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَمٍ
 لِلْعَبِيدِ ﴿١٠﴾

له ناده میزاده که سیکی وها که موجه له نه کا بو دهر برینی سیفاتی نابار بو ذاتی خودا وه کوو تبعیاری نه ته وه بن و ینکاری نازل بوونی قورنان نه کا له لایه نی خودا وه و به نوستووره ی دانه نی، به بن زانستیکی فیتری زگماک و به بن بوونی به لگه یه کی وها که له که سبه وه وه ری گرتی و کوو تهماشای نفاق و نهوزاع، وه به بی نه وه له لایه نی فریشته ی پیروزه وه کیتابی دلرو و نا که ره بو هاتبی بو خو ی یا بو پیشه واکه ی، وه حالی وه هایه کاتی یه کنی ناموزگاریه کی بکا مل بائه دا به ده مار و فیزه وه، وه نه مهیش بو مه بهستی پیروز ناکا، به لکوو هر بو نه وه یه که ناده میزاد گو مپرا بکا له رویشتن به ریگه ی ره زامه ندی خودا دا، جا نه م جوړه که سه له دنیا دا رسوایی هه یه و، له قیامه تیشدا سزای ناگری سوزنده ی بی نه چیژین، وه له و کاتی سزادانه دا له لایه نی فریشته ی سزاوه بی نه وتی نه م سزا که له سه و تیر بار دراوه به هو ی نه و

بیر و باوره ناباره و نهو کرده وه ناهه موارانه وه به که دهسته کانت کردوویانه و پیش خوٓت بویان ناردووی. واته پیویست بوو هوی ره حمهت پیش بخا بوٓ نه م روژه ی، که چى هوی زه حمه تى بوٓ خوٓی پیش خست، وه پى نهوترى: که به راستى بزانه خودای تهعلا خاوهن سته م نییه بهرابه ر به هیچ گیانله بهرئى به تابه تى بهرابه ر به بهنده کانى خوٓی و، هه رگیز نیسه تى سته مى لئى نادرئى.

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَعْبُدُ اللَّهَ عَلَىٰ حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُ خَيْرٌ اطْمَأَنَّ بِهِ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ انْقَلَبَ عَلَىٰ وَجْهِهِ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ ذَٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ﴾ (۱۱)

وه له ناده میزاده ئینسانیکى وهها که بهنده بى خودا نه کا له سه ر یه ک بار که بریتیه لهو باره سوودى بوی ببی، جا مادام وابوو نه گه ر له زینى خوٓیا خیر و قازانجیکى پى بگا و ساغ و سه لامهت و خاوهن پایه و مایه و مال و مندالئى بئى به ناره زووی خوٓی بن، نه وه دلئى به وانه دائه مه زرى و دهست دینئى به سه ر و سمئلئى خوٓیا و سوپاسى خودا نه کا، وه یا نه گه ر سوپاس نه کا ناسوپاسیش ده رنابرى، وه نه گه ر کاره ساتى نابارى پى بگا له په وروو نه که وئى، واته وهها تیک نه چئى وه کوو یه کنى به تهختى ته وئیلیدا درابئى و درابئى به زه ویدا ده ماخى په ریشان نه بئى و چاوى به رینئى خوٓی نابینئى و، دهست نه کا به ناسوپاسى، وه به جارئى، له به ر بئى باوه رى و بئى شوعوورى وه کوو له دنیا دا زيانى کردووه وهها زيانى پاشه روژرى دئته سه ر و مال کاولى هه ردوو لا نه بئى.

﴿يَدْعُوا مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُ وَمَا لَا نَفْعَ لَهُ ذَٰلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ﴾ (۱۲)

وه بانگ نه کا و نه پار پته وه له غه یری خودای ته عالا له که سنی که به هیچ جورئ نه نه توانئ زیانی لی بدا و نه نه توانئ سوودی پی بدا، جا نه مه گومراهیه کی زور دووره و لادانه له راسته ری بؤ شوئینئکی زور دوور له شه قامی عاده تی.

﴿يَدْعُوا لِمَنْ ضَرُّهُ أَقْرَبُ مِنْ نَفْعِهِ لَيْسَ الْمَوْلَىٰ وَ لَيْسَ الْعَشِيرُ﴾

نهم که سه گومان نه با به که سنی که زیانی نزیکتره له سوودی، که به سووده بؤی و رزگاری نه کا له و زیانه تووشی بووه، به راستی زور خراب یارمه تیده ریئک و زور خراب یار و یاهه ریکه نه وهی نه و گومانی پی نه با و بانگی لی نه کا وه کوو بته کانی بی، یا وه کوو نه حباره ناهه مواره گومراهه کانی بی.

ریوایه ت کراوه، نهم نایه تانه نازل بوون له شانی بازی عه ره بدا هاتبوون بؤ مه دینه ی مونه ووهره و موسولمان بووبوون، جا کاتی قازانجیان پی بگه یشتایه دلخوش و دامه زراو نه بوون، وه کاتی وا که تووشی زیان نه بوون ده ستیان نه کرد به قسه ی نابار و له خویان نه بوونه وه، وه له واقعدا نه مه عامه بؤ هه رکه سنی که حالی وه ها بی. ره حمه ت له وه فه رموی:

نه بی دل باشه نه پیای دوودل ئینسانی یه کدل نه گا به مه نزل
 بی دل کافره و، دوودل موشریکه یه کدل ئیمانی ساغه وه کوو گول

﴿إِنَّ اللَّهَ يَدْخُلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ﴾

به راستی خودای ته عالا نه وانه که ئیمانیا ن هئناوه و کرده وهی باشیان کردوه نه یانخاته ناو چهن به هه شتیکی وه هاوه که چهن جوبار له ژیریا نه وه ره وان نه بی،

﴿مَنْ كَانَتْ يَظُنُّ أَنْ لَنْ يَنْصُرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ فَلْيَمْدُدْ بِسَبَبٍ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ لِيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يُذْهِبَنَّ كَيْدَهُ مَا يَغِيظُ﴾ ﴿١٥﴾

هه موو كه سىكى هوشيار با بزنان كه موحه ممه د ﷺ پيغه مبهرى خودايه و خودا يارمه تى داوه و ئيدا له دنيا و له قيامه تا، جا هه ركه سى له سه ر كه وده نى و نه فامى خوى و گومان نه با كه خوداي ته عالا يارمه تى موحه ممه د نادا له دنيا و له قيامه تا با خوى هه لاوه سى به گورى سى به بن ميچى خانووه كه يا، له پاشا خوى سووردا هه تا نه خنكى، جا با هه ر له ئيسته وه له پيش نه و واقيعه دا برونى: ئايا نه م كاره فروفتل و يته يه قارى دلى نه و چار نه كا؟ حاشا!

بهم ته فسيره ي سه ره وه «يقطع» به مانا خو خنكاندنه و به معنائى تر نه لى: با خوى به بن ميچى خانووه كه يدا هه لواسى و ماوه يى خوى بتاسينى نه م جار گورى سه كه بپرى و خوى بخاته خواره وه، جا دواى نه وه كه هوشى هاته وه به خويا برونى بزنانى نه م كاره ناباره كه وه كوو فتل كردنه له خوى هيچ قارى دلى لانه با؟ حاشا!

هه زار جار كابرا خوى بتاسينى خوى له و مه ينه ته ناخه له سيني

﴿وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَأَنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يُرِيدُ﴾ ﴿١٦﴾

هه ر وه كوو نه م ئايه ته جوانانه مان نارد بو تو بو ترساندنى ئاده ميزاد له سزاي قيامه ت و بو به شكر دنيا ن به و به شان وه بو نه وه كه س سه ر ناكه ويى خاوه ن ئيمانى ساغى يه ك دل نه بى، به و جو ره يش له مه و به ر ئايه تمان نارد و وه ته خواره وه و هه ر وه هايش نه يترينه خواره وه كه بپى به شايه ت له سه ر نه وه كه له لايه نى خودا وه هاتوون، وه نه و كه سه يش كه هاتوون بو لاي پيغه مبهرى خودايه، وه بو نه وه يش بزنان خواستى له سه ر هيدا يه تدانى هه ركه سى بپى هيدا يه تى نه دا.

دین حقیقه‌ته و حقایق ئه‌عیان ئه‌عیان سبایتن بی باس و به‌یان
 ئه‌وه‌ی به‌رابه‌ر به‌ حقه‌ ناراسه سینه‌ی هیلانه‌ی گه‌رای وه‌سواسه
 جا په‌نا بگره‌ به‌ ته‌وانای راس له‌ شه‌ر و مه‌کر و فیتنه‌ی ئه‌لخه‌نناس

﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّٰبِغِينَ وَالنَّصْرِيَّةَ وَالْمَجُوسَ
 وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا إِنَّ اللَّهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ
 كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ﴾

به راستی ئه‌و که‌سانه که ئیمانیاں هیتاوه به‌ خودا و به پیغه‌مبه‌ری خودا و به‌و
 قورئانه که‌ هاتووه بۆ لای تو، وه ئه‌و که‌سانه‌یش که‌ مه‌یلیان کردووه بۆ لای دینی
 یه‌هوودی و، ئه‌وانه‌یش ده‌رچوون له‌ بنده‌یی خودا بۆ بنده‌یی ئه‌ستیره‌کان، وه ئه‌و
 که‌سانه‌ خۆیاں به‌ ئه‌نسا‌ری عیسا ئه‌زانن، وه ئه‌و که‌سانه که‌ به‌ ناوی دینه‌وه پیتان
 ئه‌لین مه‌جوس، وه ئه‌وانه‌یش که‌ ئیمرو پیتان ئه‌لین «موشرکین» و له‌ گه‌ل خودادا
 بت ئه‌په‌رستن. به‌ راستی خودای ته‌عالا حوکم ئه‌دا له‌ ناویانا له‌ روژی قیامه‌تا و
 تیتان ئه‌گه‌یه‌نی کئ له‌سه‌ر حقه‌ و کئ له‌سه‌ر به‌تاله‌ و، هه‌ر که‌س ئه‌گه‌یه‌نی به‌
 جیگه‌ و شوینی خۆی؛ چونکی به‌ راستی خودا ئاگای له‌ هه‌موو شتیک هه‌یه‌.

﴿أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُ مَن فِي السَّمٰوٰتِ وَمَن فِي الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ
 وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالدَّوَابُّ وَكَثِيرٌ مِّنَ النَّاسِ وَكَثِيرٌ
 حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَن يُهِنِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن مُّكْرِمٍ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ﴾



ئایا نابینی به چاو، وه یا نازانی به دل که به راستی سو‌جده‌ه‌با بۆ خودای ته‌علا
 ئه‌وانه که هان له ئاسمانه‌کانا و ئه‌وانه که وان له زه‌ویداو روژ و مانگ و باقی ئه‌ستیره‌کان
 و کپوه‌کان و دار و ئه‌و گیانله‌به‌رانه که ئه‌روژن به زه‌ویدا و گه‌لێ ئاده‌میزاد؟ به‌لێ
 گه‌لێ له ئاده‌میزادیش سزای خودایان له‌سه‌ر بریار دراوه و سو‌جده‌نابهن، بێ‌گومان
 ئه‌م ئینسانه‌ ناه‌رمانانه‌ خودا سووکی کردوون، وه هه‌رکه‌سه‌یش خودا سووکی بکا
 ئیتر که‌سه‌ی نییه‌ ریزی بگری و سه‌ری به‌رز بکاته‌وه، به‌ راستی خودا خواستی له
 هه‌رچی بێ‌ ئه‌یکا.

﴿ هَذَا خِصْمًا أَنْخِصِمُوا فِي رَيْبِهِمْ فَأَلْزَيْنَ كَفْرًا قُطِعَتْ لَهُمْ ثِيَابٌ
 مِنْ نَارٍ يُصَبُّ مِنْ فَوْقِ رُءُوسِهِمُ الْحَمِيمُ ﴿١٩﴾ يُصْهَرُ بِهِ مَا فِي بُطُونِهِمْ
 وَالْجُلُودُ ﴿٢٠﴾ وَلَهُمْ مَقْمِعٌ مِنْ حَدِيدٍ ﴿٢١﴾ كُلَّمَا أَرَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا
 مِنْهَا مِنْ غَمٍّ أُعِيدُوا فِيهَا وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٢٢﴾ ﴾

موسولمانان و کافران دوو دوژمنی یه‌کترن که‌وتووئه‌ته‌ نیزاع و نارێکیه‌وه له‌ دینی
 خودادا و له‌ زات و سیفاتیا؛ موسولمانه‌کان ئه‌لێن: زاته‌که‌ی هه‌یه و دارای سیفاتی
 که‌ماله و «واجب‌الوجود»ه و قه‌دیم و باقی و ته‌نیا و بێ‌وینه و بێ‌نیازه‌و، دینی هه‌یه
 و دینه‌که‌ بریتییه‌ له‌و بیر و باوه‌ره‌ باشه و له‌و عیبادات و یاسایه‌ که‌ به‌ هۆی فریشته‌ی
 هیمنه‌وه که‌ جوهره‌ئیه‌له‌ ناردوویه‌تی بۆ پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی و ئه‌ویش گه‌یاندوویه‌ به
 گیانله‌به‌رانی هۆشیار.

وه کافره‌کان موخالیفی ئه‌م بیر و باوه‌ره‌ن، جا ئه‌گه‌ر هه‌ر باوه‌ریان به‌ وجوودی
 خودا نه‌بوو ئه‌وه‌ پێیان ئه‌لێن «موعه‌ته‌له» واته‌ وا ئه‌زانن جیهان خالی و به‌تاله‌ له
 سانبع و په‌روه‌ردگار، وه ئه‌گه‌ر وتیان سانبع هه‌یه و سانبع هیزی ته‌بیعه‌تی بێ‌شوعووری
 نه‌زان و بێ‌ئیراده و خواسته‌ ئه‌وه‌ پێیان ئه‌لێن «طبیعیة» و «ده‌ریة».

وہ ئەگەر باوەرپیان بە وجودی پەرورەدگاری کامل بوو بەلام باوەرپیان وابوو پتووستە ھاوڕۆی و شەریکی ھەبێ ئەو پتییان ئەلێن «موشریک» وەکوو ئەوانە کە پتپەرستن، یا رۆژ پەرستن، یا گا پەرستن، یا ناگر پەرستن.. تاد

وہ لە ناو ئەم موشریکانەدا کۆمەلێ ھەبێ کە باوەرپیان وایە سانێع دوانە: پەرورەدگاری خێر کە ناوی «یەزدان»ە و ناویشی ئەبەن بە خالیقی نوور، وە پەرورەدگاری شەر کە ناوی «ئەھریمەن»ە و ناویشی ئەبەن بە تاریکی، وە بۆ جیلووی نوور ناگریان داناوو ئەمانە ناویان «مەجووس»ە دەوریکی گەورەیان بوو لە گومرا کردنی ئادەمیزادا، بۆیە خودا لەم نایاتەدا جیای کردوونەتەوہ لە «موشریکین» ئەگەرنا لە راستیدا ئەمانە بە موشریک ئەناسرین و لە کۆمەلەی موشریکانن.

وہ ئەگەر باوەرپیان بە خودا بوو باوەرپیان بە دین و ئایینی ئاسمانی بوو ئەوہ ئەوانە بە ئەھلی میللەت و دین ئەناسرین، ئەمانە لە پاش حەزرەتی نووح کۆمەلەی پەپرەوانی سوحوفی ئیبراھیم بوون، وە لە پاش ئەوان پەپرەوی تەوراتی موسا بوون کە ناو ئەبرین بە «یەھوود». یا بە مولاھەزەئی ئەو کورپی حەزرەتی یەعقوبە کە ناوی «یەھوودا» بوو.

وہ لە پاش ئەوان پەپرەوی عیسای کورپی مەریەم بوون کە پەپرەوی «ئینجیل» بوون، ئەمانە پتییان ئەوتری «نەسارا» و «نەسرانی» لە بەر ئەوہ کە یارمەتی عیسایان داو.

وہ کۆمەلێ ئادەمیزادیش بوون لە دێر زەمانەوہ، واتە پاش عەھدی نووح و ئیبراھیم، ئەمانە ئەستێرە پەرست بوون و پتییان ئەلێن «سایئە» و «سویی» لە داویدا داوای پەپرەوی عیسای مەسیح ئەکەن، ئەگەر گاورەکان ئیعتیرافیان پین بکەن ئەمانەیش حوکمی نەسارایان ھەبێ.

وه ئه‌وانه‌یش که په‌یره‌وی حه‌زرتی موحه‌مه‌دیان عليه‌السلام کردوه و ئیمانیان به قورئان هه‌یه که نازل بووه‌ته سه‌ر حه‌زرتی موحه‌مه‌د عليه‌السلام ئه‌وه پینان ئه‌لین: موسوّلمان و به‌خواه‌نی دینی ئیسلام ئه‌ناسرین.

وه له‌عورفی ئیسلاما ئه‌و که‌سانه که حه‌یران و بی‌علاقه‌ن و په‌یوه‌ندیان به‌هیچ عه‌قیده‌یه‌که‌وه نییه پینان ئه‌لین «زندیق».

وه ئه‌وانه که به‌زمان ئیعتیراف به‌ئیسلام ئه‌که‌ن و له‌دلدا بی‌باوه‌رن پینان ئه‌لین «مونا‌فق» وه ئه‌وانه که له‌پاش ئیسلامیه‌ت له‌دین وه‌رئه‌گه‌رینه‌وه پینان ئه‌لین «مورته‌د».

وه له‌پاش دامه‌زرانی دینی حه‌زرتی موحه‌مه‌د عليه‌السلام هه‌رکه‌سی باوه‌ری به‌دینی ئه‌و نه‌بی و په‌یره‌وی قورئان نه‌کا، خواه‌ئه‌و که‌سه نه‌سرانی بی، یا یه‌هوودی بی، یا سو‌یبی بی، وه یا غه‌یری ئه‌مانه، ئه‌وه به‌کافر ئه‌ناسرئ و له‌روژی قیامه‌تدا سزا ئه‌درئ هه‌تا هه‌تایه به‌گویره‌ی ئایاتی قورئانی پیروژ و به‌فه‌رمووده‌ی حه‌زرت عليه‌السلام وه به‌ئیجماعی ئیمامانی موخته‌هیدینی دینی ئیسلام.

به‌هه‌ر حال که‌لیمه‌ی «کافر» ده‌ست ئه‌دا بو‌ئو هه‌موو به‌شه‌له‌کافران. به‌م گویره‌ئاده‌میزاد به‌شیوه‌ی گشتی دوو به‌شه: کافر، موسوّلمان. جا خودا ئه‌فه‌رموئیت: ئه‌وانه‌ی که کافرن به‌خودا و پیغه‌مبه‌ر به‌رگ و پۆشاکیان بو‌ئه‌پرئ له‌ئاگری دۆزه‌خ، وه‌ئوای کولاو له‌دۆزه‌خدا ئه‌پرژینرئ به‌سه‌ریانا و به‌ئووه‌گه‌رمه‌ئه‌وه‌ی وا له‌ئو سکینا و پیستی له‌شیشیان ئه‌توئته‌وه، وه‌بو‌ئه‌وانه‌هه‌یه‌چهن چه‌کوشی له‌ئاسن و به‌دریژی کات هه‌ر وه‌ختی بیانه‌وی له‌ئاگری دۆزه‌خ ده‌رچن له‌به‌ر خه‌م و په‌ریشانی خو‌یان، ئه‌به‌رینه‌وه‌بو‌ئوای و له‌لایه‌نی فریشته‌ی مه‌ئمووره‌وه پینان ئه‌وترئ: بچیزن سزای سووتان به‌ئاگر.

﴿إِنَّ اللَّهَ يَدْخُلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يُجَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٢٣﴾ وَهُدُوا إِلَى الطَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ وَهُدُوا إِلَى صِرَاطٍ الْحَمِيدِ ﴿٢٤﴾﴾

به راستی خودای تهعلا نهو كهسانه‌ی كه ئیمانیان هیناوه و کرده‌وه‌ی باش نه‌کن نه‌یانخاته ناو چهن بههشتیکی واوه كه جوّار له ژیریانوه ره‌وان نه‌بن، وه زیوردار نه‌کرین لهو بههشتانه‌دا به چهن ده‌سبه‌ندی له ته‌لا و دوری مه‌شهور به «لؤلؤ» وه پوْشاکیان له بههشتا حهریره، وه شاره‌زا کراون له لایه‌نی خوداوه بو قسه‌ی خوْش و شاره‌زا کراون بو ریگه‌ی تاریف کرا و قسه باشه‌کیان نه‌مه‌یه نه‌لین: ﴿الحمد لله الذي صدقنا وعده وأورثنا الأرض نتبوا من الجنة حيث نشاء﴾. وه ریگه‌کیان ریگه‌ی هاتوچوی بههشته‌کانه. یاخود مه‌به‌ست نهو ریگه‌ی ئیسلامیه‌ته‌یه كه له دنیا‌دا له سه‌ری بوون.

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَاءً الْعَاكِفُ فِيهِ وَالْبَادِ وَمَن يُرِدْ فِيهِ بِالْحُكْمِ يُظَلَمِ نُذُوقَهُ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿٢٥﴾﴾

به راستی نهو كهسانه كه كافرین به خودای ته‌نیا و به پیغه‌مبه‌ری خودا و مه‌نعی خه‌لك نه‌کن له ئیمان هینان كه ریگه‌یه‌كه خودا کردوو‌یه ته‌وه بو رزگاری له هه‌ردوو دنیا‌دا و مه‌نعی موسولمانان نه‌کن له زیاره‌تی «مسجد الحرام» كه كه‌عبه‌ی پیروزه

که حالی وه هایه بۆ دانیشتوو و سه فیری یه کسانه و مولکی که س نییه، نه وانه سزا نه درین له قیامه تا، وه هه رکه سی خواستی له سه ر شتیکی ناره وای بۆ له و مزگه و ته دا به ستم و به لادان له ریگهی حه ق نه وه پیی نه چیژین بازی سزای نیش و نازار گه یین.

ئه م ئایه ته نازل بووه له شانی کافرانی مه ککه دا که له و ساله دا هه زره ت ﷺ هات له مه دینه وه بۆ مه ککه بۆ به جی هینانی عومره و نه وانیش مه نعیان کردن و بریاریان دا له سالی دواییدا بینه وه بۆ زیاره تی «بیت الله» و عومره که بکه ن.

﴿وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا
وَطَهِّرْ بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ﴾

باسی نه وه بکه بۆ نه و کافرانه که مه نعی تو و ره فیه کانت نه که ن له زیاره تی «بیت الله» که هاتین جیگهی «بیت الله» مان کرد به ماوا و مه رجیع بۆ ئیبراهیم و خه به رمان پیدا و وتمان: که س مه که به شه ریک بۆ من له عیاده تا و مالی من و خانووی من که که عبه یه پاکی بکه ره وه له هه موو پیسیه کی مادی و مه عنه وی، وه ماوه ی نه وه مه ده به شتی چه په ل پیس ببی و ئینسانی پیس و ناپاکی تیابمی ئیته وه، وه به هه موو جوړی پاکی رابگره بۆ نه وانه که له ده ره وه دین ته وافی نه که ن و به ده وریا نه سووړیته وه، وه بۆ نه و موسولمانانه که هه ر نیشته جین له شوینه که دا، وه بۆ نه و که سانه که نوێژ نه که ن و روکووع و سو جوود نه به ن بۆ من. جا مادام من له وه ختی خۆیا باپیره گه و ره ی ئیوه م مه ئموور کرد له سه ر دانیشتن له حه ره می مه ککه دا و پاش دروستکردنی که عبه نه م ده ستوورانم پیدا بۆ نه وه که نه و شوینه ناوه دان بۆ به زیکر و عیاده ت بۆ خودا، ئیسته ئیوه بۆچی مه نعی موسولمانان نه که ن له به نده یی کردن بۆ خودا له و شوینه پیروژه دا؟

﴿وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَىٰ كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ
مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ﴾

وه نیخباری نیبراهیممان کرد پیمان وت: بانگ بده له ناو نادهمیزادا بو حج،
نهگه ر وا بکهی دین بو لای تو بو زیارهتی بهیتی من به پیادهیی و به سواری لهسه ر
هممو و شتری که له ر و لاواز بووه لهبه ر دووری ریگاکهی که دین له هممو
ریگاکهی کی دوورهوه به چواردهورتا، وه له هممو ریگاکهی کی وههاوه که قول بوون
به بونهی هاتوچوی زورهه پیاپانا.

﴿لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَّعْلُومَاتٍ
عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ فَاكْلُوا مِنْهَا وَأَطْعَمُوا الْبَائِسَ
الْفَقِيرَ﴾

با نهو موسولمانانه بین بو لای تو و بو زیارهتی خانووی عیبادهتخانهی عالمی
من بو نهوه که حازر بن بو سه ر گهلی سوودی دنیایی و دینی؛ بو خویان سوودی
دینی عیبارته له نه دای نادابی حج له نیحرام بهستن و راههستانی زهوی عهرفات
و، داپه رین بو موزدهلیفه و، «مشعر الحرام» و، سه رتاشین و، تهوافی مالی خوا و،
سهعی له بهینی سهفا و مهروه دا جهوت جار جهوت جار لهسه ر نهو نادابه که
بهیان کراوه. وه سوودی دنیایی عیبارته له تیجارهت کردن و چاو کهوتن به شوینی
تهثریخی له ولاتا و، چاو کهوتن به پیای زانا و تهوانا له دینا و سوود لی وهگر تیان.
وه با ناوی خودا ببهن له چهن رورژیککی دیاری کراوا وهکوو رورژی جهژنی قوربان
و، سی رورژی پاش جهژن لهسه ر سه رپرینی نهو حهویانهی که خودا پینداون له
گیانلهبهری چوار بین، له بز و مهر و گا و و شتر، جا کاتن سه رتان برین به شیوهی

قوربانی، وه یا به نیحسان وه کوو حەییوانی «هدی» (دیاری)، ئەوه خۆیشتان لێی بخۆن و دەرخواردی ئینسانی گیرۆدە ی ناره‌حەتی و گەدایشی بدەن، بەلام ئەوهی له واجبات بێ، وه کوو فیدیە، نابێ لێی بخۆن.

﴿ ثُمَّ لِيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلِيُوفُوا نُدُورَهُمْ وَلِيَطَّوَفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ ﴾

جا پاش سەربرینی ئەو حەییوانانە با هەرچی چلک و پیسی هەیه پێیانەوه لای بیهن، نیتوک بکەن و، بەرسمیل لابەن و، بن بال و مووی سوننەت له خۆیان بکەنەوه و، تیغ بە کار بینن بۆ تاشینی هەر مووی پێوستی بێی بە تیغ، وه هەر نەزری کردوو یانە بۆ فقیر و هەژاری مەککە پێیان بدەن، وه تەواف بکەن حەوت جار بە دەوری ئەو خانوویدا که دەمی زەمانە دروست کراوه بۆ ئەوه بێی بە «مەتاف» و بۆ بەجی هێنانی بەندەیی خودا، وه کوو خودا فرموویەتی، ئەو لە هۆدەیی دروستکرا بێ بۆ بەندەیی ئادەمیزاد بۆ خودا ئەو هۆدەیه وا له مەککەدا.

﴿ ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظَمْ حُرْمَتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ، عِنْدَ رَبِّهِ، وَأَجَلَتْ لَكُمْ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يَتَلْنِ عَلَيْكُمْ فَأَجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَأَجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ ﴾

واتە: فرمانی ئیمە ئەوه بوو که بیستان، وه هەرکەسی ریز له فرمانەکانی خودا بگری و له حەرەمی مەککەدا بە ئەدەب بمیبتتەوه و دەست نەبا بۆ گیاندار و گیا و داری، ئەوه ئەو ئەدەبه بۆ ئەو کەسه گەلێ قازانجی هەیه و هۆی پایەیه بۆی بە لای خوداوه. وه وا مەزانن هەموو شتی و هەموو گیانلەبەری حەرەمه له سەر ئیوه سەری بپرن! نه، نه، بەلکوو بۆتان حەلال کراوه چوار پێ له بز و مەر و و شتر و

گا نه وانه نه بن که به سه رتانا نه خوینرینه وه که بریتیه له مرداره وه بوو له وانه که به ناوبردنی بته کانه وه سه رته بررین، دهی خوٚتان پاریزن له بهنده یی بوٚ نه و شته پیسانه وه کوو بته کان بن، وه خوٚتان پاریزن له واتهی دروٚ وه کوو ناوبردنی نه و بتانه یی به ناوی حورمهت له کاتی سه برینی حه یواناتا، وه یا له وه ختی ترا، هه روا خوٚتان پاریزن له هه موو قسه یه کی دروٚ، خوا له خه بهردانا، یا له شایه تی دانا، یا له سویند خواردنا، یا له په یمانا، وه ناشیرینی توٚ له واتهی دروٚدا شه ریک بریاردانه بوٚ خودا که یه کن بلیت: فلانه شت شه ریکی خودایه، وه شایه تی دروٚ که حه رامی حه لالٚ بکا پی، وه بوختان کردن بوٚ یه کن که دوور بی له تاوان.

﴿حُنْفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِۦٓ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخَطَّفَهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوَىٰ بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيحٍ﴾

نهی ئاده میزاد حالتان وه هابن که دلسوٚز و خاوین بن له دینی پاکی ئیسلاما و لابدهن له هه موو ناباری و ناهه موارییه که له بهر خودا و شه ریکی بوٚ بریار مه دهن، وه هه رکه سنی شه ریک بوٚ خودا قه رار بدا نه وه وه که نه وه وایه که له ئاسمانه وه که وتیته خواره وه پارچه پارچه بووین و په له وه وه کوو دالٚ و سیسارک پارچه کانی نه فرینن بوٚ خوٚی، یا خود وه کوو که سنی وایه که بای توندی بی ئامان بییا له شویننکی به رزه وه فره ی دابی بوٚ زه وییه کی دووری ویرانه ی وا که کهس به لاشه که ی نه زانی هه تا گورگ و درنده نه یخون.

﴿ذٰلِكَ وَمَنْ يُعْظِمَ شَعْبَكَ اللّٰهُ فَاِنَّهَا مِنْ تَقْوٰی الْقُلُوْبِ﴾

فرمان و به بیان نه وه بوو کرا، وه هه رکهس ریژی دینی خودا بگری چ نه سل و چ فره، وه یا هه رکهس ریژ له حج بگری، وه یا هه رکهس نه وه حه یوانانی «هه دیه»

که به دیاری ئه‌یانبا بۆ مه‌ککه‌هه‌لیان بژیړی و گه‌وره و گوشت ناسک و قه‌له‌و له
 حه‌ره‌مدا سه‌ره‌بری، ئه‌وه بزانی که ئه‌و ریژه‌ی له سیفه‌تی ته‌قوا و پاریزگاری نه‌فس
 و دل و رو‌حی ئه‌و که سه‌وه‌یه.

﴿ لَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ مَحِلُّهَا إِلَىٰ الْبَيْتِ الْعَتِيقِ ﴾



هه‌یه بۆ ئیوه له‌و حه‌یوانانه‌دا که ئه‌یان به‌ن بۆ حه‌ره‌می مه‌ککه‌هه‌لیان چهن قازانجی:
 له شیریانا و، له رو‌نیانا و له سواربوونیانا و... جا پاش کاتی که لئ وه‌رگرتیان
 هاتنی واده‌ی سه‌ره‌برینیانه که کاتی گه‌یشتیانه به‌ مالی خودا که مالیکی کونه‌ی
 چهن هه‌زار ساله‌یه، یا به‌یتی که پاریزراوه و نازاد کراوه له ده‌سته‌لاتی سته‌مکاران،
 وه هه‌رکه‌سی ده‌ستی بۆ بیا ده‌ستی کورت ئه‌کرته‌وه.

﴿ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِّيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُم مِّنْ
 بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ فَإِلَهُكُمْ إِلَهٌُ وَاحِدٌ فَلَهُ أَسْلِمُوا وَبَشِّرِ الْمُخْبِتِينَ

﴿ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَالصَّابِرِينَ عَلَىٰ مَا أَصَابَهُمْ
 وَالْمُقِيمِي الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴾



بۆ هه‌ر ئومه‌ته‌ی له ئومه‌ته‌ه‌ خواهن دین و ئایینه‌کان عیبا‌ده‌تخانه‌یه‌کم بریار داوه
 یا جو‌ره عیبا‌ده‌تیک و قوربانیه‌کم دامه‌زراندووه بۆ ئه‌وه که ناوی خودا به‌ن له‌سه‌ر
 سه‌ره‌برینی ئه‌وه‌ی کردوومه به‌ رزقیان له چوار پیی بزنی و مه‌ر و وشتر و گا؛ ده‌ی
 بزانی خودای ئیوه، چ ئومه‌ته‌ پیشووه‌کانتان و چ ئومه‌ته‌ی تازه‌تان، هه‌ر خودایه‌کی
 تاق و ته‌نیایه، ده‌ی هه‌ر بۆ ئه‌و مل که چ بکه‌ن و هه‌ر بۆ ئه‌و به‌نده‌یی بکه‌ن. وه
 موژده‌ بده‌ به‌وانه که خواهن ته‌وازوع و به‌ ئه‌ده‌بن بۆ خودای خو‌یان، ئه‌وانه کین؟

که سانیکن کاتن که ناوی خودا برا دلیان نه ترسیت و خوئه گرن له بهر هر ناباریه کدا که تووشیان نه بن له ریگه‌ی دینا یا له ماوه‌ی ژینا، وه نه‌وانه که به‌رده‌وام نویژه‌کانیان به‌جن دینن و له‌و مال‌ه‌یش من کردومه به‌روزیان به‌شی داماون نه‌دهن و مالیان بو‌خهرج نه‌کن.

﴿وَالْبَدَنَ جَعَلْنَاهَا لَكُمْ مِّنْ شَعْبِرِ اللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ فَأَذْكُرُوا
 اِسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا صَوَافٍ ۖ فَإِذَا وَجَبَتْ جُنُوبُهَا فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِعُوا الْقَانِعَ
 وَالْمُعْتَرَّ ۚ كَذَلِكَ سَخَّرْنَاهَا لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٣٦﴾﴾

ئیمه سه‌برینی و شتری پینج سال ته‌واو کردوی پی له شه‌ش سال ناومان گتراه به‌شیعار و نیشانه‌ی ئیسلامیه‌تی ئیوه و کردوومانه به‌و عیباده‌تانه که خودای ته‌عالا دایمه‌زاندوون و کردوونی به‌ئادابی حه‌ج، وه هه‌یه بو‌ئیوه له و شترانا خیر و قازانجی دنیایی وه‌کوو نه‌وانه و تمان و قازانجی دینی له‌سه‌ر ئیعتیباری پاداشه‌که‌یان بو‌ئینسان له قیامه‌تا؛ ده‌ی کاتن ویستان سهریان به‌رن له حه‌ره‌می مه‌که‌دا ده‌ست و پینان به‌ستن و ناوی خودایان له‌سه‌ر به‌ن له کاتیکدا راه‌ستاون به‌ پیوه و بلین: «اللَّهُ أَكْبَرُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ. اللَّهُمَّ مِنْكَ وَإِلَيْكَ» جا کاتن که ته‌نیشتیان که‌وته سه‌ر زه‌وی، یانی پاش سارده‌وه بوون که‌وتن و گوشته‌که‌یتان له پیست ده‌رکرد و پارچه پارچه‌تان کرد خو‌تان لئی بخون، مادام قوربانی بن یا دیاری بن، نه‌ک فیدیه‌بن، وه به‌شی نه‌و فه‌قیرانه‌ی لی بدن که رازین به‌وه‌ی پینان نه‌دری، وه نه‌وانه‌یش که خو‌یان دین داوا نه‌کن و ریکه نه‌کن له‌سه‌ر که‌می به‌شه‌که‌یان، ئیمه به‌و جو‌ره که به‌ پیوه سه‌ریان نه‌برن نه‌و و شترانه‌مان بو‌رام کردوون به‌لکوو ئیوه بیرئ بکه‌نوه له نیعمه‌ته‌کانی خودادا و سوپاسی نیعمه‌تی بکه‌ن.

﴿لَنْ يَنَالَ اللَّهُ لُحُومَهَا وَلَا دِمَآؤَهَا وَلَكِنَّ يَنَالُهُ النُّقُوعُ مِنكُمْ كَذَلِكَ
سَخَّرَهَا لَكُمْ لِشُكْرِكُمْ عَلَىٰ مَا هَدَيْنَاكُمْ وَبَشِّرِ الْمُحْسِنِينَ﴾



به راستی گوشتی نه و وشرانه و خوینی نه و وشرانه ناگات به خودا هه تا ئیوه یش وه کوو عه ره به کانی زه مانی جاهیلییهت به و خوینه که عبه ره نگ بکه ن. به لکوو ته قواکه ی ئیوه و پاریزتان له نافه رمانی و ئیخلاسی ئیوه نه گات به خودا؛ ده ی تی کوشن بو ئیخلاص و نه و حه یوانانه له بهر ره زای خودا سه برپن و به خوینه که یان که عبه پیس مه که ن. خودا ناوا نه و وشرانه ی بو ئیوه رام کردوو له گه ل گه وره یی قه واره یاندا ئیوه نه یانگرن و سه ریان نه برن بو نه وه که ئیوه خودای خو تان به گه وره بگرن و «اللہ اکبر» بکه ن له کاتی سه برپنیاندا، وه موژده بده به خاوه ن چاکه کان و به وانه که خاوه ن ئیخلاصن بو خودا له کردنی هه ر شتیکدا که نه یکه ن و له ته رکی هه ر شتیکدا که ته رکی نه که ن، واته هه ر موسولمانی قوربانی بکا یا حه یوان ببا به دیاری بو حه رمی مه که که و له وی سهری بیری قازانجه که ی وا له ئیخلاسه که یا و به س.

﴿إِنَّ اللَّهَ يُدْفِعُ عَنِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ﴾



ریوایهت کراوه: نه م ئایه ته هاته خواره وه کاتی که موسولمان له مه که که دا زور بوون و کافره کان زور نازاریان نه دان و گه لیکیان کوچیان کرد بو ولاتی حه به ش و بازی له موسولمانه کانی مه که که ویستیان به دزییه وه ده س بیه ن بو کوشتنی نه هلی مه که که، وه له و کاته یشدا په یمان هه بوو له به ینی نه هلی مه که که و پیغه مبه ردا ﷺ و کوشتن به دزییه وه ره وا نه بوو، جا خودای ته عالا نه م ئایه ته ی نارد.

واته: خودای تهعلا موسولمانهکان نه پاریزی و دهسندریری کافرهکان و زیاندانی نهوانیان لی لا نهبا، بهلام خودا رازی نیبه بهوه که موسولمانهکان لهم وهختی پهیمانده له کافرهکان بکوژن؛ چونکه خودا نهو کهسانهی خوش ناوی که خهیانهت له پهیمان نهکن، ههروهها نهو کهسانهی خوش ناوی که کوفری خودا نهکن. واته بیئیمان و بیپهیمان لای خودا سووک و بیئرخن.

﴿۳۹﴾ اذِنَ لِلَّذِينَ يُقْتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ
الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ
وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ
وَالَّذِينَ فِيهَا أَسْمَاءٌ كَثِيرٌ وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَن يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿۴۰﴾

ئینوعهباس (ﷺ) فرمویهتی: کاتی حهزرت (ﷺ) له شاری مهککه دههچوو، نهبووبهکر فرمویی: نهم کافرانه پیغهمبهرهکهی خوئیانیان دههکرد، بهراستی نهمانه نهفوتین. جا نهم ئایهتههاتهخوارهوه.

واته: ئیجازه درابهو موسولمانانه که به ناحق و نارهوا شهریان له گهلهدهکری، که جهنگ بکهن له گهله دوژمنهکانا؛ چونکه ستهمیان لی کراوه و به راستی خودای تهعلا تهوانایه بهسەر یارمهتیدانی نهوانا، نهوانه کهسانیکن که دههکراون له خانوو و بهرهی خوئیان به ناحق مهگهه ههه نهوهیان وتوهه که پهروهردگاری ئیمه زاتی خودایه، وه خودای تهعلا رهوانینن که نهو ستهمکارانه دهوام بکهن و پیویسته بیانفهوتینن؛ چونکی نهگهه نهوه نهبی که خودا بازی کهس چار بکا و له ناویان بهری به بازه کهسیکی تر نهوه گهله عیادهتخانهی راهیبان و گهلهی کهنیهی گاوران

و گه لی که نیسه ی جووله که کان و گه لی له مزگه وته کانی موسولمانان که گه لی زیکری خودایان تیدا نه کری، به دهستی سته مکاران نه رووخیترین. خودا یارمه تی نه وانه نه دا که یارمه تی دینی خودا نه دهن، به راستی خودا ته وانا و به عزیزه ته.

وه له ته فسیری قورتوویدا نه لی: «ضحاک» وتویه یارانی پیغه مبه ر ﷺ له مه ککه ی موکه ره مه دا نیزیان خواست له پیغه مبه ر ﷺ بو شه ر کردنیان له گه ل کافران؛ چونکه له شاری مه ککه دا گه لی نازاریان دابون، جا نه و نایه ته هاته خواره وه. *إن الله لا يحب كل خوان كفور* کاتی که کوچیان کرد بو مه دینه نه م نایه ته هاته خواره وه: *أذن للذين يقاتلون بأنهم ظلموا*^۱.

وه نه م نایه ته ناسیخه بو هه موو نه و نایه تانه له قورنانا که داوای چاوپوشی و نارامی نه کهن، وه نه مه یه که م نایه ته نازل بووه بو جهنگ له گه ل کافران.

﴿ الَّذِينَ إِنْ مَكَنْتَهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ ۗ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴾ (٤١)

وه نه و که سانه که یارمه تی دینی نیسلام نه دهن نه و که سانه ن نه گه ر نیمه له زه ویدا نیشته جییان بکه ین و دهسته لاتیان بی بده ین نویتز به جی دینن و ره واجی بی نه دهن و زه کاتی مالیان نه دهن به موسته حه قان و، نه مر نه کهن به هه ر وتار و کرده وه بی که له دین بی واجب بی یا سوننه ت، وه نه هی نه کهن له وه ی که خاریجه له مه قبوولاتی دین به م شیوه حه رامه یا مه کرووهه، وه نه جامی هه موو کاره کان هه ر بو خودایه.

﴿ وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَثَمُودٌ ﴿٤٢﴾
 وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ﴿٤٣﴾ وَأَصْحَابُ مَدْيَنَ وَكَذَّبَ مُوسَى فَأَمَلَيْتُ
 لِلْكَافِرِينَ ثُمَّ أَخَذْتَهُمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٤﴾ ﴾

وه نه‌گهر نه‌م قه‌بیل‌هی قورپه‌یشه و هاوپه‌یمانی نه‌وانه باوهر ناکهن به تو، تو دلگران مه‌به، نه‌مه یاسای نه‌و نوممه‌تانه‌یه که پیغهمبه‌ره کانمان ناردوو به بۆ سه‌ریان له پیش نه‌مانا نه‌وه‌ته له پیش نه‌مانه‌دا قه‌ومی نوح عَلَيْهِ السَّلَام نوحیان به درۆ نه‌خسته‌وه، وه قه‌ومی هوود که به‌نی‌عاد بوون هوودیان به درۆ خسته‌وه، وه گه‌لی سه‌موود سالحیان به درۆ نه‌خسته‌وه و قه‌ومی ئیبراهیم ئیبراهیمیان به درۆ خسته‌وه، قه‌ومی لووت لووتیان به درۆ خسته‌وه، وه نه‌و که‌سانه که خاوه‌نی ولاتی مه‌دیه‌ن بوون و ده‌سته‌لاتیان هه‌بوو له ولاتا شوعه‌بیان به درۆ خسته‌وه، وه له پاش نه‌و قیبتیه‌کان موسایان به درۆ خسته‌وه... جا منیش مؤله‌تی نه‌و کافرانم دا هه‌تا نه‌و رۆژ و واده که بۆم دانا بوون هاته پیشه‌وه، جا نه‌وانم گرت و سزام دان، جا بزنانن چۆن بۆ ئینکاری من بۆ نه‌وان و چۆن سه‌ر و به‌رم دان به‌یه‌کا و ولاته‌که‌یانم تیکدا و یاساکانم گۆرین و نه‌وانم به‌فه‌نادا دا؟

﴿ فَكَأَيِّنْ مِنْ قَرِيْبَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا وَيَبْرِئُ مَعْطَلَةٍ وَقَصْرِ مَشِيدٍ ﴿٤٥﴾ ﴾

گه‌لی ديهاتمان ويران کرد و خه‌لکی دیکانمان له ناو برد له حالیکدا که نه‌وانه سته‌مکار و به‌دکرده‌وه بوون ئیسته و دیواری خانوو‌ه‌کانیان که وتوو به‌سه‌ر سه‌رمیچه‌کانیان، واته له پیشانا سه‌قفه‌کان داکه‌وتوون جا له پاشان دیواره‌کانیشیان رووخاون و که‌وتوون به‌سه‌ریان! وه گه‌لی بیری ناوی خووش که ئیسته ماتلن و

کهس له سه ریان نییه و خاوه نه کانیانمان له ناو بردوووه، وه گه لی کۆشک و باله خانه ی بهرز که خاوه نه که یانم مراندوووه!

بازی فهرموو یانه: مه بهست له و بیره بیریکه و له رووی کیوی له ولاتی «حضر موت» دا، وه مه بهست له کۆشکه که یش کۆشکیکه له سه ر لووتکه ی ئه و که ژه کرابوو وه عانیدی گه لی حه نزه له ی کوری سه فوان له گه لی سالح بوو، جا کاتی ئه و گه له حه نزه له یان کوشت خودا ئه وانیشی له ناو برد و بیره که یان و کۆشکه که یشیان رووخان و ویران بوون.

﴿ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُون لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ ﴾

نایا هیشتا ئه م کافرانی قوره یشه نه گه راون به زه ویدا، واته به و زه ویه دا که ئه و کاره ساتانه رووی داوه تیایا هه تا دلکی وه هایان ببی که فامی ئه سراری کاری خودای پی بکه ن و بکوئنه وه له سپری ئه و کاره ساتانه که به سه ر ئه هلی ئه و زه ویانه دا هاتوون، یاخود گوئی که ساغی وه هایان ببی که ده نگ و باسی کاره سات و رووداوی فه دیمی پی ببین؟ خو چاوی سه ری ئه وان کویر نابی به لام ئه و دل که و له سه ر دلایا کویر ئه بی، یانی ئه م کافرانی قوره یشه حه واسیان ساغه به لام دلایا نه خو شه . وه یاخود مه عنای وایه که چاوی سه ر کویر نابی به ته نیا به لکوو چاوی دلی ئه وانیش کویر ئه بی.

﴿ وَاسْتَعْجِلُونَا بِالْعَذَابِ وَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ وَعْدَهُ وَإِنَّ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴾

ئو کافرانی قوره‌یشه په‌له‌ت لی ئه‌که‌ن بو هاتنی ئه‌و سزایانه که هه‌ره‌شه‌ت پی کردوون له‌وان، که‌چی ئه‌وان په‌له‌یان بیی یا نه، هه‌ر خودا واده‌ی خوی به‌جی دینی و موخاله‌فه‌ی نا‌کا هه‌ر‌چه‌ن دوایش بکه‌وئ، وه به راستی رۆژنیک به‌حسیبی لای خودا وه‌کوو هه‌زار سال وایه له‌و سالانه ئیوه ئه‌یان ژمیرن.

واته ماوه‌ی حه‌ق سه‌ندن له‌ تاوانبار هه‌ر‌چه‌ن به‌حسیبی ئیوه زوری پی بجی به‌لام له‌ لای خودا که‌مه و مه‌به‌ست هه‌ر ئه‌وه‌یه سزاکه‌ دئ و حه‌قه‌که ناهه‌وتی، ئیتر دواکه‌وتنی قه‌ی نا‌کا، به‌لئ گه‌لئ جاریش وا ئه‌بی که خودای ته‌عالا زووبه زوو حه‌ق ئه‌سینی له‌سه‌ر حیکمه‌تی که خوی ئه‌یزانی چیه.

﴿وَكَاتِنٍ مِّن قَرِيْبَةٍ اَمَلِيْتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ اَخَذْتَهَا وَاِلَيَّ الْمَصِيْرُ﴾ (٤٨)

زور ئه‌هلی دئ مؤله‌تم دان له‌ نازدنئ سزادا بو سه‌ریان و ئه‌وان سته‌مکار بوون و له‌ پاشان ئه‌وانم گرت، واته تو له‌م لی سه‌ندن له‌ دنیا‌دا و له‌ ئه‌نجامیشدا هه‌ر هاتیان بو لای منه له‌ قیامه‌تا و به‌ تو له‌ و سزای خویان ئه‌گه‌ن.

﴿قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اِنَّمَا اَنَا لَكُمْ نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ﴾ (٤٩) ﴿فَالَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَعَمِلُوْا الصَّٰلِحٰتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَّرِزْقٌ كَرِيْمٌ﴾ (٥٠) ﴿وَالَّذِيْنَ سَعَوْا فِيْ ءَايٰتِنَا مُعْجِزِيْنَ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَحِيْمِ﴾ (٥١)

ئهی پیغه‌مبه‌ری خو‌شه‌ویست تو بانگ بکه له‌و خه‌لکه بلی: ئهی ئاده‌میزاده‌کان! من هه‌ر ترسینه‌ریکم بو ئیوه که ئه‌و تاوانانه که ئیوه‌ی له‌سه‌ر ئه‌ترسینم بو‌تان رووناک ئه‌که‌مه‌وه ئه‌لیم پیتان: ئیوه شه‌ریک دانه‌نین بو خودا و له‌ ناو خوتانا سته‌مکارن و موبالات نا‌که‌ن به‌ نامۆزگاری ره‌هه‌ران. جا ئه‌و که‌سانه که ئیمانیا‌ن هیتنا و کرده‌وه‌ی

باشیان کرد نه‌وه نه‌وانه عه‌فو و تاوان پو‌شیمان بو دئی له لایه‌نی خوداوه و رو‌زیه‌کی به ئاسایشیان ده‌ست نه‌که‌وئ، وه نه‌و که‌سانه‌یش که تینه‌کوشن بو ره‌د کرده‌وه‌ی نایه‌ته‌کانمان و موسابه‌قه نه‌که‌ن له‌گه‌ل نه‌وانه‌دا قه‌بوولیان نه‌که‌ن، واته بازه‌که‌سی قه‌بوولیان نه‌کا، وه نه‌وانیش قه‌بوولیان نا‌که‌ن و نه‌یانه‌وئ زال بین به‌سه‌ر نه‌وانه‌دا قه‌بوولی نه‌که‌ن نه‌وانه‌ی خاوه‌نی دو‌زه‌خن و له دو‌زه‌خ جیا نابنه‌وه.

پاداشی هه‌رک‌س به پئی ره‌فتاره	نه‌گه‌ر شیرینه یا ناهه‌مواره
نه‌و که‌سه‌بیر و باوه‌ری چاکه	بیری ئاوی نه‌و زه‌لال و پاکه
نه‌و که‌سه‌یش بیری بو‌جه‌سووریه	به‌شی بیره‌که‌ی تالی و سووریه
مه‌شه‌وری عامه‌ وینه‌ی مه‌سه‌له	جه‌زا به‌گویره‌ی نه‌وعی عه‌مه‌له

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَنَّى أَلْقَى الشَّيْطَانُ فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنْسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٢﴾ لِيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ قُلُوبَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ فَتُخْبِتَ لَهُ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ اللَّهَ لَهَادِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٤﴾ وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي مِرْيَةٍ مِنْهُ حَتَّى تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً أَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَقِيمٍ ﴿٥٥﴾﴾

بزانن! که که‌لیمه‌ی «تمنی» دوو مه‌عنا‌ی هه‌یه:

یه‌که‌م: ئاره‌زووی کرد، دووهم: خویندیه‌وه.

جا ته‌فسیری ئەم ئایه‌تانه له‌سه‌ر مه‌عنای یه‌که‌م ئەمه‌یه: ئەفه‌رمویت: ئەی پیغه‌مبه‌ری خو‌شه‌ویست تو د‌لگ‌ران مه‌به‌ له‌وه که ئەو کاف‌رانه هه‌میشه کرده‌وه‌کانی تو و د‌ل‌خ‌وازه‌کانی تو حه‌مل ئەکه‌ن له‌سه‌ر ریگه‌ی هه‌وای ئاره‌زووبازی و لای ئەده‌ن له‌و قه‌سده‌ باشه که لای تو هه‌یه؛ چونکی ئەم ته‌ئویل کردنه ناشیرینه له‌ پیش زه‌مانی تویشدا هه‌ر بووه، وه ئیمه هه‌یج پیغه‌مبه‌ریکی خاوه‌ن کتیمان ره‌وانه نه‌کردوو، تازه و غه‌یری تازه له‌ پیش زه‌مانی تو‌دا ئیلا هه‌رکاتی که ئەو پیغه‌مبه‌ره ئاره‌زووی کاریکی کردب‌ن و ده‌ستی کردب‌ن به‌ ج‌ی‌به‌ج‌ی کردنی، شه‌یتان به‌دبیری و به‌دخه‌یالی و مه‌به‌ستی ناباری خستوو‌ته‌ ناو ئەو ئاره‌زووه‌وه و به‌ ناو خه‌ل‌ک‌دا بلاوی کردوو‌ته‌وه‌ بو ئەوه که کاف‌ره‌کان به‌ به‌د‌د‌لی و ناشیرینی بر‌وانن بو ئەو کاره‌ جا خودای ته‌عالا ئەو بیره‌ ناباران‌ه‌ی شه‌یتانی به‌تال کردوو‌ته‌وه و داویه به‌بادا و له‌ پاشان خودا ئایاتی خۆی، بو به‌رزکردنه‌وه‌ی ئەو پیغه‌مبه‌ره و دوورخستنه‌وه‌ له‌ شوبه‌هی کاف‌ره‌کان و شه‌یتان، باش نازل کردوو و موبالاتی نه‌کردوو به‌ هه‌مه‌مه و دیعایه‌ی ناباری کاف‌ره‌کان له‌سه‌ر ئیلقای شه‌یتان.

وه خودا بۆیه ئەو ئایه‌ته‌ی ناره‌ده‌ خواره‌وه‌ بو ته‌ئیدی پیغه‌مبه‌ر هه‌تا ئەوه‌ی که شه‌یتان خستوو‌یه‌ته‌ د‌لی کاف‌ره‌کان‌ه‌وه‌ بیکه‌ به‌ فیتنه‌ و د‌ل‌تیک‌ده‌ر بو ئەوانه که نه‌خو‌شینی عه‌نادیان وا له‌ د‌لا، وه بو ئەوانه که د‌لیان دووره له‌ خودای ته‌عالا. وه له‌ واقیعا به‌ راستی ئەو سته‌مکارانه‌ وان له‌ لاگرتنیکی دوورا له‌ خوداوه، وه هه‌تا ئەوانه که زانیاریان پ‌ی‌ دراوه و زانیارن بزائن ئەو ئاره‌زووی پیغه‌مبه‌ره و ئەو کرده‌وه که له‌سه‌ر موافیقی ئەو ئاره‌زووه‌ کردوو‌یه‌تی حه‌قه و راسته و له‌ لای خوداوه‌یه و موافیقی زه‌زای ئەوه، جا ئیمانی پ‌ی‌ د‌ینن و د‌لیان وه‌ری نه‌گرئ و ملکه‌چ ئەب‌ی بۆی، وه به‌ راستی خودای ته‌عالا هیدایه‌ت‌ده‌ری خاوه‌ن ئیمانه‌کانه‌ بو ریگه‌ی راست، وه کاف‌ره‌کان ده‌وام ئەکه‌ن

له‌سهر شوبهه و گومانی نابار لهو کرده‌وه‌دا که له‌سهر ناره‌زووی پیغه‌مبه‌ر بووه هه‌تا روژی قیامت دئی به‌سهر یانا کوتوپر له ناکاوا، یا بۆیان دئی سزای روژیکی وا که خیری لئی په‌یدا نابی نیسه‌ت به‌وان، وه به‌جاری له‌ناویان نه‌با.

وه پیوسته بزانی له‌سهر ئەم تفسیره‌ حاسلی مه‌عناکه بووه به‌وه که پیغه‌مبه‌ر ﷺ ناره‌زووی بازه‌کاری ئەکا و کاره‌کیش ئەکا، به‌لام شه‌یتان به‌رابه‌ر به‌و ناره‌زووه و به‌رابه‌ر به‌و کرده‌وه ده‌ست ئەکا به «ئیلقائاتی» نابار بۆ دلی کافره‌کان و نه‌خاته دلیانه‌وه که ئەوه ناره‌زووه و له‌سهر یاسای ناباری بووه و ئەو کرده‌وه‌یشه ئەو کردووه‌تی به‌ پی ناره‌زووه‌که‌ی ئەویش ناراست و ناهه‌مواره. حاشا پیغه‌مبه‌ر ﷺ دووره‌ له‌م بابه‌ته.

وه «به‌یزاوی» له‌سهر تفسیری «تمنی» به‌ مه‌عنا‌ی یه‌که‌م ئەلی: کاتی که ئەو پیغه‌مبه‌ره ناره‌زووی کاریکی له‌ دلی خویا کرد شه‌یتان به‌شی خوی نه‌خاته ناو ئەو ناره‌زووی پیغه‌مبه‌ره‌وه و پیغه‌مبه‌ریش به «ته‌قازا»ی به‌شه‌ریه‌ت له‌سهر ئەو شیوه ناره‌زووه‌که ئەکا و ئەو به‌شه‌یش هه‌ر هه‌یه له‌ ناو ناره‌زووه‌که‌یا، به‌لام خودای ته‌علا ئەو به‌شی شه‌یتانه له‌و ناره‌زووی پیغه‌مبه‌ره نه‌سخ ئەکاته‌وه و هه‌موو ناره‌زووه‌که‌ی ساف ئەکا بۆ خودا و بۆ به‌رز کردنه‌وه‌ی دین، وه ئایه‌ت‌گه‌لئی که‌ حه‌زرت ﷺ بانگ بکه‌ن بۆ «استغراق» له‌ ئومووری پاشه‌پوژدا به‌ ساغی ره‌وانه ئەکا و دلی حه‌زرت ﷺ دینیتته‌وه بۆ سه‌ر ئەو باره که ته‌واو هه‌مووی بۆ لای خودایه.

وه له‌سهر ئەم تفسیره ئیلقای شه‌یتان بۆ ناو ناره‌زووی پیغه‌مبه‌ره، به‌لام له‌سهر تفسیره پیشووه‌که ئیلقاکانی بۆ ناو دلی کافرا‌نه یانی دیعایه‌ره‌نگ دلیان تیک نه‌دا و نه‌خاته دلیانه‌وه که ئەو پیغه‌مبه‌ره بۆ ئەو مه‌به‌سته نابارا‌نه ئەو کاره ئەکا.

وه تفسیری ئەو ئایه‌تانه له‌سهر مه‌عنادانه‌وه‌ی «تمنی» به «خویندنه‌وه» وه‌کوو ساحیبی «روح‌المعانی» فه‌رمووه‌تی: هه‌ر ره‌سوولیک وه یا «نبی» یه‌ک له‌ پیش تو‌دا

ره‌وانهم کردبن کاتی نایه‌تیکیان خویندیته‌وه شه‌یتان ده‌ستی کردووه به ئیلقانات بو دلی کافره‌کان و گومانی خراب فرهدان بو دلیان به‌رابهر به‌و نایه‌ته که نه‌و خویندووویه‌تیه‌وه به‌چهن جور؛ به‌وه که نه‌وه له لای خوداوه نه‌هاتووه و خوئی دایناوه، وه یا وه‌ری‌گرتووه له فلانه که‌س، وه یا ههر له «ئوستوره»ی پیشینانه. جا خودای ته‌علا نه‌و ئیلقانات و دیعایه‌ی خرابی شه‌یتانه و نه‌و ئیحاناته که نه‌یکا بو دلی کافره‌کان نه‌سخ نه‌کاته‌وه و به‌بئ‌سوود ده‌ریان نه‌کا، وه نایه‌ته‌کانی خوئی دانه‌م‌زرینی و ره‌واجیان بئ‌ نه‌دا بو نه‌وه که نه‌و دیعایات و ئیلقاناتی نه‌وه ههر بو کافره‌کان زینانی ببئ‌ و بیان‌کا به‌ فیتنه بو نه‌وانه که نه‌خووشی هه‌یه له ناو دلایانا و دلیان دووره له خودا و ره‌ش بووه‌ته‌وه، وه تا موسولمانه‌کان بزانتن که نه‌و نایه‌ته که شه‌یتان ئیلقاناتی خرابه‌ی له‌سه‌ر کردووه دووره له‌و شوبه‌هی نه‌وه وه حه‌قه و له لایه‌نی خوداوه هاتووه، به‌لام کافره‌کان ههر به‌و ده‌رده‌وه نه‌تلیته‌وه تا قیامت داین، وه یا هه‌تا تووشی سزاین نه‌بن و نه‌مرن.

وه له‌سه‌ر نه‌م ته‌فسیره‌یش ئیلقاناتی شه‌یتان بو ناو نه‌و قورئانه نه‌بووه که پیغه‌م‌به‌ر خویندووویه‌تیه‌وه، به‌لکوو بو ناو دلی کافره‌کان بووه، وه له واقیعا ههر نه‌م مه‌عنا راسته و نه‌و مه‌عنا که نه‌لئیت شه‌یتان ئیلقای چهن که‌لیمه‌یه‌ک بکا بو ناو قورئان راست نییه و به‌ ده‌لیلی عه‌قلی و نه‌قلی ده‌دریته‌ دواوه، به‌چهن ده‌لیل:

یه‌که‌م: له‌به‌ر نه‌وه که نه‌گه‌ر مه‌جال ببئ‌ بو شه‌یتان ئیلقای قیرائت بکا بو ناو قورئانی پیروژ نه‌وه باوه‌ر به‌ که‌لامی خودا نامینئ، وه نه‌گه‌ر بلئیت: قه‌ی نا‌کا له‌به‌ر نه‌وه به‌ نایه‌تیک‌تری ده‌ره‌که‌وئ که نه‌و ئیلقای شه‌یتانه هه‌له‌یه و نه‌فسی قورئانه راسته که نه‌مینیتته‌وه، یه‌کن نه‌توانئ بلئیت: مادام قورئانی نه‌وه‌ل ئیلقای ده‌خیه‌ی بو کرا نه‌م نایه‌ته‌ دوایانه‌یش که تو بلئیت وارید بووه له‌وانه‌یه شه‌یتان شتیکی ئیلقا

کردبن.

دووه: خودا له ته‌عریفی قورئاندا فه‌رموویه‌تی: *لا یأتیه الباطل من بین یدیه و لا من خلفه*^۱. وه فه‌رموویه‌تی: *إنا نحن نزلنا الذکر و إنا له لمافظون*^۲.

سته‌م: پیغه‌مبه‌ر ﷺ له به‌نده‌ی خاوه‌ن ئیخلاسه و خودا فه‌رموویه‌تی: *إن عبادي ليس لك عليهم سلطان*^۳ وه فه‌رموویه‌تی: *إلا عبادك منهم المخلصین*^۴.

به هه‌ر حال له‌سه‌ر ته‌فسیری «تمنی» به «ئاره‌زووی کرد» دوو مه‌عنا‌ی ساغ هه‌یه، به‌لام مه‌عنا‌ی پئشوو جوانتره له مه‌عناکه‌ی به‌یزاوی؛ چونکی وای لئ دیته‌وه که‌شه‌یتان ئیلقا بۆ دلی کافره‌کان ئەکا نه‌ک ئیلقای ناو ئاره‌زووی حه‌زرت ﷺ ئەکا.

وه له‌سه‌ر ته‌فسیری «تمنی» به «خویندی‌ه‌وه» مه‌عناکه‌ی «روح المعانی» جوانه، وه‌کوو ئیسته بۆم نووسیت، وه‌غه‌یری ئەم ته‌فسیرانه هه‌ر چۆن مه‌شه‌وو‌رن به‌هه‌ج شیوه‌یی شی‌اوی ئیعتیار نین و پئوسته له‌به‌ر چاوا نه‌مینن.

﴿الْمَلِكُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ يَخْتَكُمُ بَيْنَهُمْ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٥٦﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥٧﴾﴾

جا له‌و رۆژی قیامه‌ته‌دا که‌حق و حه‌قیقه‌ت ده‌رئه‌که‌وئ و ئەوان شو‌به‌ه‌یان نامینن، فه‌رمانداری موته‌ق هه‌ر بۆ خودایه و حوکم ئەدا له‌به‌ینی ئەواندا به‌پاداش و تۆله به‌قه‌ی کرده‌وه، جا ئەوانه که‌ئیمانیان هه‌یناوه و کرده‌وه‌ی باشیان کردوه

۱. فصلت؛ ۴۲.

۲. الحجر؛ ۹.

۳. الحجر؛ ۴۲.

۴. الحجر؛ ۴۰.

وان له ناو به‌هشتانی خاوه‌ن ناز و نیعمه‌تا. وه نه‌و که‌سانه‌یش کافر و بی‌ئیمان و باوه‌ریان نه‌بووه به‌ثایه‌ته‌کانی ئیمه‌نه‌وانه‌یش سزایه‌کی وایان هه‌یه که سووک و بی‌نرخ و چرووکیان نه‌کا.

﴿وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ قَاتَلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقَنَّهُمُ اللَّهُ رِزْقًا حَسَنًا وَإِلَى اللَّهِ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٥٨﴾﴾
 ﴿٥٩﴾ ﴿٥٨﴾ ﴿٥٩﴾ ﴿٥٨﴾ ﴿٥٩﴾

وه نه‌و که‌سانه‌یش کۆچیان کرد له مه‌ککه‌وه بو مه‌دینه له ریگه‌ی ره‌زای خودادا و له پاشان کوزران له جهادا، یا به‌مردن کۆچیان کرد نه‌وه به‌بن گومان خودا رۆزیان بی‌نه‌دا له باخی به‌هشتا به‌رۆزیه‌کی جوان، بو شه‌هیده‌که‌یان له‌به‌ر پایه‌ی شه‌هادت و بو مردوو که‌یشیان له‌به‌ر مه‌به‌ستی به‌رزکردنه‌وه‌ی دین و جوانی نیه‌ت، وه به‌راستی خودا چاکتری رۆزی ده‌رانه و رۆزیه‌که‌یان نه‌مه‌یه که خودا نه‌یانخاته مه‌نزلیکه‌وه که خۆیان پی‌رازی بن، وه به‌راستی خودا زانایه به‌نه‌حوالی نه‌وانه و به‌پایه‌ی جوانی نیه‌تیان و خاوه‌ن حیلیم و نارامه ده‌رباره‌ی تاوانباران.

﴿ذَلِكَ وَمَنْ عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا عُوقِبَ بِهِ ثُمَّ بُغِيَ عَلَيْهِ لَيَنْصُرَنَّهُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَعَفُؤٌ غَفُورٌ ﴿٦٠﴾﴾

حوکم و بریار نه‌وه‌بوو که به‌یان کرا، وه هه‌ر موسولمانی حقه‌ی خۆی بسینین و ره‌فتار بکا له‌گه‌ل خاوه‌ن سته‌میکدا به‌قه‌ی نه‌وه که حقه‌ی هه‌یه و لا نه‌دا له‌و نه‌ندازه‌و، له پاش نه‌وه هه‌ر له لایه‌نی کابراوه ته‌جاوز کرا بو سه‌ری نه‌وه به‌راستی خودای ته‌عالا یارمه‌تی نه‌و که‌سه نه‌دا بو حقه‌ی سه‌ندن له‌و سته‌مکاره، به‌راستی خودای ته‌عالا عه‌فوکاره و تاوان‌به‌خشه‌نیه‌ت به‌م که‌سه که کابرای عه‌فو نه‌کردوووه

و حهقی خوئی سه ندووه؛ چونکی هه رچه ند عه فو باشتره به لام به ته قازای ئینسانیهت و ریعایه تی نیزام کابرا حهقی هه یه به سه ریه وه و نه توانی بیسنیتته وه.

ریوایهت کراوه له موقاتیله وه: که ئه م ئایه ته نازل بووه ده رباره ی سریه یی که حه زرهت عزیزه ره وانیه ی کردن نه وانیش گه یشتن به موشریکه کان له بیست و هه شتی مانگی موچه ره مدا له وئی کافره کان وتیان: ته ماشا بکه ن ئه سحابه کانی موچه ممه د هاتوون و نه وان جهنگ ناکه ن له مانگه حه رامه کانا، وه ئه سحابه کان سویتندیان دان که له م کاته دا جهنگ نه که ن له گه لیا نا؛ چونکی ئیمه جهنگ ناکه ین، وه کافره کان وتیان: نه خیر ئیمه هه ر جهنگ نه که ین، وه له واقیعا شه رپان کرد و ته عه ددایان لی کردن، جا موسولمانه کانیش به ناچار جهنگیان له گه ل کردن و خودا یارمه تی دان و زال بوون به سه ریا نا، به لام دلایان له م کاره گران بوو؛ چونکی ئه م جهنگه یان له مانگی حه رامدا کرد، جا ئه م ئایه ته نازل بوو بو دلخووشی دانه وه که مادام ئیوه دیفاعتان له نه فسی خوژتان کردووه تاوانتان له سه ر نییه.

﴿ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴾

ئه م یارمه تیدانه ی بو ئه و که سه که حهقی خوئی نه سینئ له سه ر ئه و ئه ساسه یه که خودا زانایه به ورد و درشتی هه موو رووداوی و به ده قیقه و سانیه، شه و ئه هاویته ناو روژه وه، له شه و که م ئه کا و له روژ زیاد ئه کا، وه له روژ ئه هاویته ناو شه و، وه به راستی خودا بیسه ره بو هه موو دهنگی و بیسه ره بو هه موو رهنگی، جا خودایی که شانی وا بن ئه بن چون کومه کی نه کا بو سته م لیکراو له سته مکار؟ به لن به راستی یارمه تی ئه دا.

﴿ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنْتَ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ

الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ﴾ (۶۲)

وه وسفدار کردنی خودا به که مالی قودرهت و عیلم و به رهسایه دهستهلات لهسهر نهم نهساسهیه که ههر خوا وجودی حقی سابتی بی نیازه له عالمدا و، ههر مه عبودئ نهو کافرانه بانگی لئ نه کهن بیتجگه له خودا پووج و به تالله و، به راستی خوداوهند خاوهن بهرزییه بهسهر هموو مومکیناتا و گهورهیه له کائیناتا.

﴿الَّذِينَ تَرَأَتْ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَتُصْبِحُ الْأَرْضُ مُخْضَرَةً

إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ﴾ (۶۳)

نایا نابینی که خودای تهعلاا بن گومان ناو دانه پهرینتته خوارهوه بق زهوی، جا زهوی به گیا و گولی رهنگامه سهوز نه بن؟ به راستی خودا له تیفه بویه نهو هموو گوله له تیفه جوانانه دروست نهکا و ناگاداره لهسهر ته دبیری کار و باری کائینات.

﴿لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَهُ الْغَنِيُّ

الْحَمِيدُ﴾ (۶۴)

وه بق خودایه نهوهی و اله ناسمانه کانا و نهوهی و اله زهویدا، وه به راستی خودا دهوله مهند و بی نیازه و لهسهر بهخشینی نیعمه تی خوی تاریف و سوپاس نه کری.

﴿الَّذِينَ تَرَأْنَ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ وَالْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ

وَيُمْسِكُ السَّمَاءَ أَنْ تَقَعَ عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرُؤُوفٌ

رَحِيمٌ﴾ (۶۵)

نایا نایینی که به راستی خودای تهعلا رامی کردووه بو ئیوه و بو سوودی ئیوه
 نهوی واه زهویدا له کان و له دار و ناو و گیاندارئ سوودی تیدا بئی، وه کهشتی
 رام کردووه بۆتان له ده ریادا رهوان نه بئی به فه رمانی خودا؛ چونکی هه رچی پئیوسته
 بو رهوانی که شتییه که هه مووی له خوداوه یه، وه ناسمان و مه وادی به رزی سه ماوی
 رانه گری و نایه لئی بکه ونه سه ر زهوی ئیلا به خواستی خوئی له و رۆژه دا که ئیه وی
 جیهان له ناو به ری؟ به راستی خودای تهعلا خواهن ره نفه ت و میهره بانیه بو ئاده میزاد.

﴿وَهُوَ الَّذِي أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَافِرٌ﴾
 ﴿٦٦﴾

وه خودا خودایه کی وایه که ئیوه ی زیندوو کردووه و هه یاتی تیدا دروست
 کردوون پاش نه وه که ماده یه کی بئی گیان بوون، وه له پاش ماوه ی پر یاردراو نه تان مرینی
 و گیانتان لئی نه برئ، وه له پاش ته واو بوونی عالمی «به رزه خ» دووباره زیندووتان
 نه کاته وه بو حسینی بیر و باوه ر و کرده وه، به راستی ئاده میزاد نه وعیکی چا و نه ستوره
 به رابه ر به نیعه ته کانی خودا و سوپاسی ناکا.

﴿لِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ فَلَا يُنْزِعُكَ فِي الْأَمْرِ﴾
 ﴿٦٧﴾

ریوایه ت کراوه: نه م ئایه ته نازل بووه له شانی کافره کانی به ره ی «خزاعه» دا نه یانوت
 به موسولمانه کان: چۆن ئیوه گوشتی هه یوانئ نه خوۆن که خوۆتان سه رتان بریبی و،
 گوشتی هه یوانئ ناخۆن که خودا کوشتیبی؟ واته مرداره وه بووبی! جا نه م ئایه ته
 هاته خواره وه.

واته بو هه ر ئومه تی له ئومه تی پیغه مبه ران له دنیا دا شه ریعه ت و نایین و دینی
 بووه نه وان له سه ری رۆیشتوون، ئیمه یش نه م دینه مان هه یه که مرداره وه بوو هه رام

نه‌کا، نیتیر با نیزاعت له‌گه‌لدا نه‌که‌ن له‌نم‌ری دینا و له‌حلال و حهرامی سه‌ربرآودا، وه‌تو هه‌موو خه‌لک بانگ بکه‌بو دینی خودای خوت به‌راستی تو‌وای به‌سه‌ر ریگه‌یه‌کی راسته‌وه.

﴿وَإِنْ جَدَلُوكَ فَقُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾ اللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٦٩﴾﴾

جا نه‌گه‌ر موجداه‌له‌یان کرد له‌گه‌لنا تو له‌وه‌لامیانا بلنی: خودای ته‌علا زور ناگاداره به‌سه‌ر نه‌وه‌دا نیه‌نه‌یکه‌ن له‌موجداه‌له‌ی بی‌سوود و له‌کرده‌وه‌ی ناپه‌سه‌ند، خودای ته‌علا حوکم نه‌کا له‌به‌یتنانا له‌روژی قیامه‌تا به‌راه‌بر به‌و شتانه که نیه‌نیختیلافتان هه‌یه‌تیایانا و جه‌زاتان نه‌داته‌وه.

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾﴾

نایا نازانی که خودای ته‌علا زانایه به‌وه‌ی وا له‌ناسمانا و له‌زه‌ویدا له‌گیاندار و بی‌گیان؟ نه‌مه‌هه‌مووی نووسراوه له‌«لوح‌المحفوظ» دا یا له‌عیلمی خودادا، زانایی به‌م شتانه بو‌خودا ناسانه.

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَمْ يَنْزِلْ بِهِ سُلْطَانٌ وَمَا لَيْسَ لَهُمْ بِهِ عِلْمٌ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ﴿٧١﴾﴾

نه‌و کافرانه به‌نده‌یی نه‌که‌ن، له‌غه‌یری خودای عالهم، بو شتیکی بی‌عقل و بی‌عیلمی وا که خودا هیچ ده‌لیلیکی دانه‌ناوه له‌سه‌ر عیبادت کردن بوی و خویشیان هیچ نازانن ده‌باره‌ی نه‌وانه که بو عیبادت نه‌شین، جا نه‌مانه سته‌مکارن و سته‌مکار

یارمه‌تیده‌ری نییه.

﴿وَإِذَا نُنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيَّنَّتْ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِ الَّذِينَ كَفَرُوا
 الْمُنْكَرُ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِالَّذِينَ يَتْلُونَ عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا
 قُلْ أَفَأَنْتُمْ شَرٌّ مِنْ ذَلِكَ النَّارِ وَعَدَهَا اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَسَّ
 الْمَصِيرُ ﴿٧٢﴾﴾

کاتی ئایاتی رووناکی ئیمه بهسەر ئەو کافرانەدا بخوینریتەو تۆ شتوێهێکی
 ناشیرین لە ناو چاوانی ئەو کەسانەدا ئەبینی کە کافرن و حالیان وەها ئەگۆڕی نزیکە
 هەلمەت بینن بۆ سەر ئەو کەسانە کە ئایەتەکانی ئیمه ئەخویننیتەو بەسەریان! جا
 ئەی خوێشەویست تۆ بیان بلێ: ئایا خەبەرتان پێ بدەم بە شتیکی وەها نیسبەت بە
 حالی ئیوه خراپتر و دل تیکدەر تر بن لە خویندنهوێ ئەو ئایەتە رووناکانە بەسەرتانا؟
 ئەو شتە بریتییه لە ئاگری دۆزەخ کە خودا وەعدە ی داوێ بەو کەسانە کافرن کە بەو
 ئاگرە ئەبێ بسووتنرین، وە ئەو ئاگرە، وە یا شوینی ئاگرە کە جیگە و مەئالیکێ زۆر
 ناھەموارە.

﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٍ فَاَسْتَمِعُوا لَهُ ؕ اِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ
 مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ ؕ وَاِنْ يَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ
 شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوبُ ﴿٧٣﴾﴾

ئەي ئادەمیزاد بە شتوێ گشتی، بە تاییهتی ئەي کافرانی مەککە، قسەیهکی زۆر
 جوان هەیه، ئەوێهە جوانە وەکوو پەند وەهایه، دەي گویی بۆ بگرن: بە راستی ئەو
 کەسانە کە ئیوه بانگیان ئەکەن جگە لە زاتی خودای تەعالا بە هیچ جوړی ناتوانن
 میشتی چیه دروستی بکەن، با هەموویشیان گردبینەو، وە ئەگەر میشتی شتیکیان

لئ بفرینئ و له‌وانئ جیا بکاته‌وه ناتوانن ئه‌و شته له‌و میسه بسیننه‌وه و ناگه‌نه‌وه به‌و شته، گه‌لئ گه‌لئ زایف و بی‌هیزه «تالب» که بته‌کانه و «مه‌تلوب» که ئه‌و شته‌یه وائیان وه‌رگیراوه.

﴿ مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴾ (۷۴)

ئه‌و کافرانه خودایان نه‌ناسیوه به ناسینیکی موافیق و سالم که ره‌ساین و بگات به نه‌ندازه‌ی خوئی، به راستی خودای ته‌عالا‌خواهن ته‌وانایه‌کی زور به ده‌سته‌ل‌اته.

﴿ اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ

سَكِيمٌ بَصِيرٌ ﴾ (۷۵)

خودای ته‌عالا‌وا ئه‌بی ئیختیاری مه‌لائیکه ئه‌کا و له‌ناو مه‌لائیکه‌کانا چهن فرستاده‌یین ره‌وانه ئه‌کا بۆ سه‌ر ئاده‌میزاد ئه‌وانه‌یان که ئه‌یه‌وئی بیان‌کا به پیغه‌مبه‌ر، هه‌روا له‌ئاده‌میزادیش چهن که‌سئ ره‌وانه ئه‌کا و، خودا گۆیا و بینایه.

﴿ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴾ (۷۶)

وه ئه‌و خودایه که له‌ناو فریشته‌کانا فرستاده هه‌لئه‌بۆزیرئ، له‌ناو ئاده‌میزادیشا عالم و زانایه به‌وه‌ی که له‌زه‌مانئ نه‌وانا هه‌یه، وه به‌وه‌ی که له‌دوای ئه‌وان رووئه‌دا، وه به‌حقیقه‌ت هه‌موو کار و بارئ و هه‌موو جه‌زاو قه‌زاین بۆ لای خودا ئه‌گه‌ریته‌وه و ئه‌و به‌دی‌هینه‌ری هه‌موو شتیکه.

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا وَاعْبُدُوا رَبَّكُمْ

وَافْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۷۷﴾

ئهی که‌سانئ که ئیمان و باوه‌رتان هه‌یه به‌خودا و پیغه‌مبه‌ری خودا نوێزه‌کانتان به‌جئ بینن، وه ئه‌و دوو روکنه‌خواهن قه‌مه‌ته له‌ناو نوێزه‌کانتانا که روکووع و

سوجووده باش به جتیان بینن، با لهشتان دامرکاو و دلّتان دامه زراو و روحتان ناگادارتی
 بی له کاته کانی تر، وه عیباده تی پهروه ردگاری خوْتان بکه ن و، باقی نه رکانه کانی
 نیسلام به جتی بینن؛ چونکه خانووی نیسلام له سه ر پینج روکن دامه زراوه، وه کوو
 چوار دیوار و سه قف بو خانوو، وه نیشتیکی وا بکه ن که به خیر و به سوودتر دابتری
 له خیراتی هه ره مه، واته هه ر کاری له م روکنانه تان به جتی هینا با ساغ بو خودا بی و
 با له گه ل ناگاداری دلّدا بی، وه هه ر کاریکی خاربیج له نه رکانی نیسلامتان کرد
 وه کوو خزمه تی ناده میزاد و سیله ی ره حم و سوودگه یاندن به موسولمانان وه های
 بکه ن بو روژی حسیب وه زنیکی گرانی بی، رجا وایه رزگار بین له سزای روژی
 قیامت.

﴿وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ ۗ هُوَ اجْتَبَكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ
 فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ ۗ مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ ۗ هُوَ سَمَّكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ
 وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ ۗ
 فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَعْتَصِمُوا بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكُمْ فَنِعْمَ
 الْمَوْلَىٰ وَنِعْمَ النَّصِيرُ﴾

وه جهاد بکه ن له بهر ره زای خودا و له بهر بهر زکردنه وه ی دینی نیسلام و، تیکوشن
 به تیکوشینی راسته قینه و ساف به سه رفکردنی روْحی خوْتان و کوشتار له مه یدانی
 جهنگدا و، به سه رفی مال و دارایی خوْتان له ریگه ی خودادا و له غه زادا و، به
 به کارهینانی شان و پایه و حورمه تی خوْتان بو ئیقامه ی جهاد یا بو ده وامدان به
 رینومایی ناده میزاد به قه ی تهوانا؛ چونکه خودای تهعلا ئیوه ی هه لباردوو به بو
 هه لگرتنی نه حکامی نیسلام و پاراستنی و راگرتنی و دهوام پیدانی، وه له م دینه دا

کە ئیوێی بۆ هەلبژاردووێ کاری ناهەموار و، باری هەلنەگیراو و، کردەوێی نەکراوی بۆ بریار نەداون؛ بەلکوو تاعەتی بەستووێ بە تەواناوێ و نوێژ بە راوەستان و دانێشتن و راکشانەوێ، وە لە ماوێ ئیقامەتا تەواو و لە کاتی سەفەردا کورت، وە کاتی ئاوتان نەبوو یا بۆتان بە کار نەدەهات «تەیه موم» بکەن، وە ئەگەر لە مزگەوتا نەبوو لە هەر شوێتێکی پاک و چاکا بێی بیکەن، وە رۆژوو بگرن ئەگەر عوزرتان نەبوو، ئەگەر نا لە نەخۆشی و لە سەفەردا بە رۆژوو مەبن و دواي بخەن، وە ئەگەر بێ تاقەت بوون کەفارهتی بدەن، وە ئەگەر قیاساستان کەوتە ماوێ عەفو و سولح هەیه لە ناوتانا، وە بۆ پاش مردنتان ماوێ خێر و چاکە هەیه بکری بۆتان، وە ئەم دینی ئیوێ دینی تەوحیدە و دینی ئیبراهیمی خەلیلە کە باوکتانە، وە دینێکە خودا داوێتی بە ئیوێ لە ئەنجامی پارانەوێ ئەودا کە لە کاتی دروستکردنی «کعبە اللّٰه» دا فەرمووی: ﴿ربنا واجعلنا مسلمین لك ومن ذریتنا أمة مسلمة لك﴾^۱.

وە خودای تەعالا ناوی ئیوێ بردووێ بە موسولمان لە کتیبە پیشووەکانا لە تەورات و ئینجیلدا وە موزدەوی داوێ بە هاتنی ئیوێ لە خزمەتی ئەو پیغەمبەرەدا کە رەوانەوی ئەکا بە خاتەمی پیغەمبەران، هەروا ناوی بردوون بە موسولمان لە قورئانا، وە پیغەمبەرە کە تانی ناو بردووێ بە «أول المسلمين» وە ئەم نێعمەتانەوی بۆ ئەو داوێ بە پیغەمبەر و بە ئیوێ هەتا لە دنیا دا پیغەمبەر مورا قەبەوی ئیوێ بکا لە بەجی هینانی دینی ئیسلاما و ئیوێش لە پاش وەفاتی ئەو مورا قەبەوی باقی موسولمانان بکەن، وە یاخود هەتا ئیوێ پایەدار بن لەسەر ئەم دینە هەتا مردن و لە رۆژی قیامەتدا پیغەمبەری ئیوێ ﷺ شەهادەت بدا لەسەر ئیوێ کە ئەحکامی خودای پێ گەیانددوون، وە شایەتیە کە ی بۆ خۆی قەبوول ئەکری؛ چونکە حاکمی مۆتلق عالمە بە واقعە

لەسەر وەجھى حەق. وە ئیوھىش شایەتى بىدەن بۆ باقى پىغەمبەران ﷺ لەسەر ئەوھ
 كە دىنيان گەياندووھ بە باقى ئادەمىزاد ھەركام لە رۆژى خۆيانا، وە ئەم شایەتییەيش
 بە ئىعتىماد لەسەر ئەوھ كە لە قورئاندا نووسراوھ تەبلىغاتی ئەو پىغەمبەرانە بۆ
 ئوممەتەكەيان، وە ھەم بە ئىستىناد بە فەرموودەى پىغەمبەرى خۆتان لەسەر ئەو
 راگەياندەن.

جا كە وایە و ئەنجامى ئیوھ ئەمەيە نوێژەكانتان كە كۆلەكەى دینەكەتانە باش
 بەجتيان بىنن و زەكاتى مالىشتان بىدەن بە داماوانى خۆتان، وە ئىعتىماد بىدەن لەسەر
 كەرەمى خودای خۆتان و لەسەر یارمەتیدانى ئەو بۆتان؛ چونكە ھەر ئەو خودایە
 گەورە و یارمەتیدەر و پەناى ئیوھەيە، جا زۆر باش گەورەيەكتان و زۆر باش
 یارمەتیدەريكتان خودای پەرورەدگارە.

سوپاس بۆ خودا لە رۆژى يەك شەممەى ۱۹ «ذی الحجە»ى
 ۱۳۹۸ى كۆچى رىكەوتى ۱۹۷۸/۱۱/۲۱ى زاینیدا لە نووسینەوھى
 تەفسیری ئەم سوورەتە بوومەوھ.

«عبدالكریم المدرس»

سوورہ تی «مؤمنون»، مه ککه بیه و «۱۱۸» ئایه ته.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

﴿قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿۱﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ ﴿۲﴾ وَالَّذِينَ هُمْ
عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ ﴿۳﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ﴿۴﴾ وَالَّذِينَ
هُمْ لِقُرُوبِهِمْ حَافِظُونَ ﴿۵﴾ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ
فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿۶﴾ فَمَنْ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ
﴿۷﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِنَتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿۸﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ
يَحَافِظُونَ ﴿۹﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ﴿۱۰﴾ الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ
فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۱۱﴾﴾

حه زره تی عومه ری کورپی خه تاب ﷺ فه رموویه تی: هه ر کاتنی که وه حی نه هاته
سه ر هه زره ت ﷺ له ده وری سه ر و رویدا ده نگنی نه بیسه را وه کوو ده نگنی هه نگ،
جا روژی وه حی بو هات و ئیمه سه عاتنی ماینه وه له خزمه تیا هه تا نه وه ته واو بو،
جا هه زره ت ﷺ رووی کرده قیبله و هه ردوو دهستی به رزه وه کرد و فه رمووی:

«اللهم زدنا ولا تنقصنا، وأكرمنا ولا تهتنا، وأعطنا ولا تحرمنا، وآثرنا ولا تؤثر علينا، وأرضنا وارض عنا».

واته خودایه رهحمه تی خوتمان بو زیاد بکه و کهمی مهکه، یاخود ژماره مان زور بکه و کهممان مهکه رهوه، وه ئیکراممان بگره و سووکمان مهکه و، نیعمه تمان بی بده و ناوئیدمان مهکه، وه ههلمان بژیره و چاودیریمان بکه و، غهیری خوتمان بهسهرمانا زال مهکه و ئیختیاریمان مهکه بهسهرمانا و رازیمان بکه و لییمان رازی به. پاش نه مه فهرمووی: ده نایهت هاتووه ته خوار بو سهرم هه رکه سی نه وانه رابگری نه روا ته بههشته وه، جا خوئیندی وه: «قد أفلح المؤمنون...» هه تا هه ر ده نایه ته که می خوئیندی وه.

جا خودا نه فهرمویت: به راستی رزگار نه بن له سزا و نازاری قیامهت نه و خاوه ئیمانانه که نه م شتانه به جی بینن.

یه کهم: له نوئژه کانیا نا خویمان کز بکه ن و له خودا بترسن و له شیان نارام بی و لا نه که نه وه به م لاو نه ولادا، نه مانه یش و ده ست نه که ون که کابرا ریژی نوئژه که می بگری له خوئیندی نوئژه که یا و له روکووع و له سووجه کانیا به ئیخلاص بی و بیر و باوه ری ته و او بی و گرنگی به نوئژه که می بدا و به دل و بزانی که و له حوزووری خودادا راوه ستاوه و قسه له گه ل نه ودا نه کا، وه به قه می ته وانا له و نوئژه دا بیری خوی نه با بو کاریکی تر غهیری نه و نوئژه. یانی خه یالاتی تیدا نه کا. که وایی «خوشووع» بریتیه له نارام بوونی له ش و به نه ده ب بوونی دل و مونا جاتکردن له گه ل خودادا. دووهه م: نه وه که ئیعرز بینن و لا بده ن له شتی بی سوود له و تارا و له کردارا. واته هه ر وتاری و هه ر کرده وه بی واجب و سونهت نه بن و حه لآئیکی و نه بن که قازانجیکی دینی یا دنیایی تیا بی نه یان کا، وه کوو حه زره ت ﷺ فهرموویه تی: «من

نەدەن لە کەس و مالى حەرامى پى ھەلنەگرن و، بە پى نەرۆن بۆ کارى ناشەرى و، فەرچى خۆيان لە ناشەرىدا بە کار نەھىنن و، ھەر پەيمانىکيان کرد وەفای پى بکەن و، سویندى درۆ و شەھادەتى درۆ و رىوايەتى درۆ و حىکايەتى درۆ نەکەن. شەشەم: وەکوو نوێژەکانيان ئەکەن و خوشووعيان ھەيە لە ناويانا ئەو نوێژانە لە کاتى خۆيانا بەجى بىنن و تا مومکين بىي بە جەماعەت بيانکەن و رىعايەتى شەرئائىت و ئەرکانى ئەو نوێژانە بکەن.

جا ئەو کەسانە کە مەوسوفن بەم سىفەتانە ئەوانەن وارىس و گەشىتوو بە بارەى نەبراوى بەھەشتى فیردەوس و ئەمىننەو تىايا ھەتا ھەتايە.

بزانن! زاناکانى ئىسلام ئايەتى: ﴿والذين هم لفروجهم حافظون.. تاد﴾ يان کردوو بە دەلیل لەسەر ئەو کە: عەقدى نىکاحى موقەت بە زەمانىکى مەحدود کە مەشھورە بە «متعە» بەتالە؛ چونکى ئەو ژنە کە بۆ ماوہيەکى ديارى مارە ئەکرى «مملوکە» نىيە و بەر مەفھومى ﴿أو ما ملکت أيمانهم﴾ ناکەوئ، وە لە عورفى شەرعىشا بە «زوجة» ناناسرى؛ چونکى ئەحکامى زەوجەى بەسەرا جارى نابى، ئەو تە ئەگەر لەو ماوہدا کە وان بە يەکەوہ مێردەکەى بمرئى میراتى لى وەرناگرئ و لە پاش تەواو بوونى ماوہکە بە بى تەلاقدان لە کابرا جيا ئەبیتتەو و وەعدەکەيش بەس يەك حەيزە کە رابووئ بەسەريا.

ئە ئەگەر کەسى بلىت: مادام ئەم ئايەتە دەلیلە لەسەر ئەو کە «متعە» بەتالە و لە عەينى کاتا لە شارى مەککەدا نازل بوو لە پيش کۆچى حەزرەت ﷺ بۆ مەدینە چۆن نىکاحى موتعە لە پيش واقعەى خەيبەردا حەلال کراو، وە لە واقعەى خەيبەرا حەرام کراو و لە سالى فە تحى مەککەدا و لە واقعەى «أوطاس» دا حەلال کراو تەوہ و ھەر لەو سالەدا لە شارى مەککەدا حەزرەت ﷺ حەرامى کردوو؟

ئه لئیم: بۆ ئەم پرسیاره دوو وه لام هه یه:

یه کهم: ئه توانین بلئین: که ئایه تی: ﴿والذین هم لفروجهم حافظون... الآیة﴾ له گه ل ره فیه کانی له پاش هیجره تکر دنی حه زره ت ﷺ بۆ مه دینه ی مونه ووهره له سالی فه تحا له شاری مه ککه دا نازل بووه، وه هه ر ئایه تی که له شاری مه ککه دا نازل بووبی به ئیستیلحیکی غهیره مه شهوور ناو ئه بری به «مه ککی» هه رچه ن له پاش هیجره تا نازل بووبی و له پاش نازل بوونی ئه و ئایه ته حه زره ت ﷺ له مه ککه دا موته ی حه رام کر دبی.

جوابی دووهه م: ئەمه یه که ئیمامی نه وه وی له شه رحی سه حیجی موسلیما ئه فه رمویت: «والصحيح الذي جرى عليه جمهور الأصوليين جواز تخصيص عموم القرآن بخبر الواحد؛ لأنه ﷺ مبین للناس ما أنزل إليه من كتاب الله».

به گویره ی ئەمه هه رچه ن ئایه تی: ﴿فمن ابتغى وراء ذلك فأولئك هم العادون﴾ عامه بۆ هه موو ژنی و له هه موو کاتیکدا حه زره ت ﷺ ئه توانی ته خسیسی بکا به وانه وه که خاوه ن «اضطرار» و ناچار نین بۆ ژن له سه ره تای ئیسلامدا نه نا ئه گه ر ئینسانی موسولمان له و سه ره تای ئیسلامه دا ناچار بووبی بۆ ژن بۆیان دروست بووه به یاسای «موته» ژن وه ربگرن له بهر مه سلئه حه تی سه رکه وتنی ئیسلام. وه به و حه دیسه که حه زره تی عه لی ﷺ ریوایه تی کر دووه له شه ری خه بیهردا حه رام کرابی، وه به و حه دیسه که ره بیعی کوری سبه ری جو هه نی ریوایه تی کر دووه له سالی فه تحدا له پاش فه تحی مه ککه و پاش شه ری «هوازن» حه رام کرابیته وه هه تا قیامه ت، ئه وه ته له سه حیجی موسلیما ئه فه رمویت:

«حدثنا محمد بن عبدالله بن غیر، حدثنا أبي، حدثنا عبدالعزیز بن عمر، حدثني الربیع بن سبرة الجهني: أن أباه حدثه أنه كان مع رسول الله ﷺ فقال: يا أيها الناس إني قد كنت أذنت

لكم في الاستمتاع من النساء، وأن الله قد حرم ذلك إلى يوم القيامة؛ فمن كان عنده منهن شيء فليخل سبيله، ولا تأخذوا مما آتيتموهن شيئاً.

وه لیرهدا دهركهوت كه نيكاحی موعه به ئایهتی: *والذین هم لفروجهم حافظون*
 حهرام كراوه، ههروا به حه دیسی حه زهت ﷺ دوو جار حه رام كراوه: له خه به را
 و، له سالی فه تحی مه كه كهدا. وه له ناو ئایهته كانی باسی نيكاحدا ههچ ئایهتی نییه
 بو حسیبی موعه دهست بدا و ئیستیدلالی پی بکری له سه ره لالی موعه نه وه
 نه بی كه له سوورهتی «نساء» دا [ئایهتی ۲۴] نه فه رمویت: *فما استمتعتم به منهن فاتوهن
 أجورهن فريضة*.

وه به دریزی له شوینی خو یا وه لایمی نه و كه سانه مان دایه وه كه ئیستیدلالیان به و
 ئایهته كرده وه له سه ره لالی موعه، ئیتر لیرهدا دریزه پیدان پتویست نییه.

﴿ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِّن طِينٍ ﴾ ۱۲

به راستی ئیمه له کاتی خویدا ئاده میزادی یه كه ممان دروست كرد له میقداری
 سافی پوختهی خو لاسه له گلی ته ركراو به ناو، وه كوو ریوایهت كراوه: كه خودای
 تهعلا نه مری كرده وه به مهلائیکه كان نه ندازه بی گلیان له سه ره زوی وه رگرتوو و
 بردوو یانه بو به ههشت و له وی به ناوی جوگی «تسنیم» شینلایانه و به فه رمانی
 خودا ته سویر كراوه به سوورهتی ئاده م و خودای تهعلا به «نه فحهی قودسییه»
 روچی كرده وه به بهریا.

﴿ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴾ ۱۳

له پاش مرووری زه مان ئینسانمان كرد به تومی پشتی ئاده م و سنگی حه واء،
 وه نه و تۆمانه مان دامه زران له جیگه نارامیکی قایمی دامه زراوی وه هادا كه مه وانبع
 رووی تی نه كا و چل روژ به و شیوه مایه وه.

﴿ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا
 الْمُضْغَةَ عِظْمًا فَكَسَوْنَا الْعِظْمَ لَحْمًا ثُمَّ أَنْشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ
 فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ﴿۱۴﴾﴾

باش نهو ماوه دیارییه نهو توهمه مان کرد به خوینپاره، جا نهو خوینپاره مان کرد به گوشتپاره، جا بازی لهو گوشتپاره مانه کرد به ئیسقانی لهشی ئینسانه که وه و، نهو ئیسقانه مان به گوشت داپوشی، واته: نهو گوشتپاره بازیکیمان کرد به ئیسقان و بازیکیمان کرد به گوشت و، نهو ئیسقانه مان به گوشت داپوشی و، له پاشان کردمان به مهخلوویتیکی غهیری نهو مهخلووقه پیشووه، چونکی نهمرمان کرد که مندالدان فرهی بدا بو دهره وه و شوعوورمان کرده وه، وه هیزی عهقلمان زیاد کرد له دهرکی «به دیهیات» وه بو «نه زهریات»، وه بو گرد کردنه وهی سوورتهی عولوومی نه زهریه له دلیا و له ویدا هیشتمانه وه وه کوو سیفاتی غه ریزی و، کردمان به خاوه نی مهله کهی «استحضار» به جوړی وه کوو سه رچاوهی ئاو نه گهر هه تا ماوه عیلمی لئ وه ربگیری ته واو نابی، جا زور زور گه ورهیه نهو خودایه که جواتتری هه موو خاوهن ته قدیر و ته سویریکه له بهر نه وه غهیری خودا هه ته قدیر و ته سویری پئ نه کرئ، به لام خودا ته قدیر و ته سویری پئ نه کرئ و پاش نه وه ئیجاد و ئیبداع و خهلقیشی پئ نه کرئ.

بزائن! نهو چه دیسه که عهبدوللای کوری مه سهوود ﷺ ریوایه تی کردوه له چه زره ته وه ﷺ وه کوو ته فسیر وایه بو نه م ئایه ته، نه فه رمویت: یه کن له ئیوه، نه ی ناده میزاد، ماوهی دروست بوونی که نوتفه که یه گرد نه کریته وه له سکی دایکیا له ناو مندالدا نا به نوتفه یی تا چل روژ، پاش نه وه به خوینپاره یی نه مینیتته وه تا چل روژ، نه مجار نه بی به گوشتپاره و نه مینیتته وه هه تا چل روژ، پاش نه وه خودای ته عالا

فریشتهی مه ئمووری بۆ حه واله ئه کات و فووی پێدا ئه کات و گیان ئه کرێ به به ریا. وه ئه و فریشته ئه مری پێ ئه کرێ له لایه نی خودا وه به نووسینی چوار که لیمه: به نووسینی رزق و روژی ئه و، کاتی مهرگ و ئاکامی و، نووسینی سیفتهی شه قاوه ت و، سیفتهی سه عاده تی، یانی ئاخۆ ئاخو خیره و ئه هلی به هه شته، یا خود عاقیبه ت شه ره و ئه هلی دۆزه خه. جا قه سه م به و خودایه که غه یری ئه و خودای تر نیبه یه کێ له ئیوه کرده وه ئه کا و ره فتار ئه کا به ره فتاری به هه شتی له تاعه ت و عیبادات هه تا زۆر نزیك ئه بیته وه له به هه شت کوتوپر ئه و که سه به ئاره زووی خۆی به هۆی عاریزه یه که وه ئه سوورپێ بۆ کرده وه ی خراب و ناشیرین و ره فتار ئه کا به ره فتاری ئه هلی دۆزه خ و ئه پرواته ناو دۆزه خه وه، وه موسته حه ق ئه بێ به چوونی دۆزه خ، وه یه کێ له ئیوه کرده وه ئه کا به کرده وه ی ئه هلی دۆزه خ هه تا زۆر نزیك ئه بیته وه به دۆزه خ جا به ئاره زووی خۆی هه لئه سوورپێته وه بۆ کرده وه ی باش و په شیمان ئه بیته وه له بیر و باوه ره نا هه مواره که ی بۆ بیر و باوه ری باش و کرده وه ی جوان و ده وام ئه کا له سه ر کرده وه ی ئه هلی به هه شت و موسته حه قی به هه شت ئه بێ و ئه پرواته به هه شته وه.

ئهم حه دیسه شه ریفه به یانی ئه وه ئه کا خودای ته عالا زانایه به ئه حوالی به نده ی خۆی و ئه زانی ئه و هیز و ته وانایی خۆیه بۆ خیر سه رف ئه کا یا بۆ شه ر و، ئایا له کرده وه ی باش وه ره گه رپێ بۆ کرده وه ی خراب یا نه، وه له کرده وه ی خراب وه ره گه رپێ بۆ کرده وه ی باش یا نه؟ وه له سه ر ئه و زانسته ره سایه له پێش ئه وه دا که ئه و که سه بکه وه یته مه یدانێ کرده وه وه، «إضباره» و ده فته ری به گوێره ی عیلمی خودا ناماده یه و مه علومه له لای خودا، ئیتر مه عنای وا نیبه که خودای ته عالا هه ر له پێشا به زۆر بریاری داوه ئه و کابرا دۆزه خێ بێ یا به هه شتی بێ، حاشا وه که لا! ئه مه پێچه وانه ی یاسای دین و قورئانی پیرۆزه. وه له عه ینی حالا وه کوو ئاگاداره له ره فتاری خیر و شه ری ئاگاداریشه له هه ولدانی بۆ رزق و روژی چۆن نان و ئاو بۆ خۆی په یدا

ئه‌کا، وه «عامل» ئه‌بئی یا «عاطل» وه به کام پیشه مه‌شغوول ئه‌بئی و ژبواری چۆن ئه‌بئی.

وه ئه‌م عیلمه مه‌نعی کابرا ناکا له کاسبی و له کشتوکال و له موباشه‌ره‌ی وه‌زیفه و غه‌یری ئه‌وانه. ئه‌مانه هه‌مووی ئه‌وه‌امی پر و پووچن، پتویسته ئینسان له‌سه‌ر یاسای عه‌قل و یاسای ژبانی جیهان هه‌ول بدا بو دین و دنیای خۆی و ئیعتیقاد بدا له‌سه‌ر زاتی خودای ته‌عالا.

﴿ ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيِّتُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾

جا پاش ئه‌وه كه‌وته‌ن رووی دنیا و گه‌وره بوون ده‌وام ئه‌كه‌ن تا ماوه‌ی بریار دراو به كه‌م یا به زۆر، ئه‌مجار ئیوه مردوون، واته به راستی ئه‌مرن و له مردن رزگار نابن و، ئه‌كه‌ونه عاله‌می «به‌رزخ» هه‌، وه ئه‌و عاله‌مه نموونه‌یه‌کی عاله‌می قیامه‌ته؛ ئه‌گه‌ر له دنیا دا بیر و باوه‌ر و ره‌فتارتان باش بووبی ئه‌وه ئه‌و قه‌بره‌تان بو ئه‌بئی به باخنی له باخه‌کانی به‌هه‌شت، وه ئه‌گه‌ر بیر و باوه‌ر و کرده‌وه‌ی نا‌هه‌موارتان کردبئی ئه‌وه قه‌بره‌كه‌تان بو ئه‌بئی به نموونه‌یین له دۆزه‌خ. وه‌كوو له حه‌دییسی شه‌ریفا هه‌یه. جا پاش ته‌واو بوونی ماوه‌ی عاله‌می به‌رزخ به راستی ئیوه له روژیکدا كه‌ ناوی روژی قیامه‌ته، واته روژی هه‌ستانه‌وه‌یه له به‌رزخ بو عاله‌می قیامه‌ت، زیندوو ئه‌کرینه‌وه و راست ئه‌کرینه‌وه و سه‌وق ئه‌کرین بو مه‌حشه‌ر، وه له‌و مه‌یدانی مه‌حشه‌ره‌دا ماوه‌یی ده‌وام ئه‌كه‌ن، جا حسیبی بیر و باوه‌ر و کرده‌وه‌تان ئه‌کرئ و هه‌موو موکه‌لله‌فان به‌سه‌ر پردی سیراتا سه‌وق ئه‌کرین. وه هه‌ر كه‌س ئه‌هلی دۆزه‌خ بی له پردی سیراتا دا ئه‌كه‌وئ بو دۆزه‌خ، وه ئه‌وه‌ی كه‌ ئه‌هلی به‌هه‌شت بی رانه‌بوورئ به‌سه‌ر پرده‌كه‌دا

و ئه‌په‌رینه‌وه له‌سه‌ر ئه‌و به‌بانه‌که له دنیا و مرمان گرتوه

﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقَ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَافِلِينَ ﴿۱۷﴾﴾

وه بۆ ئهوه كه ئیوه بژین به ژیانی جوانی میانه، به راستی دروستم کردووه له لای راسه رتانهوه چهوت ئاسمان كه ئه و ئاسمانانه یهك له ژووری یه كه وهن و ریگه ی هاتوچۆی فریشته كانن له ئاسمانه كانا، هه روا ریگه ن بۆ ده و ره دان و هه ل سو و رانی ئه ستیره كان هه ر یه كی له سه ر دائیره یه كی تایبه تی، وه ئیمه له پاراستنی ئه م مه خلوقاتی خۆمه غافل نابین، ئه گه رنا ئه گه ر چا و بر كه یی هاتوچۆی ئه م ئه ستیرانه له خه تی خۆیان لا بده ن دنیا و یران ئه بێ.

﴿وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَسْكَنَتْهُ فِي الْأَرْضِ ۖ وَإِنَّا عَلَىٰ ذَهَابٍ بِهِنَّ

لِقَادِرُونَ ﴿۱۸﴾﴾

وه دامان په راندووه و رژاندوو مانه له ئاسمانه وه ئاو به هیزی خۆمان و به ئه ندازه یه كی تایبه تی، وه له زه ویدا هیشتوو مانه ته وه به ده ریا چه، وه یا به سه رچا وه، وه ئیمه له سه ر فه وتان دن و نكردنی ئه و ئاو ته وانین یا غه وری بكه ین، وه یا خود كاره ساتی بئین به سه ر زه ویه كه دا كه له ئه ساسا ئاو نه مینی.

﴿فَأَنْشَأْنَا لَكُمْ بِهِ جَنَّاتٍ مِّنْ نَّجِيلٍ وَأَعْنَبٍ لَّكُمْ فِيهَا فَوَاكِهُ كَثِيرَةٌ

وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿۱۹﴾ وَشَجَرَةٌ تَخْرُجُ مِنْ طُورِ سَيْنَاءَ تَنْبُتُ بِالذَّهْنِ وَصَبِغٍ

لِلْأَكْلِينَ ﴿۲۰﴾﴾

جا دروستمان كرد بۆتان به و ئاو چه ن باخ و بیستانی له دارخورما و ره زی تری كه هه یه بۆ ئیوه له و باخانه دا چه ن میوه ی جو رجو ر كه له وه ختی خۆیا لئیان ئه خو ن، وه هه م دروستم کردووه بۆ ئیوه دارێکی خاوه ن به ری وه ها كه ده رئه چنی

لە کیتی تووری سینا، کە ئەو دارە سەوز ئەبێ و ئەروێ لەگەڵ بەرێکدا کە ئەبێ بە ھۆی دەستکەوتنی رۆن بۆ ئیوھ و ئەبێ بە شتی کە خواردەمەنی پێ رەنگ ئەکری، واتە ئەگەر نەفسی ئەو بەرە بخۆن ئەو ئەبێ بە ھۆی پینخۆر، وە ئەگەر رۆنە کەیشی بگرن ئەو بە کاری دیتن لە جینگە ی رۆنا.

﴿وَأَنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً لِّتُنذِرُوا مِمَّا فِي بُطُونِهَا وَلَكُمْ فِيهَا مَنفَعٌ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٢١﴾ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٢٢﴾﴾

وہ بہ راستی ھە یە بۆ ئیوھ لە و شتر و مەر و بز و گادا وە عز و ئیعتیار و دەرسی فام پەیدا کردن بە نیعمەتەکانی ئیمە یە کەم: دەر خواردی ئیوھ ئە دەین لەو شیرە سافە پاکە کە وا لە سکینا بە شیری و، فرۆیی و، دەلە مەیی و، ماستی و، دۆیی و باقی خواردەمەنی ئاوەکی... دووھەم: بۆ ئیوھ ھە یە چەن سوودی و نەفەئیکی زۆر بە راگرتنیان و قازانج وەرگرتن لە مەرەز و موو و خوری و کورگی ئەوان، وە بە فرۆشتنی خۆیان، وە یا بە چکە ی نیرینەیان و کردنیان بە ھوتەم و قوربانی و دیاری مالی خوا و، لەسەر پستی بازێ لەوان وە کوو گا و و شتر پێ ھەلدە گیرین وە کوو لەسەر کەشتی ھەلدە گیرین لە دەریادا.

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنِّي إِلَّا عِبْرَةٌ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٢٣﴾﴾

واتە: بە راستی ھەزرتی نووحمان بە پینغە مەبری نارد بۆ لای گەلە کە ی خۆی، جا فەرمووی: ئە ی قەومی من عیبادەت و بەندەیی بکەن بۆ خودای تەعالا کە ئیوھ پینجگە لەو خوداتان نییە، ئایا ھینشتا لە خودا ناترسن؟

و ناو له تنووری مالی خوٲتانهوه ههلقولی، بهاوهره ناو نهو کهشتیهوه له ههموو دوانهیی - له ههموو نیر و مییی - دوو دانه: نیریک و مییهک، وه ههم نههل و عایلهی خویشت بخهره ناو کهشتیهکهوه، نهوانه نهبنی که فهرموودهی من رابوردووه بو له ناوبردنیان (وهکوو ژنهکهیی و کهنعانی کوری) وه ئیتر له هوئی نهو ستهمکارانهوه نهپاریتتهوه و قسم له گهلا نهکهی، به راستی فهران دراوه به خنکانندی نهوانه.

﴿فَإِذَا اسْتَوَيْتَ أَنْتَ وَمَنْ مَعَكَ عَلَى الْفَلَکِ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي نَجَّنا مِنَ الْقَوْرِ

الظِّلْمِینَ ﴿٢٨﴾

جا کاتی تو رویشیتته سهر نهو کهشتیه له گهلا نهوانه دا که وان له گهلا تودا، بلی: سوپاس بو نهو خودایه که رزگاری کردین لهو گهله ستهمکاره.

﴿وَقُلْ رَبِّ أَنْزِلْنِي مُنْزَلًا مُّبَارَكًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِلِینَ ﴿٢٩﴾

وه داوا بکه له خودا و بلی: خودایه دامبهزینه لهم کهشتیه بو شویتتیکی به فهر و پیروزی و، تو خودایهکی باشتر و میهرهباتتری له ههموو نهوانه که یهکنی دابهزینن له شویتتیکدا.

﴿إِنْ فِي ذَلِكَ لَايْتٍ وَإِنْ كُنَّا لَمُبْتَلِینَ ﴿٣٠﴾

به راستی ههیه لهم تهدهیر و تهئسیره دا که له لایهنی ئیمهوه کرا بو نوح و پهیرهوهکانی، وه بو گهله دوژمنهکانی له دروستکردنی کهشتی بو نهوان و ریکخستنی نهسابی هیلاک بو نهمان، چهن نیشانهی گهوره لهسهر نهوه که ئیمه دوستان نهپاریزین و دوژمنان له ناو نهبهین، وه نهمه حهقیقهتی بهلا و ئیمتیحانه.

﴿فَرَأَسْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخِرِینَ ﴿٣١﴾

له پاش گه‌لی نوح نه‌هلی چه‌رخیکی ترمان دروست کرد که قهومی عادی قهومی سه‌موودن.

﴿ فَارْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴾

جا پیغه‌مبه‌ریکمان له خۆیان و له نه‌ژادی خۆیان نارد بۆ لایان که به‌نده‌یی بۆ خودای جیهان بکه‌ن و بیجگه له‌و خوداتان نییه، ئایا ناترسن و ته‌ریز ناکه‌ن له سزای خودا و له بت‌په‌رستی ده‌س‌به‌ردار نابن؟

﴿ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِلِقَاءِ الْآخِرَةِ وَأَتْرَفْنَاهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَذَا إِلَّا بَشْرٌ مِثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ ﴾

جا قه‌ره‌بالغ و پیاوه گه‌وره‌کان له گه‌لی ئه‌و پیغه‌مبه‌ره که هه‌وده یا سالحه، نه‌وانه که کافر بوون و باوه‌ریان نه‌ده‌کرد به‌گه‌یشتن به‌روژی قیامه‌ت و زۆر نیعمه‌ت و داراییمان پێدا بوون و، خاوه‌ن له‌زه‌تمان کردبوون له ژیا‌نی دنیا‌دا وتیان: ئه‌م کابرا که داوای پیغه‌مبه‌ری ئه‌کا هه‌ر ئاده‌میزادیکی وه‌کوو ئیوه‌یه: ئه‌خوات له‌وه‌ی ئیوه نه‌یخۆن و ئه‌خواته‌وه له‌وه‌ی که ئیوه لێی نه‌خۆنه‌وه.

﴿ وَلَئِنْ أَطَعْتُمْ بَشْرًا مِثْلَكُمْ إِنَّكُمْ إِذَا لَخَسِرُونَ ﴾

وه وه‌للا‌هی ئه‌گه‌ر ئیوه فه‌رمانی ئاده‌میزادیکی وه‌کوو خۆتان به‌جێ بینن و بجووکی بکه‌ن له‌م کاته‌دا ئیوه زیانبارن و وان له‌خه‌ساره‌تا.

﴿ أَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسَّوَفُوا يَوْمَ تُنْفَخُ الْأَشْجَارُ وَأَنْتُمْ لَسَادٌ مُنْتَجِبٌ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ دُخَانًا وَسَاءَ لِمَنْ أَهْلَكَ الْأَشْجَارُ يُجِزَّيْنَهَا دُخَانًا وَسَاءَ لِمَنْ أَهْلَكَ الْأَشْجَارُ يُجِزَّيْنَهَا دُخَانًا وَسَاءَ لِمَنْ أَهْلَكَ الْأَشْجَارُ ﴾

ئایا وادهی ئهوتانه بێ ئهدهن که به راستی ئیوه له کاتیدا بمرن و ببن به گل و ئیسقانی رزیو به راستی ئیوه له گۆر ده رئه کرین و زیندوو ئهبنهوه؟!

﴿هَيَاتَ هَيَاتَ لِمَا تُوعَدُونَ﴾ (۳۶)

زۆر دووره! زۆر دووره! ئهوهی که وهعهده دراوه به ئیوه بینه جینگه.

﴿إِنَّ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ﴾ (۳۷)

زیندویتی و ژیان ههر ئه مهی دنیا به و ههچێ تر، له م دنیا دا با زی کمان ئه مرین و با زی کمان له شوینا ئه مینینه وه، ئیتر به ههچ جوړی پاش مردنمان زیندوو نابینه وه. په نا به خودا له م با وه ره ناباره!

﴿إِنَّ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِنِينَ﴾ (۳۸)

ئه م کابرایه که داوای پیغه مبهری و فرستاده بی ئه کا له لای خودا وه بو لای ئیمه ههچ نیبه پیاویکی وا نه بێ که درو هه لئه به ستی به ده می خودا وه و ئه لێ: خودا وتوو به تی له پاش مردن ئه و ئا دمیزا دانه زیندوو ئه که مه وه بو پرسیار و بو دیاری کردنی شوین و جینگه یان له به هه شتا بێ یا له دۆزه خدا، وه ئیمه هه رگیز بو پیاوی وا مل که چ ناکه یان و با وه ری بێ ناکه یان.

﴿قَالَ رَبِّ انصُرْنِي بِمَا كَذَّبْتَنِي﴾ (۳۹)

ئه و پیغه مبه ره یش پارایه وه له خودا و عه رزی کرد: خودایه یارمه تیم بده له سه ر ته بلیغاتی خو م و زالم بکه به سه ر ئه وان ه دا با وه رم بێ ناکه ن به هو ی ئه وه وه که به درو م ئه خه نه وه.

﴿قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لَيُصْبِحُنَّ نَادِمِينَ﴾ (۴۰)

خودای تهعالا له وهلاما وهحی بؤ نارد و فهرموی: پاش ماویهکی کهم هه موو نهوانه پهشیمان نهبنهوه و حالی نهبن که لهو سه ریچییه دا ناحه قییا کرد.

﴿فَاخَذْتَهُمُ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنَاهُمْ عُنُقًا فَبَعْدَ اللَّقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾



جا کوتوپر دهنگیکی تریشقه کاری ناهه موار گرتنی و په رده ی ده ماخ و دلی درین و مراندنی و له شوینی خویانا کهوتن، دواپی له شه کانیانمان دارزاند و کردنمان به ناومالکی لافاوی بن مه غز و تاو، وها که با بیان با، ده ی با هر دوور کهوته وه له مهیدانی میهره بانی و بهه شتی جاویدانی و پایه ی به رزی نینسانی به شی نهو گه له سته مکارانه بن.

﴿ثُمَّ أَنشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قُرُونًا آخَرِينَ﴾

پاش نهو گه لی عاد و سه مووده یس نه هلی چهن چهرخی ترمان بیجگه له وان دروست کرد.

﴿مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَخِرُونَ﴾

وه هه موو نهو ئاده میزادانه مان ئاگادار کرد له سه ر شه ریعه تی ئاسمانی به هزی پیغه مبه رانه وه، وه هر گه لی لهوانه که پهیره وی فه رمانی ئیمه ی کرد بی به پایه ی رزگاری گه یشتوون، وه هر گه لی لایان دابی له فه رمانی ئیمه له ناومان بردوون، وه کاتیکی تابه تیمان بؤ له ناو بردنه که یان داناوه، وه هیچ گه لی لهوان پیش ناکه وی لهو کاته که بؤ له ناوچوونی بریار دراوه و هیچ گه لی لهوان دوا ناکه وی لهو کاته ی بؤی دیاری کراوه. واته کاتی له ناوچوونیا کاتیکی دیاری و روونه و ئال و گوپی تیندا نابی.

﴿ثُمَّ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرًا كُلًّا مَا جَاءَ أُمَّةً رَسُولًا كَذَّبُوهُ فَاتَّبَعْنَا بَعْضَهُمْ
بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ فَبِعَدَا لِقَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٤﴾﴾

ئیمه له دوای ئەوانەیش هەر لەسەر سوننەتی خۆمان یەک له دوای یەک پیغەمبەرمان
نارد بۆ لای ئادەمیزادان له هەر چوار دەوری جیهانا، وه هەر کاتێ پیغەمبەری له
پیغەمبەرانه که رهوانه کرا بوون ئەهاتنه لای گەلهکانیان باوەریان پێ نەده کردن و به
درۆیان ئەخستنهوه، لهبەر ئەوه ئەوان بانگیان ئەکردن بۆ عەدڵ و میانەکاری له ژيانا
و بۆ هەستکردن به مەسئولییەت و بۆ ناسینی خودا، وه ئەوانیش هەر لەسەر تەقازای
نەفسی و ئارەزووبازی و هەوا پەرستی خۆیان دانەدەبەزین، جا ئیمەیش تۆلەمان
لێ کردنەوه، وه هەندیکمان هینا به شوین هەندیکا له فەوتاندنا، وه به جووری ئەوانم
له ناو برد کردمن به باس و وتار و پەند بۆ گەلی پاش خۆیان و بۆ گەلی زەمانی
خۆیشیان ئەم تۆلەیشە لهبەر ئەوه بوو که ئیمانیا نەدەهینا به خودای جیهان، دەی
با هەر دووری له کەرەم و میهرەبانی خودا بەش و بارە ی ئەوانه بێ که ئیمان ناهینن.

﴿ثُمَّ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَارُونَ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٤٥﴾﴾

له پاش ئەوان هاروون و مووسای برایمان به نۆ موعجیزە ی مەشهور و ناسراوه
نارد، له گەل ئەوانەیشدا بەلگە یەکی زۆر ناشکرای وهک تەوراتمان دا یی.

﴿إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا عَالِينَ ﴿٤٦﴾﴾

بۆ لای فیرعەون و کۆمەلی قیبتی که دەسته و بەسته ی ئەبوون، ئەوانیش خۆیان
به زل زانی و دەعوەتی ئەوانیان وەر نەگرت و گەلێکی بەدەمار بوون.

﴿فَقَالُوا أَنُؤْمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا وَقَوْمُهُمَا لَنَا عِبْدُونَ ﴿٤٧﴾﴾

وتیان: ئایا ئیمه ئیمان دیتین و سەر کز ئەکه ی ن بۆ دوو ئادەمیزادی وه کوو خۆمان

که گەل و کۆمەله که بان هههه و خزمهتکاری ئیمههه و ئیمههه نه بهرستن!؟

﴿ فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُوا مِنَ الْمُهْلِكِينَ ﴾ (۴۸)

وه بئى باوه رپیان ده ربرې به رابه ر به وان و له نه نجاما نه مانیش له و ئاده میزادانه بوون که فه رمان دراوه به له ناو بردنیان.

﴿ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴾ (۴۹)

وه به راستی ئیمه ته و راتمان دا به موسا به هیوای نه وه که نه و گروهی به نی ئیسرائیلیه به دبه خته سه رسه خته له پاش نه و هه موو رهنج و سه رچه نگه که له فیرعه ونه وه به سه ریانا هاتبوو بیر بکه نه وه و روو بکه نه خودا و باوه ر به موسا بکه ن.

﴿ وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ آيَةً وَآوَيْنَهُمَا إِلَىٰ رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ ﴾ (۵۰)

وه عیسای کورې مهربم و مهربمی دایکی نه و مان کرد به نیشانه له سه ر ته وانایی خو مان که مهربم به بئ میرد مندالی بوو، وه عیسا به مندالی بوو به خواهن وتاری پیاوانه، وه له پاشان بوو به ره هبه ریکی پایه به رز له جیهانا و جیگه مان کردنه وه له خاکی پیروژدا و به رزمان کردنه وه بو شوئیتیکی به رز وه کوو خاکی «بیت المقدس» بئ و شوئیتیکی شایاو بو قه رارگا و ئارامگا له به ر پیروزی مه عنه وی و مادی.

﴿ يَا أَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴾ (۵۱)

﴿ وَإِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴾ (۵۲)

وه ئیمه له زه مانى هه ر پیغه مبه رئ له و پیغه مبه رانه که باس مان کردن بانگم لئ کردووه وتوومه: بو خو ت به یاسای عاده تی ره هبه ران بژی و، بخو له خو ارده مه نی چه لال و پاک و نه وه ی که ئاره زووی ئیسانی میانه داوای نه کا، وه کرده وه ی باش

بکه‌ن و ناگاتان له خۆتان ببی، به راستی من زانام به نه‌حوال و نه‌خلاق و کرده‌وهی ئیوه، نه‌گه‌ر حه‌رام بخۆن پیتان نه‌زانم.

وه ئه‌م ئایینی خودا په‌رستی و هه‌ست به مه‌سئولیه‌تی قیامه‌ته ئایین و بیر و باوه‌ر و دینی ئیویه که یه‌ک ریگه و یه‌ک شیویه و، منیش په‌روه‌دگاری ئیوه‌م، ده‌ی لیم بترسن و له ریگه لامه‌ده‌ن.

﴿ فَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا ۖ كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٥٣﴾ ﴾

جا له پاش ئه‌وه ئه‌و دین و ئایینه‌مان دامه‌زراند بۆ ره‌هه‌ره‌که و بۆ گه‌له‌که‌یشی، ئه‌و گه‌له له پاش پیغه‌مبه‌ره‌کان ئه‌و بیر و باوه‌ره‌ی خۆیانان تیک دا؛ له که‌م و زیاد و له لابردنی بازیکی و هه‌شته‌وه‌ی بازیکی، وه بوون به چه‌ن کۆمه‌ل، ئه‌وه‌ته جووله‌که بوون به چه‌ن پارچه و، گاور بوون به چه‌ن پارچه و، موسولمانه‌کانیش ئه‌بن به چه‌ن کۆمه‌ل له ئوسوولی دینی خۆیانان، وه هه‌ر کۆمه‌له و تاقمی له و تاquamنه شادمانن به‌وه‌ی که له لایان هه‌یه له بیر و باوه‌را، وه‌کوو قوره‌یشه‌کان ئه‌وانیش چه‌ن تاqmن و هه‌ر تاqmی بیتیکیان هه‌یه و به‌ده‌وریدا شادی ئه‌که‌ن و هه‌ل ئه‌خه‌نه‌وه.

﴿ فَذَرَهُمْ فِي غَمَرَاتِهِمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٥٤﴾ ﴾

ده وازیان لی بینه با له و گه‌یژاوی خۆیانه‌دا بمه‌ینه‌وه تا کاتی له دنیا‌دا واده‌یان ته‌واو ئه‌بی.

﴿ أَيْحَسِبُونَ أَنَّمَا نُنَادُهُمْ بِهِءٍ مِّن مَّالٍ وَبَيْنَ ۙ أَيْحَسِبُونَ أَنَّمَا نُنَادُهُمْ بِهِءٍ مِّن مَّالٍ وَبَيْنَ ﴿٥٥﴾ نُسَارِعُ لَهُمْ فِي الْخَيْرَاتِ ۗ بَلْ

لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٦﴾ ﴾

نایا ئه‌و کافرانه که دارایی و نه‌ولادیان هه‌یه له نه‌هلی کیتاب و له کافرانی قوره‌یش و غه‌یری ئه‌وانیش گومان ئه‌به‌ن ئه‌وه‌ی که من ئه‌وانم پین به‌رز کردووه‌ته‌وه له

دارایی و له ئەولاد و ئەیکەم بە هۆی زوو پینگە یشتنی قازانج بو ئەوان، ئەیکەم بە هۆی سوودی پاشە پۆژیان؟! حاشا قەت شتی وەها نەیین بە دلتانا! بە لکۆو هەر شوعووریان نییه و نازانن کە هۆی هات و بەختە وەری ئەوان تەو حیدی خودا و بە جێ هینانی ئەوامیری ئەو و دوور کە و تەو یە لەو شتانه کە ئەو نەهی لێ کردوون نەک زۆری ئەولاد و مال، بە پیچە و انە ی شەو ئەولاد و دارایی نیستید راجە و بەرز کردنە وە یانە بو ئەو [یە] بدرین بە زەویدا.

﴿إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِنْ خَشِيَةِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٨﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾ وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ ﴿٦٠﴾ أُولَٰئِكَ يُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ ﴿٦١﴾﴾

بە راستی ئەو کە سانهی کە لە بی می سزای خودا خۆیان ئە پارێزن لە تاوانباری، وە ئەو کە سانه کە باوەریان هەیه بەو ئایە تانی قورئانه کە خودای تەعالا ناردوونیه تە خوارەو بو لای پیغە مبهەر ﷺ وە بەو شتانه ی ش کە خودا کردوونی بە دەلیل لە سەر و جوودی خۆی و سیفاتی کامیلە ی و دووری لە عیب وە کوو زەوی و دەریا و دار و گول و گیا و هەوا و بەفر و باران و تەرزە و شەونم و... ئاسمان و رۆژ و مانگ و ئەستیره کان و هاتوچۆیان لە سەر یاسا و کەم و زۆری ماوە ی جوولە ی رۆژ و شەویان. وە ئەو کە سانه کە هاوڕێ بو خودای خۆیان بریار نادن، وە ئەو کە سانه کە تەسلیم ئە کەن بە موستە حەق ئەو ی کە ئە ی دەن لە سە دە قاتی واجب و سوننەت و لە عینی کاتا دلایان لەو ئە ترسن کە ئەوانە یان لێ وەرنە گیرێ و بە جینگە ی خۆیان نە درابن، لە بەر ئەو ی ش ئە ترسن چونکی ئەزانن بە راستی بو لای خودای خۆیان ئە گەرینەو و حسیب و کتیبیان لە سەر هەیه. ئەمانە ئەو کە سانه ن کە پە لە ئە کەن

بۆ گه‌یشتن به‌ خیرات و به‌ پایه و مایه‌ی قیامت و نه‌وانه‌ن که بۆ خیر هه‌ول نه‌ده‌ن و بیش نه‌که‌ون.

﴿وَلَا تَكْلَفُ قَفَسًا إِلَّا أَوْسَعَهَا ۖ وَلَدَيْنَا كِتَابٌ يَنْطِقُ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾



وه ئیمه‌ ته‌کلیم ناکه‌ین و داوا ناکه‌ین له‌ که‌س بیر و باوه‌ر و کرده‌وه‌ین نه‌بی که له‌ هیز و ته‌وانایا بی، داوای به‌نده‌یی و به‌خشین و سه‌خواه‌تی که به‌ قه‌ی حال‌ی خوی بی؛ دوو رکات نویژ له‌ ته‌نگانه‌دا به‌ قه‌ی ده‌ رکاته له‌ خو‌شیدا و، تاقه‌ نان‌ی له‌ گرانی‌دا به‌ قه‌ی مه‌ولوودییکه له‌ هه‌رزانی‌دا، وه له‌ لای ئیمه‌ کتیب‌ی هه‌یه که «لوح‌ المحفوظ» یا ده‌فته‌ری کرده‌وه‌ی ئینسانه که به‌یانی واقع و شتی راست نه‌کا، وه نه‌و که‌سانه وان له‌ کارا سه‌مه‌یان لی ناکرئ به‌ ونکردنی کاریان یا به‌ گوئ نه‌دان به‌ جه‌زایان. حاشا!

﴿بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي غَمْرٍ مِّنْ هَذَا ۖ وَلَهُمْ أَعْمَلٌ مِّنْ دُونِ ذَلِكَ ۖ هُمْ لَهَا عَمَلُونَ﴾



به‌لام دل‌ی نه‌و ئینسانه‌ غافلانه‌ و له‌ خاموشی و بی‌هوشیدا له‌ ده‌رکی نه‌م راستیه که پئویسته ئینسانی هوشیار بیر و باوه‌ری راست و کرده‌وه‌ی باشی بی و بۆ حق تیکوشی و نه‌وانه کرده‌وه‌گه‌ لیکیان هه‌یه په‌ستن و که‌مترن له‌ پایه‌ی کرده‌وه‌ی باشی وه‌ها که باسمان کرد، وه نه‌وان هه‌ر بۆ نه‌و په‌ستیه هه‌ول نه‌ده‌ن.

﴿حَتَّىٰ إِذَا أَخَذْنَا مُتْرَفِيهِم بِالْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْحَرُونَ ﴿٦٤﴾ لَا تَجْحَرُوا الْيَوْمَ ۖ

إِنكُرْنَا لَا تُنصَرُونَ ﴿٦٥﴾ قَدْ كَانَتْ آيَاتِي تُتلىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ

نَكِصُونَ ﴿٦٦﴾ مُسْتَكْبِرِينَ بِهِ ۖ سَمِرًا تَهْجُرُونَ ﴿٦٧﴾

واته نهو بئ هۆشی و سه ره پۆیی و گوئی به حهق نه دانه در یژه ی کیشا تا کاتی که پیاوه گه وره کان و خاوه ن نیعمه ته کانم گرت و، سزام دان و گیرۆده م کردن، ته ماشا نه کهن له کوتوپرا حالیان نه گوړی و هاوار نه کهن و دهست نه کهن به پارانه وه. جا خودا نه فه رمویتی: ئیمه زورمان هه ول دا ئیوه گویتان نه دا به ئاموژگاری، جا ئیتر هاوار مه کهن ئیوه له لایه نی ئیمه وه یارمه تیتان نادری. به راستی له مه و بهر ئایه ته کانی من نه خوینرایه وه به سه رتانا و ئیوه له سه ر پاژنه ی خو تان هه لئه سو ورانه وه و ئیعرزتان نه نا له بیستنی ئایه ته کان و فیزتان نه کرد به بۆنه ی که عبه توللاوه و به وه که ئیوه رانه وهستن به خزمه تی نهو به یته و ته رکمی قورناتان نه کرد له حالیکدا که باسی قورناتان نه کرد به تانه لیدانی و به نیسه تی بۆ لای غه یری خودای ته عالا.

﴿ أَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا الْقَوْلَ أَمْ جَاءَهُمْ مَا لَمْ يَأْتِ آبَاءَهُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾ أَمْ لَمْ يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُمُ الْمُنْكَرُونَ ﴿٦٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ بِهِ جِنَّةٌ بَلْ جَاءَهُمُ بِالْحَقِّ وَكَانُوا كَافِرِينَ ﴿٧٠﴾ ﴾

زۆر ته عه جوب نه کری له حالی نهو کافرانی قوره یشه! ئایا باش بیران نه کرده وه لهو فه رمووده ی خودادا که قورنانه هه تا باش حالی بین کهوا حهقه و راسته؟ یا خه یر به شیای تئ فکری نی نازانن له بهر نه وه که لامئ هاتوو بۆ لایان که نه هاتوو بۆ لای باوک و باپیره پێشینانه که یان و به که لامئکی غه ریب دپته بهرچاویان و به خاوه نی نرخی دانانین؟ یا خه یر له بهر نه وه ته ماشای نهو که لامه ناکه ن له بهر نه وه که پئغه مبه ره که یان نانس و نه مان باوه ر به شه خسییه ت و توانای نهو ناکه ن له بهر نه مه یش ئینکاری قورنانه که ی نه کهن یا ئینکاری پئغه مبه ری تی پئغه مبه ره که نه کهن؟ یا خه یر نه ئین: نهو پئغه مبه ره شپته و شپتی کاری کردوو ته سه ر مئشکی؟ که واین

هر قسه بی نهو بیکات و هر که لامنی که نهو داوای نهو بکا که لامی خودایه
جینگهی بایه خ نییه!

جا خودا نه فهرمویت: نه، نه ثمانه وانین به لکوو نهو پیغه مبه ره به حق و به
راستی له لایه نی خوداوه هاتووه بویان، به لام زوربه ی نهو خه لقه حز ناکه ن له
حق بویه حق نه دهنه داووه و باوهری پین ناکه ن و باوهر به قورئانه که ناکه ن.

﴿ وَلَوْ اتَّبَعَ الْحَقُّ أَهْوَاءَهُمْ لَفَسَدَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ ۗ
بَلْ أَتَيْنَهُمْ بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَنْ ذِكْرِهِمْ مُعْرِضُونَ ﴾ (۷۱)

واته حق نهو به که خودا تاق و تنیا بین و په یامی پیغه مبه ران راست بین و
موحه ممه د پیغه مبه ری خودا بین و نهو کتیبه دیتته خواره وه بو سه ری که لامی خودا
بین. وه نه گهر نه م حقه شوین ناره زووی نهوان بکه وتایه و له گه ل نهو خودادا چهن
خودایی تر ببوونایی نهو به یاسای عه قل و ته ماشای نیمکانی «تمانع» نه بوو ناسمانه کان
و زهوی و نهو هی وا له ناویانا نه بوونایی! وه به یاسای عاده تیش که غالب وایه نیزاع
له نیوان چهن شه ریکا نه بی، نه بوایه همه شیه دؤخی ناسمانه کان و زهوی و نهو
گیانله به رانه وان له ناویانا نالوز و شیواو بوایه وه کوو له پیشه وه به یانمان کرد.

خهیر! له م بیره ناباره لابده ن و بزنان خودا تاق و تنیایه و موحه ممه د پیغه مبه ری
خودایه و نهو که لامه ش بو ی هاتووه که لامی خودایه و، بویه نهو که لامه مان نازل
کردوه که ببی به هوی بیر ی باش و یادی خودا و زیگری «لا إله إلا الله»، وه به
هوی نه موه له دنیا دا ناو دهر بکه ن و له قیامه تیشا بگن به ناسایش. به لام به داخه وه
نهوان له م قورئانه و له م زیکره جوانه و له م بیر و باوهر و نه حکامانه لانه دهن و پشتی
لی هه لئه که ن.

یا خهیر ئەو کافرانە لەبەر ئەووە ئیمان ناهێنن که تۆ داوای خهراج و مهسره‌فیان لێ ئەکه‌ی له‌سه‌ر به‌جێ هێنانی واجباتی ریساله‌ت؟ خو‌ دياره تۆ داوای ئەو‌ه‌یان لێ ناکه‌ی و ئەو‌ه‌ی که خودا پیت ئەدا باشته‌ له‌وه‌ی ئەوان ئەهه‌ینن؛ چونکی نیعمه‌ته‌ی خودا، باری له‌سه‌ر دڵ باری سوپاسه‌ و خزمه‌ته‌ی خه‌لق باری له‌سه‌ر ئینسان هۆی سووکی و چرووکی و مایه‌ بووچییه‌.

وه خودای ته‌ع‌الا له‌ هه‌موو بابه‌تیکه‌وه‌ نیسه‌ت نادری له‌گه‌ڵ که‌سا، وه‌ له‌ بابه‌ته‌ی رۆزی دانیشه‌وه‌ باشته‌رین رۆزیده‌ره‌ چونکی خو‌ی رۆزییه‌ که‌ و رۆزی پیندراوه‌که‌ی دروست کردووه‌ و ئەزانێ چی بۆ حاالی ئەو باشه‌.

﴿وَأِنَّكَ لَتَدْعُهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ (۷۳)

وه به‌ راستی به‌ بێ کولفه‌ت و باری قورس تۆ ئەوان بانگ ئەکه‌ی بۆ گرتنی رینگه‌ی راست که‌ رینگه‌ی ته‌وحید و به‌نده‌یی خودا و راستیه‌.

﴿وَإِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ عَنِ الصِّرَاطِ لَنُكَبُّونَ﴾ (۷۴)

وه ئەو که‌سانه‌ که‌ باوه‌ر به‌ رۆزی قیامه‌ت ناکه‌ن له‌ رینگه‌ی راست لایان داوه‌.

﴿وَلَوْ رَحِمْنَاهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِمْ مِنْ ضُرٍّ لَلْجُورِ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ﴾ (۷۵)

ئه‌گه‌ر ئیمه‌ ره‌حمان به‌و کافرانه‌ بکرده‌یه‌ و ئەو برسیتی و بێ‌ناییه‌مان لابرده‌یه‌ که‌ به‌سه‌ریانه‌وه‌ بوو دنیا‌مان بۆ خو‌ش بکرده‌یه‌ن ئەو‌ه‌ هه‌ر له‌و لاری و لادان و بێ‌دینییه‌دا ئەمانه‌وه‌ به‌ سه‌رگه‌ردانییه‌وه‌.

ئه‌م ئایه‌ ته‌ له‌ سالیکی قاتی و بێ‌نایداهاته‌ خواره‌وه‌، قاتی وای کردبوو له‌و خه‌لکه‌ مرداره‌وه‌بوویان ئەخوارد، جا «ئه‌بووسوفیان» هات بۆ لای حه‌زه‌ت عليه‌السلام و وتی: تۆ له‌سه‌ر به‌یاناتی ئیسلام ره‌وانه‌ کراوی به‌ ره‌حمه‌ت بۆ عاله‌م، بۆ دو‌عا ناکه‌ی ئەم خه‌لکه‌ له‌م ته‌نگانه‌ رزگار ببن؟

﴿وَلَقَدْ أَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ وَمَا يَنْضَعُونَ﴾^(۷۶)

وه به راستی ئیمه نهو گه له مان گرت به سزا (یانی کوشتاری روژی به در) که چی پاش نهوه هیچ ملیان بو خودا که چ نه کرد و له سهر عه نادى خویمان مانه وه. وه له دلشیانا نه بوو که له پاشه روژدا مل بو خودا دانه ویتن.

﴿حَتَّىٰ إِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيدٍ إِذَا هُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ﴾^(۷۷)

هه تا کاتی که ده رگایه کمان له سزا له سهر کردنه وه به لام سزایه کی زور سهخت و له کوتوپرا که وتنه سه رگه ردانی و نانو میدی له هه موو خیر و ره حه تیهه ک.

﴿وَهُوَ الَّذِي أَنشَأَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ﴾^(۷۸)

نه ی ناده میزاد، وه یا نه ی کافران بیرئ بکه نه وه بو خوئان له دروستکردنی خوئان و تهئسیری پهروه ردگارا؛ خودای عالم نهو خودایه که هیزی بیستنی بو دروستکردوون بو بیستنی دهرس و پهندی به سوود و قسه و باس و بانگی نهوانه موحتاجن پیتان، وه هیزی چاوی پیداون بو نهوه که ته ماشای جیهان بکه ن و بیکه ن به به لگه له سهر و جوودی یه زدان و له زهت و هه ر بگرن له دیمه نگای زیبا و بو خویندنه وه ی نووسراوی به قازانج، وه دلئ بو دروست کردوون بو تیگه یشتن له حه قیقهت و فه ر قکردن له بهینی شتی به سوود و بئ سوود و چاک و خراپدا. که چی ئیوه له که می جارا سوپاسی خودا نه کن.

﴿وَهُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ﴾^(۷۹)

وه خودا خودایه که ئیوه ی بلا و کردووه ته وه به زه ویدا له سهر نه ساسی گه لی نه سبابی داعی بو بلاوه کردتان، وه له پاش نهوه که مردن و له گورا شارانه وه و پاش رابوردنی ماوه ی به رزه خ (بهینی دنیا و قیامت)، گرد نه کرینه وه له لای خودا

﴿ وَهُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ وَلَهُ اخْتَلَفُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴾



وه خودا زاتیکى وههايه زیندهگی دروست ئەکا له مادهی بئ گیانا و ئەیکا به گیاندار و گیاندار ئەمریتی له کاتی ئاکاما، وه بۆ ئەوه تەسەر و فکردن له عاله ما به مه که شهو و رۆژ بین به شوینی یەکا، یا به گۆرانیان له ژماره ی سعاتی شهو و رۆژا به وه که له قهوسی رۆژ بخاته سەر قهوسی شهو و به پینچه وانە یشه وه، به گویره ی وه عی ئیقیمی نیشتمان و دووری و نزیکى له مەدارى رۆژ، ئایا هیشتا بیر ناکه نه وه ههتا بزانی دروستکردنی ئەم جیهانه و ئەم زهوی و ئاسمانه و ئەم رۆژ و مانگ و ئەستیرانه و بریاری هاتوچۆیان له سەر مەداراتی تایبه تی و گۆرانی ماوه ی شهو و رۆژ به پنی دوور و نزیکى له ناوچه ی مەدارى رۆژه وه پینوستی به خودایه کی زانای تهوانا ههیه و ئەم ئاساره جوانانه که له بهر چاوی تۆدا به ریک و پیکى دیارن و دریزه دان به هاتوچۆی ئەستیره کان پینوستی به خالیق و پهروهردگاری تهوانا ههیه؟

﴿ بَلْ قَالُوا مِثْلَ مَا قَالَ الْأَوَّلُونَ ﴾ ﴿٨١﴾ قَالُوا أءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا

تُرَابًا وَعِظْمًا أءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿٨٢﴾ لَقَدْ وَعَدْنَا نَحْنُ وَءَابَاؤُنَا هَذَا مِنْ قَبْلُ

إِنْ هَذَا إِلَّا آسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨٣﴾

نەخهیر ئەو کافرانە خۆیان له گیانی خۆیاندا ههست و فامیکى رووناکیان نییه ههتا به لگه بیننه وه له سەر ئەو فیز و دەمارى خۆیانە و له سەر ئەو بیر و باوه رپه نارەوايه، به لکوو شتی ئەلین وه کوو ئەوه ی که پيشووه کانیان وتویانه؛ ئەوانه ئەیانوت: ئایا ئیمه کاتی که مردین و بووین به گل و ئیسقانی تیگه ل ئایا هیشتا هەر زیندوو

ئه کرینهوه؟! به راستی ئهم وه عدهی زیندوو بوونهوه به ئیمه ده درئ، درا به باوک و باپیریشان، ده ئهو وادهیه ههر گێرانهوهی ئهفسانه و چیرۆکی پیشووهکانمانه، ئهنا راست نین و حقیقه تیان نییه!

﴿ قُلْ لِمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴾ ۸۴

جا تۆ ئهی پیغه مبهری خۆشهویست بفرموو به و کهسانه که وا به تهقلیدی باوک و باپیرهیان له ریگه لایان داوه و ئینکاری زیندوو بوونهوهی خۆیان ئهکهن له قیامه تا: ئهم زهوی و ئهم گیاندارانه وان له زهویدا مولکی کتیه و کئی دروستی کردوون ئهگهر ئیوه زانان؟

﴿ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴾ ۸۵

به راستی ئهوان ناتوانن ئینکار بکهن، ئهئین: ئهم زهوی و گیاندار و چی ههیه هی خودان. جا کاتئ ئهم وه لاهمهیان دایهوه تۆ پێیان بفرموو: که مادام دان ئهئین بهمهدا ئیتر بۆچی بیرئ ناکه نهوه ههتا بزنان ئهو خودایه که ئهمانهی دروست کردوه ئهتوانئ له پاش مردنیش زیندوو یان بکاتهوه.

﴿ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴾ ۸۶

﴿ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا نُنْقِطُ ﴾ ۸۷

جا پرسیاریان لئ بکه و بفرموو: کئی پهروهردگاری حهوت ئاسمانهکانه و کئی خالیقی عهرشی گهورهیه؟ جا ئهوان له وهلامدا ئهئین: ئهو ئاسمانانه و ئهو عهرشه ههموو بۆ خودان و ئهو پهروهردگاریانه. جا تۆ پێیان بلئ: دهی بۆچی له خوا ناترسن؟ ئهو خودایه عهرشی بهرین و گهوره و حهوت ئاسمانی دروست کردبئ ئهتوانئ مردوویش زیندوو بکاتهوه.

﴿ قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ

إِنْ كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ ﴿٨٩﴾

تۆ ئه ی پیغه بهری خو شه ویست بهرموو ئه وه کئیبه که دهسته لات و گه وره یی و دارایی هه یه به سه ر هه موو شتی کدا که له کائینا تابه: له رووی سه ربساتا، له زهوی و له ئاسمانا، وه ئه و په نای هه موو په ناها وه ریکی پی ئه درئی و، که س ناتوانی په نای که س بدا له سه ر ئه و؟ واته ئه گه ر که سی له خودا یاخی ببی و را بکا له دهستی په نا بیا به گه وره یی له گه وره کان هه رکه سی ببن ئه وه ئه و که سه ناتوانی په نای ئه و را کردوو په بدا و له دهستی خودا رزگاری بکا، ئه گه ر ئیوه بتانزانیایی ئه و که سه کئیبه زۆر باش بوو، جا ئه گه ر تۆ ئه م پرسیاره بکه ی له وه لامی تۆدا ئه لئین: سه رۆکایه تی هه موو شتی بۆ خودایه و به س، جا پاش ئه و وه لامه بهرموو: مادام ئه مه وه لامی ئیوه یه ئیتر چۆن جادووتان لئ ئه کرئی و چۆن بیر و باوه رتان لا ئه درئی له و خودایه ئه وه نه ته وانایه بۆ لای ئه و بتانه که دار و به ردیکی وشکی بی گیانن؟!

﴿ بَلْ آتَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٩٠﴾

نه خه یر واز بئین له م قسه و باسانه و ئیمه هاتووین بۆ لایان به وه ی که راسته له واقیعا وه کوو خودا به یه کناسین و وه عده به قیامهت و زیندوو کردنه وه ی هه موو مردوان ئه وان و غه یری ئه وان، وه ئه وان که ئه لئین خودا ته نیا نییه و شه ریکی هه یه و، زیندوو بوونه وه ی قیامهت نییه به بئ گومان درۆ ئه که ن و درۆزن.

﴿ مَا أَخَذَ اللَّهُ مِنْ وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنَ إِلَهٍ إِذَا لَذَهَبَ كُلُّ إِلَهٍ

بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَّا بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿٩١﴾

عَلِيمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعَلَّىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٩٢﴾

حاشا به قهتعی خودای تهعلا رۆله و نهتهوهی بو خۆی دانهناوه و، خودای تری له گه لدا نییه، نه گهر وهها بوایه، واته خودای تر له گه ل خودادا ببوایه به گویرهی عادهت و یاسای جیهان ئاشووب و شوړش نه کهوته ناویانهوه و، ههر خودایی به شه مهخلووقی خۆی جیا نه کردهوه و، له گه ل به شه که ی خۆیدا نه رویشته که ناری له خودا که ی تر نه گرت و، بازیکیان به سهر بازیکیانا سهر نه که وتن و، لهم کاته دا ده رنه که وت که هیچ کام له وانه خودا نییه؛ نه ویانه که ژیر که وتووه له بهر ده رکه وتنی لاوازی و بی هیزی و، سهرکه وتووه که یشیان له بهر نه وه نه گهر هیزی ته واوی ببوایه هه موو جیهانی داگیر نه کرد و به شی نه ویانی نه ئه دا، که وایه ئیمه خودا به دوور نه گرین له و سیغه تانه که نه وان باسی نه کن، نه و خودایه که زانایه به ههرچی له ئیمه په نهانه و ههرچی دیاره له ناو نه جیهانه، وه زۆر بهرز و بهری و دووره له وانه که نه و کافرانه به شهریکی دانه نین.

﴿ قُلْ رَبِّ اِمَّا تُرِيْبِيْ مَا يُوْعَدُوْنَكَ ﴾ ﴿ ۹۳ ﴾ رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِيْ فِي الْقَوْمِ
الظَّالِمِيْنَ ﴿ ۹۴ ﴾

جا نه ی پیغه مبهری خو شه ویست به راستی بزانه نه گهر نه و کافرانه ئیمان نه یه نن من تۆله یان لئ نه ستینم؛ بازی ههر له دنیا دا دهس نه که م به ئازاردانی و بازی له قیامه تا، جا تۆ له خودا بپاریره وه بلئ: نه ی پهروه دگاری خۆم نه گهر ههر برپارت داوه که نه و سزایه دیت بو نه و کافرانه نیشانی منی بده ی و نیشانم نه ده ی ره حمم بئ بکه و دام مه نی به یه کئ له و گه له سته مکاره و بمپاریره؛ چونکی تۆ سونه تت وایه که گه لیکت خسته بهر تۆله و قارت لئ گرتن پزیسکی ناگری سزایان نه گا به بازی که سی تریش.

وہ پەنا ئەگرم بە تۆ، ئەی پەرورەدگاری خۆم، لەوہ کہ شەیاتینی حازر ببن لە لای من و بە دەورما ببن، بە تاییەتی لە کاتی قورئان خویندن و نوێژ کردن و، لە کاتی شادمانی و تەنگانەدا و، لە سەرەمەرگا و لە ھەر کاتیکما ماوہی وەسوسەسیان زۆر بێ. پەنا بە تۆ ئەگرم ئەی خودای میھرەبان لەوانە.

﴿ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿٩٩﴾ لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِن وَرَائِهِم بَرْزَخٌ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٠٠﴾ ﴾

ئەو کافرانە گەلیکیان ئەمێننەوہ لەسەر عەناد و نافەرمانی و بێ ئیمانی ھەتا کاتی کہ مردن دامینگیری یەکتیکیان ئەبێ و ناویند ئەبێ لە ژیان لەو کاتەدا ھاوار ئەکا ئەلێ: پەرورەدگارا بمرگێرنەوہ بۆ ژیانیکی ساغی تەندروستی بە ھیوام کردەوہ یەکی باش بکەم، لە جوملە ی ئەوانەدا کہ نەمکردوون و تەرکم کردوون؛ وەکوو ئیمان ھێنان و نوێژ کردن و بەجێ ھێنانی باقی عیبادەت، وە یاخود بە ھیوای ئەوہ کردەوہ یەکی باش بکەم بە سەرفکردنی ئەو مال و داراییە کہ بە جیم ھێشتوون. جا خودای تەعالا بە توندی لۆمەیان ئەکا و ئەفەرمویت: نە، نە، وازبێنن لە بیستنی ئەم قسە یا لە کردنی، وە ئەوہ ھەر قسە یە کہ بە دەمیانا دێ و لە کانگە ی دلێانەوہ نییە، وە ئەگەر بیش گیرێرنەوہ بۆ ژیان ی عادەتی وەفا بەو قسە ناکەن. وە لە پشتیانەوہ عالەمی «بەرزەخ» ھە یە کہ گەشتن بەو عالەمە مانیعە لە گەرانەوہ بۆ دنیا و پێویستە لەو عالەمەدا بمێنی.

«کأنه» خودا ئەفەرمویت: پاش ئەوہ گەشتووە بە قەراخی قیامەت کہ عالەمی میانجە یە و کاتی سزای گۆری ھاتووە. تازە چاوی ئەپروینی و ناگادار ئەبیتەوہ و داوای فەرمانبەرداری ئەکا! حاشا!

حاشا به قه تعی خودای تهعلا رۆلّه و نه تهوهی بو خۆی دانهناوه و، خودای تری له گه لدا نییه، نه گهر وه ها بوایه، واته خودای تر له گه ل خودادا ببوایه به گویره ی عادهت و یاسای جیهان ناشووب و شوړش نه که وته ناویانه وه و، ههر خودایین به شه مهخلووقی خۆی جیا نه کرده وه و، له گه ل به شه که ی خۆیدا نه رۆیشت که ناری له خوداکه ی تر نه گرت و، بازیکیان به سهر بازیکیانا سهر نه که وتن و، له م کاته دا ده رته که وت که هیچ کام له وانه خودا نییه؛ نه ویانه که ژیر که وتوو له بهر ده رکه وتنی لاوازی و بن هیزی و، سهر که وتوو که یشیان له بهر نه وه نه گهر هیزی ته وای ببوایه هه موو جیهانی داگیر نه کرد و به شی نه ویانی نه ئه دا، که وایه ئیمه خودا به دوور نه گرین له و سیفه تانه که نه وان باسی نه کهن، نه و خودایه که زانایه به ههر چی له ئیمه په نهانه و ههر چی دیاره له ناو نه م جیهانه، وه زۆر بهرز و بهری و دووره له وانه که نه و کافرانه به شهریکی دانه نین.

﴿ قُلْ رَبِّ اِمَّا تُرِيْنِي مَا يُوْعَدُوْنَ ﴿٩٣﴾ رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِي فِي الْقَوْمِ
الظّٰلِمِيْنَ ﴿٩٤﴾ ﴾

جا نه ی پینغه مبهری خو شه ویست به راستی بزانه نه گهر نه و کافرانه ئیمان نه یه نن من تۆله یان لئ نه ستینم؛ بازی ههر له دنیا دا دهس نه که م به نازاردانی و بازی له قیامه تا، جا تۆ له خودا بپارێروه بلن: نه ی پهروه ردگاری خو م نه گهر ههر برپارت داوه که نه و سزایه دیت بو نه و کافرانه نیشانی منی بده ی و نیشانم نه ده ی ره حمم پئ بکه و دام مه نئ به یه کئ له و گه له سته مکاره و بمپارێزه؛ چونکی تۆ سوننه تت وایه که گه لئکت خسته بهر تۆله و قارت لئ گرتن پزیسکی ناگری سزایان نه گا به بازی که سی تریش.

خودا ئەم یاسایه که نیشانی خوڤشه ویستی خوئی داوه بو ئەوه یه ئیمه یش حالی بین و له خویمان بایی نه بین و خویمان به بی تاوان دانه نیین و، هاوار بهرین بو خودا که له هیرشی قاری خوئی بمانپاریزی و له ناو ریزی کافر و تاوانباره کانا گیرۆده مان نهکا.

﴿وَإِنَّا عَلَىٰ أَنْ نُرِيكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقَدِيرُونَ﴾ (۹۵)

وه به راستی ئیمه تهواناین لهسهه ئەوه نیشانت بدهین ئەو سزایه که وهعهدهمان پینداوه بو کافرهکان، بهلام به جیی نایهین له بهر دوو شت: یه کهم: تو وای له ناویانا و ههتا تو له ناویانا بی سزایان نادهم. وه دووهم: له بهر ئەوه ئەزانم نه ته وهی ئەوانه له مهولا ریگهی ئیسلامیهت نه گرنه بهر و موسولمان نه بن.

﴿ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ السَّيِّئَةِ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ﴾ (۹۶)

چارى ئەو رهفتاره ناهه مواری ئەوانه و ئەو سه رکیشی و قسه ناشیرینه یان بکه به یاسایی که زور باشه بو ئینسانی سهردار و دهعهه تکهه بو حهق که عیباره ته له مودارا و ئیستیقامهت لهسهه دهعههت و سهرفی نهزهه و چاوپوشی له کرده وهی ناباریان ههتا خودا مهجال ئەدا. ئیمه باشتهه ئەزانین چی ئەلین.

﴿وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيْطَانِ﴾ (۹۷) ﴿وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ

يَحْضُرُونِ﴾ (۹۸)

وه به پارانه وه وه بلئ: پهروهردگاری خویم پهنا ئەگرم به تو له ئیلقائات و سیخورمه دانی شه یاتین له دلئ خویم و له وه که ختهه بدهن بو ئاشووب کردن و عالم به یه کادان و بی تاملئ و بی سه بری و خوونه گرتن له مهیدانی دهعههت و بانگ کردنی ئادهه میزاد بو ئیسلام.

وه په نا نه گرم به تو، نهی پهروهردگاری خۆم، له وه که شه یاتینی حازر بین له لای من و به دهورما بین، به تایه تی له کاتی قورئان خویندن و نوێژ کردن و، له کاتی شادمانی و تهنگانه دا و، له سه ره مه رگا و له هر کاتیکا ماوهی وه سه وه سیان زۆر بی. په نا به تو نه گرم نهی خودای میهره بان له وانه.

﴿ حَقَّ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿٩٩﴾ لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِن وَرَائِهِم بَرْزَخٌ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٠٠﴾ ﴾

نه و کافرانه گه لیکیان نه میننه وه له سه ره عه ناد و نافه رمانی و بی ئیمانی هه تا کاتی که مردن دامینگیری به کیکیان نه بی و نا ئومید نه بی له ژیان له و کاته دا هاوار نه کا نه ئی: پهروهردگارا بمگیرنه وه بو ژیانیکی ساغی ته ندروستی به هیوام کرده وه یه کی باش بکه م، له جومله ی نه وانه دا که نه مکردوون و ته رکم کردوون؛ وه کوو ئیمان هینان و نوێژ کردن و به جی هینانی باقی عیبادت، وه یاخود به هیوای نه وه کرده وه یه کی باش بکه م به سه ره فکردنی نه و مال و داراییه که به جیم هیشتوون. جا خودای ته عالا به توندی لۆمه یان نه کا و نه فه رمویت: نه، نه، وازیتن له بیستنی نه م قسه یا له کردنی، وه نه وه هر قسه یه که به ده میانا دئ و له کانگهی دلپانه وه نییه، وه نه گه ر بیش گیرینه وه بو ژیانی عاده تی وه فا به و قسه ناکه ن. وه له پشتیان وه عاله می «به رزه خ» هه یه که گه یشتن به و عاله مه مانیه له گه رانه وه بو دنیا و پیوسته له و عاله مه دا بمینئ.

«کانه» خودا نه فه رمویت: پاش نه وه گه یشتوو به قه راخی قیامت که عاله می میانجه یه و کاتی سزای گوړی هاتوو. تازه چاوی نه پروینئ و ئاگادار نه بیته وه و داوای فه رمانه برداری نه کا! حاشا!

واته کاتی که به فه‌رمانی خودا فوو کرا به «صور» ا بۆ زیندوو بوونه‌وهی گیانله‌به‌ران و بۆ گرد بوونه‌وه له مه‌حشهره‌ و بۆ حیساب و کیتابی بیر و باوهر و کرده‌وه، له و کاته‌دا رشتهی نه‌سه‌ب و باوکیتی و نه‌ولادی و برا و خوشکی و مامه و مامۆزایی نامینی لای که‌س؛ چونکی ترس و بیمی نه‌و وه‌زعه وه‌ها عالمه‌ دائه‌گری که برا له برای خۆی را نه‌کا و ناگای له دایک و باوک و ژن و مندالی خۆی نییه و، هه‌رکه‌سی له‌وانه‌شانی و کاری و دهردی داگیری کردوو که مه‌یدانی ته‌ماشای که‌س له لایا نامینی. وه له‌م کاته‌دا که‌سیان له که‌سیان ناپرسن هه‌تا له مه‌حشهره‌ گرد نه‌کرینه‌وه و له‌و شوینه‌دا را نه‌وه‌ستینرین، جا پاش ماوه‌یی حه‌زرته‌ی فه‌خری عالمه‌ ﷺ نه‌روا به‌ سوجه‌دا و له خودا نه‌پاریته‌وه بۆ نه‌وه که نه‌و عالمه‌ له‌و زه‌حمه‌ته‌دا نه‌میینه‌وه و بانگ بکرین بۆ حیساب، جا له‌لای زاتی خوداوه بانگ نه‌کری، نه‌ویش سه‌ر به‌رز نه‌کاته‌وه و تکه‌نه‌کا و ده‌ست نه‌کری به‌ حیسابی کرده‌وهی عالمه‌.

نه‌م مه‌قامه‌ بۆ جه‌زرت ﷺ «مه‌قامی مه‌حموده» واته مه‌قامیکی زۆر به‌رز و بالا، وه پایه‌یه‌کی زۆر گه‌وره که له ناو هه‌رچی پیغه‌مه‌به‌راندا هه‌یه نه‌و به‌ر له هه‌موو که‌س ده‌س نه‌کا به شه‌فاعه‌تکردن.

وه نه‌م نایه‌ته‌ مونا‌فی نییه بۆ نایه‌تی: ﴿وَأَقْبِلْ بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ﴾^۱ چونکی نایه‌تی نه‌م سووره‌ته بۆ کاتی سه‌ره‌تای فوو کردنه به سوورا له پیش حیسابکردنا، وه نه‌و نایه‌ته بۆ پرسیری پاش حیسابکردنه، و له واقیعا له پاش حیساب و له پاش نه‌وه که له‌و زه‌حمه‌ته‌ رزگار بوون جا هه‌رکه‌سی بپروا خزم و براده‌ری خۆی نه‌که‌ویته بیر و پرسیار نه‌کا له نه‌حوالی.

﴿الَمْ تَكُنْ آيَاتِي تُنَالِي عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ﴾ (۱۰۵) قَالُوا رَبَّنَا
 غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا ضَالِّينَ ﴿۱۰۶﴾ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْهَا
 فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا ظَالِمُونَ ﴿۱۰۷﴾

جا لە بارە گای خوداوه بە زمانی فریشتەیی فەرماندارەوه بانگ ئەکری لەو کافرانی
 لە دۆزەخدا ئەلێ: ئایا ئایەتەکانی من نەدەخوینرانەوه بەسەرتانا و ئیوه بە درۆتان
 ئەخستنهوه؟ ئەوانیش ئەلین: بەلێ وابوو، بەلام ئەوه لە بییری راستەوه نەبوو، سیفەتی
 رەزێلەیی پەستی خۆمان زāl بووبوو بەسەرمانا، بە جووری کە شەقاوەتی دا بەسەرمانا
 و ئیمە گەلێکی گومرا بووین. ئەی پەروردگاری ئیمە لە ناگری دۆزەخ دەرمان
 بکە و بمان بەرەوه بۆ دنیا، جا ئەگەر ئیمە جارێکی دیکە گەپاینهوه بۆ کردەوهی
 پێشوومان و ئایەتەکانمان بە درۆخستەوه و فەرمانی تۆمان پشت گوێ خست ئەو
 کاتە ئیمە ستمکارین.

﴿قَالَ اخْشَوْا فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُون﴾ (۱۰۸) إِنَّهُ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْ عِبَادِي يَقُولُونَ
 رَبَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿۱۰۹﴾ فَاتَّخَذْتُمُوهُمْ سَخِرِيًّا
 حَتَّىٰ أَنْسَوَكُم ذِكْرِي وَكُنْتُمْ مِنْهُمْ تَضْحَكُونَ ﴿۱۱۰﴾ إِنِّي جَزَيْتَهُمُ الْيَوْمَ
 بِمَا صَبَرُوا أَنَّهُمْ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿۱۱۱﴾

جا خودای تەعالا لە ھەڵاماندا ئەفەرمویت: بێدەنگ بێ، بە بێدەنگی و کزی
 و سووکی لە ناو ئەو ناگرەدا و، قسەم لەگەڵدا مەکەن، بە راستی لەمەو پێش تاقمێ
 لە بەندەکانی من ئەیانوت: خودایە ئیمە ئیمانمان ھیناوه بە تۆ و بە پێغەمبەری تۆ
 و ئیمان خوێش بێ و مێھرەبانیمان لەگەڵدا بکە و تۆ لە ھەموو مێھرەبانی مێھرەبانتری.

کهچی ئیوه ئهوانه تان کرد به شوینی مهسخه ره و گالته کردن به جورئ ئه و گالته کردنه تان یادی ئیمه ی له بیرتان برده وه و ئیوه پیته که نین به وان، جا من ئیمرؤ سزای ئیوه نه دم و پاداشی خهیری ئه وانیش نه ده مه وه له بهر ئه وه که خو یان گرت له بهر سزا و گالته و توانجی ئیوه دا؛ چونکی به راستی ئه وانن سه رکه وتوو و گه یشتوو به پایه و مایه ی پیروزی.

﴿ قُلْ كَمْ لَبِئْتُمْ فِي الْأَرْضِ عَدَدَ سِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُوا لَيْتَنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمِ فَسَلِ الْعَادِينَ ﴿١١٣﴾ قُلْ إِنْ لَبِئْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا لَوْ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١٤﴾ ﴾

جا خودای تهعلا، یا فریشتهی فه رمانده ر، فه رمووی به و کافرانه: چه ند سال له زه ویدا مانه وه؟ ئه وانیش وتیان: به سال نه ماوینه ته وه به لکوو روژئ یا بازئ له روژئ ماینه وه و پرسیاریش له وانه بکه ن که ناگیان لی بووه ئیمه چه ندئ له سه ر زه وی ژیاوین. جا خودا، یا فریشته که، فه رمووی: ماوه یه کی که م نه بن نه ماونه ته وه، جا کاشکی بتانزانیایه به نه نجامی کارتان، تا ناوا نابرووتان نه چوایه و له سزای دوزه خدا گیرتان نه خواردایه.

﴿ أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾ فَتَعَلَى اللَّهِ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ﴿١١٦﴾ وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿١١٧﴾ وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١١٨﴾ ﴾

جا خودای تەعالا لە مەقامی سەرزەنەشدا ئەفەرمویت: ئایا ئیوھ گومانتان وابوو کە بە راستی ئیمە ئیوھمان دروست کردووھ بۆ غافلێ و فەرامۆشکردنی ھەموو حەقیقەتێ، ھەروا بە بێ سوود؟ وە گومانتان وا برد کە ئیوھ ناگەرێنەوھ بۆ قیامەت بۆ لای ئیمە ھەتا پرسیاری بێر و باوەر و کردەوھتان لێ بکری؟ زۆر گەورە یە زاتی خودا پادشای واقعی راست و خاوەن دەست، وە کەس نییە شایاوی بەندەیی بۆ کردن بێ ئەو نەبێ کە خودا و پەروەردگاری عەرشێ گەورە ی خاوەن کەرامەت و خاوەن پایە یە.

وھ مادام خودا ئەو نەندە گەورە و خاوەن سیفاتی کە مالا ھەر کەسێ لە گەڵ ئیعتیراف بە زاتی خودا بانگ بکا لە خودایە کێ تر کە ئەو کەسە ییش لە راستیدا بە لگە یە کێ نییە لە سەر خودایی ئەو خودایە؛ چونکی بە تال دەلیلە کە ییشی بە تالە، ئەو ئەو کەسە حیساب و ئەندازە ی سزای لە لای خودای خۆ یە تی و، بە راستی ئەو کەسە رزگار نابێ لە سزا لە بەر ئەو کافرە و کافرە کانیش رزگار نابن. جا تۆ ییش ئە ی خۆ شە و یست بۆ حالی گیانی خۆت ھەر بلێ: پەروەردگارا تاوانە کان بپۆ شە و میھرە بانیمان لە گە لدا بکە و تۆ میھرە بانتری لە ھەموو میھرە بانە کان.